Κώστας Βουλαζέρης

Το Διαιρεμένο Βασίλειο

© Κώστας Βουλαζέρης

ISBN: 978-618-5031-26-8

Το Διαιρεμένο Βασίλειο είναι μια συνέχεια του *Άρμπεναρκ: Η Επιστροφή των Θεών*.

Περισσότερες πληροφορίες στο:
http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/armpenark

Κεφάλαιο Τριακοστό-Έβδομο

Δε βρισκόμαστε εδώ ως διεκδικητές της εξουσίας, ούτε ως εξουσιαστές. Είμαστε Φύλακες του Βορρά και αναζητητές της Γνώσης.

—Αξίωμα των Σοφών του Κύκλου του Φτερού

Τα νέα εξόργισαν το Βασιληά του Σαραόλν, που κάποιοι τον ονόμαζαν και δεύτερο σφετεριστή.

«Χάθηκαν! Πώς χάθηκαν, δηλαδή;» φώναξε ο Γκόρντλαν, έχοντας σηκωθεί από το θρόνο του, με μια απότομη κίνηση.

«Δεν ήταν μέσα, Βασιληά μου, κανένας απ'τους δυο τους. Εξαφανίστηκαν, χωρίς ν'ανοίξουν τις πόρτες των κελιών,» είπε η πολεμίστρια, μοιάζοντας να αισθάνεται άβολα που έπρεπε εκείνη να μεταφέρει τούτο το δυσάρεστο μαντάτο στον καινούργιο μονάρχη του Βασιλείου.

Ωστόσο, ο Σάλβινρ, που καθόταν στο τραπέζι των συμβούλων, νόμιζε ότι μπορούσε να δει, εκτός από φόβο, και μια σπίθα ικανοποίησης στα μάτια της. *Ίσως να το θεωρεί δίκαιο που ο Βένγκριλ «εξαφανίστηκε»,* σκέφτηκε ο Δούκας της Χάργκοχ. *Ίσως να μην είναι από εκείνους που συμφωνούν με τα σχέδια του Γκόρντλαν, αλλά δε μπορεί να διαφωνήσει και φωναχτά.*

«…Χωρίς ν'ανοίξουν τις πόρτες των κελιών…» επανέλαβε ο Γκόρντλαν τα λόγια της πολεμίστριας, μοιάζοντας με ηφαίστειο που ήταν έτοιμο να εκραγεί. Και εξερράγη: «Πώς είναι δυνατόν να βγήκαν χωρίς ν'ανοίξουν τις πόρτες των κελιών;» βρυχήθηκε. «Κάποιος τις άνοιξε γι'αυτούς!» Τα μάτια του καρφώθηκαν επάνω στη γυναίκα.

«Β-Βασιληά μου,» έκανε εκείνη, πισωπατώντας. «Εγώ δεν… δεν τους άνοιξα εγώ, αν νομίζετε αυτό! Οι φρουροί έχουν τα κλειδιά, εξάλλου· εγώ, απλά, ήμουν εκεί για να τους πάω φαγητό.»

«Και πού βρίσκονται τώρα οι φρουροί;» απαίτησε ο Γκόρντλαν.

«Στα μπουντρούμια, Βασιληά μου· ερευνούν την εξαφάνιση.»

«Τους θέλω εδώ, πάραυτα!»

«Να – να πάω να τους φωνάξω;»

«Ναι!» γρύλισε ο Γκόρντλαν, και η πολεμίστρια έφυγε από την αίθουσα πιο γρήγορα απ'ό,τι ο Σάλβινρ μπορούσε να μετρήσει ως το τρία.

Ο Βασιληάς κατέβηκε από το βάθρο του θρόνου και πήγε στην κορυφή του τραπεζιού των συμβούλων, για να κοιτάξει όλους όσους βρίσκονταν εκεί –τον Φερχ, την Τουάθα, και τον Σάλβινρ– με κατηγορηματικό βλέμμα. «Να υποθέσω ότι δε γνωρίζετε τίποτα για τούτο;» ρώτησε, με σφυριχτή φωνή, που υπονοούσε ότι αυτοί έπρεπε, λογικά, να ξέρουν, αλλά προτιμούσαν να μην του το αποκαλύψουν. Εμμέσως, δηλαδή, τους αποκαλούσε προδότες.

Και δεν έχει άδικο, σκέφτηκε ο Σάλβινρ. *Όχι ότι είμαστε προδότες γενικά, αλλά είμαστε προδότες γι'αυτόν. Κανείς μας δε συμμερίζεται τις απόψεις του.* Οι συνάδελφοι του συμβούλου δικαιοσύνης δε γνώριζαν ότι εκείνος είχε συμμετάσχει στην εξαφάνιση του Βένγκριλ, γιατί δεν τους είχε πει τίποτα· όμως ήταν σίγουρος πως, τώρα που άκουγαν για πρώτη φορά τούτα τα νέα, πρέπει να υποπτεύονταν κάτι τέτοιο. Άλλωστε, ποιος θα βοηθούσε το Βασιληά πριν από τον ίδιο του τον αδελφό;

«Πώς να ξέρουμε εμείς για την εξαφάνιση του Βασιληά Βένγκριλ;» αποκρίθηκε ο Φερχ στον Γκόρντλαν, παραμένοντας ήρεμος.

«Και όχι μόνο του Βένγκριλ,» είπε εκείνος, «αλλά και του δαιμονανθρώπου πρέσβη. Όποιος τους βοήθησε να αποδράσουν δεν είναι μονάχα προδότης, μα και δαιμονόφιλος!»

Θαυμάσια, σκέφτηκε ο Σάλβινρ. *Όσοι δε συμφωνούν μαζί του είναι προδότες και δαιμονόφιλοι. Πολλούς προδότες και δαιμονόφιλους μού φαίνεται ότι έχουμε μαζέψει, ξαφνικά…*

«Αμφιβάλλω, όμως, αν θα τον βρεις ανάμεσά μας αυτόν που ζητάς,» είπε η Δούκισσα Τουάθα.

Ο Γκόρντλαν κάθισε στην καρέκλα εμπρός του. «Ας περιμένουμε να δούμε τι έχουν να αναφέρουν οι φρουροί…»

«Οι φρουροί, προφανώς, δεν έχουν να αναφέρουν και πολλά,» είπε ο Φερχ, «εκτός κι αν κάποιος κατάφερε να κλέψει, δια μαγείας, τα κλειδιά από τη ζώνη τους και να μπει στα μπουντρούμια, δίχως να τον δουν –πράγμα απίθανο.»

«Απίθανο λες, αλλά έχουμε έναν μάγο ανάμεσά μας,» τόνισε ο Γκόρντλαν, στενεύοντας τα μάτια, σκεπτικός. «Αλήθεια, πού βρίσκεται τώρα ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού;»

Όπως το φοβόμουν… σκέφτηκε ο Σάλβινρ, και γέλασε. «Σίγουρα, δεν είναι δυνατόν να υποπτεύεσαι–»

«Γιατί όχι;» τον διέκοψε ο Γκόρντλαν. «Γιατί όχι;»

«Γιατί, έχεις ξανακούσει να δρουν έτσι οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού; Δεν ανακατεύονται σε πολιτειακά ζητήματα. Τουλάχιστον, σε όλη μου τη ζωή δεν έχω ακούσει ούτε μία φορά να έχουν ανακατευτεί. Λες, τώρα, να άλλαξαν;»

Τα γαλανά μάτια του Γκόρντλαν τον διαπέρασαν, σαν παγερά ξίφη. «Δε θα το απέκλεια,» είπε, επίμονα. Και, προς έναν φρουρό της βασιλικής αίθουσας: «Καλέστε τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού εδώ.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο άντρας, και έφυγε.

«Θα βρω μια άκρη σε τούτο το μπλέξιμο,» είπε ο Γκόρντλαν. «Θα μάθω πώς ‘εξαφανίστηκαν’ ο Βένγκριλ και ο δαιμονάνθρωπος από τα κελιά τους, ‘χωρίς να τα ξεκλειδώσει κανείς’!»

Κανένας δεν του αποκρίθηκε, κι έτσι περίμεναν. Ο Βασιληάς χτυπούσε τα δάχτυλά του επάνω στην ξύλινη επιφάνεια του τραπεζιού, όχι νευρικά, αλλά το ένα κατόπιν του αλλού, με αργό ρυθμό. Και, γενικά, κατά τη διάρκεια της αναμονής τους, ο Γκόρντλαν δεν έμοιαζε εκνευρισμένος, όπως όταν μιλούσε· έμοιαζε συλλογισμένος, μα έτοιμος να εξοργιστεί πάλι με το παραμικρό… *Σαν τον έμπειρο πολεμιστή,* παρατήρησε ο Σάλβινρ, *που περιμένει τη μάχη να ξεσπάσει: είναι χαλαρός, μα όχι απροετοίμαστος.*

Ο Δούκας Φερχ βαστούσε μια πένα και έπαιζε μ'αυτήν ανάμεσα στα δάχτυλά του, ενώ, πού και πού, έκανε άσκοπες ζωγραφιές σ'ένα άδειο φύλλο χαρτί. Τα μάτια του δεν κοίταζαν τα πρόσωπα των υπολοίπων, λες και φοβόταν αυτά που ίσως να έβλεπε εκεί.

Η Τουάθα ήταν η μόνη που το βλέμμα της πλανιόταν τριγύρω· η μόνη εκτός από τον Δούκα της Χάργκοχ, με αποτέλεσμα οι ματιές τους να συναντηθούν και τα μάτια της να στενέψουν, ερωτηματικά, μοιάζοντας να λένε: «Εσύ βοήθησες τον αδελφό σου να δραπετεύσει; Πώς;»

Αλλά ο Σάλβινρ προσπαθούσε να έχει το δικό του βλέμμα κενό και το πρόσωπό του ανέκφραστο, μην αποκαλύπτοντας τίποτα. *Όχι ακόμα· δεν έχει έρθει η ώρα.*

Βήματα ακούστηκαν να πλησιάζουν, και οι άρχοντες γύρω από το τραπέζι στράφηκαν, για να δουν την πολεμίστρια να μπαίνει, μαζί με τους φρουρούς των μπουντρουμιών.

Ο Γκόρντλαν σηκώθηκε όρθιος. «Τι συνέβη;» απαίτησε.

«Εξαφανίστηκαν, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο ένας άντρας. «Όταν η Σίλτα πήγε να τους δώσει φαγητό, δεν τους βρήκε εκεί.»

«Ναι, αυτό το ξέρω,» γρύλισε ο Γκόρντλαν. «Εννοώ, δεν είδατε τίποτα; Δεν ακούσατε τίποτα; Τα κλειδιά τα έχετε επάνω σας;»

«Μάλιστα, Βασιληά μου· εδώ είναι.» Ο στρατιώτης τού τα έδειξε. «Και όχι, ούτε είδαμε ούτε ακούσαμε τίποτα. Ερευνήσαμε το μέρος, μήπως τυχόν στα κελιά υπάρχουν μυστικές έξοδοι ή χαλαρές πέτρες στο έδαφος, ή κάτι παρόμοιο, μα δε βρήκαμε τίποτα. Βασιληά μου…» Χαμήλωσε τη φωνή του, με δέος. «…Νομίζουμε ότι ο δαίμονας ύφανε κάποια μαγεία, για να δραπετεύσουν. Ο Βασιληάς Βένγκριλ πρέπει νάκανε συμμαχία μαζί του.»

«Ανοησίες,» μούγκρισε ο Σάλβινρ, κουνώντας το κεφάλι του. «Τι είναι τούτα τα πράγματα που πιστεύετε; Κατ'αρχήν, ο Βένγκριλ ποτέ δε θα έκανε κάτι τέτοιο–»

«Πώς μπορείς να είσαι βέβαιος γι'αυτό;» τον διέκοψε ο Γκόρντλαν, στρεφόμενος στο μέρος του.

«Μη γίνεσαι αστείος! Και για να πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά, υποθέτεις ότι ο Νοτμέλγκθορ είναι *μάγος*; Σου φάνηκε για τέτοιος, όσο βρισκόταν εδώ;»

«Εμπιστεύεσαι τους δαίμονες, τώρα, Δούκα Σάλβινρ;» αντιγύρισε ο Βασιληάς. «Πού να ξέρω αν είναι μάγος; Όλοι ίδιοι είναι οι Μαγκραθμέλιοι! Έχουν τίποτα ξεχωριστά σημάδια οι μάγοι τους;»

«Αναμφίβολα, όχι.»

Δεν ήταν ο Σάλβινρ που του απάντησε, αλλά ο Μόρβον, καθώς έμπαινε στην αίθουσα, συνοδευόμενος από τον πολεμιστή που είχε πάει να τον καλέσει. Όταν είχε έρθει στο δωμάτιό του ο στρατιώτης, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού νόμιζε πως ο Γκόρντλαν είχε, κάπως, αντιληφθεί ότι σκόπευε να εξερευνήσει τα στοιχειωμένα υπόγεια, μαζί με την Ερία και τον Έντρηλ. Όμως, ύστερα, παραμέρισε τον πανικό που είχε εισβάλει, απροειδοποίητα, στο νου του και σκέφτηκε λογικά. Ο νέος Βασιληάς αποκλείεται να ήξερε για τα σχέδιά του –εκτός κι αν η Ερία και ο Έντρηλ τον είχαν προδώσει, πράγμα απίθανο–, επομένως κάτι άλλο ήταν. Και, φυσικά, τι θα μπορούσε να είναι εκτός από το προφανές; Ο Γκόρντλαν είχε μάθει για την εξαφάνιση του Βασιληά Βένγκριλ από τα μπουντρούμια.

«Τι νομίζεις, λοιπόν, Σοφέ;» ρώτησε ο σφετεριστής τον Μόρβον. «Είναι ο δαιμονάνθρωπος μάγος;»

«Δεν το πιστεύω, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Τότε, πώς βγήκαν ο Βένγκριλ κι αυτός από τα κελιά τους, δίχως να ανοιχτούν οι κλειδαριές; Είμαι βέβαιος πως μαγεία είναι αναμιγμένη στην όλη υπόθεση.» Το βλέμμα του εστιάστηκε στον Σοφό του Κύκλου του Φτερού, σαν κανένας άλλος να μην υπήρχε μέσα στη αίθουσα, παρά μόνον αυτός.

Νομίζει ότι εγώ τους ελευθέρωσα, συμπέρανε ο Μόρβον· *ή, τουλάχιστον, το υποπτεύεται. Άλλωστε, είμαι… «μάγος» γι'αυτόν.* «Δεν είναι απαραίτητο τούτο, Μεγαλειότατε,» είπε. «Πιθανώς κάποιος από τους φρουρούς να σας πρόδωσε και να ξεκλείδωσε τα κελιά.»

Ο Γκόρντλαν ατένισε τους στρατιώτες, που φάνηκαν τρομοκρατημένοι. «Βασιληά μου, δεν κάναμε τίποτα τέτοιο!» είπε, έντονα, εκείνος που είχε μιλήσει και πριν. «Πώς – πώς θα μπορούσαμε να τους βγάλουμε απ'το παλάτι, εξάλλου; Ποτέ δε θα σας προδίδαμε!»

Ο Γκόρντλαν αναστέναξε, βαριά και θυμωμένα. «Πότε ήταν η τελευταία φορά που τους είχατε πάει φαγητό;» ρώτησε τη Σίλτα.

«Χτες το βράδυ, Βασιληά μου, προτού πέσει η ομίχλη.»

«Η ομίχλη…» μουρμούρισε, ξαφνικά, ο Γκόρντλαν, σα να μονολογούσε. «Η τέλεια προκάλυψη, για να διαφύγουν… Ποιοι φρουρούσαν τα μπουντρούμια το βράδυ; Τους θέλω εδώ, τώρα!»

«Αμέσως, Μεγαλειότατε!» αποκρίθηκε η Σίλτα, και έφυγε από την αίθουσα του θρόνου.

«Βρήκα τους δαιμονόφιλους προδότες, νομίζω,» είπε ο Γκόρντλαν στους συμβούλους του.

Ναι, σκέφτηκε ο Σάλβινρ, *μάντεψες σωστά· όμως μπορείς να το αποδείξεις κιόλας; Δεν αποκλείεται να ήταν και η «μαγεία» του δαιμονανθρώπου που τους εξαφάνισε απο κεί…*

Κανείς δεν αποκρίθηκε στο Βασιληά, αλλά εκείνος συνέχισε: «Ή αυτοί ελευθέρωσαν το Βένγκριλ και τον Μαγκραθμέλιο *πρέσβη*» – έφτυσε τη λέξη, λες και ήταν αποκρουστική– «ή κάποια μαγεία δούλεψε, για να τους βγάλει από τα μπουντρούμια.» Στράφηκε για να ατενίσει τον Μόρβον.

Ο νέος μας Βασιληάς είναι πολύ ασύνετος, παρατήρησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. *Αλλά ο Πύργος ποτέ δεν ανακατεύεται με τα πολιτικά του Βασιλείου… εκτός από όταν υπάρχει μεγάλη ανάγκη.* Ο Μόρβον ευχόταν να μην παρουσιαζόταν αυτή η μεγάλη ανάγκη, γιατί, άλλωστε, εκείνος και οι υπόλοιποι Σοφοί είχαν κάτι πολύ συγκεκριμένο να φρουρούν…

*

Η πολεμίστρια των *Πορφυρών Σπαθιών* Γκίρα παρουσιάστηκε μπροστά στον Βασιληά Γκόρντλαν, μαζί με τον στρατιώτη Άντρεβ. Ήταν μια γυναίκα μετρίου αναστήματος, αλλά μυώδης, με κοντά καστανά μαλλιά και γκρίζα μάτια· φορούσε ολόσωμη μεταλλική αρματωσιά και πορφυρό μανδύα, ενώ στη μέση της ήταν περασμένο ένα μακρύ ξίφος. Ο άλλος πολεμιστής τής έριχνε περίπου δύο κεφάλια στο ύψος, αλλά ήταν πολύ πιο λιγνός και σχεδόν αιλουροειδής· ένα πέτσινο, σκληρό γιλέκο τον έντυνε, χωρίς καθόλου μανίκια, ενώ στα χέρια του βρίσκονταν περασμένα επίσης πέτσινα περικάρπια, δεμένα με μαύρα λουριά, και από τη μέση του κρεμόταν ένα πολυχρησιμοποιημένο σπαθί.

«Παράξενους φρουρούς είχαμε χτες βράδυ,» παρατήρησε ο Γκόρντλαν, ανασηκώνοντας το δεξί του φρύδι. «Πώς δραπέτευσαν ο Βένγκριλ και ο δαιμονάνθρωπος, λοιπόν; Ή, μάλλον, πότε τους ανοίξατε για να φύγουν;»

«Δεν κάναμε τέτοιο πράγμα, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Άντρεβ.

«Αααα,» είπε ο Γκόρντλαν, ειρωνικά. «Και τότε, τι συνέβη;»

«Τίποτα, όσο φυλούσαμε εμείς σκοπιά,» δήλωσε η Γκίρα.

«Δεν είδατε τίποτα, δεν ακούσατε τίποτα, να υποθέσω;»

Η πολεμίστρια ένευσε. «Ακριβώς, Βασιληά μου. Για την ακρίβεια, δεν ξέραμε ότι δραπέτευσαν, μέχρι τώρα, που μας το είπαν.»

Ψεύδεται καλά, σκέφτηκε ο Σάλβινρ. *Πιστευτά. Πολύ πιστευτά. Αλλά, βέβαια, τι άλλη επιλογή έχει; Τι επιλογή έχουν κι οι δυο τους; Πρέπει να παίξουν καλά το κομμάτι τους· η ζωή τους κρέμεται από αυτό, ίσως.*

«Άμα, λοιπόν, δεν τους ελευθερώσατε εσείς, τότε, κάποια μαγεία έγινε.» Ο Γκόρντλαν στράφηκε στο Μόρβον. «Μπορείς να ανακαλύψεις αν έγινε κάποια μαγεία, Σοφέ;»

«Μπορώ να προσπαθήσω, Μεγαλειότατε, αν το επιθυμείτε,» αποκρίθηκε, ήρεμα, εκείνος.

«Το επιθυμώ,» δήλωσε ο Γκόρντλαν. Και, προς τη Σίλτα: «Οδήγησε τον κύριο Μόρβον στα μπουντρούμια.»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε,» είπε η πολεμίστρια, και άρχισε να πηγαίνει στην έξοδο της αίθουσας, προτρέποντας το Σοφό να την ακολουθήσει. Εκείνος υπάκουσε, ξέροντας εκ των προτέρων πως δεν πρόκειται να εντόπιζε κανένα ίχνος πνευματικής μαγείας στα κελιά. Ωστόσο, είχε αποφασίσει να παίξει το παιχνίδι του Γκόρντλαν, για να μη φανεί ένοχος· ο σφετεριστής ήταν αρκετά ανόητος ώστε να πιστεύει ότι ένας Σοφός του Κύκλου του Φτερού (!) θα ήταν ποτέ δυνατόν να ελευθερώσει έναν αιχμάλωτο μονάρχη για να ρίξει από την εξουσία έναν άλλο. Αυτά τα πράγματα –το ποιος θα ανέβαινε στο θρόνο και ποιος θα εκθρονιζόταν– ήταν ασήμαντα για τη Μεγάλη Ιστορία, εκτός κι αν η ενθρόνιση κάποιου μπορούσε να προβλεφτεί ότι θα άλλαζε με τραγικό τρόπο τα ιστορικά δρώμενα, όπως συνέβαινε με τον Πόνκιμ, ειδικά στην αρχή, όταν ο αρχαίος δαίμονας Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν ενεργούσε πίσω από εκείνον.

Μόλις ο Μόρβον βγήκε από τη βασιλική αίθουσα, ο Γκόρντλαν στράφηκε πάλι στον Άντρεβ και στην Γκίρα, και είπε: «Μη νομίζετε ότι τελείωσα μαζί σας. Είστε οι πιο πιθανοί προδότες. Η ομίχλη έδινε την τέλεια προκάλυψη στον Βένγκριλ για να διαφύγει· επομένως, είμαι βέβαιος πως εκείνη την ώρα δραπέτευσε.»

«Σας είπαμε ό,τι γνωρίζουμε, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια των *Πορφυρών Σπαθιών.*

«Ναι…» μουρμούρισε ο Γκόρντλαν. «Το φαντάζομαι…» Όμως ήταν φανερό πως κάτι άλλο φανταζόταν.

Ότι λένε ψέματα, σκέφτηκε ο Σάλβινρ. *Ωστόσο, δεν έχει αποδείξεις για να τους κατηγορήσει. Και είναι, άραγε, αρκετά πονηρός για να βρει;* Υπάρχουν *αποδείξεις για να βρει;* Ο Δούκας της Χάργκοχ προσπάθησε να θυμηθεί αν είχαν αφήσει τίποτα στοιχεία πίσω τους, αλλά κανένα δεν ερχόταν στο νου του.

«Μπορούμε να πηγαίνουμε, Βασιληά μου;» ρώτησε ο Άντρεβ.

«Όχι,» απάντησε ο Γκόρντλαν. «Θα μείνετε εδώ, μέχρι να βρεθεί μια λύση. Θέλω και τον Βένγκριλ και τον δαιμονάνθρωπο πίσω.»

*

«Είχατε δίκιο, τελικά, Βασιληά μου,» είπε ο Μόρβον. «Μαγεία έγινε στα μπουντρούμια.»

«Τι!» έκανε ο Γκόρντλαν, αρπάζοντας τους βραχίονες του θρόνου του. Προφανώς, ούτε κι ο ίδιος δεν πίστευε ότι η πρόβλεψή του θα έβγαινε αληθινή. «*Μαγεία;*»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε: μαγεία,» είπε ο Μόρβον, «την οποία, κατά πάσα πιθανότητα, ύφανε ο δαιμονάνθρωπος.»

Φυσικά, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού δεν είχε εντοπίσει καμία «μαγεία» στα μπουντρούμια· δεν είχε βρει ούτε την παραμικρή ένδειξη ότι κάποιος επικαλέστηκε, έστω και για λίγο, τα Πνεύματα εκεί κάτω: καμία αύρα δεν είχε παραμείνει. Όμως είχε αποφασίσει να πει στον καινούργιο Βασιληά το αντίθετο, ελπίζοντας ότι αυτό θα τον έκανε να πάψει να ψάχνει για δαιμονόφιλους προδότες μέσα στο παλάτι, και ότι, επίσης, θα τον έκανε να πάψει να υποπτεύεται τον ίδιο τον Μόρβον –ο οποίος αντιλαμβανόταν πως είχε (λιγάκι) ανακατευτεί στα πολιτικά ζητήματα της χώρας με το ψέμα του, και ευχόταν τούτο να μην του γινόταν κακιά συνήθεια!

Ωστόσο, το ψέμα του Σοφού είχε και ένα παράπλευρο αποτέλεσμα, που εκείνος δεν είχε σκεφτεί.

Ο Γκόρντλαν σηκώθηκε από το θρόνο του, φωνάζοντας: «Το ήξερα! Το ήξερα ότι ο Βένγκριλ είχε στραφεί στους δαίμονες! Ήταν, τελικά, δαιμονόφιλος από την αρχή!»

Ο Σάλβινρ πετάχτηκε όρθιος. «Έχεις χάσει το μυαλό σου τελείως, Γκόρντλαν;» βρυχήθηκε. «Ο Βένγκριλ έχει θυσιάσει τον εαυτό του για να βοηθήσει τη χώρα πάμπολλες φορές· γιαυτό κλείσε το αυθάδικο στόμα σου, που έχει αρχίσει ν'αραδιάζει Πνευματοχτυπημένες αερολογίες!

»Κι εσείς, κύριε,» πρόσθεσε, στρεφόμενος στον Μόρβον, προτού προλάβει ο Βασιληάς ν'απαντήσει στα λόγια του, «είστε σίγουρος ότι βρήκατε μαγεία εκεί κάτω; Και είναι βέβαιο ότι την έκανε ο

Νοτμέλγκθορ, για να πάρει τον εαυτό του και τον Βένγκριλ απο κεί; Ίσως ο δαιμονάνθρωπος νάφυγε αλλιώς, κι αλλιώς ο αδελφός μου!» Ο Σάλβινρ προσπαθούσε, αν μη τι άλλο, να διασώσει τη φήμη του Βένγκριλ· γιατί, αν εκείνος στιγματιζόταν ως δαιμονόφιλος, αυτό θα έδινε ακόμα μεγαλύτερη δύναμη στον Γκόρντλαν.

«Τούτο δεν αποκλείεται, Δούκα μου,» αποκρίθηκε ο Μόρβον. «Μπορεί, όντως, να έφυγαν ξεχωριστά· δεν ισχυρίστηκα το αντίθετο. Εγώ το μόνο που είπα είναι ότι εντόπισα μαγεία στα μπουντρούμια.»

Μαγεία! σκέφτηκε ο Σάλβινρ. *Έχει τρελαθεί ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού; ΠΟΙΑ ΜΑΓΕΙΑ, μα τα Πνεύματα; Απλά, τους ξεκλείδωσα για να βγουν!* Τα νεύρα του τον είχαν κυριεύσει, και ήξερε ότι έπρεπε να ηρεμήσει· δεν ωφελούσε να χάσει την αυτοκυριαρχία του. Έκλεισε, για λίγο, τα μάτια και πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Μπορείς να βρεις το δαιμονάνθρωπο και τον Βένγκριλ;» ρώτησε ο Γκόρντλαν τον Μόρβον. «Έχεις κάποιον τρόπο; Κάποιον… απόκρυφο τρόπο;»

Ο Σοφός ανασήκωσε τους ώμους. «Θα προσπαθήσω, Βασιληά μου, αν το επιθυμείτε.» *Το παρατραβάω,* συλλογίστηκε, *αλλά, εδώ όπου έφτασα, δε γίνεται να κάνω πίσω.* Ήταν εκνευριστικό έτσι όπως το ένα ψέμα έφερνε το άλλο. *Μα το Φτερό, θα καταλήξω σαν τον Πόνκιμ!*… Δεν ήταν καθόλου ευχάριστη σκέψη.

«Το επιθυμώ,» αποκρίθηκε ο Γκόρντλαν, όπως και πριν.

«Ησυχία, παρακαλώ,» ζήτησε ο Μόρβον και, κλείνοντας τα μάτια, έβαλε τα χέρια του στους κροτάφους, παριστάνοντας ότι αυτοσυγκεντρωνόταν, ενώ, στην πραγματικότητα, δεν έκανε απολύτως τίποτα.

Ο Σάλβινρ, που τον παρακολουθούσε, είχε ανησυχήσει. *Αν βρει τον Βένγκριλ;* σκεφτόταν. *Αν τον βρει στο πλοίο της Αάνθα; Κι ακόμα χειρότερα, αν το πει στον Γκόρντλαν; Τι θα γίνει, τότε; Μου φαίνεται πως ο καταραμένος Σοφός του Κύκλου του Φτερού, τελικά, δε θα μας βοηθήσει, παρά θα μας βάλει σε μπελάδες κιόλας! Γαμώ τη φάρα τους… Μάγοι που βρίσκουν μαγεία εκεί όπου δεν έγινε!*

Ο Μόρβον άνοιξε τα μάτια του, ύστερα από μερικές στιγμές, και είπε, ατενίζοντας τον Γκόρντλαν: «Δεν μπορώ να τους εντοπίσω, Βασιληά μου. Πρέπει ήδη να βρίσκονται πολύ, πολύ μακριά από εδώ.»

Δεν είναι δυνατόν, σκέφτηκε ο Σάλβινρ. *Ο Βένγκριλ είναι στην* Κυρά της Θάλασσας*… Ή, μήπως, ο Σοφός ψεύδεται, τελικά, για να τον κρύψει; Αααα, θα παραφρονήσω!*

Ο Γκόρντλαν κάθισε στο θρόνο του, συλλογισμένος. «Και τι προτείνεις να κάνουμε, μάγε; Πώς μπορούμε να τους βρούμε;»

«Δε γνωρίζω,» αποκρίθηκε ο Μόρβον. «Κι αυτό, πιστεύω, είναι δική σας υπόθεση, πλέον. Εγώ αρκετά ανακατεύτηκα σ'ετούτα τα ζητήματα. Σας χαιρετώ, για την ώρα, Βασιληά μου, και σας εύχομαι καλή τύχη. Είθε τα Πνεύματα να είναι μαζί σας.»

Και, μ'αυτά τα λόγια, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού βγήκε απ'την αίθουσα.

Αλλόκοτα πράγματα… σκέφτηκε ο Σάλβινρ.

*

Ο Μόρβον άκουσε χτύπους στην πόρτα του δωματίου του, και άνοιξε, για ν'αντικρίσει τον Σάλβινρ.

«Δούκα μου,» είπε, «σας περίμενα. Περάστε, παρακαλώ.» Παραμέρισε από την είσοδο, για να τον αφήσει να μπει.

«Με συγχωρείτε που σας ανησυχώ μια τέτοια ώρα, κύριε,» είπε ο Σάλβινρ, καθότι μεσημέρι, «όμως ήταν αναγκαίο να σας μιλήσω επειγόντως.»

«Καταλαβαίνω το λόγο, Δούκα μου,» αποκρίθηκε ο Μόρβον, υπομειδιώντας. «Σας παραξένεψαν τα όσα είπα στην αίθουσα του θρόνου.»

Ο Σάλβινρ κατένευσε.

«Εσείς δεν βοηθήσατε τον Βασιληά Βένγκριλ και τον Πρέσβη Νοτμέλγκθορ να δραπετεύσουν;»

Ο Δούκας δε μίλησε, αναρωτούμενος αν ο Σοφός προσπαθούσε να του αποσπάσει πληροφορίες.

«Μην ανησυχείτε· δεν πρόκειται να σας προδώσω στον Άρχοντα Γκόρντλαν. Άλλωστε, αν ήθελα να του αποκαλύψω πού βρίσκεται ο Βασιληάς Βένγκριλ, θα το είχα κάνει, γιατί γνωρίζω: Κρύβεται στην *Κυρά της Θάλασσας,* τη βασιλική γαλέρα της Βασίλισσας Αάνθα.»

«Με τη μαγεία σας τον εντοπίσατε;»

«Όχι, Δούκα μου. Η Βασίλισσα Αάνθα είχε ένα… ατύχημα, έτσι αναγκάστηκε να με καλέσει, και το έμαθα· αλλά ορκίστηκα να μην το αποκαλύψω, και ούτε πρόκειται. Εξάλλου, δεν είναι καταδότες οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού, Δούκα μου.»

«Τι είδους ατύχημα έπαθε η Βασίλισσα Αάνθα;» ρώτησε ο Σάλβινρ.

«Πνευματικής φύσεως,» εξήγησε ο Μόρβον. «Έβλεπε παραισθήσεις, επειδή έκανε μια… μαγεία που ήταν αρκετά δύσκολη κι επώδυνη για εκείνη: Κάλεσε τη χτεσινοβραδινή ομίχλη.»

Ο Σάλβινρ ένευσε. «Ναι, το γνωρίζω αυτό. Αλλά δεν ήξερα ότι θα είχε τέτοια δυσκολία να το καταφέρει.

»Πείτε μου, όμως, κύριε: Πραγματικά βρήκατε κάτι παράξενο στα μπουντρούμια;»

Ο Μόρβον κούνησε το κεφάλι, καθώς το χαμόγελο πλάταινε στο πρόσωπό του. «Όχι, Δούκα μου.»

«Τότε, τα είπατε όλα αυτά για να μας βοηθήσετε: για να ρίξετε σκόνη στα μάτια του Γκόρντλαν.»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Μόρβον, αναστενάζοντας, «δυστυχώς, το έκανα, αν και δε θα έπρεπε. Δεν είναι αυτή η θέση μου, βλέπετε.»

«Χα-χα-χα!…» γέλασε ο Σάλβινρ, ευχαριστημένος. «Όπως και νάχει το πράγμα, κύριε, σας είμαι ευγνώμων. Μας γλιτώσατε από αρκετούς μπελάδες, οφείλω να ομολογήσω… αν και, βέβαια, ίσως να δημιουργήσατε ένα πρόβλημα…»

«Ξέρω τι θέλετε να πείτε, Δούκα μου,» αποκρίθηκε ο Μόρβον: «Ο Άρχων Γκόρντλαν βρήκε ευκαιρία να αποκαλέσει το Βασιληά Βένγκριλ φίλο των δαιμονανθρώπων.»

Ο Σάλβινρ ένευσε.

«Ήταν λάθος μου, πράγματι· δεν το είχα υπολογίσει,» παραδέχτηκε ο Σοφός.

«Δεν είναι κάποιο μεγάλο πρόβλημα, ωστόσο,» είπε ο Δούκας, που, τώρα πλέον, έχοντας σκεφτεί το ζήτημα διεξοδικά, είχε ηρεμήσει κάπως. «Δεν υπάρχει καμία απόδειξη που να μας λέει ότι, όντως, ο Νοτμέλγκθορ ελευθέρωσε τον Βένγκριλ μέσω της μαγείας του. Αλλά, θεωρητικά μιλώντας, ακόμα κι αυτό να είχε συμβεί, ο Γκόρντλαν θα εξακολουθούσε να είναι σφετεριστής και ο αδελφός μου να έχει το δίκιο με το μέρος του, νομίζω. Επιπλέον, αν ο νέος μας Βασιληάς ανάγκαζε, με κάποιο τρόπο, την Γκίρα και τον Άντρεβ να του αποκαλύψουν την αλήθεια, θα είχα εγώ σοβαρότερα προβλήματα, όπως θα αντιλαμβάνεστε.»

«Ναι, σίγουρα θα είχατε…»

«Πώς θα μπορούσα να σας ευχαριστήσω για τη βοήθειά σας;» ρώτησε ο Σάλβινρ.

«Με το να μη μου ξαναζητήσετε να ανακατευτώ σε πολιτικά ζητήματα της χώρας, Δούκα μου,» αποκρίθηκε ο Μόρβον, με φιλικό τόνο στη φωνή του.

«Όπως επιθυμείτε,» είπε ο Σάλβινρ, και του έδωσε το χέρι.

Ο Δούκας της Χάργκοχ και ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία.

«Σας ευχαριστώ και πάλι,» είπε ο πρώτος, και έφυγε από το δωμάτιο, νιώθοντας πως, τελικά, τα Πνεύματα τούς είχαν χαμογελάσει ετούτη τη φορά.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Όγδοο

Το σκοτάδι κρύβει πάντοτε κάτι κακό, λένε οι αδαείς. Το σκοτάδι κρύβει εκείνο που δε γνωρίζουμε, λένε οι πεπειραμένοι.

—από τις *Διηγήσεις του Ζινβάρ του Ταξιδευτή*

Ο Μόρβον πέρασε την πύλη του λιμανιού, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, που διαλυόταν από το φως των λαμπών στους δρόμους και από το φεγγαρόφωτο, αφήνοντας πολλές γωνίες τυλιγμένες στο μαύρο του πέπλο. Ένα μαύρο πέπλο που έμοιαζε με την κάπα που φορούσε σήμερα ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού, έχοντας την κουκούλα στο κεφάλι και το πρόσωπό του αόρατο στα μάτια των περαστικών.

Ο δρόμος ήταν κάθε άλλο παρά σιωπηλός, καθώς πολύς κόσμος είχε βγει για να δροσιστεί, τώρα που η αφόρητη ζέστη της ημέρας είχε περάσει. Ο Μόρβον βάδιζε σχεδόν απαρατήρητος μέσα στο πλήθος, ακούγοντας κοφτές λέξεις και προτάσεις από τους ανθρώπους που κουβέντιαζαν. Προορισμός του ήταν το *Νότιο Πλοίο,* ένα πανδοχείο που, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Έντρηλ, έπρεπε να βρίσκεται λίγο παρακάτω· οπότε, ο Σοφός είχε τα μάτια του ανοιχτά, κοιτώντας κι απ'τις δυο μεριές του δρόμου και ψάχνοντας για κάποια πινακίδα.

Και δεν άργησε να την εντοπίσει. Κρεμόταν πάνω από μια πόρτα, σ'έναν παλιό πέτρινο τοίχο. Στην επιφάνειά της ήταν χαραγμένη και βαμμένη μαύρη η φράση *Το Νοτιο Πλοιο.* Ο Μόρβον πλησίασε, σκεπτόμενος ότι ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* δεν είχε πει ψέματα: πράγματι, δεν ήταν δύσκολο κανείς να βρει τούτο το πανδοχείο.

Έσπρωξε την ξύλινη πόρτα προς τα μέσα κι εκείνη, με ένα ελαφρύ τρίξιμο, άνοιξε, για να παρουσιάσει στον Σοφό του Κύκλου του Φτερού μια τραπεζαρία γεμάτη κόσμο. Ο Μόρβον στάθηκε στο

κατώφλι, ψάχνοντας, με το βλέμμα του, μήπως εντοπίσει τον Έντρηλ ή την Ερία· όμως δε βρήκε κανέναν.

Μάλλον, ήρθα πρώτος, σκέφτηκε. Πήγε προς ένα άδειο τραπέζι, για να καθίσει, χωρίς να βγάλει την κουκούλα του, γιατί φοβόταν ότι πιθανώς κάποιος να τον αναγνώριζε, πράγμα που δεν ήθελε. Ωστόσο, αντιλαμβανόταν πως μια τέτοια καλοκαιρινή νύχτα, σίγουρα, τραβούσε την προσοχή, ντυμένος έτσι: και αρκετοί θαμώνες έστρεψαν τα κεφάλια τους, για να τον κοιτάξουν, καθώς διέσχιζε το δωμάτιο. Ο Μόρβον ήλπιζε, όμως, πως, λόγω του πολύ κόσμου που ήταν συγκεντρωμένος εδώ και λόγω του ότι όλοι κουβέντιαζαν κάτι αναμεταξύ τους, λίγοι θα ήταν εκείνοι που θα ασχολούνταν μαζί του, πέρα από μια φευγαλέα ματιά ίσως.

Σύντομα, μια σερβιτόρα τον πλησίασε, ρωτώντας τον αν θα ήθελε να παραγγείλει κάτι και κοιτάζοντάς τον κάπως παράξενα.

«Μια κούπα μπίρα,» αποκρίθηκε ο Μόρβον· και, καθώς η κοπέλα έφευγε, έβαλε στο στόμα το τσιμπούκι του και το άναψε, ακουμπώντας το δεξί του πόδι επάνω στο υποπόδιο της καρέκλας πλάι του.

Τα μάτια του ερεύνησαν την τραπεζαρία. Αντίκρυ του κάθονταν δύο γυναίκες και ένας άντρας, κουβεντιάζοντας κάτι που πρέπει να τους ενδιέφερε πολύ και τρώγοντας ψάρι από μια μεγάλη πιατέλα ανάμεσά τους. Στα δεξιά αυτών βρισκόταν ένας τύπος ο οποίος έμοιαζε με ναυτικός και του οποίου η φωνή ήταν τόσο δυνατή που ο Μόρβον την άκουγε μέχρι εδώ όπου καθόταν, καθώς εκείνος μιλούσε σ'άλλους τρεις, διηγούμενος μια ναυτική ιστορία. Οι πελάτες που βρίσκονταν σε μερικά διπλανά τραπέζια είχαν στραφεί και τον κοιτούσαν, πίνοντας ήρεμα τα ποτά τους και χαμογελώντας.

Η μπίρα του Μόρβον ήρθε από την ίδια σερβιτόρα. Ο Σοφός ευχαρίστησε λακωνικά την κοπέλα, πλήρωσε, και, πιάνοντας το χέρι της κούπας, ήπιε μια μεγάλη γουλιά από τον γευστικό ζήθο. Ύστερα, ρούφηξε μια τζούρα από το τσιμπούκι του, συνεχίζοντας ν'ατενίζει τον κόσμο του πανδοχείο με ερευνητικό μάτι.

Όταν η Ερία, ο Μπάχτον, και ο Έντρηλ έφτασαν στο πανδοχείο, τον βρήκαν ακόμα να κάθεται στην ίδια θέση, έχοντας μισοαδειάσει την κούπα του και καπνίζοντας νωχελικά. Φυσικά, δεν τον αναγνώρισαν, κουκουλωμένος καθώς ήταν, όμως υπέθεσαν ότι θα ήταν αυτός, γιατί, αμέσως, το κεφάλι του στράφηκε στο μέρος τους, μόλις μπήκαν, και τα μάτια του γυάλισαν κάτω απ'την κουκούλα, στο αδύναμο φως της πίπας του. Έτσι, τον ζύγωσαν.

Κι εκείνοι ήταν ντυμένοι ταξιδιωτικά και φορούσαν κουκούλες, καθότι δεν ήθελαν να τους αναγνωρίσουν, και, δυστυχώς, κανένας τους δεν ήταν άγνωστος σ'ετούτη την πόλη. Ο Έντρηλ, ως Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*, είχε αξιοσημείωτη φήμη· η Ερία, ως Ανώτερη Διοικήτρια του στρατού και ως ηρωίδα –όπως την ονόμαζαν οι άλλοι, τουλάχιστον– μπόλικων ανδραγαθημάτων, διέθετε ίσως ακόμα μεγαλύτερη φήμη· και ο Μπάχτον ήταν Αρχιανιχνευτής της Όρφαλχ και, επομένως, καθόλου άγνωστος.

«Καλησπέρα, Σοφέ,» χαιρέτησε ο Έντρηλ.

Ο Μόρβον σηκώθηκε από τη θέση του, σβήνοντας την πίπα. «Καλησπέρα σας, κύριε. Κύρια Ερία. Κύριε Μπάχτον.»

«Είσαι έτοιμος;» τον ρώτησε η Ερία.

«Αρκετά,» αποκρίθηκε ο Μόρβον. «Μπορούμε να ξεκινήσουμε, νομίζω.»

Και, δίχως ν'ανταλλάξουν άλλες κουβέντες, βγήκαν απ'το πανδοχείο, ενώ, τώρα, κάμποσα βλέμματα είχαν στραφεί προς το μέρος τους, καθώς, αναμφίβολα, πολλοί θα αναρωτιόνταν ποιοι ήταν αυτοί οι παράξενοι ταξιδιώτες.

Ίσως να νομίζουν ακόμα και ότι είμαστε δαιμονάνθρωποι δολιοφθορείς, συλλογίστηκε η Ερία, ελπίζοντας ότι απόψε θα έβρισκαν από πού έρχονταν οι Μαγκραθμέλιοι και θα κατάφερναν, κάπως, να σφραγίσουν την είσοδο, ώστε να λήξει αυτή η απειλή για την πόλη.

«Θυμάστε από πού μπήκαμε στα υπόγεια, την τελευταία φορά;» ρώτησε η Ερία τους συντρόφους τους.

«Ναι,» της απάντησε ο Μπάχτον. «Εύχομαι μονάχα να μη χαθούμε μέσα στον υπόνομο.»

Σύντομα, έφτασαν κοντά στο δρόμο όπου είχε χαθεί τις προάλλες ο δαιμονάνθρωπος και απ' όπου εκείνοι είχαν καταδυθεί στον υπόνομο.

«Το μέρος φρουρείται από τους στρατιώτες του Γκόρντλαν,» προειδοποίησε ο Έντρηλ τους συντρόφους του.

«Ακόμα κι εκείνη η συγκεκριμένη σχάρα;» ρώτησε ο Μπάχτον.

«Σίγουρα θα περνάνε κάποιοι και απο κεί,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ, «αλλά πιθανώς να μπορέσουμε να τους αποφύγουμε τη στιγμή που δεν κοιτάζουν, μπαίνοντας ένας-ένας στον υπόνομο.»

«Πολύ ριψοκίνδυνο, κύριε,» είπε ο Μόρβον, «και δε μπορώ να το ρισκάρω.»

«Έχεις κάποια άλλη ιδέα κατά νου, Σοφέ;» ρώτησε η Ερία.

Εκείνος έγνεψε καταφατικά. «Ναι. Πηγαίνετέ με στη σχάρα και εγώ θα φροντίσω το φρουρό.»

«Δε θέλουμε να σκοτώσεις κανέναν με τη μαγεία σου!» τόνισε ο Έντρηλ.

«Ποιος είπε ότι θα τον σκοτώσω, κύριε;» εξεπλάγη ο Μόρβον. «Δεν παίζεται μόνο η δική σας φήμη εδώ, μα και η δική μου, μην ξεχνάτε· και τα δικά μου όπλα είναι πιο… ευδιάκριτα, για μερικούς, απ' ό,τι τα δικά σας.»

«Ελάτε απο δώ,» είπε ο Μπάχτον, στρίβοντας σ' ένα σοκάκι.

Οι υπόλοιποι τον ακολούθησαν, γιατί *πάντα* τον εμπιστεύονταν σε θέματα κατευθύνσεων: Ο άνθρωπος είχε τρομερή αίσθηση του προσανατολισμού και, για κάποιο λόγο, έμοιαζε να γνωρίζει κάθε μονοπάτι μέσα στη χώρα, λες και ήταν ένα με τη γη.

*

Ο στρατιώτης βάδιζε μπροστά από τη σχάρα του υπονόμου όπου ήθελαν να μπουν, βαστώντας ασπίδα στο αριστερό χέρι και έχοντας το ξίφος του γυμνολέπιδο στη δεξιά του γροθιά. Προφανώς, ο

Γκόρντλαν είχε δώσει διαταγές να χτυπήσουν οποιονδήποτε έμοιαζε να κινείται περίεργα σε τούτη την περιοχή, και κανένας να μην τους πιάσει απροετοίμαστους ούτε για λίγο.

«Σοφέ, είσαι σίγουρος γι' αυτό που θα επιχειρήσεις;» ρώτησε ο Έντρηλ τον Μόρβον, καθώς οι τέσσερίς τους βρίσκονταν κρυμμένοι σ' ένα στενορύμι, τυλιγμένοι στις σκιές μιας χαμηλής, πέτρινης καμάρας.

«Ασφαλώς, κύριε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Προσπαθώ να αποφεύγω να επιχειρώ πράγματα για τα οποία δεν είμαι σίγουρος. Ακολουθήστε με.»

Βγήκε από την κρυψώνα τους, όταν ο στρατιώτης βρισκόταν κοντά τους, πράγμα που έμοιαζε στο νου των άλλων παράλογα επικίνδυνο, αν και, βέβαια, η Ερία είχε αρκετή εμπιστοσύνη στους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, γιατί θυμόταν την ανυπολόγιστη βοήθεια που της είχε προσφέρει κάποτε ο Φάλμαριν.

Έτσι, ακολούθησε τον Μόρβον, όπως εκείνος είχε ζητήσει, και ο Μπάχτον κι ο Έντρηλ την πήραν στο κατόπι, διστακτικά.

«Ε!» έκανε, ξαφνιασμένος, ο στρατιώτης, στρέφοντας το ξίφος του προς τον Σοφό και, προφανώς, επιθυμώντας να τον κρατήσει μακριά του, με την αιχμή της λεπίδας. «Ποιοι είστε εσείς; Βγάλτε τις κουκούλες σας!» πρόσταξε.

Ο Μόρβον κοίταξε βαθιά μέσα στα γαλανά μάτια του άντρα, επικαλούμενος σιωπηλά τα Πνεύματα και υποτάσσοντάς τα στη θέλησή του. «Είμαστε φίλοι,» του είπε, ήρεμα. «Δεν έχετε τίποτα εναντίον μας, κύριε, και θα μας αφήσετε να περάσουμε.»

«Φ-φυσικά,» αποκρίθηκε ο στρατιώτης, βλεφαρίζοντας σα να ήταν μπερδεμένος.

Ο Μόρβον έστειλε ένα πνευματικό μήνυμα στο μυαλό των συντρόφων του: *Κατεβείτε στον υπόνομο. Έρχομαι αμέσως.*

Εκείνοι, τώρα, δε δίστασαν· ο Μπάχτον έβγαλε τη σχάρα και καταδύθηκε πρώτος, ακολουθούμενος από την Ερία. Ο Έντρηλ έριξε μια τελευταία ματιά στον πολεμιστή, ο οποίος στεκόταν σαν

αποχαυνωμένος μπροστά από τον Μόρβον. *Μάγοι!*… σκέφτηκε, με δέος, ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*, καθώς αναρωτιόταν αν ο Σοφός μπορούσε να κάνει το ίδιο και σε κείνον, και στην Ερία και στον Μπάχτον. *Μάλλον, μπορεί,* αποφάσισε· *δε φαίνεται να έχει ιδιαίτερη δυσκολία.* Ύστερα, ο Έντρηλ ακολούθησε τους συντρόφους του, κάτω.

Ο Μόρβον, μένοντας μόνος στο δρόμο μαζί με το στρατιώτη, είπε: «Γιατί συνεχίζετε να με δείχνετε με το σπαθί σας, κύριε;»

«Α… με συγχωρείτε,» αποκρίθηκε εκείνος, και το κατέβασε.

Ο Μόρβον κοίταξε ακόμα πιο έντονα μέσα στα μάτια του, κρατώντας τον υπνωτισμένο, και επικαλέστηκε με περισσότερη ψυχική δύναμη τα Πνεύματα. «Δε μας είδες ποτέ να περνάμε απο δώ,» είπε, «ούτε εμένα ούτε τους συντρόφους μου. Τίποτα το παράξενο δε συνέβη απόψε.»

«Μάλιστα, κύριε,» ένευσε ο άντρας.

Ο Μόρβον ακολούθησε τους υπόλοιπους μέσα στον υπόνομο, κλείνοντας τη σχάρα από πάνω του.

*

Η Ερία είχε ανάψει μια λάμπα και ο υπόνομος ήταν φωτισμένος.

«Τι έγινε, Σοφέ;» ρώτησε τον Μόρβον.

«Όλα εντάξει, κυρία μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ο στρατιώτης δε μας είδε ποτέ να πλησιάζουμε, και τίποτα ασυνήθιστο δε συνέβη εδώ, τούτη τη νύχτα.»

Ο Έντρηλ συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος. «Μα τι λες, Σοφέ;»

«Ξέρω τι λέω, κύριε,» είπε ο Μόρβον. «Μπορούμε, τώρα, να προχωρήσουμε;»

«Ναι, πάμε.»

Ξεκίνησαν να βαδίζουν μέσα στα βρόμικα νερά του υπονόμου, καθώς η δυσωδία χτυπούσε τα ρουθούνια τους. Η Ερία στο αριστερό χέρι βαστούσε τη λάμπα, ενώ στο δεξί ένα μακρύ ξιφίδιο. Ο

Μπάχτον είχε μαζί του έναν πολεμικό πέλεκυ, δίκοπο και μικρό, έτσι ώστε να μπορεί να τον κρατήσει στο ένα χέρι και να έχει τη δυνατότητα να τον χειριστεί σχετικά άνετα σε τούτο το στενό μέρος. Ο Έντρηλ κουβαλούσε μια στρογγυλή, μεταλλική ασπίδα, γνωρίζοντας πως, αν την έβαζε εμπρός του εδώ κάτω, κανείς δε θα μπορούσε να τον πετύχει, καθότι αυτή θα έφραζε, περίπου, όλο το άνοιγμα του περάσματος· στο άλλο χέρι κρατούσε ένα κοντόσπαθο, διεξοδικά ακονισμένο και καλοζυγιασμένο: δεν υπήρχε χώρος για άσχημα χτυπήματα εδώ κάτω· κάθε σπαθιά έπρεπε νάναι και θανατηφόρα, αν οι δαιμονάνθρωποι τούς επιτίθονταν. Ο Μόρβον, ως συνήθως, δε βαστούσε κανένα όπλο· ωστόσο, ακόμα κι εκείνος, είχε στη μέση του περασμένο ένα ξιφίδιο, για περίπτωση ανάγκης.

Επί του παρόντος, όμως, δεν τον απασχολούσε το όπλο του· είχε απλώσει τις πνευματικές του αισθήσεις τριγύρω, προσπαθώντας να καταλάβει πού βρίσκονταν τα «φαντάσματα» και, επίσης, προσπαθώντας να βρει έναν τρόπο για να διαπεράσει το αόρατο φράγμα τους, έτσι ώστε να καταφέρει να εντοπίσει και τυχόν αύρες δαιμονανθρώπων οι οποίοι ίσως να κρύβονταν εδώ. Δυστυχώς, όμως, αυτό το τελευταίο δεν το κατόρθωσε. Οι πνευματικές παρουσίες τούτου του υπογείου πρέπει να ήταν πραγματικά αρχαίες· είχαν τρομερή δύναμη, και δήλωναν με κάθε εφικτό τρόπο ότι το μέρος τούς *ανήκε.*

Ο Μπάχτον οδήγησε τους υπόλοιπους στο σημείο όπου εκείνος και ο Έντρηλ είχαν βρεθεί την προηγούμενη φορά: ένα δωμάτιο χτισμένο με καφετιές πέτρες. Όταν έφτασαν, ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* έκανε μερικά επιφυλακτικά βήματα και κοίταξε προς την αριστερή άκρη, στο βάθος, φοβούμενος ότι θα έβλεπε, πάλι, φαντάσματα εκεί· όμως δεν είδε τίποτα, πέρα από έναν πέτρινο διάδρομο.

«Άδειος,» είπε, ξεφυσώντας. Δεν ήξερε γιατί, αλλά η ιδέα ότι μπορεί ν'αντίκριζε ξανά εκείνη τη φρικαλέα σκηνή τον πανικόβαλε. Δεν ήταν η ίδια η σκηνή που τον τρόμαζε –άλλωστε, είχε δει πολλές

φορές, τον τελευταίο καιρό, έναν άνθρωπο να σκοτώνει έναν άλλο–· ήταν το γεγονός ότι τα φαντάσματα πιθανώς να είχαν κάτι μαζί του και γι' αυτό να του παρουσίαζαν τούτα τα πράγματα.

«Περίμενες κάποιον, δηλαδή;» απόρησε η Ερία, πλησιάζοντας κι εκείνη το πέρασμα, για να το φωτίσει.

«Είχα δει τα φαντάσματα εδώ,» της θύμισε εκείνος. «Ας προχωρήσουμε, όμως. Αν, βέβαια,» –στράφηκε στον Μόρβον– «το προτείνει και ο Σοφός…»

«Αφού ήρθαμε για να εξερευνήσουμε το μέρος, ας το εξερευνήσουμε,» τους προέτρεψε εκείνος.

Η Ερία έκανε να μπει πρώτη στο πέρασμα, αλλά ο Έντρηλ τής έπιασε το μπράτσο.

«Τι;» τον ρώτησε η μαυρομάλλα πολεμίστρια.

«Εγώ θα πάω μπροστά,» δήλωσε ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*.

«Μα, εγώ έχω αυτό,» τόνισε η Ερία, σηκώνοντας τη λάμπα. «Πρέπει να φωτίζω.»

«Κι εγώ έχω αυτό,» είπε ο Έντρηλ, υψώνοντας ελαφρώς την ασπίδα του. «Θα έρχεσαι πίσω μου και πάλι θα μπορείς να φωτίζεις.» Μπήκε στο πέρασμα, και εκείνη τον ακολούθησε.

Ο Μπάχτον είπε στον Μόρβον: «Πήγαινε, Σοφέ· εγώ θα φυλάω τα νώτα μας. Οι δυνάμεις σου ίσως να τους είναι χρησιμότερες από τις δικές μου.»

Ο Μόρβον ένευσε, συμφωνώντας μαζί του, και πήρε στο κατόπι την Ερία και τον Έντρηλ.

Ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* προσπαθούσε να κοιτάζει με τη βοήθεια του φωτός της λάμπας της συμπολεμίστριάς του. Το σκοτάδι ξεδιπλωνόταν στο διάβα του, σα να ζάρωνε τρομαγμένο, συνεχώς έτοιμο να αποκαλύψει κάτι τρομερό το οποίο, όμως, ποτέ δεν έμοιαζε να εμφανιζόταν.

Ο Έντρηλ σταμάτησε τόσο απότομα που η Ερία παραλίγο να πέσει επάνω του. «Πρόσεχε λιγάκι!» του μούγκρισε.

«Φτάσαμε σε διασταύρωση,» είπε εκείνος, κάνοντας μερικά βήματα, για να πλησιάσουν κι οι άλλοι.

Πράγματι, είχαν φτάσει σε διασταύρωση· το αριστερό πέρασμα, όμως, έμοιαζε να είχε κλείσει από τις πέτρες που είχαν καταρρεύσει απ'την οροφή του, και δεν ήταν εύκολα προσπελάσιμο. Τα άλλα δύο περάσματα –το μπροστινό και το δεξιό– δεν έμοιαζαν να είχαν πάθει ζημιά.

«Προς τα πού, τώρα;» ρώτησε ο Έντρηλ, και κοίταξε τον Μόρβον.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού δεν έκλεισε τα μάτια, για ν'αυτοσυγκεντρωθεί και να κάνει κάποιο «μαγικό», όπως περίμεναν οι υπόλοιποι· απλά, κοίταξε τους τοίχους γύρω τους, λέγοντας: «Αυτό το μέρος είναι μπερδεμένο, και να είστε σίγουροι πως τούτο δεν ισχύει μονάχα για μας, αλλά και για τους δαιμονανθρώπους.»

«Και λοιπόν;» ρώτησε ο Έντρηλ.

Ο Μόρβον έδειξε κάτι επάνω σε μια πέτρα. «Θα έχουν σημάδια για να τους καθοδηγούν.»

Οι υπόλοιποι κοίταξαν εκείνο που έδειχνε και αντίκρισαν, στο φως της λάμπας, ένα βελάκι, του οποίου η μύτη ήταν στραμμένη προς τη μεριά απ'όπου είχαν έρθει.

«Προφανώς,» συνέχισε ο Μόρβον, «αυτοί οι δείκτες είναι για να μη χάνονται οι Μαγκραθμέλιοι: να ξέρουν προς τα πού πρέπει να βαδίσουν, ώστε να φτάσουν εκεί όπου επιθυμούν.»

«Ίσως τα χαράγματα να είναι αρχαία,» υπέθεσε ο Έντρηλ.

«Μάλλον απίθανο, κύριε,» αποκρίθηκε ο Μόρβον. «Μοιάζουν πολύ πρόσφατα. Και πιστεύω πως, αν τα ακολουθήσουμε ανάποδα, θα εντοπίσουμε την προέλευση των δαιμονανθρώπων. Επομένως, κατά πάσα πιθανότητα, πρέπει να στρίψουμε εδώ.» Έδειξε το δεξί πέρασμα, γιατί στη γωνία αυτού βρισκόταν λαξευμένο το βελάκι.

Ο Έντρηλ βάδισε, και η Ερία προχώρησε πλάι του, καθότι σε τούτο το σημείο υπήρχε περισσότερος χώρος. Ο Μπάχτον και ο Μόρβον ακολούθησαν.

Λίγο παρακάτω, έφτασαν σε ένα μέρος σχήματος Τ, όπου ο δρόμος χωριζόταν δεξιά κι αριστερά. Τα περάσματα εξακολουθούσαν να είναι χτισμένα από καφετιές πέτρες.

«Κάπου εδώ πρέπει να βρίσκεται ένα σημάδι,» είπε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

Η Ερία κοίταξε στις γωνίες, και στη δεξιά μεριά βρήκε ένα βέλος. «Ναι, όντως.» Και προχώρησε, στρίβοντας.

Οι σύντροφοι συνέχισαν την εξερεύνησή τους, ενώ ο Έντρηλ προετοίμαζε τον εαυτό του για κάποια αναμέτρηση, εφόσον, πλέον, πρέπει να ζύγωναν το άντρο των δαιμονανθρώπων. Η Ερία, επίσης, αισθανόταν ανήσυχη και βαστούσε το μακρύ της ξιφίδιο σε ετοιμότητα, ενώ κρατούσε τη λάμπα της ψηλά πάνω απ'το κεφάλι, για να μην την τυφλώνει και δεν προσέξει κάποια εχθρική κίνηση εναντίον της.

Το επόμενο βελάκι το βρήκαν σε ένα πέρασμα που έστριβε αριστερά, και το ακολούθησαν, αναρωτούμενοι πότε η αναζήτησή τους θα έφτανε στο τέλος της.

Αναπάντεχα, όλοι τους άκουσαν κλαγγή όπλων και ιαχές μάχης, και σταμάτησαν.

«Κάτι συμβαίνει!» σφύριξε ο Έντρηλ, υψώνοντας την ασπίδα εμπρός του, σα να περίμενε βέλη να έρθουν καταπάνω τους.

Ο Μόρβον έκλεισε τα μάτια και έστειλε τις πνευματικές του αισθήσεις τριγύρω, ψάχνοντας. «Υπάρχει μεγάλη πιθανότητα αυτά που ακούμε να μην είναι πραγματικά.»

«Δηλαδή;» ρώτησε ο Μπάχτον, πλάι του.

«Είναι τα… φαντάσματα,» εξήγησε ο Μόρβον.

«Τα φαντάσματα κάνουν τέτοιο θόρυβο;» απόρησε ο Έντρηλ.

«Ο θόρυβος δεν υφίσταται στον υλικό κόσμο· υφίσταται μονάχα στον Πνευματικό Κόσμο, και στο νου μας.»

«Θα ήταν, όμως, συνετό να εμπλακούμε σε μια μάχη;»

«Η μάχη δε θα επηρεάσει εμάς, γιατί πρέπει να συνέβη πριν από χιλιάδες χρόνια. Παρακαλώ, προχωρήστε.»

Ο Έντρηλ μούγκρισε, σφίγγοντας το κοντόσπαθο μέσα στη γροθιά του. «Ελπίζω να μην τσαμπουνάς αερολογίες, Σοφέ,» είπε, και άρχισε να βαδίζει προσεκτικά.

Βγαίνοντας από το πετρόχτιστο πέρασμα, βρέθηκαν σε έναν χώρο γεμάτο καμάρες, πολλές από τις οποίες ήταν γκρεμισμένες, από τους τελευταίους σεισμούς ή από κάποια αρχαιότερη αιτία.

Η κλαγγή των όπλων και οι ιαχές της μάχης είχαν, ξαφνικά, σταματήσει.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Έντρηλ, ενώ το βλέμμα του πλανιόταν ανάμεσα στις πέτρινες καμάρες και στο σκοτάδι που βασίλευε εκεί, καθώς δεν το είχε ακόμα διαλύσει το φως της λάμπας της Ερία. «Γιατί έπαψαν; Τέλειωσε η μάχη;»

«Μάχες σαν κι αυτή δεν τελειώνουν ποτέ, κύριε,» αποκρίθηκε ο Μόρβον. «Συνεχίστε, όμως. Πρέπει να βρούμε κάποιο σημάδι των Μαγκραθμέλιων, και δεν ξέρω πόσο εύκολο θα είναι αυτό εδώ πέρα, με τόσες καμάρες…»

Ο Έντρηλ βάδιζε, μην έχοντας κατεβάσει την ασπίδα του και εξακολουθώντας να έχει το κοντόσπαθό του σε ετοιμότητα. Η Ερία κοιτούσε τριγύρω, ψάχνοντας για κάποιο βελάκι λαξευμένο στις πέτρες.

Οι ιαχές ξανάρχισαν.

«*Λαίμονες…!*» καταράστηκε ο Έντρηλ, κάτω απ'την ανάσα του. Αυτό το πράγμα είχε κάνει τα νεύρα του να είναι συνέχεια τεντωμένα.

«Χαλαρώστε, κύριε,» τον συμβούλεψε ο Μόρβον. «Τώρα, πλέον, είμαι σχεδόν πεπεισμένος πως τα φαντάσματα είναι ακίνδυνα.»

«Από πού έρχονται, όμως, οι Μαγκραθμέλιοι;» είπε η Ερία. «Δε βλέπω κανένα τους σημ–» Διέκοψε τα λόγια της απότομα, γιατί είδε δύο γυναίκες να πετάγονται μέσα από μια καμάρα. Η μία ήταν ντυμένη με φολιδωτή πανοπλία, ενώ η άλλη φορούσε κίτρινο χιτώνα. Στα χέρια τους βρίσκονταν μακριά σπαθιά και ξιφομαχούσαν, φωνάζοντας.

Μόλις η Ερία βλεφάρισε, εξαφανίστηκαν.

«Τι είναι;» τη ρώτησε ο Έντρηλ.

Εκείνη ξεροκατάπιε. «Νομίζω ότι είδα δύο φαντάσματα: δύο γυναίκες να μάχονται. Η μία φορούσε πανοπλία, η άλλη κίτρινο χιτώνα, και είχαν σπαθιά. Χάθηκαν, τώρα.» Μια μικρή παύση, σα να περίμενε να επανεμφανιστούν. Ύστερα, είπε: «Πάμε,» και βάδισε, δίχως δεύτερη κουβέντα.

Οι πέτρινες καμάρες έμοιαζαν με λαβύρινθο ατελείωτο, όσο προχωρούσαν προσεκτικά ανάμεσά τους. Ο Έντρηλ και οι υπόλοιποι λίγο έλειψε να μην το πιστέψουν όταν πέρασαν κάτω από την τελευταία από αυτές, για να βγουν σε ένα απέραντο –η λάμπα της Ερία δεν μπορούσε να φωτίσει καμια από τις άκριές του– δωμάτιο, γεμάτο με μεγάλες σωριασμένες κολόνες.

«Τι μέρος είναι, πάλι, τούτο;…» μούγκρισε ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*, περιμένοντας, από στιγμή σε στιγμή, τους δαιμονάνθρωπους να πεταχτούν πίσω από τους πεσμένους, πέτρινους κίονες.

«Σε αρχαία χρόνια, πρέπει να ήταν ναός, νομίζω,» είπε ο Μόρβον.

«Πού είναι, όμως, οι Μαγκραθμέλιοι;» ρώτησε η Ερία. «Δε βρήκαμε άλλο βέλος.»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού πλησίασε μία από τις κολόνες και οι άλλοι πήγαν κοντά του. Το φως της λάμπας αποκάλυψε ένα μεγάλο χάραγμα: ένα βέλος που έδειχνε προς το λαβύρινθο με τις καμάρες.

«Να το σημάδι τους,» είπε ο Μόρβον.

Η Ερία θυμήθηκε κάτι και είπε: «Νομίζω ότι ξέρω πού βρισκόμαστε: στα υπόγεια κάτω από το παλάτι. Στο μέρος από το οποίο οι τυχοδιώχτες Νύχτα και Άνεμος επιχείρησαν να εισβάλουν και πιάστηκαν από τη Νερενία. Υπήρχαν καμάρες εκεί κάτω, δεν υπήρχαν; Ένας λαβύρινθος από καμάρες, και το μέρος ήταν στοιχειωμένο, μάλιστα.»

Ο Έντρηλ ένευσε καταφατικά και, από την όψη του, έμοιαζε ότι τα λόγια της τον είχαν ανησυχήσει. «Δηλαδή, οι δαιμονάνθρωποι ίσως κάποτε να καταφέρουν να μπουν και στο παλάτι…»

«Τρομαχτική σκέψη,» είπε η Ερία.

«Ας ερευνήσουμε το χώρο,» πρότεινε ο Μπάχτον, και έπιασαν δουλειά.

Πολλές φορές άκουσαν τις ιαχές της αρχαίας μάχης, καθώς και τις κλαγγές των όπλων· κι επίσης, όλοι τους είδαν σκηνές βίας να παρουσιάζονται εμπρός τους και να χάνονται, στο ανοιγόκλεισμα του ματιού. Ποτέ, όμως, δύο ή παραπάνω από αυτούς δεν είδαν το ίδιο πράγμα, λες και τα φαντάσματα επέλεγαν κάθε φορά σε ποιον να εμφανιστούν. Η έρευνά τους ήταν κάθε άλλο παρά ευχάριστη, και αισθάνονταν άπαντες φοβισμένοι, εκτός από τον Μόρβον, χάρη στα καθησυχαστικά λόγια του οποίου έμεναν και οι υπόλοιποι, αλλιώς θα είχαν προ πολλού φύγει.

Δεν άργησαν να ανακαλύψουν ότι το μεγάλο δωμάτιο με τις πεσμένες κολόνες ήταν περιτριγυρισμένο από το λαβύρινθο με τις καμάρες, εκτός από μία μεριά, όπου βρισκόταν κάτι που έμοιαζε με την κύρια είσοδο του αρχαίου ναού, στην οποία μπορούσες να φτάσεις αφότου ανέβαινες μερικά πλατιά, πέτρινα σκαλοπάτια. Όμως αυτή δεν ήταν η μοναδική έξοδος από εδώ: υπήρχαν άλλες δύο. Η πρώτη κρυβόταν μέσα στο λαβύρινθο από τις καμάρες και πρέπει να ήταν εκείνη που έβγαζε στο παλάτι, γιατί ήταν σφραγισμένη και, επίσης, βρισκόταν στην κορυφή σκαλοπατιών, όχι τόσο πλατιά όπως τα προηγούμενα. Η δεύτερη έξοδος έμοιαζε αρκετά με την πρώτη, καθώς κι εκείνη κρυβόταν πίσω από τις καμάρες, όμως είχε τρεις αξιοσημείωτες διαφορές: δεν βρισκόταν στην κορυφή σκαλοπατιών, δεν ήταν σφραγισμένη, και στην πέτρα της καμάρας πλάι της ήταν σκαλισμένο ένα βέλος που έδειχνε προς την αντικρινή μεριά του χώρου –δηλαδή, προς τα κει απ’όπου είχαν έρθει ο Έντρηλ και ομάδα του.

«Το βρήκαμε, Σοφέ,» είπε ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*. «Τι συμβουλεύεις να κάνουμε;»

«Να προχωρήσουμε, όπως συνήθως,» αποκρίθηκε εκείνος.

Μπήκαν στο πέρασμα και άρχισαν να βαδίζουν, ενώ αναρωτιόνταν, πλέον, αν θα συναντούσαν ποτέ τους δαιμονάνθρωπους. Πόσο μακριά βρίσκονταν, τέλος πάντων;

Η Ερία ανησύχησε μήπως ακολουθούσαν λάθος σημάδια από την αρχή. *Μπορεί ο Μόρβον να έκανε λάθος;* συλλογίστηκε. *Μπορεί να είναι, τελικά, αρχαία;* Ωστόσο, δεν προέτρεψε τους υπόλοιπους να σταματήσουν, για να ξανασκεφτούν την πορεία τους. Εξάλλου, δεν υπήρχαν άλλα σημάδια για ν'ακολουθήσουν, ούτε ίχνη. Οι Μαγκραθμέλιοι δεν είχαν αφήσει τίποτα στο πέρασμά τους. Σαν… φαντάσματα, έπρεπε να παραδεχτεί η Ερία, παρότι αυτό την έκανε ν'ανατριχιάζει. Και, με τούτη τη σκέψη στο νου, παρατήρησε ότι δεν ακούγονταν, πλέον, ιαχές και κλαγγές όπλων, ούτε παρουσιάζονταν εικόνες μπροστά σε κανέναν –τουλάχιστον, δεν παρουσιάζονταν μπροστά σε εκείνη, και δεν είχε δει τους υπόλοιπους να ξαφνιάζονται από τίποτα, επομένως υπέθετε πως το ίδιο ισχύει και για εκείνους.

Ο Έντρηλ ήταν που, τελικά, τους είπε να σταματήσουν. «Αυτό το πέρασμα είναι ατελείωτο, Σοφέ!» έκανε, στρεφόμενος να κοιτάξει τον Μόρβον. «Πόσο μακριά φτάνει;»

Εκείνος αποκρίθηκε, στωικά: «Δεν μπορώ να το γνωρίζω τούτο, κύριε. Πάντως, μέχρι στιγμής, δεν έχουμε απαντήσει ούτε άλλα σημάδια ούτε κάποια διασταύρωση.»

«Και δεν έχουμε άπειρο χρόνο, για να εξερευνήσουμε αυτό το μέρος,» είπε ο Έντρηλ. «Θα πρέπει να επιστρέψουμε στην πόλη, ως το πρωί, αλλιώς οι υπόλοιποι –και συγκεκριμένα ο Γκόρντλαν– θα αντιληφθούν την απουσία μας.»

Ο Μόρβον έγνεψε καταφατικά, σκεπτικός.

«Θα πρότεινα εγώ και η Ερία να συνεχίσουμε την έρευνα, ενώ εσείς οι δύο να πάτε επάνω,» είπε ο Μπάχτον.

«Πολύ ριψοκίνδυνο,» τον προειδοποίησε ο Έντρηλ. «Εξάλλου, κι εσάς θα σας αναζητήσουν.»

«Ναι, αλλά όχι τόσο γρήγορα όσο εσάς. Μπορείς να πεις ότι η Ερία είναι άρρωστη κι επομένως ζήτησε να την αφήσουν ήσυχη στο δωμάτιό της.»

«Και για σένα τι να πω; Είσαι Αρχιανιχνευτής, και μπορεί ο Γκόρντλαν να ζητήσει τις υπηρεσίες σου κάποια στιγμή σύντομα.»

«Πράγματι,» παραδέχτηκε ο Μπάχτον. «Έχεις δίκιο σ'αυτό.»

«Εγώ θα πάω με την κυρία Ερία,» προθυμοποιήθηκε ο Μόρβον.

«Μα, Σοφέ,» άρχισε ο Έντρηλ, «ο Γκόρντλαν ίσως να σε θέλει–»

«Αν με θέλει, θα πρέπει να περιμένει. Κανένας βασιληάς δεν απαιτεί πράγματα από τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού. Κι αν ο Γκόρντλαν πιστεύει ότι μπορεί να το κάνει, είναι καιρός να τον μάθω διαφορετικά.»

Οι άλλοι μειδίασαν, αλλά ο Έντρηλ είπε: «Και πώς θα δικαιολογήσεις το ότι αρνείσαι να του μιλήσεις;»

«Θα του πείτε ότι πρέπει να μείνω στο δωμάτιό μου, για κάποιο καιρό –άγνωστο πόσο–, ώστε να διαλογιστώ. Μιλήστε και στο Δούκα Σάλβινρ για τούτο· θα σας βοηθήσει.»

«Ο Δούκας Σάλβινρ δεν ξέρει τίποτα γι'αυτή την… υπόγεια έρευνα,» του θύμισε ο Έντρηλ.

«Μπορώ να τον πληροφορήσω εύκολα, νομίζω.»

«Μα, τώρα, δεν είπες ότι δε θα ανεβείς;»

«Δε θα χρειαστεί να ανεβώ, κύριε,» εξήγησε ο Μόρβον. «Ελπίζω μονάχα οι πνευματικές παρουσίες του μέρους να μη μου σταθούν εμπόδιο σ'αυτό που θέλω να κάνω. Αλλά, ακόμα κι αν εσείς μιλήσετε στο Δούκα τελικά, δεν πιστεύω να μη σας βοηθήσει. Έχετέ μου εμπιστοσύνη.»

«Όπως νομίζεις, Σοφέ,» είπε ο Έντρηλ. «Εμπιστοσύνη σού έχουμε· μην το αμφιβάλεις.» Στράφηκε να κοιτάξει τη μαυρομάλλα πολεμίστρια με τη λάμπα. «Ερία, όλα εντάξει μ'εσένα; Θα την αναλάβεις αυτή την αποστολή;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, νεύοντας.

Ποτέ δε λέει όχι σε μια αποστολή, όσο επικίνδυνη κι αν είναι, σκέφτηκε ο Έντρηλ, υπομειδιώντας. «Να προσέχεις,» της είπε. «Ο Σοφός έχει τις δυνάμεις του για να τον προστατεύουν, εσύ όχι.»

«Μην ανησυχείς. Έχω περάσει κι από χειρότερα.» Η Ερία κοίταξε το πρόσωπό του, και παρατήρησε ότι τα μάτια του της έλεγαν καθαρά «Θέλω να σε ξαναδώ ζωντανή», αν και, πριν από μερικές ώρες, ο Έντρηλ τής είχε πει πως ό,τι συνέβη αναμεταξύ τους θα προτιμούσε να μην ξανασυμβεί, γιατί η Μπόρνεφ θα θύμωνε, άμα το μάθαινε, και εκείνος δεν ήθελε να την πληγώσει.

«Από πολύ χειρότερα,» συμφώνησε ο Μπάχτον, μειδιώντας. «Πάντως, να *είσαι* προσεκτική,» τόνισε. «Και καλή τύχη.» Έβγαλε απ'το σάκο του μια λάμπα. «Θα θέλατε να σας δώσουμε και τα λίγα τρόφιμα που έχουμε μαζί μας;» ρώτησε εκείνη και το Σοφό. «Ίσως να χρειαστεί να βαδίσετε κάμποσες ώρες μέσα σ'ετούτο το πέρασμα.»

«Ναι,» είπε η Ερία. «Αυτή είναι μια καλή ιδέα.»

Ο Έντρηλ και ο Μπάχτον τούς έδωσαν τα λιγοστά τρόφιμα που είχαν μαζί τους, τους ευχήθηκαν πάλι καλή τύχη, και άρχισαν να φεύγουν, ανάβοντας τη λάμπα τους και διώχνοντας το σκοτάδι.

Η Ερία και ο Μόρβον έμειναν μόνοι.

«Λοιπόν,» είπε η πρώτη, «συνεχίζουμε;»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού έγνεψε καταφατικά, με μια προβληματισμένη όψη στο πρόσωπό του.

Κεφάλαιο Τριακοστό-Ένατο

Η προδοσία πληρώνεται με αίμα!

—Σαραολνιανό απόφθεγμα

Την ακολουθούσαν.

Η Λασιρία ήταν βέβαιη γι'αυτό. Δεν είχε δει καθαρά εκείνον που την κατασκόπευε, όμως έβλεπε φευγαλέες σκιές να περνάνε από τις παρόδους, πού και πού. Θόρυβο από πατημασιές δεν είχε ακούσει, ούτε τον παραμικρό· και αναρωτιόταν ποιος θα μπορούσε να είναι τόσο αθόρυβος.

Βρισκόταν στη βόρεια μεριά της Μάρβαθ, ανάμεσα στην έπαυλη της Πριγκίπισσας Εδρισία και στην ανατολική πύλη της πόλης, ελπίζοντας να βρει κάποια ίχνη των ακόλουθων του Κακοδαίμονος, ή, τουλάχιστον, εκείνο το «παράξενο» για το οποίο της είχε μιλήσει η Ανθάνα.

Λες αυτό να είναι; αναρωτήθηκε, τώρα, η Λασιρία. *Λες αυτός που με ακολουθεί να είναι το «παράξενο»; Πώς μπορώ να τον δω; Μοιάζει με σκιά: εμφανίζεται κι εξαφανίζεται σα σκιά.*

Δε θεωρούσε πως παραλογιζόταν καθόλου που περίμενε, από στιγμή σε στιγμή, επίθεση. Αν ο… σκιώδης κατάσκοπος ήταν με τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος, αναμφίβολα, θα την ήθελε νεκρή, ξέροντας ότι ήταν σύμμαχος του Τράνθλας.

Η Λασιρία προσπάθησε να πάει προς κάποιο πιο φωτισμένο δρόμο, και σταμάτησε μπροστά από ένα πανδοχείο κοντά στην ανατολική πύλη. Από το εσωτερικό του καταστήματος ακουγόταν φασαρία και τραγούδι. Η Αργκανθικιανή έριξε μια ματιά μέσα, από το παράθυρο, και είδε έναν τροβαδούρο να κάθεται σε μια καρέκλα και να παίζει μια ζωηρή μελωδία με την κιθάρα του, τραγουδώντας συγχρόνως, μαζί με δύο γυναίκες, ενώ αρκετοί από τους θαμώνες χόρευαν –

ορισμένοι, μάλιστα, επάνω στα τραπέζια. Η ζέστη της νύχτας πρέπει να τους είχε όλους μεθύσει.

Η Λασιρία κοίταξε την πινακίδα του πανδοχείου. *Η Σιγαλιά της Νύχτας,* διάβασε, μην μπορώντας να συγκρατήσει ένα ειρωνικό μειδίαμα. Μόνο σιγαλιά δεν είχε εδώ! Ωστόσο, η Αργκανθικιανή έσπρωξε την πόρτα και μπήκε. Κανείς δεν της έδωσε σημασία, έτσι εκείνη κάθισε σε ένα άδειο τραπέζι, περνώντας με προσοχή δίπλα από δύο άλλα, ενωμένα τραπέζια, όπου χόρευαν δύο άντρες και μια γυναίκα.

Το βλέμμα της πήγε προς την είσοδο του πανδοχείου, μα δεν είδε κανέναν να μπαίνει. Μάλλον, ο διώκτης της είχε αποφασίσει να μην την ακολουθήσει και εδώ. Αρνητικό αυτό, γιατί η Λασιρία ήθελε να τον προσελκύσει, ώστε να μάθει ποιος ήταν. *Αλλά, ας περιμένω λίγο. Πιθανώς να έρθει αφότου μπει κανείς άλλος πρώτα.* Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να έχει τα μάτια της ανοιχτά· αν αυτός ο άγνωστος την παρακολουθούσε, το βλέμμα του πρέπει, λογικά, να πήγαινε προς το μέρος της, έστω και για λίγο. Έτσι, λοιπόν, θα προδιδόταν.

Τώρα, που κάθισε, η Λασιρία παρατήρησε και κάτι παράξενο που δεν είχε παρατηρήσει στην αρχή: Δεν υπήρχαν καθόλου δαιμονάνθρωποι μέσα στο πανδοχείο· μόνο άνθρωποι. Αναρωτήθηκε γιατί, και έφτασε στο συμπέρασμα ότι η μουσική πρέπει να έφταιγε. Οι Μαγκραθμέλιοι, μάλλον, δεν άκουγαν ανθρώπινα τραγούδια. *Επομένως, αν ο διώκτης μου είναι δαίμονας, δε θα έρθει, γιατί αμέσως θα ξεχωρίσει… Ίσως, τελικά, να μην έκανα και πολύ καλή επιλογή που μπήκα εδώ.*

Σηκώθηκε από το τραπέζι της, την ώρα που ένας σερβιτόρος πλησίαζε. «Φεύγετε;» της είπε. «Συγνώμη που αργήσαμε. Θα πάρω την παραγγελία σας τώρα.»

«Δεν είναι αυτό,» αποκρίθηκε η Λασιρία. «Μόλις θυμήθηκα κάποια δουλειά που έχω.» Και βάδισε προς την εξώπορτα.

Άνοιξε με σχετική επιφύλαξη, γιατί δεν το απέκλειε ο διώκτης της να περίμενε απέξω, έτοιμος να τη διαπεράσει με κανένα βέλος. Τα

μάτια της ερεύνησαν τα χτίρια, τις παρόδους, και τις οροφές στην αντικρινή μεριά του δρόμου, μα δεν εντόπισαν τίποτα –καμία γυαλάδα που να φανερώνει την αιχμή του δολοφονικού βέλους.

Η Λασιρία βγήκε, κλείνοντας πίσω της. *Είναι ακόμα κοντά; Ή έφυγε; Πώς θα τον βρω;*

Άρχισε να βαδίζει, δήθεν ανέμελα, ανάμεσα στον κόσμο που διέσχιζε το δρόμο. *Τι χρειάζομαι; Κάτι για να του τραβήξω την προσοχή. Μάλλον, θέλει πρώτα να δει γιατί έχω βγει τούτη τη νύχτα, τι σκοπεύω να κάνω, αλλιώς θα είχε, ως τώρα, επιχειρήσει να με σκοτώσει.*

Η Λασιρία έριξε μια γρήγορη ματιά πίσω της, σαν να ήθελε να δει τι βρισκόταν στο παράθυρο ενός καταστήματος κοσμημάτων. Δεν παρατήρησε κανέναν να την ακολουθεί. Την είχε, τελικά, αφήσει, όταν μπήκε στο πανδοχείο; Για κάποιο λόγο –ένστικτο!– δεν μπορούσε να το πιστέψει. Κάπου κοντά βρισκόταν ο διώκτης της, και ακόμα την παρακολουθούσε.

Ας τον κάνω, λοιπόν, να δει εκείνο που θέλει…

Η Λασιρία μπήκε σε μια τυχαία πάροδο, στο βάθος της οποίας φαινόταν ένα κάρο σταθμευμένο. Πέρασε μέσα από τις άφθονες σκιές που βασίλευαν εδώ και γονάτισε πλάι στο ξύλινο τροχοφόρο, σα να έψαχνε κάτι από κάτω, μέσα στο σκοτάδι. Ταυτόχρονα, τα μάτια της ήταν καρφωμένα σε μια δέσμη φεγγαρόφωτου που εισέβαλε σαν κλέφτης στο σοκάκι: μια δέσμη φεγγαρόφωτου την οποία θα έκρυβε κάποιος πλησιάζοντας πίσω από την Αργκανθικιανή κατάσκοπο.

Η Λασιρία δε χρειάστηκε να περιμένει πολύ.

Θόρυβος από βήματα δεν ακούστηκε, όμως μέρος της δέσμης του φεγγαρόφωτου σκιάστηκε.

Ήρθε.

Η Λασιρία άφησε το σάκο της εμπρός της και παρίστανε πως έψαχνε κάτι μέσα.

Το φεγγαρόφωτο σκιάστηκε περισσότερο –σχεδόν χάθηκε.

Είναι ακριβώς πίσω μου.

Τράβηξε ένα ξιφίδιο μέσα από το σάκο της και ορθώθηκε απότομα, στρεφόμενη, για ν'αντικρίσει το άτομο που την παρακολουθούσε τόση ώρα.

Μια σκιερή μασκοφόρος μορφή πετάχτηκε όπισθεν, κι έκανε να φύγει.

Δε θα πας πουθενά, τώρα! γρύλισε εντός της η Λασιρία, και τινάχτηκε προς την πλάτη του αγνώστου, αφήνοντας το ξιφίδιο της να πέσει. Με μια γρήγορη και πεπειραμένη κίνηση, τράβηξε το νήμα στραγγαλισμού μέσα από το βραχιόλι της και το πέρασε γύρω από το λαιμό του διώκτη της, τραβώντας τον πίσω, μέσα στο σκοτάδι.

Αισθάνθηκε τον αντίπαλό της να σφαδάζει προς στιγμή, ενώ ένας πνιχτός ήχος έβγαινε απ'τα χείλη του.

Η Λασιρία έσφιξε το νήμα στραγγαλισμού και σφύριξε: «Ποιος είσαι; Γιατί μ'ακολουθείς;» Με το ένα χέρι τού άρπαξε τη δερμάτινη μάσκα.

Ο αγκώνας του αγνώστου τη χτύπησε, ξαφνικά, στο αριστερό στήθος, και η Αργκανθικιανή κατάσκοπος πετάχτηκε πίσω, με μια κραυγή, αφήνοντας το νήμα, αλλά τραβώντας τη μάσκα, καθώς τα δάχτυλά της ήταν γαντζωμένα επάνω στο μαλακό δέρμα.

Ο αντίπαλός της προσπάθησε να την κλοτσήσει, χωρίς να γυρίσει εντελώς προς το μέρος της (*για να μη δω το πρόσωπό του,* συμπέρανε η Λασιρία), αλλά εκείνη του έπιασε τον αστράγαλο, με το ένα χέρι, και του έδωσε ένα απότομο, δυνατό σπρώξιμο, σωριάζοντάς τον. Πράγμα που την έκανε, αμέσως, να καταλάβει ότι δεν πρέπει να ήταν άντρας: ήταν πολύ ελαφρύς για άντρας.

Η άγνωστη πήγε να σηκωθεί, και η Λασιρία είδε γαλανά μάτια να γυαλίζουν στο φεγγαρόφωτο, και ξανθά μαλλιά –κοντά, ξανθά μαλλιά.

«Ανθάνα!» έκανε, ξέπνοα. «Εσύ είσαι! Εσύ με ακολουθείς!»

Η Ανθάνα πάτησε στα μποτοφορεμένα της πόδια, ατενίζοντας τη Λασιρία ανέκφραστα μέσα από τις σκιές.

«Γιατί μ' ακολουθείς;» ρώτησε εκείνη.

Τα γαλανά μάτια στένεψαν. «Με πρόδωσες, Λασιρία. Και σε είχα προειδοποιήσει, από την αρχή της συνεργασίας μας, να *μη* με προδώσεις.»

«Δεν ξέρεις τι λες,» αποκρίθηκε η Λασιρία. «Πώς σου ήρθε αυτό;»

«Μη μου λες ψέματα,» σφύριξε η Ανθάνα· η φωνή της ήταν ψυχρή. «Με έχεις προδώσει, το ξέρω.»

«Πώς σε έχω προδώσει; Πες μου πώς!»

Δύο στιλέτα παρουσιάστηκαν στις γροθιές της Ανθάνα, με μια γυαλάδα φεγγαρόφωτου.

Η Λασιρία έσκυψε και έπιασε, γρήγορα, το ξιφίδιό της από κάτω. «Πες μου! Πώς σε πρόδωσα;» *Θα μου επιτεθεί;*

«Γνωρίζεις πράγματα που δε μου λες,» αποκρίθηκε η Πράσινη Γουστέρα. «Οι σύμμαχοί σου έχουν αλλάξει. Πολύ συχνά αλλάζεις συμμάχους και εργοδότες, Λασιρία. Κακή συνήθεια.»

Η Ανθάνα έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω.

Θα φύγει; Τι να κάνω; Να προσπαθήσω να την εμποδίσω; Τι σκοπεύει να επιχειρήσει μετά;

Άλλο ένα βήμα προς τα πίσω, και–

–η Λασιρία κατάλαβε, και έκανε στο πλάι–

–η Ανθάνα εκτόξευσε το δεξί της στιλέτο——

——για να καρφωθεί, τελικά, επάνω στο ξύλο του κάρου.

Η Λασιρία χίμησε καταπάνω στην Πράσινη Γουστέρα, παρότι γνώριζε ότι αυτό πιθανώς να ήταν ασύνετο *–αλλ' αν δεν το κάνω, θα με σκοτώσει!*

Το ξιφίδιό της αποκρούστηκε από το στιλέτο της Ανθάνα. Η Λασιρία επιχείρησε να κλοτσήσει την αντίπαλό της στο γόνατα, μα το χέρι εκείνης κινήθηκε πιο γρήγορα, αρπάζοντας το σαγόνι της και σπρώχνοντάς την άγαρμπα προς τα πίσω.

Έχασε την ισορροπία της και έπεσε, με την πλάτη, στο πλακόστρωτο. Αν φώναζε, ίσως κάποιος να ερχόταν έγκαιρα για να τη βοηθήσει. Αλλά *–ένα ξύλο!* Το χέρι της το έπιασε.

Το πόδι της Ανθάνα την κλότσησε καταπρόσωπο και αισθάνθηκε αίμα να πετάγεται απ'τα χείλη της. Σήκωσε το ξύλο και χτύπησε την αντίπαλο της στο γόνατο, αρκετά δυνατά για να την κάνει να πέσει.

Χρώματα είχαν γεμίσει την όραση της, από την πάλη, και, βλεφαρίζοντας, προσπάθησε να σηκωθεί πριν από την Ανθάνα, που βρισκόταν στο πλακόστρωτο, κρατώντας το γόνατό της και τρίζοντας τα δόντια. Την πρόλαβε και, καθώς η Πράσινη Γουστέρα είχε ανασηκωθεί, την κλότσησε στην κοιλιά, κάνοντάς τη να διπλωθεί, φτύνοντας χολή.

Νίκησα!

Η Λασιρία άρπαξε την ηττημένη της αντίπαλο απ'τα μαλλιά και την κόλλησε, μπρούμυτα, στο πλακόστρωτο, βάζοντας το ένα της γόνατο επάνω στην πλάτη της Ανθάνα, για να την κρατήσει ακίνητη. Το άλλο της χέρι –το αριστερό– έφερε το ξιφίδιό της κοντά στο λαιμό της Πράσινης Γουστέρας.

Η Λασιρία έφτυσε αίμα στο πρόσωπο της αντιπάλου της. «*Τι στο διάολο προσπαθείς να με σκοτώσεις, σκρόφα;*» της γρύλισε. «Τι ξέρεις; Τι έχεις καταλάβει για την… *προδοσία* μου;»

Η Ανθάνα δεν απάντησε· αλλά τα γαλανά της μάτια φάνηκαν να κινούνται μέσα στο μισοσκόταδο, σα να έψαχνε για κάτι.

Ποτέ δεν τα παρατά!

Η Λασιρία την κοπάνησε κατακέφαλα, με τη λαβή του ξιφιδίου της, κάνοντας αίμα να πεταχτεί.

«*Μιλα μου!*» της σφύριξε κοντά στ'αφτί. «Τι ξέρεις για την προδοσία μου;»

«Είσαι με τον Τράνθλας,» ψέλλισε η Ανθάνα, καθώς αίμα έρεε επάνω στα μάτια της κι εκείνη ανοιγόκλεινε τα βλέφαρά της, για να το διώξει.

«Εντάξει,» παραδέχτηκε η Λασιρία, «τον βοηθάω εναντίον των ακόλουθων του Κακοδαίμονος. Και τι μ'αυτό;»

«Ξεχνάς τη δουλειά μας εδώ, Λασιρία,» της γρύλισε η Ανθάνα. «*Δεν ήταν η δουλειά μας να βρούμε αυτούς τους ακόλουθους του*

Κακοδαίμονος! Έχεις συμμαχήσει με τον Τράνθλας κι έχεις ξεχάσει!»

«Εγώ έκανα τις επιλογές μου. Και καλύτερα κι εσύ να κάνεις τις δικές σου, *Πράσινη Γουστέρα*! Γιατί, αν σε ξαναβρώ να μ'ακολουθείς, θα σε σκοτώσω!»

Η Ανθάνα πάλεψε να της ξεφύγει, αλλά η Λασιρία δεν την άφησε, πιέζοντας, με περισσότερη δύναμη, το γόνατό της επάνω στην πλάτη της και κάνοντάς τη να τρίξει τα πόδια από πόνο.

«Πες μου και κάτι ακόμα,» πρόσταξε η Λασιρία: «Τι ήταν αυτό το 'παράξενο' που ήθελες να δω στην πόλη; Επίτηδες δεν το είπες; Επίτηδες, για να με μπερδέψεις και να με παρακολουθείς, ε; Για να κάνεις και εμένα και τον Τράνθλας ν'ανησυχήσουμε.»

«Δεν είσαι, πλέον, σύμμαχός μου, Λασιρία –επιβεβαιώθηκα χτες γι'αυτό. Δε θα σου πω τίποτα!»

«Κακό δικό σου. Μη σε ξαναδώ μπροστά μου!»

Η Λασιρία τής κοπάνησε το κεφάλι στο πλακόστρωτο, και η Ανθάνα έχασε τις αισθήσεις της.

*

Η κατάσκοπος που ορισμένοι ονόμαζαν και «Ανθάνα» έβλεπε εφιάλτες, οι οποίοι δεν ήταν εικόνες παρά συναισθήματα: *Πόνος. Απόγνωση. Στραγγαλισμός.*

Ύστερα, συνήλθε και, με τη βοήθεια των χεριών της, ανασηκώθηκε. Το κεφάλι της πονούσε αφόρητα· ζαλιζόταν. Προσπάθησε να σηκωθεί όρθια, αλλά έπεσε.

Ανάθεμα αυτή τη Λασιρία! γρύλισε από μέσα της. Η καταραμένη, την είχε χτυπήσει, ξανά, στο ίδιο γόνατο, όπως και την προηγούμενη φορά!

Η κατάσκοπος έπιασε τον τοίχο πλάι της και σηκώθηκε, λυγίζοντας το δεξί της πόδι. Ένας δυνατός πόνος τη διαπέρασε και δάκρυα ήρθαν στα μάτια της, όμως δε νόμιζε ότι το γόνατο ήταν σπασμένο·

όχι τελείως αχρηστευμένο τουλάχιστον, αλλιώς δε θα μπορούσε να το λυγίσει καθόλου.

Η σκύλα!

Η κατάσκοπος έσκυψε, με προσοχή, και πήρε από κάτω τη μάσκα και το ένα στιλέτο της. Ύστερα, βάδισε ως το κάρο, ρίχνοντας το βάρος της στο αριστερό πόδι και ακουμπώντας στον τοίχο για βοήθεια. Έπιασε τη λαβή του άλλου της στιλέτου και το τράβηξε έξω.

Ώρα ν'αναχωρήσω, σκέφτηκε. *Τούτη η δουλειά πήγε τελείως στραβά…*

*

«Τι σου συνέβη;» ρώτησε ο Τράνθλας, έκπληκτος.

Τα χείλη της Λασιρία ήταν ματωμένα, τα μαλλιά της ανακατεμένα, και, γενικά, δεν έμοιαζε σε καθόλου καλή κατάσταση. Συγκεκριμένα, έμοιαζε να είχε μόλις εμπλακεί σε κάποιο άγριο καυγά. Καθώς βρισκόταν καθισμένη σε μια απ'τις καρέκλες του Αρχηγείου, σήκωσε το κρασοπότηρο που της είχε προσφέρει ο Τράνθλας και ήπιε μια μεγάλη γουλιά κρασί, προσπαθώντας να ηρεμήσει.

«Η Ανθάνα,» είπε. «Παραλίγο να με σκοτώσει.»

«Η *Ανθάνα*; Γιατί;» απόρησε ο Αρχικατάσκοπος.

«Το κατάλαβε ότι την πρόδωσα.» Η Λασιρία κούνησε το κεφάλι και ήπιε άλλη μια γουλιά. «Εκείνα που μου έλεγε –ότι είχε δει κάτι παράξενο να συμβαίνει στην πόλη– ήταν ψέματα, για να μας κάνει ν'ανησυχήσουμε και να κινητοποιηθούμε, ώστε να βεβαιωθεί για την υποψία της –πως, όντως, είχα συμμαχήσει μαζί σου.»

Ο Τράνθλας αναστέναξε και κάθισε κοντά της, γιατί πριν στεκόταν. «Το φοβόμουν αυτό… Και τώρα, πού είναι; Τη σκότωσες;»

«Όχι, την άφησα να ζήσει. Έχει χάσει τις αισθήσεις της, όμως.»

«Και πού βρίσκεται; Πού ακριβώς;»

«Θέλεις να τη βρεις;»

«Ναι.»

Η Λασιρία συνοφρυώθηκε, συλλογισμένη. «Σε μια πάροδο είναι, κάθετη σ'εκείνο το μεγάλο δρόμο που ξεκινά από την ανατολική πύλη.»

«Την Οδό του Τροχού,» είπε ο Τράνθλας. «Σε ποια πάροδο; Δε θυμάσαι;»

«Δεν ξέρω τ'όνομά της, αν *έχει* όνομα· πάντως…» Η Λασιρία συνοφρυώθηκε, πάλι, προσπαθώντας να φέρει στο νου της κάποιο σημάδι σ'εκείνο το σημείο. «…πάντως, νομίζω ότι δίπλα της είναι ένα βυρσοδεψείο. Και μέσα στο σοκάκι βρίσκεται ένα κάρο.»

Ο Τράνθλας έστειλε έναν από τους κατασκόπους του να κοιτάξει και, ύστερα από κάποια ώρα, έμαθαν ότι η Ανθάνα είχε εξαφανιστεί.

«Δε μπορεί, όμως, να βγήκε από την πόλη,» είπε ο Αρχικατάσκοπος του Σαραόλν. «Οι πύλες, τώρα, κλείνουν το βράδυ.»

«Αν είναι η Πράσινη Γουστέρα, όπως υποστηρίζει, αυτό δε θα την εμποδίσει,» αποκρίθηκε η Λασιρία, που τα χείλη της είχαν πλέον πάψει να τρέχουν αίμα και έπινε το τρίτο ποτήρι κρασί, παίζοντας ένα παιχνίδι με την αγαπημένη της τράπουλα επάνω στο τραπέζι.

«Δεν πιστεύω στα θαύματα,» δήλωσε ο Τράνθλας, «εκτός από όσα κάνει ο Βασιληάς μου.»

Ωστόσο, ως την αυγή, κανείς δεν είχε εντοπίσει την Ανθάνα.

Με τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος, όμως, τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Οι κατάσκοποι του Τράνθλας τού ανέφεραν ότι χτες το πρωί μια ασυνήθιστα μεγάλη ομάδα εμπόρων βγήκε από την ανατολική πύλη, και πιθανώς να ήταν αυτοί που έψαχναν, μεταμφιεσμένοι. Πάντως, κανένας φρουρός δεν είχε δει το πρόσωπο του Άρχοντα Ζόανβαρ.

«Βρείτε τα ίχνη αυτής της εμπορικής ομάδας,» πρόσταξε ο Αρχικατάσκοπος του Σαραόλν, «και ενημερώστε με για το πού πηγαίνει και, γενικότερα, για τα πάντα σχετικά μ'αυτήν.»

Αφού δεν έχουμε κάποιο άλλο στοιχείο, συλλογίστηκε, *πρέπει ν'ακολουθήσουμε ό,τι βρίσκεται στη διάθεσή μας…*

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό

Κάποιοι θεωρούν τους Ελεγκτές Πνευμάτων χαρισματικούς, μα πολλές φορές αυτοί είναι οι πιο βασανισμένοι των ανθρώπων. Γιατί υπάρχει μια τιμή για όλα. Οι Πνευματιστές μπορούν να προστάξουν τα Πνεύματα, όταν διδαχθούν τον τρόπο για να το κατορθώσουν τούτο, όμως είναι, γενικότερα, ανοιχτοί σε ψυχικές ενέργειες, κάθε είδους. Παράξενα οράματα τυραννούν πολλούς από αυτούς· εφιαλτικά –κι ορισμένες φορές προφητικά– όνειρα μαστίζουν τον ύπνο τους· ή τα Πνεύματα τούς καταδυναστεύουν ακόμα και τις πρωινές ώρες, μουρμουρίζοντας μες στο κεφάλι τους. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που, λόγω ελλείψεως ορθής καθοδήγησης, έχουν οδηγηθεί στην παραφροσύνη ή και στην αυτοκτονία.

Και, ακόμα κι οι πιο πεπειραμένοι από αυτούς, ποτέ δε γνωρίζουν πραγματική γαλήνη.

—Μια Γενική Μελέτη των Πνευμάτων,
της Θαλάρια Σόντβορν (1.125 – 1.177 Α.Α.)

Ο Πόνκιμ επέστρεφε μαζί με τους στρατιώτες του από το Άργκανθικ. Ο Λούντρινχ και ο Βάνσπαρχ λαμποκοπούσαν στον ουρανό, καθώς το μεσημέρι πλησίαζε. Η ημέρα ήταν θερμή, αλλά όχι υπερβολικά ζεστή, παρότι είχε, πλέον, έρθει το Καλοκαίρι.

Οι διαπραγματεύσεις με τους Αργκανθικιανούς άρχοντες είχαν πάει καλά· δε θα στρέφονταν ενάντια σ'εκείνον και στο Βασίλειό του. Έτσι, θα άρχιζε η Αυτοκρατορία του στη Βόρεια Γη, όχι με τον άγριο και ανηλεή πόλεμο, μα με την τέχνη της απάτης, που ο Πόνκιμ

γνώριζε καλύτερα. Μια νέα εποχή ερχόταν στον Άρμπεναρκ –είχε ήδη έρθει.

Οι σκιές γύρω από το Βασιληά του Σαραόλν και τους μαχητές του μεγάλωσαν, καθώς το απόγευμα πλησίαζε. Το απόγευμα; Ο Πόνκιμ θα ορκιζόταν ότι, μόλις τώρα, ήταν μεσημέρι και ότι οι δίδυμοι ήλιοι φώτιζαν ουρανό και γη. Όμως, μάλλον, είχε λαθέψει, μεθυσμένος από την αίσια έκβαση των διαπραγματεύσεων με τη γείτονα χώρα.

Η νύχτα ζύγωνε.

Και έφερνε μαζί της μια οσμή από γιασεμιά και τριαντάφυλλα. Ο αέρας είχε αρωματιστεί παράξενα.

Αλλά δεν υπήρχε λόγος εκείνος να παραξενεύεται· το περίμενε τούτο: για λόγο που, επί του παρόντος, δε θυμόταν, το περίμενε. Αποτελούσε μέρος της πορείας του. Μέσα από το σκοτάδι της νύχτας…

…στο φως της ημέρας.

Και πάλι, στο σκοτάδι…

…και στο φως.

Οι ημέρες και οι νύχτες κυλούσαν όπως το νερό σ'ένα ρυάκι, τόσο γρήγορα. Και, όταν ο Πόνκιμ κοίταξε ξανά γύρω του, διαπίστωσε ότι οι πολεμιστές του είχαν χαθεί, και ήταν μόνος. Είχαν χαθεί κάπου στις σκιές.

Μα, εκείνος δεν είχε παραστρατήσει. Βρισκόταν μπροστά στη Μάρβαθ, με τους πύργους του παλατιού της ν'αστράφτουν πάνω απ'τα τείχη της και τη σημαία του Ματιού του Σαραόλν να κυματίζει παντού.

Επιστρέφω ως νικητής.

Ο Πόνκιμ έβαλε τ'άτι του να καλπάσει, καθώς περνούσε την πύλη της πρωτεύουσας και πάνοπλοι στρατιώτες τον χαιρετούσαν, υψώνοντας τα ξίφη τους στο φως των δίδυμων ήλιων, με τις λάμες να γυαλίζουν σαν μικρότεροι ήλιοι κι οι ίδιες.

Ζητωκραυγές γέμισαν τ'αφτιά του.

Τον επευφημούσαν.

Το συναίσθημα της νίκης πέρασε σαν πλημμυρίδα από μέσα του, καθώς διέσχιζε τις πλακόστρωτες λεωφόρους, όπου παντού ο λαός του –άνθρωποι και δαιμονάνθρωποι– τον περίμενε. Μπορούσε να αισθανθεί τον πορφυρό του μανδύα να κυματίζει μεγαλόπρεπα πάνω απ'τους ώμους του, ενώ το βάρος του Στέμματος των Οφθαλμών ήταν ευχάριστο στο μέτωπό του. Πιο ευχάριστο από ποτέ.

Όμως το σκοτάδι έπεσε, καθώς έφτανε στο παλάτι της Μάρβαθ και κατέβαινε από το άλογό του, για να δώσει τα ηνία σ'έναν ανθρώπινο ιπποκόμο, ο οποίος του έκανε μια βαθιά υπόκλιση, τον καλωσόρισε στο ανάκτορο, και του ευχήθηκε καλή ανάπαυση από το κουραστικό του ταξίδι.

Το ταξίδι μου ήταν, πράγματι, κουραστικό… αλλά επιτυχές!

Ο Πόνκιμ διέσχισε τον κήπο που κάποτε ανήκε στον Βένγκριλ… τον πατέρα του. Μάτια τον ατένιζαν μέσα από τις φυλλωσιές, ενώ σκιές γλιστρούσαν πίσω από τους κορμούς των δέντρων. Η ομορφιά υπήρχε, αλλά ήταν η ομορφιά του εξωτικού εφιάλτη.

Τα πράγματα πάντα αλλάζουν, όποτε λείπω. Πάντα κάτι συμβαίνει. Αλλά, τώρα, είμαι κουρασμένος. Θα αναπαυθώ απόψε και, το πρωί, θα μάθω τι έγινε εδώ, σε τούτο τον κήπο.

Μάτια τον παρακολουθούσαν.

Και φτερούγες χτυπούσαν στον αέρα.

Ο Πόνκιμ γύρισε, προτού περάσει το κατώφλι της κεντρικής εισόδου του παλατιού. Κάτι πέταξε… προς το βάθος. Ένα… απροσδιόριστο *βάθος*, σαν αυτό του Πνευματικού Κόσμου. Αλλά ο Βασιληάς του Σαραόλν ήταν κουρασμένος, και η κούραση, αναμφίβολα, έφταιγε για τούτα που έβλεπε· γιατί σίγουρα *δεν* ήταν στον Πνευματικό Κόσμο!

Μπήκε στο ανάκτορο και βάδισε στους σιωπηλούς του διαδρόμους. *Πολύ σιωπηλούς διαδρόμους. Η σιγαλιά πριν από την καταιγίδα.* Νόμιζε ότι μπορούσε να οσμιστεί την υγρασία στον αέρα. *Υπόγειο… σαν υπόγειο.* Αλλά, ύστερα, ένα γλυκό συναίσθημα τον πλημμύρισε.

«Βασιληά μου, επέστρεψες.»

Κάποιος άγγιξε τον ώμο του, και εκείνος ήξερε πως ήταν η Πριγκίπισσα Εδρισία, προτού γυρίσει να την αντικρίσει, για να πάρει το χέρι της μέσα στα δικά του και να της φιλήσει τα δάχτυλα.

Η Μαγκραθμέλια Αρχόντισσα χαμογέλασε, βλέποντάς τον, και γέλασε, τυλίγοντας τα χέρια της γύρω από το λαιμό του και φέρνοντας τα χείλη της κοντά στα δικά του.

«Έλα στο κρεβάτι μου…» του ψιθύρισε. Και, όπως την πρώτη φορά που τον είχε δει: «Θέλω να γευτώ ανθρώπινο άντρα, απόψε.»

Ο Πόνκιμ την άρπαξε από τη μέση, συνθλίβοντας τα χείλη του επάνω στα δικά της. Το άρωμα και η οσμή της πλημμύρισαν τα ρουθούνια του. Τα δάχτυλά του γλίστρησαν μέσα στα ρούχα της, άγγιξαν το βελούδινό της δέρμα. Η ενδυμασία της Πριγκίπισσας έμοιαζε να λιώνει, να γλιστρά σα νερό, και ο Πόνκιμ παρέσυρε την Εδρισία στο κρεβάτι που ήξερε ότι, τώρα, βρισκόταν πλάι του. Τα σκεπάσματα τούς κατάπιαν λες κι είχαν ζωή δική τους.

Ποικιλόχρωμα μαλλιά – μοβ και μαύρο και πράσινο και πορτοκαλί – σαγηνευτικά μάτια – μοβ και πράσινο – γεμάτα, χυμώδη χείλη – πορφυρό – μινιατούρες επικίνδυνων ξιφιδίων – ολόλευκα δόντια – στητά, ζεστά στήθη – ένας ποταμός από σάρκα – ένας χείμαρρος αισθήσεων – κινήσεις που ζάλιζαν το μάτι – μετά, σκοτάδι… ένας γλυκός λήθαργος.

Και τίποτα δεν υπάρχει.

Μέχρι που η κραυγή διαπερνά τ’αφτιά του.

Το κλάμα ενός μωρού.

Τα μάτια του Πόνκιμ άνοιξαν.

Ένα παράθυρο έσπασε.

Ένα μωρό έπεσε μέσα στο δωμάτιο, με κομμάτια από γυαλί καρφωμένα επάνω στη σάρκα του, αίμα στο πρόσωπο και στο κορμί του· η κοιλιά του ήταν ανοιγμένη και τα εντόσθιά του είχαν πεταχτεί έξω. Όμως εκείνο συνέχιζε να κλαίει, και τα μάτια του γυάλιζαν – δαιμονικά μάτια.

Ο Πόνκιμ είχε ανασηκωθεί, καταϊδρωμένος. Από το παράθυρο μπορούσε να δει τρεις σκιερές μορφές. Δαιμονάνθρωποι! Δεν τους διέκρινε καθαρά, αλλά το ήξερε: Δαιμονάνθρωποι. Που γελούσαν, και γελούσαν, και γελούσαν.

Στράφηκε να κοιτάξει πλάι του. Η Εδρισία δεν ήταν πουθενά.

Το μωρό συνέχιζε να κλαίει, παρότι το αίμα του είχε βάψει το πάτωμα. Στο δεξί του χεράκι κρατούσε τα εντόσθιά του, και έμοιαζε να παίζει μ'αυτά.

Ο Πόνκιμ έσκυψε στο πλάι, και ξέρασε.

Μετά, λιποθύμησε.

Και ξύπνησε, απότομα…

…για να βρεθεί δίπλα στην Εδρισία, η οποία κοιμόταν σαν μωρό.

Όχι άλλα μωρά, σκέφτηκε ο Πόνκιμ, ξεφυσώντας, και σηκώθηκε από το κρεβάτι, παραμερίζοντας τα σκεπάσματα.

Ήταν καταϊδρωμένος, όπως στο όνειρό του. Πήρε από κάτω την περισκελίδα του και τη φόρεσε, όταν ένας δυνατός ήχος ακούστηκε και το παράθυρο έτριξε.

Μια βροντή.

Την οποία μια αστραπή ακολούθησε.

Ο Πόνκιμ πλησίασε το παράθυρο, για να δει απέξω μια δυνατή βροχή ν'αρχίζει, μια καταιγίδα, κατακλυσμός ολάκερος. Σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, καταπίνοντας σάλιο, για να υγράνει το λαιμό του που ήταν ξερός.

Χρειάζομαι κάτι να πιω, συλλογίστηκε, και στράφηκε απ'την άλλη, κάνοντας μερικά βήματα μέσα στο δωμάτιο –και σταματώντας απότομα· γιατί νόμιζε πως είδε κάτι περίεργο στον καθρέφτη του, τον μαγικό του καθρέφτη, τον οποίο είχε κατασκευάσει ο ίδιος, φορτίζοντάς τον με πνευματική ενέργεια.

Πήγε μπροστά του και κοίταξε την αντανάκλασή του επάνω στο κρύσταλλο. Τα μαλλιά του… δεν ήταν μαύρα, πλέον. Δεν ήταν *μόνο* μαύρα: είχαν και κόκκινες τούφες, και μερικές κίτρινες. *Τι σημαίνει αυτό;* Τα μάτια του, επίσης, γυάλιζαν αλλόκοσμα. Άλλαζαν χρώμα!

Ένα ρίγος διαπέρασε τον Πόνκιμ.

Όχι –δεν είναι δυνατόν!

Μισάνοιξε το στόμα του –για να διαπιστώσει ότι τα δόντια του είχαν γίνει μυτερά.

Μετά, είδε πως και τ'αφτιά του είχαν αρχίσει να γίνονται μυτερά, επίσης.

Μεταμορφωνόταν σε δαιμονάνθρωπο!

Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν! σκέφτηκε, ενώ ένα συναίσθημα ανείπωτου πανικού και τρόμου τον καταλάμβανε. *Είναι στο Κέντρο Σταθερότητας! Μεταλλάσσει τη Βόρεια Γη!*

Ο Πόνκιμ άνοιξε την πόρτα του δωματίου του και βγήκε—

—βγήκε στην Αίθουσα του Φτερού, όπου ο αρχαίος δαίμονας, ο παλιός του δάσκαλος, είχε ένα μηχάνημα πάνω από το Φτερό του Φοίνικα, και μια αρρωστιάρικη ακτινοβολία είχε απλωθεί παντού, σκιάζοντας το δυνατό φως του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, παρότι τούτο έμοιαζε απίθανο.

Ο δαίμονας έστρεψε το κεφάλι, για να τον αντικρίσει. Οι φτερούγες του άνοιξαν διάπλατα και η ουρά του ταλαντεύτηκε, δείχνοντας το κεντρί που στόλιζε την άκρη της.

«Μαθητευόμενέ μου, ήρθες να με υπηρετήσεις ξανά; Ήρθες να εξιλεωθείς για τις αμαρτίες σου;»

«Ήρθα για να σε σκοτώσω, Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν!» Ο Πόνκιμ τώρα συνειδητοποίησε ότι βαστούσε δύο σπαθιά, ένα σε κάθε χέρι· και ήταν κι οι δυο λεπίδες φορτισμένες με πνευματική ενέργεια.

«Χα-χα-χα-χα-χα!…» γέλασε ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. «Δε μπορείς να βλάψεις το δημιουργό σου, τέκνο μου. *Τέκνο μου.*» Ο Πόνκιμ αισθάνθηκε τα λόγια του δαίμονα να του κεντρίζουν την ψυχή, λες και το κεντρί στην ουρά του παλιού του δασκάλου να τον είχε χτυπήσει στην καρδιά.

«Ναι,» συνέχισε ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. «Είσαι δικός μου, τώρα. Το αίμα μου ρέει στις φλέβες σου. Δαιμονικό αίμα.»

Ο Πόνκιμ έσφιξε τα δόντια. Και προσπάθησε να βαδίσει, να χτυπήσει τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. Αλλά δε μπορούσε, πλέον, να βαστήξει τα ξίφη του· τα δάχτυλά του πονούσαν, και είχαν γίνει αδύναμα, τόσο αδύναμα… Άφησε τα μανίκια των όπλων, και οι λεπίδες κουδούνισαν στο πάτωμα, καθώς ο Πόνκιμ σωριαζόταν στα γόνατα.

«*Βλέπεις, τώρα,* τέκνο μου; *Αναγνωρίζεις το δημιουργό σου. Το ίδιο σου το σώμα τον αναγνωρίζει. Και γονατίζει ενώπιον αυτού.*»

*

Ο Πόνκιμ ξύπνησε, μέσα στη σκηνή του, καταϊδρωμένος, όπως και στο όνειρο που είχε μόλις δει.

Δε βρίσκομαι στη Μάρβαθ, σκέφτηκε. *Δε βρίσκομαι στη Μάρβαθ…* Ο νους του ήταν μπερδεμένος. Αποπροσανατολισμένος.

Σηκώθηκε από το στρώμα του και παραμέρισε την κουρτίνα της σκηνής, για να κοιτάξει έξω, τον καταυλισμό των Μαγκραθμέλιων. *Βρίσκομαι στα σύνορα με το Νότιο Σαραόλν.*

Πέρασε το δεξί χέρι μέσα από τα μαλλιά του, αναστενάζοντας. Και, καθώς θυμήθηκε τι είχε δει στον ύπνο του, πήγε αμέσως και στάθηκε μπροστά σε έναν καθρέφτη. Για να διαπιστώσει πως, *φυσικά,* δεν μεταμορφωνόταν σε δαιμονάνθρωπος.

Ωστόσο, τούτο ήταν το εφιαλτικότερο όνειρο που είχε δει ποτέ στη ζωή του, και τον έβαλε σε σκέψεις. Βαθιές, σκοτεινές, και δυσοίωνες σκέψεις.

*

Η Εδρισία καθόταν μόνη σε μια αίθουσα της έπαυλης της, παρέα με ένα ποτήρι κρασί. Το βράδυ είχε πέσει στη Μάρβαθ, και ακόμα ο Τράνθλας δεν της είχε φέρει κανένα νέο για τον προδοτικό της σύζυγο, Ζόανβαρ.

Η Πριγκίπισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ δε μπορούσε να χωνέψει αυτό που είχε συμβεί· γιατί, μα τους Αρχαίους, *δεν έπρεπε* να είχε συμβεί! –ήταν *λάθος*! Ο Ζόανβαρ ήταν ο τελευταίος σύζυγος που της είχε απομείνει, και τον είχε χάσει κι αυτόν… Την είχε προδώσει· είχε επιχειρήσει να τη σκοτώσει. Τι θράσος!

Ο μοναδικός πιστός της σύζυγος ήταν ο Σάριλμαργκ. Ο καημένος ο Σάριλμαργκ, είχε πεθάνει εξαιτίας των καταραμένων *ανθρώπων*· εξαιτίας εκείνης της Δούκισσας Άλχα.

Εγώ θα έπρεπε να την είχα σκοτώσει, σκέφτηκε η Εδρισία, πίνοντας μια γουλιά κρασί και προσπαθώντας να βρει μια πιο βολική θέση στην πολυθρόνα της. *Εγώ! όχι ο Στρατάρχης Καρνταμάρ.*

Αναστέναξε.

Ο Ζόανβαρ… Γιατί έπρεπε να την προδώσει κι εκείνος, σαν τον Κομόρφιλ; Ο Κομόρφιλ ήταν τελείως ανόητος. Η Εδρισία δεν πίστευε ότι κι ο Ζόανβαρ ήταν έτσι. *Όμως έκανα λάθος… Πήγε με τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος. Εναντιώθηκε στον Εκλεκτό–*

Ο οποίος σκότωσε τον πατέρα σου, είπε μια φωνή μέσα της –μια φωνή που τη στοίχειωνε ορισμένες φορές, μα η Πριγκίπισσα πάντα προσπαθούσε να την αγνοεί.

Επιχείρησε να του κλέψει το Θρόνο! απάντησε η Εδρισία.

Είναι άνθρωπος*!* επέμεινε η φωνή.

Δεν είναι ένας απλός άνθρωπος. Είναι ο Εκλεκτός του Ύψιστου Άρχοντα!

Ανόητη! γρύλισε η φωνή εντός της. *Είναι ένας καταραμένος* άνθρωπος *που έχει χάσει την εύνοια του Ύψιστου! Τον απογοήτευσε!*

Όχι! Η Εδρισία σηκώθηκε απότομα από την πολυθρόνα της, απορώντας γιατί η ενοχλητική φωνή δεν έφευγε, όπως τις άλλες φορές. *Μας καθοδήγησε καλά, εδώ στο Σαραόλν.*

Έπρεπε να είχες συμμαχήσει με τον Ζόανβαρ, όταν σ'το πρότεινε. Οι δαίμονες πρέπει να ενωθούν εναντίον του Ανοσιουργού!

Σταμάτα! Άσε με ήσυχη! Η Εδρισία ήπιε και την τελευταία γουλιά του κρασιού της, αναρωτούμενη μήπως είχε αρχίσει να μεθά.

Εξάλλου, η φωνή ερχόταν από τον ίδιο της τον εαυτό. Δεν ήταν κάτι άλλο, έξω από την αυτήν. Επομένως, αν εκείνη ήθελε να την κάνει να σταματήσει, η φωνή θα σταματούσε.

Μα δε σταμάτησε. *Δεν είναι αργά, Πριγκίπισσα Εδρισία. Έχεις μια ευκαιρία ακόμα να στραφείς εναντίον του Ανοσιουργού, του φονιά του πατέρα σου. Άρπαξέ την! Και ξεφορτώσου το ανίερό του παιδί!*

«Βούλωστο!…» γρύλισε η Εδρισία, σφίγγοντας το άδειο ποτήρι μέσα στη γροθιά της. Αλλά σκέφτηκε: *Σε ποιον λέω να το βουλώσει; Αφού δεν είναι κανείς εδώ! Άμα δε θέλω, η φωνή δεν πρέπει κανονικά να μου μιλάει.*

Το παιδί του θα σε καταστρέψει. Θα σας καταστρέψει όλους! Ξεφορτώσου το και συμμάχησε με την Οργή των Δαιμόνων!

Σίγουρα, κάποιος *ανθρώπινος μάγος* την είχε μαγέψει. Σίγουρα! Δεν υπήρχε άλλη εξήγηση.

Δεν έχεις αποφασίσει ακόμα, Πριγκίπισσα Εδρισία… Δεν ήταν ερώτηση, λες και ο ομιλητής γνώριζε τι σκεφτόταν. *Ξέχασες τους δαίμονες και στράφηκες στους ανθρώπους, για να ζήσεις μαζί μ'αυτούς;*

Η Εδρισία άφησε το ποτήρι επάνω στο τραπέζι, με τρεμάμενα χέρια. Βγήκε στη βεράντα, για να πάρει αέρα, για να διώξει τη φωνή απ'το νου της. Αλλά αέρας δε φυσούσε. Η νύχτα ήταν ζεστή, και ήσυχη.

Ξεφορτώσου το παιδί του. Είναι η τελευταία μου προειδοποίηση. Μετά, η Οργή θ'ακολουθήσει.

Και η φωνή έπαψε να μιλά εντός της.

Η Εδρισία ακούμπησε τους αγκώνες της στην κουπαστή της βεράντας, περνώντας τα δάχτυλα μέσα στα μαλλιά της και μην ξέροντας αν είχε αρχίσει να τρελαίνεται ή αν ακόμα διατηρούσε τη λογική της. Δε σκόπευε να… «ξεφορτωθεί» το παιδί που μεγάλωνε μέσα της. Γιατί τούτες οι σκέψεις τής γέμιζαν το νου; Θα την κατέστρεφε; Το παιδί αυτό θα την κατέστρεφε;… Φοβόταν. Ο φόβος της ήταν που τα έφερνε όλα τούτα, και οι ανησυχίες που είχε, μην

ξέροντας πώς θα έβλεπαν την κόρη της –ο Πόνκιμ είχε πει ότι θα ήταν κόρη– οι άλλοι δαίμονες. Την κόρη της που –κι αυτό το είχε προμαντέψει ο Πόνκιμ– θα ήταν μάγισσα, σαν τους *ανθρώπινους μάγους*. Όμως δε θα ήταν άνθρωπος, φυσικά! Θα…

Θα ήταν άνθρωπος κατά το ήμισυ, σκέφτηκε η Εδρισία. Πώς θα ήταν, άραγε, στην εμφάνιση; Δε θα έμοιαζε με δαίμονα; Θα ήταν στιγματισμένη; Όχι, δεν μπορεί! Ο Πόνκιμ δεν είχε προδεί κάτι τέτοιο…

Η Εδρισία αισθάνθηκε να ζαλίζεται. Σήκωσε τους αγκώνες της και ορθώθηκε· ύστερα, έπιασε, και με τα δυο χέρια, την κοιλιά της και διπλώθηκε. Γονάτισε, νιώθοντας τα σωθικά της ν'αναποδογυρίζουν. Δε μπορούσε ν'αναπνεύσει… Η δεξιά της παλάμη ακούμπησε, απότομα κι οδυνηρά, στο πάτωμα, και η Πριγκίπισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ άδειασε το στομάχι της επάνω στη βεράντα.

Μετά, άρχισε ξανά ν'αναπνέει, αλλά αισθανόταν ανίκανη να φωνάξει κάποιον υπηρέτη για να τη βοηθήσει. Μόνη της, σηκώθηκε αργά όρθια, παλεύοντας να συνέλθει. Τρεκλίζοντας, μπήκε στο σαλόνι.

Θέλω να κοιμηθώ. Άμα κοιμηθώ μερικές ώρες, όλα ύστερα θα είναι καλά… Τα τελευταία γεγονότα την είχαν μπερδέψει και εξουθενώσει. *Αλλά καμία «φωνή» δε θα με κάνει να τρελαθώ!*

Βάδισε προς το δωμάτιό της.

Καθ'οδόν, ένας υπηρέτης τη συνάντησε και τη βοήθησε να φτάσει ως εκεί.

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Πρώτο

Μία από τις δυσκολότερες αποφάσεις που πρέπει να πάρει ένας άρχοντας –είτε πρόκειται για πολέμαρχο είτε για κυβερνήτη– είναι η επιλογή στρατοπέδου ανάμεσα σε δύο παρατάξεις που, αμφότερες, μοιάζουν εχθρικές και εναντίον των συμφερόντων του. Σε αυτή τη συγκεκριμένη περίπτωση, ο άρχοντας οφείλει να σκεφτεί πού βρίσκεται το μεγαλύτερο συμφέρον. Ωστόσο, πιθανώς να υπάρχουν μικρότερα συμφέροντα και στις δύο πλευρές τα οποία εκείνος δε δύναται να ξεχωρίσει εύκολα από το μεγαλύτερο συμφέρον, επειδή σε τέτοιες αποφάσεις δεν λειτουργεί μονάχα η ψυχρή λογική, αλλά και η ψυχή και το συναίσθημα. Έτσι, πολλοί οδηγούνται σε λανθασμένες επιλογές.

—Περί Πολιτικής και Πολέμου,
της Βασίλισσας Καένα του Ωκεανού (1.446 – 1.499 Α.Β.)

Η πολεμίστρια κοιμόταν πλάι σε μια σβησμένη φωτιά, καθώς ο Λούντρινχ ξεπρόβαλλε από την ανατολή, φωτίζοντας τη λιθόστρωτη δημοσιά και το ξερό χορτάρι γύρω της. Η κοπέλα ήταν τυλιγμένη με μια καλοκαιρινή κουβέρτα, για να προστατεύεται από το κρύο της νύχτας, ενώ τον σάκο της τον είχε τοποθετήσει κάτω απ'το κεφάλι της, ως μαξιλάρι, αφήνοντας τα μακριά, μαύρα της μαλλιά να χύνονται στους ώμους της. Λίγο παραδίπλα βρισκόταν η φοράδα της, δεμένη σ'ένα χαμόδεντρο.

Το άλογο χρεμέτισε, ξυπνώντας, και η Θάρκα, ακούγοντάς το, άνοιξε τα μάτια της, επίσης, και ανακάθισε επάνω στην κουβέρτα, παραμερίζοντάς την, για να φανερώσει το θηκαρωμένο της ξίφος, το οποίο κοιμόταν στην αγκαλιά της, κατά τη διάρκεια της νύχτας, γιατί η πολεμίστρια φοβόταν ότι ίσως να την έβρισκαν ληστές ή, ακόμα χειρότερα, δαιμονάνθρωποι, σαν αυτούς που έκαναν τους εμπρησμούς και τις καταστροφές. Ευτυχώς, όμως, κανένας τέτοιος δεν είχε παρουσιαστεί.

Άργησα, σκέφτηκε η Θάρκα, και σηκώθηκε όρθια. Ο Δούκας τής είχε πει να πάει στο συνοριακό φρούριο το γρηγορότερο δυνατό – δηλαδή, ως το βράδυ να ήταν εκεί. Αλλά εκείνη δεν είχε καταφέρει να φτάσει τόσο γρήγορα, γιατί δε θεωρούσε τον εαυτό της ιδιαίτερα καλό στην ιππασία και φοβόταν να πιέσει τη φοράδα της, μην αφηνιάσει και την πετάξει από τη σέλα. Έτσι, είχε αναπαυθεί εδώ, για τη νύχτα, με σκοπό να συνεχίσει το πρωί. *Και τώρα, καλύτερα να βιαστώ.*

Σήκωσε το δερμάτινό της θώρακα από κάτω και τον φόρεσε, δένοντας, γρήγορα και αδέξια, τα κορδόνια. Ύστερα, έδεσε το σπαθί της γύρω από τη μέση, και τύλιξε την κουβέρτα της. Φόρεσε τη σέλα στο άλογό της και έδεσε την τυλιγμένη κουβέρτα επάνω. Παίρνοντας το σάκο της στην πλάτη, έλυσε το ζώο από το χαμόδεντρο και το καβαλίκεψε.

«Έλα, πάμε,» είπε, χτυπώντας ελαφριά το λαιμό του, με το δεξί της χέρι. «Πάμε. Πρέπει νάμαστε κοντά.»

Ξεκίνησε να καλπάζει επάνω στο λιθόστρωτο δρόμο και, ύστερα από λίγη ώρα, αντίκρισε σε απόσταση έναν κατασκηνωμένο στρατό, πολύ μεγαλύτερο απ'ό,τι περίμενε… πολύ, *πολύ* μεγαλύτερο!

Αυτός δεν είναι ένας *στρατός,* συλλογίστηκε. *Είναι δύο.* Στο νότιο στρατόπεδο, μπορούσε να δει τη σημαία του φτερού και των δύο ανάστροφων σπαθιών να κυματίζει, ενώ στο βόρειο τη σημαία του Ματιού του Σαραόλν. *Ο Σφετεριστής είναι εδώ!* Η σκέψη τούτη έκανε την καρδιά της ν'αρχίσει να χτυπά γρήγορα κάτω απ'τον δερμάτινό της θώρακα. *Έγινε κάποια μάχη;* αναρωτήθηκε· όμως, κοιτώντας το μέρος, έκρινε πως δεν έμοιαζε να είχε προκύψει αιματοχυσία. *Τότε, τι θέλει το στράτευμα του Σφετεριστή εδώ; Και φαίνεται νάναι μεγαλύτερο από το δικό μας… Τουλάχιστον, ο καταυλισμός τους είναι διπλάσιος.*

Η Θάρκα σταμάτησε τη φοράδα της στη νότια μεριά του Σαραολνιανού στρατοπέδου και αφίππευσε. «Έχω μήνυμα για τον

Αντιβασιλέα Σόλμορχ,» είπε σε έναν φρουρό που είδε κοντά της. «Πού είναι η σκηνή του;»

«Οδήγησε τ'άλογό σου στη μάντρα, κοπελιά,» της αποκρίθηκε ο άντρας, «και μετά πήγαινε στον Αντιβασιλέα.» Έδειξε έναν χώρο περιφραγμένο με χαμηλό, ξύλινο τοίχος, μέσα στον οποίο βρίσκονταν άλογα.

«Ευχαριστώ…» μουρμούρισε η Θάρκα, κάτω απ'την ανάσα της, ενώ εντός της έβριζε το στρατιώτη. Κατευθύνθηκε προς τη μάντρα, τραβώντας τη φοράδα της απ'τα χαλινάρια.

Φτάνοντας εκεί, την έδωσε σε έναν άντρα, ο οποίος την έβαλε στον περιφραγμένο χώρο, αφότου η πολεμίστρια πήρε την κουβέρτα της από τη σέλα του αλόγου και την έδεσε επάνω στο σάκο της.

«Μπορείς να μου πεις πού είναι η σκηνή του Αντιβασιλέα Σόλμορχ;» ρώτησε η Θάρκα. «Έχω ένα μήνυμα γι'αυτόν.»

«Απο κεί!» Ο άντρας έδειξε, καθώς απομακρυνόταν.

Απο κεί… σκέφτηκε η Θάρκα, στρεφόμενη για να κοιτάξει και διαπιστώνοντας ότι το «απο κεί» ήταν πολύ γενική έκφραση. Ωστόσο, δεν είχε, για την ώρα, πιο συγκεκριμένες κατευθύνσεις, και ο σταβλίτης είχε απομακρυνθεί μέσα στο μαντρί· έτσι, ξεκίνησε να βαδίζει, ψάχνοντας να βρει κανέναν γνωστό. Ήξερε ότι η εκπαιδεύτρια της, η Μάνζρα, είχε έρθει εδώ, αλλά, τώρα, το βλέμμα της δεν την πετύχαινε πουθενά, δυστυχώς.

«Θάρκα!»

Η κοπέλα γύρισε, για ν'αντικρίσει μια πορφυρομάλλα πολεμίστρια να την πλησιάζει, ντυμένη με λευκό χιτώνιο και μαύρες μπότες, ενώ ένα ξίφος ήταν περασμένο στη μέση της και το δεξί της χέρι αναπαυόταν επάνω στη λαβή του.

«Διοικήτρια Μπόρνεφ,» είπε η Θάρκα, χαιρετώντας στρατιωτικά. «Καλή σας ημέρα.»

«Τι θέλεις εδώ, μικρή;» ρώτησε εκείνη. «Δεν τόξερα ότι ήσουν μαζί μας.»

«Δεν είμαι, κυρία διοικήτρια,» αποκρίθηκε η Θάρκα. «Μ'έστειλε, όμως, ο Δούκας Σάλβινρ, για να μεταφέρω ένα σημαντικό μήνυμα στον Αντιβασιλέα Σόλμορχ.»

Η Μπόρνεφ συνοφρυώθηκε. «Συνέβη κάτι το ανησυχητικό;»

«Εμ…» Η Θάρκα κόμπιασε. «Ναι, κυρία διοικήτρια, συνέβη, αλλά… Ο Δούκας μού είπε να το αναφέρω πρώτα στον Αντιβασιλέα και, μετά, εκείνος θα αποφασίσει… Ξέρετε…»

«Εντάξει. Έλα μαζί μου.» Η Μπόρνεφ άρχισε να βαδίζει.

Η Θάρκα την ακολούθησε ανάμεσα στις σκηνές. «Κυρία διοικήτρια, να κάνω μια ερώτηση;»

«Κάνε.»

«Τι θέλει εδώ ο άλλος στρατός; Έχουν λάβαρο με το Μάτι του Σαραόλν! Είναι του Σφετεριστή;»

«Ο ίδιος ο Σφετεριστής βρίσκεται εδώ,» είπε η Μπόρνεφ.

«Ο ίδιος ο Σφετεριστής;» έκανε η Θάρκα. «Γιατί; Θα… θα γίνει κάποια συμπλοκή;» Ακολούθησε γρήγορα την πορφυρομάλλα διοικήτρια, καθώς εκείνη έστριβε δίπλα από μια σκηνή.

«Δεν προβλέπεται,» αποκρίθηκε η Μπόρνεφ. Και, ύστερα: «Φτάσαμε στη σκηνή του Αντιβασιλέα.» Πλησίασε την κουρτίνα της εισόδου και είπε, με δυνατή φωνή: «Κύριε Σόλμορχ, είστε μέσα;»

Η κουρτίνα παραμερίστηκε, για να παρουσιαστεί ο ευγενής του Οίκου των Έχμελθ, ντυμένος με ένα γιλέκο και μαύρο παντελόνι. Τα μαλλιά του ήταν δεμένα αλογοουρά.

«Ναι. Τι είναι, Μπόρνεφ;»

«Η Θάρκα ήρθε να σας φέρει ένα μήνυμα, από τον Δούκα Σάλβινρ.»

Ο Σόλμορχ στράφηκε στη μελαχρινή κοπέλα, ανασηκώνοντας ένα φρύδι, ερωτηματικά. «Τι είναι, λοιπόν;»

Η Θάρκα έκανε μια βαθιά υπόκλιση, ζυγιάζοντας το σάκο στον ώμο της. «Υψηλότατε. Ο Δούκας επέμενε να σας μιλήσω ιδιαιτέρως.»

Τα νέα της τον ανησύχησαν, πράγμα που φάνηκε στο πρόσωπό του. «Πέρασε, τότε,» την προσκάλεσε, μπαίνοντας στη σκηνή.

Η Θάρκα τον ακολούθησε, και στο εσωτερικό είδε ότι βρισκόταν και η Βαρονέσα Τάθβιλ, καθισμένη μπροστά από ένα τραπέζι και ντυμένη με λευκό αμάνικο φόρεμα, ενώ τα μαλλιά της ήταν δεμένα κότσο.

«Βαρονέσα μου,» χαιρέτησε η πολεμίστρια, κάνοντας άλλη μία υπόκλιση.

«Άσε το σάκο σου κάτω,» την προέτρεψε ο Σόλμορχ. «Κάθισε.»

Η Θάρκα άφησε το σάκο της κοντά στην είσοδο. Ο ευγενής γέμισε ένα ποτήρι με νερό και της το έδωσε, καθώς εκείνη πλησίαζε το τραπέζι, για να καθίσει. «Σας ευχαριστώ, Υψηλότατε,» είπε, νιώθοντας αμήχανα που ο κύριος Σόλμορχ τής πρόσφερε νερό.

Ο Αντιβασιλέας πήρε θέση αντίκρυ της. «Πες μας το μήνυμα του Δούκα.»

Η Θάρκα ήπιε, γρήγορα, μια γουλιά νερό και άρχισε να τους εξιστορεί όλα όσα είχαν συμβεί με τον Γκόρντλαν. Τους είπε μέχρι και για την απόδραση του Βασιληά Βένγκριλ, γιατί ο Δούκας την είχε προστάξει να το αναφέρει και αυτό.

Ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ παρακολουθούσαν προσεκτικά τη νεαρή πολεμίστρια, καθώς εκείνη τους διηγιόταν τα γεγονότα στην Όρφαλχ, και αισθάνονταν κι οι δυο κάτι να σφίγγει την καρδιά τους και μια παγωνιά να έχει απλωθεί στα μέλη τους, παρότι Καλοκαίρι.

«Τάθβιλ,» είπε ο Αντιβασιλέας στη Βαρονέσα, «καταλαβαίνεις τι θα γίνει, έτσι και ο Γκόρντλαν έρθει προς τα δω με το στρατό του;»

«Θα αλληλοσφαχτούν με τους μαχητές του Σφετεριστή,» αποκρίθηκε εκείνη, και η όψη της χλόμιασε.

«Πράγμα που, πάση θυσία, *δεν* πρέπει να συμβεί, γιατί, μετά, η κατάσταση δε θα μπορεί, πλέον, να ελεγχθεί.»

Η Τάθβιλ ένευσε. «Καταλαβαίνω τι θες να πεις.»

Η Θάρκα αισθανόταν ότι είχε, ξαφνικά, γίνει αόρατη. Ήπιε ακόμα μια γουλιά από το νερό της, παραμένοντας σιωπηλή.

«Πρέπει, κάπως, να λογικέψουμε τον Γκόρντλαν,» είπε ο Σόλμορχ.

«Προφανώς, κανείς δεν το έχει καταφέρει αυτό,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ· «γιατί να το καταφέρουμε εμείς; Εκτός κι αν έχεις κάποιο σχέδιο…»

Ο Αντιβασιλέας κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν έχω κανένα σχέδιο. Το μόνο που μπορούμε, βέβαια, να κάνουμε, για την ώρα, είναι να προειδοποιήσουμε τον Πόνκιμ.»

«Φυσικά και όχι!»

«Γιατί όχι;»

«Τι να του πούμε, δηλαδή; Ότι έρχονται να τον πολεμήσουν; Κι αν αντιδράσει… αρνητικά; Αν αποκριθεί 'Άστους να έρθουν,' και προετοιμάσει τους στρατιώτες του για μάχη; Μπορεί ακόμα και να υφάνει κάποια απ' τις μαγείες του.»

«Ίσως, όμως, να φανεί λογικότερος και να υποχωρήσει,» είπε ο Σόλμορχ.

«Και τι μ' αυτό; Ο Γκόρντλαν δε σκοπεύει να μείνει εδώ, ε, Θάρκα;» Η Βαρονέσα στράφηκε στην πολεμίστρια. «Σκοπεύει να μας πάρει κι εμάς μαζί του στην εκστρατεία του, έτσι δεν είναι;»

Εκείνη κατένευσε. «Μάλιστα, Βαρονέσα μου. Αλλά ο Δούκας Γκόρντλαν περιμένει να πάρει απάντηση και από τον Δούκα Άλβαρ του Ντρίνθεκ. Θέλει τον Ντρινθεκιανό στρατό μαζί του.»

«Δηλαδή, δε θα έρθει αμέσως προς τα βόρεια…» είπε ο Σόλμορχ.

«Μάλλον, όχι, Υψηλότατε.»

«Επομένως,» κατέληξε ο Αντιβασιλέας, «έχουμε χρόνο ακόμα. Ο Σάλβινρ καλά σκέφτηκε να μας προειδοποιήσει από νωρίς.»

«Τι θα κάνουμε, όμως;» έθεσε το ερώτημα η Τάθβιλ.

«Εγώ λέω να μιλήσουμε και με τον Πόνκιμ.»

«Τρελάθηκες; Καλύτερα να μην το ξέρει. Ξεχνάς ποιος είναι;»

«Δεν ξεχνάω ποιος είναι, ούτε *τι* είναι, αλλά, εφόσον βρίσκεται κι εκείνος μπλεγμένος σε τούτη την κατάσταση, πιστεύω πως έχει δικαίωμα να το μάθει. Και δεν το εννοώ τόσο ηλίθια όσο ακούγεται: Εννοώ ότι μας *συμφέρει* να το γνωρίζει.»

«Γιατί;»

«Επειδή,» εξήγησε ο Σόλμορχ, «φαντάσου τι θα γίνει, έτσι και ο Γκόρντλαν παρουσιαστεί ξαφνικά μαζί με τριάντα χιλιάδες μαχητές. Πώς θα αντιδράσει ο Πόνκιμ; Σίγουρα όχι καλά! Αν, όμως, γνωρίζει τι έχει συμβεί, μπορούμε να έχουμε, τουλάχιστον, συμφωνήσει κάτι.

»Επιπλέον, σκέψου το εξής: Σε περίπτωση που ο Γκόρντλαν έρθει, εμείς με ποιον είμαστε; Μ'αυτόν ή με τον Σφετεριστή;»

«Κι ο Γκόρντλαν σφετεριστής είναι,» μούγκρισε η Τάθβιλ, κατανοώντας το πρόβλημα που ετίθετο εμπρός τους. «Επομένως, ένα πρέπει να γίνει. Ένα μπορεί να μας σώσει απ'αυτή την κατάσταση: Πρέπει ο Γκόρντλαν να εκθρονιστεί.»

«Τούτο, μάλλον, θα είναι λίγο δύσκολο, τώρα,» είπε ο Σόλμορχ. «Έχει το στρατό μαζί του, στην Όρφαλχ.»

«Ο Βασιληάς τι θα κάνει;»

«Αυτό κι εγώ θα ήθελα πολύ να το ξέρω. Μαζί με τον Βένγκριλ, κάποια άκρη θα βρίσκαμε σε τούτο το μπουρδούκλωμα, αλλά τώρα…. Τάθβιλ, η καλύτερή μας επιλογή είναι να μιλήσουμε με τον Πόνκιμ. Δεν είναι δυνατόν να εμφανιστεί εδώ ο Γκόρντλαν κι εκείνος να μην έχει ιδέα του τι συμβαίνει στο Νότιο Σαραόλν· χάος θα επικρατήσει!»

«Δηλαδή, προτείνεις να πάμε να τον επισκεφτούμε…»

«Και πολύ σύντομα, μάλιστα.»

Η Τάθβιλ σήκωσε ένα φρύδι. «Πόσο σύντομα;»

«Τώρα, ας πούμε;»

*

Ο Σφετεριστής έμοιαζε να έχει τα χάλια του. Ήταν χλομός και ντυμένος πρόχειρα, με όψη κουρασμένη. Τα μάτια του, που συνήθως γυάλιζαν με διαβολική ευφυία, τώρα φαίνονταν απόμακρα, σαν ο μάγος να συλλογιζόταν κάτι πολύ, πολύ σημαντικό και να μην έδινε ιδιαίτερη σημασία στους επισκέπτες του.

Ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ θα μπορούσαν να ορκιστούν πως ήταν άρρωστος, καθώς καθόταν αντίκρυ τους, στο τραπέζι της σκηνής του, στην καρδιά του δαιμονικού στρατοπέδου.

Ο Πόνκιμ έβαλε ένα ξύλινο τσιμπούκι στο στόμα του και το άναψε, καπνίζοντας αργά. «Λοιπόν;» ρώτησε. «Τι έχετε να μου πείτε; Επέστρεψαν, μήπως, οι ανιχνευτές μας, δίχως να το γνωρίζω;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, παραξενεμένος από την… κουρασμένη συμπεριφορά του Σφετεριστή. «Για άλλο πράγμα ήρθαμε να σου μιλήσουμε, Πόνκιμ. Μπορείς να μας ακούσεις;»

Ο Πόνκιμ, που κοίταζε την ξύλινη επιφάνεια του τραπεζιού, μέχρι στιγμής, ύψωσε ελαφρώς το βλέμμα του, για ν'ατενίσει τον Αντιβασιλέα. «Φαίνεται τόσο πολύ, ε;»

«Ποιο πράγμα;» Ο Σόλμορχ συνοφρυώθηκε. *Τι διάβολο έχει, τέλος πάντων;*

«Ότι δεν κοιμήθηκα καλά το βράδυ,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Εμ, ναι,» είπε ο Σόλμορχ, «φαίνεται, πρέπει να παραδεχτώ. Θα ήθελες να περάσουμε άλλη στιγμή;»

«Όχι,» είπε ο Σφετεριστής, φυσώντας καπνό. «Έχω ένα προαίσθημα ότι τα νέα που μου φέρνετε είναι και σημαντικά και κακά· και τα νέα αυτής της φύσης είναι καλύτερα να μαθαίνονται νωρίτερα παρά αργότερα.»

«Στην Όρφαλχ,» άρχισε ο Σόλμορχ, «συνέβη κάτι… απρόσμενο.» Και του μίλησε για την προδοσία του Γκόρντλαν και για το σφετερισμό του Θρόνου του Νότιου Σαραόλν, καθώς επίσης και για την απόδραση του Βένγκριλ, με τη βοήθεια του Δούκα Σάλβινρ και της Βασίλισσας Αάνθα.

«Η Αάνθα έχει ταλέντο στα Πνεύματα· το υποψιαζόμουν,» σχολίασε ο Πόνκιμ, λες κι απ'όλα που του είπε ο Σόλμορχ αυτό να του έκανε την περισσότερη εντύπωση (!). «Ωστόσο, είναι ίσως πιο ανεκπαίδευτη απ'ό,τι ήταν ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή…»

«Πόνκιμ,» είπε ο Αντιβασιλέας, «αντιλαμβάνεσαι την επικινδυνότητα της κατάστασης που σου περιέγραψα;»

«Φυσικά και την αντιλαμβάνομαι, Σόλμορχ,» αποκρίθηκε εκείνος. Πήρε μια αργή τζούρα από την πίπα του, ενώ από το νου του έμοιαζαν να περνούν κι άλλα πράγματα, πέρα από τον σφετερισμό του Γκόρντλαν.

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις;»

«Όταν ο σφετεριστής τολμήσει να στρέψει τους στρατούς του εναντίον μου, θα είμαι έτοιμος γι' αυτόν.»

Ω, όχι! σκέφτηκε η Τάθβιλ. *Αυτό που δεν ήθελα ν'ακούσω… Του τόλεγα του Σόλμορχ ότι* δεν *έπρεπε να τα πούμε στον Πόνκιμ. Να πάρει!*

«Πόνκιμ,» είπε ο Σόλμορχ, ταραγμένος κι εκείνος από την απόκρισή του, «ο Γκόρντλαν ίσως να έρθει και αύριο στα σύνορα, για να σε χτυπήσει!»

«Αύριο; Θα προλάβει;»

«Σήμερα δεν είσαι ο εαυτός σου…» μούγκρισε ο Σόλμορχ.

«Πιθανώς να έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε ο Σφετεριστής.

«Αν ο Γκόρντλαν έρθει σύντομα από τα νότια,» είπε ο Σόλμορχ, «θα μας χαλάσει όλα τα σχέδια! Δε θα μας αφήσει να βρούμε τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος. Δεν τον ενδιαφέρει γι' αυτούς, Πόνκιμ. Θέλει μονάχα να δει αίμα δαιμονανθρώπων να βάφει τη γη!»

«Δύσκολη κατάσταση,» παρατήρησε ο Σφετεριστής, βγάζοντας το τσιμπούκι του απ' το στόμα, «…αλλά όχι τόσο δύσκολη όσο κάποιες άλλες…» μουρμούρισε. «Εσύ τι σκοπεύεις να κάνεις, Σόλμορχ, όταν έρθει ο Γκόρντλαν; Θα τον ακολουθήσεις;»

«Η αρχική μου σκέψη είναι να *μην* τον ακολουθήσω,» δήλωσε ο Αντιβασιλέας. «Πρόδωσε τον Βένγκριλ και σφετερίστηκε την εξουσία. Δεν μπορώ να είμαι σύμμαχός του.»

«Θα είσαι, λοιπόν, δικός μου σύμμαχος, παρότι έχω εκπέσει στο ίδιο αμάρτημα;»

«Το *ξέρεις* ότι ποτέ δεν είναι δυνατόν να είμαι δικός σου σύμμαχος, Πόνκιμ,» τόνισε ο Σόλμορχ. «Αλλά, για την ώρα, δεν είμαι και σύμμαχος του Γκόρντλαν.»

«Κι αν μάχη ξεσπάσει ανάμεσά μας, με ποιον θα είσαι;» έθεσε το ερώτημα ο Πόνκιμ.

«Αυτό θέλω να το αποφύγω,» δήλωσε ο Σόλμορχ.

«Λογικό. Κι εγώ θέλω να το αποφύγω.»

«Επομένως, σ'αυτό και μόνο μπορούμε να είμαστε σύμμαχοι,» είπε ο Αντιβασιλέας.

Δε μ'αρέσει καθόλου τούτο, σκέφτηκε η Τάθβιλ. *Όποτε εμπιστεύεται κάποιος τον Πόνκιμ, πάντα κάτι κακό συμβαίνει. Αλλά, βέβαια, η αλήθεια είναι ότι δε μπορούμε να συμμαχήσουμε και με τον Γκόρντλαν. Τον ξιπασμένο μπάσταρδο, να κάνει αυτή την ιστορία με το Βασιληά Βένγκριλ!…*

«Χαίρομαι που το ακούω, Σόλμορχ,» είπε ο Πόνκιμ, «γιατί αισθάνομαι πολύ πιεσμένος να ξεπαστρέψουμε τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος –ίσως να είναι πιο επικίνδυνοι απ'ό,τι φανταζόμαστε.»

«Τι θέλεις να πεις;» τον ρώτησε η Τάθβιλ, παραξενεμένη από τα λόγια του.

«Ας το αφήσουμε αυτό, για τώρα, Βαρονέσα μου,» είπε ο Πόνκιμ· «δεν υπάρχει χρόνος, κι επιπλέον, δεν είμαι ακόμα βέβαιος για κάποια πράγματα. Ας επικεντρωθούμε στον Γκόρντλαν. Τι προτείνετε να γίνει, λοιπόν;»

«Θα μπορούσες να υποχωρήσεις προς τα βόρεια…» γνωμοδότησε ο Σόλμορχ.

«Μα, αν ο Γκόρντλαν σχεδιάζει εισβολή στο Βόρειο Σαραόλν, τούτο θα έχει λίγο νόημα, φίλε μου.» Ο Σφετεριστής άναψε ξανά την πίπα του, γιατί είχε σβήσει.

Η Τάθβιλ αναστέναξε. «Τότε, τι προτείνεις *εσύ*, Πόνκιμ; Να συμμαχήσουμε μαζί σου και να τον χτυπήσουμε, όταν έρθει; Αυτό μπορείς να το βγάλεις από το νου σου –γιατί δε θα συμβεί!»

Ο Πόνκιμ μειδίασε πίσω απ'τον καπνό του τσιμπουκιού του. «Βαρονέσα μου, το γνωρίζω τούτο. Δεν υπάρχει καν λόγος να το προτείνω. Είμαι βέβαιος πως δε θα σκοτώσετε Σαραολνιανούς. Αλλά ούτε και η δική μου επιθυμία είναι τέτοια.

»Πείτε μου: Ο Βένγκριλ τι κάνει, τώρα; Δεν έχει κάποιο σχέδιο;»

Ο Σόλμορχ ανασήκωσε τους ώμους. «Δε γνωρίζουμε. Δεν μπορούμε να επικοινωνήσουμε μαζί του.»

«Ίσως και να μπορείτε. Θέλετε;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

Η Τάθβιλ συνοφρυώθηκε. «Θα κάνεις κάποια μαγεία;»

«Ναι.» Ο Σφετεριστής έβγαλε την πίπα του απ'το στόμα και την έσβησε. «Συμφωνείτε;»

Η Τάθβιλ ένευσε. «Εντάξει.»

Ο Σόλμορχ ένευσε, επίσης.

Ο Πόνκιμ ακούμπησε την πίπα του επάνω στο τραπέζι. Έκλεισε τα μάτια και πήρε μια βαθιά ανάσα, την οποία έβγαλε αργά απ'τα ρουθούνια του.

Ο Αντιβασιλέας και η Βαρονέσα περίμεναν, παρακολουθώντας τον, καθώς καθόταν ακίνητος εμπρός τους. Η κούραση συνέχιζε να υφίσταται στο πρόσωπό του, αν και, τώρα πλέον, δεν ήταν τόσο χλομός, όπως στην αρχή. Η Τάθβιλ κι ο Σόλμορχ αναρωτιόνταν τι τον είχε τρομάξει· γιατί, αν δεν ήταν άρρωστος, πρέπει να ήταν τρομαγμένος. Δεν μπορεί να ήταν, απλά, ξενυχτισμένος, καθώς υποστήριζε. Κάτι είχε συμβεί. Αλλά, σίγουρα, δεν επρόκειτο για κάτι φανερό· προφανώς, μονάχα εκείνος το έβλεπε…

Τελικά, ο Πόνκιμ άνοιξε τα μάτια και είπε: «Δεν είναι στην Όρφαλχ.»

«Ο Βένγκριλ; Εκεί είναι,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Στο πλοίο της Βασίλισσας Αάνθα.»

Ο Σφετεριστής κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν είναι εκεί.»

«Μα, τι λες τώρα, Πόνκιμ; Δεν είναι δυνατόν. Κάποιο λάθος θα κάνεις.»

«Δεν κάνω κανένα λάθος,» τον διαβεβαίωσε εκείνος. «Ο Βένγκριλ δε βρίσκεται στην Όρφαλχ. Και, γενικά, έως εκεί όπου φτάνει η… ‘ματιά’ μου, δεν μπορώ να τον βρω.»

«Πόνκιμ,» είπε η Τάθβιλ, «αν πρόκειται για κάποιο κόλπο–»

«Δεν είναι κόλπο, Βαρονέσα μου. Πραγματικά, δεν μπορώ να τον εντοπίσω. Ή έχει φύγει ή έχει πεθάνει.»

Ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Λες ο Γκόρντλαν να τον βρήκε;» είπε ο Αντιβασιλέας. «Και να τον σκότωσε;»

«Πνεύματα…» έκανε η Τάθβιλ.

«Μισό λεπτό,» είπε ο Πόνκιμ. «Μην κάνετε θόρυβο.» Έκλεισε, πάλι, τα μάτια και αυτοσυγκεντρώθηκε. Όταν τα άνοιξε, τους πληροφόρησε: «Ούτε τη Βασίλισσα Αάνθα μπορώ να βρω, ούτε τον Νοτμέλγκθορ. Μάλλον, έχουν φύγει.»

«Να πήγαν στον Ωκεανό;» έθεσε το ερώτημα ο Σόλμορχ.

«Δε θα το θεωρούσα καθόλου απίθανο,» είπε ο Τάθβιλ. Και ρώτησε: «Πόνκιμ, μπορείς να επικοινωνήσεις με τον Δούκα Σάλβινρ;»

«Αν τον βρω στην Όρφαλχ…»

«Δες αν είναι εκεί,» ζήτησε ο Σόλμορχ.

Ο Σφετεριστής αυτοσυγκεντρώθηκε και, συνεχίζοντας να έχει τα μάτια του κλειστά, είπε: «Εκεί είναι.»

«Μπορείς να του μιλήσεις;»

«Εγώ ίσως να τον… τρομάξω. Θα φέρω κι εσάς σε επικοινωνία μαζί του.»

«Εντάξει,» συμφώνησε ο Σόλμορχ. Το είχαν ξανακάνει αυτό, με τη βοήθεια της Χόλκραδ. Δεν ήταν τόσο παράξενο όσο θα φανταζόταν κανείς.

Δούκα Σάλβινρ, μίλησε ο Πόνκιμ στον αδελφό του Βένγκριλ, και ο Αντιβασιλέας κι η Βαρονέσα μπορούσαν να τον «ακούσουν» μέσα στο μυαλό τους. *Μην ανησυχήσεις από αυτή την… εισβολή. Δεν είναι κάτι που μπορεί να σε βλάψει.*

Πόνκιμ! αντήχησε η φωνή του Σάλβινρ μέσα στο νου όλων τους.

Δύο φίλοι μου επιθυμούν να σου μιλήσουν.

Σάλβινρ, εμείς είμαστε, είπε ο Σόλμορχ. *Δεν πρόκειται για κάποια απάτη του Πόνκιμ· είναι αλήθεια.*

Εσείς; Ποιοι εσείς;

Ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ.

Και τι δουλειά έχετε με το Σφετεριστή;

Ο Πόνκιμ βρίσκεται εδώ, στο συνοριακό φρούριο.

Τι!

Ναι. Άσε με λίγο να σου εξηγήσω. Και του μίλησε για τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος και για τους ανιχνευτές που είχαν στείλει στα δάση, ώστε να τους εντοπίσουν.

Σόλμορχ, είπε ο Σάλβινρ, *όλα τούτα μου ακούγονται πολύ παράξενα.*

Κι εγώ έτσι θα νόμιζα, αν μου τα λέγανε, αλλά τώρα τα ζω. Πρέπει να με πιστέψεις.

Ας πούμε ότι σε πιστεύω. Ο Δούκας ήταν επιφυλακτικός. Μάλλον, ακόμα υποπτευόταν ότι επρόκειτο για κόλπο του Πόνκιμ.

Ωραία. Θέλω να μάθω πού βρίσκεται ο Βένγκριλ. Η Θάρκα ήρθε και μου ανέφερε ότι ο αδελφός σου είναι στο πλοίο της Βασίλισσας Αάνθα, αλλά ο Πόνκιμ, τώρα, μου λέει ότι δεν μπορεί –μέσω της μαγείας του– να τον εντοπίσει πουθενά στην Όρφαλχ.

Έφυγαν.

Με το καράβι;

Ναι.

Και πού πήγαν;

Δεν ξέρω.

Σάλβινρ, το καταλαβαίνω ότι ίσως να υποπτεύεσαι πως πρόκειται για κόλπο. Αλλά σε διαβεβαιώνω ότι δεν *είναι έτσι. Σε παρακαλώ, πες μου. Πρέπει να τον βρούμε· πρέπει να επικοινωνήσουμε μαζί του.*

Σόλμορχ, αλήθεια σου λέω: Δεν ξέρω πού βρίσκεται, τώρα. Κι εμένα μ'έχει παραξενέψει το γεγονός. Δε μου άφησε ούτε ένα μήνυμα. Υποθέτω ότι, μάλλον, δε θα μπορούσε. Ή, ίσως να φοβόταν ότι θα το

αντιλαμβανόταν ο Γκόρντλαν, και δεν ήθελε να με βάλει σε μπελάδες. Γιατί ζητάτε, όμως, να του μιλήσετε;

Γιατί πρέπει να εκπονήσουμε ένα σχέδιο, προτού ο Γκόρντλαν έρθει εδώ. Τι προτείνεις εσύ, Σάλβινρ;

Πραγματικά, για μια τέτοια *κατάσταση, δεν έχω τίποτα να προτείνω. Με το που θα σας δει με δαιμονανθρώπους –και, μάλιστα, με τον ίδιο το Σφετεριστή!–, ο Γκόρντλαν θα σας θεωρήσει δαιμονόφιλους. Θα σας επιτεθεί, και θα επιτεθεί και στους Μαγκραθμέλιους, επίσης.*

Ο Πόνκιμ μίλησε: *Πόσο σύντομα προβλέπεται να έρθει προς τα βόρεια;*

Δεν ξέρω, προδότη, αποκρίθηκε ο Σάλβινρ· και όλοι μπορούσαν να καταλάβουν πως ο Δούκας ένιωθε άβολα να κουβεντιάζει με το Σφετεριστή του Θρόνου της Μάρβαθ. *Δε μας αποκαλύπτει τα σχέδιά του. Φοβάται μην επιχειρήσουμε δολιοφθορά.*

Πονηρός ο Γκόρντλαν… σχολίασε ο Πόνκιμ.

Άκου ποιος μιλάει…! «μούγκρισε» ο Σάλβινρ.

Δεν μπορείτε, όμως, να κάνετε κάποια εκτίμηση, Δούκα μου; ρώτησε η Τάθβιλ. *Σας φαίνεται ότι ο Γκόρντλαν θα ξεκινήσει σύντομα;*

Όχι, είπε ο Σάλβινρ. *Μάλλον, περιμένει τις δυνάμεις του Άλβαρ από το Ντρίνθεκ. Ωστόσο, δε θα το απέκλεια να επιχειρήσει και κάποια επιδρομή, στο μεταξύ.*

Θα αντιλαμβάνεσαι, ασφαλώς, Δούκα Σάλβινρ, πως, αν ενεργήσει έτσι, οι υπήκοοί μου δε θα έχουν άλλη επιλογή από το να υπερασπιστούν τα εδάφη τους και να τον χτυπήσουν, είπε ο Πόνκιμ.

Ναι, παραδέχτηκε, διστακτικά, ο Σάλβινρ. *Αλλά σκοπεύω να το αποτρέψω τούτο. Επιπλέον, ο Βένγκριλ ίσως να έχει κάποιο σχέδιο κατά νου, γιαυτό να έφυγε…*

Κρίμα που δεν μπήκε στον κόπο να σ'το πει, αποκρίθηκε, σαρκαστικά, ο Πόνκιμ.

Πόνκιμ, δεν υπάρχει λόγος για τέτοια, είπε η Τάθβιλ. *Ο σκοπός είναι να βρούμε έναν τρόπο για να εμποδίσουμε τον πόλεμο του Γκόρντλαν, όχι να τρωγόμαστε αναμεταξύ μας.*

Είναι, όμως, προφανές, Βαρονέσα, ότι δεν έχουμε σχέδιο, για να το κατορθώσουμε αυτό. Μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να εμποδίσουμε τον πόλεμο: να σκοτώσουμε τον Γκόρντλαν. Και δεν μπορούμε εμείς να το κάνουμε τούτο, από εδώ όπου βρισκόμαστε· αλλά ο Δούκας Σάλβινρ μπορεί.

Δε θα δολοφονήσω έναν Σαραολνιανό, Σφετεριστή!

Τότε, δε θα παρεμποδιστεί ο πόλεμος…

Σίγουρα, θα υπάρχει άλλος τρόπος, είπε ο Σόλμορχ. *Ούτε κι εγώ είμαι υπέρ της ιδέας να δολοφονήσουμε τον Γκόρντλαν.*

Είστε ανόητοι κι οι δυο. Ο Γκόρντλαν θα καταστρέψει τα πάντα, με τις ενέργειές του! προμήνυσε ο Πόνκιμ. *Σκεφτείτε το, και θα δείτε ότι έχω δίκιο. Δούκα Σάλβινρ, είσαι ο μόνος που μπορείς να το επιχειρήσεις αυτό, και θα σου πρότεινα να το κάνεις.*

Δεν είναι εύκολο για εμένα να σκοτώνω συμπατριώτες και συμπολεμιστές μου, Πόνκιμ, δήλωσε ο Σάλβινρ.

Τότε, άσε εκείνους να σκοτώσουν εσένα! Νομίζεις ότι ο Γκόρντλαν θα δίσταζε τόσο να σε καθαρίσει, Δούκα μου; Χα! Δεν το νομίζω. Σκότωσέ τον!

Ο Σάλβινρ δεν αποκρίθηκε, και σιγή απλώθηκε, για λίγο, στον Πνευματικό Κόσμο.

Όχι, είπε, τελικά, ο Σόλμορχ. *Θα βρούμε έναν άλλο τρόπο. Δεν είναι ανάγκη να προβούμε σε τέτοια ενέργεια. Είναι άσκοπο. Σάλβινρ, προσπάθησε να μάθεις πού έχει πάει ο Βένγκριλ και ενημέρωσέ μας, αν βρεις κάτι.*

Να στείλω κι άλλο αγγελιαφόρο; Τη Θάρκα την έστειλα με κάθε δυνατή μυστικότητα.

Δε θα χρειαστεί αγγελιαφόρος, του είπε ο Πόνκιμ. *Θα επικοινωνήσω εγώ μαζί σου, αύριο το πρωί. Να με περιμένεις.*

Εντάξει.

Και σκέψου όσα κουβεντιάσαμε, Δούκα Σάλβινρ.

Ο Σφετεριστής διέκοψε την επικοινωνία τους και άνοιξε τα μάτια.

«Έχεις βαλθεί να τον κάνεις να τον δολοφονήσει!» είπε η Τάθβιλ, κατηγορηματικά.

Ο Πόνκιμ ανασήκωσε τους ώμους. «Γιατί όχι, Βαρονέσα; Ο Γκόρντλαν αποτελεί επικίνδυνο παράγοντα, αυτή τη στιγμή: πολύ *ασταθή* παράγοντα.»

«Ναι, αλλά είναι και συμπατριώτης μας και συμπολεμιστής μας, όπως είπε ο Σάλβινρ,» τόνισε ο Σόλμορχ. «Μην απλοποιείς την κατάσταση, επομένως.»

«Δεν πιστεύω ότι την απλοποιώ καθόλου,» είπε ο Πόνκιμ. «Όμως, είναι που είναι μπερδεμένη από μόνη της, δε χρειάζεται να την περιπλέκουμε κι εμείς περισσότερο.»

«Δε νομίζω ότι πρόκειται ποτέ να συμφωνήσουμε σ'ετούτο,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ· «αλλά το κεντρικό μας πρόβλημα παραμένει: Πρέπει να βρούμε ένα σχέδιο για να εμποδίσουμε τον πόλεμο του Γκόρντλαν. Και, αν έρθει εδώ, στα σύνορα, τι θα κάνουμε;»

Ο Πόνκιμ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του και κούνησε το κεφάλι. «Είστε αδιόρθωτα κοντόφθαλμοι…»

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Δεύτερο

Όλες οι τράπουλες που προορίζονται για χαρτομαντεία δεν είναι ίδιες, παρότι μπορεί πολλοί να πιστεύουν διαφορετικά. Υπάρχουν ορισμένες ανάμεσά τους οι οποίες είναι φορτισμένες με πνευματική ενέργεια, είτε επειδή κάποιος Πνευματιστής εσκεμμένα τις φόρτισε, είτε επειδή έχουν περάσει από τόσους κατόχους που ο καθένας τούς έδωσε και ένα μέρος από την ψυχή του.

—Μια Γενική Μελέτη των Πνευμάτων,
της Θαλάρια Σόντβορν (1.125 – 1.177 Α.Α.)

Πλησίαζε απόγευμα, όταν η *Κυρά της Θάλασσας* μπήκε στο λιμάνι της Σάνβεκ, μαζί με τους πολεμικούς Ωκεάνιους δρόμωνες που τη συνόδευαν. Ένας φύλακας του λιμανιού έφυγε τρέχοντας, για να ειδοποιήσει την Πριγκίπισσα Βόνα ότι η Βασίλισσα του Ωκεανού είχε έρθει.

Η Αάνθα, ο Βένγκριλ, και ο Νοτμέλγκθορ στέκονταν στην πλώρη της βασιλικής γαλέρας, ο Μαγκραθμέλιος με το τσιμπούκι του στο στόμα, δαγκώνοντάς το νευρικά. Όλοι τους ήταν ντυμένοι με αρχοντικά ρούχα, που ανέμιζαν ελαφρά στην ασθενική θαλασσινή αύρα που ερχόταν από τα νότια.

Κατέβηκαν στο λιμάνι, με δώδεκα Ωκεάνιους πολεμιστές να τους περιστοιχίζουν, και συνάντησαν τους φρουρούς της πόλης, ο διοικητής των οποίων τους καλωσόρισε και τους ζήτησε να τον ακολουθήσουν στο παλάτι. Φτάνοντας εκεί, βρήκαν την καγκελωτή πύλη σηκωμένη και στρατιώτες να τους περιμένουν, έχοντας σχηματίσει έναν διάδρομο για να περάσουν. Σύντομα, βρίσκονταν σε μια μεγάλη αίθουσα, μαζί με την Πριγκίπισσα Δούκισσα Βόνα, την αδελφή του Βένγκριλ, και τον Αρχιστράτηγο Δούκα Όβγκερ, τον σύζυγό της. Πλάι τους στέκονταν τα παιδιά της Δούκισσας από τον

πρώτο της γάμο: η Άλρα και ο Σάριντιλ, κι οι δυο, περίπου, στην ηλικία της Έρμελ.

«Καλώς ήρθατε,» είπε η Βόνα. «Παρακαλώ, καθίστε.» Αν και έμοιαζε να κοιτάζει τον Νοτμέλγκθορ με επιφύλαξη. Ο Βένγκριλ ήταν σίγουρος πως απορούσε τι ήθελε ένας Μαγκραθμέλιος μαζί του και με τη Βασίλισσα Αάνθα· ωστόσο, δεν εξήγησε τίποτα, για την ώρα· απλά, κάθισε στο λαξευτό τραπέζι, όπου τους οδήγησε η Δούκισσα. Ο Βασιληάς του Σαραόλν παρατήρησε ότι η αδελφή του ακόμα βάδιζε κάπως παράξενα, ύστερα από την κακομεταχείρισή της στα μπουντρούμια της Όρφαλχ –την περίοδο που η πόλη βρισκόταν στην κατοχή Μαγκραθμέλιων–, όμως, τουλάχιστον, *περπατούσε*, και αυτό ήταν πολύ σημαντικό.

«Τι σας φέρνει εδώ;» ρώτησε η Βόνα, παραμερίζοντας μια τούφα μαύρων μαλλιών από το πρόσωπό της.

«Πολύ άσχημα γεγονότα, φοβάμαι,» είπε ο Βένγκριλ, καθώς ένας υπηρέτης έφερνε κύπελλα με κρασί σε εκείνον, την Αάνθα, και τον Νοτμέλγκθορ –παρότι, φυσικά, κι αυτός ατένιζε τον δαιμονάνθρωπο με επιφύλαξη. «Ο Γκόρντλαν προκάλεσε κάποιες… φασαρίες στην Όρφαλχ.»

Η Βόνα συνοφρυώθηκε, και το ίδιο κι ο Όβγκερ. «Τι είδους φασαρίες;» ρώτησε η Δούκισσα.

«Σφετερίστηκε το θρόνο.»

Η απάντησή του αιφνιδίασε και εκείνη και το σύζυγό της· τα φρύδια τους ανασηκώθηκαν.

«Μα, γιατί;» απόρησε ο Όβγκερ. «Δεν μπορεί, Βασιληά μου, να έγινε δαιμονόφιλος…»

«Όχι. Μάλιστα, πρόκειται για το εντελώς αντίθετο,» εξήγησε ο Βένγκριλ, και άρχισε να τους εξιστορεί τα γεγονότα, από την άφιξη της πρεσβείας του Πόνκιμ και ύστερα.

Όταν τελείωσε, είχε βραδιάσει και το κρασί στα κύπελλά τους είχε τελειώσει προ πολλού.

«Δεν μπορείτε να επιτρέψετε στον Γκόρντλαν να συνεχίσει τα σχέδιά του, Βασιληά μου,» είπε ο Όβγκερ. «Πρέπει να τον εκθρονίσετε το συντομότερο δυνατό, νομίζω. Προσωπικά, έχω εμπιστοσύνη στις μεθόδους σας· το αποκλείω ποτέ να κάνατε ενσυνείδητα κάτι που θα έβλαπτε το Σαραόλν.»

«Χαίρομαι που υπάρχουν ακόμα άνθρωποι οι οποίοι πιστεύουν σε μένα,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Βλέπω πως η επιλογή μου να σε χρήσω Αρχιστράτηγο του Βασιλείου ήταν σοφή, τελικά, Όβγκερ.»

«Σας ευχαριστώ, Βασιληά μου.»

«Τι θα κάνουμε, όμως;» έθεσε το ερώτημα η Βόνα. «Θα οργανώσουμε πόλεμο εναντίον του Δούκα Γκόρντλαν; Δεν πρέπει να φτάσουμε ως εκεί.»

«Κι αν δε γίνεται αλλιώς, Δούκισσά μου;» είπε η Αάνθα. «Ο Γκόρντλαν δεν είναι από τους ανθρώπους που μπορεί κανείς να τον μεταπείσει εύκολα –τουλάχιστον, αυτή την εντύπωση έχει δώσει σ'εμένα, και δε νομίζω να κάνω λάθος. Επιπλέον, έχει όλο το στρατό της Όρφαλχ στο πλευρό–»

«Δεν μπορώ να πιστέψω πως *όλοι* οι πολεμιστές μου με έχουν προδώσει,» τη διέκοψε ο Βένγκριλ.

«Παρ'όλ'αυτά, εκείνοι που μετράνε –οι διοικητές, δηλαδή– δεν αφήνουν τους άλλους να αντιδράσουν,» είπε η Αάνθα· και ρώτησε τον Αρχιστράτηγο Όβγκερ: «Πόσος στρατός υπάρχει εδώ, Άρχοντά μου;»

«Δυστυχώς, ελάχιστος,» αποκρίθηκε εκείνος. «Γύρω στους χίλιους μαχητές. Αναμφίβολα, ούτε το ένα δέκατο σε σχέση με όσους διαθέτει ο Γκόρντλαν.»

«Ο στρατός του Σόλμορχ, όμως, θα είναι μαζί μας,» είπε ο Βένγκριλ. «Και αριθμεί πέντε χιλιάδες. Επιπλέον, ίσως να καταφέρουμε να πάρουμε με το μέρος μας ορισμένους από αυτούς που βρίσκονται στην Όρφαλχ. Ο Διοικητής Έντρηλ είναι εναντίον της παρούσας κατάστασης.»

«Επομένως, πρέπει να οργανωθούμε,» κατέληξε η Βόνα, «και να εκπονήσουμε ένα σχέδιο δράσης.»

«Φέρτε μας χάρτες,» πρόσταξε ο Όβγκερ τους υπηρέτες του παλατιού, και σε λίγο είχαν ένα γενικό χάρτη του Βασιλείου απλωμένο εμπρός τους, καθώς και έναν που εστιαζόταν στα νότια παράλια.

«Πρώτα,» είπε ο Βένγκριλ, «πιστεύω πως πρέπει να σταλεί ένας αγγελιαφόρος στον Σόλμορχ, στα σύνορα, για να του ζητήσει να έρθει εδώ, προτού ο Γκόρντλαν προλάβει και κάνει κάποια καταστροφή.»

«Συμφωνώ,» ένευσε η Βόνα.

«Ωραία. Τότε, θα γράψω μια επιστολή.»

Υπηρέτες τούς έφεραν μελάνι και χαρτί, και ο Βένγκριλ άρχισε να γράφει, ενώ η Βόνα πρόσταξε να ετοιμαστεί αμέσως ένας αγγελιαφόρος.

«Και καλύτερα θα ήταν να αποφύγει την Όρφαλχ,» είπε ο Βασιληάς, «γιατί ίσως, κάπως, να τον εντοπίσουν και να τον εμποδίσουν να πάει στα σύνορα.»

Τελείωσε την επιστολή –η οποία φρόντισε να είναι σύντομη και περιεκτική– και την έδωσε στον αγγελιαφόρο της αδελφής του, ο οποίος, αμέσως, αναχώρησε.

«Μπορώ να αποκλείσω το λιμάνι της Όρφαλχ, έτσι ώστε να σταματήσει το εμπόριο,» πρότεινε η Αάνθα. «Ζητώντας την παραίτηση του Γκόρντλαν από το θρόνο.»

«Τούτη δεν είναι καθόλου άσχημη σκέψη, Βασίλισσά μου,» είπε ο Όβγκερ. «Αν το κάνετε αυτό, το εμπόριο της Όρφαλχ θα παραλύσει, η πόλη, ουσιαστικά, θα απομονωθεί· διότι, σίγουρα, ούτε ο Σφετεριστής θα συμφωνήσει να εμπορευτεί με κάποιον σαν τον Γκόρντλαν, ο οποίος δε δέχεται κανένα συμβιβασμό, ούτε εμείς φυσικά θα εμπορευτούμε μαζί του.»

«Του μένει, όμως, το νότιο-δυτικό Σαραόλν,» τους θύμισε η Βόνα: «Δουκάτα Γκέχβιν και Ντρίνθεκ.»

«Δε νομίζω ότι θα υπάρξει πρόβλημα να κλείσουμε κάποια συμφωνία και μαζί τους,» είπε ο Όβγκερ. «Ή, μάλλον, δεν πρόκειται καν για συμφωνία –απλά, θα υπακούσουν το Βασιληά τους. Εκτός και να προτιμούν, τώρα, τον Γκόρντλαν για Βασιληά…

»Αλήθεια, ποιος άρχει, επί του παρόντος, στην Γκέχβιν;»

«Με το θάνατο της Δούκισσας Αλκάρνα και με την προδοσία της κόρης της, Θάρνα, η εξουσία μεταφέρθηκε στους ισχυρότερους ευγενείς της πόλης,» εξήγησε ο Βένγκριλ: «τον Οίκο των Νάργκελθ, του οποίου πατριάρχης είναι ο Άρχων Σέλμερον –και, τώρα, Δούκας της Γκέχβιν.»

«Μάλιστα…» έκανε ο Όβγκερ, σκεπτικός. «Απ'ό,τι γνωρίζω, Βασιληά μου, ο Άρχων Σέλμερον είναι έμπιστος άνθρωπος… άνθρωπος του Βασιλείου. Ωστόσο, πρέπει να σας πω ότι, όταν η Θάρνα αποφάσισε να πάει με το Σφετεριστή, δεν έφερε και πολλές αντιρρήσεις. Βέβαια, αυτό ίσως να οφειλόταν στο γεγονός ότι δε θεωρούσε τη στιγμή κατάλληλη για να εναντιωθεί στον Πόνκιμ…»

«Όπως και νάχει,» είπε ο Βένγκριλ, «δεν πιστεύω να αρνηθεί να με υπακούσει, όταν του ζητήσω να κόψει το εμπόριο με την Όρφαλχ.»

Ο Όβγκερ κατάνευσε. «Ναι, κι εγώ έτσι νομίζω.»

«Άρα, πρέπει να γράψουμε επιστολές και προς αυτούς,» είπε η Βόνα.

«Και θα φροντίσω οι δρόμωνές μου να τις μεταφέρουν, ώστε να φτάσουν εκεί το συντομότερο δυνατό.»

«Σας ευχαριστούμε και πάλι, Βασίλισσα Αάνθα.»

«Η πρωτεύουσα του Ντρίνθεκ, η Κάργκιλβ,» είπε ο Βένγκριλ, «δεν είναι παραθαλάσσια. Θα πρέπει να ταξιδέψετε με τα πλοία σας μέχρι ένα σημείο και, ύστερα, να συνεχίσετε με άλογα. Και ίσως, μάλιστα, ο Άλβαρ να μην είναι καν εκεί, παρά στο φρούριο Ντρίνθεκ, στα βουνά.»

«Τότε, οι πολεμιστές μου θα πάνε στα βουνά,» τον διαβεβαίωσε η Αάνθα. «Δεν υπάρχει πρόβλημα. Ο δρόμος είναι εύκολος, υποθέτω, και χάρτη θα έχουν.»

Ο Βένγκριλ ένευσε και άρχισε να γράφει τις επιστολές.

«Αύριο, λοιπόν, θα πρέπει να φύγω,» είπε η Αάνθα, «ώστε να πάω στην Θέρληχ, για να οργανώσω τον αποκλεισμό.»

«Κάθε φορά, η βοήθειά σας είναι πολύτιμη, Βασίλισσά μου,» είπε η Βόνα, ευγενικά.

«Το Σαραόλν και το Βασίλειο του Ωκεανού είναι σύμμαχοι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Είναι υποχρέωσή μου.»

*

Ο αγγελιαφόρος έφτασε βράδυ στο παλάτι της Μαφ-νορχ, ενώ η Δούκισσα Ζέκαλ, ο σύζυγός της Δόνορ, η μητέρα της Αρχόντισσα Σιρίμα, ο αδελφός της Νόζκαρ, η σύζυγός αυτού Ρινίβα, και τα δύο τους παιδιά έτρωγαν στην μεγάλη τραπεζαρία.

Μια υπηρέτρια μπήκε πρώτα, κάνοντας βαθιά υπόκλιση και λέγοντας: «Με συγχωρείτε για την ενόχληση, Δούκισσα και Άρχοντές μου, αλλά ένας μαντατοφόρος μόλις ήρθε στο παλάτι. Θα τον δεχτείτε τώρα;»

Η υπηρέτρια κοιτούσε την Ζέκαλ, καθώς έκανε αυτή την ερώτηση, όμως η Σιρίμα απάντησε: «Ναι, μπορείς να του επιτρέψεις να περάσει.» Η Ζέκαλ ίσως να ήταν Δούκισσα του Έβμορ, αλλά η μητέρα της έλεγχε το παλάτι, και κανείς δεν το αμφισβητούσε αυτό, ακόμα κι αν δεν το έλεγε.

Ο Δόνορ ήταν σίγουρος πως η Αρχόντισσα Σιρίμα είχε περισσότερα μάτια και αφτιά στην αρχοντική οικία απ’ό,τι εκείνος είχε καταφέρει να εντοπίσει. Πίστευε ότι, κάποια στιγμή, η Ζέκαλ έπρεπε να κάνει κάτι, για να πάρει τον έλεγχο του ίδιου της του σπιτιού· και ήλπιζε αυτή η στιγμή να ήταν πριν από το θάνατο της Σιρίμα!

Ο αγγελιαφόρος ήταν ένας άντρας μετρίου αναστήματος, με μαύρα μούσια και καλοχτενισμένα μαλλιά. Φορούσε επάνω του το έμβλημα του Βασιλικού Οίκου των Βέρντλεν. *Δηλαδή, έρχεται από την*

πρωτεύουσα, συμπέρανε ο Δόνορ, πράγμα που τον έβαλε αμέσως σε ανησυχία. Τι μήνυμα μπορεί να ήθελαν να στείλουν οι Βέρντλεν εδώ;

«Φέρνω μήνυμα για την Αρχόντισσα Σιρίμα,» δήλωσε ο μαντατοφόρος: «μια επείγουσα πρόσκληση.»

«Εγώ είμαι η Αρχόντισσα Σιρίμα,» είπε η μητέρα της Ζέκαλ. «Τι πρόσκληση μού φέρνεις;»

«Ο Δούκας Βάνρελ Ζόφραλκ συγκάλεσε το Συμβούλιο των Αρχόντων σε έκτακτη συνεδρίαση, Αρχόντισσά μου, και πρέπει να παρευρεθείτε, το συντομότερο δυνατό.»

«Ποιος ο λόγος της σύγκλησης του Συμβουλίου, μαντατοφόρε;» θέλησε να μάθει η Σιρίμα.

«Συγχωρέστε με, Αρχόντισσά μου, αλλά δεν έχω διαταγές να αποκαλύψω τίποτα περισσότερο. Ούτε, φυσικά, γνωρίζω κάτι.»

«Φυσικά…» μουρμούρισε η Σιρίμα, μοιάζοντας να μην τον πιστεύει. «Σ'ευχαριστώ για το μήνυμά σου,» του είπε. «Μπορείς να αναπαυθείς στο αρχοντικό παλάτι για απόψε.»

Ο αγγελιαφόρος έκανε μια βαθιά υπόκλιση και βγήκε από την τραπεζαρία.

«Απορώ γιατί γίνεται αυτή η σύγκληση του Συμβουλίου,» είπε η Σιρίμα. «Νόμιζα ότι είχαν τελειώσει τα προβλήματα…»

Όμως ο Δόνορ ήξερε, ή, τουλάχιστον, υποψιαζόταν. Ο Βασιληάς Πόνκιμ είχε επισκεφτεί τον Δούκα Βάνρελ, πριν από κάποιες ημέρες. Αναμφίβολα, κουβέντιασαν για τις σχέσεις ανάμεσα στο Άργκανθικ και στο Βόρειο Σαραόλν· και, μάλλον, το θέμα συζήτησης του Συμβουλίου θα ήταν το ίδιο. Η συμμαχία με το Νότιο Σαραόλν ίσως να μην κρατούσε για πολύ, τελικά…

«Αρχόντισσά μου, τα προβλήματά μας πιθανώς τώρα να αρχίζουν,» είπε.

Η Σιρίμα στράφηκε να τον ατενίσει. «Τι θέλεις να πεις, Δόνορ;» Πάντα του μιλούσε στον ενικό, και του ζητούσε κι εκείνος να κάνει το ίδιο, όμως ο Δόνορ αρνείτο, γιατί πίστευε πως οι προθέσεις της

μητέρας της Ζέκαλ ήταν… παράξενες, το λιγότερο, και η σχέση που επιθυμούσε μαζί του διέφερε τα μάλα από τη συνηθισμένη σχέση που επιθυμεί να έχει μια πεθερά με τον γαμπρό της.

«Γνωρίζετε ότι ο Βασιληάς Πόνκιμ επισκέφθηκε τον Δούκα Βάνρελ, προ ημερών;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Σιρίμα· «οι κατάσκοποί μου μου το έχουν αναφέρει. Ωστόσο, δεν ξέρω τι κουβέντιασαν. Υποθέτεις πως η συζήτηση του Συμβουλίου θα είναι επάνω στο ίδιο θέμα;»

«Ασφαλώς.»

«Τις σχέσεις μας με τον Βασιληά Πόνκιμ;»

«Διόλου απίθανο.» *Γιατί η Πράσινη Γουστέρα δε μου έχει δώσει πιο πολλές πληροφορίες επάνω σ'αυτό το ζήτημα;* αναρωτήθηκε. *Ή κάποιος άλλος από τους κατασκόπους μου;* Αλλά εκείνη ήταν, σίγουρα, η καλύτερη.

«Πότε θα ξεκινήσετε, μητέρα;» ρώτησε η Ζέκαλ. Η Σιρίμα απαιτούσε από την κόρη της να της μιλάει *πάντα* στον πληθυντικό· και από το γιο της, επίσης.

«Αύριο θα ήταν καλά, νομίζω. Άλλωστε, όσο συντομότερα φτάσω στη Δρέλιφον, τόσο πιο μεγάλη πιθανότητα θα έχω να μάθω τι *πραγματικά* συμβαίνει.»

Δεν έχει άδικο σ'αυτό, σκέφτηκε ο Δόνορ. *Ίσως θα με συνέφερε να πάω κι εγώ. Ως Κρυφός Βασιληάς, πρέπει να προφυλάσσω το Άργκανθικ· το έχω ορκιστεί.*

«Θα επιθυμούσατε να σας συνοδέψω ως εκεί, Αρχόντισσά μου;» πρότεινε.

Τα μάτια της Σιρίμα στένεψαν, ατενίζοντάς τον, σαν να προσπαθούσε να διακρίνει τις προθέσεις του. Ο Δόνορ κράτησε την όψη του ουδέτερη. *Άστη να νομίζει ό,τι θέλει…*

«Ασφαλώς, καλέ μου,» αποκρίθηκε η πεθερά του. «Γιατί όχι;»

«Δόνορ, τι δουλειά έχουμε εμείς στην πρωτεύουσα;» ρώτησε η Ζέκαλ, κοιτάζοντας το σύζυγό της επιφυλακτικά, πάνω από την άκρη του κρασοπότηρού της.

«Θα ήταν αγενές να αφήσουμε τη μητέρα σου να ταξιδέψει μόνη, αγάπη μου,» είπε ο Δόνορ. «Εάν δε θέλεις, φυσικά, δεν είσαι υποχρεωμένη να έρθεις.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Και αυτό ίσως να ήταν προτιμότερο.»

«Συμφωνώ,» δήλωσε η Σιρίμα. «Η Ζέκαλ έχει άλλες δουλειές, ως Δούκισσα, και καλύτερα να μην απομακρύνεται από το Έβμορ για τόσο μεγάλα χρονικά διαστήματα.»

Η Ζέκαλ έριξε ένα θυμωμένο βλέμμα στη μάνα της· ύστερα, συνοφρυώθηκε, μοιάζοντας σκεπτική.

Ο Νόζκαρ δε μίλησε, μήτε η σύζυγός του.

*

Η Ζέκαλ ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα στο μεγάλο κρεβάτι, με τα χέρια της σταυρωμένα πίσω απ'το κεφάλι και με μια σκεπτική όψη στο πρόσωπό της.

«Δόνορ…» είπε.

Ο σύζυγός της, που ετοίμαζε τα πράγματά του για αύριο, στράφηκε να την κοιτάξει.

«Θα έρθω.» Σηκώθηκε από το κρεβάτι, παίρνοντας καθιστή θέση.

«Εντάξει, έλα,» αποκρίθηκε ο Δόνορ, κλείνοντας το σάκο του. Δε θα έπαιρνε πολλά πράγματα μαζί του· μονάχα τα απαραίτητα, καθώς και τον κατασκοπευτικό του εξοπλισμό, ο οποίος ίσως, τελικά, να του φαινόταν ακόμα πιο απαραίτητος. «Σίγουρα, θα προλάβεις να ετοιμαστείς εγκαίρως;»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ. «Θα πω στους υπηρέτες να ετοιμάσουν τα πράγματα μου. Δε θα είμαι πολύ επιλεκτική.»

Ο Δόνορ μειδίασε, και ρώτησε: «Πώς άλλαξες γνώμη;»

«Δεν εμπιστεύομαι τη μάνα μου,» είπε η Ζέκαλ. «Καλύτερα να είμαι κι εγώ από κοντά.»

«Και ποιον θ'αφήσεις ως αντικαταστάτη σου, στο Δουκάτο;»

«Τον Νόζκαρ, βέβαια. Θα τα καταφέρει μια χαρά.»

Ο Νόζκαρ κάθε δεύτερο δεκαήμερο πήγαινε για κυνήγι στους δασότοπους, νότια. Ο Δόνορ δεν ήξερε πόσο «μια χαρά» θα μπορούσε να τα καταφέρει με τα πολιτικά ζητήματα. Αλλά η σύζυγός του, Ρινίβα, έμοιαζε πιο… λεπτολόγος.

«Ναι…» αποκρίθηκε. Και, ύστερα: «Θα μου πεις, πάλι, το μέλλον, μ'εκείνη την τράπουλα;»

«Δε σ'το είπα πριν από μερικές μέρες; Δεν έχει νόημα να το κάνω συνέχεια,» εξήγησε η Ζέκαλ. «Πάω να πω στους υπηρέτες να ετοιμάσουν τα πράγματά μου.»

«Περίμενε. Ίσως να μάθουμε, τώρα, τι σήμαινε το Τρία των Σκιών, που παρουσιάστηκε στο μέλλον του σχηματισμού,» επέμεινε ο Δόνορ. «Ρίξε τις κάρτες με θέμα τη συνεδρίαση του Συμβουλίου.»

Η Ζέκαλ βάδισε, για να σταθεί μπροστά του. «Θα με *ικετέψεις* για να το κάνω;» τον ρώτησε, ναζιάρικα.

Ο Δόνορ μειδίασε και τύλιξε τα χέρια του γύρω απ'τη μέση της. «Σε ικετεύω. Θα το κάνεις, τώρα;» Φίλησε τα χείλη της.

«Αυτή είναι η πιο προσποιητή ικεσία που έχω ακούσει *ποτέ* μου!» τον κατηγόρησε η Ζέκαλ, γλιστρώντας από την αγκαλιά του και πλησιάζοντας το γραφείο της, για να τραβήξει από ένα συρτάρι την τράπουλα. Κάθισε στην καρέκλα και είπε: «Έλα. Αν και την τελευταία φορά, τα πράγματα μάς βγήκαν λιγάκι λάθος, άμα θυμάσαι. Η Σπασμένη Κορόνα δεν ταίριαζε στο παρόν σου.»

«Ίσως εσύ να μην τη διάβασες σωστά,» αποκρίθηκε ο Δόνορ, και κάθισε αντίκρυ της. Ήταν βέβαιος πως η Σπασμένη Κορόνα έδειχνε ότι, τώρα, ήταν ο Κρυφός Βασιληάς του Άργκανθικ.

«Και μπορείς να τη διαβάσεις εσύ καλύτερα;» απαίτησε η Ζέκαλ, δίνοντάς του τις κάρτες, για να τις ανακατέψει.

«Όχι,» είπε ο Δόνορ. Άλλωστε, δεν είχε ακριβώς *διαβάσει* την κάρτα· δε γνώριζε τίποτα από χαρτομαντεία. Απλά, είχε υποθέσει ότι μαρτυρούσε τη νέα του εξουσία. Ανακάτεψε τα φύλλα και τα ακούμπησε επάνω στο τραπέζι.

«Σίγουρος;» του έκανε η Ζέκαλ.

«Ναι. Πες μου για το Συμβούλιο.»

«Το παρελθόν,» είπε η Δούκισσα, και τράβηξε την πρώτη κάρτα, αποθέτοντάς την εμπρός της.

Ο Δόνορ είδε πως απεικόνιζε πέντε ανθρώπους, απρόσωπους και ντυμένους με πλούσια ρούχα. Ο ένας ήταν στο κέντρο και οι άλλοι τέσσερις γύρω από αυτόν.

«Το Πέντε των Αρχόντων,» παρατήρησε η Ζέκαλ· και πρόσθεσε: «Λογικό. Συμβολίζει κάποια εδραιωμένη εξουσία, και αυτό ακριβώς είναι το Συμβούλιο.»

Τράβηξε την επόμενη κάρτα: του παρόντος.

Η Σπασμένη Κορόνα.

Η Ζέκαλ συνοφρυώθηκε. «Τούτο είναι *πολύ* παράξενο,» είπε.

Εγώ στο Συμβούλιο, σκέφτηκε ο Δόνορ. *Ο Κρυφός Βασιλιάς. Αλλά δεν είμαι μέλος του Συμβουλίου…*

«Και την άλλη φορά μάς είχε προκαλέσει πρόβλημα,» συνέχισε η Δούκισσα. «Όπως σου είχα πει και τότε, συνήθως δείχνει κάποια χαμένη θέση. Αλλά *εσύ* ανακάτεψες τις κάρτες,» τόνισε· «άρα, το πιο πιθανό είναι σ'*εσένα* ν'αναφέρεται, Δόνορ.»

«Τι έχω να χάσω;»

Η Ζέκαλ τον κοίταξε με ανήσυχο βλέμμα. «Να προσέχεις στο Συμβούλιο.»

«Μαζί μου θα είσαι,» είπε εκείνος. «Συνεπώς, δε χρειάζεται ν'ανησυχώ για τίποτα.»

«Πάψε ν'αστειεύεσαι. Ίσως να βγει σοβαρό, στο τέλος. Ή ίσως, τελικά, τούτη η τράπουλα να μην είναι τόσο καλή όσο νόμιζα. Πάμε παρακάτω, όμως…» Τράβηξε την επόμενη και τελευταία κάρτα: την κάρτα του μέλλοντος.

Ένα όρθιο σκήπτρο με χρυσή κεφαλή.

«Ο Άσσος της Εξουσίας. Συμβολίζει κάποιο εχθρό ή σύμμαχο αξιοσημείωτης δύναμης.» Ύψωσε το βλέμμα της, για να τον κοιτάξει. «Σου λέει κάτι αυτό;»

Ο Πόνκιμ; αναρωτήθηκε ο Δόνορ. Και αποκρίθηκε: «Πραγματικά, δεν ξέρω… Ίσως, βέβαια, να δείχνει το Σφετεριστή του Σαραόλν.»

Η Ζέκαλ ένευσε. «Ναι, κι εγώ αυτό νομίζω. Όμως τι είναι για εμάς; Εχθρός ή φίλος; Μήπως, σ'αυτόν πηγαίνει η Σπασμένη Κορόνα, Δόνορ; Λες να χάνει την εξουσία του στο Σαραόλν, κι επομένως, να θέλει να ζητήσει κάτι από εμάς;»

Αν συμβαίνει τούτο, σκέφτηκε ο Δόνορ, *τότε, η Σπασμένη Κορόνα δε δείχνει τη θέση μου ως Κρυφός Βασιληάς…*

«Εσύ ξέρεις καλύτερα, Ζέκαλ. Τι ερμηνεία δίνεις;»

«Αυτό που σου είπα,» αποκρίθηκε η Δούκισσα. «Τι άλλο να είναι; Εσύ δε νομίζω ότι θα χάσεις την εξουσία σου σύντομα. Εκτός και να με θυμώσεις τόσο πολύ, ώστε ν'αποφασίσω να σε διώξω απ'το παλάτι,» τον πείραξε.

Ο Δόνορ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, κατεβάζοντας το κεφάλι, συλλογισμένος.

«Αστειευόμουν, χαζέ,» είπε η Ζέκαλ.

«Το ξέρω.»

«Τότε, γιατί έχεις κατεβάσει τέτοια μούρη;»

«Γιατί αναρωτιέμαι ποιος θα είναι ο ισχυρός εχθρός που θα έχουμε ν'αντιμετωπίσουμε. Κι επίσης, αναρωτιέμαι τι σήμαινε εκείνο το Τρία των Σκιών: ποιοι είναι οι τρεις παράγοντες που θα επηρεάσουν τη ζωή μου.»

Η Ζέκαλ μάζεψε τις κάρτες από το γραφείο. «Μου φαίνεται ότι έχεις αρχίσει να παίρνεις τη χαρτομαντεία πιο σοβαρά απ'ό,τι πρέπει, λατρεία μου…»

«Πιθανώς,» συμφώνησε ο Δόνορ. «Ωστόσο, δεν εμπιστεύομαι αυτόν τον Βασιληά Πόνκιμ ούτε στο ελάχιστο.»

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Τρίτο

Για το παρελθόν, αν ψάξεις στα βιβλία μόνο, οι γνώσεις σου περιορισμένες θα είναι. Ψάξε στα σημάδια που έχουν παραμείνει μέσα στους αιώνες: είτε αυτά είναι ερείπια, είτε παλαιοί Οίκοι, είτε οικοδομήματα που ακόμα στέκονται περήφανα, είτε ξεχασμένα μέρη μαγείας, είτε ακόμα και αείζωα πλάσματα…

—Νόβεντομ, Σοφός του Κύκλου του Φτερού και γνωστός αρχαιοδίφης
(1.081 – 1.153 Α.Σ.)

Οι δαιμονάνθρωποι ανιχνευτές επέστρεψαν όταν και ο δεύτερος ήλιος είχε υψωθεί στον ουρανό. Οι υποθετικά χαμένοι Εκδικητές και οι ανθρώπινοι ιχνηλάτες βρίσκονταν μαζί τους. Τα νέα δεν άργησαν να φτάσουν στ'αφτιά των αρχηγών και των δύο κατασκηνωμένων στρατευμάτων. Έτσι, ο Βασιληάς Πόνκιμ του Βόρειου Σαραόλν πήγε στη σκηνή του Αντιβασιλέα Σόλμορχ, όπου είχαν μόλις συγκεντρωθεί η Βαρονέσα Τάθβιλ, η Πριγκίπισσα Έρμελ, οι Μαγκραθμέλιοι πρέσβεις Αντερσάγκθορ και Ηβάντγκορ, η Μάνζρα, ο Μέρθναρ, και ο Χέρκαμ.

Όλοι τους στράφηκαν να κοιτάξουν το Σφετεριστή, καθώς η κουρτίνα της εισόδου σηκώθηκε και εκείνος μπήκε, ντυμένος αρχοντικά και με το Στέμμα των Οφθαλμών στο κεφάλι. Στους ώμους του έπεφτε ένας πορφυρός μανδύας, με χρυσή αγκράφα στο σχήμα ματιού, ενώ το επάνω μέρος του σώματός του κάλυπτε μια φαρδιά μπεζ τουνίκα, και το κάτω ένα γκρίζο παντελόνι και καφέ κοντές μπότες. Στη μέση του ήταν περασμένο ένα μακρύ ξίφος με στολισμένη λαβή.

Ο Χέρκαμ ακόμα δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ο Σφετεριστής βρισκόταν εδώ, παρότι η Μάνζρα και ο Μέρθναρ τον είχε προειδοποιήσει γι'αυτό, όταν συναντήθηκαν, στους δασότοπους ανατολικά από τους κατασκηνωμένους στρατούς. Το θεωρούσε

απαράδεκτο που οι σύντροφοί του είχαν κάνει έστω και την παραμικρή συμμαχία με τον Πόνκιμ. Στην αρχή, μάλιστα, νόμιζε ότι η Μάνζρα και ο Μέρθναρ είχαν γίνει δαιμονόφιλοι και παραλίγο να τους επιτεθεί –σ'εκείνους και στους δαιμονανθρώπους που τους συντρόφευαν.

Ο Πόνκιμ επέστρεψε στον Χέρκαμ το ψυχρό βλέμμα που του έριξε. Αντιλαμβανόταν πολύ καλά τα συναισθήματα του Αρχιεκδικητή προς το μέρος του· δε χρειαζόταν εκείνος να αρθρώσει ούτε μία λέξη. Ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν δεν τον αναγνώριζε, όμως υπέθετε ποιος ήταν, γιατί ο Σόλμορχ τού είχε μιλήσει γι'αυτόν και για τους Εκδικητές. *Αναρωτιέμαι αν θα μας προκαλέσεις τόσο μεγάλο πρόβλημα, Χέρκαμ, ώστε να γίνεις ανυπόφορος,* σκέφτηκε ο Πόνκιμ, ο οποίος είχε πολλές μεθόδους για να… ξελαφρώνει από ανυπόφορους ανθρώπους.

«Νομίζω πως, τώρα, βρισκόμαστε άπαντες εδώ,» είπε ο Σόλμορχ, που στεκόταν όρθιος, όπως και οι υπόλοιποι, «οπότε μπορείτε να αρχίσετε να μας διηγείστε τι συνέβη.» Τα τελευταία του λόγια τα απεύθυνε στην Μάνζρα, τον Μέρθναρ, και τον Χέρκαμ.

«Δηλαδή, τόση ώρα περιμέναμε το *Σφετεριστή*;» έφτυσε ο Αρχιεκδικητής, μην κρύβοντας την περιφρόνησή του για τούτο.

Η Μάνζρα τον σκούντησε με τον αγκώνα της, γιατί τον είχε προειδοποιήσει, πολλές φορές, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού της επιστροφής τους, να *μην* φερθεί έτσι ακριβώς όπως τώρα φερόταν. *Ή είναι χαζός ή έχει γαϊδουρινό πείσμα,* συλλογίστηκε. *Μάλλον, το δεύτερο.*

Ο Σόλμορχ αναστέναξε, παρατηρώντας ότι πιθανώς να υπήρχε κάποιο πρόβλημα με τους Εκδικητές, οι οποίοι είχαν μάθει να μισούν και τους Μαγκραθμέλιους και το Σφετεριστή, με τέτοιο πάθος που δεν μπορούσε εύκολα να σβήσει ή να… λειανθεί. Είχαν όλοι τους χάσει δικούς τους από τους δαιμονανθρώπους, και μονάχα αίμα μπορούσε να καταλαγιάσει την οργή τους· αίμα και ανείπωτες πράξεις βίας, όπως γνώριζε καλά ο Σόλμορχ. *Παλούκωμα και κάψιμο*

των Μαγκραθμέλιων. Αλλά αυτό δεν μπορούμε να το αφήσουμε να συμβεί ξανά. Όχι, αν θέλουμε να φτάσουμε σε κάποιο συμβιβασμό με τον Πόνκιμ, τώρα.

«Χέρκαμ,» είπε ο Αντιβασιλέας, «μάλλον, δε γνωρίζεις την παρούσα κατάσταση καλά, γιατί αρκετά πράγματα συνέβησαν όσο εσύ και οι υπόλοιποι της ομάδας σου λείπατε. Ο Βασιληάς Πόνκιμ, προς το παρόν, δεν είναι εχθρός μας. Για την ακρίβεια, έχουμε έναν κοινό εχθρό: τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος.»

Ο Πόνκιμ παρατήρησε την επιλογή των λέξεων του Σόλμορχ: *«Προς το παρόν, δεν είναι εχθρός μας.» Πολύ διπλωματικό. Έχεις κλίση σε κάποια πράγματα, φίλε μου. Το ήξερα από παλιά. Οι δυνατότητές σου είναι πολλές, παρότι αρνείσαι να τις χρησιμοποιήσεις όπως θα έπρεπε.*

«Και ποιοι είναι αυτοί οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος;» απαίτησε ο Χέρκαμ. «Δεν είναι δαιμονάνθρωποι, κύριε Σόλμορχ; Τι διαφορά έχουν απ'τους άλλους;»

«*Υπάρχει* διαφορά,» τόνισε ο Σόλμορχ. «Οι δαίμονες που βρίσκονται υπό το καθεστώς του Βασιληά Πόνκιμ δεν είναι, πλέον, εχθρικοί προς εμάς. Οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος, όμως, προσπαθούν να φέρουν τον πόλεμο ανάμεσά μας –ανάμεσα στο Βόρειο και στο Νότιο Σαραόλν–, με τρόπο που δε συμφέρει κανέναν από τους δυο μας, φυσικά. Ο πόλεμός τους σκοπό έχει να μας αποδυναμώσει, να μας καταστρέψει.»

«Ο πόλεμός τους»… Πάλι, πολύ καλή επιλογή λέξεων, Σόλμορχ, σκέφτηκε ο Πόνκιμ. *«Ο πόλεμός τους», όχι «ο δικός μας πόλεμος» –αυτός των Σαραολνιανών.* Είπε: «Και μετά από την καταστροφή, οι δαίμονες θα κυριαρχήσουν επάνω στους ανθρώπους, όπως συμβαίνει και στη Μάγκραθμελ.»

Ο Χέρκαμ στράφηκε, απότομα, για να τον αντικρίσει, με βλέμμα γεμάτο μίσος. *Πώς μιλάει ο ξιπασμένος μπάσταρδος για τέτοια πράγματα;* γρύλισε από μέσα του. *Γιατί ο Σόλμορχ τον αφήνει καν να*

έρχεται εδώ πέρα; Δε μ'αρέσει καθόλου αυτό… «Ενώ εσύ, Σφετεριστή;» αντιγύρισε. «Τι επιθυμείς εσύ, δαιμονόφιλε;»

«Η δική μου επιθυμία είναι η συμβίωση ανάμεσα στους δαίμονες και τους ανθρώπους, Χέρκαμ, με ισότητα,» εξήγησε, απλά, ο Πόνκιμ. «Το Βόρειο Σαραόλν ήδη λειτουργεί με τέτοιο πολιτικό σύστημα. Πράγμα που οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος προσπαθούν να καταστρέψουν. Δε λογίζονται ανάμεσα στους υπηκόους μου· είναι παράνομοι στο Βόρειο Σαραόλν, και θεωρούνται εγκληματίες, αξιοθάνατοι.»

«Χέρκαμ,» είπε ο Σόλμορχ, προτού ο Αρχιεκδικητής προλάβει ν'απαντήσει στον Πόνκιμ, «θα μας μιλήσεις για τις ανακαλύψεις σας στα ανατολικά δάση; Μπορούμε να συνεχίσουμε τούτη την κουβέντα αργότερα· και θα δεις ότι, πράγματι, οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος είναι οι εχθροί μας.»

«Πολύ καλά,» αποκρίθηκε ο Αρχιεκδικητής. «Θα σας διηγηθώ τι βρήκαμε.»

Κάθισαν γύρω από το ξύλινο τραπέζι, για να ακούσουν τον Χέρκαμ.

*

Το βράδυ της πρώτης ημέρας της αναζήτησής μας, έχοντας διασχίσει σχετικά αργά αρκετές λεύγες δάσους, τα ίχνη των δαιμονανθρώπων μάς οδήγησαν σε ένα ερείπιο που δεν είχα ιδέα παλιότερα ότι βρισκόταν εκεί, μήτε είχα ακούσει τίποτα γι'αυτό.

Ήταν ένα μεγάλο οικοδόμημα, περιτριγυρισμένο από αρχαίες κολόνες και σπασμένα κομμάτια από τείχη, λες και παλιά το χρησιμοποιούσαν για φρούριο… ή ίσως να επρόκειτο και για κάποιον από τους ναούς, όπου οι πρόγονοί μας λάτρευαν τους Θεούς που δεν υπάρχουν πια. Μάλιστα, μπορεί αυτή η τελευταία υπόθεση να είναι και η πιο πιθανή, καταλήξαμε εγώ κι οι σύντροφοί μου.

Το χτίριο είχε τρεις εισόδους. Η μία –η κεντρική– βρισκόταν στην κορυφή μιας στριφτής, πέτρινης σκάλας, μισογκρεμισμένης και πολύ επικίνδυνης. Οι άλλες δύο είσοδοι ανοίγονταν δεξιά κι αριστερά της σκάλας αυτής, και ήταν μικρότερες. Η οροφή του όλου οικοδομήματος έχω την εντύπωση ότι, κάποτε, πρέπει να ήτανε τριγωνική, μα είχε εδώ και αιώνες καταρρεύσει. Όμως το πιο παράξενο ήταν ότι βρήκαμε ίχνη μπροστά από το αρχαίο χτίσμα. Και όχι μονάχα από εκείνους που ακολουθούσαμε, μα κι από άλλους πολλούς. Ορισμένα από τα χνάρια απομακρύνονταν από το ερείπιο, ενώ κάποια έμπαιναν σ'αυτό, θαρρείς και άνθρωποι –ή δαίμονες– πήγαιναν εκεί για μια δουλειά τους και, κατόπιν, έφευγαν, αφού την είχαν ολοκληρώσει.

«Τι κάνουμε, τώρα, αρχηγέ;» με ρώτησε ο Νόρτεζ. «Οι δαιμονάνθρωποι μπορεί να κρύβονται εδώ μέσα. Προτείνω να κινηθούμε προσεκτικά.»

«Ναι,» του αποκρίθηκα, νεύοντας. «Να κινηθούμε προσεκτικά, γιατί ίσως να μας παρακολουθούν, ακόμα και τώρα που μιλάμε.» Άναψα δύο βέλη και τα πέταξα στον αέρα, για να ειδοποιήσω και τους άλλους να έρθουν, επειδή είχαμε κάνει το συνηθισμένο μας σχηματισμό, ώστε να μη μπορούν να μας εντοπίσουν οι δαιμονάνθρωποι.

Πρώτα αποφασίσαμε να ερευνήσουμε την κεντρική είσοδο, παρότι φαινόταν επικίνδυνο ν'ανεβεί κανείς εκεί· γιατί, άμα βρίσκονταν οι δαιμονομούτσουνοι εδώ πέρα, σ'αυτό το μέρος θα είχαν φωλιάσει, για να μπορούνε να παρακολουθούν από ψηλά. Και, όσο κρύβονταν σ'εκείνο το σημείο, εμείς θα ήμασταν εκτεθειμένοι στις ριπές τους. Αν και, βέβαια, λογικά, έπρεπε να μας είχαν ρίξει ως τώρα. Γιατί αργοπορούσαν, άραγε; Αλλά ποιος καταλαβαίνει το νου των δαιμόνων, έτσι κι αλλιώς!

Σκαρφαλώσαμε τη σκάλα εμείς –οι Εκδικητές–, ενώ οι άλλοι –οι ιχνηλάτες κι οι ανιχνευτές– περιμένανε κάτω. Είχαμε τα όπλα μας τραβηγμένα: οι μπροστινοί ξιφίδια και σπαθιά, οι πισινοί ελαφριές βαλλίστρες και κοντά τόξα. Φτάνοντας, όμως, στο πάνω επίπεδο, δε βρήκαμε παρά συντρίμμια από πέτρες, καθώς και μερικά άχρηστα

όπλα και κομμάτια από πανοπλίες, λες κι εδώ είχε διεξαχθεί κάποια μάχη σ'αρχαίους χρόνους. Αλλά υπήρχε και κάτι ακόμα στο κεντρικό δωμάτιο του πάνω πατώματος: ένας βωμός από μαύρη πέτρα που, όμως, μέσα της έκανε ιριδισμούς τους οποίους δεν έχω ποτέ μου ξαναδεί. Έμοιαζε κάποιος νάχε ανάψει φωτιά εντός της και οι φλόγες ν'αντανακλώνταν στην επιφάνειά της. Μαγεία! *σκέφτηκα· και είμαι σίγουρος πως το ίδιο πέρασε κι απ'το νου των συντρόφων μου· μα μείναμε όλοι σιωπηλοί, γιατί εμπρός μας, λαξευμένο επάνω στον τοίχο, βρισκόταν και ένα δεύτερο πράγμα που μας είχε εντυπωσιάσει πιο πολύ και μας είχε τραβήξει την προσοχή: Ένα σύμβολο που δεν ήταν και τόσο διαφορετικό απ'αυτό του Σαραόλν: ένα μεγάλο φτερό με ένα ξίφος εντός του.*

Πάντως, το βέβαιο ήταν πως όχι μόνο εδώ δεν υπήρχαν δαιμονάνθρωποι, μα δεν υπήρχε ούτε ίχνος αυτών. Έτσι, κατεβήκαμε και ερευνήσαμε τις δύο παράπλευρες εισόδους του ναού. Ναι, τώρα, είχαμε σιγουρευτεί ότι κάποτε ήταν ναός, γιατί ποια άλλη χρήση μπορεί νάχε τούτο το οικοδόμημα;

Οι έρευνές μας στα άλλα σημεία του χτιρίου δεν άργησαν ιδιαίτερα, επειδή κι εκεί πέρα δεν υπήρχαν πολλά πράματα: συντρίμμια μονάχα και σπασμένα σπαθιά κι αρματωσιές. Όλα άχρηστα, φυσικά, λόγω της ηλικίας. Πραγματικά, δεν μπορώ καν να υποθέσω για πόσα χρόνια –πόσους αιώνες, ίσως και χιλιετηρίδες– κείτονταν εκεί. Ωστόσο, εντοπίσαμε ένα αλλόκοτο μέρος που έμοιαζε με λαβύρινθο από πέτρινα ράφια. Όχι, δεν κάναμε κανένα λάθος: λαβύρινθος από ράφια ήτανε, σαν κάποτε αυτό το τμήμα του ναού να χρησιμοποιούνταν ως βιβλιοθήκη. Και εκεί κάπου, σ'αυτή την αρχαϊκή βιβλιοθήκη, που δεν περιείχε, πλέον, βιβλία, ασφαλώς –πρέπει νάχαν γίνει σκόνη από παλιά–, βρήκαμε ένα άνοιγμα: μια λίθινη σκάλα, η οποία οδηγούσε σε υπόγεια.

Τα υπόγεια αυτά ήταν τόσο περίπλοκα και λαβυρινθώδη όσο κι η βιβλιοθήκη με τα πέτρινα ράφια. Μέσα σε θυρίδες στους τοίχους παρατηρήσαμε ασημένια δοχεία, γεμάτα με στάχτες. Στην κορυφή τους

τα δοχεία είχαν ένα πουλί με ανοιχτές τις φτερούγες. Μου θύμιζε πολύ τον θρυλικό Φοίνικα που λένε, αλλά τέλος πάντων… Κάναμε πολλές βόλτες μέσα σ'αυτό το μέρος, ώσπου, τελικά, βρήκαμε μια σήραγγα η οποία συνέχιζε πολλές δεκάδες μέτρα –ίσως και χιλιόμετρα– κάτω από τη γη, και πρέπει να είχε δημιουργηθεί από το νερό, γιατί μου έμοιαζε με ξεραμένο ποτάμι. Οι δαιμονάνθρωποι σκεφτήκαμε ότι θα μπορούσαν να είχαν πάει κάπου εκεί μέσα, όμως έπρεπε να πάρουμε μια απόφαση: Ή θα ακολουθούσαμε τη σήραγγα ή τα ίχνη στο δάσος.

Εύκολη λύση δεν υπήρχε, επειδή κι από τις δυο μεριές μπορεί να βρίσκαμε κάτι σημαντικό. Έτσι, χωριστήκαμε. Οι περισσότεροι ακολούθησαν τα χνάρια στην επιφάνεια της γης κι οι υπόλοιποι τη σήραγγα κάτω από το έδαφος. Εγώ πήγα με τους πρώτους, πιστεύοντας πως ακόμα δεν είχαμε βρει την πραγματική κρυψώνα των δαιμονανθρώπων. Άλλωστε, οι Μαγκραθμέλιοι που καταδιώκαμε από την αρχή φαινόταν καθαρά πως είχαν συνεχίσει προς τα βόρεια – οπότε, εκεί πρέπει να ήταν το άντρο τους.

Την επόμενη ημέρα ξεκινήσαμε, λοιπόν, με τα ίχνη των δαιμόνων για οδηγούς μας και το συνηθισμένο μας σχηματισμό, ώστε να μπερδεύουμε τους διαβολικούς τους ανιχνευτές. Το βράδυ ήρθε, δίχως να έχουμε κάνει καμια ιδιαίτερη πρόοδο. Πάντως, ήμασταν σχεδόν σίγουροι πως αύριο θα φτάναμε, επιτέλους, τον προορισμό μας, γιατί πόσο μακριά, πια, μπορούσαν να είχαν πάει, οι τρισκατάρατοι;

Με την αυγή, πιάσαμε δουλειά. Το δάσος ήταν σκοτεινό στο σημείο όπου βρισκόμασταν και οι ακτίνες του Λούντρινχ περνούσαν με δυσκολία· έτσι ήμασταν επιφυλακτικοί, μη μας ορμήσει κάνας δαίμονας απο κεί όπου δεν μπορούσαμε να τόνε δούμε.

Τ'απόγευμα, ο παρατηρητής της ομάδας μας είδε ένα βέλος να εκτοξεύεται στον αέρα πάνω απ'τις φυλλωσιές. Μας ειδοποίησε, φωνάζοντας ότι η ομάδα της Άρμι πρέπει νάχε πρόβλημα. Αμέσως, σπεύσαμε όλοι να βοηθήσουμε. Κι ευτυχώς, φτάσαμε γρήγορα, γιατί είκοσι δαιμονάνθρωποι είχαν πέσει επάνω στους δικούς μας, έφιπποι κι αρκετοί από δαύτους οπλισμένοι με ηλεκτρίτες. Μη ρωτάτε πώς, μα

κανένας από τους δικούς μας δε σκοτώθηκε, αν και πέντε τραυματίστηκαν. Μάλλον, τούτο οφείλεται στο γεγονός ότι ήρθαμε έγκαιρα και από διαφορετικές μεριές, περικυκλώνοντας τους Μαγκραθμέλιους, ενώ ο ανιχνευτής τους δε μας είχε εντοπίσει –είχε εντοπίσει την ομάδα της Άρμι, και οι δαίμονες, νομίζοντας πως ήτανε μονάχα αυτή, της ορμήσανε, για να την κατακόψουνε.

Όμως υπήρχε μεγαλύτερο πρόβλημα απ'ό,τι αρχικά πιστεύαμε, επειδή τέσσερις από τους εχθρούς μας ξέφυγαν κι ειδοποίησαν τους συντρόφους τους. Οπότε, είχαμε τώρα να κάνουμε με περισσότερους Μαγκραθμέλιους απ'όσους μπορούσαμε ν'αντιμετωπίσουμε. Οι Πνευματοκαταραμένοι έβγαιναν σα λαίλαπα μέσ'απ'τα δάση, ιππεύοντας άγρια άλογα, με λύσσα στα μάτια και στα πρόσωπά τους. Πρέπει να παραδεχτώ ότι ποτέ δεν έχω δει δαιμονανθρώπους να μάχονται έτσι! Μάλιστα, καθώς τους αντιμετώπιζα, είδα έναν να χτυπά μια ιχνηλάτισσα κατακέφαλα, με τον κεφαλοθραύστη του, και, ύστερα, να τη σηκώνει, για να μπήξει τα σκυλόδοντά του στο λαιμό της και να της πιει το αίμα! Κι όταν έπιναν αίμα, η λύσσα τους θέριευε –ή ίσως αυτή να είναι η δική μου εντύπωση. Δεν ξέρω τι ακριβώς γινόταν· ήμουν πολύ ταραγμένος, εκείνες τις στιγμές.

Φυσικά, αναγκαστήκαμε να υποχωρήσουμε, ολοταχώς. Και στη γρήγορη υποχώρησή μας μέσα στα δάση ήταν που ανταμώσαμε τη Μάνζρα μαζί με τους δαιμονανθρώπους –τους άλλους δαιμονανθρώπους– και, αρχικά, νομίζαμε ότι εκείνη κι ο Μέρθναρ είχαν γίνει προδότες και δαιμονόφιλοι.

*

«Δηλαδή, δε μάθατε, τελικά, πού βρίσκεται το άντρο των ακόλουθων του Κακοδαίμονος,» είπε ο Σόλμορχ.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Χέρκαμ. «Μα δεν πρέπει να ήταν μακριά απο κεί όπου φτάσαμε, νομίζω.»

Ο Πόνκιμ ένευσε. «Κι εγώ έτσι πιστεύω, γιατί οι τεχνολογικοί ανιχνευτές των Μαγκραθμέλιων εντοπίζουν μέσα σε απόσταση μίας λεύγας. Όμως, πες μου, δε βρήκαμε τίποτ'άλλο στις κατακόμβες του ναού, εκτός από τεφροδοχεία;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Χέρκαμ.

«Παράξενο, γιατί οι ιερείς του Φοίνικα συνήθως είχαν εκεί και το θησαυροφυλάκιο του ναού…»

«Εμείς, πάντως, δε βρήκαμε κανένα θησαυροφυλάκιο,» είπε ο Χέρκαμ, «παρά μόνο ένα άδειο μέρος που θα *μπορούσε* να είναι θησαυροφυλάκιο.»

«Και, μάλλον, οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος το είχαν αδειάσει από όλα του τα πλούτη,» υπέθεσε ο Σόλμορχ.

«Ναι, κατά πάσα πιθανότητα,» συμφώνησε ο Πόνκιμ.

«Αφού, λοιπόν, έχουμε εντοπίσει το φρούριο των εχθρών μας, μπορούμε να πάμε να το καταστρέψουμε,» είπε η Έρμελ. «Και καλύτερα να ξεκινήσουμε να προελαύνουμε προς τα εκεί.»

Η μικρή ίσως να μιλάει σωστά, σκέφτηκε ο Σόλμορχ. *Ό,τι είναι να γίνει καλύτερα να γίνει γρήγορα.* «Τι λέτε οι υπόλοιποι;»

«Η απειλή των ακόλουθων του Κακοδαίμονος πρέπει να εξαλειφθεί το ταχύτερο δυνατό,» δήλωσε ο Πόνκιμ. «Είμαι πρόθυμος να οδηγήσω και τους δέκα χιλιάδες μαχητές μου μέσα στα δάση, για να φροντίσω να πραγματοποιηθεί αυτό.»

Δηλαδή, κι εσύ συμφωνείς μαζί μου, συμπέρανε ο Σόλμορχ. Και κατένευσε. «Και, όταν έχουν εξολοθρευτεί οι ακόλουθοι, μπορούμε να φροντίσουμε τον Γκόρντλαν.»

«Τον Γκόρντλαν;» παραξενεύτηκε ο Χέρκαμ. «Αναφέρεστε στον *Δούκα* Γκόρντλαν, κύριε Σόλμορχ;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αντιβασιλέας. «Γιατί μας πρόδωσε και φυλάκισε το Βασιληά Βένγκριλ.»

Η δυσάρεστη έκπληξη ήταν φανερή στα πρόσωπα της Μάνζρα, του Μέρθναρ, και του Χέρκαμ. Έμοιαζαν κι οι τρεις τους κατακεραυνωμένοι.

«Μα, γιατί να το κάνει αυτό;» ρώτησε η ξανθιά πολεμίστρια, πιστεύοντας ότι δεν επρόκειτο για τίποτα παραπάνω από μια παραφουσκωμένη φήμη. Εξάλλου, πώς είχε μάθει ο Αντιβασιλέας τι γινόταν στην Όρφαλχ; Η Μάνζρα δεν είχε ακούσει ότι θα στελνόταν κανένας αγγελιαφόρος εκεί.

«Επειδή διαφωνούσε με την πολιτική του Βασιληά Βένγκριλ,» εξήγησε ο Σόλμορχ. «Η εκπαιδευόμενή σου, η Θάρκα, ήρθε και μας το ανέφερε, σταλμένη από τον Δούκα Σάλβινρ.»

«Η Θάρκα είναι εδώ, τώρα;»

«Ναι. Μπορείς να τη δεις κι η ίδια, αν θέλεις, να τη ρωτήσεις. Ο Γκόρντλαν έχει σφετεριστεί το Θρόνο του Νότιου Σαραόλν. Τον Βένγκριλ τον είχε κλειδώσει στα μπουντρούμια του παλατιού, αλλά, ευτυχώς, εκείνος κατάφερε να ξεφύγει, χάρη στη βοήθεια της Βασίλισσας Αάνθα και του Δούκα Σάλβινρ.»

«Και πού βρίσκεται, τώρα, κύριε Σόλμορχ;» ρώτησε ο Μέρθναρ.

«Δε γνωρίζουμε. Τα τελευταία νέα είναι ότι έχει φύγει από το λιμάνι, μέσα στη βασιλική γαλέρα της Κυράς του Ωκεανού.»

«Πήγε στον Ωκεανό, δηλαδή;»

«Ίσως.»

«Αυτά είναι πολύ άσχημα μαντάτα,» είπε η Μάνζρα. «Πού στεκόμαστε, τώρα, εμείς, κύριε Σόλμορχ; Ο Γκόρντλαν μάς θεωρεί εχθρούς του;»

Ο Σόλμορχ αναστέναξε. «Όχι, αλλά, σύμφωνα με ό,τι ξέρω, απαιτεί να συμμαχήσουμε μαζί του. Αυτή τη στιγμή, συγκεντρώνει στρατό, για να εισβάλει στο Βόρειο Σαραόλν, και, μάλλον, θα θέλει κι εμείς να τον συντροφεύσουμε.»

«Και είναι κακό αυτό;» μούγκρισε ο Χέρκαμ.

«Είναι,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, «διότι η πολιτική του Βασιληά μας δεν ήταν η ανοιχτή επίθεση. Δεν είχε δώσει το σύνθημα για έναν ακόμα πόλεμο. Κι επιπλέον, είναι κι οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος στη μέση. Ο Γκόρντλαν, Χέρκαμ, έχει πέσει στην παγίδα τους –στην

παγίδα των δαιμονανθρώπων. Οδηγεί τους Σαραολνιανούς σε μια σύγκρουση που θα τους καταστρέψει.»

«Πρέπει, κάπως, να του ανοίξουμε τα μάτια,» είπε η Έρμελ.

«Μακάρι αυτό να ήταν τόσο απλό,» αντιγύρισε ο Σόλμορχ. «Δε θα μας ακούσει· είναι σίγουρο. Κατά πάσα πιθανότητα, θα μας αποκαλέσει όλους δαιμονόφιλους και προδότες του Βασιλείου.»

Ο Μέρθναρ σταύρωσε τα χέρια μπροστά του, ξεφυσώντας. «Κύριε Σόλμορχ, τούτο είναι ένα πολύ μεγάλο κουβάρι, που δε νομίζω ότι μπορούμε εύκολα να ξεμπλέξουμε.»

«Μονάχα κόβοντάς το θα ξεμπλεχτεί,» δήλωσε ο Πόνκιμ.

«Και τι πάει να πει αυτό, Σφετεριστή;» έκανε ο Χέρκαμ.

«Ο Γκόρντλαν πρέπει να πεθάνει.»

«Δεν έχεις κανένα δικαίωμα, δαιμονόφιλο σκουλήκι, να προσπαθείς να υποδείξεις τι πρέπει να κάνουμε στον τόπο μας!» γρύλισε ο Χέρκαμ, και το χέρι του πήγε στη λαβή του θηκαρωμένου σπαθιού του. «Χίλιες φορές θα προτιμούσα ν'ακολουθήσω τον Γκόρντλαν, και να παλουκώσω μερικούς δαιμονανθρώπους ακόμα, παρά να ασπαστώ την υποταγή των Σαραολνιανών που προτείνεις!»

«Προτιμάς, δηλαδή, την καταστροφή του λαού σου, Αρχιεκδικητή;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Εγώ το θεωρώ *ντροπή* που, τούτη την ώρα, πρέπει να βρισκόμαστε μαζί με δαιμονόφιλους σαν κι εσένα και με δαιμονανθρώπους σαν κι αυτούς» –έδειξε τους πρέσβεις Αντερσάγκθορ και Ηβάντγκορ– «και να κάνουμε τι; –να κουβεντιάζουμε!»

«Χέρκαμ,» είπε ο Σόλμορχ. «Το πρόβλημά μας είναι κοινό, και μόνο όλοι μαζί μπορούμε να το λύσουμε. Η εναλλακτική λύση είναι πολύ, πολύ χειρότερη, και το ξέρεις. Κανείς μας δεν είναι διατεθειμένος να οδηγηθεί σε έναν εκ των προτέρων χαμένο πόλεμο.»

«Σόλμορχ,» είπε ο Πόνκιμ, «προτείνω να αρχίσουμε το σχέδιο δράσης για την επίθεση στο φρούριο. Υπάρχει κάποιος χάρτης τούτων των περιοχών;»

«Ναι,» μούγκρισε ο Χέρκαμ, και τράβηξε απ'τη ζώνη του μια πέτσινη θήκη. Την άνοιξε κι από μέσα έβγαλε μια περγαμηνή, την οποία άπλωσε επάνω στο τραπέζι, ανάμεσα σε όλους.

«Πού νομίζεις ότι βρίσκεται το φρούριο των ακόλουθων;» τον ρώτησε ο Σόλμορχ.

Ο Αρχιεκδικητής ακούμπησε το δάχτυλό του σε ένα σημείο επάνω στον χάρτη. «Εδώ κάπου πρέπει νάναι το ερείπιο,» δήλωσε.

«Και εκεί –συγνώμη που σε διακόπτω, Χέρκαμ– είδαμε κάτι παράξενο, κύριε Σόλμορχ,» δήλωσε η Μάνζρα.

«Τι παράξενο;»

Η πολεμίστρια τούς διηγήθηκε το περιστατικό με τους δαιμονανθρώπους που έβγαιναν από το ερείπιο, οι οποίοι επιτέθηκαν σ'εκείνη και στους Μαγκραθμέλιους του Πόνκιμ. «Οπότε, οι Εκδικητές που έστειλε ο Χέρκαμ στη σήραγγα πιθανώς να συνάντησαν προβλήματα.»

«Ίσως ακόμα και νάναι νεκροί,» υπέθεσε ο Αρχιεκδικητής. «Εκείνη τη σήραγγα, πάντως, για κάτι σημαντικό πρέπει να τη χρησιμοποιούν οι δαιμονάνθρωποι· αλλιώς γιατί να πηγαίνουν στο ερείπιο;»

Η Τάθβιλ συνοφρυώθηκε, ατενίζοντας το χάρτη. Μια ιδέα ήρθε στο μυαλό της. «Τι μήκος μπορεί να έχει η σήραγγα, Χέρκαμ;» ρώτησε.

Ο Αρχιεκδικητής ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Όμως δε μου έδωσε την εντύπωση πως ήτανε και μικρή, Βαρονέσα μου. Επιπλέον, όπως σας είπα, νομίζω πως πρέπει να πρόκειται, στην ουσία, για κάποιο ξεραμένο υπόγειο ποτάμι.»

«Το οποίο δεν μπορεί παρά να πηγαίνει νότια, προς τη θάλασσα.» Το δάχτυλο της Τάθβιλ διέγραψε μια νοητή ευθεία επάνω στο χάρτη, από τα ερείπια του ναού έως την πρωτεύουσα του Νότιου Σαραόλν. «Προς την Όρφαλχ.»

«…Να, επομένως, πώς παρουσιάζονται εκεί!» είπε ο Σόλμορχ. «Έρχονται υπόγεια. Τάθβιλ, θυμάσαι τι βρίσκεται κάτω απ'το παλάτι της Όρφαλχ;»

Η Βαρονέσα ένευσε. «Ένα στοιχειωμένο μέρος. Από το οποίο είχαν έρθει ο Άνεμος κι η Νύχτα, και η Στρατάρχισσα Νερενία τούς έκλεισε στα κελιά της Όρφαλχ.»

«Πόνκιμ, τι ξέρεις γι' αυτό το υπόγειο;»

«Τίποτα. Ο Βόνιορ, απλά, μου ανάφερε ότι υπάρχουν πνευματικές παρουσίες εκεί κάτω. Ισχυρές πνευματικές παρουσίες. Είναι σίγουρα άξιο έρευνας, αλλά η Όρφαλχ δεν είναι, πλέον, δική μου, ώστε να διεξάγω αυτή την έρευνα…»

«Το υπόγειο του παλατιού, πάντως, ίσως να συνδέεται με το ερείπιο μέσα στο δάσος,» είπε η Τάθβιλ.

Ο Σόλμορχ ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα. «Ο Άνεμος κι η Νύχτα, αυτοί οι δυο μπαγαπόντηδες, θα ήξεραν. Αλλά δεν είν' εδώ… Χέρκαμ, εσύ ήσουν μαζί τους για κάποιο καιρό. Πώς ακριβώς είχαν σχεδιάσει να εισβάλουν στο παλάτι της Όρφαλχ, για να σώσουν τη Δούκισσα Βόνα;»

«Ήξεραν για μια σήραγγα στην παραλία, κοντά στην Μέργκιλ,» αποκρίθηκε ο Αρχιεκδικητής. Και συνοφρυώθηκε. «Λοιπόν, τώρα θυμάμαι που μας είχανε πει ότι είχαν φύγει από το στρατό της Δούκισσας Βόνα, όταν τον καταδίωκαν οι δαιμονάνθρωποι, και είχαν μπει σε κάτι υπόγεια… Χμμ, αυτά τα υπόγεια πρέπει να ήταν οι κατακόμβες που βρήκαμε, τώρα, στο ερείπιο. Ναι, ναι, πράγματι… Και απο κεί κάπου πρέπει να υπάρχει κάποια σήραγγα που πάει προς την Όρφαλχ. Έτσι, μπήκαν στο παλάτι.»

«Άρα, ανακαλύψαμε πώς εισβάλουν οι ακόλουθοι στην Όρφαλχ,» είπε η Τάθβιλ. «Αυτό είναι. Έχουν βρει κι εκείνοι την ίδια σήραγγα. Κατεβαίνουν νότια και, προτού φτάσουν στη θάλασσα, σε κάποιο σημείο στρίβουν ανατολικά και πάνε στην Όρφαλχ.»

«Πάντως, δε φτάνει να φυλάμε αυτές τις εισόδους,» είπε η Έρμελ. «Καλύτερα να τελειώνουμε με τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος –να τους χτυπήσουμε στη βάση τους.»

«Αυτό θα κάνουμε,» της αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Θα τους περικυκλώσουμε και θα τους χτυπήσουμε.

»Χέρκαμ, πού υπολογίζεις το άντρο τους;»

«Εδώ, κύριε Σόλμορχ.» Ο Αρχιεκδικητής ακούμπησε το δάχτυλό του αρκετά εκατοστά πάνω από το ερείπιο.

«Πόνκιμ,» είπε ο Σόλμορχ, «προτείνω εμείς να τους επιτεθούμε από τα νότια, ενώ εσύ να στρίψεις και να τους χτυπήσεις από τα βόρεια. Εν τω μεταξύ, μπορούμε να έχουμε άμεση επαφή –ξέρεις με ποιον τρόπο.»

«Συμφωνώ, γενικά,» αποκρίθηκε ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν, «αλλά διαφωνώ με το να πάνε όλοι οι δικοί μου από τα βόρεια και όλοι οι δικοί σας από τα νότια. Καλύτερα θα ήταν να μοιράσουμε πιο ισορροπημένα τις δυνάμεις μας. Συνολικά, είμαστε δεκαπέντε χιλιάδες. Συνεπώς, εφτάμισι χιλιάδες θα χτυπήσουν τους ακόλουθους από τα νότια και εφτάμισι χιλιάδες από τα βόρεια. Πράγμα που σημαίνει ότι δυόμισι χιλιάδες δαίμονές μου θα πάνε μαζί σας. Εκτός από την πολύτιμή τους μαχητική βοήθεια, θα σας προσφέρουν και τη βοήθεια των τεχνολογικών τους ανιχνευτών, ώστε οι ακόλουθοι να μη μπορούν να σας αιφνιδιάσουν.»

Κι επιπλέον, σκέφτηκε ο Σόλμορχ, *μ'αυτό τον τρόπο οι στρατιώτες μου θα μάθουν να μάχονται μαζί με Μαγκραθμέλιους. Και, όταν πολεμήσεις μαζί με κάποιους, ύστερα τους θεωρείς συμμάχους σου.* Έπρεπε να παραδεχτεί ότι οι κινήσεις του Σφετεριστή, για την επιβολή της ειρήνης που επιθυμούσε, ήταν πολύ λεπτές και εύστοχες. *Και δεν μπορώ να τις αποκρούσω, ανάθεμα τα Πνεύματα…!*

«Εντάξει,» είπε ο Αντιβασιλέας. «Ας γίνει έτσι.»

«Εγώ, όμως, θα ήθελα να σε ρωτήσω κάτι, Πόνκιμ,» δήλωσε η Τάθβιλ.

«Παρακαλώ, Βαρονέσα μου…»

«Τις προάλλες, μας είπες ότι οι ακόλουθοι ίσως να παρουσιάζουν μεγαλύτερη απειλή απ'ό,τι μπορούμε να φανταστούμε. Τι σημαίνει αυτό;»

Πολύ… μνημονική η Βαρονέσα, σκέφτηκε ο Πόνκιμ. *Ίσως να μην έπρεπε να είχα αφήσει να μου ξεφύγει εκείνος ο υπαινιγμός. Τότε, όμως, ήμουν κουρασμένος και, τώρα, δεν μπορώ να τον πάρω πίσω.* «Είχα μια υπόνοια,» αποκρίθηκε, «για την οποία δεν μπορώ να είμαι βέβαιος. Και ίσως να υπερέβαλα, ούτως ή άλλως…»

Κάτι σημαντικό μάς κρύβει, συλλογίστηκε η Τάθβιλ, ανησυχώντας πως πιθανώς, στο τέλος, να είχαν να κάνουν με κάποια δυσάρεστη έκπληξη, επειδή ο Σφετεριστής αρνείτο να τους μιλήσει. *Να τον πάρουν τα Πνεύματα!* «Αν, όμως, δεν υπερέβαλες;»

«Ακόμα και να μην υπερέβαλα, δεν αλλάζει τίποτα, Βαρονέσα,» είπε ο Πόνκιμ. «Η επίθεση μπορεί να γίνει, κανονικά.»

«Τότε, ποιο είναι το πρόβλημα;… ή θα μπορούσε να είναι;» απαίτησε η Τάθβιλ.

Ο Πόνκιμ, ακουμπώντας τους αγκώνες του στο τραπέζι, έμπλεξε τα δάχτυλα των χεριών του και μίλησε αργά από πίσω τους: «Έχω μια *υπόνοια* –όπως είπα– ότι ο παλιός μου δάσκαλος έχει να κάνει με τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος.»

«Ποιος παλιός σου δάσκαλος;» απόρησε η Τάθβιλ.

«Ο… ο *δαίμονας*;» έκανε ο Σόλμορχ.

«Ναι,» ένευσε ο Πόνκιμ, «ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν.»

«Δεν είναι νεκρός αυτός;» είπε η Τάθβιλ.

«Ο Φάλμαριν είχε επιχειρήσει να τον εξορίσει στη Λήθη,» εξήγησε ο Πόνκιμ, «μα δεν τα κατάφερε. Και τώρα, κανείς δεν ξέρει πού βρίσκονται οι δυο τους…»

«Θες να πεις, Πόνκιμ, ότι ο αρχαίος δαίμονας έχει *επιστρέψει*;» ρώτησε ο Σόλμορχ, νιώθοντας ένα ρίγος να τον διαπερνά.

«Μπορεί. Και αν ναι, η επιθυμία του είναι να με καταστρέψει. Μαζί με όλους σας.»

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Τέταρτο

Το χώμα, οι πέτρες, τα φυτά, τα δέντρα, κι ο ουρανός, ορισμένες φορές, δίνουν καλύτερες πληροφορίες από τους ανθρώπους. Πολύ καλύτερες.

—Μπάχτον

Ύστερα από αρκετό βάδισμα, σταμάτησαν, για να κοιμηθούν μέσα στην ανήλιαγη, υπόγεια σήραγγα. Η Ερία έβγαλε δυο πορτοκάλια από το σάκο της και πέταξε το ένα στον Μόρβον, ο οποίος το συγκράτησε στον αέρα, μέσω της μαγείας του, και το έφερε αργά κοντά του.

«Μπορείς να το ξεφλουδίσεις έτσι, επίσης;» τον ρώτησε η μελαχρινή πολεμίστρια, βγάζοντας ένα κοφτερό μαχαίρι, για να ξεφλουδίσει το δικό της.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού μειδίασε πλατιά μέσα από τα γένια του. «Φυσικά,» αποκρίθηκε. «Αλλά δεν υπάρχει λόγος τα χέρια μου να πέσουν σε τελεία αχρηστία, κυρία Ερία.» Έβγαλε κι εκείνος ένα μαχαίρι από το σάκο του, για να ξεφλουδίσει το πορτοκάλι που κρατούσε. «Πριν, δεν επικαλέστηκα τα Πνεύματα για να παίξω,» εξήγησε. «Ήθελα να… πειραματιστώ.»

Η Ερία έβαλε ένα κομμάτι πορτοκαλιού στο στόμα της και συνοφρυώθηκε από περιέργεια. «Να πειραματιστείς;»

«Ναι. Να δω τι αντίσταση μπορούν να μου φέρουν οι πνευματικές παρουσίες εδώ –τα φαντάσματα.»

«Και σου έφεραν αντίσταση;»

«Όχι. Είναι πολύ ανίσχυρες σε τούτο το σημείο, σε αντίθεση με το εσωτερικό του ναού. Και, όσο απομακρυνόμαστε απ' αυτόν, νομίζω ότι γίνονται ολοένα και πιο ανίσχυρες, μέχρι που, στο τέλος, θα εξαφανιστούν.»

«Καλό ή κακό;»

Ο Μόρβον ανασήκωσε τους ώμους. «Ούτε το ένα ούτε το άλλο, κυρία μου. Απλά, έτσι είναι.» Έκοψε ένα κομμάτι πορτοκαλιού και το μάσησε.

Για λίγο έμειναν σιωπηλοί, τρώγοντας. Έπειτα, το βλέμμα της Ερία χάθηκε στο σκοτάδι της σήραγγας που απλωνόταν εμπρός τους. *Σκοτάδι και περισσότερο σκοτάδι,* σκέφτηκε η πολεμίστρια, αναρωτούμενη πού τελείωνε, πού έβγαζαν τούτα τα υπόγεια περάσματα, και, κατ'επέκταση, από πού έρχονταν οι δαιμονάνθρωποι. Πολύ φοβόταν ότι ίσως εκείνη και ο Μόρβον να μην μπορούσαν να τους αντιμετωπίσουν, όταν τους συναντούσαν, παρά τη μαγεία του. Για κάποιο λόγο, τούτος ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού δεν της ενέπνεε την εμπιστοσύνη που, κάποτε, της είχε εμπνεύσει ο Φάλμαριν.

Όμως δε βρισκόμαστε εδώ για να πολεμήσουμε Μαγκραθμέλιους, υπενθύμισε στον εαυτό της. *Θέλουμε μονάχα να μάθουμε πού κρύβονται.* Ωστόσο, δε μπορούσε να πάψει ν'ανησυχεί ότι θα συνέβαινε μια μοιραία συνάντηση ανάμεσα σ'εκείνη και το σύντροφό της και τους δαιμονανθρώπους.

Επιπλέον, επιθυμούσε αυτή η αναζήτηση να τελειώσει όσο το δυνατόν γρηγορότερα, επειδή δεν ήξερε ως πότε η απουσία της θα μπορούσε να περνά απαρατήρητη στην Όρφαλχ, ή ως πότε θα μπορούσαν να την καλύπτουν ο Έντρηλ και ο Δούκας Σάλβινρ. Και για τον Μόρβον, φυσικά, ίσχυε ακριβώς το ίδιο.

«Κοιμήσου, Σοφέ,» του είπε, όταν είχαν πια φάει. «Θα φυλάω εγώ σκοπιά.»

«Δε χρειάζεται,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τα Πνεύματα θα μας φρουρούν και τους δύο. Κοιμηθείτε ελεύθερα, κυρία μου.» Και, μ'αυτά τα λόγια, τυλίχτηκε στην κάπα του και έσβησε τη λάμπα, προσφέροντας τη βασιλεία της σήραγγας στο σκοτάδι.

Τα Πνεύματα… σκέφτηκε η Ερία, αλλά ξάπλωσε κι εκείνη, για να κοιμηθεί. *Ελπίζω να μην τα πάρει ο ύπνος επάνω στη σκοπιά τους.*

Όμως ποτέ δεν έμαθε αν τα πήρε ο ύπνος ή όχι, και ο Μόρβον την ξύπνησε με το χέρι του στον δεξή της ώμο.

«Κυρία Ερία, νομίζω ότι καλά θα ήταν, τώρα, να συνεχίσουμε την αναζήτησή μας.»

Η Ερία βλεφάρισε στο φως της λάμπας που είχε ανάψει ο Σοφός, και χασμουρήθηκε με κλειστά σαγόνια, προτού ανασηκωθεί επάνω στο υγρό έδαφος της σήραγγας. Καθώς ξετυλίχτηκε απ'την κάπα της, η παγωνιά του υπογείου τη διαπέρασε ως το κόκαλο, κάνοντας ένα ρίγος να διατρέξει τη ράχη της. Πήρε τη λάμπα από κάτω και ξεκίνησε να βαδίζει, χωρίς ν'ανταλλάξει κουβέντες με το Σοφό. Με το άλλο της χέρι –το δεξί–, τράβηξε το σπαθί απ'τη μέση της.

Ο Μόρβον την ακολούθησε, και, ενώ βάδιζαν, μερικές νυχτερίδες φτερούγισαν από πάνω τους, αιφνιδιάζοντάς τους.

«Μάλλον, δεν τους αρέσουν οι εισβολείς,» σχολίασε η Ερία, αγνοώντας τες.

Το σκοτάδι της σήραγγας, σύντομα, κατάπιε και τις νυχτερίδες και τα τσιρίγματά τους, καθώς η πολεμίστρια και ο Σοφός τις άφησαν πίσω τους, περπατώντας επάνω στο πετρώδες έδαφος που ήταν σκληρό κάτω απ'τις σόλες των μποτών τους.

Αισθάνονταν πως η υγρασία και ο περιορισμένος χώρος τούς έπνιγε, κάνοντας ένα βάρος να έχει πέσει στις ψυχές τους και μια θολούρα να έχει σκιάσει το νου και τη σκέψη τους. Ωστόσο, κι οι δύο είχαν περάσει από πολύ χειρότερες καταστάσεις, για να επηρεάσει ετούτο σοβαρά την ψυχολογία τους. Ειδικά ο Μόρβον είχε ζήσει, στη Νότια Γη, πράγματα που ελάχιστοι θνητοί στον Άρμπεναρκ είχαν ζήσει από τις Απαρχές του Χρόνου. Μια σκοτεινή και υγρή σήραγγα δε θα νικούσε ούτε τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού ούτε τη Σαραολνιανή πολεμίστρια.

«Έχουμε περπατήσει για ένα πρωινό,» είπε, κάποια στιγμή, η Ερία. «Παρότι, βέβαια, δεν ξέρω αν είναι στην επιφάνεια μεσημέρι ή όχι.»

Ο Μόρβον έκλεισε, για λίγο, τα μάτια του, σα ν'αυτοσυγκεντρωνόταν· ύστερα, τα άνοιξε και είπε: «Μεσημέρι είναι.»

Η Ερία κούνησε το κεφάλι και κάθισε στο έδαφος. «Πώς τα καταφέρνετε αυτά τα πράγματα, οι Σοφοί;» Έβγαλε λάδι από το σάκο της, για να γεμίσει τη λάμπα τους.

Ο Μόρβον πήρε θέση αντίκρυ της, ακουμπώντας την πλάτη του στον τοίχο. «Θέλετε, πραγματικά, απάντηση σ'ετούτο, κυρία μου;»

«Ξέχνα το,» είπε η Ερία, και έσβησε τη λάμπα. «Ούτως ή άλλως, θα μου αποκριθείς τίποτα παράξενο που δε θα καταλάβω.»

Ο Μόρβον γέλασε μέσα στο σκοτάδι. «Η αλήθεια είναι πως η εξήγηση δεν είναι και τόσο περίπλοκη: Είμαστε ένα με τον κόσμο, κυρία μου, γιατί μπορούμε να επικοινωνήσουμε με τα Πνεύματα, τα οποία βρίσκονται παντού και πάντα. Το παντού είναι ευκολότερο να το κατανοήσει η ανθρώπινη νοημοσύνη· το πάντα όχι και τόσο.»

«Και νομίζεις ότι αυτά που μου λες τα καταλαβαίνω;» Η Ερία έβγαλε μερικά φρούτα απ'το σάκο της κι άρχισε να τα μασουλά.

Μετά από κάποια ώρα, ρώτησε: «Τα Πνεύματά σου συνεχίζουν να μας φυλάνε, Σοφέ;»

«Θέλετε να κοιμηθείτε, κυρία μου;»

«Απλά, ρωτάω.»

«Όχι.»

«Γιατί;»

«Διότι δεν είναι εύκολο να τα έχει κανείς συνεχώς υπό την κυριαρχία του.»

«Μπορείς να δεις αν είναι οι δαιμονάνθρωποι κάπου κοντά;»

«Δεν είναι.»

«Παράξενο τούτο,» είπε η Ερία. «Ίσως, τελικά, όντως να έχουμε πάρει λάθος κατεύθυνση.»

«Ίσως. Αν και δεν το πιστεύω. Θα το πιστέψω όταν φτάσουμε στο τέλος της σήραγγας δίχως να έχουμε βρει τίποτα.»

«Πόσο μεγάλη, όμως, είναι η σήραγγα; Οι προμήθειές μας άντε να μας κρατήσουν μια μέρα ακόμα. Μετά, θα πεινάσουμε εδώ μέσα. Τι θα φάμε, Σοφέ; Τις νυχτερίδες;»

«Αν αναγκαστούμε.»

«Ελπίζω να ξέρεις πώς μαγειρεύονται…»

Ο Μόρβον γέλασε κοφτά.

«Τι μαθαίνετε στον Πύργο του Φτερού;»

«Σίγουρα όχι συνταγές για τις νυχτερίδες. Αν και, βέβαια, γνωρίζουμε πολλά πράγματα για διάφορα πλάσματα του Άρμπεναρκ, κυρία μου. Όλα αποτελούν μέρος της Γνώσης: φυτά, ζώα, ανόργανη και οργανική ύλη, άυλες οντότητες.»

«Ερωτικές τεχνικές;»

«Πιστεύετε ότι οι γνώσεις του Πύργου είναι ελλιπείς σ'αυτό τον τομέα, κυρία μου;»

«Είναι;»

«Όχι. Αλλά οι ερωτικές τεχνικές είναι, πολλές φορές, επικίνδυνες για τους λιγότερο φρόνιμους μαθητές μας.»

Η Ερία γέλασε μέσα στο σκοτάδι. «Πώς κι έτσι;»

«Υπάρχουν τρόποι να σκλαβώσει κανείς το νου και να παραλύσει το σώμα,» εξήγησε ο Μόρβον· «πράγματα που μπορούν να γίνουν πολύ πιο αποτελεσματικά, αν κάποιος χρησιμοποιήσει μαζί και λίγη πνευματική μαγεία.»

Η Ερία αισθάνθηκε τις τρίχες της να σηκώνονται, όχι μόνο από τρόμο, αλλά και από περιέργεια τού πώς θα ήταν να πλαγιάσει μ'έναν Πνευματιστή. Κάτι τέτοιο ποτέ δεν της είχε συμβεί, και, επιπλέον, οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού ουδέποτε την έλκυαν. Δεν ήξερε, ούτε μπορούσε να καταλάβει, γιατί. Ίσως να ήταν το στοχαστικό ύφος που είχαν, ή η μειλίχιά τους έκφραση, ή ο τρόπος που κινούνταν και συμπεριφέρονταν, ή κάτι άλλο…

«Πιθανώς να είναι ενδιαφέρουσα εμπειρία,» είπε η Ερία, συνειδητοποιώντας, ξαφνικά, ότι ποτέ δε θα τα έλεγε αυτά στον

Μόρβον αν το σκοτάδι δεν τους τύλιγε και τους δύο. *Γιατί; Φταίει το πρόσωπό του, που είναι διαφορετικό από εκείνο ενός κοινού άντρα;…*

«Μονάχα οι άφρονες Πνευματιστές χρησιμοποιούν τα Πνεύματα με τέτοιους τρόπους,» αποκρίθηκε ο Μόρβον, με σοβαρό τόνο στη φωνή του. «Οι υπόλοιποι βρίσκουν καλύτερες χρήσεις για το Χάρισμά τους.»

«Οι οποίες είναι;»

«Πολλές για να τις απαριθμήσω επί του παρόντος.»

Η Ερία αναστέναξε. «Ορισμένες φορές, εύχομαι να μπορούσα κι εγώ να προστάξω τα Πνεύματα, μόνο και μόνο για να καταλάβω, επιτέλους, τι είναι εκείνο που καταλαβαίνετε εσείς… Πες μου, Μόρβον: Τι κάνει ο Σφετεριστής διαφορετικό από εσάς;»

«Διαφορετικό; Τι εννοείτε;»

«Κάτι διαφορετικό κάνει, έτσι δεν είναι; Με τον ίδιο τρόπο επικαλείται τα Πνεύματα;»

«Ο Σφετεριστής,» εξήγησε ο Μόρβον, «είναι ασυνήθιστα ισχυρός Επικαλεστής Πνευμάτων, κυρία μου. Αλλά, εκτός απ'αυτό, έχει διδαχθεί μυστικά και από έναν αρχαίο δαίμονα, πράγμα που δεν ισχύει για κανέναν από εμάς, τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού. Επίσης, έχει και μια τρίτη, πολύ βασική διαφορά: Ορά τα Πνεύματα ως ένα μέσο για να κυριαρχήσει επάνω στους άλλους.»

«Κι αυτό είναι λάθος;»

«Ναι, επειδή προξενεί καταστάσεις όπως ετούτη με τους Μαγκραθμέλιους, και όπως τον Όλεθρο της Νότιας Γης.»

«Ο Πόνκιμ, όμως, βοήθησε να σταθεροποιηθεί, πάλι, το Νότιο Κέντρο, σωστά;»

«Είδε το σφάλμα του.»

«Ήταν, πραγματικά, δικό του σφάλμα;»

«Κατ'επέκταση, ναι. Ο Μάργκανθελ, βέβαια, έσπασε τον Κρύσταλλο του Νότου, το Στήριγμα Ισχύος της Άκμενκ, μα μην ξεχνάς ότι ο Πόνκιμ και ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν ήταν που είχαν θέσει αυτούς τους τροχούς εν κινήσει. Ο αρχαίος δαίμονας επιθυμούσε να

αναδημιουργήσει τον Θεό του Σκότους μέσα σε μια μηχανή, για ν'απορροφήσει τη ζωτική του ενέργεια και να θεοποιηθεί ο ίδιος. Να ευχαριστείτε τα Πνεύματα, κυρία μου, που δεν το κατόρθωσε…

»Τώρα, όμως, πιστεύω ότι έχουμε καθίσει πολύ. Τι θα λέγατε να σηκωθούμε;»

«Συμφωνώ.»

Αρκετά χιλιόμετρα παρακάτω, συνάντησαν τα κουφάρια. Έξι άνθρωποι και τρεις δαιμονάνθρωποι. Οι πέτρες γύρω τους είχαν ποτιστεί από το αίμα. Όπλα βρίσκονταν πεταμένα στο έδαφος. Ένας από τους Μαγκραθμέλιους ήταν αποκεφαλισμένος, και δύο από τους ανθρώπους.

Η Ερία και ο Φάλμαριν πλησίασαν αργά, ο δεύτερος με τις πνευματικές του αισθήσεις απλωμένες τριγύρω, για τυχόν επιζήσαντες της μάχης που είχε, προφανώς, προηγηθεί εδώ. Δε βρήκε κανέναν. Η μόνη μορφή ζωής σ'ετούτο το μέρος ήταν τα ποντίκια που μασουλούσαν τα πτώματα.

Η πολεμίστρια γονάτισε πλάι σ'έναν νεκρό άντρα, αφήνοντας τη λάμπα της κάτω. Τον αναγνώριζε. «Εκδικητές!» είπε στον σύντροφό της. Κοίταξε το πρόσωπο ενός δεύτερου. Κι ενός τρίτου. «Ναι, Εκδικητές είναι, σίγουρα, Σοφέ.»

«Πώς βρέθηκαν οι Εκδικητές εδώ;» ρώτησε ο Μόρβον.

«Δεν έχω ιδέα,» αποκρίθηκε η Ερία. «Πάντως, δεν είναι πολύ καιρό νεκροί. Μια ημέρα, δύο… Ίσως και οι δαιμονάνθρωποι νάναι κοντά.» Σηκώθηκε όρθια, σφίγγοντας το μανίκι του σπαθιού της. «Τους… τους εντοπίζεις πουθενά, Σοφέ;»

«Όχι,» δήλωσε ο Μόρβον. «Δεν υπάρχει κανένας εδώ γύρω. Ας προχωρήσουμε, όμως. Μπορεί να βρούμε κι άλλα στοιχεία, παρακάτω.»

Η Ερία ένευσε. Πήρε τη λάμπα από το έδαφος και βάδισαν. Η πολεμίστρια ήταν ιδιαίτερα προσεκτική, παρότι ο μάγος έλεγε πως δεν υπήρχε κίνδυνος. Άλλωστε, ακόμα και οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού μπορούσαν να κάνουν λάθος…

Δεν άργησαν να συναντήσουν την άλλη σήραγγα, η οποία ήταν κάθετη στη δική τους.

«Μοιάζει με ξεραμένος ποταμός,» παρατήρησε ο Μόρβον, κοιτώντας το χαντάκι στη μέση του περάσματος. «Ένας ξεραμένος υπόγειος ποταμός, ο οποίος, αναμφίβολα, γεμίζει με τα νερά της βροχής.»

«Κι εμείς πού πάμε, τώρα, Σοφέ;» ρώτησε η Ερία. «Πάνω ή κάτω;»

«Επάνω, βρίσκεται ο βοράς,» είπε ο Μόρβον, ύστερα από μια στιγμή επίκλησης των Πνευμάτων· «κάτω, ο νότος. Ο ποταμός, προφανώς, πηγαίνει νότια, προς τον Ωκεανό.»

«Οι δαιμονάνθρωποι, όμως, πού κρύβονται;»

«Καλό ερώτημα.»

«Δεν εντοπίζεις κανέναν, με τα μάγια σου;»

«Όχι. Ή, μάλλον, περίμενε· ίσως αυτό να πάρει κάποια ώρα.»

Ο Μόρβον ακούμπησε τα χέρια στους κροτάφους του και έκλεισε τα μάτια. Έστειλε τις πνευματικές του αισθήσεις νότια, ψάχνοντας… ……Τίποτα.

Βόρεια……..…Τίποτα……. ……Αύρες! Αρκετές αύρες……... Άνθρωποι; Ή δαιμονάνθρωποι;……Δαιμονάνθρωποι, πρέπει να ήταν.

Άνοιξε τα μάτια του. «Βόρεια.»

«Τους βρήκες;»

«Ναι.»

«Πάμε να ερευνήσουμε, τότε. Μπορεί να είμαστε πιο κοντά απ’ό,τι πιστεύουμε.»

Ο Μόρβον κατένευσε, και την ακολούθησε, καθώς ξεκίνησε να βαδίζει πρώτη, βαστώντας τη λάμπα της ψηλά και το ξίφος της σε ετοιμότητα.

«Πόσο μακριά είναι, Σοφέ;»

«Πολύ. Μάλλον, δε θα τους απαντήσουμε.»

Και, ύστερα από κάποια ώρα, είπε: «Έχει νυχτώσει επάνω, κυρία Ερία. Θα πρότεινα να αναπαυθούμε, για να έχουμε όλες μας τις δυνάμεις αύριο.»

Η Ερία βρισκόταν σε υπερένταση. Τα νέα του Σοφού, ότι υπήρχαν, τελικά, δαιμονάνθρωποι κάπου εδώ, την είχαν αναστατώσει, προσφέροντας μια ανεξήγητη ζωτικότητα στα μέλη της, λες και μπορούσε να μάθει απόψε κιόλας πού κρύβονταν οι πυρπολητές των οικοδομημάτων της Όρφαλχ και οι καταστροφείς του συνοριακού φρουρίου. Ωστόσο, η λογική της της υποδείκνυε να ηρεμήσει και να συγκεντρωθεί.

Ένευσε. «Ναι. Ας αναπαυθούμε.» Κάθισε, με την πλάτη σε ένα από τα τοιχώματα της σήραγγας. Ακούμπησε τη λάμπα κάτω και την έσβησε.

Και ο Μόρβον κάθισε, σιωπηλός, τυλίγοντας την κάπα γύρω από το ρασοφορεμένο κορμί του.

«Τα Πνεύματα θα είναι οι φρουροί μας, πάλι;» τον ρώτησε η Ερία.

«Ναι,» αποκρίθηκε, λακωνικά, εκείνος.

Κοιμήθηκαν. Τελικά.

Γιατί δεν τους έπαιρνε ο ύπνος αμέσως, ούτε τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού ούτε την πολεμίστρια. Και των δύο το μυαλό ήταν προβληματισμένο, σχετικά με το πώς θα αντιμετώπιζαν τους δαιμονανθρώπους, άμα τους συναντούσαν, καθώς και αν θα μπορούσαν να αποφύγουν αυτή τη συνάντηση.

Όταν το πρωί ήρθε, τα Πνεύματα ειδοποίησαν τον Μόρβον για την ανατολή του Λούντρινχ. Οι φωνές τους γέμισαν σαν τιτιβίσματα πουλιών το μυαλό του. Τα μάτια του άνοιξαν, για ν'αντικρίσουν το σκοτάδι της υπόγειας σήραγγας. Τα χέρια του δε λάθεψαν, καθώς απλώθηκαν για ν'ανάψουν τη λάμπα.

«Ξημέρωσε, κυρία μου,» είπε στην Ερία.

Η πολεμίστρια, αμέσως, σηκώθηκε, συνηθισμένη να κοιμάται ελαφριά. Χρόνια στρατιωτικής ζωής τής το είχαν διδάξει τούτο, πολύ καλά.

«Τότε, δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο,» αποκρίθηκε. Πήρε τη λάμπα απ'το έδαφος και τράβηξε το σπαθί της.

Ο Μόρβον την ακολούθησε, γι'ακόμα μια φορά, μέσα στην υγρή σήραγγα, ενώ το φως της διέλυε το σκοτάδι.

«Καλύτερα να ηρεμήσετε, κυρία μου,» της πρότεινε. «Θα είναι χειρότερα να συναντήσετε τους δαιμονανθρώπους αναστατωμένη.»

«Ξέρω τη δουλειά μου, Σοφέ,» αντιγύρισε η Ερία. «Δε θάναι η πρώτη φορά που θα τα βάλω με κατοίκους της Μάγκραθμελ. Αλλά πες μου: Τους… βλέπεις μπροστά;»

Ο Μόρβον ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της, κάνοντάς τη να πάψει να βαδίζει. «Περιμένετε,» είπε, και επικαλέστηκε τα Πνεύματα.

«Λοιπόν;» τον ρώτησε η Ερία, όταν άνοιξε τα μάτια.

«Δεν τους βρίσκω, πια.»

«Πώς είναι δυνατόν; Πού πήγαν;»

«Ίσως να βγήκαν από τη σήραγγα.»

«Και δεν μπορείς να τους ανιχνεύσεις έξω από αυτήν;»

«Μάλλον, τώρα, βρίσκονται στην επιφάνεια.»

«Και;»

«Είναι πολύ μακριά και είμαστε αρκετά κάτω απ'τη γη, για να μπορέσω να στρέψω τις πνευματικές μου αισθήσεις προς τα πάνω στο σημείο που θα ήθελα.»

«Δεν καταλαβαίνω.»

«Αν στεκόσασταν, κυρία μου, στο κατώτερο σημείο μίας σκάλας, θα μπορούσατε, απλά και μόνο σηκώνοντας το βλέμμα σας, να δείτε ποιος βρίσκεται πενήντα μέτρα απόσταση από το ανώτερο σημείο αυτής;»

Η Ερία τον ατένισε, για λίγο, μπερδεμένη. Ύστερα, είπε: «Όχι.»

«Γι'αυτό το λόγο, λοιπόν, κι εγώ δεν μπορώ να εντοπίσω τους δαιμονανθρώπους.»

«Χα!» έκανε η πολεμίστρια. «Προσπαθείς να με τρελάνεις, Σοφέ, έτσι;»

Ο Μόρβον μειδίασε. «Δεν είναι τέτοια η πρόθεσή μου, σας διαβεβαιώνω.»

Η Ερία τού επέστρεψε το μειδίαμα, και συνέχισαν την υπόγειά τους πορεία μέσα στη σήραγγα.

Καθώς περπατούσαν, η μελαχρινή πολεμίστρια κοιτούσε στο έδαφος, για ίχνη Μαγκραθμέλιων, αλλά η προεξοχή επάνω στην οποία εκείνη κι ο Μόρβον ταξίδευαν δεν ήταν τίποτ'άλλο από πέτρα, έτσι δυσκολευόταν να εντοπίσει κάτι που θα της έδινε κάποιο στοιχείο, όπως, για παράδειγμα, πόσοι ήταν οι δαιμονάνθρωποι. Ο Σοφός δεν της είχε αναφέρει τον ακριβή αριθμό τους, και η Ερία ήταν σίγουρη πως δεν τον ήξερε· αλλιώς, γιατί να της τον κρύψει; Ή, μήπως, πίστευε ότι θα την τρόμαζε αν άκουγε πως οι Μαγκραθμέλιοι ήταν περισσότεροι απ'όσοι περίμενε; Ωστόσο, δε ρώτησε τον Μόρβον τίποτα, μέχρι που σταμάτησαν για μεσημέρι. (Καταλάβαιναν ότι είχε έρθει το μεσημέρι από διαίσθηση, σχετικά με την απόσταση που είχαν καλύψει, και από τα «λόγια των Πνευμάτων», όπως έλεγε ο Σοφός.)

«Πόσοι είναι οι δαίμονες που ακολουθούμε;» είπε η Ερία, καθώς καθόταν στο σκληρό έδαφος, για να αλλάξει φιτίλι στη λάμπα τους και να τη γεμίσει με λάδι.

«Δεν είμαι βέβαιος,» αποκρίθηκε η φωνή του Μόρβον, μέσα από το σκοτάδι.

«Δεν έχεις ούτε καν μια υποψία;»

«Πρέπει να είναι αρκετοί. Πάνω από δέκα, ίσως…»

Η Ερία άναψε, πάλι, τη λάμπα τους, έχοντας αλλάξει φιτίλι και λάδι. «Μπορείς ν'αντιμετωπίσεις δέκα, αν χρειαστεί; Με τη μαγεία σου, εννοώ.»

«Θα δείξει,» αποκρίθηκε, αινιγματικά, ο Μόρβον. «Αν και εύχομαι να *μη* χρειαστεί.» Έβγαλε το τελευταίο φρούτο από το σάκο του – ένα πορτοκάλι– και άρχισε να το καθαρίζει.

Η Ερία κοίταξε να δει τι είχε μείνει στο δικό της σάκο, και βρήκε τρία πορτοκάλια. Πήρε κι εκείνη το ένα και το ξεφλούδισε. Ύστερα,

τα δόντια της του έκαναν μια μεγάλη πληγή στα πλευρά, η οποία αιμορραγούσε γλυκό χυμό.

«Έπρεπε νάχαμε πάρει πιο πολλά μαζί μας, ε;» είπε.

«Ναι,» συμφώνησε ο Μόρβον, νεύοντας, «γιατί υπάρχει και το πρόβλημα της επιστροφής, κυρία μου.»

«Αυτό σκεφτόμουν κι εγώ.»

Αναπαύθηκαν, για κάποια ώρα, και έπειτα σηκώθηκαν από το σκληρό έδαφος για να βαδίσουν, ξανά. Η Ερία, όπως και πριν, βαστούσε τη λάμπα της στο αριστερό χέρι και το ξίφος της στο δεξί. Προσπαθούσε οι μπότες της να κάνουν το λιγότερο δυνατό θόρυβο επάνω στις πέτρες της προεξοχής δίπλα από τον ξεραμένο ποταμό. Ο Μόρβον βάδιζε πίσω της, το ίδιο αθόρυβα μ'εκείνη· τα δάχτυλα του αριστερού του χεριού ήταν γαντζωμένα επάνω στην άκρη της κάπας του, και τα δάχτυλα του δεξιού επάνω στη λαβή του ξιφιδίου στη ζώνη του. Οι πνευματικές του αισθήσεις ήταν απλωμένες εμπρός, σαν μαγική ματιά που περνούσε μέσα από σκοτάδι και τοίχους, βυθιζόμενη σε έναν άλλο κόσμο και ατενίζοντας αύρες.

Ωστόσο, κανένας ζωντανός δεν έμοιαζε να βρίσκεται στο διάβα εκείνου και της πολεμίστριας.

Ύστερα από όχι πολύ ώρα, έφτασαν σε ένα άνοιγμα. Το φως της λάμπας αποκάλυψε το τέλος της σήραγγας και, πέρα απ'αυτό, ένα μέρος χτισμένο.

Η Ερία πέρασε την είσοδο. «Βρισκόμαστε μέσα σε κάποιο οικοδόμημα,» παρατήρησε. «Στο υπόγειο κάποιου οικοδομήματος. Εδώ, μάλλον, πρέπει νάναι η βάση των δαιμονανθρώπων. Αλλά τι είν'αυτά;…» Συνοφρυώθηκε, κοιτάζοντας μερικά αντικείμενα να γυαλίζουν μέσα σε μικρές θυρίδες. Τρία ασημένια δοχεία.

Η πολεμίστρια πλησίασε επιφυλακτικά. Στην κορυφή κάθε δοχείου υπήρχε ένα πουλί με ανοιχτές φτερούγες, σαν μικρό αγαλματίδιο.

«Ο Μάσμαρθ!» άκουσε τον Μόρβον πίσω της.

Στράφηκε, για να τον κοιτάξει. «Ο ποιος;»

«Ο Φοίνιξ. Ο Μάσμαρθ. Ο αρχαίος Άρχων του Φωτός,» είπε ο Σοφός, παίρνοντας ένα από τα δοχεία στα χέρια του και ανοίγοντάς το, για να αποκαλύψει μέσα μονάχα στάχτες. «Τεφροδοχεία. Βρισκόμαστε σ'έναν αρχέγονο ναό του Μάσμαρθ, κυρία μου.»

«Και αυτό είναι καλό ή κακό;» ρώτησε η Ερία.

«Είναι… ενδιαφέρον,» αποκρίθηκε ο Μόρβον, βάζοντας το τεφροδοχείο πίσω στη θέση του. «Δε γνώριζα για την ύπαρξη τούτου του μέρους. Χρήζει εξερεύνησης.»

«Δεν έχουμε χρόνο για εξερεύνηση, Σοφέ,» είπε η Ερία. «Πρέπει να βρούμε τους δαιμονανθρώπους.»

«Δεν αντιλέγω, κυρία μου· αλλά θα το έχω υπόψη. Ας προχωρήσουμε, για την ώρα.»

Προχώρησαν, κοιτάζοντας γύρω τους το μέρος που έμοιαζε με λαβύρινθο.

«Είσαι σίγουρος ότι δεν υπάρχουν δαίμονες εδώ πέρα, Σοφέ;» ρώτησε η Ερία, δίνοντας ιδιαίτερη προσοχή στις γωνίες και στις στροφές, γιατί ήξερε πως ήταν τα καλύτερα σημεία για ενέδρα. Αισθανόταν την παλάμη της να έχει ιδρώσει, καθώς σφιγγόταν επάνω στη λαβή του σπαθιού της.

«Το μέρος έχει λεηλατηθεί…» είπε ο Μόρβον, παρατηρώντας ότι πολλά τεφροδοχεία έλειπαν από τις θέσεις τους.

«Μα τι λες, Σοφέ;» μούγκρισε η πολεμίστρια. «Υπάρχουν δαίμονες εδώ ή όχι;»

«Δεν υπάρχει κανείς, κυρία μου,» αποκρίθηκε, ήρεμα, ο Μόρβον.

Σε κάποια στιγμή, ανάμεσα από τις γωνίες και τις στροφές, παρουσιάστηκε μια πέτρινη σκάλα, σαν δια μαγείας. Η Ερία έστρεψε το φως της λάμπας της προς αυτήν και κοίταξε επάνω. Δε φαινόταν κανείς να παραφυλά ή να τους σημαδεύει με τόξο ή βαλλίστρα.

«Μοιάζει απότομη,» παρατήρησε.

«Ναι,» συμφώνησε ο Μόρβον. «Μπορείτε να ανεβείτε;»

«Εγώ, μάλλον, θα μπορώ, Σοφέ,» είπε η Ερία. «Το θέμα είναι *εσύ* αν μπορείς.»

«Τα Πνεύματα θα με συντρέξουν,» δήλωσε ο Μόρβον, και άρχισε ν'ανεβαίνει, υποτονθορύζοντας απόκρυφα λόγια, που η πολεμίστρια δε μπορούσε ν'ακούσει καθαρά, αλλά και να τ'άκουγε ήξερε ότι δε θα τα κατανοούσε. Ήταν από κείνα τα ακαταλαβίστικα τα οποία έλεγαν οι μάγοι, όταν ήθελαν να κάνουν κάτι παράξενο.

Και τώρα, όντως, κάτι παράξενο συνέβη: Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού φαινόταν ν'ανεβαίνει τη σκάλα χωρίς καμια δυσκολία από τα επικλινή, γλιστερά σκαλοπάτια, σαν να μην πατούσε ακριβώς επάνω τους, παρά μια αόρατη δύναμη να του έδινε ώθηση.

Τα Πνεύματα. Η Ερία τον ακολούθησε, προσεκτικά, θηκαρώνοντας το σπαθί της και χρησιμοποιώντας το δεξί χέρι για επιπλέον στήριξη. *Ελπίζω να μη μας περιμένει επάνω κανένα τάγμα Μαγκραθμέλιων, με τις βαλλίστρες τους οπλισμένες και στραμμένες προς τη μεριά μας.*

Το μέρος όπου βρέθηκαν ήταν τόσο έρημο όσο και τα υπόγεια. Και το ίδιο λαβυρινθώδες, όπως διαπίστωσαν, μόλις ξεκίνησαν να βαδίζουν.

Μοιάζει με βιβλιοθήκη, συλλογίστηκε η Ερία, ατενίζοντας τα πέτρινα ράφια που ορθώνονταν δεξιά κι αριστερά τους. *Μια πανάρχαια βιβλιοθήκη.* Από πότε, άραγε, ήταν εδώ τούτο το οικοδόμημα; Ένα δέος την κατέλαβε.

Αισθάνθηκε να πατά επάνω σε κάτι που σπαρτάρισε.

Πετάχτηκε πίσω, ξεθηκαρώνοντας το ξίφος της. Αλλά δεν ήταν τίποτα περισσότερο από ένας αρουραίος, ο οποίος, αμέσως, χάθηκε μέσα σε μια τρύπα.

«Δεν είμαστε μόνοι εδώ…» μουρμούρισε ο Μόρβον.

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Ερία. «Ελπίζω να μην εννοείς τους ποντικούς, Σοφέ!»

Ο Μόρβον κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Η παρέα μας δεν είναι… υλική. Αισθάνομαι πνευματικές παρουσίες. Το ίδιο αρχαίες, και το ίδιο ισχυρές, με αυτές κάτω απ'την Όρφαλχ.»

«Φαντάσματα;»

«Ας πούμε. Όμως διαφορετικής φύσεως.»

Ο Σοφός βάδισε, και η πολεμίστρια τον ακολούθησε, γρυλίζοντας κατάρες από μέσα της. *Ερχόμαστε να βρούμε Πνευματοχτυπημένους Μαγκραθμέλιους και πέφτουμε πάνω σε διαολισμένα στοιχειά, ναούς της λάσπης, και βιβλιοθήκες από πέτρα!*

Ο λαβύρινθος, κάποια στιγμή, τελείωσε και βγήκαν σε μια αρκετά μεγάλη αίθουσα, στους τοίχους της οποίας υπήρχαν λίθινα ράφια.

«Κι άλλη βιβλιοθήκη…» μουρμούρισε η Ερία, πηγαίνοντας προς την έξοδο που μπορούσε να δει αντίκρυ της. Ανυπομονούσε να μάθει πού βρίσκονταν, επιτέλους, οι δαιμονάνθρωποι. Ο Μόρβον δεν τους εντόπιζε πουθενά με τη μαγεία του. Αυτό μπορεί να σήμαινε δύο πράγματα: Ή η μαγεία του Σοφού, για κάποιο λόγο, δε λειτουργούσε καλά, ή είχαν έρθει σε λάθος μέρος. *Ή, μήπως, αυτό το ερείπιο το χρησιμοποιούν οι Μαγκραθμέλιοι μόνο για να πηγαίνουν στην Όρφαλχ, ενώ η βάση τους βρίσκεται αλλού;* Τούτη η σκέψη δεν της έμοιαζε και τόσο απίθανο να αληθεύει.

Απογευματινό φως.

Η Ερία στράφηκε στα δεξιά της, για να δει από ένα άνοιγμα να μπαίνει απογευματινό φως. Το δωμάτιο όπου βρίσκονταν, τώρα, εκείνη και ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού, ήταν μικρότερο από το προηγούμενο και γεμάτο πέτρες και χαλάσματα. Στο έδαφος, η πολεμίστρια μπορούσε να δει κομμάτια από αρχαία όπλα και πανοπλίες.

«Κάποια μάχη συνέβη εδώ…» ψιθύρισε, παραμερίζοντας, με το μποτοφορεμένο πόδι της, ένα ξίφος, ανάμεσα στη λαβή και στη λάμα του οποίου ήταν λαξευμένο ένα σύμβολο: ένα φτερό κι ένα σπαθί.

«Πολύ, πολύ παλιά,» πρόσθεσε ο Μόρβον. Έσκυψε και σήκωσε το αρχέγονο όπλο. «Το έμβλημα του Άρχοντά μας…»

«Το φτερό και το σπαθί;»

«Ναι,» ένευσε ο Μόρβον.

«Μοιάζει με το σύμβολο του Σαραόλν,» παρατήρησε η Ερία.

«Από αυτό το σύμβολο προήλθε το σύμβολο του Σαραόλν. Από το σύμβολο του Άρχοντά μας, του Μάσμαρθ, του Φοίνικα.» Άφησε το

σπαθί να πέσει. «Πάμε έξω, να δούμε αν μπορούμε να βρούμε κανένα ίχνος των δαιμονανθρώπων.»

Βγαίνοντας, είδαν ότι βρίσκονταν σε μια δασώδη περιοχή, με μπόλικες σπασμένες κολόνες και παλιά, γκρεμισμένα τείχη. Πίσω από μία απ'τις κολόνες έμοιαζε να είναι ξαπλωμένος κάποιος.

«Μας παρακολουθεί κανείς, Σοφέ;»

«Κανένας που μπορούν να μου αποκαλύψουν τα Πνεύματα.»

Η Ερία βάδισε, γρήγορα, μέχρι τον ξαπλωμένο, που υποπτευόταν πως ήταν νεκρός. Και δεν έκανε λάθος. Όντως, νεκρός ήταν, και δαιμονάνθρωπος, επίσης. Τρία βέλη τον είχαν διαπεράσει: ένα στην κοιλιά, ένα στο στέρνο, και ένα στο δεξί πόδι.

«Πριν από μια ημέρα, περίπου…» μουρμούρισε η πολεμίστρια. «Μόρβον, δεν καταλαβαίνω τι γίνεται. Οι Εκδικητές ενεπλάκησαν σε μάχη με τους δαιμονανθρώπους σε τούτα τα μέρη; Πώς; Τους εντόπισαν μέσα στο ερείπιο και στις σήραγγες, και πολέμησαν μαζί τους;»

«Χμ…» έκανε ο Σοφός, συλλογιζόμενος την κατάσταση. «Όχι. Εγώ νομίζω πως οι Εκδικητές βρήκαν τον αρχαίο ναό και μπήκαν στη σήραγγα, αρχίζοντας να την ακολουθούν, δίχως να ξέρουν πού πηγαίνουν. Οι Μαγκραθμέλιοι, όμως, οι οποίοι επέστρεφαν από την Όρφαλχ, τους συνάντησαν καθ'οδόν, και τους σκότωσαν.»

«Κι ετούτος ο νεκρός εδώ τι ρόλο παίζει;» ρώτησε η Ερία.

«Αυτός…» είπε ο Μόρβον. «Μάλλον, τον σκότωσαν κάποιοι άλλοι, οι οποίοι περίμεναν, έξω από το ναό, τους δαιμονανθρώπους να έρθουν.»

Η Ερία συνοφρυώθηκε. «Ποιοι μπορεί να ήταν αυτοί;– Πού βρισκόμαστε, κατ'αρχήν; Μπορούν να σ'το αποκαλύψουν τα Πνεύματα τούτο;»

«Λογικά, πρέπει να είμαστε κάπου βόρεια της Όρφαλχ, κυρία μου. Αλλά περιμένετε λίγο, παρακαλώ.»

Ο Μόρβον έκλεισε τα μάτια και ακούμπησε τα χέρια του στους κροτάφους, επικαλούμενος τα Πνεύματα, δένοντάς τα γερά στη

βούλησή του, θέτοντάς τα υπό τις προσταγές του, κι αρχίζοντας την αναζήτηση, έως τα πέρατα των πνευματικών του αισθήσεων.

Νότια……..
……Τίποτα αξιοσημείωτο. *Πράγμα αναμενόμενο, γιατί έχουμε προχωρήσει πολλά χιλιόμετρα βόρεια της Όρφαλχ, πιο μακριά απ'ό,τι οι ψυχικές μου αισθήσεις μπορούν να φτάσουν.*

Βόρεια……
……Πάλι, τίποτα.

Ανατολικά……
……Τα ίδια. *Πού πήγαν οι δαίμονες; Εξαφανίστηκαν; Ή, μήπως, είχαν άλογα κάπου εδώ και έφυγαν γρηγορότερα απ'ό,τι περίμενα;*

Δυτικά……..
……*Όχι. Ούτε κι εδώ κάτι.*

Ο Μόρβον άνοιξε τα μάτια και κάθισε σε μια σπασμένη κολόνα, νιώθοντας το κεφάλι του να γυρίζει.

«Τι είναι, Σοφέ; Τι έχεις;» Η Ερία ανησυχούσε μην του είχε συμβεί, ξανά, κάτι άσχημο, όπως τότε, στον Πύργο του Φτερού, που τον είχε χτυπήσει ο Πόνκιμ.

«Απλά, είμαι κουρασμένος.» Έτριψε τους κροτάφους του. «Δεν είναι καλό κανείς να τεντώνει τόσο τις πνευματικές του αισθήσεις, κυρία μου.»

«Βρήκες τίποτα, τουλάχιστον;»

Κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Δυστυχώς, όχι.»

«Τότε, θα ψάξω για ίχνη,» δήλωσε η Ερία. «Δεν είμαι και η καλύτερη ιχνηλάτισσα του Σαραόλν, μα ο Μπάχτον μού έχει μάθει δυο-τρία πράγματα.»

«Όπως νομίζετε. Εγώ θα αναπαυθώ εδώ, για λίγο.»

«Δε θέλεις τη λάμπα…;»

«Όχι.»

Η Ερία ξεκίνησε να διαβάζει τη γλώσσα του εδάφους, των χόρτων, και της πέτρας· και ανακάλυψε πολύ ενδιαφέροντα πράγματα. Όμως μπερδεμένα…

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Πέμπτο

Έχετε παρατηρήσει πόσες χρήσιμες πληροφορίες μπορούν να μας αποκαλύψουν τα μάτια των άλλων;

—Νάητριθ, γνωστή Καρνεβολθιανή φιλόσοφος (περ. 583 – 653 Α.Κ.)

Η Λασιρία καθόταν σε μια πολυθρόνα του Αρχηγείου του Τράνθλας, ανακατεύοντας την αγαπημένη της τράπουλα. Τα μαλλιά της έπεφταν λυτά στους γυμνούς της ώμους. Δεν υπήρχε λόγος να τα κάνει κότσο εδώ· στα εσώτερα περάσματα του παλατιού είχε παρατηρήσει πως δεν έφτανε η ζέστη της ημέρας με την ίδια ένταση, όπως σε άλλα σημεία του ανακτόρου της Μάρβαθ. Το σώμα της Αργκανθικιανής κατασκόπου έντυνε ένα κοντό, γκρίζο φόρεμα με τιράντες, οι οποίες έκλειναν με μεγάλα αργυρά κουμπιά. Στη μέση της ήταν περασμένη μια λεπτή, μαύρη ζώνη, ενώ στα πόδια της φορούσε μελανά, πέτσινα σανδάλια. Φαινομενικά, η Λασιρία δεν κουβαλούσε κανένα όπλο· όμως κάτω από το φόρεμά της έκρυβε στιλέτα, δεμένα στους μηρούς, και επάνω στα μαύρα της μαλλιά ήταν πιασμένο ένα δήθεν διακοσμητικό τσιμπιδάκι που διέθετε βελόνα με αναισθητικό δηλητήριο. Επιπλέον, στον δείκτη του αριστερού χεριού φορούσε ένα δαχτυλίδι που διέθετε παρόμοια βελόνα και δηλητήριο. Η Ανθάνα, είτε ήταν η Πράσινη Γουστέρα είτε όχι, την είχε μάθει μερικά πράγματα παραπάνω για την τέχνη της κατασκόπου· και ένα απ’αυτά ήταν, σίγουρα, πώς να

προστατεύει καλύτερα τον εαυτό της και πώς να βρίσκεται, διαρκώς, σε επιφυλακή.

Επί του παρόντος, η επιφυλακή έμοιαζε να της είναι άχρηστη, καθότι βρισκόταν σε φιλικό έδαφος· αλλά, όταν έχει αποκτήσει κανείς μια τέτοια συνήθεια, αυτή δεν κόβεται εύκολα. Πράγμα θετικό, στη συγκεκριμένη περίπτωση, επειδή ποτέ δεν μπορεί κανείς να είναι βέβαιος για το πού ίσως να παρουσιαστεί κίνδυνος.

Η Λασιρία συνέχισε να ανακατεύει την τράπουλα στα χέρια της, ακόμα και όταν ο δαιμονάνθρωπος μπήκε στο Αρχηγείο, ύστερα από το *Περάστε* του Τράνθλας, ως απάντηση στο χτύπημά του. Η Αργκανθικιανή κατάσκοπος δε φάνηκε να αλλάζει καθόλου έκφραση ή στάση.

«Εκλεκτέ του Εκλεκτού, φέρνω νέα,» δήλωσε ο Μαγκραθμέλιος, στεκόμενος μπροστά από το μεγάλο ξύλινο τραπέζι με τα αρίφνητα ατακτοποίητα χαρτιά και περγαμηνές.

«Πάντα με ενδιαφέρουν τα νέα, ευχάριστα ή δυσάρεστα,» αποκρίθηκε ο Τράνθλας· «φτάνει να είναι νέα.»

«Βρισκόμαστε στα ίχνη των ακόλουθων του Κακοδαίμονος.»

«Αυτά είναι, σίγουρα, ευχάριστα νέα,» έκρινε ο Αρχικατάσκοπος του Σαραόλν. «Μίλησέ μου, όμως, με λεπτομέρειες.»

«Εντοπίσαμε τους παράξενους εμπόρους που έφυγαν από την ανατολική πύλη. Ακολουθήσαμε τα ίχνη τους και περάσαμε την Άρθαντρικ. Αρκετά χιλιόμετρα παρακάτω, βρήκαμε την άμαξά τους, εγκαταλειμμένη–»

«Είχαν φύγει;»

«Ναι. Πράγμα που αποδεικνύει ότι, όντως, δεν ήταν έμποροι. Εντοπίσαμε, λοιπόν, πάλι, τα ίχνη τους και τα ακολουθήσαμε, για να ανακαλύψουμε ότι κατευθύνονται νότια, μέσα από την ύπαιθρο. Πιθανολογούμε ότι οδηγούν στο αρχηγείο τους.»

«*Πιθανολογείτε;*» έκανε ο Τράνθλας. «Δεν τα ακολουθήσατε μέχρι το τέλος;»

«Όχι, Εκλεκτέ του Εκλεκτού. Το θεωρήσαμε φρόνιμο να σας ειδοποιήσουμε πρώτα, ώστε να μας καθοδηγήσετε. Όμως μην ανησυχείτε, μια μικρή καθυστέρηση δε θα μας κάνει να χάσουμε τα χνάρια τους.»

Ο Τράνθλας έτριψε το σαγόνι του. *Μερικά χιλιόμετρα μετά από την Άρθαντρικ,* συλλογίστηκε. *Νότια.* Έπιασε έναν από τους χάρτες του και τον άπλωσε εμπρός του. Ακούμπησε τον δείκτη του δεξιού του χεριού δίπλα από την Άρθαντρικ. «Εδώ παράτησαν την άμαξά τους;» ρώτησε τον δαιμονικό κατάσκοπο.

«Μάλιστα, Εκλεκτέ του Εκλεκτού.»

«Και πήγαν νότια…» Το δάχτυλο του Τράνθλας διέγραψε μια νοητή γραμμή προς τα κάτω. «Επομένως, ο Βασιληάς μας δεν έχει λαθέψει,» είπε. «Το άντρο των ακόλουθων του Κακοδαίμονος βρίσκεται σ'αυτά τα μέρη. Εδώ κάπου.» Το δάχτυλό του διέγραψε, τώρα, έναν κύκλο ανάμεσα στις δύο δημοσιές που πήγαιναν στην Όρφαλχ, η μία αρχίζοντας από τη Μάρβαθ κι η άλλη από την Κάντνομ.

«Θα… επικοινωνήσεις μαζί του;» ρώτησε η Λασιρία.

«Πρέπει,» αποκρίθηκε ο Τράνθλας. Ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα και έφερε στο νου του το χρυσό αλογάκι με τα σμαραγδένια μάτια, και το πρόσωπο του Αφέντη του, επίσης.

Βασιληά μου. Μ'ακούς;

Ναι, Τράνθλας. Τι συμβαίνει; Έκαναν, πάλι, κάτι οι εχθροί μας;

Όχι, Βασιληά μου. Όμως νομίζω πως βρήκα τα ίχνη τους.

Ξέρεις πού είναι το άντρο τους;

Στο περίπου.

Πες μου, λοιπόν! Η ανυπομονησία προερχόταν έντονα από την πνευματική παρουσία του Πόνκιμ· πλημμύριζε τον Τράνθλας.

Τα ίχνη τους με οδηγούν νότια, στα δάση που βρίσκονται ανάμεσα στις δύο κεντρικές δημοσιές της Όρφαλχ.

Επομένως, έχουμε εντοπίσει το ίδιο μέρος, Τράνθλας! Οι ανιχνευτές μου επέστρεψαν και μου έδωσαν ακριβώς αυτή την πληροφορία. Τώρα, πλέον, είμαι βέβαιος ότι η επίθεσή μου θα επιτύχει.

Οργανώνετε επίθεση, Βασιληά μου;

Ναι, απάντησε ο Πόνκιμ. *Μαζί με τον Σόλμορχ και τους δικούς του.*

Συμφώνησαν να σας συντρέξουν;

Πολύ πιο πρόθυμα απ'ό,τι περίμενα, για να σου πω την αλήθεια, Τράνθλας. Ωστόσο, μια μεγάλη ανησυχία βαραίνει την ψυχή μου. Να είσαι προσεκτικός. Και, αναπάντεχα: *Είναι η Πριγκίπισσα Εδρισία καλά;*

Τα λόγια του παραξένεψαν τον Τράνθλας: *Ναι, Βασιληά μου, καλά είναι η Πριγκίπισσα, απ'ό,τι γνωρίζω.*

Να την προσέχεις.

Υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος, πέρα από τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος;

Πιθανώς…

Δηλαδή;

Δεν είμαι σίγουρος για τούτο, Τράνθλας, γιαυτό δε θέλω να το αναφέρεις σε κανέναν. *Με καταλαβαίνεις;* Σε κανέναν, *Τράνθλας.*

Ως προστάξετε, Βασιληά μου. Δεν έχω ποτέ παρακούσει τις διαταγές σας.

Ο παλιός μου δάσκαλος, ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, ίσως να βρίσκεται κοντά μας.

Πώς;

Όχι όπως νομίζεις, Τράνθλας. Δεν έχει σώμα· είναι Πνεύμα, τώρα. Ή, έτσι πιστεύω, τουλάχιστον, γιατί, βέβαια, δεν αποκλείεται και να κρύβεται κάπου, αρνούμενος να φανερωθεί, μέχρι να έρθει η κατάλληλη στιγμή. Το έχει ξανακάνει τούτο, άλλωστε. Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν είναι συνηθισμένος να περιμένει εκατονταετίες, ακόμα και χιλιετίες, προτού ενεργήσει.

Τα λόγια σας με τρομοκρατούν, Βασιληά μου, αποκρίθηκε ο Τράνθλας· και δεν έλεγε ψέματα. Ο τρομερός δάσκαλος του Αφέντη

του ήταν ένας αρχαίος δαίμονας, προερχόμενος από την Αρχή του Χρόνου. Μονάχα η θέα του έφτανε για να σκοτώσει έναν απλό θνητό, για να κάνει την καρδιά του να πάψει να λειτουργεί.

Ελπίζω να μη σε πανικοβάλουν, επίσης, Τράνθλας, είπε ο Πόνκιμ· *γιατί ένας πανικόβλητος αρχικατάσκοπος δεν έχει καμια χρησιμότητα για μένα.*

Μην ανησυχείτε, Βασιληά μου. Τίποτα δε θολώνει την κρίση μου. Τι θα με συμβουλεύατε να κάνω; Να ακολουθήσω τα ίχνη των ακόλουθων του Κακοδαίμονος, ή όχι;

Όχι. Μείνε στη Μάρβαθ. Και πρόσεχε την Εδρισία, τη Δήνκα, την πρωτεύουσα, και το παλάτι. Σε εμπιστεύομαι περισσότερο απ'όλους εκεί μέσα. Μη μ'απογοητεύσεις.

Ποτέ, Βασιληά μου.

Η πνευματική παρουσία του Πόνκιμ τον εγκατέλειψε, και ο Τράνθλας άνοιξε τα μάτια.

Η Λασιρία ανασήκωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά. «Τι σου είπε;»

«Να μην ακολουθήσουμε τα ίχνη τους.»

Ο δαιμονικός κατάσκοπος ρώτησε: «Δηλαδή, Εκλεκτέ του Εκλεκτού, να ανακαλέσω τους υπόλοιπους;»

Ο Τράνθλας ένευσε. «Ναι· φέρε τους πίσω, στη Μάρβαθ. Ο Εκλεκτός επιθυμεί να φρουρούμε την πρωτεύουσα σαν τα μάτια μας. Σαν το Μάτι του Σαραόλν.»

*

Ο αγγελιαφόρος έφτασε στη Σάνβεκ επάνω σε γρήγορο άλογο.

«Φέρνω επείγον μήνυμα για την Πριγκίπισσα Δούκισσα Βόνα, από την πρωτεύουσα Όρφαλχ,» είπε στους φρουρούς, κι εκείνοι ειδοποίησαν την κυρά και τον κύριο του παλατιού, προτού τον αφήσουν να περάσει στη μεγάλη αρχοντική αίθουσα.

Ασφαλώς, ο Βένγκριλ έμαθε αμέσως για τον ερχομό του μαντατοφόρου, και κατάλαβε ποιος τον είχε στείλει· έτσι,

συμφώνησε με την αδελφή του να κρυφτεί πίσω από ένα παραπέτασμα της αίθουσας, ώστε να κρυφακούει, αλλά να μην παρουσιαστεί, γιατί ήθελε να μάθει πώς σκόπευε ο Γκόρντλαν να πάρει τους άλλους Σαραολνιανούς άρχοντες με το μέρος του. Άραγε, θα τους έλεγε ευθέως ότι σφετερίστηκε το θρόνο και έριξε το δικαιωματικό Βασιληά στα μπουντρούμια, για «το καλό του Βασιλείου», ή θα χρησιμοποιούσε κάποια διαφορετική –και δολιότερη– μέθοδο; Ο Βένγκριλ τον είχε ικανό για όλα· αλλά, βέβαια, όχι *τόσο* ικανό για όλα όσο τον Πόνκιμ. Η δολιότερη μέθοδος του Γκόρντλαν, αναμφίβολα, θα ήταν η πιο αθώα του Πόνκιμ.

Ο αγγελιαφόρος μπήκε στο μεγάλο δωμάτιο, για να αντικρίσει τη Δούκισσα Βόνα και τον Δούκα Όβγκερ, οι οποίοι ήταν ντυμένοι ελαφριά, λόγω της ζέστης του Καλοκαιριού. Οι παλατιανοί υπηρέτες είχαν ανοίξει τα παράθυρα της αίθουσας, ώστε να μπαίνει η θαλασσινή αύρα, μήπως και διώξει μέρος της ανυπόφορης θερμότητας.

Η Βόνα ατένισε τον άντρα που πέρασε τη διπλή πόρτα. *Σνοργκιανός,* συλλογίστηκε. Ήταν ψηλός και γεροδεμένος. Τα μαλλιά του ήταν μακριά και δεμένα σε πολλές, λεπτές κοτσίδες. Φορούσε ένα δερμάτινο γιλέκο και τίποτ'άλλο, στο πάνω μέρος του σώματός του, ενώ στο κάτω ένα πέτσινο, κοντό παντελόνι, που τελείωνε λίγο πιο χαμηλά απ'τα γόνατα, πριν από τις καφετιές του μπότες. Στον δεξή του ώμο ήταν περασμένος ένας σάκος, και στο χέρι βαστούσε μια τυλιγμένη περγαμηνή.

«Καλημέρα, Υψηλοτάτη,» χαιρέτησε, κάνοντας μια υπόκλιση.

«Καλημέρα, μαντατοφόρε,» αποκρίθηκε η Βόνα.

«Μήνυμα για εσάς, Αρχόντισσά μου,» είπε ο Σνοργκιανός, και της παρέδωσε την τυλιγμένη περγαμηνή. «Από το Βασιληά.»

Από το Βασιληά, συλλογίστηκε η Βόνα. *Μόνο που δε λέει και σε* ποιον *Βασιληά αναφέρεται. Σίγουρα όχι στον αδελφό μου, πάντως.* Άνοιξε το μήνυμα και το διάβασε.

Προς την Πριγκίπισσα Δούκισσα Βόνα:

Υψηλοτάτη,

Έφτασε η ώρα για πόλεμο. Ο Σφετεριστής και οι δαίμονές του αρκετά κράτησαν τη χώρα μας υπό το ζυγό τους. Πάρθηκε απόφαση, επιτέλους, να αντιδράσουμε, να χτυπήσουμε σφοδρά και γρήγορα. Το Βασίλειο έχει ανάγκη ό,τι μαχητές δύνασθε να στείλετε στην Όρφαλχ, νέα αλλά προσωρινή πρωτεύουσα του Σαραόλν. Ελπίζουμε προς ενίσχυση του σκοπού μας.

Μετά τιμής,

Βασιλέας του Σαραόλν,
Προστάτης του Φτερού του Φοίνικα

Και Σφετεριστής του Θρόνου, πρόσθεσε νοερά η Βόνα, και πέταξε την περγαμηνή άκομψα επάνω στο τραπέζι.

Στράφηκε στον μαντατοφόρο και είπε: «Μετέφερε στον Δούκα Γκόρντλαν και ένα δικό μου μήνυμα, αγγελιαφόρε.»

Η έκπληκτη έκφραση στο πρόσωπο του Σνοργκιανού και το ξαφνικό γούρλωμα των ματιών του έφεραν ένα μειδίαμα στα χείλη της Βόνα, η οποία το έκρυψε όσο καλύτερα μπορούσε. *Είμαι βέβαιη πως μονάχα αυτή την απάντηση δεν περίμενε: ότι θα ονομάτιζα το «Βασιληά» του.*

«Πες του πως δεν υπηρετώ σφετεριστές, δαιμονόφιλους ή μη, και πως δεν πρόκειται να λάβει καμια βοήθεια από εμένα στον αγώνα του.

»Τώρα, φύγε απ'το παλάτι μου, αγγελιαφόρε.»

Ήταν φανερό πως δεν επρόκειτο να του προσφέρει καμία φιλοξενία. Ο Σνοργκιανός έκανε, αμίλητος, μια σύντομη υπόκλιση

και βγήκε από την αίθουσα, ενώ η απορημένη, έκπληκτη όψη εξακολουθούσε να υφίσταται στο πρόσωπό του.

Ο Βένγκριλ βγήκε πίσω από την κουρτίνα. «Χα-χα-χα! Αυτό θα παραξενέψει τον Γκόρντλαν και θα του δώσει τροφή για σκέψη,» είπε. «Καλή δουλειά, αδελφή. Νομίζω ότι θέλω να σε φιλήσω.» Βάδισε προς το μέρος της, την αγκάλιασε, και της έδωσε ένα ηχηρό φιλί στο μάγουλο.

Η Βόνα γέλασε, και ο Όβγκερ επίσης.

«Οι… διπλωματικές τακτικές του Γκόρντλαν είναι αξιοθρήνητες,» είπε η Πριγκίπισσα. Πήρε την περγαμηνή από το τραπέζι και την έδωσε στον Βένγκριλ. «Δες εδώ πώς υπογράφει. 'Βασιλέας του Σαραόλν, Προστάτης του Φτερού του Φοίνικα', δίχως να συμπεριλαμβάνει τ'όνομά του. Πολύ *κουτοπόνηρο,* έτσι, αδελφέ;»

Ο Βένγκριλ κράτησε το μήνυμα εμπρός του. «Τουλάχιστον, ο Πόνκιμ ήταν καλός στις ραδιουργίες. Αυτό πρέπει να του το παραδεχτώ, του δαιμονόφιλου καθάρματος. Ντροπιάζει όλους τους Αργκανθικιανούς άρχοντες με τα σχέδιά του. Αλλά ο Γκόρντλαν…» Κούνησε το κεφάλι. «Δεν έχει ταλέντο. Κι ετούτο το μήνυμα μού λέει, επίσης, ότι δεν έχει και κότσια! Γιατί, αν είχε, θα *έγραφε* τ'όνομά του, πέρα απ'το 'Βασιλέας του Σαραόλν'. Εκτός κι αν πίστευε πως είναι καλύτερα να σας φέρει… μαλακά-μαλακά την αλλαγή του μονάρχη σας.»

«Όσο 'μαλακά' και να μας την έφερνε, δε θα επαρκούσε, Βασιληά μου,» δήλωσε ο Όβγκερ. «Με το σφετερισμό του θρόνου και τη συμπεριφορά του προς εσάς, δε θα καταφέρει τίποτα· θα δείτε.»

Ο Βένγκριλ άφησε, πάλι, την περγαμηνή επάνω στο τραπέζι. «Μακάρι, όμως, τα μηνύματά μου να φτάσουν πρώτα στους άρχοντες του Γκέχβιν και του Ντρίνθεκ. Πριν από αυτά του Γκόρντλαν.»

«Οι δρόμωνες της Βασίλισσας Αάνθα είναι γρηγορότεροι απ'τ'άλογα,» είπε η Βόνα. «Μάλλον, θα τον προλάβεις το σφετεριστή.»

*

Η Ερία έριξε το λαγό στο έδαφος, ξεφυσώντας.

«Είστε καλή κυνηγός, τελικά, κυρία μου,» παραδέχτηκε ο Μόρβον, που καθόταν σ'ένα βράχο, μπροστά στα ξύλα που είχε συγκεντρώσει.

«Πρόσεχε τα ειρωνικά σου λόγια, Σοφέ,» μούγκρισε η Ερία. Και κάθισε στη γη, οκλαδόν. Πήρε το λαγό στα γόνατα και τράβηξε ένα ξιφίδιο.

«Δε σας ειρωνευόμουν, κυρία μου,» τόνισε ο Μόρβον. Ύστερα, ύψωσε το χέρι του πάνω απ'τα ξύλα κι αυτά άρπαξαν φωτιά.

Η Ερία έκανε, ενστικτωδώς, προς τα πίσω. Τη μαγεία ποτέ δε θα τη συνήθιζε, με όσους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού κι αν έκανε παρέα. «Είσαι σίγουρος ότι ο καπνός δε θα μας φέρει παρέα;»

«Κανείς δε βρίσκεται εδώ γύρω.»

Η Ερία άρχισε να γδέρνει το λαγό. «Πόσα χιλιόμετρα είναι το 'εδώ γύρω', Σοφέ;»

«Είκοσι. Προς τα βόρεια.»

Και αυτή ήταν η μόνη κατεύθυνση όπου μπορεί να κρύβονταν οι δαιμονάνθρωποι, απ'ό,τι είχε καταλάβει η Σαραολνιανή πολεμίστρια. Έξω απ'το ερείπιο είχε ανακαλύψει πολλά αχνάρια, όμως τα περισσότερα πήγαιναν βόρεια ή νότια. Για την ακρίβεια, η Ερία είχε συμπεράνει το εξής: Κάποιοι είχαν φτάσει στον αρχαίο ναό από τα νότια, ακολουθώντας τα ίχνη κάποιων άλλων, οι οποίοι πήγαιναν στα βόρεια. Οι πρώτοι προχώρησαν μέχρι ενός σημείου και, ύστερα, επέστρεψαν εκεί απ'όπου ήρθαν, έχοντας συναντήσει μια τρίτη ομάδα, η οποία τους συνόδεψε. Ωστόσο, τα αρχικά ίχνη που πήγαιναν προς τα βόρεια συνέχιζαν να κατευθύνονται προς τα εκεί, παρότι, κάπου-κάπου, ανακατεύονταν με αυτά των υπόλοιπων.

Η Ερία υπέθετε ότι οι Εκδικητές είχαν έρθει σε τούτο το μέρος για να ανιχνεύσουν. Είχαν βρει τα ίχνη των δαιμονανθρώπων –εκείνα

που πήγαιναν βόρεια– και τα είχαν ακολουθήσει. Όταν συνάντησαν το ερείπιο στο διάβα τους, έστειλαν κάποιους μέσα, για να το εξερευνήσουν και να καταδυθούν στην υπόγεια σήραγγα –όπου, τελικά, σκοτώθηκαν από τους Μαγκραθμέλιους οι οποίοι έφευγαν από την Όρφαλχ. Οι υπόλοιποι Εκδικητές, όμως, συνέχισαν να ταξιδεύουν βόρεια, ώσπου αντάμωσαν κάποιους και έφυγαν μαζί τους, μην ακολουθώντας τα ίχνη ως το τέλος.

Ωστόσο, αυτό δεν ήταν λογικό, και η Ερία το ήξερε. Ποιους να συνάντησαν, δηλαδή, μέσα σε τούτα τα δάση; Δεν έμοιαζε να διαδραματίστηκε μάχη στο σημείο συνάντησης, άρα δε θα αποτελείτο από δαιμονάνθρωπους η άλλη ομάδα. *Ή, μήπως, εγώ δεν μπορώ να δω τα σημάδια της μάχης;* Ο Μπάχτον τής είχε μάθει κάμποσα πράγματα περί ιχνηλασίας, αλλά, όπως είχε κι η ίδια πει στον Μόρβον, δεν ήταν κι η καλύτερη ιχνηλάτισσα του Βασιλείου.

Κάπου πρέπει νάχω κάνει λάθος, σκεφτόταν η Ερία, καθώς έγδερνε το λαγό που είχε πιάσει –κυνήγι: άλλη μια τέχνη που της είχε διδάξει ο Μπάχτον. *Κάτι δεν πρέπει να έχω καταλάβει καλά. Πάντως, το σίγουρο είναι ότι αυτοί που πήγαιναν βόρεια ήταν δαιμονάνθρωποι… Ή έχω κάνει λάθος* και *σ'ετούτο;* Ο Μόρβον, άλλωστε, δεν είχε εντοπίσει κανέναν, ως τώρα. *Αλλά αξίζει μια προσπάθεια. Αλλιώς, κάναμε τόσο κόπο άδικα.* Κι επιπλέον, ήταν λογικό οι δαιμονάνθρωποι να έχουν το άντρο τους βόρεια. Αποκλείεται να το είχαν επάνω στα σύνορα Βόρειου και Νότιου Σαραόλν, γιατί οι Νότιοι θα τους εντόπιζαν εύκολα· ενώ, έχοντας τη βάση των επιχειρήσεών τους βαθιά μέσα στα δάση, δεν κινδύνευαν να ανακαλυφθούν και, συγχρόνως, μπορούσαν να εισβάλουν στην Όρφαλχ μέσω της υπόγειας σήραγγας των ερειπίων. Οι καταραμένοι μπάσταρδοι, πώς τα είχαν βρει όλα τούτα;

Όταν έγδαρε το λαγό, τον έβαλαν πάνω απ'τη φωτιά και περίμεναν, μέχρι να ψηθεί.

«Σοφέ,» ρώτησε η Ερία, «νομίζεις ότι μας οδηγώ καλά;» Ο Μόρβον δεν της είχε πει ακόμα τη γνώμη του, κι αυτό μπορούσε να

σημαίνει ότι είτε συμφωνούσε με τις αποφάσεις της είτε ήταν μπερδεμένος.

«Πιθανώς…»

Ωραία απάντηση, Σοφέ! Η Ερία θυμόταν πως ο Φάλμαριν ήταν πιο σίγουρος για τέτοια πράγματα. Αλλά, δυστυχώς, ο Φάλμαριν δε βρισκόταν, πλέον, κοντά τους.

«Δηλαδή;»

«Δηλαδή, δεν ξέρω, κυρία μου. Πάντως, δε θεωρώ την εικασία σας παράλογη. Η καρδιά τούτων των δασών θα μπορούσε να κρύβει τη βάση των δαιμονανθρώπων.»

«Ωστόσο, δεν έχεις ακόμα εντοπίσει κανέναν, έτσι;»

«Κανέναν,» τη διαβεβαίωσε ο Μόρβον. «Μήτε άνθρωπο μήτε Μαγκραθμέλιο.»

«Παράξενο δεν είναι τούτο;»

«Όχι ιδιαίτερα. Ίσως να κρύβονται πιο μακριά.»

Μόλις ο λαγός ψήθηκε, η Ερία έσβησε τη φωτιά. Ούτως ή άλλως, τους ήταν άχρηστη, με τόση ζέστη που έκανε. Έκοψε το ζώο σε κομμάτια, με το ξιφίδιό της, και το μοιράστηκε με το Σοφό. Λιγάκι σκληρό ήταν, και άνοστο, μα τους έδωσε περισσότερη δύναμη από τα φρούτα που έτρωγαν μέσα στην υπόγεια σήραγγα –τα οποία, άλλωστε, είχαν πλέον τελειώσει.

«Έχουμε ήδη αργήσει περισσότερο απ'όσο περίμενα,» είπε η Ερία στον Μόρβον, ενώ γευμάτιζαν. «Ο Μπάχτον και ο Έντρηλ θάχουν αρχίσει ν'ανησυχούν.»

Ο Σοφός κατένευσε. «Έχετε δίκιο, κυρία μου.»

«Δεν μπορείς να τους μιλήσεις, όπως μίλησες και στον Δούκα Σάλβινρ;»

«Όχι.»

«Γιατί;»

«Είμαστε πολύ μακριά τους.»

Η Ερία γέλασε, μασώντας το σκληρό κρέας του λαγού, καθώς καθόταν οκλαδόν επάνω στο χορτάρι.

Ο Μόρβον την ατένισε, ερωτηματικά.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους, μειδιώντας. «Μου έκανε εντύπωση που μου έδωσες μια απλή απάντηση, Σοφέ.»

Ο Μόρβον χαμογέλασε πλατιά, δίχως ν' αποκριθεί.

Αναπαύθηκαν για μερικές ώρες κάτω από τη σκιά των δέντρων, μέχρι που η κάψα του μεσημεριού πέρασε, και σηκώθηκαν για να συνεχίσουν την ιχνηλασία τους.

Η Ερία ξεθηκάρωσε το σπαθί της (πάντα το είχε ξεθηκαρωμένο, όταν ταξίδευαν) και έστρεψε το βλέμμα της στο έδαφος, ψάχνοντας για σημάδια της μεγάλης ομάδας που είχε πάει βόρεια. *Πρέπει, πράγματι, να ήταν πολύ μεγάλη ομάδα αυτή,* συλλογίστηκε. *Για να μπορώ να την εντοπίσω τόσο εύκολα* εγώ, *αποκλείεται να ήταν μικρότερη.* Είχε αυτογνωσία σχετικά με τις ικανότητές της: ήξερε πως δεν ήταν καλή στην ιχνηλασία –κι ευτυχώς που ο Μπάχτον τής είχε διδάξει τα πράγματα που της είχε διδάξει, αλλιώς δε θα γνώριζε τίποτα απολύτως.

«Απο δώ, Σοφέ,» είπε. «Έλα. Και πρόσεχε για δαίμονες. Να είσαι σε ετοιμότητα.»

«Το κατά δύναμιν, κυρία μου,» αποκρίθηκε εκείνος, βαδίζοντας πίσω της.

Και, ύστερα από κάμποση ώρα: «Κάποιοι έρχονται!»

Η Ερία ύψωσε το κεφάλι, προσπαθώντας να δει μέσα από τις φυλλωσιές, ή ν' ακούσει κανένα θόρυβο. «Πού είναι;»

«Πλησιάζουν…» αποκρίθηκε ο Μόρβον, με μια έκφραση σα να σκεφτόταν.

«Από πού;»

«Βόρειο-ανατολικά. Προσέχετε, κυρία μου.»

Μετά –καλπασμός!

Τέσσερα άλογα.

Η Ερία στράφηκε βόρειο-ανατολικά, για ν' αντικρίσει τέσσερις ιππείς να έρχονται ανάμεσα από τους λιγνούς κορμούς των δέντρων,

με τα ξίφη τους ξεθηκαρωμένα, να γυαλίζουν στις ηλιακές ακτίνες που περνούσαν ανάμεσα απ'τις φυλλωσιές.

Τα ποικιλόχρωμά τους μαλλιά, αμέσως, τους πρόδωσαν.

Δαιμονάνθρωποι.

Η Ερία έριξε κάτω το σάκο της και κράτησε το μανίκι του σπαθιού της και με τις δυο γροθιές, πατώντας γερά τα μποτοφορεμένα της πόδια στο έδαφος.

Ο Μόρβον ύψωσε, απότομα, το δεξί του χέρι και ο πρώτος καβαλάρης έφυγε απ'τη σέλα του, λες και τον χτύπησε ξαφνικός άνεμος.

Η Ερία απέφυγε τη λεπίδα του επόμενου, και τον σπάθισε στα πλευρά, σχίζοντας τον πέτσινό του θώρακα και τα ρούχα και τη σάρκα από κάτω. Αίμα πετάχτηκε, πιτσιλώντας το πρόσωπό της, ενώ ο δαιμονάνθρωπος σωριάστηκε στο χώμα.

Η Σαραολνιανή πολεμίστρια, πάραυτα, ύψωσε το ξίφος της, για ν'αποκρούσει το όπλο του τρίτου ιππέα, ο οποίος πέρασε από δίπλα της.

Με την άκρη του ματιού της, είδε τον τελευταίο καβαλάρη ν'αστοχεί τον Μόρβον, αν και ο Σοφός δεν έμοιαζε να είχε κάνει καμια κίνηση για ν'αποφύγει το σπαθί του (!). Αναμφίβολα, ο μάγος είχε υφάνει κάποιο ξόρκι. Η Ερία δεν απασχόλησε ούτε δευτερόλεπτο παραπάνω το νου της με τούτο. Υπήρχαν πιο σημαντικά πράγματα που απαιτούσαν επειγόντως την προσοχή της.

Στράφηκε πίσω της, για ν'αντικρίσει τον δαιμονικό ιππέα να έρχεται, πάλι. Το λεπίδι του σφύριξε, καθώς πήγαινε προς το λαιμό της, διψασμένο για αίμα. Η Ερία ήξερε ότι δεν προλάβαινε να σκύψει· ύψωσε το σπαθί της κι απέκρουσε –βαστώντας το μανίκι του όπλου της, γερά, με το ένα χέρι –ενώ, με το άλλο, άρπαξε τη ζώνη του Μαγκραθμέλιου, τραβώντας τον απ'τη σέλα.

Η πολεμίστρια κι ο αντίπαλός της σωριάστηκαν στο χορτάρι. Εκείνος από πάνω, εκείνη από κάτω.

Ο δαιμονάνθρωπος, αμέσως, γράπωσε τον δεξή της καρπό, ακινητοποιώντας έτσι το ξίφος της. *Ο μπάσταρδος δεν είναι τυχαίος! Όμως άφησε να του πέσει και το δικό του όπλο–*

Την γρονθοκόπησε καταπρόσωπο. Αίμα πετάχτηκε απ'τη μύτη της, τυφλώνοντάς την. «Δαιμονόσπορε!…» μούγκρισε η Ερία, παλεύοντας να ξεφύγει, αλλά μη μπορώντας. Ήταν παγιδευμένη από κάτω του. Και δε μπορούσε να φτάσει και το ξιφίδιο στη μέση της. Αλλά είχε κι ο αντίπαλός της ξιφίδιο στη δική του μέση–

Ο δαιμονάνθρωπος γύμνωσε τα δόντια του, μ'ένα γρύλισμα, και χίμησε προς το λαιμό της (!). *Είναι τρελός!* Η Ερία έκανε να τον σπρώξει μακριά, μα αισθάνθηκε το κέντρισμα των σουβλερών σκυλόδοντων επάνω στη σάρκα της. Έβαλε περισσότερη δύναμη, για να τον απομακρύνει, αλλά ίσα που κατάφερνε να τον συγκρατεί. Ένιωσε αίμα να τρέχει επάνω στο λαιμό της.

Ούρλιαξε.

Αναπάντεχα, ο Μαγκραθμέλιος πετάχτηκε πίσω, και υψώθηκε στον αέρα, σπαρταρώντας, λες και κάτι τον έπνιγε.

Η Ερία ανασηκώθηκε επάνω στο έδαφος, ξεροκαταπίνοντας. Άγγιξε το λαιμό της, με το αριστερό χέρι, πιάνοντας αίμα· όμως, ευτυχώς, τα δόντια του δαιμονανθρώπου δεν είχαν προλάβει να μπηχτούν βαθιά μέσα της, γιατί τότε θα πέθαινε απ'την αιμορραγία. Εκείνο το μικρό χρονικό διάστημα που τον είχε συγκρατήσει είχε αποδειχτεί κρίσιμο.

Στράφηκε στ'αριστερά της, για να δει τον Μόρβον να στέκεται όρθιος, με το ένα του χέρι υψωμένο, δείχνοντας τον Μαγκραθμέλιο που αιωρείτο. Ο άλλος δαιμονάνθρωπος βρισκόταν σωριασμένος μερικά μέτρα μακριά απ'τον Σοφό, αναίσθητος ή νεκρός.

«Τον θέλετε για αιχμάλωτο, κυρία Ερία, ή όχι;»

«Οι άλλοι δύο που χτύπησες είναι ζωντανοί;»

«Δε νομίζω.»

«Αιχμάλωτο, τότε.»

Ο Μόρβον άφησε τον δαιμονάνθρωπο να πέσει στη γη, αναίσθητος.

«Είστε καλά, κυρία μου.» Πλησίασε την Ερία, για να τη βοηθήσει να σηκωθεί.

Εκείνη σηκώθηκε, δίχως να πιάσει το χέρι του. «Ναι,» αποκρίθηκε. «Αλλά» –άγγιξε τον τραυματισμένο λαιμό της– «πρέπει να ήταν τρελός…»

«Χμμ… ναι. Οι Μαγκραθμέλιοι της Βόρειας Γης ποτέ δεν έχει ακουστεί να δαγκώνουν μέσα στη μάχη. Εκτός, βέβαια, από τα πολύ παλιά χρόνια…» Έριξε μια ερευνητική ματιά στον αναίσθητο δαιμονάνθρωπο. «Θα τον ανακρίνετε, κυρία μου;»

Η Ερία πήρε ένα μαντίλι από το σάκο της και σκούπισε το πρόσωπο και το λαιμό της από το αίμα. «Ναι, Σοφέ. Αλλά θα πρέπει να τον προσέχουμε· δεν έχουμε σκοινί μαζί μας, για να τον δέσουμε.»

«Δε θα χρειαστεί.» Ο Μόρβον υποτονθόρυσε μερικά ακατανόητα λόγια, και ο δαιμονάνθρωπος άνοιξε τα μάτια. Προσπάθησε να σηκωθεί και να φύγει, αλλά δεν τα κατάφερε, λες και αόρατες αλυσίδες να τον κρατούσαν ανάσκελα, με την πλάτη κολλημένη στο έδαφος.

Η Ερία τον ζύγωσε, βαστώντας το σπαθί της στο δεξί χέρι. «Από πού έρχεσαι;» τον ρώτησε.

«Τα Πνεύματά σου να σε πάρουν, ανθρώπινη πουτάνα!» γρύλισε ο Μαγκραθμέλιος.

Η Ερία τον κλότσησε στα πλευρά. Ο δαιμονάνθρωπος γρύλισε, τρίζοντας τα αιματοβαμμένα του δόντια.

«Από πού έρχεσαι;»

Εκείνος δε μίλησε.

Η Ερία πάτησε τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού, κολλώντας τα στο έδαφος. «Ή θα μου απαντήσεις ή θα σε κόψω *κομμάτια*, δαιμονάνθρωπε!»

Εκείνος έτριξε, πάλι, τα δόντια, αλλά δεν αποκρίθηκε.

Η Ερία κατέβασε το σπαθί της, κόβοντάς του δύο δάχτυλα: το μικρό και τον παράμεσο.

Ο δαιμονάνθρωπος ούρλιαξε.

«Όσο πιο γρήγορα απαντήσεις στις ερωτήσεις μου, τόσο πιο αρτιμελής θα είσαι,» του είπε η Σαραολνιανή πολεμίστρια. «Από πού έρχεσαι, λοιπόν;» φώναξε.

«*Ο Εκλεκτός θα σας κάψει τις ψυχές, όλων σας!*» γρύλισε, λυσσασμένα, ο δαιμονάνθρωπος. «*Θα σας κάνει να πληρώσετε γι'αυτό!*»

«Μιλάς για τον Πόνκιμ;»

«*Ναι, φυσικά, ηλίθια ανθρώπινη πουτάνα!*»

Η Ερία τον ξανακλότσησε στα πλευρά. «Αλλά εγώ σε ρώτησα *από πού έρχεσαι,* όχι ποιος σ'έστειλε!»

«*Από τη Μάρβαθ…*» βόγκησε ο δαιμονάνθρωπος.

«Από τη Μάρβαθ κατεβαίνετε και μπαίνετε στη σήραγγα του ερειπίου;»

Τα μάτια του Μαγκραθμέλιου πρόδωσαν την έκπληξή του. Δεν ήξερε, προφανώς, ότι η μυστική τους δίοδος είχε ανακαλυφθεί και από άλλους, πέραν από εκείνους τους νεκρούς Εκδικητές.

«*Ναι,*» είπε. «*Όλα είναι σχέδιο του Αν– του Εκλεκτού! Θα νικήσει τούτο τον πόλεμο!*» Τώρα, τα μάτια του στένεψαν και γυάλισαν, με φωτιές γεμάτες μίσος και οργή. «*Το καταραμένο σας είδος θα ποδοπατηθεί! Θα πιούμε ανθρώπινο αίμα, στο τέλος!*»

Έχει αρχίσει να παραληρεί, σκέφτηκε η Ερία. *Πρέπει να είναι τρελός. Σίγουρα. Αλλά από αυτόν μάθαμε την αλήθεια: ο Σφετεριστής είναι που προκαλεί τις καταστροφές, και οι Μαγκραθμέλιοι πρέσβεις του λένε ψέματα.*

Πνεύματα! Αυτό σημαίνει ότι ο Γκόρντλαν έχει δίκιο. Έχει δίκιο σ'ό,τι αφορά τον Πόνκιμ, τουλάχιστον, όχι σ'ό,τι αφορά το σφετερισμό του Θρόνου της Όρφαλχ και τη φυλακίσει του Βασιληά Βένγκριλ.

«*Σκότωσέ με, ανθρώπινη πόρνη, και τελείωνε!*» ούρλιαξε ο δαιμονανθρώπος. «*ΣΚΟΤΩΣΕ ΜΕ, ΠΟΥΤΑΝΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ!*»

Τα λόγια του την είχαν εξοργίσει. Ύψωσε το ξίφος της, και το κατέβασε–

–αλλά κάτι τη σταμάτησε: μια αόρατη δύναμη.

«Σοφέ;»

Ο Μόρβον ζύγωσε, με σταθερά βήματα.

«*Σκότωσέ με! Κι ελευθέρωσέ με από τούτη τη βρομερή ανθρώπινη μαγεία!*» συνέχιζε να ουρλιάζει ο δαιμονάνθρωπος.

«Τι είναι, Σοφέ;» ρώτησε η Ερία.

«Κάτι με έχει παραξενέψει στη συμπεριφορά τούτου,» δήλωσε ο Μόρβον, στοχαστικά.

«Κι εμένα –είναι τρελός,» μούγκρισε η πολεμίστρια.

Ο Σοφός κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν είναι τρελός.»

«*Ανθρώπινε μάγε! Θα σου γδάρω το πετσί! Θα γευτώ το αίμα σου, και θα οργιάσω πάνω στο αναίματό σου κουφάρι!*»

«Θέλει να τον σκοτώσουμε,» παρατήρησε ο Μόρβον. «Μας προκαλεί.»

«*Τότε, ελευθερώστε με! Αφήστε με να φύγω! ΚΑΙ ΘΑ ΓΥΡΙΣΩ ΓΙΑ ΝΑ ΣΑΣ ΓΔΑΡΩ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ!*»

Ξαφνικά, το σώμα του σηκώθηκε στον αέρα και εκτοξεύτηκε επάνω στον κορμό ενός δέντρου. Ο Μαγκραθμέλιος σωριάστηκε, πάλι, στο χώμα, με αίμα στο πρόσωπό του. Έφτυσε δύο σπασμένα δόντια.

«Έλα, δαιμονάνθρωπε,» τον προκάλεσε, ήρεμα, ο Μόρβον. «Επιχείρησε να πραγματοποιήσεις την απειλή σου.»

Ο Μαγκραθμέλιος σηκώθηκε όρθιος, τρέμοντας σύγκορμος και υποτονθορύζοντας κάτι στη δαιμονική του γλώσσα.

Ο Μόρβον μίλησε με παράξενα υπέρτονη φωνή: «*ΕΛΑ ΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΕΙΛΗ ΣΟΥ, ΔΑΙΜΟΝΑΝΘΡΩΠΕ!*» Η Ερία αντιλαμβανόταν ότι κάποια μαγεία ισχυροποιούσε τούτα τα λόγια, κάνοντάς τα ν'αντηχούν πανταχόθεν.

Ο Μαγκραθμέλιος, τρομοκρατημένος, τράπηκε σε φυγή. Και, σύντομα, χάθηκε ανάμεσα στα δέντρα.

«Γιατί τον άφησες να φύγει, Σοφέ;»

«Γιατί, τώρα, θα μας οδηγήσει στο άντρο τους. Ελάτε, κυρία μου.» Ο Μόρβον άρχισε να βαδίζει.

Η Ερία πήρε το σάκο της από κάτω και τον ακολούθησε. «Τον 'βλέπεις', με τη μαγεία σου;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Μόρβον. «Και, μάλιστα, πολύ εύκολα, γιατί γνωρίζω και την εμφάνισή του και την αύρα του.»

Προχώρησαν, για κάποια ώρα, μέσα στο δάσος, ενώ οι σκιές συνεχώς πλήθαιναν γύρω τους και η νύχτα ερχόταν. Τα φεγγάρια υψώθηκαν στον ουρανό, ρίχνοντας τις ασημένιες τους ακτίνες στη γη και κάνοντας τις φυλλωσιές γύρω από τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού και τη Σαραολνιανή πολεμίστρια να γυαλίζουν μαγευτικά.

«Σταθείτε,» είπε, ξαφνικά, ο Μόρβον, υψώνοντας ελαφρώς το δεξί του χέρι.

Η Ερία σταμάτησε να βαδίζει. *Κι άλλοι Μαγκραθμέλιοι;* Τα μάτια της δεν έβλεπαν τίποτα ανάμεσα στα σκιοντυμένα λιγνόκορμα δέντρα του δάσους· ούτε τ'αφτιά της μπορούσαν ν'ακούσουν καλπασμό αλόγων ή κανέναν άλλο ήχο, εκτός απ'αυτόν του νερού που κυλούσε σ'ένα κοντινό ρέμα, κρυμμένο πίσω απ'τους θάμνους, και σχεδόν αόρατο.

«Τι είναι, Σοφέ;»

«Βρήκα τη βάση τους, κυρία μου.»

«Πού;»

«Είκοσι χιλιόμετρα. Βόρειο-ανατολικά.»

«Πολύ κοντά, δηλαδή…»

«Ναι, και περιμένετε λίγο, σιωπηλά, παρακαλώ.» Ο Μόρβον έκλεισε τα μάτια κι ακούμπησε τα χέρια του στους κροτάφους.

Έστειλε τις πνευματικές του αισθήσεις στον δαιμονάνθρωπο που παρακολουθούσε, και πρόσταξε τα Πνεύματα να του μεταφέρουν, όσο το δυνατόν καλύτερα, την οπτική αναπαράσταση του περιβάλλοντος. Εικόνες άρχισαν να γεμίζουν το νου του, σαν ξαφνικές αντανακλάσεις επάνω σε μαγικό καθρέφτη. Κομμάτια από

πληροφορίες, τα οποία ο Σοφός περιέγραφε στη συντρόφισσά του, προφορικά:

«…Πέτρινο τείχος… κοντό… Πέτρινες, και ξύλινες, καλύβες… Αρκετά καλά ενισχυμένες επάλξεις, εδώ κι εκεί… Πρόχειρα, όμως, όλα… σχετικά… Λάμπες, τεχνολογικές… Ένας δαιμονάνθρωπος… που κρατά ένα μεταλλικό, μακρύ μπαστούνι –τα μάτια του! Αααργκκχ!»

Ο Μόρβον, ξαφνικά, γονάτισε, ανοίγοντας τα βλέφαρά του και κρατώντας το κεφάλι.

Όχι! σκέφτηκε η Ερία. *Ο Σφετεριστής, πάλι! Πανάθεμά τον, τον τρισκατάρατο δαιμονόφιλο μπάσταρδο!*

«Σοφέ; Τι έχεις;»

Ο Μόρβον βαριανάσαινε. Ο πόνος είχε περάσει. Αν και εκείνα τα μάτια ακόμα βρίσκονταν αποτυπωμένα στο νου του. *Αυτά,* συλλογίστηκε, *δεν ήταν μάτια δαιμονανθρώπου… Πνεύματα, δεν ήταν μάτια δαιμονανθρώπου… Είχαν… είχαν κάποια* δύναμη *–μεγάλη δύναμη.*

«Τι έχεις, Σοφέ; Μ'ακούς;»

Ο Μόρβον ξεροκατάπιε και σηκώθηκε όρθιος. «Ναι, κυρία μου, σας ακούω.»

«Τι έπαθες;»

«Καλύτερα να φεύγουμε απο δώ, όσο πιο γρήγορα μπορούμε.»

«Γιατί; Τι συνέβη;»

Ο Μόρβον ξεκίνησε να βαδίζει, προς τα νότια.

Η Ερία τον ακολούθησε. «Τι συνέβη, Σοφέ; Πες μου, πανάθεμά σε!»

«…*Κάτι* με αντιλήφθηκε. Αλλά μη φοβάστε· τώρα, ξέρουμε τη θέση της βάσης τους. Ας φύγουμε απο δώ, το ταχύτερο δυνατό.»

«Κάτι σε αντιλήφθηκε; Τι εννοείς; Ο Σφετεριστής;»

Ο Μόρβον κούνησε το κεφάλι, ενώ βάδιζαν. «Ω όχι, αυτός δεν ήταν ο Σφετεριστής. Δεν ήταν αυτά τα μάτια του Πόνκιμ. Τον ξέρω καλά τον Πόνκιμ. Έχω αγωνιστεί μαζί του, στη Νότια Γη. Δεν ήταν

εκείνος, δεν ήταν η αύρα του.» Ο Σοφός ρίγησε, φανερά. «…Τι μπορεί να είδα εκεί;…»

Αναπάντεχα, στράφηκε στην Ερία. «Κυρία μου, δεν πρέπει να μας βρουν! Καλύτερα ν'αλλάξουμε πορεία, για να τους μπερδέψουμε… αν είναι δυνατόν να μπερδευτεί αυτό το πλάσμα. Ας ελπίσουμε, όμως. Ας κάνουμε μια προσπάθεια–»

«Σοφέ, δεν καταλαβαίνω τι έχει γίνει,» μούγκρισε η Ερία. «Και δεν καταλαβαίνω τι λες. Μου φαίνεσαι το ίδιο τρελός με τον δαιμονάνθρωπο!»

«Προτείνω ν'αλλάξουμε πορεία, για να μη μας βρουν. Θα μας ακολουθήσουν –να είστε σίγουρη γι'αυτό. Και, μάλλον, θα υποθέσουν ότι πάμε νότια. Επομένως, καλύτερα να πάμε δυτικά, όπου, κατά πάσα πιθανότητα, θα συναντήσουμε τη δημοσιά ανάμεσα στην Όρφαλχ και στη Μάρβαθ.»

«Εντάξει, Σοφέ,» είπε η Ερία. «Ας πάμε από εκεί όπου λες. Πιστεύω, θα έχεις καλό λόγο που επιμένεις.»

«Δε μπορείτε να φανταστείτε πόσο καλό λόγο έχω, κυρία μου,» αποκρίθηκε ο Μόρβον, αρχίζοντας να κατευθύνεται δυτικά.

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Έκτο

Πάρτε έναν άνθρωπο –ή και δαιμονάνθρωπο, ίσως– και ρίξτε τον σε μια ασυνήθιστη γι'αυτόν κατάσταση. Αναμενόμενο πρέπει, τότε, να είναι να κάνει και τα πιο ασυνήθιστα πράγματα για το χαρακτήρα του. Εχθροί έχουν γίνει φίλοι, σε τέτοιες καταστάσεις· και φίλοι έχουν γίνει εχθροί.
Το περιβάλλον μάς διαμορφώνει όσο διαμορφώνεται και από εμάς.

—Νάητριθ, γνωστή Καρνεβολθιανή φιλόσοφος (περ. 583 – 653 Α.Κ.)

Το μεγάλο κρεβάτι στα βασιλικά διαμερίσματα του παλατιού έκανε την Εδρισία να μοιάζει μικροσκοπική, καθώς ήταν ξαπλωμένη επάνω του, ντυμένη με μια ελαφριά, μενεξεδιά ρόμπα. Το λευκό σεντόνι βρισκόταν μαζεμένο στα πόδια της, καθώς η Πριγκίπισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ στριφογύριζε. Ο ύπνος της ήταν ταραγμένος, γεμάτος στοιχειά και εφιάλτες.

Το φεγγαρόφωτο που γλιστρούσε ανάμεσα από τα μισόκλειστα πατζούρια του παραθύρου έλουζε το πρόσωπό της, κάνοντάς το να μοιάζει χλομό και τα ποικιλόχρωμά της μαλλιά να γυαλίζουν.

Τα μάτια της άνοιξαν, μοβ και πράσινα, ψάχνοντας τις σκιερές γωνιές του δωματίου, σα ν'αναζητούσαν κάποιον, ο οποίος δεν ήταν πουθενά.

Δε θα με βρεις εκεί, Εδρισία, είπε μια φωνή μέσα στο μυαλό της.

Η Πριγκίπισσα, αμέσως, ανασηκώθηκε επάνω στο μεγάλο κρεβάτι.

Γιατί πας για ύπνο από τόσο νωρίς; Δεν είναι η συνήθειά σου. Μήπως, προσπαθείς να ξεφύγεις από κάτι; Από εμένα;

Η Εδρισία σηκώθηκε απ'το στρώμα. Τα γυμνά της πόδια πάτησαν στο ξύλινο πάτωμα, που έτριξε. «Φύγε,» μουρμούρισε. «Δε θα με τρελάνεις.»

Μα, εγώ νομίζω ότι έχεις ήδη τρελαθεί, αφού κοιμάσαι με το φονιά του πατέρα σου…

Η Εδρισία έκανε έναν κύκλο γύρω από τον εαυτό της, ψάχνοντας, πάλι, μέσα στις σκιές. «Τράνθλας! Αν είσαι εσύ, καταραμένε *άνθρωπε,* θα σε γδάρω ζωντανό!»

Χα-χα-χα…! «Καταραμένε άνθρωπε*»; Μα φέρεις το παιδί ενός* ανθρώπου *εντός σου, Πριγκίπισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ.*

Τα χέρια της Εδρισία πήγαν στην κοιλιά της, η οποία είχε πια μεγαλώσει κάμποσο κάτω απ'τη ρόμπα της. Γιατί καθόταν και άκουγε αυτή τη φωνή; Γιατί δεν τη σταματούσε να μιλάει; *Γιατί δεν* μπορώ *να τη σταματήσω; Τι φταίει; Τι έχω πάθει; –Πρέπει να πάρω καθαρό αέρα.*

Νομίζεις ότι ο καθαρός αέρας θα σε βοηθήσει να λύσεις τα προβλήματά σου, Πριγκίπισσα; Δεν υπάρχει, πλέον, «καθαρός αέρας», όσο οι δαίμονες είναι αναγκασμένοι να συζούν με τους ανθρώπους ως ίσοι. Και γι'αυτό το άγος φταίει μονάχα ο Ανοσιουργός!

Η Εδρισία κάθισε σε μια πολυθρόνα και έδεσε βιαστικά τα πέτσινα σανδάλια στα πόδια της.

Μην ακούς τα ύπουλά του λόγια, Πριγκίπισσα. Ήδη σε έχουν κοροϊδέψει μία φορά!

Η Εδρισία έβγαλε τη ρόμπα της και την πέταξε πάνω στην ξύλινη πολυθρόνα, απ'την οποία είχε μόλις σηκωθεί.

Τα ύπουλά του λόγια σε έχουν ρίξει στο κρεβάτι του. Έχουν μολύνει το δαιμονικό σου σώμα.

Η Εδρισία πήγε προς τη ντουλάπα του δωματίου· αλλά, προτού φτάσει εκεί, άθελά της, έριξε μια ματιά στον καθρέφτη –τον μαγικό καθρέφτη του Πόνκιμ– και είδε τον εαυτό της διαφορετικό, αλλαγμένο.

Πάγωσε, επιτόπου. Τα χέρια της πήγαν στα χείλη της. Έτρεμε ολόκορμη.

Επάνω στο κρύσταλλο του κατόπτρου μπορούσε να δει τα μαλλιά της λευκά, σαν το χιόνι, και αραιά, σαν ανθρώπινης γριάς, ή σαν γριάς δαιμόνισσας η οποία δεν έπινε πορφυρό και η ζωντάνια είχε εγκαταλείψει το σώμα της.

Όμως τούτη δεν ήταν η μοναδική αλλαγή που παρατήρησε επάνω στον εαυτό της. Τα μάτια της είχαν γίνει θολά, και χρώμα δεν μπορούσε να ξεχωρίσει μέσα τους· το κορμί της έμοιαζε ζαρωμένο και μελανιασμένο, και γρατσουνιές το διέτρεχαν, σαν από μακριά νύχια αιμοβόρου ζώου.

Γνωρίζω όλα τα σημεία όπου σ'έχει αγγίξει ο Ανοσιουργός, είπε η Φωνή. *Όπου σ'έχει* μολύνει *με το άγγιγμά του.*

Η Εδρισία στράφηκε απ'την άλλη, κλείνοντας τα μάτια, μην τολμώντας να κοιτάξει ξανά τον καθρέφτη. Εξάλλου, ήταν μαγικός, γιαυτό την έδειχνε έτσι. Δεν ήταν έτσι –το ήξερε πως δεν ήταν έτσι.

Ίσως να μην είσαι έτσι, ακόμα, Πριγκίπισσα, μα τέτοια θα είναι η μοίρα σου.

«Βούλωστο!» γρύλισε η Εδρισία, ανοίγοντας τα μάτια και πηγαίνοντας στην ντουλάπα –δίχως να κοιτάξει τον καθρέφτη. «Βούλωστο!»

Τέτοια θα είναι η μοίρα σου.

Το ένα φύλλο της ντουλάπας είχε καθρέφτη ενσωματωμένο, και η Πριγκίπισσα είδε πάλι τον εαυτό της –ο οποίος ήταν όπως και πριν, στο μαγικό κάτοπτρο του Πόνκιμ.

«Όχι!» έκανε, γυρίζοντας απ'την άλλη κι αρπάζοντας ένα φόρεμα, για να το περάσει γρήγορα πάνω απ'το κεφάλι της.

Δεν μπορείς να το αποφύγεις, τόνισε η Φωνή. *Σου δείχνω τη μοίρα σου–*

«Δεν ξέρεις τίποτα για τη δική μου μοίρα, όποιος κι αν είσαι!» Η Εδρισία άνοιξε την πόρτα του υπνοδωματίου και βγήκε.

–και τη μοίρα πολλών άλλων δαιμόνων. Αυτό θα πραγματοποιηθεί… εκτός κι αν ξεφορτωθείς το παιδί του. Το παιδί του Ανοσιουργού.

Η Πριγκίπισσα έφυγε, βιαστικά, απ'τα βασιλικά διαμερίσματα και βάδισε σαν σίφουνας μέσα στους διαδρόμους του παλατιού, σχεδόν τρέχοντας· επιθυμώντας ακατάσχετα να απομακρυνθεί, να ξεφύγει απ'τη Φωνή.

Δεν ξεφεύγεις από εμένα. Είμαι εσύ.

«Καμία σχέση! Δεν έχεις καμία σχέση μ'εμένα! Δεν είσαι εγώ!»

Η Εδρισία άρχισε ν'ανεβαίνει σκάλες: πλατιά, πέτρινα σκαλοπάτια, στρωμένα με χαλί, δεξιά κι αριστερά των οποίων βρίσκονταν ψηλοί δαυλοί, γεμίζοντας το χώρο με θερμότητα, που έκανε τον ιδρώτα να τρέχει από το μέτωπο της Πριγκίπισσας.

Δε μου είπες πώς σου φαίνεται η μοίρα σου. Είναι της αρεσκείας σου; την προτιμάς;

«Σκάσε!» φώναξε η Εδρισία, βγαίνοντας σ'έναν άλλο διάδρομο. «Τι πρέπει να κάνω για να *φύγεις*;»

Δε φεύγω. Τώρα, που είμαι εδώ, δε φεύγω, Πριγκίπισσα. Ξεφορτώσου το παιδί του. Έτσι, θα ησυχάσεις, για πάντα.

Η Εδρισία άνοιξε μια μπαλκονόπορτα και βγήκε.

Πίσω της, όμως, δεν είχε προσέξει ότι μια φιγούρα την παρακολουθούσε από το τέλος του διαδρόμου, παραξενεμένη με τη συμπεριφορά της.

Τρελάθηκε η δαιμονογυναίκα; σκέφτηκε η Δήνκα, συνοφρυωμένη. *Παραμιλάει; Και τι λέει;* Δεν μπορούσε να καταλάβει λέξη από όσα είχε αρθρώσει η Μαγκραθμέλια Πριγκίπισσα, γιατί δε γνώριζε τη Δαιμονική Γλώσσα. *Ή, μήπως, είναι κάποιος εδώ γύρω, τον οποίο δεν μπορώ να δω;*

Βάδισε μέσα στον πέτρινο διάδρομο του παλατιού, κοιτώντας προς όλες τις σκιερές μεριές, προς όλα τα ανοίγματα. Όμως δε βρήκε κανέναν. Για την ακρίβεια, δεν πρόσεξε ούτε έναν φρουρό σε κάποια γωνία των περασμάτων. Αλλόκοτο τούτο, έκρινε η Αντιβασίλισσα. Έπρεπε να υπήρχαν, τουλάχιστον, ένας-δύο εδώ γύρω. Φαίνεται, τώρα που ο Πόνκιμ είχε φύγει, οι άλλοι είχαν αφήσει το παλάτι αφύλαχτο. *Πρέπει να βάλω μια τάξη εδώ! Άλλωστε, εγώ γνωρίζω το παλάτι καλύτερα απ'όλους τους. Ήταν δικό μου, κάποτε. Και θα ξαναγίνει δικό μου!* Μόνο *δικό μου. Όχι του Βένγκριλ. Με πρόδωσε. Θα πληρώσει!*

Όμως η Μαγκραθμέλια Πριγκίπισσα τής είχε κινήσει την περιέργεια, και η Δήνκα βάδισε προς την μπαλκονόπορτα, που είχε μείνει ανοιχτή.

Η Εδρισία στεκόταν στο μπαλκόνι, με τα χέρια της ακουμπισμένα στην ξύλινη, καλογυαλισμένη κουπαστή. Το χλομό φως των φεγγαριών έλουζε τη φιγούρα της, κάνοντας τα μαλλιά της να μοιάζουν ακόμα πιο εξωτικά στα μάτια της Δήνκα. Το φόρεμά της αναδευόταν από μια ελαφριά νυχτερινή αύρα. Η Πριγκίπισσα έμοιαζε κουρασμένη ή σε βαθιά περισυλλογή· αλλά η ανθρώπινη Αντιβασίλισσα δεν είχε ιδέα τι πραγματικά συνέβαινε μέσα στο μυαλό της.

Η Φωνή τής μιλούσε: *Σε βοήθησε ο καθαρός αέρας, λοιπόν, Εδρισία; Παρέσυρε την άθλιά σου μοίρα και τη μοίρα όλων των δαιμόνων; Άλλαξε τα σχέδια του Ανοσιουργού; Πήρε το παιδί σου;*

«Ούτε εσένα σ'έδιωξε…» γρύλισε η Πριγκίπισσα κάτω απ'την ανάσα της. «Αλλά *φύγε*! Φύγε! Δε σ'αντέχω άλλο!»

Η Δήνκα, που στεκόταν πίσω της, είχε τρομάξει. *Σ'εμένα φωνάζει;* αναρωτήθηκε, δίχως να καταλαβαίνει τη γλώσσα στην οποία μιλούσε η Μαγκραθμέλια. *Όχι, δε μπορεί. Εγώ δεν της έχω κάνει τίποτα. Ούτε καν με έχει προσέξει!*

Εδρισία, έλεγε η Φωνή μέσα στην Πριγκίπισσα, *μόνη σου βασανίζεις τον εαυτό σου.* Ξέρεις *τι θα συμβεί, ανόητη! Το* ξέρεις *πώς θα καταλήξεις. Δε χρειάζεσαι εμένα να σ'το πω. Όμως υπάρχει ελπίδα. Μπορείς να κάνεις κάτι για ν'αποτρέψεις την άθλιά σου μοίρα. Μπορείς να κάνεις ένα βήμα. Θέλεις να μάθεις το βήμα; Θ'ακούσεις τη συμβουλή μου;*

«Θέλω να *φύγεις*!» φώναξε η Εδρισία. «Να φύγεις!»

Ο τρόμος της Δήνκα μεγάλωσε. Μα δεν μετακινήθηκε· έμεινε κοκαλωμένη στη θέση της, λες και κάτι τη συγκρατούσε. Περιέργεια, ίσως; Ούτε κι εκείνη δε γνώριζε.

Τότε, δίωξε με, Πριγκίπισσα, είπε η Φωνή.

«Δε μπορώ…» Η Εδρισία ακούμπησε το πρόσωπο στα χέρια της, κλαίγοντας. «Δε μπορώ…»

Επομένως, άκουσε τη συμβουλή μου. Ξέρω τι σου λέω. Είμαι, ας πούμε… το σοφό κομμάτι του εαυτό σου. Ξεφορτώσου το παιδί του Ανοσιουργού· είναι το χειρότερο από τα έργα του! Μια δαιμόνισσα μ'ανθρώπινο αίμα! Μια δαιμόνισσα που είναι, συγχρόνως, και ανθρώπινη μάγισσα! Σκέψου το, Εδρισία! Σκέψου καλά το τέρας *που θα φέρεις στον Άρμπεναρκ!*

Η Πριγκίπισσα σήκωσε το πρόσωπο από τα χέρια της. Τα δάκρυα είχαν θολώσει την όρασή της. Η Φωνή είχε θολώσει το νου της.

Ξέρεις πώς να το κάνεις. Ξεφορτώσου το παιδί του Ανοσιουργού. Σε έχει ξεγελάσει. Αυτό είναι το επάγγελμά του. Σ'αυτό είναι ειδήμων: Να ξεγελά τους άλλους. Όμως δε μπορεί να ξεγελάσει τους δαίμονες! Δε συμφωνείς; Σε έχει ξεγελάσει τόσο, ώστε να μη μπορείς να το δεις; Είσαι δαιμόνισσα, Εδρισία…

«Μη μου μιλάς! Πάψε!» Δεν μπορούσε ν'ακούει άλλο τη Φωνή. Γιατί πιθανώς να είχε δίκιο. Πιθανώς να είχε δίκιο, κι εκείνη να ήταν τυφλή τόσο καιρό. Ο Πόνκιμ –ο Εκλεκτός –ο Ανοσιουργός –ίσως να την είχε, όντως, ξεγελάσει.

Και όχι μονάχα αυτό, μα κατάφερε να σε ξεγελάσει αφότου σκότωσε τον πατέρα σου!

«Μη – μου – μιλάς – άλλο!» ούρλιαξε η Εδρισία. «Πάψε!» Σκαρφάλωσε επάνω στην κουπαστή του μπαλκονιού. Αν η Φωνή ήταν μέσα της, υπήρχε μονάχα ένας βέβαιος τρόπος να την κάνει να σταματήσει. Η Πριγκίπισσα κοίταξε κάτω, τον όμορφο κήπο του παλατιού της Μάρβαθ, μέσα από θολωμένα μάτια. *Δε μπορώ να ζήσω έτσι,* σκέφτηκε. *Δε μπορώ να ζήσω μ'αυτόν μέσα στο κεφάλι μου. Ποτέ δε θα μ'αφήσει να γαληνέψω…*

Τα μάτια της Δήνκα γούρλωσαν, καθώς παρακολουθούσε την Εδρισία από την μπαλκονόπορτα. *Τι κάνει η τρελή δαιμονογυναίκα; Θέλει να σκοτωθεί;*

Πριγκίπισσά μου, τι κάνεις; φώναξε η Φωνή μέσα στην Εδρισία. *Μην το κάνεις αυτό! Δε σ'το ζήτησα! Σε παρακαλώ, όχι! Απλά, ξεφορτώσου το παιδί του Ανοσιουργού. Μονάχα αυτό σου ζήτησα –και μπορείς να το κάνεις αλλιώς. Μπο–*

«*ΣΚΑΣΕ!* Θα κάνω ό,τι θέλω! *Και δε θέλω να σ'ακούω άλλο!*»

Έπρεπε να γλιτώσει, να γλιτώσει απ'την τρισκατάρατη Φωνή και τις απαιτήσεις της. Δε μπορούσε να αποβάλει το παιδί του Πόνκιμ. Δεν είχε πει τίποτα σε κανέναν γι'αυτό, και έτσι θα το μάθαιναν. Επιπλέον, δεν ήταν σωστό.

Όμως, η Φωνή είχε δίκιο… ίσως. Ίσως ο Πόνκιμ να την είχε κοροϊδέψει. Και, αν το είχε κάνει αυτό… *έχω χάσει όλη μου την τιμή. Την έχει πάρει ο άνεμος.*

Οι δαίμονες ποτέ δε συνευρίσκονταν με τους ανθρώπους. Ποτέ. Δεν ήταν σίγουρη αν τούτη ήταν δική της σκέψη ή αν της μιλούσε η Φωνή.

Η οποία πιθανώς να έρχεται από μέσα μου –από το υποσυνείδητό μου…

Δε μπορώ, πια!

Έκανε να πηδήσει, αλλά κάποιος την τράβηξε πίσω, απότομα.

Η καταραμένη Φωνή!

«Άφησέ με, ψευδοδαίμονα! Άφησέ με! Θα σε σκοτώσω!»

Η Δήνκα δεν καταλάβαινε τίποτα απ'αυτά που έλεγε η Εδρισία, γιατί ήταν όλα στη Δαιμονική· όμως δεν έπαψε να την τραβά πίσω. Δεν ήξερε τι την είχε πιάσει και ήθελε να σώσει μια δαιμονογυναίκα. Ίσως ήταν το γεγονός ότι φαινόταν πως κάτι δεν πήγαινε καλά με την Πριγκίπισσα. Έμοιαζε άρρωστη. Κουρασμένη. Καταθλιμμένη. Κατατρομαγμένη. Μισότρελη. Καμία σχέση με το συνηθισμένο της εαυτό, δηλαδή.

Η Εδρισία προσπάθησε να σπρώξει μακριά της τη Δήνκα, να της ξεφύγει. Αλλά οι προσπάθειές της ήταν αξιοθρήνητες, λες κι όλη η δύναμη νάχε φύγει από μέσα της. Η Αντιβασίλισσα την έριξε κάτω με σχετική ευκολία, παρότι ποτέ δε θεωρούσε τον εαυτό της

ιδιαίτερα δυνατό. Αναμφίβολα, η δαιμονογυναίκα, υπό φυσιολογικές συνθήκες, μπορούσε να τη σαπίσει στο ξύλο· αλλά, τώρα, όχι.

Η Δήνκα πήρε το πρόσωπο της Εδρισία ανάμεσα στις παλάμες της. «Πριγκίπισσα!» είπε στην Κοινή Γλώσσα. «Σύνελθε, Πριγκίπισσα! Τι κάνεις; Είχες ανεβεί επάνω στο μπαλκόνι, το ξέρεις; Θα σκοτωνόσουν! Τι έχεις πάθει;»

Η Εδρισία βλεφάρισε, σταματώντας να παλεύει. *Η ανθρώπινη σκύλα,* σκέφτηκε, αναγνωρίζοντας τη Δήνκα. *Όχι η Φωνή. Η ανθρώπινη σκύλα.*

«Καταλαβαίνεις τι σου λέω;» ρώτησε η Αντιβασίλισσα. «Θα έπεφτες απο κεί και θα σκοτωνόσουν.»

«Καλύτερα, *ανθρώπινη γυναίκα*,» αποκρίθηκε η Εδρισία. «Καλύτερα να μ'άφηνες να πέσω. Τώρα, πάρε τα βρομόχερά σου από πάνω μου!»

Η Δήνκα σηκώθηκε όρθια, κάνοντας πίσω. *Ώστε αυτό είναι το ευχαριστώ σου, Πνευματοχτυπημένη δαιμονογυναίκα…* «Ναι,» άρθρωσε, κουνώντας το κεφάλι. «Καλύτερα να σ'άφηνα να πέσεις. Έχεις τρελαθεί, φαίνεται…»

Ο οίκτος στο πρόσωπο και στο βλέμμα της ανθρώπινης Αντιβασίλισσας σόκαρε την Εδρισία. *Αυτή λυπάται εμένα; Αυτή;* Σηκώθηκε όρθια, με τη βοήθεια των ξύλινων κάγκελων του μπαλκονιού, γιατί αισθανόταν τα γόνατά της αδύναμα και τα πόδια της να μην την κρατάνε. *Η Φωνή, τώρα, έχει σωπάσει,* παρατήρησε. *Δε μιλάει. Η ανθρώπινη γυναίκα* –δεν ήθελε να το παραδεχτεί, αλλά…– *με έσωσε από την πτώση. Μα τους Αρχαίους, η καταραμένη Φωνή με είχε βάλει να σκοτωθώ!*

«Δήνκα…» άρθρωσε, με ξεραμένο λαιμό. «Με συγχωρείς… Σ'ευχαριστώ.»

Η Δήνκα ατένισε τη δαιμονογυναίκα που έτρεμε σύγκορμη. Τώρα, έμοιαζε καλύτερα· τουλάχιστον, δε φαινόταν τρελή, πλέον: δεν παραμιλούσε. «Τι είχες πάθει;» *Κάθομαι και μιλάω σε μια δαιμόνισσα! Τι έχω πάθει* εγώ*;*

«Μια… φωνή. Με… τρέλαινε,» είπε η Εδρισία, ξεροκαταπίνοντας. *Γιατί κάθομαι και μιλάω σ'αυτή την ανθρώπινη σκύλα; Με έσωσε, όμως· είναι αλήθεια. Με γλίτωσε από τη Φωνή… για τώρα.*

«Μια φωνή;» έκανε η Δήνκα. «Τι εννοείς;»

«Κάποιος μιλούσε –μέσα στο κεφάλι μου.»

Η Δήνκα δεν αποκρίθηκε. Έγλειψε τα χείλη, αμήχανα. *Ίσως, τελικά, να είναι τρελή…*

«Με θεωρείς τρελή, ε;» είπε η Εδρισία.

Η Δήνκα κούνησε το κεφάλι. «Ω όχι, όχι…»

«Με θεωρείς τρελή!» φώναξε η Πριγκίπισσα.

Η Δήνκα πισωπάτησε, νιώθοντας ένα ρίγος να τη διαπερνά. Έτρεμε κι εκείνη, τώρα. «Ε-Εδρισία. Δεν είναι αυτό… αλλά – αλλά είναι πολύ παράξενο έτσι που… Μιλούσες μόνη σου. Δεν ξέρω τι έλεγες – δεν καταλάβαινα τη γλώσσα–, αλλά μιλούσες μόνη σου.»

Η Εδρισία κατέβασε το βλέμμα, αντιλαμβανόμενη πώς έπρεπε να φαινόταν εκείνη την ώρα. Πράγματι, έπρεπε να φαινόταν τρελή στα μάτια της ανθρώπινης γυναίκας.

«Έχεις δίκιο,» της είπε. «Η Φωνή μού μιλούσε, και της αποκρινόμουν. Της έλεγα να σταματήσει, μα δε σταματούσε. Ήθελε να με φέρει εδώ, Δήνκα, ήθελε να με κάνει ν'αυτοκτονήσω· το καταλαβαίνω, τώρα. Σου χρωστώ–» Άπλωσε το χέρι της προς την ανθρώπινη Αντιβασίλισσα, αλλά εκείνη έκανε πίσω, με μια τρομαγμένη όψη στο πρόσωπό της.

«Μη φοβάσαι,» είπε η Εδρισία και άγγιξε τον ώμο της· «δε θέλω το κακό σου. Σου χρωστώ ευγνωμοσύνη για τη βοήθεια που μου πρόσφερες.»

Η Δήνκα αισθανόταν το λαιμό της να έχει, ξαφνικά, κλείσει· δεν ήξερε τι να πει, τι ν'αποκριθεί στη δαιμονογυναίκα. Της χρωστούσε ευγνωμοσύνη; Πώς ήταν δυνατόν; Ήταν *δαιμονογυναίκα*! Έπρεπε να τη μισεί, λογικά. Ήταν δαιμόνισσα, αιμοβόρα και μοχθηρή.

«Τι τρέχει εδώ πέρα;»

Οι δύο γυναίκες στράφηκαν στην μπαλκονόπορτα.

Ο Τράνθλας ατένισε τα πρόσωπά τους, που δεν ήταν χλομά μόνο επειδή το φεγγαρόφωτο τις έλουζε.

«Κάνετε σα ν' αντικρίζετε φάντασμα,» τους είπε.

Η Εδρισία πήρε το χέρι της από τον ώμο της Δήνκα, αλλά καμια τους δε μίλησε.

«Πριγκίπισσα, σας άκουσαν να φωνάζετε,» είπε ο Τράνθλας. «Δυνατά, στη Δαιμονική. Αλλά από μακριά, γιατί ούτε ένας φρουρός δε βρίσκεται εδώ γύρω. Εσείς τους διώξατε;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Εδρισία.

«Είστε καλά, Πριγκίπισσά μου; Μπορώ να μάθω τι συμβαίνει εδώ;»

Η Εδρισία στένεψε τα μάτια. «Να κοιτάς τη δουλειά σου, *άνθρωπε*.»

«Μα, αυτή είναι η δουλειά μου,» εξήγησε ο Τράνθλας. «Υποσχέθηκα στον Εκλεκτό να προσέχω το παλάτι. Και τούτη η κατάσταση μού μοιάζει πολύ παράξενη, οφείλω να πω. Εσείς οι δύο στο μπαλκόνι· κανένας φρουρός στους διαδρόμους· φωνές πριν από λίγο. Κάτι δεν πάει καλά, Πριγκίπισσα Εδρισία.»

Η Μαγκραθμέλια αναστέναξε. «Είμαι κουρασμένη,» είπε. «Θέλω να–» *Θέλω να ξεκουραστώ; Θέλω να μείνω μόνη; Κι αν η Φωνή έρθει, ξανά;* «Πρέπει να μιλήσω… με τον Εκλεκτό.»

Ο Τράνθλας την καλοκοίταξε. «Είστε άρρωστη, Πριγκίπισσά μου;»

«Θέλω να μιλήσω στον Εκλεκτό,» επέμεινε εκείνη. «Μπορείς να τον φέρεις σ' επικοινωνία μαζί μου;»

Ο Αρχικατάσκοπος δεν αποκρίθηκε· στράφηκε στη Δήνκα. «Εσείς, Υψηλοτάτη, πώς βρεθήκατε εδώ;»

«Να μη σε νοιάζει, Τράνθλας,» αποκρίθηκε η Αντιβασίλισσα, στραβώνοντας τα χείλη.

Τις έχω καταγοητεύσει και τις δύο… σκέφτηκε ο Τράνθλας. Και είπε: «Πολύ καλά, θα καλέσω το Βασιληά μας.» Έκλεισε τα μάτια και αυτοσυγκεντρώθηκε. Του είχε γίνει, πλέον, δεύτερη φύση.

Βασιληά μου, Πόνκιμ. Σε καλώ.

Τι είναι, Τράνθλας; Η φωνή του Πόνκιμ ήταν απότομη, σαν να τον είχε ενοχλήσει.

Με συγχωρείτε για την ακατάλληλη ώρα, Βασιληά μου, αλλά η Πριγκίπισσα Εδρισία επέμενε να σας μιλήσει. Επίσης, είναι και η Αντιβασίλισσα Δήνκα εδώ.

Τώρα, η φωνή του Πόνκιμ ακούστηκε μέσα στο κεφάλι και των τριών τους: *Τι συμβαίνει;*

Η Δήνκα πισωπάτησε και κρατήθηκε από τα κάγκελα, τρομαγμένη. Η Εδρισία, όμως, απλά, πήρε μια βαθιά ανάσα, συνηθισμένη, πια, στην ανθρώπινη μαγεία του Εκλεκτού.

Ακούω μια φωνή μέσα στο κεφάλι μου, είπε η Πριγκίπισσα.

Τι εννοείς; ρώτησε ο Πόνκιμ.

Κάποιος… δεν ξέρω ποιος… ίσως νάναι ανθρώπινος μάγος. Πάντως, κάποιος προσπάθησε να με κάνει… Με πρόσταζε να «ξεφορτωθώ» το παιδί μου.

Η Δήνκα ατένισε την Εδρισία με περιέργεια. *Ποιο παιδί;* σκέφτηκε.

Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού, είπε ο Πόνκιμ, *δε θα μπορούσαν να περάσουν την ασπίδα μου. Και θα το καταλάβαινα, αν το επιχειρούσαν. Επιπλέον, δεν είναι δυνατόν να γνωρίζουν για το παιδί…*

Σιγή στον Πνευματικό Κόσμο, για λίγο.

Πόνκιμ;… έκανε η Εδρισία.

Ναι, εδώ είμαι.

Η Φωνή σε ονομάτιζε «Ανοσιουργό». Και… και παραλίγο να με βάλει ν'αυτοκτονήσω. Η Δήνκα με… με βοήθησε. Δε μ'άφησε να πέσω.

Τι είδες, Δήνκα;

Τίποτα. Μονάχα την Πριγκίπισσα. Στεκόταν μόνη της στο μπαλκόνι, και παραμιλούσε. Δεν καταλάβαινα τι έλεγε, αλλά μου έμοιαζε άρρωστη. Ύστερα, έκανε να πηδήσει, και τη συγκράτησα.

Βασιληά μου, παρενέβη ο Τράνθλας, *πρέπει να σας αναφέρω και κάτι ακόμα, ιδιαιτέρως αξιοσημείωτο: Δεν υπήρχαν φρουροί στους γύρω διαδρόμους, σαν κάποιος να τους είχε προστάξει να φύγουν.*

Η Φωνή, Εδρισία, είπε ο Πόνκιμ, *σε έχει ξαναεπισκεφτεί;*

Ναι, μία φορά.

Και;

Μου ζητούσε το ίδιο πράγμα.

Τώρα, την ακούς τη Φωνή;

Όχι.

Πότε την ακούς;

Η Εδρισία συλλογίστηκε, για λίγο. *Όταν είμαι μόνη, νομίζω.*

Ποτέ όταν έχεις παρέα;

Μέχρι στιγμής, όχι, ποτέ.

Τότε, πρέπει να έχεις συνέχεια παρέα, Εδρισία. Αλλά είναι καλύτερα να μη μάθει κανείς για τη Φωνή· μην το πεις πουθενά.

Γιατί;

Διότι ίσως να είναι κάτι… πολύ άσχημο. Δεν ξέρω τι, ακόμα. Δήνκα, εσύ ήδη γνωρίζεις για τη Φωνή: Θα κάνεις παρέα στην Πριγκίπισσα;

Η Δήνκα δίστασε, για μια στιγμή. Να κάνει παρέα στη *δαιμονογυναίκα*; Της είχε σώσει τη ζωή, βέβαια, αλλά αυτό δεν την υποχρέωνε να βρίσκεται συνέχεια κοντά της! Ίσα-ίσα, η Εδρισία ήταν που της χρωστούσε χάρη.

Δήνκα, πρέπει, επέμεινε ο Πόνκιμ. *Είναι πιο σημαντικό απ'ό,τι φαντάζεσαι.*

Η Δήνκα ξεροκατάπιε. *Εντάξει, θα το κάνω…*

Τράνθλας.

Μάλιστα, Βασιληά μου.

Μάθε τι έγινε με τους φρουρούς. Μάθε γιατί έφυγαν. Υποπτεύομαι ότι μια «φωνή» μίλησε και σ'αυτούς.

Θα το ερευνήσω, Βασιληά μου.

Να είσαι πολύ προσεκτικός.

Η Εδρισία είπε: *Πόνκιμ, δεν μπορείς, κάπως, να κάνεις τη Φωνή να μην ξαναγυρίσει; Με τα μάγια σου…*

Δυστυχώς, νομίζω πως όχι. Η καλύτερη… θεραπεία γι'αυτή την ασθένεια είναι να μη βρίσκεσαι μόνη. Επομένως, κάνε όπως είπα. Τώρα: Είναι κάτι άλλο που θα θέλατε να μου αναφέρετε;

Εγώ όχι, Βασιληά μου, δήλωσε ο Τράνθλας.

Εδρισία; Δήνκα;

Η Πριγκίπισσα και η Αντιβασίλισσα δε μίλησαν.

Τότε, σας αφήνω.

*

Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, τι καινούργια κόλπα είναι τούτα;

Ο Πόνκιμ καθόταν οκλαδόν μέσα στη σκηνή του, ντυμένος μονάχα με ένα πέτσινο παντελόνι. Εμπρός του βρισκόταν, οριζοντίως, ένα μακρύ σπαθί, του οποίου η λεπίδα γυάλιζε στο φως της λάμπας. Ο Βασιληάς του Σαραόλν φόρτιζε το όπλο με ψυχική ενέργεια, όταν ο Τράνθλας τον διέκοψε από τη δουλειά του. Γνώριζε ότι πιθανώς να του χρειαζόταν αυτό το επιπλέον πλεονέκτημα, αν ήταν, τελικά, να τα βάλει με τον παλιό του δάσκαλο.

Και κάθε μέρα βεβαιώνομαι περισσότερο ότι ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν έχει επιστρέψει. Είναι εχθρός μου, τώρα, και θέλει να καταστρέψει εμένα και όλα όσα έχω δημιουργήσει· ακόμα και το παιδί που μεγαλώνει μέσα στην Εδρισία.

Οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος από τον παλιό του δάσκαλο πρέπει να είχαν ξεκινήσει. Η φωνή του πρέπει να είχε δηλητηριάσει και το δικό τους νου, ή, τουλάχιστον, των αρχηγών τους.

Όμως βρίσκεσαι εδώ, Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν; Ή τους μιλάς από κάπου… αλλού; Πώς θα πολεμήσω μαζί σου, αν δεν ξέρω τη θέση σου; Κρύβεσαι στον Πνευματικό Κόσμο ή στον υλικό;

Ο Φάλμαριν ίσως να μπορούσε να μου δώσει μια απάντηση, γιατί πιθανώς να είναι μαζί σου. Αλλά δεν ξέρω πώς να του μιλήσω. Όπως δεν ξέρω πώς να βρω κι εσένα.

Χίλιες κατάρες επάνω σου, Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν!

Ο Πόνκιμ έσφιξε τη γροθιά του. Ένιωθε αβοήθητος ενάντια στις δυνάμεις του παλιού του δασκάλου· γιατί γνώριζε πόσο *μεγάλες* ήταν αυτές.

Ακράγγιξε τη λεπίδα του ξίφους εμπρός του. Αμφέβαλε κατά πόσο θα μπορούσε να τον βοηθήσει ένα τέτοιο όπλο σε μια μάχη με τον αρχαίο δαίμονα. Όμως έπρεπε να στηριχτεί κάπου. Ν'αυξήσει τις δυνάμεις του όσο περισσότερο γινόταν.

Άραγε, στο άντρο του Κακοδαίμονος, θ'ανταμώσουμε ξανά, παλιέ μου δάσκαλε;

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Έβδομο

Ο σώφρων κατάσκοπος ουδέποτε αποκλείει την υποχώρησιν από τα σχέδια του, γνωρίζων επίσης τον ορθόν χρόνο δια να διενεργήσει αυτήν.

—Νοφαρίου *Ιδανικού Κατασκόπου Εγχειρίδιο*

Έλεγαν ότι ο δρόμος ήταν στοιχειωμένος, και κανένας διαβάτης μήτε έμπορος δεν περνούσε απο δώ, γιατί όλοι φοβόνταν τα φαντάσματα και τα στοιχειά που περιφέρονταν σε τούτο το μέρος, ύστερα από τη μάχη που είχε διαδραματιστεί. Όμως το στοίχειωμα είχε, τώρα, φύγει από το δρόμο· ο Βασιληάς Πόνκιμ, που ήταν πανίσχυρος μάγος, το είχε ξορκίσει, και ο κόσμος μπορούσε, πλέον, να διασχίζει την περιοχή με ασφάλεια.

Η κατάσκοπος, που ορισμένοι γνώριζαν ως Ανθάνα, ενώ άλλοι τη γνώριζαν με ποικίλα διαφορετικά ονόματα, δεν ήξερε κατά πόσο ήταν αληθινές αυτές οι ιστορίες για τα στοιχειώματα και τα ξεστοιχειώματα του δρόμου· πάντως, της έμοιαζε καλό σημείο για να περάσει τα σύνορα του Σαραόλν και να μπει στο Άργκανθικ. Γιατί, παρότι ο Βασιληάς Πόνκιμ λεγόταν πως είχε ξανακάνει το μέρος ασφαλές, αυτό είχε συμβεί πρόσφατα και, αναμφίβολα, η κίνηση δε θα ήταν πολύ από εδώ. Και, το σημαντικότερο, ίσως να μην υπήρχαν πολλοί φρουροί, ή, ακόμα σημαντικότερο, κατάσκοποι του Τράνθλας.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα, καθώς η κατάσκοπος έφτανε στην αρχή του κάποτε στοιχειωμένου δρόμου, κουτσαίνοντας στο δεξί πόδι. Το χτύπημα που της είχε δώσει η Λασιρία στο γόνατό ακόμα δεν είχε περάσει, και εκείνη δεν είχε χρόνο να αναπαυτεί καθόλου· έπρεπε να φύγει από το Σαραόλν το γρηγορότερο δυνατό. Γιατί ήταν σίγουρη πως, αν έπεφτε ξανά στα χέρια του Τράνθλας, ο Αρχικατάσκοπος δε θα της φερόταν το ίδιο καλά, όπως την πρώτη φορά. Ωστόσο, όλα τούτα τα χρωστούσε στη Λασιρία, και θα φρόντιζε, κάποια στιγμή, να την ξεπληρώσει, όπως της άξιζε. Άλλωστε, η Πράσινη Γουστέρα πάντοτε εξοφλούσε τα χρέη της.

Η κατάσκοπος στάθηκε, για λίγο, ακουμπώντας στο ξύλινο μπαστούνι της, για να πάρει μια βαθιά ανάσα από τον νυχτερινό αέρα. Εμπρός της, ο δρόμος μπορούσε να δει ότι περνούσε ανάμεσα από λόφους, πάνω στους οποίους υπήρχαν συστάδες δέντρων εδώ κι εκεί. *Πολύ ταιριαστό μέρος για στοίχειωμα,* σκέφτηκε, αναρωτούμενη αν όλα όσα λέγονταν για τα ντόπια φαντάσματα δεν ήταν παρά μια καλοστημένη απάτη. Αλλά γιατί κάποιος να ήθελε να διακόψει εδώ πέρα το εμπόριο ανάμεσα στο Σαραόλν και στο Άργκανθικ; Ειδικά την εποχή πριν από τον πόλεμο και πριν από την Αντιδαιμονιακή Συμμαχία; Ποιος ξέρει. Υπήρχαν διαφόρων ειδών άνθρωποι, με διάφορους σκοπούς…

Η κατάσκοπος συνέχισε να βαδίζει, κλοτσώντας σκόνη με τις μπότες της. Ήταν κουρασμένη, και το δεξί της γόνατο πονούσε, όμως δε σκόπευε να σταματήσει για ανάπαυση, τώρα που βρισκόταν τόσο κοντά στο να διασχίσει τα σύνορα του Σαραόλν.

Ο δρόμος επάνω στον οποίο προχωρούσε ήταν κακοδιατηρημένος, και φαινόταν. Νόμιζε ότι μπορούσε να τον ακούσει να *τρίζει* κάτω απ'τα μποτοφορεμένα της πόδια –μια ψευδαίσθηση, φυσικά, την οποία της προκαλούσε το περιβάλλον. Μια ψευδαίσθηση που θα προκαλούσε και σ'άλλους οι οποίοι περνούσαν από εδώ. *Πράγματι, πολύ ταιριαστό μέρος για στοίχειωμα.*

Κι αυτοί οι λόφοι αυξάνουν την… ατμόσφαιρα του στοιχειώματος, σκέφτηκε η κατάσκοπος, παρατηρώντας τους μαύρους, καμπουριασμένους γίγαντες στα βόρεια και στα νότια, επάνω στους οποίους τα δέντρα στέκονταν σαν κοκαλιάρικα τελώνια, βαστώντας ραβδιά και ξίφη.

Τουλάχιστον, έχω παρέα σ'αυτό το έρημο μέρος…

Πράγμα που της πρόσφερε ελάχιστη ανακούφιση, γιατί κανένα από τα στοιχειά επάνω στους μαύρους, καμπουριασμένους γίγαντες δεν κατέβαινε για να τη βοηθήσει στο περπάτημα. Και το δεξί της γόνατο τής έριχνε δυνατές σουβλιές σ'όλο της το πόδι.

Πόσο μακρύς είναι τούτος ο δρόμος; αναρωτήθηκε η κατάσκοπος, ύστερα από κάποια ώρα. *Πόσα χιλιόμετρα μέχρι τα σύνορα;* Ίσως, τελικά, να μην ήταν δυνατόν να τον διασχίσει απόψε. *Εκτός κι αν θέλω να πεθάνω…* Πήγε στην άκρη της οδού και κάθισε, ακουμπώντας την πλάτη της επάνω στον κορμό ενός δέντρου και τυλίγοντας την κάπα γύρω από τον εαυτό της. Ένα αδύναμο αεράκι είχε σηκωθεί, σφυρίζοντας μέσα στ'αφτιά της κατασκόπου, και φέρνοντας μαζί του χώμα και μερικά φύλλα από τους τριγυρινούς λόφους.

Τέντωσε το δεξί της πόδι, σφίγγοντας τα δόντια από τον πόνο. Ύστερα, ψηλάφισε το γόνατο, και ο πόνος αυξήθηκε. *Χρειάζομαι ανάπαυση. Αλλά πρέπει να φτάσει στο Άργκανθικ, πρώτα. Δεν είμαι*

ασφαλής εδώ. Ξεφύσησε. Τράβηξε το φλασκί από τη ζώνη της και ήπιε μια μεγάλη γουλιά νερό. *Πόσο μακρύς, όμως, να είναι τούτος ο δρόμος;*

Άθελά της, σκέψεις για ατελείωτους, μαγικούς δρόμους γέμισαν το νου της. Δρόμους που τα παραμύθια έλεγαν πως δεν έφταναν ποτέ στο τέλος τους, και οι διαβάτες τυραννιόνταν, προχωρώντας και προχωρώντας και προχωρώντας, μέχρι να πεθάνουν από την πείνα ή την εξάντληση.

Αλλά τέτοια μέρη δεν υπάρχουν παρά μονάχα στη φαντασία των ανθρώπων, προσπάθησε να καθησυχάσει τον εαυτό της η κατάσκοπος. Η οδός επάνω στην οποία ταξίδευε, σίγουρα, είχε στοιχειώσει μέσω κάποιας απάτης και είχε ξεστοιχειώσει με τον ίδιο τρόπο. Μάλιστα, δε θα την παραξένευε καθόλου αν μάθαινε πως ο άνθρωπος που την είχε στοιχειώσει ήταν εκείνος που εξόρκισε το στοίχειωμα κιόλας: ο Πόνκιμ.

Αυτός ο μάγος είναι δόλιος κι επικίνδυνος. Ο Κρυφός Βασιληάς πρέπει να τον προσέχει. Το Άργκανθικ ολάκερο πρέπει να τον προσέχει. Η κατάσκοπος δεν πίστευε τις αηδίες που της είχε πουλήσει ο Τράνθλας, ότι ο Βασιληάς του ήθελε μονάχα ειρηνικές συναναστροφές με το Βασίλειό της. Γιατί οι συναναστροφές που πιθανώς να θεωρούσε εκείνος «ειρηνικές» ίσως να μην ήταν τέτοιες για τους Αργκανθικιανούς. Ο πόλεμος, άλλωστε, δε διεξάγεται μονάχα με στρατούς σιδερόφρακτων πολεμιστών και όπλα από ατσάλι, όπως γνώριζε πολύ καλά η κατάσκοπος. Διεξάγεται και με τα λόγια, με τη διπλωματία, με την κατασκοπία, και τις μυστηριώδεις δολοφονίες. Με τη μαγεία επίσης, αν κάποιος είχε αυτό το μέσο στη διάθεσή του –ένα λίαν επικίνδυνο μέσο: γιαυτό κιόλας έπρεπε να προσέχουν τον Πόνκιμ.

Τα πράγματα που δε μπορείς να δεις έχουν την ίδια δύναμη να σε βλάψουν, όπως τα πράγματα που βλέπεις… ή, ίσως, και περισσότερη.

Η κατάσκοπος ακούμπησε το κεφάλι στον κορμό πίσω της. Χαλάρωσε ένα στιλέτο που βρισκόταν μέσα στο αριστερό μανίκι της

τουνίκα της. Έπρεπε να κοιμηθεί για μερικές ώρες, ώστε να έχει δυνάμεις να συνεχίσει, μετά.

Ο ύπνος την πήρε στην αγκαλιά του, ρίχνοντας ένα μαύρο σεντόνι επάνω της και στέλνοντάς τη σε μια χώρα γεμάτη σκιές, στροφές, φώτα που φαίνονταν αχνά μέσα απ' την ομίχλη, λεπίδες που γυάλιζαν στο φεγγαρόφωτο, ποικιλόχρωμα δαιμονικά μάτια και μαλλιά, και δόλιες μορφές που υποτονθόρυζαν πίσω από κλειστές πόρτες, έτσι που εκείνη πάσχιζε μα δε μπορούσε ν' ακούσει λέξη.

Όταν ξύπνησε, ήταν λουσμένη στον ιδρώτα. Άφησε τη λαβή του στιλέτου της και κοίταξε τριγύρω. Και, στο γκρίζο φως της αυγής, ατένισε μια φιγούρα επάνω στους λόφους αντίκρυ της. Μια γυαλάδα. Μαλλιά. Πορφυρά και πράσινα.

Δαίμονας!

Η κατάσκοπος κοκάλωσε. Την είχαν βρει οι κατάσκοποι του Τράνθλας; Παρέμεινε ακίνητη, τυλιγμένη μέσα στην κάπα της και κουκουλωμένη. *Για να δούμε πώς θα ενεργήσει ο Μαγκραθμέλιος… Άστον να κινηθεί πρώτος.*

Ο δαιμονάνθρωπος ακούμπησε, προς στιγμή, το δέντρο πλάι του – το τελώνιο που βαστούσε δυο κυρτά ξίφη στο πρωινό φως. Ύστερα, γύρισε απ' την άλλη και εξαφανίστηκε, μ' ένα τίναγμα του μανδύα του.

Δε με είδε, ή δε με αναγνώρισε; Μάλλον, το δεύτερο. Ή ίσως να μην έψαχνε καν γι' αυτήν. Ίσως η εμφάνιση του Μαγκραθμέλιου εδώ να ήταν τυχαία. *Ίσως να είναι κάποιος από τους φύλακες τούτης της περιοχής, τοποθετημένους εδώ από τον Βασιληά Πόνκιμ.*

Η κατάσκοπος σηκώθηκε όρθια, στηριζόμενη στο μπαστούνι της. Το γόνατό της ήταν στα ίδια χάλια, αλλά, τουλάχιστον, πολύ πιο ξεκούραστο από χτες. Ξεκίνησε να ταξιδεύει επάνω στον πρώην-στοιχειωμένο δρόμο, παρατηρώντας γύρω της, βόρεια και νότια, τους λόφους, μήπως φανεί πάλι κανένας δαιμονάνθρωπος. Όμως κανείς δε φάνηκε· και τώρα, το πρωί, τα τελώνια έμοιαζαν λιγότερο με τελώνια και περισσότερο με κοινά δέντρα, και οι μαύροι,

καμπουριασμένοι γίγαντες λιγότερο με τέτοιους και περισσότερο με απλούς λόφους. *Τα μάγια της νύχτας λύθηκαν.*

Ελπίζω αυτό να σημαίνει πως ο δρόμος θα τελειώσει σύντομα.

Η ημέρα, όμως, είχε φέρει τη δική της μαγεία. Τον μεγάλο ήλιο, Λούντρινχ, πρώτα, και, ύστερα, τον μικρότερο, Βάνσπαρχ. Δύο φλογεροί θεοί που έβαλαν τη γη με πύρινα βέλη και έκαναν την κατάσκοπο να ιδρώνει κάτω απ'την καλοκαιρινή της κάπα, ενώ έβηχε, πού και πού, από το χώμα που σηκωνόταν εμπρός της. Μια γυναίκα λιγότερο συνηθισμένη στις κακουχίες δε θα είχε φτάσει ως εδώ· θα είχε σταματήσει πολύ πιο πριν, περιμένοντας να θεραπευτεί το γόνατό της, και μετά θα είχε ταξιδέψει, για να φύγει από το Σαραόλν. Όμως έτσι θα κινδύνευε να την εντοπίσουν· και, μάλλον, θα την εντόπιζαν, γιατί ο Τράνθλας είχε απλωμένα τα δίχτυα του παντού μέσα στο Βασίλειο. Επομένως, η κατάσκοπος είχε συνεχίσει να βαδίζει. Εξάλλου, τούτη δεν ήταν η πρώτη δύσκολη κατάσταση που είχε καταφέρει να περάσει.

Οι ήλιοι σκαρφάλωναν στον ουρανό από αντικριστές κατευθύνσεις και, φαινομενικά, με διαφορετική ταχύτητα ο καθένας· όμως το μεσημέρι μεσουράνησαν κι οι δύο περίπου την ίδια στιγμή. Και η κατάσκοπος ακόμα δεν είχε φτάσει στο τέλος του δρόμου. Πράγμα που την έβαλε, ξανά, σε υποψίες αν ήταν, όντως, μαγικός, στοιχειωμένος, ώστε να μην τελειώνει ποτέ.

Κούνησε το κεφάλι κι απομάκρυνε αυτή την ανόητη σκέψη απ'το νου της. *Η ζέστη έχει αρχίσει να με χαζεύει,* συλλογίστηκε. *Όπου νάναι πρέπει να φτάσω στο τέλος· δεν μπορεί…*

Και δεν είχε άδικο, όπως αποδείχτηκε. Συνεχίζοντας να βαδίζει, συνάντησε έναν ποταμό. Σταμάτησε αρκετά μέτρα μακριά απ'αυτόν και ατένισε τη γέφυρα που βρισκόταν υπό κατασκευή. Καμια ντουζίνα εργάτες κοιμόνταν κοντά της, άνθρωποι και δαιμονάνθρωποι μαζί. Όλοι τους έμοιαζαν κουρασμένοι από τη δουλειά της ημέρας.

Η κατάσκοπος κοίταξε ερευνητικά την μισοτελειωμένη γέφυρα. *Δε μοιάζει να μπορεί να σηκώσει πολύ βάρος, ακόμα, όμως εμένα πρέπει να μπορεί να με σηκώσει.* Βάδισε προς τα κει, στηριζόμενη στο μπαστούνι της, και λιγάκι παραξενεμένη που δεν υπήρχαν άλλοι φύλακες εδώ, πέραν από τούτους τους εργάτες.

Πρόλαβε δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη σκέψη της και άκουσε καλπασμό από τα βόρεια. Στράφηκε, για ν'αντικρίσει ένα μαύρο άτι να έρχεται από τους λόφους. Στη σέλα του καθόταν ένας δαιμονάνθρωπος, με μακριά πορφυροπράσινα μαλλιά. Πιθανώς, εκείνος που την παρακολουθούσε το πρωί. *Να πάρει!*

Η κατάσκοπος χαλάρωσε, πάλι, το στιλέτο στο μανίκι της.

Ο Μαγκραθμέλιος τράβηξε τα γκέμια του αλόγου εμπρός της. «Κυρία,» είπε, μιλώντας σχετικά καλά τη λαλιά των ανθρώπων, «είστε η πρώτη που διασχίζετε το δρόμο, αφότου ο Βασιληάς μας, μέσα στη μεγαλοψυχία του, ξόρκισε την κατάρα που στοίχειωνε τούτο το μέρος.»

Τιμή μου… «Και λοιπόν;»

Ο δαιμονάνθρωπος ξεπέζεψε. Ήταν ντυμένος με πέτσινο θώρακα, παρατήρησε η κατάσκοπος, όχι μεταλλικό. *Ανιχνευτής, μάλλον, ή κατάσκοπος. Πάντως, δε μου μοιάζει για στρατιώτης.* Στον αριστερό του γοφό κρεμόταν ένα κοντόσπαθο και στον δεξή ένα ξιφίδιο.

«Τα πράγματα είναι σε λιγάκι πρωτόγονη κατάσταση εδώ, όπως θα μπορείτε να δείτε,» είπε ο Μαγκραθμέλιος, «και λίγοι φρουροί υπάρχουν. Επομένως, είμαι υποχρεωμένος να σας κάνω μια σχετική έρευνα.»

Ήταν ευγενικός, αλλά η κατάσκοπος δεν αμφέβαλε καθόλου πως, αν του έφερνε αντίρρηση ή αντίσταση, η ευγένειά του θα έπαυε. Με την άκρια του ματιού της, παρατήρησε ότι μερικοί εργάτες είχαν ξυπνήσει και τους κοιτούσαν. *Αν είναι να κάνω κάτι, πρέπει να το κάνω σύντομα.*

«Έχω δύο μαχαίρια μαζί μου,» αποκρίθηκε. «Για την προστασία μου. Ύστερα από τον πόλεμο, πολλοί κίνδυνοι παραμονεύουν στην

ύπαιθρο… ληστές, παλιάνθρωποι ή…» *–Κακοδαίμονες–* «…παλιοδαίμονες.»

«Παρ'όλ'αυτά, πρέπει να σας ψάξω,» είπε ο δαιμονάνθρωπος, στενεύοντας τα μάτια και κοιτάζοντάς την από πάνω ως κάτω, σαν να του είχε κινήσει την περιέργεια.

Μ'αυτούς τους καταραμένους Μαγκραθμέλιους, δεν ξέρεις πώς να φερθείς. Καθόλου προβλέψιμοι… Ανάθεμα τη Λασιρία! Αν τώρα δεν ήμουν χτυπημένη στο δεξί γόνατο, δε θα είχα τόσο μεγάλο πρόβλημα μ'ετούτον.

Ο δαιμονάνθρωπος πλησίασε και άρχισε να την πασπατεύει, διαδικαστικά. Από την εμπειρία της, οι περισσότεροι άντρες στρατιώτης που έψαχναν μια γυναίκα δεν ήταν τόσο διακριτικοί. Τούτος ο Μαγκραθμέλιος δεν έμοιαζε να τη βλέπει καθόλου ως γυναίκα. Ίσως να ήταν κίναιδος, ή ίσως αυτό να αποτελούσε ιδίωμα των δαιμονανθρώπων. Άλλωστε, όσο έμενε στη Μάρβαθ, δεν είχε ποτέ υποπέσει στην αντίληψή της κάποιος δαίμονας που να ερωτοτροπεί με άνθρωπο.

Ο Μαγκραθμέλιος τράβηξε το στιλέτο απ'το μανίκι της. «Παράξενα όπλα έχεις επάνω σου, κυρία,» είπε. «Τούτο δεν είναι το όπλο ενός απλού διαβάτη· είναι το όπλο φονιά… ή κατασκόπου–»

Η κατάσκοπος άφησε το μπαστούνι της να πέσει και τον χτύπησε καταπρόσωπο, με την παλάμη του δεξιού της χεριού. Ο δαιμονάνθρωπος σωριάστηκε στο έδαφος, ξαφνιασμένος· και εκείνη, μ'ένα γρήγορο πήδημα, βρέθηκε επάνω στ'άτι του. Τράβηξε τα γκέμια και το ζώο χρεμέτισε, κλοτσώντας τον αέρα· ύστερα, κάλπασε προς τη μισοτελειωμένη γέφυρα.

Πίσω της, η κατάσκοπος άκουσε φωνές από τους εργάτες.

«ΕΕ! Σταμάτα!»

«Πού πας;»

«Τρελή!»

«Η γέφυρα δεν είναι έτοιμη!»

Αλλά θα πρέπει ν'αντέξει. Έστω για λίγο.

Η κατάσκοπος κρατήθηκε γερά επάνω στο άλογό της και το οδήγησε στην ημιτελή ξύλινη κατασκευή. Οι οπλές του έκαναν τα ξύλα να τρίξουν δυνατά. Όμως εκείνη δεν το σταμάτησε· τουναντίον, έμπηξε τα τακούνια των μποτών της στα πλευρά του, για να πάει πιο γρήγορα. Γιατί, καθώς περνούσε, πίσω της μπορούσε ν'ακούσει τα ξύλα όχι μονάχα να τρίζουν, μα να σπάνε κιόλας.

Οι εργάτες κραύγαζαν, εξαγριωμένοι.

Το άλογο πέρασε τη γέφυρα, και έκανε μια απότομη κίνηση, αφηνιασμένο. Η κατάσκοπος εκτοξεύτηκε απ'τη ράχη του, στον αέρα, και είδε–

–ένα δέντρο–

–ένα κλαδί–

Πιάστηκε απ'το κλαδί, με το δεξί χέρι, και κρεμάστηκε απο κεί, για μια στιγμή, προτού το αφήσει, πέφτοντας στο αριστερό της πόδι (ήξερε πως, αν έπεφτε στο δεξί, δε θα το χρησιμοποιούσε ποτέ ξανά). Κάποιες φορές, κι η ίδια απορούσε με την τύχη της. Κανονικά, έπρεπε να είχε τσακιστεί από τούτη την εκτόξευση.

Ασθμαίνοντας, κοίταξε πίσω της, για να δει το ξύλινο ερείπιο που είχε αφήσει το πέρασμά της, καθώς και τους εξαγριωμένους εργάτες και τον φρουρό, οι οποίοι φώναζαν, βρίζοντάς την.

Η κατάσκοπος στράφηκε απ'την άλλη, αγνοώντας τους. Ήξερε ότι παρακάτω βρισκόταν ένα Αργκανθικιανό φυλάκιο, αλλά δε σκόπευε να το συναντήσει, επειδή πιθανώς να είχε τα ίδια επεισόδια με τους φύλακες εκεί· και αμφέβαλε αν η τύχη της θα τη βοηθούσε δύο φορές σήμερα. Έτσι, πήγε προς τα νότια, τρέχοντας και πατώντας στο δεξί της πόδι όσο πιο ελαφριά μπορούσε –πράγμα που δεν είναι και τόσο απλό, όταν βιάζεσαι.

Η Πράσινη Γουστέρα ανυπομονούσε να φτάσει στα παλιά της μέρη, για να ξεκουραστεί.

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Όγδοο

Περίμενα αιώνες και χιλιετίες, τέκνα μου. Αλλά, τώρα, είμαι μαζί σας. Για να σας ενώσω και να σας καθοδηγήσω. Η Βόρεια και η Νότια Μάγκραθμελ θα είναι ένα, απο δώ και στο εξής· και, ως ενιαία, θα προελάσει στα σύνορα του Βασιλείου Σαραόλν, και θα εισβάλει, όταν η ώρα έρθει η σωστή. Όταν ο Εκλεκτός μου φέρει το Χάος, που παντοτινά προηγείται της Δημιουργίας. Γιατί, ναι, ύστερα από τον ιερό μας πόλεμο, ένας νέος κόσμος θα δημιουργηθεί. Με εσάς τους αδιαμφισβήτητούς του κυβερνήτες!

—Ύψιστος Άρχων Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν

Η Δήνκα έκανε παρέα στην Πριγκίπισσα Εδρισία, όπως της είχε ζητήσει ο Πόνκιμ. Ήταν απόγευμα και οι δυο τους κάθονταν στο σαλόνι των βασιλικών διαμερισμάτων, δίχως να κουβεντιάζουν. Σιγή είχε απλωθεί στο δωμάτιο, καθώς η καθεμία ήταν χαμένη στις προσωπικές της σκέψεις.

Η Αντιβασίλισσα δεν είχε κάνει ακόμα καμια ερώτηση στην Μαγκραθμέλια για την… ασθένεια που έμοιαζε να την έχει πλήξει· ούτε είχε ζητήσει να μάθει τίποτα για το παιδί που είχαν αναφέρει εκείνη κι ο Πόνκιμ. Όμως τα μάτια της Δήνκα ατένιζαν ερευνητικά την Εδρισία σήμερα, όλη την ημέρα, και είχε φτάσει στο συμπέρασμα ότι το παιδί πρέπει να βρισκόταν *μέσα* στη δαιμονογυναίκα, αγέννητο ακόμα. Ναι, η κοιλιά της ήταν αρκετά μεγάλη· θα μπορούσε να είναι έγκυος.

Μάλλον, στον τέταρτό της μήνα βρίσκεται, σκέφτηκε η Αντιβασίλισσα, τώρα, καθώς την παρατηρούσε. *Άλλοι τέσσερις τής μένουν. Το παιδί της θα έρθει το Φθινόπωρο… εκτός κι άμα γεννήσει πρόωρα.* Αναρωτήθηκε αν οι δαιμόνισσες γεννούσαν το ίδιο με τις ανθρώπινες γυναίκες. Αλλά ποια διαφορά μπορεί να υπήρχε; Το σώμα τους –έξω από τα μυτερά δόντια και αφτιά, και τα ποικιλόχρωμα μαλλιά και μάτια– ήταν ίδιο.

Ποιου είναι το παιδί, άραγε; αναρωτήθηκε η Δήνκα.

«Είσαι παντρεμένη;» ρώτησε την Εδρισία.

Η Πριγκίπισσα φάνηκε να ξαφνιάζεται, σαν η ερώτηση να την είχε πιάσει εξ απήνης. Το βλέμμα της έφυγε από το παράθυρο και στράφηκε στην Αντιβασίλισσα.

Γιατί θέλεις να μάθεις κάτι τέτοιο, ανθρώπινη γυναίκα; σκέφτηκε η Εδρισία. *Κι έτσι, ξαφνικά… Εκτός, βέβαια… Μα, φυσικά· σίγουρα, θα έχει καταλάβει ότι είμαι έγκυος, από τα λόγια του Πόνκιμ, και από… από το σώμα μου, ίσως. Χμ… Υποπτεύεται και ποιου είναι το παιδί, άραγε;*

«Είχα τρεις συζύγους.»

Τι! συλλογίστηκε η Δήνκα. Τρεις *συζύγους;*

Η έκπληξη φάνηκε στο πρόσωπό της, και η Εδρισία γέλασε. «Ασυνήθιστο για τα γούστα σας;»

«Πρέπει να ομολογήσω πως… ναι, δεν είναι και τόσο συνηθισμένο,» είπε η Δήνκα. «Πώς είναι δυνατόν να έχεις τρεις συζύγους;»

«Δεν έχω,» τη διόρθωσε η Εδρισία· «*είχα.*»

«Τι τους συνέβη;»

«Ο ένας με πρόδωσε, και είναι νεκρός. Ο άλλος *δεν* με πρόδωσε, και είναι επίσης νεκρός…»

«Και ο τρίτος;»

«Με πρόδωσε, και δεν είναι νεκρός, ακόμα.»

Η Δήνκα συμπέρανε πως υπήρχαν και χειρότερες καταστάσεις από τη δική της. Τουλάχιστον, εκείνη την είχε προδώσει μονάχα *ένας* της σύζυγος: ο μοναδικός. «Ωστόσο, δε μου απάντησες: Πώς είναι δυνατόν να έχεις τρεις;»

Η Εδρισία ανασήκωσε τους ώμους. «Γιατί να μην είναι;»

Η Δήνκα σηκώθηκε από τον καναπέ. Άνοιξε ένα ντουλάπι και πήρε ένα μπουκάλι κρασί από μέσα. Γέμισε ένα κρυστάλλινο ποτήρι και έκλεισε το ντουλάπι. Ήπιε, αργά, μια γουλιά. «Οι νόμοι σας το επιτρέπουν;»

«Αν είσαι ευγενικής καταγωγής, ναι,» αποκρίθηκε η Εδρισία. «Οι κοινοί δαίμονες, φυσικά, δεν επιτρέπεται να έχουν πάνω από έναν ή μία σύζυγο.»

«Γιατί;»

«Επειδή αυτό θα προκαλούσε πολλά κοινωνικά προβλήματα.»

«Και για τους ευγενείς δεν ισχύει το ίδιο;» ρώτησε η Δήνκα· και πρόσθεσε, νοερά: *Εσένα, σίγουρα, σου προκάλεσε μπόλικα.*

«Ισχύει. Αλλά οι ευγενείς είναι λιγότεροι από τους κοινούς. Οπότε και τα προβλήματα επίσης.»

«Α, μάλιστα.» Η Δήνκα κάθισε, πάλι, στον καναπέ. Μετά, ρώτησε, προσεκτικά: «Έχεις παιδιά από τους συζύγους σου;»

Αρχίζεις να γίνεσαι ενοχλητική, ανθρώπινη γυναίκα…! Η Εδρισία ένευσε. «Ναι. Δύο, μικρά.»

Η Δήνκα κατέβασε το βλέμμα στο ποτήρι της, ταράζοντας ελαφρώς το κρασί εντός του. «Το δικό μου παιδί είναι πολύ μακριά…»

«Πόσο μακριά;»

«Στην άλλη μεριά του Σαραόλν.»

Η Μαγκραθμέλια Πριγκίπισσα δε μίλησε, στρέφοντας τη ματιά της στο παράθυρο και στον ουρανό.

«Δε φοβήθηκες, Εδρισία, που έφερες τα παιδιά σου εδώ;» ρώτησε η Δήνκα, ύστερα από λίγο. «Πήγαινες για πόλεμο, άλλωστε…»

Εκείνη δε γύρισε, για να την κοιτάξει. «Η επιτυχία του πολέμου ήταν βέβαιη. Ο Ύψιστος Άρχων βρισκόταν στο πλευρό μας. Τα παιδιά μου, αν και μικρά, έπρεπε να γνωρίσουν το μεγαλείο της νίκης μας.» Τώρα, ατένισε τη Δήνκα. «Το Σαραόλν ήταν ένα αιώνιο εμπόδιο που, επιτέλους, θα έπεφτε, και ένας νέος κόσμος θα γεννιόταν. Όμως…» Το βλέμμα της κατέβηκε, στο πάτωμα του δωματίου. «…ο Ύψιστος Άρχων χάθηκε… εξαφανίστηκε. Και τώρα, ναι, θα προτιμούσα τα παιδιά μου να βρίσκονταν πίσω, στη Μάγκραθμελ…» Αλλά, ύστερα, φάνηκε να το καλοσκέφτεται. «Ή, μάλλον, καλύτερα όχι.»

«Γιατί;»

Η Εδρισία ύψωσε το βλέμμα. «Επειδή υπάρχουν μεγαλύτερα προβλήματα εκεί. Οι δούλοι έχουν εξεγερθεί. Πράγμα… μη αναμενόμενο. Αν μονάχα ο Ύψιστος Άρχων ήταν ακόμα μαζί μας, τίποτα από τούτα τα κακά δε θα είχε συμβεί. Είναι λες και, όταν εξαφανίστηκε, η τύχη μας να μας εγκατέλειψε…»

«Ποιος ήταν αυτός ο Ύψιστος Άρχων, Εδρισία;» ρώτησε η Δήνκα.

«Δεν ξέρεις, ε;…» Η Μαγκραθμέλια έμοιαζε παραξενεμένη.

«Όχι, δεν ξέρω.»

«Ήταν ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, ένας αρχαίος δαίμονας. Οι στρατοί σας εδώ, στο Σαραόλν, σμπαραλιάζονταν μπροστά στο μεγαλείο του. Η λαμπρότητά του έκανε τους ανθρώπους να γονατίζουν και να τον προσκυνούν: ακόμα και να πεθαίνουν στη θέα του.»

Υπερβολές της ηλίθιας δαιμονογυναίκας, σκέφτηκε η Δήνκα. *Άσε που, μάλλον, με παραμυθιάζει. Μπα'αρ– Τι όνομα είν'αυτό, μα τα Πνεύματα;*

«Κι αφού ήταν τόσο ισχυρός, αυτός ο δαίμονας, πώς χάθηκε;»

«Μυστήριο είναι. Δεν ήμουν μπροστά, όταν συνέβη. Όμως για το χαμό του ευθύνεται ένας *ανθρώπινος μάγος*.»

Η Δήνκα ήπιε μια γουλιά κρασί. «Και τώρα, τι σκέφτεσαι να κάνεις, Εδρισία; Θα επιστρέψεις στη Μάγκραθμελ, με τα παιδιά σου;» *Πήγαινε και άφησε σε μένα το Θρόνο του Σαραόλν –μου ανήκει!*

«Δεν άκουσες τι σου είπα, ανθρώπινη γυναίκα; Υπάρχουν προβλήματα στη Μάγκραθμελ. Ο Βασιληάς Καρθαβλέρν έχει ήδη πάει για να βοηθήσει.»

«Κι εσύ δε θα πας;»

«Εγώ έχω… άλλα καθήκοντα εδώ. Για την ώρα.»

Τι καθήκοντα, δαιμονογυναίκα; σκέφτηκε η Δήνκα. *Να μη μ'αφήνεις να διοικήσω μόνη μου;*

Η πόρτα χτύπησε.

«Περάστε,» φώναξε η Εδρισία.

Ένας Μαγκραθμέλιος υπηρέτης μπήκε, και είπε στη γλώσσα των δαιμόνων, την οποία η Δήνκα δεν καταλάβαινε: «Αγγελιαφόρος ήρθε, Υψηλοτάτη. Από τη Μάγκραθμελ.»

Η Εδρισία, πάραυτα, σηκώθηκε απ'την πολυθρόνα της. «Από τη Μάγκραθμελ;»

«Μάλιστα, Πριγκίπισσά μου.»

«Φέρτον εδώ. Τώρα.»

Ο δαίμονας έκανε μια σύντομη υπόκλιση και έφυγε.

Τα νέα που περίμενα, επιτέλους, έφτασαν! σκέφτηκε η Εδρισία, νιώθοντας το κορμί της να τρέμει ελαφριά από αγωνία και την ανάσα της να έχει γίνει πιο γρήγορη.

«Τι είναι;» τη ρώτησε η Δήνκα. «Τι είπατε; Κάτι σημαντικό συνέβη;» Και συλλογίστηκε: *Μου τη δίνει, όταν μιλούν στην καταραμένη τους γλώσσα!*

«Ένας αγγελιαφόρος ήρθε,» αποκρίθηκε η Εδρισία, χρησιμοποιώντας τώρα την Κοινή Γλώσσα.

«Και;»

«Φέρνει νέα που με ενδιαφέρουν πολύ.»

«Από πού;»

«Από τη Μάγκραθμελ.»

Η Δήνκα δεν είπε τίποτα άλλο, καθώς περίμεναν. *Από τη Μάγκραθμελ…* σκέφτηκε. *Ο πόλεμος εκεί πρέπει νάναι πολύ σοβαρός, για ν'ανησυχεί τόσο η Πριγκίπισσα.*

Η πόρτα χτύπησε, ξανά.

«Περάστε,» είπε η Εδρισία, και ένας Μαγκραθμέλιος μπήκε, κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση. Ήταν ντυμένος ταξιδιωτικά και έμοιαζε ταλαιπωρημένος από το δρόμο.

«Πριγκίπισσά μου,» τη χαιρέτησε στη λαλιά των δαιμόνων, «φέρνω… παράξενα μαντάτα από την πατρίδα σας.»

«Πες μου!» τον παρότρυνε η Εδρισία, γεμάτη ανυπομονησία. *Είναι ο αδελφός μου νεκρός;* αναρωτήθηκε. *Μου ανήκει, τώρα, ο Θρόνος της Βόρειας Μάγκραθμελ;*

Η Δήνκα αναστέναξε, σκεπτόμενη: *Αρχίσανε, ξανά, να μιλάνε στη γλώσσα τους…*

«Η Βόρεια Μάγκραθμελ υπέστη αρκετές καταστροφές, Υψηλοτάτη,» είπε ο αγγελιαφόρος. «Αλλά περισσότερες υπέστη η Νότια.»

Πράγμα που άξιζε στους Νότιους, συλλογίστηκε η Εδρισία. *Άλλωστε, εκείνοι ευθύνονται για τη διάσπαση της Χώρας των Δαιμόνων.* Όμως δε μίλησε· περίμενε τον μαντατοφόρο να συνεχίσει.

Κι εκείνος συνέχισε: «Ο αδελφός σας, ο Πρίγκιπας Ταρνοσάρογκ, ευτυχώς, είναι ζωντανός και καλά στην υγεία του.»

Όχι!

«Και χάρηκε ιδιαίτερα, όταν του είπα πως κι εσείς είστε καλά και το ίδιο και τα παιδιά σας.»

«Κι εμένα τα νέα σου με χαροποιούν, αγγελιαφόρε,» δήλωσε η Εδρισία. *Ο Πόνκιμ μού υποσχέθηκε ότι θα με κάνει Βασίλισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ· και είμαι σίγουρη πως θα εκπληρώσει την υπόσχεσή του, είτε ο Ταρνοσάρογκ είναι ζωντανός είτε νεκρός. Και ύστερα, θα γίνω Βασίλισσα* όλης *της Μάγκραθμελ. Θα ενώσω την πατρίδα μας, ξανά!* «Τι άλλα έχεις να μου αναφέρεις; Ο στρατός του Βασιληά Καρθαβλέρν τι κάνει; Έμαθες τίποτα γι' αυτόν;»

«Μάλιστα, Πριγκίπισσά μου. Άκουσα ότι είχε αρκετές επιτυχίες ενάντια στους επαναστατημένους δούλους.»

«Πώς κρίνεις την κατάσταση για εμάς; Θα τους νικήσουμε ή όχι;»

«Θέλω να πιστεύω ότι θα νικήσουμε, Υψηλοτάτη. Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσοι εθελοντές έχουν έρθει, για να αυξήσουν τους στρατούς μας. Ωστόσο, αυτοί οι εθελοντές δεν είναι πολεμιστές, Πριγκίπισσά μου· είναι κοινοί δαίμονες.»

«Δεν εκπαιδεύονται;»

«Μάλιστα, Υψηλοτάτη. Αλλά, δυστυχώς, οι ανεκπαίδευτοι είναι, κατ' αναλογία, πολύ περισσότεροι από όσους θα μπορούσαν

κανονικά οι εκπαιδευτές να αναλάβουν, και υπάρχει κάποιο πρόβλημα, όπως θα καταλαβαίνετε.»

«Μάλιστα… Σου ζήτησε ο αδελφός μου να μου μεταφέρεις κανένα μήνυμα;»

«Όχι, Πριγκίπισσα μου.»

«Καλώς. Μπορείς να πηγαίνεις, τότε. Χρειάζεσαι ανάπαυση, νομίζω.»

Ο αγγελιαφόρος έκανε μια βαθιά υπόκλιση και έφυγε, κλείνοντας την πόρτα πίσω του.

«Λοιπόν;» ρώτησε η Δήνκα. «Τι είπατε;»

«Δεν είμαι υποχρεωμένη να σου μεταφέρω τι είπαμε!» αντιγύρισε η Εδρισία, απορώντας με το θράσος της ανθρώπινης γυναίκας. Επειδή, δηλαδή, σύμφωνα με τις προσταγές του Πόνκιμ, της έκανε παρέα, νόμιζε ότι μπορούσε κιόλας να τη ρωτάει ό,τι της κατέβαινε στο κεφάλι;

Βάδισε ως το παράθυρο και στάθηκε εμπρός του, κοιτώντας τον Βάνσπαρχ να κατηφορίζει προς την Ανατολή.

Η Δήνκα στραβομουτσούνιασε πίσω της. *Ξιπασμένη δαιμονογυναίκα!* σκέφτηκε. *Εγώ φταίω, που κάθομαι εδώ μαζί της, για να μην ακούσει, πάλι, εκείνη τη φωνή η οποία την τρελαίνει.*

Στράγγισε το ποτήρι της.

*

«Μήνυμα για τον Βασιληά Πόνκιμ. Από τον Δούκα Βάνρελ Ζόφραλκ.»

Ο άντρας που μπήκε στη βασιλική αίθουσα ήταν όμορφος και ψηλόλιγνος, με γυαλιστερά μάτια και σπαστά, μακριά, μαύρα μαλλιά, δεμένα αλογοουρά πίσω του. Φορούσε έναν πράσινο μανδύα, πιασμένο με μια καρφίτσα στον αριστερό ώμο. Η υπόλοιπη ενδυμασία του ήταν ταξιδιωτική, αλλά καλοφτιαγμένη.

«Ο Βασιληάς Πόνκιμ λείπει από την πρωτεύουσα. Όμως μπορείς να μεταφέρεις το μήνυμά σου σε μένα. Είμαι η Αντιβασίλισσα Δήνκα.» Η Δήνκα σηκώθηκε από το θρόνο και κατέβηκε τα σκαλιά του βάθρου, μ'ένα ανέμισμα του ελαφρύ, πορφυρού φορέματός της.

Η Εδρισία άφησε τη θέση της στο τραπέζι των σύμβουλων, και στάθηκε ανάμεσα στην Αντιβασίλισσα και τον μαντατοφόρο. «Όχι,» είπε, σταθερά. «Αυτό το μήνυμα είναι για μένα.»

«Πώς!» Η Δήνκα φάνηκε πειραγμένη, λες και η Μαγκραθμέλια Πριγκίπισσα προσπαθούσε να σφετεριστεί την εξουσία της. «Γιατί;» συνοφρυώθηκε.

«Γιατί ο Πόνκιμ μού ζήτησε να παραλάβω εγώ το μήνυμα που θα έρθει από το Άργκανθικ,» εξήγησε η Εδρισία. Και πλησίασε τον αγγελιαφόρο. «Από το Άργκανθικ δεν έρχεσαι;»

Ο άντρας την κοίταξε επιφυλακτικά. Μάλλον, δεν είχε δει και πολλούς δαίμονες στη ζωή του –και όλους όσους είχε δει, αναμφίβολα, θα τους είχε δει εδώ, στο Σαραόλν.

«Μάλιστα, Αρχόντισσά μου.»

«Πριγκίπισσα Εδρισία της Βόρειας Μάγκραθμελ.»

«Μάλιστα, Υψηλοτάτη.»

Δεν μπορεί να το κάνει αυτό! σκέφτηκε η Δήνκα, σφίγγοντας τις γροθιές στα πλευρά της. *ΕΓΩ είμαι Αντιβασίλισσα σε τούτο το παλάτι!* Όμως προσπάθησε να γαληνέψει τον εαυτό της, γιατί οι δαίμονες ήταν ύπουλοι και, αν προκαλούσε πρόβλημα στην Εδρισία, εκείνη ίσως να έστελνε φονιάδες να την καθαρίσουν. *Αλλά, απ'την άλλη, με χρειάζεται –για ν'απομακρύνω τη φωνή από το μυαλό της…*

«Δώσε μου το μήνυμα,» πρόσταξε η Μαγκραθμέλια Πριγκίπισσα τον αγγελιαφόρο.

«Είναι προφορικό, Πριγκίπισσα μου.»

Χα-χα! γέλασε εντός της η Δήνκα, υπομειδιώντας. *Θα τ'ακούσω, ούτως ή άλλως, ανόητη δαιμονογυναίκα.*

«Πες το μου, τότε,» αποκρίθηκε η Εδρισία.

Πες το μου… σκέφτηκε η Δήνκα. *Λες και μονάχα εκείνη βρίσκεται στην αίθουσα!*

«Ο Δούκας Βάνρελ Ζόφραλκ του Θάλβερκ επιθυμεί να ανακοινώσει στον Βασιληά Πόνκιμ ότι η συνεδρίαση του Συμβουλίου των Αρχόντων θα αρχίσει μέσα στο μήνα, και καλό θα ήταν να μην αργήσει να παρουσιαστεί.»

«Σ'ευχαριστώ, αγγελιαφόρε,» είπε η Εδρισία. «Θα του μεταφέρω το μήνυμα το ταχύτερο δυνατό. Μπορείς να αναπαυθείς στο παλάτι, μέχρι να είσαι έτοιμος να αναχωρήσεις.»

Ο Αργκανθικιανός υποκλίθηκε και βγήκε από την αίθουσα του θρόνου.

«Γιατί κανείς δε με είχε ενημερώσει γι'αυτό;» απαίτησε η Δήνκα.

«Ποιο;» ρώτησε η Εδρισία.

«Για… γι'αυτή τη συνεδρίαση, και ότι θα ερχόταν κάποιος αγγελιαφόρος για να ειδοποιήσει.»

«Αν ο Βασιληάς μας ήθελε να το ξέρεις, θα σου το έλεγε.»

«Ίσως να το λησμόνησε· έμοιαζε βιαστικός να φύγει.»

«Ωραία· τώρα, το έμαθες!» Η Εδρισία τής γύρισε την πλάτη και πήγε, πάλι, στο τραπέζι των συμβούλων.

Η Δήνκα σταύρωσε τα χέρια μπροστά της και χτύπησε το πόδι της, νευρικά, στο πάτωμα. «Λοιπόν, θα ειδοποιήσεις τον Πόνκιμ;»

«Δε χρειάζεται· έχω ειδικές οδηγίες για την περίσταση,» αποκρίθηκε η Εδρισία.

«Τι ειδικές οδηγίες; Δε θα μου πεις;»

Το τελευταίο ακούστηκε σαν απειλή στην Πριγκίπισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ, και δεν της άρεσε καθόλου. Στράφηκε, για να αντικρίσει την Αντιβασίλισσα.

«Ο Βασιληάς Πόνκιμ δε μου ζήτησε να πω τίποτα, σε κανέναν,» αποκρίθηκε. «Ίσως, επομένως, να πρόκειται για κάτι εμπιστευτικό.»

«Αλλά ο Βασιληάς Πόνκιμ δε βρίσκεται εδώ!–»

«Θα ήθελες, δηλαδή, να παρακούσεις τις εντολές του, και να τον εξοργίσεις;»

Πώς τολμά αυτή η δαιμονογυναίκα να μου μιλά έτσι; μούγκρισε εντός της η Δήνκα. *Τι εξουσία έχει εδώ; Εγώ, κάποτε, ήμουν Βασίλισσα του Σαραόλν και– Αλλά έχει δίκιο,* έπρεπε να παραδεχτεί. *Δεν είναι συνετό να εξοργίσω τον Πόνκιμ, αν, όντως, της έχει ζητήσει να κρατήσει κάτι κρυφό. Ίσως να μας παρακολουθεί, ακόμα και τώρα, με τη μαγεία του…*

Βάδισε προς το θρόνο, κάνοντας μια αποδεσμευτική χειρονομία και λέγοντας: «Πράξε όπως νομίζεις, Εδρισία, αλλά θα κουβεντιάσω το θέμα με το Βασιληά, όταν επιστρέψει.»

Η Εδρισία μειδίασε λεπτά, σκεπτόμενη: *Είσαι παράφρων και εξουσιοφρενής, ανθρώπινη γυναίκα, περισσότερο από κάθε άλλο άνθρωπο που έχω γνωρίσει.*

Κεφάλαιο Τεσσαρακοστό-Ένατο

Η Πνευματική Μαγεία –όπως κάποιοι ονομάζουν την επίκληση των Πνευμάτων– δεν είναι παρά η σκιά της πανάρχαιας μαγείας των δαιμόνων. Οι σημερινοί Ελεγκτές Πνευμάτων ανοίγονται στις αόρατες δυνάμεις του Άρμπεναρκ και ζητούν βοήθεια από τα Απομεινάρια των Θεών. Οι αρχαίοι δαίμονες εκμεταλλεύονταν κοσμικές ενέργειες, όπως ο αγγειοπλάστης διαμορφώνει τον πηλό με τα χέρια του.

—Μια Γενική Μελέτη των Πνευμάτων,
της Θαλάρια Σόντβορν (1.125 – 1.177 Α.Α.)

Τα κράνη και οι αρματωσιές των Μαγκραθμέλιων αστραποβολούσαν στο φως των ήλιων, Βάνσπαρχ και Λούντρινχ, που χάνονταν στα άκρα του ορίζοντα. Το στράτευμα, αριθμώντας εφτάμισι χιλιάδες μαχητές, προέλαυνε επάνω στη λιθόστρωτη δημοσιά ανάμεσα στη Μάρβαθ και την

Όρφαλχ. Το λάβαρο του Ματιού του Σαραόλν κυμάτιζε στην αρχή της μεγάλης ουράς των στρατιωτών, στο δεξί χέρι ενός Μαγκραθμέλιου αναβάτη. Πλάι στον οποίο ίππευε ο Βασιληάς Πόνκιμ, ντυμένος με πορφυρό μανδύα και φολιδωτή αρματωσιά, ενώ το Στέμμα των Οφθαλμών γυάλιζε στο κεφάλι του.

Το δεξί του χέρι χάιδεψε τη λαβή του σπαθιού στη μέση του. Μπορούσε να αισθανθεί την ψυχική ενέργεια που προερχόταν από τη θηκαρωμένη λεπίδα να περνά μέσα από την παλάμη του και να διατρέχει όλο του το σώμα από την κορυφή ως τα νύχια. *Αρκετή δύναμη για να τσακίσει έναν κοινό άνθρωπο σαν ξερόκλαδο. Αλλά πόσο καλά θα τα καταφέρει μ'έναν αρχαίο δαίμονα;* Πολλές αμφιβολίες σκίαζαν το νου του Πόνκιμ.

Ήταν κουρασμένος από το μάγεμα του ξίφους. Από τότε που ο στρατός του εγκατέλειψε τα σύνορα κι άρχισε να προελαύνει βόρεια, επάνω στη δημοσιά, εκείνος κάθε βράδυ εστίαζε τις ψυχικές του δυνάμεις στη λεπίδα και επικαλείτο τα Πνεύματα. Δύο βράδια, για την ακρίβεια. Όμως του είχαν φανεί πολύ περισσότερα. *Εξαντλώ τον εαυτό μου πιο πολύ απ'ό,τι πρέπει.* Αλλά καλύτερα να τελείωνε τη δουλειά αυτή το συντομότερο δυνατό, ώστε να είχε χρόνο να αναπληρώσει τις δυνάμεις του, πριν από τη σύγκρουση με τον παλιό του δάσκαλο. *Δε θα υπάρχει περιθώριο για καμία αδυναμία, εκείνη τη στιγμή. Πρέπει να τον σκοτώσω, ή, ακόμα καλύτερα, να τον εξορίσω – στη Λήθη. Ίσως να πετύχω εκεί όπου ο Φάλμαριν απέτυχε. Άλλωστε, η δική μου δύναμη δε μπορεί να συγκριθεί με τη δική του, ούτε στο ελάχιστο.*

Μια ξαφνική σπιλιάδα ήρθε απ'το Βορρά, σαν προειδοποίηση, κάνοντας τα μαλλιά του Πόνκιμ ν'αναδευτούν. Το βλέμμα του Βασιληά του Βόρειου Σαραόλν υψώθηκε, και τα μαύρα του μάτια ατένισαν τον ορίζοντα, σα να περίμενε κάτι να φανεί απο κεί. Μα τίποτα δε φάνηκε. *Αα,* σκέφτηκε, *λες κι ο άνεμος να φύσηξε για ν'απομακρύνει τις δυσοίωνες σκέψεις απ'το νου μου.*

Όμως, ύστερα, κατάλαβε ότι δεν ήταν η σπιλιάδα που τον είχε συνεφέρει. Ήταν κάτι άλλο: μια αύρα που είχαν πιάσει οι ψυχικές του αισθήσεις. Το υποσυνείδητό του του φώναζε ότι κάτι βρισκόταν κοντά. Αλλά όχι ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν: η αύρα δεν ήταν τόσο ισχυρή, για ν'ανήκει σε αρχαίο δαίμονα. Και ο Πόνκιμ θυμόταν πως η αύρα του παλιού του δασκάλου είχε τέτοια δύναμη που τύφλωνε τα πνευματικά του μάτια, όπως και η φωτεινότητα του δαίμονα τύφλωνε τα φυσικά του μάτια –εκείνου κι όλων των θνητών.

Ο Βασιληάς επικεντρώθηκε στις ψυχικές του αισθήσεις, προσπαθώντας να καταλάβει πού βρισκόταν η αύρα……...

……..Ανατολικά……...

……Γνωστή παρουσία……*Τι κάνει αυτός εδώ;*

Ύψωσε το χέρι του –νόημα για το στρατό να σταματήσει.

«Τι συμβαίνει, Βασιληά μου;» ρώτησε ο διοικητής, στη Δαιμονική Γλώσσα.

«Έχουμε παρέα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Ενέδρα;»

«Όχι, διοικητά. Σύντροφοι, υποπτεύομαι.»

Και έστειλε τη φωνή του στον Πνευματικό Κόσμο, έτσι ώστε να τον ακούσουν όλοι οι κοντινοί Πνευματιστές (δηλαδή, μονάχα ένας –εκείνος που βρισκόταν στα ανατολικά): *Βγες από την κρυψώνα σου, Μόρβον. Εσύ και η συντρόφισσά σου. Δεν εκτιμώ τους κατασκόπους, αν και πιστεύω πως για άλλο λόγο βρίσκεστε εδώ.*

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού και η Ερία βγήκαν από τη βλάστηση ανατολικά της δημοσιάς.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε ο Πόνκιμ. «Παρακαλώ, πλησιάστε.»

Η μαυρομάλλα πολεμίστρια έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Μόρβον. Εκείνος έγνεψε καταφατικά, και βάδισε προς το Βασιληά του Βόρειου Σαραόλν, που καθόταν επάνω στο άλογό του.

Αυτό ίσως να είναι τραγικό λάθος, σκέφτηκε η Ερία, αλλά ακολούθησε το Σοφό. *Πώς στ'ανάθεμα μάς κατάλαβε ο Σφετεριστής; Να τον πάρουν τα Πνεύματα!* Και τι ήθελε εδώ, με το στρατό του;

Έμοιαζε να έρχεται από τα σύνορα του Νότιου Σαραόλν; Είχε, μήπως, γίνει κάποια μάχη εκεί; Με το στράτευμα του κύριου Σόλμορχ, ίσως; Μπορεί ο Γκόρντλαν, τελικά, να είχε δίκιο σ'όσα έλεγε· μπορεί όλα να ήταν μια μεγάλη πλεκτάνη του Σφετεριστή.

«Νόμιζα ότι βρισκόσουν στον Πύργο, Μόρβον,» είπε ο Πόνκιμ, όταν ο Σοφός και η Ερία πήγαν κοντά του. «Άρχισες να περιδιαβαίνεις τη χώρα;»

«Τα ασυνήθιστα συμβάντα έχουν την τάση να προσελκύουν τους Σοφούς, απομακρύνοντάς τους από τις μελέτες τους,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Πόνκιμ μειδίασε. «Όντως. Αλλά σε βλέπω να έρχεσαι από εχθρικά εδάφη…»

«Εχθρικά εδάφη; Δεν καταλαβαίνω.»

Ο Βασιληάς έδειξε προς τ'ανατολικά, όπου κατηφόριζε ο Βάνσπαρχ. «Προδότες κρύβονται σ'ετούτα τα δάση, Σοφέ.»

«Σε ποιους αναφέρεσαι ως 'προδότες';» ρώτησε η Ερία, έχοντας το δεξί της χέρι σφιγμένο γύρω από τη λαβή του θηκαρωμένου σπαθιού της, αλλά γνωρίζοντας πως το όπλο της θα της ήταν άχρηστο, σε περίπτωση που ο Σφετεριστής πρόσταζε τους δαίμονές του να τη συλλάβουν ή να τη σκοτώσουν.

«Δε νομίζω ότι ήσουν στο στρατό του Αντιβασιλέα Σόλμορχ, Διοικήτρια Ερία· κάνω λάθος;» είπε ο Πόνκιμ.

Γιατί με ρωτάει αυτό; Κατέστρεψε το στρατό εκείνο; Είναι ζωντανός ο κύριος Σόλμορχ; «Όχι, δεν ήμουν.»

Ο Πόνκιμ ένευσε, αργά. «Ναι,» είπε, «γιατί, μάλλον, θα σε είχα δει. Δεν καταλαβαίνω, επομένως, πώς βρεθήκατε εδώ, εσύ και ο Μόρβον.»

«Ακόμα δε μου έχεις απαντήσει,» επέμεινε η Ερία. «Σε ποιους προδότες αναφέρεσαι;» Τα λόγια του ήταν γλιστερά, σα φίδια…

«Σε *Μαγκραθμέλιους* προδότες, αν αυτό απαντά στο ερώτημά σου.»

Μαγκραθμέλιους προδότες; απόρησε η Ερία.

«Ακόλουθους του Κακοδαίμονος,» συνέχισε ο Πόνκιμ. «Γνωρίζεις για τον Κακοδαίμονα;»

Η Ερία κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Ο Σφετεριστής είχε αρχίσει να τσαμπουνά ασυναρτησίες…

«Ο Μόρβον, όμως, θα ξέρει, υποθέτω…» είπε ο Πόνκιμ, στρέφοντας το βλέμμα του στον Σοφό του Κύκλου του Φτερού.

«Συνεχώς, φέρνετε αρχαία ονόματα σε νεότερες εποχές, κύριε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ναι, έχω ακουστά για τον Κακοδαίμονα.»

«Ελάτε μαζί μου,» τους προέτρεψε ο Πόνκιμ. «Θα κουβεντιάσουμε καθ'οδόν. Γιατί δεν έχω χρόνο για χάσιμο, δυστυχώς.» Έκανε νόημα στο στρατό του να ξεκινήσει, πάλι, να προελαύνει.

Η Ερία και ο Μόρβον βάδισαν δεξιά του Βασιληά του Βόρειου Σαραόλν.

«Ο Κακοδαίμων είναι μία νοητική κατάσταση,» εξήγησε ο Πόνκιμ. «Η κατάσταση των εξοργισμένων δαιμόνων, που έχουν γίνει μοχθηροί γιατί τους αδίκησαν.»

Η Ερία ρουθούνισε. «Και πότε δεν είναι μοχθηροί, δηλαδή;»

Τα μαύρα μάτια του Πόνκιμ εστιάστηκαν επάνω της. «Θα σε συμβούλευα, διοικήτρια, να είσαι προσεκτικότερη στις εκφράσεις σου, όταν συνταξιδεύεις με αλλογενείς.»

Η Ερία δεν αποκρίθηκε.

«Και γιατί εμφανίστηκε ο Κακοδαίμων στις μέρες μας;» ρώτησε ο Μόρβον.

«Επειδή ορισμένοι Μαγκραθμέλιοι είναι θυμωμένοι… εξοργισμένοι. Μαζί μου,» απάντησε ο Πόνκιμ.

«Με τις κοινωνικές σας ρυθμίσεις, κύριε;»

«Με τους νόμους μου.»

«Ναι…» είπε ο Μόρβον, σκεπτικός. «Αρχίζω να καταλαβαίνω, τώρα.»

«Εγώ, πάντως, δεν καταλαβαίνω τίποτα,» δήλωσε η Ερία.

«Οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος θέλουν να προκαλέσουν πόλεμο ανάμεσα στο Βόρειο και στο Νότιο Σαραόλν,» της είπε ο Πόνκιμ.

Το ίδιο κι εμείς, σκέφτηκε η Ερία.

«Όχι, όμως, τον πόλεμο που πιθανώς εσείς να επιθυμείτε,» εξήγησε ο Βασιληάς, καταλαβαίνοντας τι πρέπει, αμέσως, να πέρασε από το νου της. «Όχι, αυτό τον πόλεμο. Έναν άλλο, *δικό τους* πόλεμο, που θα καταστρέψει και εσάς και εμένα. Σκοπεύουν να μας βάλουν να αλληλοσφαχτούμε, ώστε εκείνοι να επικρατήσουν.»

Παραμύθια ή όχι; αναρωτήθηκε η Ερία.

«Προκαλούν καταστροφές στα μέρη σας, για να νομίσετε ότι επιθυμώ το κακό σας και να μου επιτεθείτε.»

«Και τι επιθυμείς, Πόνκιμ; Το καλό μας; Ποιος έφερε εδώ τους–;»

«Επιθυμώ να διαπραγματευτώ μαζί σας, γιατί είναι φανερό πως αλλιώς το πρόβλημα με το Βασίλειο ποτέ δε θα πάψει, και θα οδηγηθούμε στην καταστροφή –αυτό ακριβώς που αποζητούν οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος.

»Συνάντησα τον Αντιβασιλέα σας, Σόλμορχ, κοντά στο κατεστραμμένο συνοριακό φρούριο, και μίλησα μαζί του. Συμφωνήσαμε ότι οι ακόλουθοι πρέπει να εξολοθρευτούν, προτού μπορέσουν να αρχίσουν οποιεσδήποτε διαπραγματεύσεις αναμεταξύ μας.»

«Και πού πηγαίνεις, τώρα;»

«Στα βόρεια του άντρου τους, όσο ο Αντιβασιλέας Σόλμορχ πηγαίνει στα νότια. Σκοπεύουμε να τους επιτεθούμε εκατέρωθεν, να τους περικυκλώσουμε, και να τους συνθλίψουμε ανάμεσά μας.

»Αλλά εσείς ακόμα δε μου είπατε πώς βρεθήκατε στα δάση, ούτε τι εντοπίσατε εκεί…»

«Πρέπει, Σφετεριστή;»

Ο Πόνκιμ ανασήκωσε τους ώμους. «Αν έχετε την καλοσύνη, θα το εκτιμούσα. Ίσως, μάλιστα, να αλληλοβοηθηθούμε, αν γνωρίζετε κάτι για τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος…»

Πολύ φιλικός, παρατήρησε η Ερία. *Ύποπτο.* «Πήγαμε στα δάση για να ερευνήσουμε,» αποκρίθηκε. *Δε χρειάζεται να μάθει και για τη σήραγγα κάτω απ'τον αρχαίο ναό. Αν δεν ξέρει ήδη γι'αυτήν, δηλαδή.*

«Και πέσαμε πάνω σε τέσσερις δαιμονανθρώπους. Οι τρεις είναι τώρα νεκροί. Τον τέταρτο τον αφήσαμε να ζήσει, και θέλεις να μαντέψεις τι μας είπε;»

«Ότι εγώ τους έχω βάλει να προξενούν τις καταστροφές;»

«Ναι.»

«Αναμενόμενο. Όπως σου τόνισα, θέλουν να μας κάνουν να αλληλοσφαχτούμε. Άμα τον πιέζατε περισσότερο, ίσως να σας αποκάλυπτε και την αλήθεια. Αν και δεν το πιστεύω· οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος πρέπει νάναι πολύ φανατικοί…»

«Κι όμως, πήραμε αρκετές πληροφορίες απ' αυτόν,» είπε ο Μόρβον.

«Πώς;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Τον αφήσαμε να φύγει, παρότι μας προκαλούσε τον σκοτώσουμε.»

«Και;»

«Ακολούθησα την αύρα του…» Το βλέμμα του Σοφού ήταν στη δημοσιά εμπρός του, και η έκφραση του προσώπου του έμοιαζε στοιχειωμένη από κάτι που είχε αντικρίσει.

Τι βρήκε ο Μόρβον; συλλογίστηκε ο Πόνκιμ, παραξενεμένος. *Ό,τι κι αν είναι, πάντως, μοιάζει να τον τρομοκράτησε.* Και η επόμενή του σκέψη διαπέρασε σα λόγχη το νου του: *Τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν! Είδε τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν;*

«Πες μου, Σοφέ!» τον παρότρυνε, σφίγγοντας το μανίκι του ψυχοφορτισμένου ξίφους, με το δεξί του χέρι. Ίσως ο παλιός του δάσκαλος να βρισκόταν πιο κοντά απ' ό,τι νόμιζε.

«…Μέχρι που έφτασε σε ένα μέρος,» είπε ο Μόρβον. Το βλέμμα του εξακολουθούσε να είναι στη δημοσιά. «Πέτρινα τείχη με επάλξεις. Σχετικά πρόχειρα. Και σπίτια, σαν καλύβες. Όμως, ύστερα…» Ο Σοφός ύψωσε τη ματιά του και την έστρεψε, για ν' ατενίσει τον Πόνκιμ. «Ύστερα, συνάντησα τα μάτια ενός Μαγκραθμέλιου. Αλλά δεν ήταν τα μάτια συνηθισμένου Μαγκραθμέλιου. Ήταν… κάτι άλλο.»

Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν; συλλογίστηκε ο Πόνκιμ. Όμως δεν είπε τίποτα, γιατί δεν ήξερε πώς θα έπαιρναν τούτα τα νέα οι δαίμονές του. Μέχρι στιγμής, οι μόνοι Μαγκραθμέλιοι που γνώριζαν για την πιθανή επιστροφή του αρχαίου δαίμονα ήταν οι δύο πρέσβεις, Αντερσάγκθορ και Ηβάντγκορ· και ο Πόνκιμ τούς είχε ορκίσει να μη μιλήσουν γι'αυτό σε κανέναν άλλο του είδους τους, γιατί, κατά πρώτο, κι εκείνος δεν ήταν ακόμα σίγουρος και, κατά δεύτερο λόγο, τούτα τα νέα πιθανώς να προκαλούσαν αναταραχές που τώρα – ειδικά τώρα– δε χρειάζονταν.

Η Ερία παρατήρησε ότι η έκφραση του Σφετεριστή έγινε το ίδιο χλομή κι ανήσυχη μ'αυτή του Μόρβον. *Ξέρει κάτι,* σκέφτηκε. *Ο Πόνκιμ ξέρει κάτι περισσότερο από εμάς.* «Τι είναι;» τον ρώτησε. «Τι ήταν εκείνο που αντίκρισε ο Μόρβον;»

«Δεν είμαι σίγουρος. Αλλά θα πρέπει να το κουβεντιάσουμε τούτο, ιδιαιτέρως, όταν κατασκηνώσουμε.»

Ποιος ο λόγος για τέτοια μυστικότητα; αναρωτήθηκε η Ερία.

*

Ο Μόρβον έβγαλε το ξύλινο τσιμπούκι από το στόμα του, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια. Τα γένια του έμοιαζαν να έχουν μια πορφυρή απόχρωση, καθώς φωτίζονταν από την ακτινοβολία της φωτιάς, έξω από τη σκηνή του Πόνκιμ.

«Πόσο βέβαιος είστε για τούτο, κύριε;»

«Πες μου εσύ, Σοφέ, πόσο πιθανό το θεωρείς να αισθάνθηκες τον παλιό μου δάσκαλο εκεί, στα δάση.»

Καθώς οι δύο μάγοι κουβέντιαζαν, η Ερία τούς παρακολουθούσε αμίλητη, προσπαθώντας να κατανοήσει τα λόγια τους και, ως επί το πλείστον, αποτυχαίνοντας. Έμοιαζαν κι οι δυο να είχαν συγκεντρωμένη όλη τη σοφία του Άρμπεναρκ μέσα στα κεφάλια τους, και όλη την παραφροσύνη, επίσης. Ήπιε μια γουλιά απ'την μπίρα της. Βρισκόταν στην τρίτη κούπα και είχε αρχίσει λίγο να

ζαλίζεται, πράγμα που δεν τη βοηθούσε καθόλου στην κατανόηση της κουβέντας του Πόνκιμ και του Μόρβον.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού έβαλε το τσιμπούκι του, πάλι, στο στόμα. Ρούφηξε καπνό, και τον φύσηξε αργά. «Αρκετά πιθανό, θα έλεγα,» αποκρίθηκε στην ερώτηση του Σφετεριστή. «Όμως θα μπορούσα και να κάνω λάθος. Ίσως να ήταν κάτι άλλο…»

Τα μάτια του Πόνκιμ στένεψαν. «Ο Μάργκανθελ;»

«Όχι, κύριε, όχι ο Μάργκανθελ. Αν βρισκόταν στα μέρη μας, ο Πύργος θα τον είχε εντοπίσει.»

«Δεν έχετε καταφέρει τίποτα ακόμα;»

«Όχι.»

«Και το αποκλείεις αυτός που είδες να ήταν ο Μάργκανθελ;»

«Ναι,» ένευσε ο Μόρβον. «Ξέρω την αύρα του Μάργκανθελ, κύριε, τόσο καλά όσο κι εσείς.»

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Πόνκιμ. «Ωστόσο, ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν δε συμπεριφέρεται έτσι, συνήθως.»

«Εννοείτε πως δεν μετενσαρκώνεται;»

«Ναι. Αυτή είναι η τακτική του Μάργκανθελ. Γιατί δεν έχει δικό του σώμα· είναι Πνεύμα.»

Ο Μόρβον το συλλογίστηκε για λίγο τούτο. Είπε: «Πιθανώς, τώρα, να συμβαίνει το ίδιο και με τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. Άλλωστε, δεν ξέρουμε πού τον έστειλε ο Φάλμαριν. Ίσως να τον έστειλε στον Πνευματικό Κόσμο.»

«Σώματι και ψυχή, Σοφέ;» παραξενεύτηκε ο Πόνκιμ. «Όχι, δεν το πιστεύω.»

«Τότε, τι συνέβη στη Μάρβαθ;»

«Πραγματικά, δεν έχω ιδέα. Όμως, έχεις ποτέ ξανά ακούσει κάποιος να σταλεί στον Πνευματικό Κόσμο με το σώμα του; Είναι *αδιανόητο,* Σοφέ.»

Ο Μόρβον αναστέναξε. «Όντως, δεν έχει ποτέ ξανά ακουστεί κάτι τέτοιο…» Φύσηξε καπνό. «Αλλά και στη Λήθη δεν πήγαν…»

«Αναμφίβολα.»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού τέντωσε τα πόδια του. «Τότε, δε νομίζω πως μπορούμε να βγάλουμε άκρη, κύριε.»

Σιγή έπεσε για λίγο. Μονάχα το τρίξιμο των ξύλων της φωτιάς ακουγόταν, καθώς και οι απόμακρες κουβέντες των κατασκηνωμένων στρατιωτών, στη Δαιμονική και στην Κοινή Γλώσσα ανάμικτα, μαζί με τα κρωξίματα και το φτερούγισμα των νυχτοπουλιών, τα οποία διέσχιζαν τον ουρανό, σκιάζοντας τα φεγγάρια.

Η Ερία είχε αρχίσει να νυστάζει. Ακούμπησε την πλάτη στο βράχο πίσω της και ήταν έτοιμη να κοιμηθεί, όταν η φωνή του Σφετεριστή τη συνέφερε.

«Σοφέ, νομίζεις ότι είναι πιθανό να έχουμε να κάνουμε με κάτι άλλο, πλην του Μάργκανθελ και του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν;»

«*Ελπίζω* πως όχι, κύριε,» είπε ο Μόρβον. «Γιατί, τι θα μπορούσε να είναι αυτό; Κι άλλος παράφρων μισός-Θεός; Τα Πνεύματα να μας φυλάνε!…»

«Στη Νότια Γη, παράξενα πράγματα συνέβησαν, κατά τη σταθεροποίησή της. Ίσως κάτι να… ξύπνησε.»

Ο Μόρβον φάνηκε προβληματισμένος. «Δε νομίζω ότι κάτι κοιμόταν εκεί, για να ξυπνήσει.»

«Δεν το νομίζεις; Και, τότε, τι ήταν οι Αμμοβάτες, Σοφέ;»

«Χμ…» Ο Μόρβον άναψε, ξανά, την πίπα του. «Τι άλλο, όμως, *εκτός* από αυτούς, υπάρχει στη Νότια Γη, κύριε;»

«Εσύ θα έπρεπε να ξέρεις.»

«Δεν έχω διαβάσει τίποτα σχετικό στα βιβλία του Πύργου… τα οποία, βέβαια, είναι αρίφνητα, και διόλου απίθανο κάποιο στοιχείο να μου έχει διαφύγει. Ωστόσο, και πάλι, το θεωρώ παράξενο να έχουμε να κάνουμε με κάτι άλλο.»

«Και αποκλείεις να ήταν ο Μάργκανθελ εκείνο που αισθάνθηκες;»

Ο Μόρβον ένευσε, καπνίζοντας.

«Τότε, ήταν ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, έτσι;»

«Εικάζω πως ναι.»

«Αυτός, όμως, δεν αλλάζει σώματα. Δεν τον έχω δει ποτέ να το κάνει· δεν ξέρω καν αν *μπορεί*.»

«Ένας αρχαίος δαίμονας, κύριε; Το ερώτημα είναι, τι *δεν* μπορεί, όχι τι μπορεί! Έχετε μελετήσει τη μαγεία των αρχαίων δαιμόνων, πιστεύω…»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Πόνκιμ. «Όμως δεν ξέρω και τόσα πολλά. Δεν είναι εύκολο να την κατανοήσει ο ανθρώπινος νους, Σοφέ.»

«Αλλά εσείς έχετε κατανοήσει ορισμένα πράγματα.»

«Ναι. Και ανάμεσα σ' αυτά δε βρίσκεται η μετενσάρκωση.»

Ο Μόρβον δε μίλησε, συνεχίζοντας να καπνίζει και ατενίζοντας τις φλόγες. Τελικά, είπε: «Μάλλον, θα πρέπει να πάμε στο άντρο των ακόλουθων του Κακοδαίμονος, για να αποκαλύψουμε την αλήθεια.»

Ο Πόνκιμ ένευσε. «Αυτό φοβάμαι κι εγώ, Σοφέ.»

Κεφάλαιο Πεντηκοστό

Τρεις κανόνες έχω συμπεράνει ότι υπάρχουν, όταν βρίσκεται κανείς μακριά από την πατρίδα του: Μη φυτρώνεις εκεί όπου δε σε σπέρνουν· κάνε όποια δουλειά σε συμφέρει· μην προδίδεις τις πρώτες σου γνωριμίες στη νέα περιοχή.

—από τις *Διηγήσεις του Ζινβάρ του Ταξιδευτή*

Ο άντρας ήταν ψηλός και καστανός, με κοντά μαλλιά και μουστάκι. Φορούσε μαύρο πέτσινο γιλέκο και ομόχρωμο παντελόνι. Οι μπότες του έφταναν περίπου ως το γόνατο και ήταν σφιχτοδεμένες, με κορδόνια. Στους ώμους του έπεφτε μια ελαφριά, καλοκαιρινή κάπα. Δεξιά κι αριστερά του στέκονταν δύο άλλοι άντρες, ξανθοί· αλλά ο μεσαίος ήταν φανερά ο αρχηγός.

«Είστε από το Άργκανθικ, είπατε;» ρώτησε ο Γκόρντλαν, ακουμπώντας το σαγόνι στη γροθιά του και παρατηρώντας τους προσεκτικά, καθισμένος στο Θρόνο της Όρφαλχ.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο μεσαίος άντρας, που είχε συστηθεί ως Ελμάντρην. «Όμως δε μου απαντήσατε: είστε ο Βασιληάς Βένγκριλ; Φέρνουμε ένα μήνυμα γι' αυτόν.»

«Ο Βασιληάς Βένγκριλ πρόδωσε τη χώρα του. Συμμάχησε με τους δαίμονες της Μάγκραθμελ. Εγώ, ο Γκόρντλαν, είμαι Βασιληάς του Σαραόλν, τώρα.»

Ο Σάλβινρ, που καθόταν στο τραπέζι των συμβούλων, μαζί με τον Φερχ και την Τουάθα, αναστέναξε σιωπηλά. Δεν του άρεσαν καθόλου αυτές οι τρανταχτές δηλώσεις του Γκόρντλαν, ότι ο Βένγκριλ ήταν προδότης και δαιμονόφιλος. *Ίσως, τελικά, να ήταν καλύτερα αν δεν είχε μιλήσει ο Μόρβον. Αν δεν είχε πει ότι ο Νοτμέλγκθορ έκανε μάγια, για να βγάλει τον εαυτό του και τον αδελφό μου απ'τα μπουντρούμια. Γιατί, αυτή η κατάσταση πού θα μας οδηγήσει; Θα μπορεί ο Βένγκριλ ποτέ να επιστρέψει στο Σαραόλν; Και πού έχει πάει, τώρα;*

Ο Ελμάντρην φάνηκε διστακτικός. Ύστερα, τράβηξε από τη ζώνη του ένα κομμάτι τυλιγμένο χαρτί. «Πιστεύω, επομένως, ότι θα μπορούσα να το παραδώσω αυτό σ'εσάς, Βασιληά Γκόρντλαν. Είναι από τον Άρχοντα Ζάρβημ, τον αντιπρόσωπό σας στο Άργκανθικ. Και εμείς –εγώ, οι σύντροφοι που βλέπετε μαζί μου, και μερικοί άλλοι που δεν είναι τώρα παρόντες– είμαστε οι κατάσκοποι που ζητήσατε. Ονομαζόμαστε Παρατηρητές.»

«Αργκανθικιανοί κατάσκοποι…» μουρμούρισε ο Γκόρντλαν, στενεύοντας τα μάτια, χωρίς να κάνει καμια κίνηση για να σηκωθεί από το θρόνο και να πάρει το μήνυμα.

Κάτι κακό προμηνύει η έκφρασή του… σκέφτηκε ο Σάλβινρ, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα.

«Μάλιστα, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Ελμάντρην. «Εσείς ζητήσατε τις υπηρεσίες μας.»

«Όχι εγώ, Αργκανθικιανέ,» δήλωσε ο Γκόρντλαν· «ο Βασιληάς Βένγκριλ, ο οποίος αποδείχτηκε προδότης.»

Σιγή έπεσε για λίγο στην αίθουσα.

Ο Ελμάντρην πέρασε, πάλι, το μήνυμα στη ζώνη του. «Και τι ακριβώς σημαίνει αυτό, Βασιληά μου; Δε θα χρειαστείτε τις υπηρεσίες μας, τελικά;»

«Δεν έχω ανάγκη από κατασκόπους, αλλά από στρατιώτες. Είστε πρόθυμοι να πολεμήσετε για το Σαραόλν;»

«Φοβάμαι πως όχι.»

«Τότε,» είπε ο Γκόρντλαν, «δεν έχετε καμια θέση σε τούτο το παλάτι, σε τούτη την πόλη, ή σε τούτη τη *χώρα*. Πηγαίνετε στην πατρίδα σας.»

Ο Ελμάντρην κοίταξε, για μερικές στιγμές, το πάτωμα, συλλογισμένος. Ύστερα, ύψωσε το βλέμμα του και είπε: «Όπως επιθυμείτε, Βασιληά μου.» Στράφηκε απ'την άλλη και βγήκε από την αίθουσα, μαζί με τους συντρόφους του.

Ο Σάλβινρ ατένισε τον Γκόρντλαν, που καθόταν στο θρόνο του, ατάραχος. Σαν να μην είχε συμβεί και τίποτα το σημαντικό. Ή, τουλάχιστον, έτσι έδειχνε. *Ανόητε!* σκέφτηκε ο Δούκας της Χάργκοχ. *Πνευματοχτυπημένε ανόητε! Νομίζεις ότι μπορείς να κερδίσεις αυτό τον πόλεμο μονάχα με τα όπλα και την τυφλή οργή; Νομίζεις ότι τα Πνεύματα θα σε συντρέξουν, χωρίς εσύ πρώτα να χρησιμοποιήσεις το μυαλό σου;*

Θυμωμένος, σηκώθηκε απ'τη θέση του και βγήκε από ένα παραπόρτι της βασιλικής αίθουσας.

Πίσω του, τα ψυχρά μάτια του Γκόρντλαν τον παρατηρούσαν. Πράγμα που ο Φερχ και η Τουάθα είδαν, και ρίγησαν, γιατί ήξεραν πως ο νέος Βασιληάς του Σαραόλν δεν εμπιστευόταν και τόσο τον Σάλβινρ. Άλλωστε, ήταν αδελφός προδότη και δαιμονόφιλου, κι επομένως επικίνδυνος…

*

Ο Πόνκιμ ίσως να έχει δίκιο, που προτείνει να σκοτώσουμε τον Γκόρντλαν.

Η σκέψη έπεσε σαν αστροπελέκι στο νου του Σάλβινρ, προτού προλάβει να τη συγκρατήσει.

Και τη διόρθωσε: *Όχι, δεν είναι τούτη η λύση, φυσικά. Ο Γκόρντλαν είναι Σαραολνιανός, απλά παραστρατημένος. Ο Πόνκιμ είναι ο πραγματικός προδότης, ο πραγματικός σφετεριστής. Δε θα μου πει εκείνος τι να κάνω!*

Ωστόσο, ήταν αλήθεια ότι ο θάνατος του Γκόρντλαν ίσως να έλυνε μια πολύ μπερδεμένη κατάσταση. Ο Σάλβινρ θα έπαιρνε το θρόνο, τώρα που ο Βένγκριλ έλειπε, και θα διόρθωνε τα πράγματα.

Όχι! Δεν είμαι φονιάς.

Βαδίζοντας γρήγορα μέσα στους διαδρόμους του παλατιού, βγήκε στον κήπο και συνάντησε τον Ελμάντρην και τους δικούς του, λίγο μετά από την κεντρική είσοδο του ανακτόρου.

«Μπορείτε να έρθετε μαζί μου, κύριε;» τον ρώτησε.

Ο Αργκανθικιανός τον ατένισε επιφυλακτικά· το ίδιο και οι σύντροφοί του.

Οι κατάσκοποι που δεν εμπιστεύονται κανέναν δεν μπορούν παρά να είναι καλοί στη δουλειά τους… σκέφτηκε ο Σάλβινρ. Και είπε: «Θα ήθελα να σας μιλήσω.»

«Ο Βασιληάς σας μας έδιωξε, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Ελμάντρην.

«Ναι,» είπε ο Σάλβινρ, «όμως πιθανώς εγώ να μη σας διώξω.»

Τα μάτια του Ελμάντρην στένεψαν. «Τι θέλετε να πείτε; Ζητάτε τις υπηρεσίες μας;»

«Ακολουθήστε με, παρακαλώ,» ζήτησε ο Σάλβινρ, ξεκινώντας να βαδίζει.

Οι τρεις Αργκανθικιανοί βάδισαν πίσω του μέσα στον κήπο, και ο Δούκας τούς οδήγησε σε ένα μικρό ξέφωτο, κοντά στους στάβλους.

Εκεί, κάθισε σε ένα πέτρινο πεζούλι. Οι Παρατηρητές *–έτσι δεν ονόμασαν τους εαυτούς τους;–* πήραν θέση αντίκρυ του.

«Κατ'αρχήν, ποιος είστε, αν επιτρέπεται;» θέλησε να μάθει ο Ελμάντρην.

«Δούκας Σάλβινρ της Χάργκοχ, επί του παρόντος σύμβουλος δικαιοσύνης του Βασιληά. Ο Βένγκριλ είναι αδελφός μου.»

«Είστε και Πρίγκιπας, άρα,» συμπέρανε ο Ελμάντρην.

Ο Σάλβινρ ένευσε.

«Ο αδελφός σας, όμως, φαίνεται πως έχασε την εξουσία του εδώ…»

«Υπάρχουν ακόμα άνθρωποι πιστοί στον Βένγκριλ, κύριε Ελμάντρην,» δήλωσε ο Σάλβινρ. «Και… μην ακούτε όσα σας είπε ο Βασιληάς Γκόρντλαν· δεν αληθεύουν. Ο Βένγκριλ ούτε προδότης είναι, ούτε δαιμονόφιλος. Αγωνίζεται για το καλό του Βασιλείου, και μόνο γι'αυτό.»

«Συνεπώς, ο Γκόρντλαν είναι σφετεριστής.»

Ο Σάλβινρ ένευσε, ξανά. «Ωστόσο, ενδιαφέρεται κι εκείνος για το καλό του Βασιλείου,» τόνισε. Αναστέναξε. «Το πρόβλημα είναι ότι ενδιαφέρεται με το λάθος τρόπο…»

Ο Ελμάντρην ανασήκωσε τους ώμους. «Πολλοί μπορεί να υποστηρίζουν πως ενδιαφέρονται για το καλό του Βασιλείου τους, Δούκα μου, όταν στην πραγματικότητα αυτό που επιθυμούν είναι η εξουσία.»

«Γνωρίζω τους συμπατριώτες μου καλύτερα από εσάς, κύριε,» είπε ο Σάλβινρ, κάπως ενοχλημένος που ο Αργκανθικιανός εξέφερε γνώμη έτσι απλά για το τι συνέβαινε στο Σαραόλν ετούτη την περίοδο.

«Δεν το αμφιβάλλω στο ελάχιστο,» αποκρίθηκε ο Ελμάντρην. «Όμως κάτι είπατε, ότι είστε πρόθυμος να μας προσφέρετε δουλειά, Δούκα μου…;»

«Ναι. Σας θέλω για δικούς μου, προσωπικούς κατασκόπους. Και σας διαβεβαιώνω πως, όταν ο Βένγκριλ επιστρέψει στο θρόνο, δε θα σας διώξει.»

«Έχετε αρκετά χρήματα, όμως; Είμαστε καλοί κατάσκοποι, Δούκα μου…»

«Αυτή τη στιγμή, το Βασίλειο δε σας κρύβω ότι *έχει* κάποιο οικονομικό πρόβλημα, κύριε Ελμάντρην. Ωστόσο, τούτο δε θα διαρκέσει για πάντα. Και μην αμφιβάλλετε πως θα πληρωθείτε για τις υπηρεσίες σας, όπως σας αξίζει.»

Ο Αργκανθικιανός φάνηκε, πάλι, συλλογισμένος. Μετά, είπε: «Δεχόμαστε να είμαστε, για την ώρα, δικοί σας κατάσκοποι, Δούκα Σάλβινρ. Τι ακριβώς θα επιθυμούσατε από εμάς; Και πού θα μπορούσαμε να σας συναντούμε, για να σας αναφέρουμε;»

«Πού μένετε, τώρα;»

«Οι σύντροφοί μου περιμένουν στο λιμάνι. Μόλις φτάσαμε από το Άργκανθικ, μέσω θαλάσσης.»

«Χμμ… Θα βρω εγώ ένα οίκημα για σας, κοντά στο λιμάνι,» είπε ο Σάλβινρ. «Πιστεύετε ότι θα είναι καλό, ως βάση;»

«Ναι. Αν μας αφήσετε να κάνουμε και τις δικές μας… προσαρμογές μέσα του.»

«Σύμφωνοι.»

«Θα έρχεστε, λοιπόν, εσείς να μας βρίσκετε;»

«Για αρχή, ναι.»

«Ωραία. Και τι ακριβώς θα επιθυμούσατε από εμάς;»

«Για την ώρα, θα ήθελα να μάθετε όλα τα κατατόπια της πόλης, ώστε να είστε εδώ σαν στο σπίτι σας.»

Ο Ελμάντρην μειδίασε. «Αυτό σκεφτόμουν να σας προτείνω κι εγώ, Δούκα μου. Επίσης, καλό θα ήταν να μας δίνατε και μερικούς όσο το δυνατόν περισσότερο αναλυτικούς χάρτες του Βασιλείου.»

«Κανένα πρόβλημα.»

«Α, και αυτό το μήνυμα, πιστεύω, πρέπει να το δώσω σ'εσάς, τώρα.» Ο Ελμάντρην τράβηξε το τυλιγμένο χαρτί απ'τη μέση του και το παρέδωσε στο Σάλβινρ.

Εκείνος έσπασε τη σφραγίδα –που ήταν από το δαχτυλίδι του Ζάρβημ– και το άνοιξε.

> *Οι κατάσκοποι που μου ζητήσατε, Μεγαλειότατε. Το παρόν έγγραφο αποτελεί απόδειξη ότι είναι σταλμένοι από εμένα και μόνο.*
>
> *Άρχων Ζάρβημ*

«Εντάξει,» είπε ο Σάλβινρ, και τύλιξε πάλι το χαρτί.

«Πού θα συναντηθούμε, Δούκα μου, για να μας δώσετε πληροφορίες σχετικά με τη νέα μας κατοικία;» ρώτησε ο Ελμάντρην.

«Στο *Νότιο Πλοίο,* ένα πανδοχείο κοντά στην πύλη του λιμανιού. Σήμερα τα μεσάνυχτα.»

«Έγινε.»

*

Ο Φερχ αναρωτιόταν πού είχε πάει ο Σάλβινρ. Δεν είχε ξαναπαρουσιαστεί στην αίθουσα του θρόνου από τότε που έφυγε, φανερά θυμωμένος, και ο Δούκας της Όρφαλχ και νυν σύμβουλος της πολιτείας ανησυχούσε γι'αυτόν. Καθώς επίσης και για το τι μπορεί να έκανε. Και για το πώς μπορεί να εκλάμβανε ο Γκόρντλαν την απουσία του. Αναμφίβολα, δεν ήθελε και πολύ για να τον ονοματίσει προδότη και δαιμονόφιλο· έφτανε μια αφορμή μονάχα να του έδινε ο Σάλβινρ…

Πρόσεχε, Δούκα της Χάργκοχ, γιατί είσαι κυνηγημένος χωρίς να έχει δηλωθεί κυνήγι εναντίον σου.

«Φαίνεσαι προβληματισμένος,» είπε η Τουάθα.

Ο Φερχ βλεφάρισε, στρεφόμενος να την κοιτάξει. «Όχι,» αποκρίθηκε· «δεν είναι τίποτα το σημαντικό.»

«Ο Σάλβινρ; Ανησυχείς γι' αυτόν;»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Δούκας της Όρφαλχ. «Ο Γκόρντλαν δε μοιάζει να τον συμπαθεί ιδιαίτερα, τελευταία· κι αυτό με τρομάζει.»

Η Τουάθα ένευσε. «Και το πιο τρομακτικό είναι πως, κάποτε, πολεμούσε πλάτη-πλάτη μαζί του. Πώς μπορεί να άλλαξε τόσο, Φερχ; Ήσουν στην Πολιορκία της Χάργκοχ· τον είδες εκεί. Είναι ο ίδιος Γκόρντλαν; Έμενα μου μοιάζει μ' άλλον, τελείως διαφορετικό.»

Ο Φερχ μειδίασε αχνά. Η Δούκισσα Τουάθα ήταν ρομαντική, πάντα. «Οι άνθρωποι δεν αλλάζουν έτσι εύκολα. Ο Γκόρντλαν, κατά βάθος, είναι ο ίδιος. Και εκείνο που κάνει *νομίζει* –και το νομίζει πολύ επίμονα– ότι είναι σωστό.»

«Μα, ο παλιός Γκόρντλαν πιστεύεις ότι θα φυλάκιζε ποτέ το Βασιληά Βένγκριλ;»

«Ναι. Γιατί δεν υπάρχει παλιός και καινούργιος Γκόρντλαν· ο Γκόρντλαν, ο γιος της Δούκισσας Άλχα, τα Πνεύματα να φυλάσσουν την ψυχή της, πάντοτε ήταν σκληρός άνθρωπος και πατριώτης. Θα κάνει αυτό που θεωρεί σωστό για το Βασίλειο.

»Και… Τουάθα, όλ' αυτά για τις μαγείες του Νοτμέλγκθορ –ότι πήρε τον Βένγκριλ από τα μπουντρούμια –τα πιστεύεις;»

«Ασφαλώς και όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Κάτι άλλο συμβαίνει· κι οι δυο το ξέρουμε. Και» –χαμήλωσε τη φωνή της– «ο Σάλβινρ γνωρίζει πολύ περισσότερα απ' όσα θέλει να μας πει.»

«Υποψιάζομαι ότι αυτός τους πήρε από εκεί.»

«Κι εγώ.»

«Αλλά ο Γκόρντλαν πιστεύει εκείνες τις βλακείες του Σοφού, για τα ξόρκια του δαιμονανθρώπου! Τι ήθελε ο Μόρβον και τα είπε; Δεν καταλαβαίνω,» μούγκρισε ο Φερχ.

«Προφανώς, επιθυμούσε να καλύψει τα νώτα του Σάλβινρ.»

«Και έκανε τα πράγματα χειρότερα, μα τα Πνεύματα! Τώρα, πώς θα επιστρέψει στην πρωτεύουσα ο Βασιληάς μας, όταν τον θεωρούν δαιμονόφιλο; Μπορείς να μου πεις;»

Η Τουάθα έριξε ένα λοξό βλέμμα προς την κύρια είσοδο της βασιλικής αίθουσας, καθώς βήματα ακούστηκαν να έρχονται απο κεί. Ο Φερχ ακολούθησε τη ματιά της, και είδε τον Μιντάνορ να μπαίνει στο μεγάλο δωμάτιο –τον στρατιωτικό που ορισμένοι αποκαλούσαν Ύαινα.

«Βασιληά μου,» είπε η Ύαινα, πλησιάζοντας το θρόνο. «Πρέπει να σας μιλήσω.»

Ο Γκόρντλαν κατέβηκε από το βάθρο, και ο Μιντάνορ πήγε κοντά του, μιλώντας μαζί του σε χαμηλούς τόνους –ψιθύρους, που δεν έφταναν στ'αφτιά των δύο συμβούλων στο ξύλινο τραπέζι.

Προφανώς, ο Βασιληάς μας έχει άλλους πραγματικούς σύμβουλους, σκέφτηκε ο Φερχ. *Εμείς είμαστε μόνο για διακόσμηση. Να τον πάρουν τα Πνεύματα, όμως! Τι περιμένει ν'ακούσει απ'αυτούς τους στρατοκράτες; Τίποτα σωστό; Τίποτα έξυπνο;*

«Όταν επιστρέψει ο Βένγκριλ, ο λαός θα τον υποδεχτεί με ανοιχτές αγκάλες,» είπε η Τουάθα, συνεχίζοντας την προηγούμενή τους κουβέντα.

«Πού το ξέρεις;»

«Θα έχουν σιχαθεί την εξουσία του Γκόρντλαν. Ήδη μπορώ ν'ακούσω παράπονα, Φερχ. Ο στρατός είναι ανεξέλεγκτος από τότε που ο νέος Βασιληάς κάθισε στο θρόνο. Κι επιπλέον, ο πόλεμός του δε θα οδηγήσει μονάχα σε αλόγιστη απώλεια ανθρώπων, αλλά και σε οικονομική χρεοκοπία.» Έφερε μερικά χαρτιά μπροστά σε κείνη και τον Φερχ. «Δες εδώ, τους υπολογισμούς μου για την εκστρατεία που σχεδιάζει. Το θησαυροφυλάκιο θα μείνει άδειο. Και όχι μονάχα αυτό, μα και πολλοί από τους μαχητές μας θα μείνουν απλήρωτοι. Πράγμα επικίνδυνο. Οι απλήρωτοι στρατιώτες έχουν την τάση ή να γίνονται ληστές ή να προκαλούν ανταρσίες. Ειδικά αν είναι πολλοί.»

«Ο Γκόρντλαν πιστεύει ότι, από τον πόλεμο, θα συγκεντρώσει λάφυρα–»

«Ανοησίες!» έκανε η Τουάθα. «Η χώρα ήδη έχει υποφέρει τα πάνδεινα. Τα λάφυρα του πολέμου δε θα φτάσουν.»

Ο Φερχ αναστέναξε, κοιτάζοντας τους υπολογισμούς της συμβούλου οικονομικών. *Όντως, δεν έχει άδικο…*

Ύστερα, ύψωσε το βλέμμα του, για να δει τον Μιντάνορ να φεύγει από τη βασιλική αίθουσα, χαιρετώντας τον Βασιληά του στρατιωτικά. Δεν μπορούσε παρά να αναρωτηθεί τι είχαν κουβεντιάσει. Πάντοτε αναρωτιόταν. Γιατί αισθανόταν άχρηστος εδώ, στο τραπέζι των συμβούλων. Ο Γκόρντλαν ποτέ δε ζητούσε την άποψή του· και, προφανώς, ούτε και τώρα είχε πρόθεση να του μιλήσει, καθώς βάδιζε προς μια από τις παράπλευρες πόρτες της αίθουσας.

Και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, για να αλλάξουμε τούτο τον παράλογο τρόπο διακυβέρνησης, σκέφτηκε, απεγνωσμένα, ο Φερχ. Και, ύστερα: *Αν, τουλάχιστον, ο Σάλβινρ έχει κάποιο σχέδιο, ελπίζω να είναι καλό.*

*

Ήταν μεσημέρι, όταν ένας άντρας μπήκε στην αίθουσα του θρόνου, ζητώντας τον Βασιληά Γκόρντλαν. Η Τουάθα αισθανόταν τα σωθικά της να τρώγονται αναμεταξύ τους και ήθελε κι εκείνη να φύγει, σαν τον Φερχ· όμως, μάλλον, έπρεπε να μείνει λίγο ακόμα.

«Δεν είναι εδώ,» αποκρίθηκε στον άντρα. «Δεν ξέρω που έχει πάει.»

«Είναι σημαντικό να του μιλήσω, Αρχόντισσά μου,» επέμεινε εκείνος. «Πολύ σημαντικό.»

Η Τουάθα φώναξε έναν υπηρέτη, ο οποίος πλησίασε, υποκλινόμενος. «Κάλεσε το Βασιληά Γκόρντλαν, σε παρακαλώ,»

του είπε. «Έχει έρθει ο…;» Έστρεψε το βλέμμα της, ερωτηματικά, προς τον άντρα.

«Ο αγγελιαφόρος από τη Σάνβεκ,» συμπλήρωσε εκείνος.

«Αμέσως, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο υπηρέτης και έφυγε από την αίθουσα.

«Κάθισε, αν θέλεις,» πρότεινε η Τουάθα στον μαντατοφόρο, ενώ σκεφτόταν: *Αναρωτιέμαι τι απάντηση να πήρε το από τη Δούκισσα Βόνα, όταν της είπε ότι ο Γκόρντλαν είναι ο νέος Βασιληάς.*

Ο άντρας κάθισε σε μία από τις καρέκλες του τραπεζιού των συμβούλων, αμίλητος.

Πάντως, η απάντησή της δεν πρέπει να ήταν καλή· η όψη του μου μοιάζει προβληματισμένη, δυσαρεστημένη.

Η Τουάθα βάδισε ως ένα ανοιχτό παράθυρο της μεγάλης αίθουσας και στάθηκε εκεί, ατενίζοντας τον κήπο. Ο καιρός ήταν ζεστός και μπορούσε ν'ακούσει τα πουλιά να τιτιβίζουν μέσα από τα κλαδιά των δέντρων και τα έντομα να ζουζουνίζουν.

Αναστέναξε. Τώρα, θα επιθυμούσε να βρισκόταν στην Κάντνομ, την πόλη της. Το Καλοκαίρι ήταν πολύ πιο όμορφο εκεί. Και οι παλιότερες εποχές πολύ πιο ήσυχες. Δεν άντεχε άλλο τους πολέμους· επιθυμούσε να ξαναδεί την ειρήνη να βασιλεύει στη χώρα. *Τότε, τα δέντρα, τα πουλιά, τα ζώα, οι άνθρωποι– όλη η Πλάση θα μοιάζει πιο ζωντανή και χαρούμενη. Τώρα, το ίδιο το έδαφος νομίζεις ότι θρηνεί, αηδιασμένο από το αίμα που το έχουμε ποτίσει. Ακόμα και τα πανάρχαια ξωτικά, στοιχειά, κι αερικά των δασών θάχουν φύγει από τη γη μας, τρομοκρατημένα από τις αδηφάγους φωτιές του πολέμου, την προέλαση των σιδηρόφρακτων στρατιωτών, και το βρόντο του καλπασμού των αλόγων.*

Τα βήματα του Γκόρντλαν την έβγαλαν από τις καταθλιπτικές της σκέψεις, κάνοντάς τη να στραφεί στην είσοδο της βασιλικής αίθουσας.

Ο αγγελιαφόρος σηκώθηκε από το τραπέζι των συμβούλων και έκανε υπόκλιση στο Βασιληά του Σαραόλν. «Μεγαλειότατε,» είπε, «έρχομαι από τη Σάνβεκ.»

«Και τι νέα μού φέρνεις;» ρώτησε ο Γκόρντλαν, σταματώντας μπροστά στον άντρα και σταυρώνοντας τα χέρια του στο στέρνο.

Η Δούκισσα Τουάθα νόμιζε πως ο σφετεριστής δεν την είχε προσέξει, εκεί όπου στεκόταν. Ή ίσως να μην της έδινε σημασία, απλά.

«Άσχημα νέα, Βασιληά μου,» απάντησε ο αγγελιαφόρος. «Η Δούκισσα Βόνα αρνήθηκε να συνεργαστεί μαζί σας. Και… ήξερε ποιος ήσασταν. Ήξερε ποιος είναι ο νέος Μονάρχης του Σαραόλν.»

Η όψη του Γκόρντλαν πέτρωσε. Και δεν αποκρίθηκε αμέσως· αλλά, μετά, είπε: «Ώστε εκεί έχει πάει ο Βένγκριλ… ή, τουλάχιστον, έχει έρθει σε επικοινωνία με την αδελφή του, σωστά;»

«Δε γνωρίζω, Βασιληά μου. Η Δούκισσα Βόνα δε μου ανέφερε κάτι τέτοιο. Πάντως, με έδιωξε κακήν-κακώς από το παλάτι της Σάνβεκ.»

«Αποφάσισε, λοιπόν, να με προδώσει…» είπε ο Γκόρντλαν, κοιτάζοντας το δάπεδο, σα να μονολογούσε. Και προς τον αγγελιαφόρο: «Πολύ καλά. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Εκείνος υποκλίθηκε, ξανά, και έφυγε.

Ο Γκόρντλαν στράφηκε στην Τουάθα *–τελικά, με είχε δει να στέκομαι εδώ–* και τα γαλανά του μάτια τη διαπέρασαν. Η Δούκισσα δε μίλησε, μα δεν απέφυγε και το βλέμμα του. *Με υποπτεύεται κι εμένα για δαιμονόφιλη, τώρα;*

Ο Μονάρχης του Σαραόλν στράφηκε απ’την άλλη και βγήκε από την αίθουσα του θρόνου. Η Τουάθα αναρωτήθηκε τι σκόπευε να κάνει με την Πριγκίπισσα Δούκισσα Βόνα. *Αλλά, όποια κι αν είναι η απόφασή του, μάλλον δε θα ζητήσει τη δική μας γνώμη. Ίσως, μάλιστα, να ενεργήσει χωρίς καν να μας ενημερώσει.* Δε θα την εξέπληττε καθόλου αν, στο τέλος, οι πράξεις του κατέστρεφαν το Βασίλειο.

Το μεγάλο ερώτημα, όμως, είναι: εμείς μπορούμε να τον αφήσουμε *να το καταστρέψει;*

*

«Μην κοιτάξετε πίσω σας, Δούκα μου, αλλά σας παρακολουθούν.»

«Τι!» έκανε ο Σάλβινρ, ατενίζοντας τον Ελμάντρην απορημένος, καθώς ο Αργκανθικιανός κατάσκοπος καθόταν στο τραπέζι εμπρός του, μαζί με μια γυναίκα, άγνωστη στον αδελφό του Βένγκριλ.

«Καθίστε, Δούκα μου,» είπε η γυναίκα. «Μην ανησυχείτε.»

Ο Σάλβινρ κάθισε. «Είναι, τώρα, εδώ;» ρώτησε. «Μέσα στο *Νότιο Πλοίο*;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ελμάντρην. «Μπήκε μετά από εσάς. Αλλά τον είχαμε εντοπίσει πολύ πιο πριν.»

«Πώς;»

«Αυτή είναι η δουλειά μας, Δούκα μου.»

«Με παρακολουθούσατε, δηλαδή;»

«Παρακολουθούσαμε την τριγυρινή περιοχή,» εξήγησε ο Αργκανθικιανός.

«Πού έχει καθίσει αυτός που μ'ακολουθεί;» ρώτησε ο Σάλβινρ, σίγουρος ότι πρέπει να επρόκειτο για άνθρωπο του Γκόρντλαν και προσπαθώντας να σκεφτεί έναν τρόπο για να τον ξεφορτωθεί. Αναμφίβολα, όμως, οι Παρατηρητές θα ήξεραν κάποια σίγουρη μέθοδο, για να το καταφέρουν τούτο…

«Πίσω και προς τα δεξιά σας, Δούκα μου,» απάντησε η γυναίκα. Ο Σάλβινρ την παρατήρησε καλύτερα. Είχε λιγνό πρόσωπο και μακριά, σγουρά, καστανά μαλλιά. Τα μάτια της ήταν στενά και σκοτεινά. Φορούσε ένα πράσινο φόρεμα χωρίς μανίκια, και στα χέρια της ήταν δεμένα πέτσινα περικάρπια και περιβραχιόνια, με χάντρες κρεμασμένες από αυτά και διακοσμητικά χαράγματα επάνω τους.

«Τι μπορώ να κάνω, για να τον ξεφορτωθώ;»

«Μπορούμε να τον στριμώξουμε, αν θέλετε,» είπε ο Ελμάντρην.

«Πώς;»

«Απλά, σηκωθείτε από το τραπέζι και πηγαίνετε προς το λιμάνι. Μάλιστα, θα σας το πρότεινα.»

Ο Σάλβινρ δίστασε, για μια στιγμή. Ύστερα, έγνεψε καταφατικά και σηκώθηκε από το τραπέζι. *Πανάθεμά σε, Γκόρντλαν!* μούγκρισε από μέσα του. *Σε μπελάδες μ'έβαλες…* Πρότεινε το χέρι του, για ν'ανταλλάξει μια προσποιητή χειραψία με τον Ελμάντρην και την άγνωστη γυναίκα –παράσταση, για όποιον κι αν ήταν εκείνος που τον παρακολουθούσε.

Ο Σάλβινρ γύρισε προς τα δεξιά, προσπαθώντας, με την άκρη του ματιού του, ν'ατενίσει τον άνθρωπο του Γκόρντλαν, χωρίς αυτός να τον καταλάβει. Και τον είδε. Ήταν ένας ξανθομάλλης άντρας, με μακριά μαλλιά και γένια. Ο Δούκας δε φάνηκε να του δίνει καμια σημασία, βαδίζοντας προς την έξοδο του *Νότιου Πλοίου* και σκεπτόμενος: *Αυτός δεν είναι κατάσκοπος· είναι πολεμιστής.* Μάλιστα, νόμιζε ότι τον είχε δει, κάποια στιγμή, να κάνει σκοπιά. *Ο Γκόρντλαν μού φαίνεται πως δεν ξέρει ποιος άνθρωπος είναι για ποια δουλειά… αν και, βέβαια, εγώ δεν τον είχα προσέξει…*

Βγήκε απ'το πανδοχείο στο δρόμο του λιμανιού, και άρχισε να βαδίζει μέσα στη νύχτα, ενώ αρκετός κόσμος προχωρούσε γύρω του. Δεν κοίταξε καν πίσω, να διαπιστώσει αν ο άνθρωπος του Γκόρντλαν τον παρακολουθούσε· αυτό ήταν δουλειά των Παρατηρητών, άλλωστε. *Και τώρα, θα μάθουμε πόσο καλά κάνουν τη δουλειά τους…*

Αναπάντεχα, ένας άντρας έπεσε πάνω του.

«Πρόσεχε, άνθρωπέ μου!» μούγκρισε ο Σάλβινρ. *Δεν είναι να κυκλοφορεί κανείς–*

«Στο σοκάκι δεξιά σας, Δούκα μου,» μουρμούρισε ο άγνωστος – *Άγνωστος; Όχι· είναι ο ένας από τους δύο ξανθούς τύπους που ήταν πριν μαζί με τον Ελμάντρην.* Και πιο δυνατά: «Συγνώμη, κύριε.»

Ο Σάλβινρ τον προσπέρασε, μπαίνοντας στο στενορύμι δεξιά. Και τα στενορύμια της Όρφαλχ ο Δούκας υποπτευόταν πως ήταν τα

στενότερα του Άρμπεναρκ. Καθώς βάδιζε, μπορούσε να αισθανθεί τους τοίχους να τρίβονται επάνω στους ώμους της τουνίκας του. *Η Λάρκνα θα τσαντιστεί, άμα το χρώμα ξεθωριάσει…*

Διέσχισε το σοκάκι, και το μάτι του έπιασε μια λάμψη απ'τ'αριστερά. Στράφηκε, για ν'αντικρίσει τη γυναίκα που είχε δει πλάι στον Ελμάντρην, στο *Νότιο Πλοίο*. Στο δεξί της χέρι βαστούσε ένα ξιφίδιο και, με το αριστερό, του έκανε νόημα να ζυγώσει.

Ο Σάλβινρ πλησίασε.

«Περιμένετε, Δούκα μου,» του ψιθύρισε η γυναίκα. «Σιωπηλά. Ακούστε τον να έρχεται.»

Ο Σάλβινρ αφουγκράστηκε. Και τ'αφτιά του έπιασαν κάποιον να πλησιάζει. Ο άνθρωπος του Γκόρντλαν, προφανώς, δεν έκανε καμια προσπάθεια να κινηθεί αθόρυβα. Οι μπότες του χτυπούσαν επάνω στο πλακόστρωτο λες και βρισκόταν σε παρέλαση.

Ξαφνικά, κάποιοι άλλοι θόρυβοι γέμισαν τον αέρα. Θόρυβοι πάλης.

«Αγκνχ!» ακούστηκε από το στενορύμι. Όμως κάποιος έμοιαζε να είχε βουλώσει το στόμα του άντρα που έβγαλε αυτό τον ήχο.

Ο άνθρωπος του Γκόρντλαν βγήκε απ'το σοκάκι, με τη συνοδεία τριών Παρατηρητών, ο ένας εκ των οποίων βρισκόταν πίσω του, έχοντας το ένα του χέρι γύρω απ'τη μέση του άντρα και το άλλο επάνω στο στόμα του. Οι υπόλοιποι ήταν εκατέρωθεν του πολεμιστή, με τα ξιφίδιά τους στο λαιμό και στην κοιλιά του.

Ο Σάλβινρ απορούσε πώς είχαν μπει οι κατάσκοποι μέσα στο στενορύμι, χωρίς να τους δει.

«Αυτό δεν ήταν και πολύ δύσκολο,» άκουσε ο Δούκας από τ'αριστερά του· και εκεί, ανάμεσα στις σκιές, ατένισε τον Ελμάντρην να στέκεται, με τα χέρια σταυρωμένα εμπρός του και την πλάτη του ακουμπισμένη στον τοίχο.

«Θα θέλατε να μάθουμε ποιος τον έστειλε, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Αρχιπαρατηρητής τον Σάλβινρ.

«Νομίζω πως ήδη ξέρω,» αποκρίθηκε, αργά, εκείνος. «Ελευθερώστε το στόμα του.»

Υπάκουσαν· και ο Δούκας ρώτησε τον πολεμιστή: «Από πότε σ'έχει προστάξει ο Γκόρντλαν να με παρακολουθείς, στρατιώτη;»

«Προδότης σαν κι εσένα δεν είμαι, Δούκα Σάλβινρ!» μούγκρισε εκείνος. «Ποιος θα το φανταζόταν ότι οι Αργκανθικιανοί κατάσκοποι ήταν δικοί σου… Όταν το πληροφορηθεί ο Βασιληάς–»

«Δε θα ζήσεις για να του πεις τίποτα,» τον διέκοψε ο Ελμάντρην. «Δούκα μου, θα πρότεινα τη θανάτωση τούτου του άντρα.»

Όχι, σκέφτηκε ο Σάλβινρ. *Άμα φτάσουμε σ'αυτό το σημείο…* Αλλά τι άλλη λύση υπήρχε; Αν τον άφηναν να φύγει, θα πήγαινε κατευθείαν στον Γκόρντλαν και, τότε, ο Δούκας της Χάργκοχ θα είχε άσχημα ξεμπερδέματα. *Μπορούμε να τον φυλακίσουμε, όμως. Αλλά πού; Και για πόσο;*

«Άρχοντά μου;» είπε ο Ελμάντρην. «Έχετε κάτι άλλο στο μυαλό σας;»

«Το πτώμα,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ, όσο πιο ψυχρά μπορούσε, «πού θα το ξεφορτωθούμε;»

«Αυτό δε θα μας παρουσιάσει μεγάλο πρόβλημα. Θα το βγάλουμε από την πόλη και θα το θάψουμε. Προτιμότερο από το να το κάψουμε, γιατί η καύση θα σηκώσει καπνό και ίσως να μας αντιληφθούν.»

Ο Σάλβινρ έκλεισε τα μάτια. *Αναγκάζομαι να γίνω φονιάς, δηλαδή… Δεν είναι τούτο για μένα. Αλλά τι μπορώ να κάνω;* «Ελμάντρην, δεν υπάρχει τρόπος να τον φυλακίσουμε κάπου και να τον κρατήσουμε εκεί;»

«Έχετε κάποιο μέρος υπόψη σας, Δούκα μου;»

«Το μέρος όπου θα μένετε, ίσως…»

«Δε θα ήταν φρόνιμο να γεμίσουμε την οικία μας με κρατούμενους, Άρχοντά μου,» είπε ο Ελμάντρην. «Είμαστε κατάσκοποι, όχι δεσμοφύλακες. Επιπλέον, υπάρχει πάντα η πιθανότητα να ξεφύγει. Νεκρός, όμως, δε θα πάει πουθενά.»

«Αλλά η απουσία του θα γίνει αντιληπτή.»

«Η απουσία του ούτως ή άλλως θα γίνει αντιληπτή, Άρχοντά μου.»

Ο Σάλβινρ αναστέναξε βαριά. «Σκοτώστε τον.»

Οι λεπίδες των Παρατηρητών κινήθηκαν αστραπιαία, στο ανοιγόκλεισμα του ματιού.

Αίμα πιτσίλισε το πλακόστρωτο.

Πανιά το σκούπισαν.

Το κουφάρι του άντρα χάθηκε απ'τα μάτια του Σάλβινρ· μαύρες σκιές το πήραν.

Τώρα, ο κύκλος του αίματος ξεκίνησε. Από εμένα.

Τόσο απλό είναι να πεθάνει κι ο Γκόρντλαν. Τόσο απλό, αλλά και τόσο βαρύ στην ψυχή μου…

*

Η αυγή είχε έρθει, ρίχνοντας το γκρίζο της φως στην Όρφαλχ.

Η γυναίκα με το κίτρινο μαντίλι στα μαλλιά πλησίασε τον Υναβάρ τον Ξυλέμπορο, που έδενε κάτι λουριά στο κάρο του.

«Έχεις μια στιγμή, έμπορα;»

Ο Υναβάρ στράφηκε να την κοιτάξει. «Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;» Φοβήθηκε ότι ίσως να ήθελε να τον ληστέψει. Και δεν άντεχε κι *άλλη* καταστροφή να πέσει επάνω του, ύστερα από τον εμπρησμό της αποθήκης του.

«Θέλω το κάρο σου, όχι για πολύ ώρα. Σε λίγο, θα το έχεις πάλι,» αποκρίθηκε η γυναίκα, και πέταξε ένα βαλάντιο στα χέρια του.

Εκείνος το άνοιξε και κοίταξε μέσα, το χρυσάφι. *Τι Πνευματόσταλτο δώρο είν'ετούτο;* «Σε πόση ώρα ακριβώς;»

«Μέχρι να υψωθεί ο δεύτερος ήλιος. Στη βόρεια πύλη θα με συναντήσεις, 'ντάξει;»

«Εντάξει,» ένευσε ο Υναβάρ.

«Και βγάλε τα ξύλα σου απ'το κάρο. Το θέλω για προσωπική μου χρήση.»

Κεφάλαιο Πεντηκοστό-Πρώτο

Είναι κοινώς αποδεκτό ότι η πραγματικότητα δεν υπάρχει μέχρι να διαμορφωθεί από εμάς τους ίδιους. Ο κόσμος που αντικρίζουμε γύρω μας δεν είναι παρά το αμάλγαμα των ιδεών, των πεποιθήσεων, και των απόψεων όλων μας. Βέβαια, η συνεισφορά του καθενός σ'ετούτο το κοσμικό πλέγμα δεν είναι ίση. Αδιαμφισβήτητα, εκείνοι που έχουν δύναμη κι εξουσία διαμορφώνουν σε μεγαλύτερο βαθμό την πραγματικότητα. Ωστόσο, κρίνω πως κανενός η συνεισφορά δεν μπορεί να θεωρηθεί ασήμαντη.

—Νάητριθ, γνωστή Καρνεβολθιανή φιλόσοφος (περ. 583 – 653 Α.Κ.)

Ο στρατός ήταν σταματημένος για μεσημέρι, μέσα στα δάση βόρεια της Όρφαλχ. Το προηγούμενο βράδυ είχαν συναντήσει τα ερείπια για τα οποία τους είχαν μιλήσει οι Εκδικητές και ο Χέρκαμ, ο αρχηγός τους, αλλά ο Αντιβασιλέας Σόλμορχ είχε αποφασίσει πως δεν έπρεπε να καθυστερήσουν καθόλου εκεί. Παρότι όλοι αναρωτιόνταν σχετικά με τη μοίρα των Εκδικητών που είχαν καταδυθεί στην υπόγεια σήραγγα, κάτω απ'τον αρχαίο ναό, γνώριζαν επίσης πως ο χρόνος τούς πίεζε. Ο πόλεμος που σχεδίαζαν οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος δε θα τους περίμενε· κι επομένως, έπρεπε να τον σταματήσουν το συντομότερο δυνατό, εξολοθρεύοντας τους δαιμονανθρώπους που είχαν προδώσει τον Σφετεριστή του Θρόνου της Μάρβαθ.

Τώρα, καθώς οι δίδυμοι ήλιοι βρίσκονταν στο κέντρο του ουρανού, ρίχνοντας πυρωμένες λόγχες στη γη, ένας καβαλάρης φάνηκε να έρχεται απ'τα νότια, περνώντας ανάμεσα από τα δέντρα.

«Αλτ!» του φώναξε η Θάρκα, που φυλούσε σκοπιά στη νότια μεριά του στρατοπέδου.

Ο άντρας τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του, το οποίο χρεμέτισε και σταμάτησε μπροστά στην ιδρωμένη πολεμίστρια. «Φέρνω μήνυμα για τον Αντιβασιλέα Σόλμορχ,» δήλωσε ο καβαλάρης. «Από τον Βασιληά Βένγκριλ.»

Η Θάρκα βλεφάρισε, ξαφνιασμένη. «Από το Βασιληά *Βένγκριλ,* είπες;»

«Ναι.»

«Τότε, κατέβα κι έλα μαζί μου,» τον παρότρυνε.

Ο καβαλάρης αφίππευσε.

Η Θάρκα έριξε μια ματιά στον σκοπό που στεκόταν μερικά μέτρα δεξιά της. Ήταν ένας Μαγκραθμέλιος, του οποίου τα μάτια είχαν, τώρα, στραφεί στο μέρος της και την κοιτούσαν περίεργα… είχαν μια παράξενη –δολοφονική;– λάμψη. Η κοπέλα ρίγησε. *Άστον αυτόν, καλύτερα…*

Γύρισε το βλέμμα της προς τον άλλο σκοπό: έναν ανθρώπινο άντρα στ'αριστερά της. «Ε, φίλε!» του φώναξε, γιατί δεν ήξερε τ'όνομά του. «Μπορείς να πάρεις τ'άλογο του κυρίου; Φέρνει μήνυμα για τον Αντιβασιλέα Σόλμορχ, κι εγώ θα τον οδηγήσω στη σκηνή του.»

Ο στρατιώτης ένευσε, ζυγώνοντας. «'Ντάξει, πήγαινέ τον.»

«Έλα μαζί μου,» είπε η Θάρκα στον μαντατοφόρο, και ξεκίνησε να βαδίζει ανάμεσα στις σκηνές του στρατοπέδου. Έριξε μια ματιά πίσω της, για να βεβαιωθεί ότι ο άντρας την ακολουθούσε· και, πράγματι, βεβαιώθηκε. Ο αγγελιαφόρος βάδιζε, αμίλητος, παρατηρώντας τον καταυλισμό γύρω του. Και ιδιαίτερα τους δαιμονανθρώπους, στην αριστερή μεριά. Αναμφίβολα, τον είχε παραξενέψει το γεγονός ότι είχαν Μαγκραθμέλιους μαζί τους.

Η Θάρκα σταμάτησε μπροστά στη σκηνή του Αντιβασιλέα, όπου στεκόταν ένας στρατιώτης. «Ο αγγελιαφόρος» –έδειξε τον άντρα, με τον αντίχειρα του δεξιού της χεριού– «φέρνει μήνυμα για τον κύριο Σόλμορχ.»

Ο πολεμιστή φώναξε: «Υψηλότατε! Αγγελιαφόρος επιθυμεί να σας δει.»

Ο μπερντές της σκηνής παραμερίστηκε και ο Σόλμορχ παρουσιάστηκε. Το βλέμμα του, αμέσως, πήγε στον άντρα που στεκόταν πίσω απ'τη Θάρκα: έναν τύπο μετρίου αναστήματος, με μακριά, καστανά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά.

«Έχεις μήνυμα για μένα;»

«Μάλιστα, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε εκείνος, βγάζοντας ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί απ'το σάκο του. «Από τον Βασιληά Βένγκριλ.»

Τον Βένγκριλ! σκέφτηκε ο Σόλμορχ. «Πού είναι ο Βασιληάς;» ρώτησε αμέσως.

«Στη Σάνβεκ, Υψηλότατε,» απάντησε ο άντρας, προτείνοντας το μήνυμα προς το μέρος του.

«Και πώς ήξερε ότι βρισκόμασταν εδώ;»

«Δεν το γνώριζε,» είπε ο αγγελιαφόρος. «Μου ζήτησε να πάω στο συνοριακό φρούριο. Εκεί, όμως, οι στρατιώτες μού είπαν ότι είχατε κατευθυνθεί βόρεια, για να πολεμήσετε κάποιους δαιμονανθρώπους –ακόλουθους του Κακοδαίμονος, τους ονόμασαν.»

Ο Σόλμορχ ένευσε, παίρνοντας την επιστολή από το χέρι του. «Καλά σού είπαν. Τώρα, μπορείς να ξεκουραστείς μαζί μας, όσο θέλεις. Ύστερα, γύρνα στον Βασιληά Βένγκριλ και πες του ότι έλαβα το μήνυμά του.» Το καλοσκέφτηκε, όμως, και πρόσθεσε: «Ή, μάλλον, ίσως να έχω και κάτι επιπλέον να του αναφέρω. Θα σε ενημερώσω αργότερα.»

Ο άντρας έκλινε το κεφάλι. «Όπως επιθυμείτε, Υψηλότατε.»

«Θάρκα,» είπε ο Αντιβασιλέας.

«Μάλιστα, κύριε Σόλμορχ.»

«Πήγαινε κάπου τον αγγελιαφόρο, να ξεκουραστεί και να φάει.»

«Μάλιστα, κύριε Σόλμορχ.»

Η κοπέλα έφυγε, μαζί με τον μαντατοφόρο, και ο Σόλμορχ μπήκε στη σκηνή του–

–σταματώντας απότομα, καθώς βρήκε την Τάθβιλ εμπρός του.

«Κρυφακούς, πάλι;» την πείραξε, προσπερνώντας την και πηγαίνοντας μέσα, προς το τραπέζι, όπου ήταν στρωμένο το μεσημεριανό τους.

«Δεν *κρυφακούω*,» αποκρίθηκε εκείνη, ακολουθώντας τον. «Απλά, ακούω. Είναι αλήθεια ότι το μήνυμα είναι από το Βασιληά Βένγκριλ;»

Ο Σόλμορχ κάθισε στην καρέκλα του. «Έτσι μου είπαν.»

Η Τάθβιλ τράβηξε τη δική της καρέκλα κοντά του, καθώς εκείνος έσπαγε τη σφραγίδα του μηνύματος και το ξετύλιγε. Η Βαρονέσα κοίταξε το κείμενο, πάνω απ'τον ώμο του.

Φίλε μου Σόλμορχ,

Οι εξελίξεις για τις οποίες θα σε πληροφορήσω παρακάτω είναι μάλλον δυσάρεστες. Σε παρακαλώ, όμως, προσπάθησε να σκεφτείς την κατάσταση με όσο το δυνατόν περισσότερη νηφαλιότητα. Οποιεσδήποτε απότομες αντιδράσεις δε θα μας ωφελήσουν στο ελάχιστο. Πρέπει να κινηθούμε προσεκτικά και με επιφύλαξη.

Ο Γκόρντλαν σφετερίστηκε το Θρόνο της Όρφαλχ και με φυλάκισε στα μπουντρούμια του παλατιού, μαζί με τον Πρέσβη Νοτμέλγκθορ. Νομίζει ότι έτσι βοηθάει το Βασίλειο· νομίζει ότι εγώ, με τις ενέργειές μου, θα καταστρέψω το Σαραόλν και θα το παραδώσω στα χέρια των δαιμόνων. Λυπάμαι που το πιστεύει τούτο, μα, δυστυχώς, δεν μπορούσα να του αλλάξω γνώμη. Ξέρεις πόσο ισχυρογνώμων είναι· τον έβλεπες τόσες μέρες. Βρισκόταν στα πρόθυρα της ανταρσίας και, τελικά, την επιχείρησε. Ο στρατός είναι με το μέρος του, και τον υποστηρίζει. Πραγματικά, φίλε μου Σόλμορχ, αισθάνομαι πολύ μπερδεμένος. Ίσως, κατά βάθος, κι εγώ να έπραξα κάποιο

λάθος και γιαυτό να οδηγηθήκαμε σ'ετούτη τη θλιβερή κατάσταση.

Ευτυχώς, όμως, υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι σκέφτονται πριν από εμένα για εμένα. Και τους χρωστώ άπειρη ευγνωμοσύνη. Η Βασίλισσα Αάνθα και ο Σάλβινρ σχεδίασαν την απόδρασή μου από τα μπουντρούμια της Όρφαλχ και με φυγάδεψαν στην Κυρά της Θάλασσας. *Τώρα, έχω πλεύσει στη Σάνβεκ και μένω εκεί, μαζί με την αδελφή μου, Βόνα, και τον Αρχιστράτηγο Όβγκερ. Έχουμε συμφωνήσει να εκθρονίσουμε τον Γκόρντλαν, γιατί μονάχα καταστροφή μπορεί να φέρει στο Βασίλειο, παρά τις πιθανώς καλές του προθέσεις.*

Το σχέδιό μας είναι το εξής: Θα απομονώσουμε την Όρφαλχ. Κανείς δε θα εμπορεύεται μαζί της, μέσα ή έξω από το Σαραόλν. Έχω ήδη στείλει επιστολές στην Γκέχβιν και στο Ντρίνθεκ, ζητώντας από τους δούκες εκεί να διακόψουν κάθε επαφή με τη νέα μας πρωτεύουσα. Ελπίζω μονάχα να μη με προδώσουν κι αυτοί. Επιπλέον, η Βασίλισσα Αάνθα θα αποκλείσει το λιμάνι της Όρφαλχ, με τα σκάφη της. Κι έτσι, θα απαιτήσουμε την παραίτηση του Γκόρντλαν από το θρόνο. Εύχομαι να μη φτάσουμε σε μια περιττή αιματοχυσία…

Από εσένα και το στρατό σου ζητώ να έρθετε στη Σάνβεκ το συντομότερο δυνατό, για να μας ενισχύσετε· γιατί εδώ δε διαθέτουμε όσες δυνάμεις θα επιθυμούσαμε.

Βένγκριλ, Βασιληάς του Σαραόλν

Ο Σόλμορχ αναστέναξε. «Όμως δεν μπορούμε, τώρα, να πάμε στη Σάνβεκ,» είπε, ακουμπώντας το μήνυμα στα γόνατά του. «Πρέπει να χτυπήσουμε τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος στο άντρο τους.»

«Θα πάμε μετά στη Σάνβεκ,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Δε νομίζεις ότι θα προλάβουμε;»

«Αυτό εξαρτάται από το πόσο χρόνο έχουμε…»

«Ο Γκόρντλαν δε θα κινηθεί αμέσως.»

«Ο Βένγκριλ, όμως, ίσως να χρειαστεί τη βοήθειά μας πιο νωρίς.»

«Σόλμορχ, μην το σκέφτεσαι. Δεν μπορούμε να αφήσουμε αυτή την εκστρατεία στη μέση· όχι τώρα.»

«Ναι, έχεις δίκιο,» παραδέχτηκε εκείνος, τυλίγοντας ξανά την επιστολή. «Η υπόθεση με τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος πρέπει να λήξει, αλλιώς κι άλλοι σφετεριστές σαν τον Γκόρντλαν ίσως να ξεπηδήσουν, ακόμα κι αν αυτός πέσει.

»Όμως,» πρόσθεσε, «θα εξηγήσω στον Βένγκριλ γιατί ακριβώς δεν μπορούμε να πάμε στη Σάνβεκ, καθώς και τι συμβαίνει εδώ.»

Η Τάθβιλ ένευσε. «Τούτη είναι καλή σκέψη.»

Ο Σόλμορχ τής έδωσε την επιστολή και σηκώθηκε από την καρέκλα. Πλησίασε ένα μπαούλο και το άνοιξε, για να βγάλει από μέσα πένα, μελάνι, και χαρτί, τα οποία έφερε στο τραπέζι, παραμερίζοντας τα φαγητά.

Η Τάθβιλ τον παρακολουθούσε, καθώς έγραφε την επιστολή που θα έστελνε στον Βένγκριλ. Αισθανόταν το μυαλό της μουδιασμένο. Και η αλήθεια ήταν πως δεν ήξερε τι ακριβώς να σκεφτεί για την τωρινή κατάσταση. Τίποτα δεν έμοιαζε να λύνεται· όλα φαίνονταν να μπερδεύονται ολοένα και περισσότερο. Ο δε σφετερισμός του Γκόρντλαν ήταν το *χειρότερο*, πίστευε η Βαρονέσα· γιατί οι Σαραολνιανοί έπρεπε νάναι ενωμένοι τώρα, όχι διχασμένοι. Τουλάχιστον, ήλπιζε ότι, με την εξολόθρευση των ακόλουθων του Κακοδαίμονος, τα πράγματα θα ξεμπλέκονταν κάπως. Θα υπήρχαν ξανά δύο στρατόπεδα: *Ο Σφετεριστής και εμείς.*

Ή, μάλλον, όχι, διόρθωσε τον εαυτό της. *Τρία: Ο Σφετεριστής, εμείς, και ο Γκόρντλαν.* Εκτός, βέβαια, κι αν το σχέδιο του Βένγκριλ έπιανε και ο νέος σφετεριστής εκθρονιζόταν. *Έπρεπε* να εκθρονιστεί, αλλιώς η κατάσταση θα εξακολουθούσε να είναι μπερδεμένη· τίποτα δε θ'άλλαζε.

Και τότε, μια παράξενη σκέψη πέρασε απ'το νου της. *Ο Γκόρντλαν και οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος: πόσο μοιάζουν,* συλλογίστηκε.

Και πράγματι! ήταν κι οι δυο επαναστάτες: αρνητές των επίσημων αρχόντων της χώρας τους. Ο Γκόρντλαν δε συμφωνούσε με τις τακτικές του Βένγκριλ και είχε κάνει ανταρσία εναντίον του, καθαρπάζοντας το Θρόνο της Όρφαλχ. Οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος αρνούνταν ν'αποδεχτούν τις κοινωνικές ρυθμίσεις του Πόνκιμ –ισοτιμία ανάμεσα στους δαίμονες και στους ανθρώπους– και είχαν εξεγερθεί, κινούμενοι στις σκιές, ενεργώντας υποχθόνια, για να φέρουν τον πόλεμο σ'ολάκερο το Βασίλειο και, στο τέλος, εκείνοι να βγουν νικητές. *Ο Γκόρντλαν, εν αγνοία του, είναι πιόνι τους…*

Αυτά, όμως, φαίνεται πως είναι τα παράπλευρα αποτελέσματα του πολέμου, σκέφτηκε η Βαρονέσα. *Ακόμα κι όταν, φαινομενικά, έχουν πάψει, για λίγο, οι εχθροπραξίες, μπορούν στιγμιαία, πάλι, ν'αρχίσουν· η φλόγα να ξαναφουντώσει. Κι αν η στιγμή δεν είναι η κατάλληλη, μονάχα καταστροφή μπορεί να επέλθει.*

Ποτέ στη ζωή της δεν είχε ξανασυλλογιστεί τέτοια πράγματα. Ο τελευταίος χρόνος είχε αλλάξει αρκετά τον τρόπο σκέψης της, έπρεπε να παραδεχτεί η Τάθβιλ. *Ο τελευταίος χρόνος μάς άλλαξε όλους. Μας κατέστρεψε, αλλά μας έκανε και πιο σοφούς.*

Όταν ο Σόλμορχ τελείωσε με την επιστολή του, τη διάβασε μία φορά και είπε στη Βαρονέσα: «Εντάξει. Νομίζω πως αυτά επαρκούν. Δες κι εσύ.» Της την έδωσε.

Εκείνη την πήρε στα χέρια της και την ανέγνωσε. «Ναι,» συμφώνησε. «Δεν πιστεύω πως χρειάζεται κάτι άλλο. Εξάλλου, ο Βένγκριλ είναι φίλος σου· σίγουρα, θα καταλάβει γιατί αποφάσισες να ενεργήσεις έτσι.»

Ο Σόλμορχ ένευσε. Αλλά η Τάθβιλ νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει μια σκιά αμφιβολίας στην έκφρασή του.

*

Η σιγή των δασών έμοιαζε δυσοίωνη στους ανθρώπινους πολεμιστές του Σαραολνιανού στρατεύματος, κάνοντάς τους όλους ν'αναρωτιούνται: *Μας έχουν εντοπίσει οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος και κρύβονται, ή δεν γνωρίζουν για τον ερχομό μας;* Κανένας δεν τους είχε επιτεθεί μέχρι στιγμής, μήτε κανέναν ανιχνευτή είχαν παρατηρήσει.

«Τι σας δείχνουν τα μηχανήματά σας;» ρώτησε ο Σόλμορχ τον διοικητή των δαιμονανθρώπων που ήταν μαζί τους.

«Τίποτα, ακόμα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Όταν, όμως, είμαστε μία λεύγα απόσταση από τους εχθρούς μας, θα τους εντοπίσουν. Μην ανησυχείς, άνθρωπε.»

Ωστόσο, ο Σόλμορχ ανησυχούσε. *Άλλωστε, αφού οι δικοί μας Μαγκραθμέλιοι έχουν τεχνολογικούς ανιχνευτές, οι εχθροί μας δε θα έχουν επίσης κάτι που να παρεμποδίζει τους ανιχνευτές αυτούς; Κάτι καμωμένο με τη διαβολική τους τεχνολογία;* Γιαυτό κιόλας ο Αντιβασιλέας είχε στείλει μπροστά απ'το στράτευμα μερικούς Εκδικητές, ώστε να τους ειδοποιήσουν, σε περίπτωση που εντόπιζαν κάποιους. Αλλά, και πάλι, κανέναν δεν είχαν εντοπίσει.

Το μεσημέρι, όμως, της δέκατης ημέρας του ταξιδιού τους έφεραν νέα.

«Συναντήσαμε Μαγκραθμέλιους καβαλάρηδες, κύριε Σόλμορχ,» ανέφερε ο Χέρκαμ, αφιππεύοντας. «Ήταν πολλοί και δεν καθίσαμε να τους αντιμετωπίσουμε· θα μας είχαν σμπαραλιάσει.»

«Καλά κάνατε,» αποκρίθηκε ο Αντιβασιλέας, που καθόταν έξω απ'τη σκηνή του, μαζί με τη Βαρονέσα Τάθβιλ και την Πριγκίπισσα Έρμελ. «Δε σας έστειλα για να τους πολεμήσετε, μονάχα για να τους βρείτε. Πόσο μακριά έγινε η συνάντησή σας μαζί τους;»

«Γύρω στα δεκαπέντε χιλιόμετρα, βόρεια,» αποκρίθηκε ο Χέρκαμ.

«Δηλαδή, κάπου τρεις λεύγες,» υπολόγισε ο Σόλμορχ. «Άρα, γιαυτό δεν τους είχαν βρει οι μηχανές των Μαγκραθμέλιών μας. Ο διοικητής τους μου είπε ότι εντοπίζουν έως μία λεύγα απόσταση.»

«Εγώ, πάντως, δεν εμπιστεύομαι καμια απ'τις συσκευές τους, κύριε Σόλμορχ,» δήλωσε ο Χέρκαμ, φτύνοντας στο έδαφος. «Και που τους έχουμε μαζί μας, τους μπάσταρδους, πολύ είναι!»

«Σου έχω ξανατονίσει, Χέρκαμ, ότι δε θέλω τέτοιες κουβέντες τώρα!» μούγκρισε ο Σόλμορχ.

«Μην ανησυχείτε,» αποκρίθηκε εκείνος· «δεν πρόκειται να προκαλέσω καμια αναταραχή στο στρατό.»

«Το καλό που σου θέλω. Γιατί, αν το κάνεις, είμαστε τελειωμένοι. Οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος θα μας κομματιάσουν. Και ο πόλεμός μας, τώρα, είναι μ'αυτούς και μόνο.»

Ο Χέρκαμ ένευσε, σα ν'ανυπομονούσε να τον ξεφορτωθεί. «Μάλιστα, κύριε Σόλμορχ. Τ'αντιλαμβάνομαι. Με θέλετε κάτι άλλο;»

«Όχι· μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο Αρχιεκδικητής έφυγε, παίρνοντας τ'άλογό του απ'τα γκέμια.

«Δεν έχει άδικο, Σόλμορχ,» είπε η Έρμελ. «Μπορεί οι ακόλουθοι νάναι οι βασικοί μας εχθροί, για την ώρα, όμως και ο Σφετεριστής κι οι δικοί του δαίμονες–»

«Το ξέρω,» τη διέκοψε ο Σόλμορχ. «Αλλά προτιμώ να μη διαλυθεί ο στρατός μας, προτού φτάσει στο άντρο των ακόλουθων.»

Η Τάθβιλ ήπιε μια γουλιά απ'το νερωμένο κρασί της. «Ο Πόνκιμ δεν έχει ακόμα επικοινωνήσει μαζί μας…»

«Μάλλον, δεν έχει κάτι να μας πει,» ανασήκωσε τους ώμους ο Σόλμορχ. Ύστερα, μόρφασε. «Το πρόβλημα είναι ότι δεν μπορούμε *εμείς* να επικοινωνήσουμε μ'αυτόν, όποτε θέλουμε. Τα προνόμια τού να προστάζεις τα Πνεύματα, υποθέτω… Αλλά καλό θα ήταν να ξέρουμε πού βρίσκεται κι εκείνος, τώρα, γιατί, κατά πάσα πιθανότητα, αύριο το βράδυ θα φτάσουμε στο άντρο των ακόλουθων, και η επίθεσή μας πρέπει να γίνει συντονισμένα.»

*

Σόλμορχ, πόσο μακριά βρίσκεσαι από το άντρο των ακόλουθων του Κακοδαίμονος; Έχεις κάποια ιδέα;

Ο Πόνκιμ, τελικά, επικοινώνησε μαζί τους το ίδιο βράδυ, όταν ο Αντιβασιλέας και η Βαρονέσα ήταν στη σκηνή τους, μετά από ένα απόγευμα κουραστικής προέλασης μέσα στα δάση.

Ναι, αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. *Αύριο, μάλλον, φτάνουμε.*

Πώς το γνωρίζεις;

Οι ανιχνευτές μας–

Λειτουργούν κανονικά οι ανιχνευτές των Μαγκραθμέλιων;

Δεν εννοώ τους τεχνολογικούς ανιχνευτές των Μαγκραθμέλιων, Πόνκιμ. Εννοώ τους Εκδικητές.

Βρήκαν το άντρο;

Συνάντησαν μερικούς ιππείς του Κακοδαίμονος, οι οποίοι δεν πρέπει να ήταν και πολύ μακριά από εκεί. Όμως οι ανιχνευτές των δαιμόνων δεν τους έπιασαν, γιατί βρίσκονταν πέρα απ'την εμβέλειά τους, νομίζω.

Έχω την υποψία ότι, και μέσα στην εμβέλειά τους να βρίσκονταν, πάλι δε θα μπορούσαν να τους εντοπίσουν.

Τι; Γιατί;

Γιατί κάποιος προστατεύει το μέρος. Ούτε με τις πνευματικές μου αισθήσεις δεν μπορώ να το βρω. Λες και τίποτα δεν υπάρχει εκεί.

Δηλαδή, όντως, πρόκειται για τον παλιό σου δάσκαλο…

Πιθανώς.

Στείλε μπροστά ανιχνευτές, Πόνκιμ, πρότεινε ο Σόλμορχ. *Έτσι, σίγουρα θα τους εντοπίσεις.*

Ήδη το έχω κάνει, αποκρίθηκε εκείνος. *Όμως δεν έχω βρει κάτι. Μάλλον, βρίσκομαι πιο μακριά από εσάς.*

Ναι. Γιατί, παρότι εμείς διασχίζουμε δύσβατες περιοχές, εσύ πρέπει να κάνεις τον κύκλο, για να βρεθείς στα βόρεια του άντρου. Ωστόσο, καλό θα ήταν να επιτεθούμε συντονισμένα, όχι ο ένας πρώτα κι ο άλλος μετά. Έτσι, θα είμαστε ισχυρότεροι.

Συμφωνώ, Σόλμορχ. Και δε νομίζω ότι θα υπάρξει πρόβλημα. Βλέπεις, ίσως να μη μπορώ να εντοπίσω το άντρο των ακόλουθων, μα το στρατό σας μπορώ *να τον εντοπίσω, και έχω κάνει τους υπολογισμούς. Αν, λοιπόν, τα έχω σκεφτεί όλα σωστά, η διαφορά μας είναι μίας ημέρας. Άρα, θα πρότεινα αύριο να μην προελάσετε, παρά να περιμένετε, και την επομένη να συνεχίσετε.*

Είσαι σίγουρος, Πόνκιμ; ρώτησε η Τάθβιλ.

Όσο σίγουρος μπορώ να είμαι, Βαρονέσα μου.

Τότε, θα περιμένουμε, είπε ο Σόλμορχ.

Και να επικοινωνείς μαζί μας συχνότερα, πρότεινε η Τάθβιλ.

Θα σας μιλήσω, πάλι, αύριο το βράδυ. Εντάξει;

Ναι.

Ο Πόνκιμ έφυγε απ'το νου τους.

Η Τάθβιλ ξεφύσησε, καθισμένη καθώς ήταν επάνω στα μαξιλάρια της σκηνής.

«Είσαι αγχωμένη,» είπε ο Σόλμορχ.

Εκείνη έγνεψε αρνητικά. «Όχι.» Μετά, σηκώθηκε απ'τα μαξιλάρια και πήγε κοντά του, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του.

«Τι έχεις;» ρώτησε ο Σόλμορχ, περνώντας το χέρι του γύρω της και φιλώντας τα μαλλιά της.

«Ένα κακό προαίσθημα.»

Ο Σόλμορχ γέλασε. «Πάντα έχεις κακά προαισθήματα, Τάθβιλ.»

Η Βαρονέσα σήκωσε το κεφάλι της απ'τον ώμο του. «Πριν από μια μάχη, ποιος μπορεί να *μην* έχει κακό προαίσθημα;»

«Οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος, αναμφίβολα, θα είναι λίγοι. Δε νομίζω να αριθμούν πάνω από χίλιους. Εύκολα θα τους συνθλίψουμε.»

«Μην τους υποτιμάς.»

«Δεν τους υποτιμώ. Βλέπω πώς έχει η κατάσταση.»

«Και ο δαίμονάς τους; Ο *αρχαίος* δαίμονας, εννοώ, ο παλιός δάσκαλος του Πόνκιμ…»

«Ας τον τακτοποιήσει αυτόν ο Σφετεριστής.»

«…Νομίζω ότι τον φοβάται,» ψιθύρισε η Τάθβιλ, λες και υποψιαζόταν ότι ο Πόνκιμ τούς κρυφάκουγε.

«Και δεν τον αδικώ,» είπε ο Σόλμορχ. «Κι εγώ θα φοβόμουν, άμα ήμουν στη θέση του. Ούτως ή άλλως, φοβάμαι. Αλλά είναι καλύτερα όταν δε σκέφτεσαι το φόβο: όταν θεωρείς το φόβο, απλά, *επιφύλαξη*. Τότε, κερδίζεις· δε χάνεις.»

Η Τάθβιλ άγγιξε το σαγόνι του, με το ένα χέρι, και τον φίλησε στα χείλη.

Ο Σόλμορχ μειδίασε. «Τόσο πολύ εντυπωσιάστηκες απ'τα σοφά μου λόγια;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη, πειραχτικά. «Αλλά σε θέλω κοντά μου, προτού πάμε στη μάχη… γιατί ίσως να είναι η τελευταία μας,» του ψιθύρισε, καθώς εκείνος φιλούσε το λαιμό της.

«*Μακάρι* να είναι,» είπε ο Σόλμορχ, τραβώντας το ελαφρύ φόρεμα πάνω απ'το κεφάλι της. «Έχω, πλέον, βαρεθεί τους πολέμους. Και ποτέ δεν τους συμπαθούσα, έτσι κι αλλιώς.» Ήξερε ότι η Τάθβιλ άλλο εννοούσε, αλλά προτιμούσε να μιλάει πιο αισιόδοξα. Άλλωστε, όπως είχε διαβάσει σε ένα φιλοσοφικό βιβλίο, οι άνθρωποι διαμορφώνουν τον κόσμο γύρω τους· επομένως, συμπέραινε ο Σόλμορχ, αν έβλεπαν ολοένα και περισσότεροι τα πράγματα αισιόδοξα, θα υπήρχε, αναμφίβολα, μεγαλύτερη πιθανότητα όντως να έρθουν καλά.

Η Τάθβιλ ξάπλωσε ανάσκελα επάνω στο στρώμα, και εκείνος ξεθηλύκωσε, ένα-ένα, τα κουμπάκια του στηθόδεσμού της.

Κεφάλαιο Πεντηκοστό-Δεύτερο

Η επίκληση των Πνευμάτων δεν είναι εύκολη υπόθεση, ακόμα και για τα χαρισματικά άτομα που μπορούν να αντιληφθούν και να ελέγξουν ψυχικές ενέργειες. Ένας Πνευματιστής χρειάζεται χρόνο για τον εαυτό του, ώστε να έχει τη δυνατότητα να έρθει σε επαφή με τα Πνεύματα, να «μιλήσει» μαζί τους, και να καταφέρει να κατανοήσει τις λειτουργίες τους. Σπάνιες είναι οι περιπτώσεις εκείνων που χωρίς περιόδους απομόνωσης μπορούν να προστάξουν τα Πνεύματα και να επιτύχουν αξιοσημείωτες πνευματικές πράξεις.

—Μια Γενική Μελέτη των Πνευμάτων,
της Θαλάρια Σόντβορν (1.125 – 1.177 Α.Α.)

Ο Βόνιορ δεν ήταν και πολύ τυχερός στην εξεύρεση Ελεγκτών Πνευμάτων στις γύρω περιοχές. Φυσικά, τέτοια άτομα ήταν σπάνια· δεν τα έβρισκε κανείς κάθε μέρα και, σίγουρα, όχι παντού. Όμως υπήρχαν κάποια γνωρίσματα στους νεαρούς Πνευματιστές για τα οποία έψαχνε ο καινούργιος Δούκας της Χάργκοχ: μια σχετική «αφηρημάδα», όπως τη χαρακτήριζαν οι γύρω τους· παράξενα οράματα· μια διαίσθηση του κινδύνου· την ικανότητα να προκαλούν τρόμο στους άλλους, χωρίς να υπάρχει ιδιαίτερα προφανής λόγος γι'αυτό. Βέβαια, όλα τούτα δεν παρουσιάζονταν σε *κάθε* Ελεγκτή Πνευμάτων· ορισμένοι είχαν το ένα γνώρισμα, ορισμένοι το άλλο, ενώ κάποιοι δύο ή και περισσότερα γνωρίσματα. Το πρόβλημα ήταν ότι ο Βόνιορ δεν είχε βρει *κανέναν* μέσα στην ευρύτερη περιοχή του Δουκάτου Χάργκοχ.

Όμως, σκεφτόταν, τώρα, καθώς καθόταν στο δρύινο γραφείο του, *ίσως να μην έχω ψάξει αρκετά. Ίσως να χρειάζομαι κι άλλο χρόνο.* Άλλωστε, δεν είχε ακόμα περάσει ένας μήνας από τότε που είχε μιλήσει με το Βασιληά του για τον Κύκλο Πνευματιστών που σχεδίαζε να δημιουργήσει. Και τέτοια πράγματα, συνήθως, απαιτούσαν καιρό· δε γίνονταν από τη μια μέρα στην άλλη. *Κάποια στιγμή, αργά ή γρήγορα, θα βρω τους Ελεγκτές Πνευμάτων που υπάρχουν σε τούτο το Δουκάτο. Ελπίζω μόνο να τους εντοπίσω πριν από τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, γιατί πιθανώς να τους πάρουν από τα χέρια μου.*

Αλλά οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού ήταν πολύ απορροφημένοι από τις μελέτες τους, ώστε να ψάχνουν για νεαρούς Πνευματιστές. Συνήθως, περίμεναν εκείνους να έρθουν στον Πύργο του Φτερού, ζητώντας τις διδαχές τους. Τι ανόητοι! Νόμιζαν ότι θα αυξήσουν τον αριθμό τους μ'αυτό τον τρόπο; *Εξάλλου, ποιος Ελεγκτής Πνευμάτων που σέβεται τον εαυτό του θα πάει σ'αυτούς, να κλειστεί στην απομόνωσή τους;* Ο Βόνιορ, για παράδειγμα, δεν είχε πάει· και ήταν βέβαιος πως υπήρχαν κι άλλοι σαν κι εκείνον, ελεύθεροι άνθρωποι, αναζητητές της δύναμης που μπορούσαν να προσφέρουν τα Πνεύματα κι όχι της ξεχασμένης –και πολλές φορές άχρηστης– γνώσης από την Αρχή του Χρόνου. *Δε μένει παρά να* βρω *αυτούς τους ανθρώπους. Πράγμα που έχει αποδειχτεί δύσκολο…*

Ο Βόνιορ σηκώθηκε όρθιος, βαδίζοντας ως το παράθυρο του δωματίου. Γύρω του, ο χώρος ήταν διακοσμημένος με βιβλία επάνω σε ξύλινα, σκαλιστά ράφια, πνευματικά διαγράμματα κρεμασμένα στους τοίχους, κεριά μέσα σε ψηλά, ασημένια κηροπήγια, μερικές καρέκλες, και δύο λαξευτές πέτρινες πλάκες.

Το παράθυρο ήταν ανοιχτό, μα δεν έμπαινε αέρας, μονάχα η ζέστη του μεσημεριού. Ο Βόνιορ, από το σημείο όπου στεκόταν, μπορούσε ν'ατενίσει τη Χάργκοχ, αρκετό μέρος της οποίας είχε πλέον ανοικοδομηθεί. *Σε λίγο καιρό ακόμα, δε θα υπάρχει τίποτα που να*

θυμίζει ότι εδώ έγινε πολιορκία. Οι Μαγκραθμέλιοι χτίστες και πολεοδόμοι ήταν όλοι πολύ καλοί στη δουλειά τους.

Ο Δούκας πήρε το βλέμμα του από τα χτίρια και τα τείχη της Χάργκοχ και το άφησε να χαθεί στον ορίζοντα: στις αγροικίες έξω από την πόλη και στα δάση βόρεια αυτής. Το μυαλό του πήγε, πάλι, στα σχέδια του για τον Κύκλο Πνευματιστών που ήθελε να δημιουργήσει. Αναρωτιόταν ποια θα ήταν η αντίδραση των Σοφών σε τούτο: πώς θα έβλεπαν την προσπάθειά του, αν, τελικά, ολοκληρωνόταν. Θετικά; Μάλλον, όχι· γιατί είχαν τις δικές τους αντιλήψεις για τους Ελεγκτές Πνευμάτων. Αρνητικά; Κατά πάσα πιθανότητα. Αλλά *πόσο* αρνητικά; Αυτό είχε μεγάλη σημασία. Θα έφταναν στο σημείο να ανοίξουν πόλεμο με τον Κύκλο του Βόνιορ, ή όχι;

Όχι. Δεν μπορεί να είναι τόσο ανόητοι. Όμως ποτέ δε θα αποδέχονταν τους Πνευματιστές του, ούτε θα τους πρόσφεραν βοήθεια. *Αλλά δε θα τους έχουμε ανάγκη. Δε θα έχουμε ανάγκη τη βοήθειά τους. Θα φτιάξουμε κάτι καινούργιο στο Σαραόλν. Μια δύναμη που θα* μετράει, *όχι που θα είναι απομονωμένη σε έναν πύργο, στη μέση της ερημιάς.*

Βέβαια, υπήρχε και η άλλη περίπτωση: Οι Σοφοί πιθανώς να επιχειρήσουν να ενώσουν τον Κύκλο του Βόνιορ με τον δικό τους. Πράγμα που, φυσικά, δεν έπρεπε να συμβεί… *αλλιώς όλοι μου οι κόποι θα πάνε χαμένοι.* Οι Σοφοί δε θα ασπάζονταν την ιδεολογία του, και θα προσηλύτιζαν και τους Πνευματιστές του Κύκλου του· ή, τουλάχιστον, θα προσπαθούσαν να το κάνουν. Κι έτσι, είτε πετύχαιναν είτε όχι, ένα ήταν το σίγουρο: ότι θα προκαλούσαν αναταραχή. Και εκείνοι δε θα πάθαιναν καμία ζημιά, στην ουσία. Η δική του ομάδα, όμως, ίσως να μειωνόταν κατά μερικά άτομα, τα οποία μπορεί να ήταν σημαντικά για την επιβίωσή της μέσα στο χρόνο. Και ο Βόνιορ δε σκόπευε να δημιουργήσει κάτι εφήμερο, μα κάτι που θα κρατούσε.

Ωστόσο, ήταν ακόμα νωρίς για να τα σκέφτεται αυτά. Πρώτα, έπρεπε να φτιάξει τον Κύκλο και, μετά–

«Ώστε αυτό είναι το 'μυστικό δωμάτιο'…»

Ο Βόνιορ γύρισε, για να δει τη σύζυγό του στο κατώφλι της πόρτας. Ήταν ντυμένη με δερμάτινο, κολλητό παντελόνι, ψηλές μπότες, και πέτσινο γιλέκο, ενώ στους καρπούς της τυλίγονταν περικάρπια, κι από τη μέση της κρεμόταν ένα μακρύ σπαθί. Στο δεξί γαντοφορεμένο της χέρι κρατούσε ένα σφραγισμένο μήνυμα. Τα μακριά, πορφυρά της μαλλιά ήταν δεμένα αλογοουρά πίσω απ'το κεφάλι της.

«Έκανες εξάσκηση, Νερενία;»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, κλείνοντας την πόρτα πίσω της. «Μέχρι που έπιασε τόση ζέστη που δε μπορούσα, πλέον, να συνεχίσω.» Ιδρώτας γυάλιζε στο μέτωπο και στο στέρνο της, παρατήρησε ο Βόνιορ. «Εδώ μέσα, όμως, έχει δροσιά.» Έριξε μια ματιά τριγύρω. «Το έχεις ετοιμάσει, λοιπόν, ε;» Συνοφρυώθηκε. «Γιατί δε μιλάς;»

Εκείνος γέλασε. Και ανασήκωσε τους ώμους. «Τι να πω, δηλαδή;»

«Θύμωσες που μπήκα χωρίς να ρωτήσω;» Ο Βόνιορ τής είχε ζητήσει να μη μπει στο δωμάτιο, ώσπου να το ετοιμάσει.

«Όχι,» της απάντησε. «Αν και θα έπρεπε να με είχες ρωτήσει.»

Η Νερενία συνοφρυώθηκε, πάλι, ατενίζοντας τα διαγράμματα στους τοίχους. «Δεν πιστεύω να με πιάσει καμια κατάρα, ε;» Δε συμπαθούσε και τόσο τη μαγεία· δεν την κατανοούσε.

«Χα-χα! Όχι, ούτε κι εγώ το πιστεύω. Ούτως ή άλλως, θα σου έλεγα να έρθεις να το δεις, σύντομα…»

«Είναι έτοιμο, δηλαδή;»

«Εσύ τι λες; Σου μοιάζει αρκετά ολοκληρωμένο;» τη ρώτησε ο Βόνιορ.

Η Νερενία έκανε μια γκριμάτσα άγνοιας. «Ξέρω γω… Αναμφίβολα, για καμια μυστήρια… μαγική δουλειά το θέλεις, οπότε δεν μπορώ να εκφέρω γνώμη.»

«Η δουλειά μου δεν είναι συγκεκριμένη,» εξήγησε ο Βόνιορ. «Απλά, έχω προσπαθήσει να κάνω αυτό το δωμάτιο εύχρηστο για έναν Πνευματιστή.»

«Σε πιστεύω,» είπε η Νερενία. Και πέταξε το τυλιγμένο κομμάτι χαρτί που κρατούσε επάνω στο δρύινο γραφείο. «Μήνυμα για σένα. Από την Πριγκίπισσα Εδρισία της Βόρειας Μάγκραθμελ.»

Ο Βόνιορ παραξενεύτηκε. «Από την Πριγκίπισσα Εδρισία; Δεν περίμενα κάτι τέτοιο.»

«Ούτε κι εγώ,» αποκρίθηκε η Νερενία.

Ο Βόνιορ πλησίασε το γραφείο. Σήκωσε το μήνυμα και έσπασε τη σφραγίδα. Το ξετύλιξε, κρατώντας το ανοιχτό εμπρός του, ώστε και εκείνος και η σύζυγός του να μπορούν να το δουν.

Αξιότιμε Δούκα Βόνιορ,

Κατά την επίσκεψή μου στο γειτονικό Βασίλειο Άργκανθικ, συνομίλησα με τον Δούκα Βάνρελ του Θάλβερκ σχετικά με τις σχέσεις των δύο χωρών μας, προσπαθώντας να αποδείξω στον Δούκα ότι δεν έχουμε εχθρικές προθέσεις προς εκείνον και τους συμπατριώτες του· επομένως, η συμμαχία των Αργκανθικιανών με τους Νότιους Σαραολνιανούς πρέπει να καταργηθεί, διαφορετικά θα οδηγήσει σε αλόγιστη και ανεπιθύμητη αιματοχυσία. Ο Βάνρελ μού αποκρίθηκε ότι δεν μπορεί να πάρει μόνος του μια τέτοια απόφαση, παρά θα χρειαστεί να συγκαλέσει το Συμβούλιο των Αρχόντων σε συνεδρίαση. Επίσης, μου πρότεινε να παρευρεθώ στη συνεδρίαση αυτή, ώστε να αντιπροσωπεύσω αρτιότερα το Σαραόλν.

Ωστόσο, επείγουσες δουλειές προέκυψαν νότια της Μάρβαθ, στα σύνορά μας με το Νότιο Σαραόλν, και, δυστυχώς, δε θα μπορέσω να ικανοποιήσω το αίτημα του Δούκα του Θάλβερκ. Έτσι, ζήτησα από την Πριγκίπισσα Εδρισία να σε ενημερώσει

για την επιθυμία μου να παρευρεθείς στο συμβούλιο που θα γίνει στη Δρέλιφον, πρωτεύουσα του Άργκανθικ. Ο Δούκας Βάνρελ έχει ήδη στείλει μήνυμα στη Μάρβαθ, παρακαλώντας με να πάω στη συνεδρίαση· επομένως, θα σε προέτρεπα να βιαστείς.

Μετά τιμής,
Βασιληά Πόνκιμ του Σαραόλν

«Μάλιστα,» είπε ο Βόνιορ, αφήνοντας το μήνυμα, πάλι, να τυλιχτεί.

«Τι δουλειές έχει ο Βασιληάς νότια της Μάρβαθ;» απόρησε η Νερενία.

«Δεν έχω ιδέα· πάντως, πρέπει να είναι σημαντικές, αλλιώς δε θα πρόσταζε εμένα να πάω στο Άργκανθικ.»

«Δε φαίνεται να σε έχει ξετρελάνει η σκέψη αυτού του ταξιδιού,» παρατήρησε η Δούκισσα της Χάργκοχ.

«Γιατί έχω κι εγώ τις δουλειές μου εδώ.» Ο Βόνιορ άφησε το χαρτί επάνω στο γραφείο και βημάτισε μέσα στο δωμάτιο, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του και συλλογισμένος. *Πόσο καιρό θα χρειαστεί να λείψω;* αναρωτήθηκε. *Δεν καταλαβαίνει ο Βασιληάς ότι αυτό με διακόπτει από τον εντοπισμό των Πνευματιστών; Από τη δημιουργία του Κύκλου μου;* Αναμφίβολα, το καταλάβαινε, μα δεν είχε κάποιον άλλο πιο έμπιστο να στείλει. *Κανονικά, θα έπρεπε να με κολακεύει που επέλεξε εμένα, γιατί σημαίνει πως με έχει σε περιωπή. Ωστόσο…*

«Τι δουλειές έχεις, αγάπη μου;» ρώτησε η Νερενία. «Αν εννοείς τούτο το δωμάτιο–»

«Δεν εννοώ το δωμάτιο,» αποκρίθηκε ο Βόνιορ. «Υπάρχουν κι άλλα πράγματα… Αλλά, τώρα, δεν έχουν σημασία. Πρέπει να ετοιμαστώ, για να ταξιδέψω στο Άργκανθικ. Αύριο λέω να ξεκινήσω–»

«Τι ‘άλλα πράγματα’ υπάρχουν;» Η Νερενία τον πλησίασε. «Πες μου.»

Ο Βόνιορ δίστασε. *Γιατί διστάζω;* αναρωτήθηκε. *Τι φοβάμαι; Δε θέλω να της πω κάτι που, μετά, ίσως να μη συμβεί;* Και τι μ’αυτό, όμως; Η Νερενία, άλλωστε, δεν είχε καμια γνώση περί «μάγων και μαγείας»… Ωστόσο, πίστευε σε εκείνον. *Κι έτσι, θα την απογοητεύσω… Ανοησία μου, όμως, να το σκέφτομαι αυτό…*

«Θυμάσαι που είχα κουβεντιάσει κάτι με το Βασιληά μας;»

Η Νερενία ένευσε. «Κάτι που αρνιόσουν να μου αποκαλύψεις.»

«Ναι.»

«Είναι τόσο σημαντικό; Μου υποσχέθηκες πως δεν είναι κάτι που μπορεί να βλάψει το Δουκάτο ή το Βασίλειο.»

«Έτσι πιστεύω,» είπε ο Βόνιορ. «Πρόκειται… για μια οργάνωση που σκοπεύω να ιδρύσω.»

«Τι οργάνωση;»

«Πνευματιστών. Όπως ο Πύργος του Φτερού.»

Η απάντησή του έπιασε τη Νερενία εξ απήνης. «Μα, νόμιζα ότι εσύ αντιπαθούσες τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, Βόνιορ. Έτσι μου έλεγες, τουλάχιστον, τις προάλλες…»

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος· «και γι’αυτό ακριβώς το λόγο θα δημιουργήσω το δικό μου Κύκλο, που θα είναι *σημαντικός* στο Σαραόλν και σ’όλη τη Βόρεια Γη, όχι ένα άντρο για ερημίτες και μελετητές.»

«Και ο Βασιληάς έχει συμφωνήσει;…» Η Νερενία είχε παραξενευτεί από τούτη την ιδέα. Δεν ήξερε κατά πόσο κάτι τέτοιο μπορεί να ήταν εφικτό· ή εφικτό για τον Βόνιορ, τουλάχιστον. *Βέβαια,* σκέφτηκε, *εγώ δε γνωρίζω και πολλά από μαγεία…* Αλλά, και πάλι, η ίδρυση μιας οργάνωσης ήταν η ίδρυση μιας οργάνωσης, άσχετο αν ήταν οργάνωση μάγων ή συντεχνία ξυλουργών. Έπρεπε να υπάρχει κάτι που να ενώνει τα μέλη της. Τώρα, όπως είχε η κατάσταση, γιατί κάποιος να πάει στον Κύκλο του Βόνιορ και όχι

στον Κύκλο του Φτερού; Ο δεύτερος, εξάλλου, είχε και μια φήμη, ένα κύρος, μια βαρύτητα…

«Ο Βασιληάς έχει συμφωνήσει,» είπε ο σύζυγός της. «Αλλά εσύ, Νερενία… Διαφωνείς;»

«Δεν ξέρω αν πρέπει να διαφωνήσω ή όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αφού ο Πόνκιμ συμφώνησε, η ιδέα σου δε μπορεί νάναι τόσο άσχημη. Αλλά έχω τις επιφυλάξεις μου. Κατ'αρχήν, γιατί να το κάνεις αυτό, Βόνιορ;»

«Γιατί είμαι αντίθετος με τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, όπως σου έχω ξαναπεί, και πιστεύω ότι οι Πνευματιστές θα έπρεπε να *άρχουν,* Νερενία, όχι να κρύβονται σ'έναν πύργο!»

Μόνο εσύ, όμως, το σκέφτηκες τούτο; αναρωτήθηκε η Δούκισσα. *Ίσως να υπάρχει κάποιος λόγος που «κρύβονται σ'έναν πύργο»…* «Κι εσύ τι σκοπεύεις να κάνεις; Στρατό από μάγους;»

«Στρατό από μάγους; Φυσικά και όχι. Κατ'αρχήν, δεν υπάρχουν αρκετοί 'μάγοι' για να φτιάξει κανείς στρατό, Νερενία. Οι Πνευματιστές είναι λίγοι και με ιδιαιτερότητες. Θέλουν χώρο και χρόνο για να αναπτύξουν τις ικανότητές τους. Χρειάζονται μια σχετική απομόνωση για να μιλούν με τα Πνεύματα.»

«Να, επομένως, γιατί οι Σοφοί 'κρύβονται' στον Πύργο του Φτερού.»

«Και τι κάνουν εκεί, εκτός απ'αυτό;» απαίτησε ο Βόνιορ. «Υποστηρίζουν πως είναι αναζητητές της Γνώσης. Όμως τόση *δύναμη* πηγαίνει χαμένη, αγαπημένη μου! Ένας Πνευματιστής μπορεί να έχει το χρόνο που χρειάζεται για να αναπτυχθεί και ν'αυτοσυγκεντρωθεί, αλλά πρέπει, επίσης, να έχει και τον ανάλογο χρόνο για να αποδείξει την αξία του. Το Σαραόλν μπορεί, μελλοντικά, να είναι το ισχυρότερο Βασίλειο στον Άρμπεναρκ, με τον Κύκλο μου και με τον Πόνκιμ για Βασιληά μας!

»Ενώ, σκέψου, οι Σοφοί τι κάνουν; Τι έχουν κάνει *ποτέ* για το Σαραόλν; Σχεδόν τίποτα. Αγνοούν όλους τους βασιληάδες και τις βασίλισσες που πέρασαν απο δώ. Πάντα αυτό έκαναν. Είναι κράτος

εν κράτει, Νερενία. Έχουν τους δικούς τους νόμους, τη δική τους αρχή. Δεν είναι *μέρος* ετούτης της χώρας. Εγώ, όμως, σκοπεύω να φτιάξω έναν Κύκλο Πνευματιστών ο οποίος θα *είναι* μέρος του Σαραόλν!»

«Βόνιορ, έχω ακούσει πως, σε κρίσιμες στιγμές, οι Σοφοί βοήθησαν, όταν ζητήθηκε η βοήθειά τους… Παράδειγμα, τότε που στάλθηκε εκείνη η ερευνητική αποστολή στα δυτικά νερά του Ωκεανού, για να ανακαλύψει τι συνέβαινε στα πλοία που χάνονταν.»

«Όπως είπα, *σχεδόν* τίποτα,» τόνισε ο Βόνιορ. «Ναι, πιθανώς να υπάρχουν περιπτώσεις που έχουν βοηθήσει. Μα, αυτές μετριούνται στα δάχτυλα. Κι επιπλέον, συνεχίζουν να μην είναι, ουσιαστικά, *μέρος* του Βασιλείου μας. Άσε που εναντιώνονται στο Βασιληά μας, κι αυτό όλοι το ξέρουμε. Δεν υποστήριζαν τον Πόνκιμ, ποτέ. Και να φανταστείς ότι εκείνος τους βοήθησε, πηγαίνοντας στη Νότια Γη μαζί τους, για τη σταθεροποίηση του Κέντρου Σταθερότητας. Είναι αχάριστοι! Θα προτιμούσαν τον Βένγκριλ να κάθεται στο Θρόνο της Μάρβαθ–»

«Τότε, γιατί δεν κάνουν κάτι για να διώξουν τον Πόνκιμ από εκεί;»

«Επειδή *δεν μπορούν* να κάνουν τίποτα. Είναι πολύ ισχυρός γι'αυτούς και οι στρατοί των Μαγκραθμέλιων είναι μαζί του. Επίσης, μην ξεχνάς ότι έχει το Βόρειο Κέντρο Σταθερότητας στα χέρια του, κι επομένως, οι Σοφοί τον φοβούνται.»

«Πιθανώς,» είπε η Νερενία. «Αλλά πώς θ'αρχίσεις να φτιάχνεις αυτό τον Κύκλο που σχεδιάζεις;»

«Εκεί έχω κολλήσει κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Βόνιορ. «Μέχρι στιγμής, δεν έχω καταφέρει να βρω κάποιον Πνευματιστή στο Δουκάτο. Όμως θα συνεχίσω να προσπαθώ… αφότου επιστρέψω από το Άργκανθικ.»

Αναστέναξε, και πέρασε το δεξί του χέρι γύρω απ'τη λεπτή της μέση, για να φιλήσει τα χείλη της. «Έχεις φάει;»

«Όχι,» μειδίασε η Νερενία, «αλλά σκοπεύω να φάω τώρα, *αμέσως*.»

Ο Βόνιορ ύψωσε ένα φρύδι. «Μη μου πεις ότι θα δαγκώσεις κιόλας;»

«Το φαγητό συμπεριλαμβάνει δαγκώματα, όπως πολύ καλά ξέρεις,» αποκρίθηκε εκείνη. Έβγαλε τα γάντια της και τα πέταξε επάνω στην πολυθρόνα του γραφείου. Ύστερα, ξεκούμπωσε τα κουμπιά του γιλέκου της και το ξεφορτώθηκε κι αυτό, φανερώνοντας το λεπτό στηθόδεσμο από κάτω, ο οποίος έσφιγγε τα στήθη της.

«…Και δεν περιμένεις ούτε καν να πάμε στην τραπεζαρία,» παρατήρησε ο Βόνιορ.

«Αυτό το δωμάτιο είναι πολύ πιο δροσερό, νομίζω.» Έλυσε τη ζώνη του ξίφους της. «Έχεις υφάνει κάποια μαγεία εδώ;»

«Όχι.» Ο Βόνιορ την κοιτούσε επισταμένα, καθώς έβγαζε τις μπότες και, τέλος, το παντελόνι της. Έβγαλε κι εκείνος τον μαύρο του χιτώνα και την παρέσυρε κοντά του, ρουφώντας τα ζεστά της χείλη. Αισθανόταν το ιδρωμένο της σώμα να κολλάει επάνω του: ένα συναίσθημα που τον διέγειρε περισσότερο.

Κάθισε στην πολυθρόνα, όταν η Νερενία τράβηξε την περισκελίδα του, αφήνοντάς τη να πέσει. Τα δικά της εσώρουχα τα αφαίρεσε γρήγορα και με κινήσεις που ήξερε ότι τον ερέθιζαν. Ύστερα, κάθισε στους μηρούς του, σφίγγοντας ακόμα το στηθόδεσμο μέσα στη γροθιά της, καθώς μια αργόσυρτη φωνή ηδονής ξέφευγε απ’τα χείλη της. Τα χέρια του Βόνιορ αγκάλιασαν το σώμα της και το πρόσωπό του χώθηκε ανάμεσα στα στήθη της.

Όταν τελείωσαν, το δωμάτιο δεν έμοιαζε, πλέον, τόσο δροσερό στη Νερενία, αλλά δεν είχε κανένα πρόβλημα μ’αυτό. Φίλησε δυνατά τα χείλη του συζύγου της και είπε, βαστώντας το πρόσωπό του μέσα στις χούφτες της: «Σκέφτηκα κάτι.»

Ο Βόνιορ μειδίασε στραβά. «Αυτό έκανες τόση ώρα;»

«Ναι, δεν το είχες καταλάβει;»

«Κατάφερες να με κοροϊδέψεις. Τι σκέφτηκες, λοιπόν;»

Η Νερενία σηκώθηκε από πάνω του και κάθισε στο γραφείο, ακουμπώντας το ένα της πόδι στο δεξί του γόνατο. «Αποφάσισα να έρθω μαζί σου στο Άργκανθικ.»

«Τώρα, δε σκέφτεσαι με το μυαλό σου, παρά μ'ετούτο,» αποκρίθηκε ο Βόνιορ, περνώντας το χέρι του ανάμεσα στους μηρούς της και ανεβαίνοντας…

…Για να συναντήσει το χέρι της Νερενία. Τα μάγουλά της είχαν κοκκινίσει, παρατήρησε: σπάνιο για τη σύζυγό του. «Θα βαρεθώ εδώ,» του είπε, βιαστικά.

Ο Βόνιορ τράβηξε το χέρι του πίσω, πηγαίνοντάς το στο γόνατό της. «Δε μπορείς να φύγεις απ'την πόλη σου, τώρα που ανοικοδομείται.»

Εκείνη δε μίλησε.

«Έλα, Νερενία,» είπε ο Βόνιορ. «Το ξέρεις ότι είναι έτσι. Αν ο Βασιληάς μας ήθελε να πας κι εσύ στο Άργκανθικ, θα το έγραφε, δε νομίζεις; Επιπλέον, πόσο θ'αργήσω εκεί; Περισσότερο από ένα μήνα; Δεν το πιστεύω.»

«Ένας μήνας είναι πολύς καιρός.»

«Κι εσύ θα μου λείψεις, αγάπη μου. Και, ούτως ή άλλως, δεν ήθελα να φύγω, αλλά… τώρα δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Ο Βασιληάς μας πρόσταξε να πάω· και έχει δίκιο: Σε αυτή τη συνεδρίαση θα κριθεί η μελλοντική σχέση του Βασιλείου μας με τη γειτονική χώρα. Και καλύτερα να μην έχουμε μια απειλή, συνεχώς, στ'ανατολικά μας. Το Δουκάτο μας είναι *δίπλα* από το Άργκανθικ.» Δεν είδε κάποια αλλαγή στην έκφρασή της. «Σ'αγαπώ,» της είπε, χαϊδεύοντας το γόνατό της.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Νερενία. «Βούλωστο, γιατί υπάρχει κίνδυνος να με κάνεις να κλάψω!» Τον κλότσησε ελαφριά στα πλευρά και κατέβηκε απ'το γραφείο, πιάνοντας την περισκελίδα της από το πάτωμα και φορώντας την.

Ο Βόνιορ γέλασε, κουνώντας το κεφάλι.

Όταν ντύθηκαν, της είπε: «Όσο θα λείπω, βέβαια, μπορείς να μου κάνεις μια χάρη…»

«Τι χάρη;»

«Να βρεις κάποια άτομα για μένα.»

«Τι άτομα;»

«…Με ιδιαίτερα γνωρίσματα.»

«Μάγους; Ξέχνα το, Βόνιορ!»

«Νερενία, δε θα χρειαστεί ούτε καν να τους μιλήσεις.»

Η Δούκισσα στάθηκε εμπρός του. «Και τι θέλεις να κάνω, δηλαδή; Να τους χαιρετήσω από μακριά;»

Ο Βόνιορ χαμογέλασε. «Για την ακρίβεια, ούτε αυτό. Απλά, θέλω να μάθεις ποιος βρίσκεται πού.»

«Μόνο;» ρώτησε, επιφυλακτικά, σα να φοβόταν ότι υπήρχε κάποια «παγίδα» στα λόγια του.

«Ναι. Τα άλλα θα τ'αναλάβω εγώ, όταν επιστρέψω.»

«Και ποια είναι τα 'ιδιαίτερα γνωρίσματα' για τα οποία θα ψάξω;»

Ο Βόνιορ τής είπε, λεπτομερώς.

Κεφάλαιο Πεντηκοστό-Τρίτο

Μετά από εκείνο το γλέντι, ήμουν κουρέλι! Και δεν ήταν ούτε ο χορός, ούτε το φαγητό, ούτε το ποτό, ούτε οι γυναίκες, που με είχαν εξουθενώσει. Ήταν η τρισκατάρατη μουσική! Το πώς έπαιζε εκείνος ο γελοίος τροβαδούρος είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς. Νόμιζες ότι ήθελε να με σκοτώσει με τον ήχο και μόνο! Δε μου φάνηκε παράξενο που ένας θαμώνας του πανδοχείου τού άρπαξε τη φλογέρα και την έσπασε πάνω στο γόνατο…

—από τις *Διηγήσεις του Ζινβάρ του Ταξιδευτή*

Ο Χέρκαμ επέστρεψε, καλπάζοντας γοργά, με τέσσερις έφιππους Εκδικητές γύρω του. Τράβηξε τα γκέμια του αλόγου του μπροστά στον Αντιβασιλέα και τη Βαρονέσα, οι οποίοι βρίσκονταν, επίσης έφιπποι, στην αρχή του στρατεύματος.

«Κύριε Σόλμορχ, φτάσαμε!» ανέφερε ο Αρχιεκδικητής. «Είδαμε το άντρο τους. Είναι κάτι σαν χωριό, με καλύβες από πέτρα και ξύλο, κι όλα περιτριγυρισμένα από ένα κοντό, πέτρινο τείχος. Οι καβαλάρηδές τους μας καταδίωξαν και υποχωρήσαμε.»

Ο Σόλμορχ έσφιξε τη λαβή του θηκαρωμένου ξίφους του πατέρα του. «Όλα βαίνουν καλά, επομένως.» Ήταν ντυμένος με αλυσιδωτή αρματωσιά και στο κεφάλι του βρισκόταν ένα ατσάλινο κράνος, με την καγκελωτή προσωπίδα σηκωμένη, ενώ στους ώμους του δενόταν ένας κοντός, πορφυρός μανδύας. Το άλογό του επίσης φορούσε πανοπλία μάχης, για να προστατεύεται από τα εχθρικά χτυπήματα.

Πλάι του, η Τάθβιλ ήταν παρόμοια ντυμένη, με φολιδωτή αρματωσιά και γαλανό μανδύα. Στη μέση της ήταν περασμένο ένα μακρύ ξίφος, επάνω στη λαβή του οποίου, τώρα, κι εκείνη είχε ακουμπήσει το γαντοφορεμένο της χέρι. Η προσωπίδα του κράνους της ήταν σηκωμένη, αλλά δεν ήταν καγκελωτή, παρά επίπεδη, με στενά ανοίγματα για το στόμα, τη μύτη, και τα μάτια.

«Ο Πόνκιμ δεν έχει ακόμα επικοινωνήσει μαζί μας,» είπε η Βαρονέσα.

Εδώ είμαι, αντήχησε η φωνή του Σφετεριστή μέσα στο νου τους. *Στη βόρεια μεριά του άντρου των ακόλουθων.*

Δηλαδή, η επίθεση μπορεί να αρχίσει; ρώτησε ο Σόλμορχ.

Ναι.

«Προελαύνατε!» φώναξε ο Αντιβασιλέας, τραβώντας το ξίφος του από το θηκάρι και δείχνοντας εμπρός.

Η φωνή του έφτασε στ'αφτιά των διοικητών, οι οποίοι έκαναν νόημα στους μαχητές τους να προχωρήσουν μέσα στην αραιή βλάστηση, κατευθυνόμενοι προς το άντρο των ακόλουθων του

Κακοδαίμονος, με τα όπλα τους γυμνωμένα ή τις χορδές των τόξων τους τεντωμένες και με βέλη περασμένα επάνω.

Η Πριγκίπισσα Έρμελ έβγαλε το δικό της τόξο από την πλάτη και τράβηξε ένα βέλος απ'τη φαρέτρα που κρεμόταν στη σέλα του αλόγου της. Τα γαντοφορεμένα της δάχτυλα άγγιζαν το τηλέμαχο όπλο επιδέξια, παρατήρησε η Μπόρνεφ, η οποία ίππευε δίπλα της, με σκοπό να προστατέψει την κόρη του Βασιληά από οποιονδήποτε πιθανό κίνδυνο. Στο δεξί της χέρι βαστούσε ένα μακρύ σπαθί και στ'αριστερό μια στρογγυλή, ατσάλινη ασπίδα. Τα μακριά πορφυρά της μαλλιά ήταν δεμένα κότσο και κρυμμένα μέσα στο κράνος της. Φορούσε αλυσιδωτή αρματωσιά, και την ενοχλούσε που έβλεπε την Πριγκίπισσα να είναι ντυμένη μονάχα με έναν φολιδωτό θώρακα και μια απλή περικεφαλαία, χωρίς προσωπίδα. Ό,τι κι αν της είχε πει, πριν από τη μάχη, δεν είχε καταφέρει να της αλλάξει γνώμη. Η Έρμελ προτιμούσε την παρούσα αμφίεση. «*Πέρασα από επικίνδυνα βουνά, ντυμένη ελαφρύτερα,*» είχε αποκριθεί στη Μπόρνεφ. «*Και από μάχες, επίσης. Ξέρω τι χρειάζεται να φορέσω και πού, Μπόρνεφ!*»

Δεν είναι, πια, μικρή, σκέφτηκε η πολεμίστρια, καθώς, τώρα, ίππευε πλάι της. *Μάλιστα, αμφιβάλλω αν έχει καν ανάγκη τη δική μου προστασία στο πεδίο της μάχης. Θα δούμε, όμως…*

Το χορτάρι τσακιζόταν κάτω από τις μπότες των πεζών και τις οπλές των αλόγων των ιππέων, ενώ τα δέντρα έμοιαζαν να παραμερίζουν στο πέρασμά τους, υποκλινόμενα στη συμμαχία ανθρώπων και δαιμόνων για την αντιμετώπιση των ακόλουθων του Κακοδαίμονος. Θα νόμιζε κανείς ότι οι μαχητές του στρατεύματος περνούσαν ανάμεσα από ξύλινες, μεγαλειώδεις πύλες, με φυλλωσιές στην οροφή, καθώς προέλαυναν εναντίον του κοινού τους εχθρού. Οι Μαγκραθμέλιοι βάδιζαν στη δυτική μεριά, οι άνθρωποι στην ανατολική, μα δεν υπήρχε αμφιβολία πως, τώρα, ετούτη την ώρα που όλων οι ζωές εξαρτιόνταν από το χτύπημα της λεπίδας κι από το σφύριγμα του βέλους, ήταν ενωμένοι: ένα σώμα· ένα θηρίο, έτοιμο να εξαπολύσει αγριάδα με νύχια και δόντια.

Η Μάνζρα ίππευε μπροστά από το τάγμα της, μέσα στο οποίο, προς το παρόν, βρισκόταν και η Θάρκα. Η διοικήτρια είχε ξεθηκαρωμένο το σπαθί της και μισοϋψωμένη την ασπίδα της, θυμούμενη πολύ καλά τις βόμβες αγκαθιών που είχαν εξαπολύσει την προηγούμενη φορά οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος και υποπτευόμενη ότι, και τώρα, πιθανώς να τους είχαν στήσει κάποια παγίδα. Αλλά, αυτή τη φορά, θα είχαν να κάνουν με ολόκληρο στρατό, κατάλληλα εξοπλισμένο, όχι με μερικούς ανιχνευτές, που δεν περίμεναν την εμφάνισή τους.

Αρκετά μέτρα πιο πέρα, ο Μέρθναρ, που προηγείτο του δικού του τάγματος, είχε παρόμοιες σκέψεις και ανησυχίες με τη Μάνζρα, αφού κι εκείνος ήταν παρών στην αψιμαχία με τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος, έξω απ'τον ερειπωμένο ναό. Όμως δεν πίστευε πως το ότι, τώρα, έρχονταν προετοιμασμένοι ήταν αρκετό για να τους προστατέψει από κάθε πανουργία των εχθρών τους. Άλλωστε, οι αντίμαχοί τους ήταν δαιμονάνθρωποι, και τα μυαλά τους λειτουργούσαν με παράξενους, δόλιους τρόπους.

Από την άλλη, βέβαια, έχουμε κι εμείς μαζί μας Μαγκραθμέλιους. (Μια ιδέα που ακόμα δεν μπορούσε να χωνέψει.) *Και είναι, συνήθως, αποτελεσματικό να πολεμάς τη φωτιά με τη φωτιά. Ποιος γνωρίζει καλύτερα τον τρόπο σκέψης των δαιμόνων από τους ίδιους τους δαίμονες;*

Τα δέντρα παραμέρισαν από το διάβα του στρατεύματος, και οι Σαραολνιανοί ατένισαν εμπρός τους, στο ασθενικό φως του απογεύματος, το άντρο των ακόλουθων του Κακοδαίμονος.

Οι εχθρικοί δαιμονάνθρωποι, ασφαλώς, τους είχαν εντοπίσει από πριν, και τους περίμεναν. Βρίσκονταν επάνω στις επάλξεις των οικοδομημάτων τους ή καλυμμένοι πίσω από το πέτρινο τείχος, με τα τηλέμαχά τους όπλα οπλισμένα κι έτοιμα να σπείρουν το θάνατο. Ένα μεγάλο ξύλινο κιβώτιο έστεκε στη νότια μεριά του άντρου τους και, τώρα, κάποιος τράβηξε μια μακριά αλυσίδα, και το κιβώτιο διαλύθηκε, σαν λουλούδι που τα πέταλά του ανοίγουν.

Για να αποκαλύψει ένα μεταλλικό κατασκεύασμα, το οποίο στεκόταν σε τρία πόδια, γαντζωμένα στο έδαφος με μακριά, σιδερένια νύχια. Στην κορυφή του βρισκόταν μια μεγάλη, ελλειψοειδής κεφαλή, γεμάτη με καλώδια και πράγματα που αναβόσβηναν στην επιφάνειά της· ενώ στην μπροστινή της μεριά διέθετε ένα πλατύ, καγκελωτό στόμιο, και πάνω απ'το στόμιο ένα γυάλινο κέλυφος, μέσα στο οποίο φαινόταν, σκιερά, μια φιγούρα.

«Τι σκατά είν'αυτό το πράγμα;…» μουρμούρισε ο Σόλμορχ, κάτω απ'την ανάσα του, καθώς ο στρατός του σταματούσε μπροστά απ'το άντρο των ακόλουθων του Κακοδαίμονος.

Ύστερα, ένας τσιριχτός, διαπεραστικός ήχος ακούστηκε. Προερχόμενος από το μηχάνημα των Μαγκραθμέλιων.

*

Ο στρατός του Πόνκιμ βγήκε από τη βόρεια μεριά του άντρου των ακόλουθων του Κακοδαίμονος, για ν'αντικρίσει τους εχθρούς παρόμοια προετοιμασμένους, πίσω από τις επάλξεις των οικοδομημάτων τους.

Όμως, εκτός απ'αυτά, ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν, η Ερία, και ο Μόρβον, που βρίσκονταν στην αρχή του στρατεύματος, ατένισαν και το μεγάλο, ξύλινο κιβώτιο, το οποίο άνοιξε στη νότια μεριά του άντρου, μπροστά απ'το στρατό του Σόλμορχ.

«Τι είναι αυτό;» έκανε η Ερία.

«Δεν έχω απάντηση. Ο Σοφός, όμως, ίσως να έχει,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Ποτέ δεν έχω δει κάτι παρόμοιο, κύριε,» δήλωσε ο Μόρβον.

«Ό,τι κι αν είναι, δεν ωφελεί να καθυστερούμε,» είπε ο Πόνκιμ. Τράβηξε το ψυχοφορτισμένο του ξίφος, με μια ταχεία κίνηση, κι έδειξε το άντρο του Κακοδαίμονος, κραυγάζοντας:

«*ΕΦΟΔΟΣ!*»

Οι Μαγκραθμέλιοι πέρασαν σαν πλημμυρίδα από γύρω του, εφορμώντας καταπάνω στους ομοειδούς τους, ενώ από τα νώτα τους οι τοξότες εξαπολούσαν βέλη, προσπαθώντας να πετύχουν τους μαχητές πίσω από τις χαμηλές επάλξεις.

Ύστερα, με έναν βρόντο σαν την αρχή μεγάλης καταιγίδας, ο στρατός του Πόνκιμ έπεσε επάνω στους ακόλουθους τους Κακοδαίμονος. Για ν'ανακαλύψει ότι δεν είχε να κάνει με νηφάλιους στρατιώτες, παρά με μια λαίλαπα λυσσαλέας αγριότητας και φρενίτιδας, λες και όλοι τους ήταν παράφρονες.

*

Η ηχητική επίθεση διαπέρασε τα αφτιά του Σόλμορχ και πολλών άλλων συμπολεμιστών του. Ο Αντιβασιλέας είδε την Τάθβιλ να ταλαντεύεται επάνω στη σέλα του αλόγου της και να σωριάζεται στο χορτάρι, βγάζοντας το κράνος της και πιέζοντας τις πλευρές του κεφαλιού της. Ο ίδιος ο Σόλμορχ ίσα που μπορούσε να κρατηθεί από τη σέλα του δικού του αλόγου, μην έχοντας τη δύναμη να κάνει κάτι άλλο. Ο θόρυβος τρυπούσε το κρανίο του!

Πρέπει να το σταματήσουμε! Θα μας τσακίσουν!

Έβλεπε τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος να τους χτυπούν, με βέλη και βόμβες αγκαθιών. Άφησε τον εαυτό του να πέσει απ'το άτι του, και καλύφθηκε με την ασπίδα του όσο καλύτερα μπορούσε, κλείνοντας τα μάτια και παλεύοντας να μην τρελαθεί από τον ήχο.

Αυτή η καταραμένη μηχανή! Πρέπει να καταστραφεί!

Αλλά η σκέψη μονάχα ήταν ανώφελη, γιατί δεν μπορούσε να επηρεάσει το δαιμονικό κατασκεύασμα.

*

Όμως η ηχητική επίθεση δεν είχε προσβάλλει όλο το νότιο στράτευμα· δεν ήταν αρκετή η ζώνη επίδρασής της για να το

καταφέρει αυτό. Και το τάγμα της Μάνζρα ήταν ανάμεσα σ'αυτούς που δεν επηρεάστηκαν. Το διαπεραστικό σύριγμα ερχόταν στ'αφτιά της, αλλά αδύναμα, ως τίποτα παραπάνω από μια ενόχληση. Στρέφοντας το βλέμμα στους άλλους της συμπολεμιστές, όμως, διαπίστωσε ότι κείτονταν στο έδαφος, κουλουριασμένοι και προσπαθώντας να καλυφτούν πίσω από ασπίδες, να προστατευτούν από τη βροχή βελών που τους έλουζε.

«*Έφοδος!*» φώναξε στους δικούς της, αρχίζοντας να καλπάζει. «*Έφοδος!*»

Άκουσε τον καλπασμό αλόγων να την παίρνει στο κατόπι. Τρία βέλη αποκρούστηκαν από τη μεταλλική της ασπίδα, προτού η Μάνζρα φτάσει στο κοντό, πέτρινο τείχος και βάλει τον ίππο της να κάνει ένα μεγάλο άλμα πάνω από αυτό και πάνω απ'τα κεφάλια των Μαγκραθμέλιων.

«Σαραόλν! Σαραόλν! Για τη δόξα του Βασιλείου!» Το σπαθί της διέγραψε μια αιματηρή τροχιά, χτυπώντας έναν δαιμονάνθρωπο στο πλάι του κεφαλιού, τσακίζοντας κράνος και κρανίο.

Οι καβαλάρηδες της έρχονταν, πέφτοντας στη μάχη εναντίον των εχθρών τους. Τα όπλα τους κλάγγαζαν επάνω στο ατσάλι των δαιμόνων. Κραυγές γέμιζαν τον αέρα· αίμα έβαφε το έδαφος και τις πέτρες.

«Στη *ΜΗΧΑΝΗ*!» φώναξε η Μάνζρα. «Στη *ΜΗΧΑΝΗ*!» Και έστρεψε τ'άλογό της προς τη μεριά του δαιμονικού κατασκευάσματος, σφάζοντας έναν δαιμονάνθρωπο στο πέρασμά της –προτού μια ομάδα έξι μαχητών τής κόψει τη φόρα. Ο ίππος της χρεμέτισε και σηκώθηκε στα πισινά του πόδια· η ασπίδα της απέκρουσε δυο χτυπήματα. Το ζώο κλότσησε έναν Μαγκραθμέλιο κατακέφαλα, σκοτώνοντάς τον. Η Μάνζρα διαπέρασε έναν δεύτερο στο στέρνο, με το λεπίδι της.

Η Θάρκα ήρθε στο πλευρό της, χτυπώντας έναν άλλο στον αριστερό ώμο και σωριάζοντας τον. Τρεις Σαραολνιανοί στρατιώτες μαζεύτηκαν κοντά στις δυο πολεμίστριες, σπαθίζοντας εναντίον των

Μαγκραθμέλιων, καθώς κι εκείνοι είχαν αρχίσει να συγκεντρώνονται, δείχνοντας τα δόντια τους, σα μανιασμένα σκυλιά, και δαγκώνοντας στο λαιμό όσους έπεφταν απ'τ'άτια τους.

*

Η Έρμελ έτριξε τα δόντια. Δάγκωσε τα χείλη της και γεύτηκε αίμα.

Ο τρισκατάρατος, Πνευματοχτυπημένος ήχος! Μπάσταρδοι δαίμονες! Καθώς βρισκόταν στο έδαφος, προσπάθησε ν'ανασηκωθεί, παρά τον πόνο στο κεφάλι της, και να σημαδέψει το τεχνολογικό μηχάνημα των εχθρών τους.

Γρύλισε, εξαγριωμένη, καθώς ο ήχος τη ζάλισε, κάνοντάς τη να πέσει στον δεξή αγκώνα. *Θα μας σκοτώσουν μ'αυτό το διαβολόπραμα!* Έμπηξε τα δάχτυλά της στο χώμα και ανασηκώθηκε, πάλι. Έβαλε το δεξί γόνατο από κάτω της, για να στηρίξει το κορμί της. *Αγνόησε τον πόνο, Έρμελ, πανάθεμά σε!* Αλλά το σύριγμα την τρέλαινε. *Όχι! Μία βολή –μία βολή! Το γυαλί… να το σπάσω!…* Κρατήθηκε όρθια στο ένα γόνατο. Με το δεξί χέρι, άρπαξε το τόξο της από κάτω· με τ'άλλο, τράβηξε ένα βέλος απ'τη φαρέτρα της.

Ο πόνος τη ζάλισε. Το έδαφος ήρθε προς το μέρος της.

Δάγκωσε τα χείλη της, ξανά. *Όχι!* Δεν έπεσε.

Πέρασε το βέλος στη χορδή, την τέντωσε· τα μάτια της εστιάστηκαν στο δαιμονικό μηχάνημα, στο γυαλί… *Το έχω!*

«Αααααγκχρρ!» ούρλιαξε, καθώς ένας άλλος, διαφορετικός πόνος διαπέρασε τον δεξή της ώμο.

Η Έρμελ σωριάστηκε, και είδε ένα βέλος να προεξέχει πλάι απ'το κεφάλι της, έχοντας τρυπήσει το φολιδωτό της θώρακα. Τα δάκρυα θόλωναν την όρασή της.

Αισθάνθηκε κάποιον να αρπάζει το αριστερό της γόνατο. Αντίκρισε την Μπόρνεφ να σέρνεται στο έδαφος, χωρίς το κράνος της. Τα πορφυρά της μαλλιά είχαν ξεφύγει από τον κότσο της και έπεφταν

γύρω απ'το πρόσωπό της. Κάτι είπε, αλλά η Πριγκίπισσα δε μπορούσε να την ακούσει.

Το διαπεραστικό σύριγμα ήταν ο μοναδικός ήχος σε τούτη την κόλαση.

*

Ο Μαγκραθμέλιος ύψωσε το ξίφος του.

Η λεπίδα του Πόνκιμ χτύπησε επάνω στο όπλο, κι αυτό έσπασε σε αμέτρητα θραύσματα, και το σπαθί του Βασιληά χώθηκε στα πλευρά του δαίμονα, λες κι εκείνος να μη φορούσε τίποτα παραπάνω από μια μεταξωτή ρόμπα. Το ουρλιαχτό του ήταν τρομαχτικό, καθώς η ψυχική ενέργεια τον διαπέρασε. Η σάρκα έλιωσε από τα οστά του και το αίμα τινάχτηκε σαν νερό ανοιξιάτικης πηγής από μέσα του, καθώς κατέρρευσε σε μια σχεδόν άμορφη μάζα, που θα δυσκολευόταν κανείς να διακρίνει αν κάποτε ανήκε σε κάποιο αλλόκοτο ζώο ή σε ανθρωπόμορφο πλάσμα.

Πού είσαι, Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν; σκέφτηκε ο Πόνκιμ. *Σε περιμένω. Προτού εξαντληθεί η δύναμη τούτης της λεπίδας. Δε φτιάχτηκε για να πολεμήσει δαιμονάνθρωπους. Δεν τη χρειάζομαι για να πολεμήσω δαιμονάνθρωπους.*

Οδήγησε το άλογό του μέσα στη μάχη, όπου ο στρατός του είχε εμπλακεί με τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος, οι οποίοι ήταν σαφώς λιγότεροι, μα έμοιαζε μια λύσσα, μια ανείπωτη μάνητα, να τους έχει κυριεύσει. Ο Πόνκιμ δεν μπορούσε να είναι βέβαιος αν για τούτο έφταιγε ο παλιός του αφέντης και δάσκαλος, αλλά δεν το απέκλειε κιόλας.

Πού κρύβεσαι, Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν;

*

«Σοφέ, κοίτα! Αυτό το μηχάνημα κάτι κάνει στο στρατό του Αντιβασιλέα Σόλμορχ,» είπε η Ερία, δείχνοντας το μεταλλικό κατασκεύασμα που είχε βγει από το κουτί. «Κάπως, τους χτυπά. Έχουν όλοι τους σωριαστεί στο έδαφος. Ή, τουλάχιστον, οι περισσότεροι απ' αυτούς. Δε μπορείς να το σταματήσεις;»

Ο Μόρβον ύψωσε το δεξί του χέρι, προσπαθώντας να σπάσει τη μηχανή, μέσω των Πνευμάτων. Αλλά βρήκε μεγάλη αντίσταση. Η δύναμή του δεν επαρκούσε για να διαχωρίσει τα μέταλλα και να τα τινάξει τριγύρω, καταστρέφοντας το δαιμονικό κατασκεύασμα. *Ή ίσως κάποιος άλλος να το προστατεύει,* συλλογίστηκε. *Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. Αν, όντως, είναι αυτός που είδα τότε. Και μακάρι να είναι. Γιατί, αλλιώς, με τι έχουμε να κάνουμε;* Ένα ρίγος τον διαπέρασε.

«Τι είναι, Σοφέ;»

Ο Μόρβον κούνησε το κεφάλι. «Κυρία μου, δυστυχώς, δεν μπορώ να το καταστρέψω. Θα πρέπει να πλησιάσουμε.»

«Τότε, ας πλησιάσουμε!» πρότεινε η Ερία, χτυπώντας το άλογό της στα πλευρά, με τα τακούνια των μποτών της, και εφορμώντας ανάμεσα στους Μαγκραθμέλιους.

Το ξίφος της έσχισε το λαιμό ενός δαιμονανθρώπου και διαπέρασε τα πλευρά μιας δαιμονογυναίκας, καθώς η Σαραολνιανή πολεμίστρια περνούσε μέσα από τη μάχη, κραυγάζοντας.

Ο Μόρβον την ακολούθησε, χτυπώντας τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος με πνευματική δύναμη, όποτε τον ζύγωναν. Εντός του αισθανόταν ένα μεγάλο φόβο, στη σκέψη ότι ίσως να συναντούσε, πάλι, εκείνα τα μάτια.

*

«Τάθβιλ, είσαι καλά;»

Η Βαρονέσα δεν έμοιαζε να τον ακούει. Κειτόταν στο χορτάρι, ακίνητη.

Ο Σόλμορχ, καλύπτοντας και τον εαυτό του και εκείνη με την ασπίδα του, την ταρακούνησε, με το άλλο χέρι. Το ξίφος του το είχε χάσει κάπου, χωρίς να το καταλάβει. Ίσα που μπορούσε να συγκρατήσει τα λογικά του, με τον ήχο *–τον πόνο–* που διαπερνούσε το κρανίο του, που έμοιαζε να χτυπά το ίδιο το μυαλό του.

«Τάθβιλ! Τάθβιλ! Τάθβιλ!»

Αισθάνθηκε ένα βέλος να καρφώνεται επάνω στην ασπίδα του.

*

«Ανοίξτε δρόμο, χίλιες κατάρες επάνω σας!»

Η Μάνζρα προσπαθούσε να περάσει ανάμεσα απ'τους Μαγκραθμέλιους, να φτάσει στη μηχανή. Το ξίφος της ήταν βουτηγμένο στο αίμα ως τη λαβή. Είχε δει στρατιώτες της να πέφτουν, τραυματισμένοι ή νεκροί, μα δε σταματούσε. *Αν δε φτάσω– αν δεν καταστρέψω τη μηχανή, είμαστε καταδικασμένοι, όλοι μας!*

Μετά, αισθάνθηκε το άλογο της να χλιμιντρίζει τρελά από κάτω της. Κοίταξε και είδε ότι ένα Μαγκραθμέλιο δόρυ το είχε βρει στο λαιμό. Ο δαιμονάνθρωπος που το βαστούσε έδειξε τα δόντια του στη Σαραολνιανή πολεμίστρια, γρυλίζοντας κάτι στη δαιμονική του γλώσσα.

«Όχι!…» μούγκρισε η Μάνζρα, αγκομαχώντας. Και προσπάθησε να μην παγιδευτεί κάτω απ'τον ίππο της, καθώς το ζώο έπεφτε, σπαρταρώντας τις τελευταίες στιγμές της ζωής του.

Η πολεμίστρια κύλησε στο έδαφος και σηκώθηκε στο ένα γόνατο. Ο δαιμονάνθρωπος που είχε χτυπήσει το άλογό της ζύγωσε, βαστώντας τώρα ένα μικρό δίκοπο πέλεκυ με το ένα χέρι. Η Μάνζρα ύψωσε την ασπίδα της. Ο αντίπαλός της την κοπάνησε με το τσεκούρι –του οποίου τα αγκίστρια χώθηκαν μέσα στο μέταλλο. Ο Μαγκραθμέλιος τράβηξε, απότομα και με δύναμη, το όπλο του προς τα πίσω, κυριολεκτικά κουρελιάζοντας την ασπίδα της Σαραολνιανής. Εκείνη, κραυγάζοντας, έμπηξε το σπαθί της στα

εντόσθιά του· και, καθώς ο δαίμονας γονάτισε, τον κλότσησε κατακέφαλα, ρίχνοντάς τον παραδίπλα.

Πέταξε την αχρηστεμένη της ασπίδα και στράφηκε να κοιτάξει το μηχανικό κατασκεύασμα που έβαλε τους συμπολεμιστές της. *Είμαι, πλέον, κοντά. Πού βρίσκεται, όμως, η μικρή;* Ήταν έτοιμη να γυρίσει, για να ψάξει για τη Θάρκα, όμως άλλαξε γνώμη. *Δεν έχω χρόνο, τώρα. Ίσως, αν καθυστερήσω, να μην προλαβαίνω μετά.*

Έτρεξε προς το μηχάνημα.

Σπάθισε στα πλευρά τη δαιμονογυναίκα που συνάντησε, σχίζοντας την αρματωσιά της και διαπερνώντας το σώμα της.

Είμαι κοντά!

Απέκρουσε ένα ξίφος που ερχόταν για το κεφάλι της. Κάποιος άλλος Σαραολνιανός –η Μάνζρα δεν προλάβαινε να δει ποιος– χτύπησε τον δαιμονάνθρωπο εχθρό της πισώπλατα, σωριάζοντάς τον. Εκείνη συνέχισε.

Και έφτασε στα πόδια του μηχανικού κατασκευάσματος, αρχίζοντας να κοπανά το ένα απ'αυτά, με το σπαθί της.

Χωρίς να το ξέρει, όμως, ο Ζόανβαρ τη σημάδευε από τις επάλξεις μιας πέτρινης καλύβας. Η βαλλίστρα του ήταν εστιασμένη στην πλάτη της. Ένα μοχθηρό μειδίαμα είχε σχηματιστεί στο πρόσωπο του Μαγκραθμέλιου. Το δάχτυλό του βρισκόταν στη σκανδάλη–

«Αρχιδαίμων Ζόανβαρ, δείτε –ο Ανοσιουργός!» ακούστηκε μια φωνή πίσω του, και ένα χέρι τον τράβηξε απ'τον ώμο.

Το βέλος της βαλλίστρας έχασε το στόχο του, διαπερνώντας τη Μάνζρα στον δεξή μηρό–

–εκεί όπου κάποτε, στη Ζίρκεφ της Νότιας Γης, είχε δεχτεί ένα άλλο άσχημο τραύμα, το οποίο τη βασάνιζε, πού και πού, με διαπεραστικούς πόνους, μέχρι σήμερα.

Η πολεμίστρια έπεσε στο έδαφος, ουρλιάζοντας. Το σπαθί είχε φύγει απ'τη γροθιά της και τα χέρια της είχαν πάει στο βέλος που βρισκόταν καρφωμένο επάνω της.

Δαιμονάνθρωποι την περιτριγύρισαν, χτυπώντας τη με δόρατα, που τρυπούσαν το κορμί της σαν μεταλλικά κεντριά πελώριων κουνουπιών.

*

Ο Μαγκραθμέλιος στάθηκε στο διάβα του, πεζός. Στα χέρια βαστούσε ένα μακρύ, μεταλλικό μπαστούνι, απ'τις άκρες του οποίου ξεπρόβαλαν λεπίδες. Η μάχη μαινόταν γύρω τους, αλλά ο Πόνκιμ δεν άκουγε μήτε την κλαγγή των όπλων μήτε τις κραυγές των μαχόμενων. Τα μάτια του δαίμονα είχαν αιχμαλωτίσει την προσοχή του.

«Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν,» πρόφερε.

«Έλα, μαθητή μου,» είπε ο Μαγκραθμέλιος, με φωνή που δεν έμοιαζε να είναι δική του. «Έλα. Έχω ένα τελευταίο μάθημα να σε διδάξω.»

«Έπαψα, πλέον, να μαθαίνω, δαίμονα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. Ύψωσε το αριστερό του χέρι και επικαλέστηκε τα Πνεύματα, στρέφοντάς τα εναντίον του αντιπάλου του.

Εκείνος ούτε που παραπάτησε. «Χα-χα-χα-χα!» γέλασε, κάνοντας το κεφάλι του πίσω. «Νομίζεις ότι μπορείς να κερδίσεις το δάσκαλό σου σε παιχνίδια μαγείας, Πόνκιμ; Εγώ *έπλαθα* τούτη την εποχή, όταν εσύ ήσουν ακόμα αγέννητος!»

Ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν παραμέρισε τον τρόμο που αισθανόταν να έχει απλωθεί επάνω του. Σπιρούνισε τ'άλογό του και όρμησε προς τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. *Αν δεν τον σκοτώσω τώρα, κανείς δε θα το κάνει,* σκέφτηκε, υψώνοντας το σπαθί του και νιώθοντας την ψυχική ενέργεια που γέμιζε τη λεπίδα. Επικαλέστηκε τα Πνεύματα για να τη φορτίσει ακόμα περισσότερο· να την κάνει να ξεχειλίσει από πνευματική ισχύ. Το ξίφος είχε γίνει σχεδόν αόρατο στα χέρια του, σχεδόν σαν φως και τίποτ'άλλο, χωρίς ύλη.

Και το έστρεψε εναντίον του Μαγκραθμέλιου σώματος όπου ενοικούσε ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν.

Το μεταλλικό μπαστούνι σηκώθηκε, κι απέκρουσε τη λεπίδα–

–Φως–

–Σκοτάδι–

Ο Πόνκιμ πάτησε σε πέτρες. Ατένισε γύρω του, ξαφνιασμένος. Είδε ότι βρισκόταν επάνω σε μια στριφτή, πέτρινη σκάλα… η οποία έμοιαζε ν'απλώνεται παντού, διαγράφοντας σπείρες μέσα σε ένα μενεξεδένιο κενό –ένα μενεξεδένιο, ατέρμονο χάος–, ενώ σε σημεία σχημάτιζε σκοτεινές καμάρες.

Ήμουν στη μάχη… *σκέφτηκε ο Πόνκιμ.* Στη μάχη, στο άντρο των ακόλουθων του Κακοδαίμονος. Τι θέλω εδώ;

Το σπαθί ήταν ακόμα στο δεξί του χέρι. Ωραία. Όμως… τι κάνω, τώρα;

Από πάνω και δεξιά, άκουσε το χτύπημα που κάνουν οι φτερούγες, οι μεγάλες φτερούγες. Και είδε φως, δυνατό, εκτυφλωτικό φως, να έρχεται.

Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν!

Ο Πόνκιμ έτρεξε επάνω στη σκάλα, προσπαθώντας ν'αποφύγει τον παλιό του δάσκαλο. Ένιωθε το κορμί του νάναι λουσμένο στον ιδρώτα, και την καρδιά του να βροντοκοπά κάτω απ'το στήθος του.

*«*ΕΛΑ, ΜΑΘΗΤΗ ΜΟΥ. ΕΧΩ ΕΝΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΑΘΗΜΑ ΓΙΑ ΣΕΝΑ.*» Η φωνή αντήχησε παντού. Μπορεί να ερχόταν από το δυνατό φως, από το μενεξεδένιο χάος, από τις ίδιες τις πέτρες της στριφτής, ατέρμονης σκάλας.*

Ο Πόνκιμ έστριψε αριστερά, μέσα σε μια σκοτεινή καμάρα, μετά απ'την οποία φαίνονταν κι άλλα σκαλοπάτια και, φυσικά, το κενό ανάμεσα στις σπείρες τους.

Πώς θα τον πολεμήσω εδώ; Πώς *βρέθηκα* εδώ;

Ένα χέρι άγγιξε τον ώμο του. «Πόνκιμ.»

Στράφηκε, αιφνιδιασμένος, προτείνοντας το ξίφος του. Κι αντίκρισε ένα γνώριμο, γενειοφόρο πρόσωπο, και μια ανθρώπινη φιγούρα, ντυμένη με μακρύ χιτώνα.

«Φάλμαριν… Εσύ εδώ… Εδώ έστειλες τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν; Και παγιδεύτηκες μαζί του;»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού κατένευσε. «Ναι. Αποτυχαίνοντας να τον εξορίσω στη Λήθη, έπρεπε να τον στείλω όσο πιο μακριά μπορούσα.»

«Πού είμαστε; Τι είναι τούτο το μέρος;»

«Ένα όνειρο.»

«Τι!»

Φτερούγες ακούστηκαν να χτυπάνε, δυνατά.

ΦΛΑΠ. ΦΛΑΠ.

«Είναι κοντά,» είπε ο Φάλμαριν.

Το φως εισέβαλε στην καμάρα, διώχνοντας το σκοτάδι.

«ΜΑΘΗΤΗ ΜΟΥ. ΞΕΡΩ ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΣΑΙ. ΒΓΕΣ ΕΞΩ.»

«Πρέπει να τον εξορίσουμε, στη Λήθη,» είπε ο Φάλμαριν, επιτακτικά. «Μαζί μπορούμε να το καταφέρουμε, Πόνκιμ! Θα με βοηθήσεις;»

Το φως ήρθε μπροστά απ'το άνοιγμα. Και, εντός του, ο Πόνκιμ μπορούσε να διακρίνει τη μορφή του παλιού του αφέντη: τα φτερά, τα κέρατα, την ουρά με το κεντρί, τα μεγάλα νυχάτα χέρια.

«Αααα,» έκανε ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. «Εδώ κρύβεστε. Ο Εχθρός και ο Προδότης –ο Ανοσιουργός– *συνωμοτούν εναντίον μου, μέσα στο σκοτάδι, σαν τα ποντίκια που κατατρώγουν το ξύλινο πάτωμα της μεγαλειώδους αίθουσας του Κοσμοκράτορά τους, μοχθώντας για να τον εκμηδενίσουν! Μα, τώρα, τα ποντίκια βρέθηκαν, και το φως έχει ήδη διώξει το σκοτάδι!»*

«Αλλά θα σβήσει, ξανά,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Τέτοιο ΘΡΑΣΟΣ, μαθητή μου!» βρυχήθηκε ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. «Καμία ευγνωμοσύνη για τις απόκρυφες διδαχές του δασκάλου σου;»

Ο Πόνκιμ δεν αποκρίθηκε.

«Αναμενόμενο, δυστυχώς…» είπε ο περιλαμπής δαίμονας.

«Πόνκιμ, ας μην καθυστερούμε,» σφύριξε ο Φάλμαριν μέσα στ'αφτί του Βασιληά του Βόρειου Σαραόλν. «Δεν υπάρχουν Πνεύματα εδώ, αλλά τα νήματα του ονείρου–»

«–θα σε ΠΝΙΞΟΥΝ, ανθρωπάκο!» Ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν ύψωσε το δεξί του νυχάτο χέρι και στράβωσε το ένα του δάχτυλο, κάνοντας αόρατα σκοινιά να τυλίξουν το λαιμό του Φάλμαριν, αρχίζοντας να τον στραγγαλίζουν. Ο Σοφός γρύλισε, προσπαθώντας να κρατηθεί απ'τις πέτρες της καμάρας. «Κάποτε αποκαλούσατε τους εαυτούς σας 'Αδελφότητα του Φοίνικα', όταν είχατε ακόμα τον Κύριό σας για να σας προασπίζεται. Μετά, μετονομαστήκατε σε 'Σοφούς του Κύκλου του Φτερού', νομίζοντας πως ήσασταν 'μάγοι' της επίκλησης των Πνευμάτων. Χα-χα-χα-χα! Μαγεία, σαν αυτή που κραδαίναμε στην Πρώιμη Εποχή, δε μπορείτε να χειριστείτε ούτε στα όνειρα!»

Ο Πόνκιμ ύψωσε το σπαθί του, και το κατέβασε ανάμεσα στον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν και στον Φάλμαριν, επικεντρώνοντας τις ψυχικές του δυνάμεις, και κόβοντας τα νήματα του ονειρόκοσμου.

Ο Σοφός ελευθερώθηκε, βαριανασαίνοντας.

Ο αρχαίος δαίμονας βρυχήθηκε, κάνοντας το όνειρο –την ατέρμονη σκάλα και το μενεξεδένιο χάος– να τρίξει.

Ο Πόνκιμ έστρεψε τις ψυχικές του δυνάμεις εναντίον του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, αρπάζοντας τα νήματα του ονειρόκοσμου και υποτάσσοντάς τα στις προσταγές του.

«Βοήθησέ με, Φάλμαριν!» φώναξε.

Ο παλιός του δάσκαλος ύψωσε ένα αμυντικό τείχος γύρω από τον εαυτό του, το οποίο δεν άφηνε τον Πόνκιμ να τον σπρώξει μακριά, να τον πετάξει έξω απ'το όνειρο και να τον ξαποστείλει στη Λήθη.

Ο Φάλμαριν φάνηκε να συνέρχεται γρήγορα από την απόπειρα στραγγαλισμού. Πρόσθεσε την ψυχική του δύναμη σ'αυτή του Πόνκιμ, μαχόμενος τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν.

Αλλά δε μπορείς να διαπεράσεις έναν τοίχο με κλωστές.

Ο αρχαίος δαίμονας γέλασε.

Δεν έχουμε τη δύναμη να τον βλάψουμε, *σκέφτηκε ο Πόνκιμ.* Έχει γαντζωθεί τόσο γερά σ'ετούτο το όνειρο, όπως κι ένας κοινός άνθρωπος στην πραγματικότητα. Δεν μπορούμε να τον κουνήσουμε!

«Ήταν λάθος σου, μαθητή μου, που ήρθες εδώ!» φώναξε ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν. (Εγώ ήρθα; Θα έλεγα ότι με *έφεραν*. Κάποιος με έφερε. Ο Φάλμαριν, ίσως;) *«Δεν έχεις θέση σε τούτο το μέρος!»*

Ο Πόνκιμ αισθάνθηκε μια δύναμη να τον σπρώχνει, να προσπαθεί να τον πετάξει έξω από το όνειρο. Οι πέτρες –κινούνταν από κάτω του!

«Μην τον αφήνεις να σε διώξει!» άκουσε τον Φάλμαριν· αλλά η φωνή του Σοφού έμοιαζε κάπως απόμακρη.

Στέκομαι σε μια πέτρινη, σπειροειδή σκάλα, κάτω από μια καμάρα, και γύρω μας είναι ένα μενεξεδένιο κενό. *Ο Πόνκιμ προσπάθησε να διατηρήσει τούτη τη σκέψη στο νου του, καθώς είχε αρπαχτεί από τα νήματα του ονειρόκοσμου, όπως ένας άνθρωπος γαντζώνεται από ένα δίχτυ, ενώ η πλημμύρα απειλεί να τον παρασύρει.*

Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, ίσως να μη μπορεί κανείς να διαπεράσει έναν τοίχο με κλωστές, μα μπορεί να *τυλίξει* τον τοίχο μ'αυτές, και να εξορίσει κι εκείνον και τον προστατευόμενό του!

Τώρα, τα νήματα του Πόνκιμ δεν είχαν πλέον στόχο τον παλιό του δάσκαλο, μα το προστατευτικό κέλυφος που κάλυπτε αυτόν. Η επίθεση τούτη έγινε πολύ απότομα και ήταν πολύ παράξενη, ώστε να μπερδέψει ακόμα και έναν αρχαίο δαίμονα. Ο Βασιληάς δεν αισθάνθηκε καμία αντίσταση από τον Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν, ώσπου ήταν πολύ αργά. Τα νήματα είχαν περιτυλίξει το τείχος του.

Ο Φάλμαριν αντιλήφθηκε το σχέδιο του Πόνκιμ, και το μιμήθηκε. Έτσι, και των δύο τα νήματα, τώρα, κρατούσαν τον δαίμονα, μαζί με το κέλυφος που τον προστάτευε.

«Σπρώξ' τον μακριά!» γρύλισε ο Πόνκιμ, καθώς ο Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν ξεκίνησε να λύνει τους κόμπους που είχαν δημιουργηθεί γύρω του.

Ο Φάλμαριν έδωσε ψυχική ώθηση στο πλέγμα που είχε υφανθεί για την παγίδευση του δαίμονα.

Ο Πόνκιμ έκανε το ίδιο.

Οι φωνές του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν ανατάραζαν τον ονειρόκοσμο.

Ο δαίμονας «γλίστρησε», και η μορφή του φάνηκε να ξεθωριάζει. Αλλά ο Πόνκιμ τον ένιωσε ν'αρπάζεται από τα νήματα –όπως πριν από λίγο είχε αρπαχτεί κι ο ίδιος–, ενώ, συγχρόνως, έλυνε τους κόμπους που τον παγίδευαν.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν σπάθισε τον ονειρόκοσμο με την ψυχοφορτισμένη του λεπίδα, ξοδεύοντας όλη την πνευματική της ενέργεια, θρυμματίζοντάς την.

Τα νήματα κόπηκαν.

«ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑαααααααααααααααααααα…!»

Η κραυγή του Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν χάθηκε στο άπειρο, καθώς ο δαίμονας εκτοξεύτηκε μακριά από τούτο το όνειρο–

–το οποίο διαλυόταν· οι πέτρες της σκάλας κομματιάζονταν κάτω απ'τα πόδια του Πόνκιμ–

–«Φάλμαριν!»–

–«Φύγε!»–

–Μενεξεδένιο χάος–

–Σκοτάδι–

–Φως–

–Η λεπίδα του Πόνκιμ κομματιάστηκε επάνω στο μεταλλικό μπαστούνι του Μαγκραθμέλιου, και ο Βασιληάς έχασε την ισορροπία του και έπεσε από τη σέλα του αλόγου. Χτυπώντας το κεφάλι του επάνω στον τοίχο μιας καλύβας.

Το μανίκι του όπλου δεν ήταν, πια, στο χέρι του.

Ζαλιζόταν.

Μια δαιμονογυναίκα τον ζύγωσε. Βαστώντας αιματοβαμμένο ξίφος.

Η όραση του Πόνκιμ είχε θολώσει. *Δική μου ή ακόλουθος του Κακοδαίμονος;*

Η Μαγκραθμέλια ύψωσε το ξίφος της, πιτσιλώντας το πρόσωπό του με αίμα.

«*Ανοσιουργέ!…*» γρύλισε, γυμνώνοντας τα αιχμηρά της δόντια.

*

Το άλογο της Ερία πέρασε γρήγορα. Και το ξίφος της κινήθηκε με την ίδια ταχύτητα, σπαθίζοντας τη δαιμονογυναίκα ανάμεσα στις ωμοπλάτες και στέλνοντάς τη να κυλήσει αιμόφυρτη στο έδαφος.

Η μαυρομάλλα πολεμίστρια σταμάτησε το άτι της, για να κοιτάξει τον Πόνκιμ. *Τι μ'έπιασε κι έσωσα το Σφετεριστή από ένα φαινομενικά μοιραίο χτύπημα;* αναρωτήθηκε, απορώντας με τον ίδιο της τον εαυτό. Όμως ίσως να ήταν το γεγονός ότι αισθανόταν πως κάτι δεν πήγαινε καλά εδώ. Πώς είχε πέσει ο Πόνκιμ από το άλογό του; Πώς είχε σπάσει το σπαθί του; Μονάχα η λαβή είχε μείνει, βρισκόμενη μισό μέτρο μακριά απ'τον Σφετεριστή…

…ο οποίος, πιάνοντας τον τοίχο πίσω του, άρχισε να σηκώνεται. «Πρόσεχε!» φώναξε στην Ερία, δείχνοντας.

Εκείνη στράφηκε, για να δει έναν δαιμονάνθρωπο να πλησιάζει: τον δαιμονάνθρωπο που είχε πολεμήσει στους δρόμους της Όρφαλχ, αυτόν με το μεταλλικό μπαστούνι, στις άκρες του οποίου προεξείχαν λεπίδες.

Η Ερία κάλπασε καταπάνω του. Εκείνος πάτησε ένα κουμπί επάνω στο όπλο του και άλλες λεπίδες στεφάνωσαν την κεντρική, στη μία άκρη του μπαστουνιού. Απέκρουσε το ξίφος της Σαραολνιανής, και η Ερία εξεπλάγη που το σπαθί της δεν κόλλησε επάνω στο όπλο του, όπως την προηγούμενη φορά. *Ίσως δεν πρόλαβε να κάνει το ίδιο κόλπο.*

Έστριψε το άλογό της, για να επιστρέψει στον Μαγκραθμέλιο, αλλά δύο άλλοι δαιμονάνθρωποι πετάχτηκαν εμπρός της, βαστώντας δόρατα. Η πολεμίστρια τράβηξε τα γκέμια, κάνοντας το ζώο να σταματήσει, προτού πέσει επάνω στις αιχμές. Ύστερα, περίμενε την επίθεσή τους.

Ο πρώτος χίμησε. Η Ερία παραμέρισε τη λεπίδα του όπλου του και τον χτύπησε στο χέρι, κόβοντάς το από τον αγκώνα και κάτω. Ο δαιμονάνθρωπος ούρλιαξε. Ο άλλος, όμως, ορμούσε την ίδια στιγμή. Το δόρυ του χτύπησε επάνω στη φολιδωτή πανοπλία της πολεμίστριας, τσακίζοντάς την αλλά χωρίς να τη διαπεράσει. Η Ερία κατέβασε το σπαθί της στο κεφάλι του Μαγκραθμέλιου, σπάζοντας το κράνος του και πετώντας μυαλά κι αίματα τριγύρω.

*

Ο Μαγκραθμέλιος στράφηκε στον Πόνκιμ, και χίμησε καταπάνω του, με τη λεπίδα του μπαστουνιού μπροστά, για να διαπεράσει τον Ανοσιουργό, που έμοιαζε αποδυναμωμένος.

Όμως δεν ήταν. Όχι πια. Και όχι τόσο, ώστε να μη μπορεί να τα βάλει με έναν απλό δαιμονάνθρωπο.

Ο Πόνκιμ ύψωσε το χέρι του και μια αόρατη δύναμη άρπαξε το μεταλλικό μπαστούνι… το οποίο στράφηκε και κοπάνησε τον Μαγκραθμέλιο κατακέφαλα, σωριάζοντάς τον ανάσκελα. Ύστερα, η μία λεπίδα κατέβηκε γρήγορα, και μπήχτηκε στην καρδιά του.

Ο Βασιληάς ξεφύσησε και πέρασε το δεξί του χέρι μέσα από τα μαύρα του μαλλιά, για να δει αίμα μέσα στη χούφτα του.

«Είστε καλά, κύριε;»

Ο Μόρβον και η Ερία τον πλησίαζαν επάνω στ' άλογά τους.

*

Η Θάρκα χίμησε πάνω στους δαιμονανθρώπους, γρυλίζοντας, φωνάζοντας, και ουρλιάζοντας, σα θηρίο, προσπαθώντας να τους διώξει μακριά από τη Μάνζρα, χτυπώντας δεξιά κι αριστερά με το ξίφος της, βλέποντας αίμα να πετάγεται, ακούγοντας παντού ένα βουητό από το δικό της αίμα που σφυροκοπούσε τα μηλίγγια της, μη

νιώθοντας τα τραύματα που της προκαλούσαν τα όπλα των Μαγκραθμέλιων.

Όταν έμεινε, τελικά, μόνη ανάμεσα σε κουφάρια, η αρματωσιά της ήταν κουρελιασμένη και η αναπνοή έβγαινε με μεγάλα αγκομαχητά από μέσα της. Η μάχη μαινόταν, αλλά εκείνη την ενδιέφερε μονάχα για τη Μάνζρα. Γονάτισε δίπλα της.

«Μάνζρα, μ'ακούς;» είπε. «Με… μ'ακούς, Μάνζρα;» Έβγαλε το κράνος της παλιάς της εκπαιδεύτριας.

Εκείνη έβηξε, φτύνοντας αίμα. Τα μάτια της βλεφάρισαν. «…Θάρκα…» ψέλλισε. «Σπάσε τη μηχανή, μικρή –γρήγορα!…» Κι άλλο αίμα απ'τα χείλη της.

«Πρέπει να – να σε πάρω από–»

«…Σπάσ' τη μηχανή, Θάρκα!… *Κάντο!*»

Η Θάρκα σηκώθηκε όρθια, καταπίνοντας ένα λυγμό. *Τι πρέπει να κάνω;* αναρωτήθηκε, κοιτάζοντας το μηχανικό κατασκεύασμα εμπρός της.

Χωρίς κι εκείνη να το ξέρει, ο Ζόανβαρ την παρακολουθούσε και είχε, πάλι, υψώσει τη βαλλίστρα του, σημαδεύοντας το τραυματισμένο, αιματοβαμμένο κορμί της: στην αριστερή μεριά, πίσω απ'την καρδιά.

Τα μάτια της Μάνζρα τον είδαν, καθώς στεκόταν στις επάλξεις της καλύβας, και, με όση δύναμη τής είχε απομείνει, φώναξε: «*Θάρκα, πρόσεχε!*»

Η Θάρκα, ενστικτωδώς, πετάχτηκε παραδίπλα, σκόνταψε στα κουφάρια και έπεσε, γεμίζοντας το πρόσωπό της με αίμα. Το βέλος του Ζόανβαρ αστόχησε, χτυπώντας τη μηχανή, δίχως να τη βλάψει.

*

Η Ερία και ο Μόρβον έφτασαν στη μηχανή, για να δουν τη Μάνζρα ανάμεσα σε κουφάρια ανθρώπων και Μαγκραθμέλιων, και τη Θάρκα μπρούμυτα, προσπαθώντας να σηκωθεί. Ο Σοφός του Κύκλου του

Φτερού αντιλήφθηκε τον δαιμονάνθρωπο στις επάλξεις της καλύβας, ο οποίος βαστούσε βαλλίστρα. Αμέσως, τον χτύπησε με πνευματική δύναμη.

Ο Ζόανβαρ, βγάζοντας μια κραυγή, σωριάστηκε ανάσκελα. Το μυαλό του φλεγόταν, όπως δεν το είχε αισθανθεί να φλέγεται ποτέ ξανά στη ζωή του. Τυλίχτηκε, περιμένοντας τον πόνο να περάσει, ενώ δαίμονες συγκεντρώνονταν γύρω του, λέγοντάς του πράγματα που εκείνος, στην κατάστασή του, δεν κατανοούσε.

Από κάτω, η Θάρκα σηκώθηκε όρθια, προσπαθώντας να μη γλιστρήσει, πάλι, επάνω στα αίματα. Αισθανόταν όλο της το κορμί κουρασμένο και νόμιζε ότι τώρα αντιλαμβανόταν τα τραύματα που της είχαν γίνει.

«Ερία!» φώναξε. «Η Μάνζρα είναι χτυπημένη!»

Η μαυρομάλλα πολεμίστρια κατέβηκε απ'τ'άλογό της. «Σοφέ, κάνε κάτι για τη μηχανή,» είπε, και ζύγωσε, τρέχοντας, την παλιά της συντρόφισσα…

…η οποία δεν έδειξε να την καταλαβαίνει.

«Μάνζρα;» Η Ερία γονάτισε δίπλα της. «Μάνζρα!» Παραμέρισε μερικές ξανθές τρίχες απ'το μέτωπό της. Της άγγιξε το λαιμό, έβαλε το χέρι μπροστά από τη μύτη της. *Είναι νεκρή…* συλλογίστηκε. *Νεκρή…* Δάκρυα ήρθαν στα μάτια της.

«Γιατί δεν απαντά;» ρώτησε η Θάρκα.

Η Ερία σηκώθηκε όρθια. «Σοφέ, μπορείς να μ'ανεβάσεις εκεί πάνω;» Έδειξε το γυαλί στην κορυφή της μηχανής.

Ο Μόρβον ένευσε. «Θα σας δώσω μια ώθηση, αλλά πρέπει να είστε προσε–»

«Κάντο!»

Εκείνη τη στιγμή, η Θάρκα φώναξε: «Δαιμονάνθρωποι!» Και έδειξε τους τέσσερις Μαγκραθμέλιους που είχαν βγει από μια συμπλοκή με Σαραολνιανούς και έτρεχαν καταπάνω σε κείνη, το Σοφό, και την Ερία, προφανώς για να προφυλάξουν το μηχάνημά

τους· γιατί, μάλλον, αντιλαμβάνονταν πως, αν αυτό καταστρεφόταν, δε θα είχαν καμία πιθανότητα νίκης, περικυκλωμένοι καθώς ήταν.

«Γρήγορα, Σοφέ!» είπε η Ερία.

Ο Μόρβον επικαλέστηκε τα Πνεύματα, και η πολεμίστρια αισθάνθηκε κάτι ν' αρπάζει τα μποτοφορεμένα της πόδια και να την πετά επάνω. Άπλωσε το ελεύθερό της χέρι και πιάστηκε απ' το γυαλί. Ουσιαστικά, το αγκάλιασε, γιατί είχε ωοειδές σχήμα.

Μέσα η Ερία αντίκρισε μια δαιμονογυναίκα, η οποία ύψωσε, τρομαγμένη, το βλέμμα της.

Από κάτω, ο Μόρβον είπε στη Θάρκα: «Απομακρυνθείτε, κυρία μου!» Κι επικαλέστηκε, αμέσως, τα Πνεύματα, φορτίζοντας τον εαυτό του με ψυχική ενέργεια.

Οι τέσσερις δαιμονάνθρωποι χίμησαν, με δυνατά γρυλίσματα, καταπάνω του.

Η Ερία χτύπησε το γυαλί, με τη λαβή του σπαθιού της, ξανά και ξανά και ξανά, κάνοντάς το κομμάτια και θρύψαλα, ενώ η δαιμονογυναίκα ούρλιαζε.

Ο Μόρβον απελευθέρωσε την πνευματική ισχύ. Οι δαιμονάνθρωποι εκτινάχτηκαν όπισθεν. Όμως το ξίφος ενός πρόλαβε και βρήκε τον Σοφό στα δεξιά πλευρά. Ο χιτώνας του ποτίστηκε απ' το αίμα.

Η Ερία έπεσε πάνω στη Μαγκραθμέλια, αγνοώντας τα γυαλιά που μπήγονταν μέσα της. Απλώνοντας το ελεύθερό της χέρι, γράπωσε τη δαιμονογυναίκα από το λαιμό και την έσφιξε άγρια. Εκείνη τράβηξε ένα ξιφίδιο από τη ζώνη της. Η Ερία άφησε το μανίκι του ξίφους της και έπιασε τον καρπό της Μαγκραθμέλιας, σταματώντας τη λεπίδα που πήγαινε προς το πρόσωπό της, ενώ συνέχιζε να σφίγγει το λαιμό της αντιπάλου της.

Σύντομα, η δαιμονογυναίκα πέθανε. Η Σαραολνιανή σήκωσε, ξανά, το σπαθί της και χτύπησε, επανειλημμένα, τον μεταλλικό πίνακα, ο οποίος ήταν γεμάτος με φωτάκια που αναβόσβηναν και μοχλούς.

Άκουσε ένα δυνατό θόρυβο, και είδε φλόγες να ξεπηδάνε γύρω της.

*

Η ηχητική επίθεση έπαψε.

Το βουητό, όμως, συνεχιζόταν στο κεφάλι του Σόλμορχ. Αλλά ο ευγενής μπορούσε να καταλάβει ότι αυτό δεν ήταν παρά το επακόλουθο του διαπεραστικού συρίγματος. Σηκώθηκε στο ένα γόνατο και κοίταξε πάνω απ'την άκρη της ασπίδας του. Η καταραμένη μηχανή των Μαγκραθμέλιων είχε τυλιχτεί στις φλόγες, και κομματιαζόταν. Οι Σαραολνιανοί στρατιώτες τριγύρω έμοιαζαν να συνέρχονται. Ο Μέρθναρ ήταν κάμποσα μέτρα παραπέρα, φωνάζοντας κάτι που ο Σόλμορχ δεν άκουγε καθαρά:

«*…τε… μι-στε… ώσε!…*»

Πρέπει να συνέλθω. Πρέπει να συνέλθω! μούγκρισε εντός του ο Αντιβασιλέας.

Κοίταξε την Τάθβιλ, που ήταν πεσμένη πλάι του. Την ταρακούνησε. «Τάθβιλ! Τελείωσε, Τάθβιλ! Σήκω!»

Καμια απόκριση.

Είναι νεκρή;

Πνεύματα…

*

Καθώς το μηχάνημα κατέρρεε, η Ερία έπεσε πάνω στο δεξί του τοίχωμα, αγνοώντας τις φλόγες που τινάζονταν λες και κάποιος είχε βάλει φωτιά η οποία μπορούσε να πιάσει σε μέταλλο.

Σωριάστηκε στο έδαφος, νιώθοντας τον εαυτό της να φλέγεται. Κυλίστηκε στο χώμα, ενώ τα χέρια και τα πόδια της χτυπιόνταν τυχαία. Δεν αντιλαμβανόταν τίποτα από τη μάχη. Ο καυτός πόνος είχε γεμίσει το σύμπαν της.

Σκοτάδι.

*

Με την καταστροφή της ηχητικής μηχανής, οι Σαραολνιανοί στρατιώτες και οι Μαγκραθμέλιοι που είχαν πάει με το στρατό του Σόλμορχ όρμησαν καταπάνω στους εχθρούς τους, με δυνατές πολεμικές κραυγές, ενώ, συγχρόνως, οι μαχητές του Πόνκιμ διέσχιζαν το άντρο από τα βόρεια προς τα νότια. Δύο στρατοί είχαν κλείσει, σαν ατσαλένια μέγγενη, τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος ανάμεσά τους, και τους χτυπούσαν αλύπητα, ακρωτηριάζοντας κι αποκεφαλίζοντας.

Ο Μέρθναρ και ο Χέρκαμ βρίσκονταν στο επίκεντρο της μάχης, πολεμώντας πλάι-πλάι, κι οι δυο με σπαθιά στα χέρια, αν και ο Αρχιεκδικητής μαχόταν δίλαβα και με σχετικά ελαφριά πανοπλία που του επέτρεπε ευελιξία, ενώ ο στρατιώτης με ξίφος κι ασπίδα, και αλυσιδωτή αρματωσιά που μείωνε την ευκινησία του αλλά τον προστάτευε αποτελεσματικότερα από τις εχθρικές λεπίδες.

Η μάχη τελείωσε γρήγορα, αφήνοντας το έδαφος γεμάτο κουφάρια και αίμα. Ο Μέρθναρ είδε τη Θάρκα να του κάνει νόημα από τη μεριά της κατεστραμμένης μηχανής. Πλησίασε βιαστικά, θηκαρώνοντας το αιματοβαμμένο του ξίφος. Κοντά στη νεαρή πολεμίστρια στεκόταν ένας άντρας που δεν αναγνώριζε, ντυμένος με χιτώνα και τραυματισμένος στα δεξιά πλευρά.

«Πρέπει να σε κοιτάξει θεραπευτής,» του είπε ο Μέρθναρ. «Ποιος είσαι;» Ήταν περίεργο που αυτός ο τύπος βρισκόταν σε μάχη χωρίς να φορά πανοπλία. Εκτός, βέβαια, κι αν… *Λες νάναι μάγος;* αναρωτήθηκε, ενώ ακόμα το μυαλό του βούιζε από την ηχητική επίθεση των Μαγκραθμέλιων και αισθανόταν συγχυσμένος. Ο παράξενος άντρας τού θύμιζε τον Φάλμαριν.

«Μέρθναρ,» άκουσε τη Θάρκα να λέει.

«Κι εσύ χρειάζεσαι θεραπευτή, κοπελιά,» της είπε, κοιτάζοντας τα τραύματα που φαίνονταν κάτω απ'την κουρελιασμένη της πανοπλία.

Δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλα της Θάρκα. «Η Μάνζρα είναι νεκρή…»

«Τι!» έκανε ο Μέρθναρ.

Η Θάρκα έδειξε.

Ο Μέρθναρ πλησίασε την ξανθιά πολεμίστρια που κειτόταν στο έδαφος. Γονάτισε. Έπιασε το σφυγμό της· έλεγξε την αναπνοή της. Κοπάνησε τη γαντοφορεμένη του γροθιά στο χώμα, ουρλιάζοντας, καθώς δάκρυα γέμιζαν την όρασή του.

Ο Μόρβον άφησε τον Σαραολνιανό στρατιώτη στη θλίψη του και πλησίασε την Ερία, η οποία έμοιαζε λιπόθυμη. Ευτυχώς, το τραύμα του ήταν επιπόλαιο και μπορούσε να κινηθεί σχετικά άνετα, αν και με κάθε βήμα τού έριχνε σουβλιές. Στάθηκε πάνω από τη μελαχρινή πολεμίστρια, ατενίζοντάς την προσεκτικά. Στη δεξιά της μεριά, τα ρούχα είχαν κουρελιαστεί και φαινόταν καμένη από τον ώμο μέχρι το μηρό. Κάμποσα από τα μαλλιά της, επίσης, είχαν φαγωθεί από τις φλόγες. Το μάγουλό της είχε πετάξει φουσκάλες, όμως δεν έμοιαζε να είναι σε τόσο σοβαρή κατάσταση όσο τα υπόλοιπά της εγκαύματα.

Ο Μόρβον είδε μπότες να ζυγώνουν, αργά. Ύψωσε το βλέμμα του.

«Πολλές καταραμένες απώλειες για μια τέτοια μάχη…» σχολίασε ο Πόνκιμ. «Ήταν πολύ λίγοι, οι μπάσταρδοι…!» Έφτυσε στο έδαφος. Έμοιαζε κατάκοπος, σωματικά και ψυχικά. Αναστέναξε.

«Δεν ήταν η μάχη που σας εξουθένωσε, κύριε,» είπε ο Μόρβον. «Σωστά; Ήταν και κάτι άλλο…»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Ήταν και μια άλλη μάχη, μακριά απο δώ, Σοφέ. Μια μάχη ενάντια…» Ανασήκωσε τους ώμους. «Ενάντια σε κάποιον που εξόρισα στη Λήθη.»

Κι επομένως, σβήστηκε από τη μνήμη όλων μας, σκέφτηκε ο Μόρβον, γνέφοντας καταφατικά.

Κεφάλαιο Πεντηκοστό-Τέταρτο

Προσκάλεσε τον κλέφτη στο σπίτι σου μία φορά, και θα τ'απομνημονεύσει. Προσκάλεσέ τον δεύτερη, και θα σε κάνει να αισθάνεσαι άνετα μαζί του. Προσκάλεσέ τον τρίτη, και δε θ'αφήσει ούτε τα δοχεία νυκτός στη θέση τους!

—Σαραολνιανό απόφθεγμα

Το ξίφος βρισκόταν πεσμένο μέσα στο χορτάρι, αχνογυαλίζοντας στο φως των φεγγαριών που περνούσε ανάμεσα απ'τις φυλλωσιές του δάσους. Ο Σόλμορχ έσκυψε και το σήκωσε, μ'έναν αναστεναγμό. Για λίγο, είχε φοβηθεί πως το έχασε. Και τούτο δεν ήταν ένα οποιοδήποτε σπαθί· ήταν το σπαθί του πατέρα του, το σπαθί με το οποίο ο πατέρας του *σκοτώθηκε*, μαχόμενος δαιμονανθρώπους.

Και τώρα, σκέφτηκε ο ευγενής του Οίκου των Έχμελθ, *βρίσκομαι εγώ εδώ, έχοντας πολεμήσει* μαζί *με Μαγκραθμέλιους άλλους του είδους τους. Τι παράξενα παιχνίδια μάς παίζει, τελικά, η ζωή, πατέρα… Αναρωτιέμαι αν εκεί όπου είσαι μπορείς να με δεις… κι αναρωτιέμαι αν συμφωνείς με τις ενέργειές μου. Θα συμμαχούσες με το Σφετεριστή, για ν'αντιμετωπίσεις τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος;*

Θέλω να πιστεύω πως ναι.

Ο Σόλμορχ θηκάρωσε το σπαθί και στράφηκε στους κατασκηνωμένους στρατούς γύρω από το άντρο των ακόλουθων. Στην ανατολική μεριά μπορούσε να δει τη φωτιά που είχαν ανάψει οι στρατιώτες του, για να κάψουν τους νεκρούς τους· ενώ στη δυτική μεριά βρίσκονταν συγκεντρωμένοι οι δαιμονάνθρωποι, οι οποίοι έθαβαν τους δικούς τους νεκρούς, προσφέροντάς τους στη γη. Τέλος, το βλέμμα του ευγενή στράφηκε στο κέντρο του άντρου, όπου μια άλλη φωτιά ήταν αναμμένη, ετούτη για τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος. Οι Μαγκραθμέλιοι το θεωρούσαν ατιμασμό να καίνε

τους πεθαμένους, και γι'αυτό ακριβώς το λόγο έκαιγαν τους εχθρούς του Εκλεκτού τους.

Τουλάχιστον, σκέφτηκε ο Σόλμορχ, *τούτη την ημέρα όλα τελείωσαν καλά. Ή όσο καλά μπορούσαν να τελειώσουν.* Οι μάχες δεν ήταν ποτέ καλές· πάντοτε άνθρωποι *–ναι, και δαιμονάνθρωποι–* πέθαιναν. Ο κόσμος θα ήταν καλύτερος αλλιώς…

Βάδισε προς τις σκηνές των αρχηγών του στρατού: τη δική του και του Πόνκιμ, δηλαδή, οι οποίες ήταν στημένες πλάι-πλάι, καθώς Σαραολνιανοί και Μαγκραθμέλιοι είχαν κατασκηνώσει σχεδόν ανάμικτα, ύστερα από τη συμπλοκή με τους εχθρούς τους. Και τώρα, καθώς ο Σόλμορχ ζύγωνε, είδε μια φωτιά αναμμένη, και το Σφετεριστή και τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού Μόρβον να κάθονται εκατέρωθέν της, μοιάζοντας κι οι δυο καταπονημένοι, ενώ κάπνιζαν από μακριά, ξύλινα τσιμπούκια.

«Χαίρετε,» είπε ο Αντιβασιλέας. «Πώς είναι το τραύμα σας, κύριε Μόρβον;»

«Ευτυχώς, δεν ήταν πολύ σοβαρό, Υψηλότατε,» αποκρίθηκε εκείνος. «Οι θεραπευτές του στρατού σας το φρόντισαν.»

«Έχει ξυπνήσει η Τάθβιλ;»

Ο Μόρβον δε μίλησε, αλλά ο Πόνκιμ ανασήκωσε τους ώμους, λέγοντας: «Πήγαινε μέσα να δεις.»

Ο Σόλμορχ ακολούθησε τη συμβουλή του Σφετεριστή, περνώντας δίπλα απ'τους δύο μάγους και παραμερίζοντας το μπερντέ της σκηνής του, για να μπει. Το εσωτερικό ήταν μισοσκότεινο, με μονάχα μία μικρή λάμπα αναμμένη, πλάι στο στρώμα όπου ήταν ξαπλωμένη η Τάθβιλ, με τα καστανά της μαλλιά λυτά, να χύνονται στους ώμους της.

Τα μάτια της άνοιξαν και τον κοίταξαν. Ο Σόλμορχ πλησίασε και κάθισε κοντά της. Πήρε το χέρι της ανάμεσα στα δικά του και το φίλησε. «Ανησύχησα,» της είπε. «Στην αρχή, νόμιζα ότι ήσουν νεκρή.»

«Ακόμα τ'αφτιά μου βουίζουν,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ, «αλλά, κατά τα άλλα, είμαι εντάξει.»

«Όλου του στρατού τ'αφτιά βουίζουν,» μειδίασε ο Σόλμορχ, «χωρίς να εξαιρώ τα δικά μου.»

«Τι έγινε, τελικά, με τη μηχανή; Πώς τη διαλύσατε;»

«Η Ερία το έκανε.» Αναστέναξε. «Και η Μάνζρα πέθανε προσπαθώντας.»

«Αυτό είναι λυπητερό,» είπε η Τάθβιλ. «Η Μάνζρα ήταν καλή πολεμίστρια, και πιστή στο Βασίλειο.»

Ο Σόλμορχ ένευσε. «Το ξέρω.» Μετά πρόσθεσε: «Και η Ερία είναι τραυματισμένη, επίσης.»

«Βαριά;»

«Κάποια θραύσματα γυαλιών, απ'ό,τι μου είπαν οι θεραπευτές, και εγκαύματα στη δεξιά της μεριά. Η μηχανή πέταξε φλόγες, όταν τη χτυπούσε με το σπαθί της.»

Τότε, η Τάθβιλ συνοφρυώθηκε, καθώς, ξαφνικά, συνειδητοποίησε κάτι. «Σόλμορχ, νόμιζα πως η Ερία δεν ήταν μαζί μας. Είχε έρθει, τελικά;»

«Όχι, δεν είχε έρθει μαζί μας,» εξήγησε ο ευγενής. «Μου είπαν ότι εκείνη κι ο Μόρβον –ένας Σοφός του Κύκλου του Φτερού– συνάντησαν το στρατό του Πόνκιμ και τον ακολούθησαν.»

«Πώς βρέθηκαν εδώ πάνω;»

«Εξερευνούσαν κάτι σήραγγες κάτω από την Όρφαλχ, οι οποίες βγάζουν στα δάση όπου είμαστε, σ'εκείνο τον ερειπωμένο ναό.»

«Έτσι θα έμπαιναν οι δαιμονάνθρωποι στην πρωτεύουσα!»

Ο Σόλμορχ ένευσε. «Ναι. Γιαυτό, άλλωστε, έγινε η έρευνα. Πάντως, ο Μόρβον δε μου έχει πει ακόμα λεπτομέρειες. Δεν είχε χρόνο.»

«Πώς είναι οι άλλοι; Η Μπόρνεφ; Η Έρμελ; Οι πρέσβεις του Πόνκιμ; Ο Μέρθναρ; Ο Χέρκαμ;»

«Άπαντες καλά, απ'όσο γνωρίζω. Εκτός από την Έρμελ, η οποία τραυματίστηκε από ένα βέλος στον ώμο.»

«Ο Βένγκριλ θα θυμώσει μ'αυτό,» είπε η Τάθβιλ.

«Ο Βένγκριλ, τώρα, έχει πολλά άλλα πράγματα για να θυμώσει, και είμαι σίγουρος πως θα προτιμήσει αυτά.»

*

«Πώς είσαι, Ερία;»

«Σκατά.»

Ο Χέρκαμ μειδίασε, και κάθισε δίπλα της. Η Ερία ήταν ξαπλωμένη επάνω σε ένα στρώμα, και σκεπασμένη. Οι θεραπευτές του στρατού είχαν βγάλει τα γυαλιά από μέσα της και είχαν αλείψει όλη τη δεξιά της πλευρά, από τον ώμο ως το μηρό, με μια αλοιφή που κολλούσε εκνευριστικά.

«Τουλάχιστον, είσαι εντάξει,» είπε ο Μέρθναρ. «Η Μάνζρα είναι νεκρή…» Κάθισε κι εκείνος κοντά της, από την άλλη μεριά.

Εκτός από την Ερία, μέσα στη σκηνή βρίσκονταν κι άλλοι τραυματίες, ανάμεσα στους οποίους και η Θάρκα, η οποία κοιμόταν, αφότου οι θεραπευτές είχαν περιποιηθεί τα επιφανειακά τραύματα που γέμιζαν το σώμα της.

«Το ξέρω,» είπε η μαυρομάλλα πολεμίστρια. «Την είδα, μερικές στιγμές αφότου τη σκότωσαν. Λυπάμαι, Μέρθναρ. Θα μου λείψει.» Άγγιξε το χέρι του και έσφιξε τα δάχτυλά του. «Πάντα σου τρυπά την ψυχή να χάνεις συμπολεμιστές και παλιούς–»

«Είχε περάσει από τόσα πολλά, Ερία,» είπε ο Μέρθναρ. «Θυμάσαι τότε, που είχε διαλυθεί η σχεδία σας και είχατε καταλήξει στη Ζίρκεφ; Θυμάσαι, μετά, που πήγε στον Πύργο του Φιδιού;»

«Ναι… Και τώρα, με κάνεις να αισθάνομαι άσχημα.»

«Γιατί;»

«Γιατί είχα διαφωνήσει μαζί της, τότε,» είπε η Ερία. «Την είχα προστάξει να μην πάει με τη Νύχτα, για να βρουν τον Άνεμο. Αλλά δε μ'άκουσε. Μακάρι να μπορούσα να της ζητήσω συγνώμη…

επειδή είχαμε τσακωθεί. Όμως, μάλλον, αργά το σκέφτηκα,» πρόσθεσε, θλιμμένα.

«Αυτά δεν έχουν, πια, σημασία,» είπε ο Μέρθναρ. «Είμαι σίγουρος πως η Μάνζρα δε σου κράτησε κακία, ούτε για μια στιγμή. Δεν ήταν τέτοιος άνθρωπος. Αλλά εγώ αλλού ήθελα να καταλήξω… Θέλω να πω ότι είχατε περάσει όλ'αυτά, μα τα Πνεύματα… κι έπρεπε να σκοτωθεί *εδώ*, σε μια συμπλοκή μ'έναν εχθρό αριθμητικά κατώτερο από εμάς;… Δεν είναι δίκαιο.»

«Δεν είναι,» συμφώνησε η Ερία. Ύστερα, χαμογέλασε λυπημένα. «Χωρίς να το λέω επειδή τώρα τη χάσαμε, Μέρθναρ, νομίζω πως η Μάνζρα ήταν ο καλύτερος άνθρωπος που είχα γνωρίσει στη ζωή μου, γενικά. Είχε κάνει πράγματα που κανείς μας δε θα τα είχε κάνει ποτέ· και προσπαθούσε πάντα να είναι σωστή και δίκαιη, με τον τρόπο της.»

«Μακάρι να την ήξερα πιο καλά,» είπε ο Μέρθναρ. «Δυστυχώς, δεν είχα και πολλές ευκαιρίες να της μιλήσω.»

«Τώρα, το μόνο που μας μένει είναι να τη θυμόμαστε,» αναστέναξε ο Μέρθναρ. «Έχουμε όμορφες αναμνήσεις απ'αυτήν…»

*

«Υψηλοτάτη. Ο Αντιβασιλέας Σόλμορχ.»

«Πες του να περάσει,» φώναξε η Έρμελ στον στρατιώτη έξω απ'τη σκηνή της.

Ο Σόλμορχ παραμέρισε τις κουρτίνες και μπήκε, βρίσκοντας την Μπόρνεφ να κάθεται οκλαδόν, κοντά στην Πριγκίπισσα, της οποίας ο δεξής ώμος ήταν δεμένος με επίδεσμο.

«Πώς είσαι, Έρμελ;»

«Εκτός από το τραύμα μου, εντάξει.»

Ο Σόλμορχ χαμογέλασε και πήρε θέση πλάι στη Μπόρνεφ. «Για το τραύμα σου ρωτάω κι εγώ.»

«Η θεραπεύτρια είπε πως θα είναι καλά σε κάνα δεκαήμερο, κύριε Σόλμορχ,» δήλωσε η Μπόρνεφ. «Όμως την προειδοποίησε να είναι προσεκτική με τον ώμο της για κανένα μήνα, ώστε οι μύες να δυναμώσουν και το κόκαλο να δέσει.»

«Έσπασε κόκαλο;»

«Ράγισε, από το βέλος. Όχι κάτι πολύ σοβαρό.» Και πρόσθεσε: «Ωστόσο, έπρεπε να την είχα προστατέψει καλύτερα, κύριε Σόλμορχ. Με συγχωρείτε.»

«Είμαι βέβαιος πως έκανες ό,τι μπορούσες, Μπόρνεφ. Η ηχητική επίθεση των εχθρών μας δεν ήταν αναμενόμενη, και είναι φυσικό να σε αποπροσανατόλισε… όπως και όλους μας, άλλωστε.»

«Αν είχα καταφέρει να πετύχω τη μηχανή,» είπε η Έρμελ, «ίσως η μάχη να είχε τελειώσει πολύ πιο γρήγορα.»

«Δε νομίζω πως ένα βέλος θα την κατέστρεφε,» γνωμοδότησε ο Σόλμορχ. «Θα έπρεπε να είχες προφυλαχτεί καλύτερα, Έρμελ.»

«Δε χρειάζομαι συμβουλές,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αν έβλεπα το βέλος από πριν, δε θα με είχε πετύχει.» Την εκνεύριζε που ο Σόλμορχ τής είχε κάνει παρατήρηση γι'αυτό το θέμα *–Τι νομίζει ότι είμαι; Χαζή;–*, ενώ στην Μπόρνεφ είχε πει, απλά, «Είμαι βέβαιος πως έκανες ό,τι μπορούσες», λες και σ'εκείνη είχε εμπιστοσύνη, αλλά στην Έρμελ όχι! *Όλα τούτα είναι ανόητα! Δεν είχα κανέναν τους μαζί μου, και κατάφερα να επιστρέψω στην Όρφαλχ–*

«Έρμελ, μη θυμώνεις,» είπε ο Αντιβασιλέας, παρατηρώντας την έκφρασή της. «Δεν ήταν σκοπός μου να σε προσβάλλω…»

Η Πριγκίπισσα σταύρωσε τα χέρια μπροστά της. «Το ξέρω, Σόλμορχ.» *Αλλά, πραγματικά, με κάνεις ν'αναρωτιέμαι!* πρόσθεσε νοερά.

Ο Αντιβασιλέας, βλέποντας πως το έδαφος δεν ήταν πρόσφορο για συζήτηση, σηκώθηκε στα μποτοφορεμένα του πόδια. «Λέω να σας αφήσω να ξεκουραστείτε, και να πάω κι εγώ να κοιμηθώ λίγο. Αισθάνομαι εξαντλημένος.»

«Καλή ανάπαυση, κύριε Σόλμορχ,» του είπε η Μπόρνεφ.

Η Έρμελ δε μίλησε.

Ο Σόλμορχ βγήκε απ'τη σκηνή της Πριγκίπισσα και κατευθύνθηκε προς τη δική του. Ο Πόνκιμ και ο Μόρβον ακόμα κάθονταν εκατέρωθεν της φωτιάς, καπνίζοντας.

«Αύριο, θέλω να σου μιλήσω,» του είπε ο Σφετεριστής, καθώς περνούσε από κοντά τους.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Αντιβασιλέας. «Κι εγώ θέλω να σου μιλήσω, εξάλλου.»

Μπήκε στη σκηνή του.

Η Τάθβιλ έτρωγε, μισοξαπλωμένη, με έναν δίσκο στα γόνατά της, επάνω στον οποίο βρίσκονταν τρία πιάτα και ένα μεγάλο κύπελλο κρασί. «Έλα να φας,» του είπε.

«Δεν το είχα ακόμα σκεφτεί αυτό…»

«Ποιο;»

«Να φάω.»

«Α…»

Ο Σόλμορχ έβγαλε τις μπότες και τα ρούχα του, ενώ η Βαρονέσα τον παρατηρούσε. Ύστερα, ξάπλωσε στα δεξιά της, γλιστρώντας κάτω από τα σκεπάσματα. Πήρε το κύπελλο στα χέρια του και ήπιε μια μεγάλη γουλιά.

«Πήγες στην Έρμελ;» τον ρώτησε η Τάθβιλ.

«Ναι.»

Δάγκωσε ένα κομμάτι μήλο. «Καλά είναι;»

«Καλά.» Ο Σόλμορχ πήρε ένα κουλουράκι με σουσάμι και το δάγκωσε, σκεπτικός. «Ο Πόνκιμ θέλει να μου μιλήσει αύριο.»

«Και;»

«Λες νάχει κάτι στο μυαλό του;»

«Και πότε δεν έχει κάτι στο μυαλό του;»

«Σωστή παρατήρηση.»

«Δε θα πάμε στον Βένγκριλ εμείς, τώρα;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Πρέπει,» είπε ο Σόλμορχ. «Δεν μπορούμε να τον αφήσουμε μόνο του, ν'αντιμετωπίσει τον Γκόρντλαν. Χρειάζεται τη βοήθειά μας, και

του στρατού μας. Εκείνο, όμως, που αναρωτιέμαι, γλυκιά μου, είναι αν θα μπορούσε ο Πόνκιμ να μας συντρέξει, κάπως… εκ του ασφαλούς.»

«Εκ του ασφαλούς; Τι εννοείς;»

«Χωρίς να το μάθει κανείς. Αν ήδη ο Γκόρντλαν υποστηρίζει πως ο Βένγκριλ είναι δαιμονόφιλος, φαντάσου τι θα γίνει άμα μάθει κιόλας πως έχει συμμαχήσει με το Σφετεριστή…»

«Αναρωτιέμαι, Σόλμορχ, δεν είμαστε στ' αλήθεια;»

«Δεν είμαστε τι;»

«Δαιμονόφιλοι.»

Ο ευγενής κούνησε το κεφάλι. «Όχι.»

«Μα συμμαχήσαμε με τους δαιμονανθρώπους, για να–»

«–αντιμετωπίσουμε τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος, Τάθβιλ, οι οποίοι αποτελούσαν απειλή για όλους μας! Αυτό δε σημαίνει κιόλας ότι αγαπάμε τους Μαγκραθμέλιους, ή ότι βρισκόμαστε σε γενικότερη συμμαχία μαζί τους.»

«Έτσι είναι, αλλά, και πάλι, δε μ' αρέσει η εξέλιξη των πραγμάτων. Και, Σόλμορχ, σχετικά μ' αυτή την ιδέα –να μας βοηθήσει ο Πόνκιμ… Άστο καλύτερα.»

«Γιατί;»

«Γιατί είναι ο *Σφετεριστής*! Ας μην το παρακάνουμε με τις 'φιλικές' επαφές μαζί του. Θα βρει ευκαιρία να μας χτυπήσει –ίσως όχι με στρατούς, αλλά με *άλλα* μέσα.»

«Με μαγεία;»

«Ο Πόνκιμ δε χρειάζεται μαγεία,» είπε η Τάθβιλ. «Τα λόγια του φτάνουν, τις περισσότερες φορές. Και είναι καλός στην τέχνη του. Θα μας ξεγελάσει, αν του δώσουμε πολύ χώρο να κινηθεί· μην το αμφιβάλεις.»

Ο Σόλμορχ σταύρωσε τα χέρια εμπρός του, συλλογισμένος.

Η Βαρονέσα ήπιε μια γουλιά κρασί από το κύπελλο.

«Ναι,» συμφώνησε, τελικά, ο Αντιβασιλέας. «Πιο καλά να τον κρατάμε σε απόσταση. Έχουμε κοντέψει να ξεχάσουμε ποιος είναι *πραγματικά.* Ευχαριστώ που μου το θύμισες, Τάθβιλ.»

Εκείνη μειδίασε, πονηρά. «Θα σκεφτώ τρόπους για να με ξεπληρώσεις, κάποια στιγμή.»

Ο Σόλμορχ γέλασε και φίλησε το μάγουλό της, ενώ η Βαρονέσα δάγκωνε άλλο ένα κομμάτι μήλο.

*

«Πού σκοπεύετε να πάτε, τώρα, Σόλμορχ; Νότια, στα χέρια του Γκόρντλαν;»

Ο Πόνκιμ, ο Αντιβασιλέας, και η Βαρονέσα κάθονταν γύρω από το ξύλινο τραπέζι της σκηνής του πρώτου, ο καθένας με μια κούπα τσάι μπροστά του.

«Νότια, ναι,» αποκρίθηκε ο ευγενής του Οίκου των Έχμελθ, «μα όχι στα χέρια του Γκόρντλαν.»

Ο Πόνκιμ παραξενεύτηκε. Σήκωσε την κούπα του και ήπιε μια γουλιά τσάι. «Δεν καταλαβαίνω…»

«Θα κατευθυνθούμε στη Σάνβεκ. Ο Βένγκριλ βρίσκεται εκεί.»

«Πότε το μάθατε αυτό;»

«Ένας αγγελιαφόρος μάς έφερε μήνυμά του, δυο ημέρες πριν από τη μάχη.»

«Χμμ…» Ο Πόνκιμ φάνηκε σκεπτικός. Άφησε την κούπα του στο τραπέζι και ακούμπησε την πλάτη του στην ξύλινη καρέκλα. «Θα μπορούσα να σας προσφέρω κάποιους μαχητές–»

«Δε θα χρειαστεί,» τον διέκοψε η Τάθβιλ.

«Φοβάσαι ότι θα σας προδώσω, Βαρονέσα;» ρώτησε, ουδέτερα, ο Πόνκιμ, ζυγιάζοντάς τη με το βλέμμα του, προσπαθώντας να καταλάβει τι κρυβόταν πίσω απ' τα λόγια της.

«Όχι, δεν είναι αυτό.» Ήταν ο Σόλμορχ που απάντησε. «Το θέμα είναι ότι δεν είμαστε δαιμονόφιλοι. Και η προσωρινή μας συμμαχία,

για την αντιμετώπιση των ακόλουθων του Κακοδαίμονος, δεν το αλλάζει τούτο, Πόνκιμ.»

Σωστά, σκέφτηκε η Τάθβιλ. *Πολύ σωστά. Καλύτερα να έχουμε τη θέση μας ξεκαθαρισμένη με το Σφετεριστή. Δεν είναι καιρός για παιχνίδια. Όχι τέτοιου είδους, τουλάχιστον!*

Τα μάτια του Πόνκιμ πήγαν στο τσάι του, προς στιγμή. Ύστερα, ύψωσε το βλέμμα, ατενίζοντας πρώτα τη Βαρονέσα και, μετά, τον Αντιβασιλέα. «Και τώρα, μπορεί, κάλλιστα, η συμμαχία μας να είναι μόνο για την αντιμετώπιση του Γκόρντλαν.»

Περιμένει ότι θα μας παγιδέψει έτσι; συλλογίστηκε η Τάθβιλ. «Δεν είναι το ίδιο, οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος και ο Γκόρντλαν. Και δε θέλουμε ο Βένγκριλ ν'αποκτήσει τη φήμη του δαιμονόφιλου. Αυτό, απλά, θα στρέψει περισσότερους εναντίον του, και θα κάνει τους αναποφάσιστους ν'αποφασίσουν, αρνητικά.»

«Ποιες είναι, επομένως, οι προθέσεις σας;» ρώτησε ο Πόνκιμ. «Ακόμα επιθυμείτε διαπραγματεύσεις με το Βασίλειό μου, ή θ'ακολουθήσετε κι εσείς δρόμο παρόμοιο με του Γκόρντλαν;»

«Οι διαπραγματεύσεις θα γίνουν,» τον διαβεβαίωσε ο Σόλμορχ, και η Τάθβιλ κατένευσε. «Όμως ας μη συγχέουμε το ένα με το άλλο. Δεν είμαστε σύμμαχοι, Πόνκιμ. Είμαστε, στην καλύτερη περίπτωση, δύο εχθροί που αποφάσισαν να διαπραγματευτούν, προκειμένου να λύσουν κοινά και προσωρινά προβλήματα.»

«Ποτέ δεν εξέφρασα την αντίθετη άποψη.»

Η Τάθβιλ αναλογίστηκε, για μια στιγμή, τα λόγια του. *Δε λέει ψέματα, τώρα. Όντως, δεν ισχυρίστηκε το αντίθετο. Η συμμαχία μας μαζί του, για την αντιμετώπιση του Γκόρντλαν, θα είναι για την επίλυση «κοινών και προσωρινών προβλημάτων». Αλλά δε θα μας κοροϊδέψει έτσι εύκολα! Το ξέρει ότι κάτι τέτοιο θα βλάψει τη φήμη του Βένγκριλ.*

«Ωστόσο, νομίζω πως έχουμε το δικαίωμα να πάρουμε τις αποφάσεις μας,» του είπε.

«Αναμφίβολα, Βαρονέσα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Εγώ τη βοήθειά μου σας την προσφέρω· το αν θα τη δεχτείτε είναι δικό σας ζήτημα.»

Οι δήθεν αδιάφορες εκφράσεις είναι επικίνδυνες! σκέφτηκε η Τάθβιλ. *Δε θα μας πρόσφερες τόσο απλόχερα τη βοήθειά σου, άμα δεν είχες κάτι να κερδίσεις απ'αυτό. Αλλά, βέβαια, απ'την άλλη, ποιος προσφέρει τη βοήθειά του, αν δεν έχει κι ο ίδιος να κερδίσει κάτι απ'αυτό;– Όχι! Δε θ'αρχίσω να σκέφτομαι υποθετικά, τώρα. Αυτό θέλει κι ο Πόνκιμ.*

«Κι έχουμε αποφασίσει να μην τη δεχτούμε,» δήλωσε.

«Αν τούτη είναι η τελική σας απόφαση, τότε θα επιστρέψω στη Μάρβαθ,» είπε ο Πόνκιμ. «Και θα περιμένω να διαπραγματευτώ μαζί σας, όταν λήξουν τα προβλήματα με τον Γκόρντλαν.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Έτσι πιστεύω κι εγώ πως θα είναι καλύτερα.»

Κεφάλαιο Πεντηκοστό-Πέμπτο

Πρέπει να διαθέτουμε όλα τα χαρακτηριστικά του Βράχου, αδέλφια. Να είμαστε σκληροί κι άθραυστοι, ατρόμητοι κι απτόητοι, αλύγιστοι κι αμετακίνητοι. Η καταιγίδα θα συντριβεί επάνω μας!

—Απόφθεγμα των Σαραολνιανών των δυτικών συνόρων

Με την αυγή, ο στόλος απέκλεισε το λιμάνι. Τα πολεμικά σκάφη διαμόρφωσαν έναν κλοιό μπροστά από την πόλη της Όρφαλχ. Επάνω στα κατάρτια τους κυμάτιζαν σημαίες με το σύμβολο του Ωκεανού: το κοχύλι ανάμεσα σε τέσσερα δόρατα.

«Η Βασίλισσα Αάνθα στράφηκε εναντίον μας,» είπε ο Δώβαρ.

Εκείνος και ο Γκόρντλαν στέκονταν σε ένα μακρύ, στενό μπαλκόνι του παλατιού και ατένιζαν τη θάλασσα.

«Ήταν αναμενόμενο,» αποκρίθηκε ο νέος Βασιληάς του Σαραόλν. «Φαίνεται πως, τελικά, η συμμαχία της ήταν με τον Βένγκριλ, όχι με το Βασίλειο. Πράγμα που με κάνει ν'αναρωτιέμαι αν είναι κι αυτή φίλη των δαιμονανθρώπων…» Στράφηκε να κοιτάξει τον πολεμιστή πλάι του. «Μάθετε ποιες είναι οι απαιτήσεις των Ωκεάνιων. Δε μου μοιάζει ότι ήρθαν εδώ για να μας πολιορκήσουν, όχι αμέσως, τουλάχιστον.»

Ο Δώβαρ ένευσε καταφατικά, και έφυγε απ'το μπαλκόνι.

Επιθυμείς, τώρα, πόλεμο με το Σαραόλν, Βασίλισσα Αάνθα; σκέφτηκε ο Γκόρντλαν, ατενίζοντας τα πλοία του αποκλεισμού. *Στο Βασίλειό σου κρύβεις τον Βένγκριλ; Έπρεπε να το είχα καταλάβει ότι σχεδίαζες προδοσία, από τότε που εξαφανίστηκες, αμέσως μετά από την απόδρασή του.*

*

Η βάρκα πλησίαζε ειρηνικά, και η Αάνθα έκανε νόημα στους στρατιώτες της να μην τη χτυπήσουν με τόξα. Επάνω της, η Βασίλισσα του Ωκεανού μπορούσε να δει δύο άντρες, κι οι δυο ντυμένοι σαν Σαραολνιανοί πολεμιστές.

Η ίδια φορούσε την κοραλλένια της αρματωσιά και το κράνος της, ενώ στο δεξί της χέρι βαστούσε ένα μακρύ δόρυ. Στους ώμους της κυμάτιζε ένας πορφυρός μανδύας. Κοντά της στέκονταν, περίπου, μια ντουζίνα Ωκεάνιοι στρατιώτες, επάνω στην κουβέρτα της *Κυράς της Θάλασσας.*

Η μικρή βάρκα σταμάτησε μπροστά στην πελώρια βασιλική γαλέρα, και ο ένας από τους δύο άντρες μέσα της σηκώθηκε όρθιος και φώναξε: «Ο Γκόρντλαν, Βασιλεύς του Σαραόλν, απαιτεί να μάθει τους λόγους για τούτο τον αποκλεισμό από το Βασίλειο του Ωκεανού!»

«Ο λόγος είναι ένας,» αποκρίθηκε η Αάνθα στους Σαραολνιανούς: «Ζητάμε την παραίτησή του από το Θρόνο της Όρφαλχ, και την

επιστροφή του Βένγκριλ ως Μονάρχη του Σαραόλν. Σε διαφορετική περίπτωση, δε θα άρουμε τον αποκλεισμό.»

Ο άντρας κάθισε, πάλι, στη θέση του, είπε κάτι στον σύντροφό του, το οποίο η Αάνθα δε μπόρεσε ν'ακούσει, και άρχισαν ν'απομακρύνονται από την *Κυρά της Θάλασσας*, κωπηλατώντας.

Η Βασίλισσα του Ωκεανού στράφηκε σε έναν στρατιώτη δίπλα της. «Ετοιμάστε έναν από τους δρόμωνες να φύγει. Θα πάει στη Σάνβεκ, μεταφέροντας το μήνυμα που θα σας δώσω.»

«Ως προστάξετε, Μεγαλειοτάτη.»

*

Ο πολεμιστής μπήκε στην αίθουσα του θρόνου, όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένοι ο Γκόρντλαν και οι σύμβουλοί του. Χαιρέτησε στρατιωτικά και είπε:

«Βασιληά μου, η Βασίλισσα Αάνθα ζητά την παραίτησή σας από το θρόνο και την επάνοδο του Βασιληά Βένγκριλ. Σε διαφορετική περίπτωση, υποστηρίζει πως δε θα άρει τον αποκλεισμό της από την Όρφαλχ.»

Ο Γκόρντλαν γρύλισε. «Αναρωτιέμαι τι συμφωνία έχει κάνει η Βασίλισσα Αάνθα με τον Βένγκριλ –και τι συμφωνία έχει κάνει ο Βένγκριλ με τους δαίμονες!»

Τα νέα τούτα και ο αποκλεισμός είχαν έρθει απρόσμενα για τον Σάλβινρ, τον Φερχ, και την Τουάθα, οι οποίοι δε γνώριζαν τίποτα για τα σχέδια της Κυράς του Ωκεανού. Και τώρα, ανησυχούσαν ότι ο Γκόρντλαν θα αντιδρούσε σπασμωδικά, με αποτέλεσμα πολλές ζωές να χαθούν.

Αλλά, βέβαια, συλλογίστηκε ο Σάλβινρ, *τι περίμενα; Ο Βένγκριλ να μείνει ανενεργός; Αλίμονο, προσπαθεί να κάνει ό,τι μπορεί: να επιλύσει την κατάσταση όσο πιο ειρηνικά γίνεται. Όμως θα παραιτηθεί ο Γκόρντλαν έτσι απλά από το θρόνο; Το αμφιβάλλω.*

Και νόμισε ότι άκουσε τη φωνή του Πόνκιμ, εκείνη τη στιγμή: *Τότε, σκότωσέ τον, και όλα θα τελειώσουν εύκολα, Δούκα Σάλβινρ…*

«Θα επιθυμούσατε να μεταφέρω κάποια απάντηση στη Βασίλισσα Αάνθα, Βασιληά μου;» ρώτησε ο στρατιώτης.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Γκόρντλαν. «Πες της ότι χάνει το χρόνο της εδώ.»

*

Ώστε χάνω το χρόνο μου εδώ, ε; σκέφτηκε η Αάνθα, ατενίζοντας τη βάρκα των πολεμιστών του Γκόρντλαν να φεύγει, πηγαίνοντας στο λιμάνι της πόλης. *Να δούμε αν θα το λέει αυτό ύστερα από ένα δεκαήμερο. Ή ύστερα από ένα μήνα ή περισσότερο! Έχω τη δυνατότητα να διατηρήσω τούτο τον αποκλεισμό, ουσιαστικά, για όσο θέλω.*

Στράφηκε απ'την άλλη, μ'ένα τίναγμα του μανδύα της, και πήγε προς τη γέφυρα της *Κυράς της Θάλασσας*. Άνοιξε την πόρτα και μπήκε στην καμπίνα, κάνοντας νόημα σε μια υπηρέτρια να την ακολουθήσει. Η κοπέλα ήρθε πίσω της, κλείνοντας την ξύλινη θύρα.

Η Αάνθα στήριξε το δόρυ της στον τοίχο και έβγαλε το κράνος από το κεφάλι της, ακουμπώντας το επάνω στο γραφείο και τινάζοντας τα πορφυρά της μαλλιά, αφήνοντάς τα να απλωθούν στους ώμους της. Ύστερα, άρχισε να αφαιρεί την κοραλλένια της αρματωσιά, με τη βοήθεια της υπηρέτριας, ενώ ο νους της ήταν γεμάτος σκέψεις.

Ο Γκόρντλαν, αναμφίβολα, δε θα υποχωρούσε εύκολα. Και ούτε η Αάνθα περίμενε κάτι τέτοιο από την αρχή. Ήταν σίγουρη πως ο σφετεριστής θα αρνιόταν να παραδώσει το θρόνο· θα πάλευε για να τον διατηρήσει. Αλλά τι θα έκανε, όταν έβλεπε ότι τα περιθώριά του άρχιζαν να στενεύουν; Τώρα, πιθανώς να νόμιζε πως μόνο από το εμπόριο με τον Ωκεανό θα ήταν αποκλεισμένος –το οποίο δεν ήταν μικρό πράγμα, βέβαια!–, όμως, ύστερα, θα ανακάλυπτε ότι και το υπόλοιπο Σαραόλν τον είχε αποκλείσει. Ούτε το Δουκάτο Σάνβεκ θα

εμπορευόταν μαζί του, ούτε το Γκέχβιν, ούτε το Ντρίνθεκ. Εκτός κι αν οι δύο τελευταίες περιοχές είχαν αποφασίσει να προδώσουν τον Βένγκριλ. Αλλά η Αάνθα δεν το πίστευε. Άλλωστε, τα μηνύματα εκείνου, μάλλον, θα είχαν φτάσει γρήγορα, πράγμα που είχε μεγάλη σημασία. Γιατί διαφορετικά ήταν κανείς να μάθει τις τελευταίες εξελίξεις από τον Γκόρντλαν και διαφορετικά από τον Βένγκριλ. Ο πρώτος θα γέμιζε τους άρχοντες του Σαραόλν με ψέματα, ότι ο δεύτερος ήταν προδότης και δαιμονόφιλος, ενώ ο Βένγκριλ θα έλεγε τα πράγματα όπως ήταν: ότι ο Γκόρντλαν σφετερίστηκε το Θρόνο της Όρφαλχ.

«Αν και είμαι σίγουρος πως πιστεύει ότι ενεργεί για το καλό του Βασιλείου, Αάνθα…» Αυτά ήταν τα λόγια του Μονάρχη του Σαραόλν, κάποια στιγμή μέσα στην *Κυρά της Θάλασσας,* όταν εκείνος και η Αάνθα έπλεαν προς τη Σάνβεκ. Η Βασίλισσα του Ωκεανού, όμως, δεν το θεωρούσε τούτο δικαιολογία! Ο Γκόρντλαν δεν είχε κανένα δικαίωμα ν'αρπάξει το θρόνο του Βασιληά του και να κάνει ό,τι αυτός πίστευε πως ήταν για «το καλό του Βασιλείου». Αν όλα γίνονταν έτσι, τότε χάος θα επικρατούσε στον Άρμπεναρκ!

Η Αάνθα κάθισε στην πολυθρόνα πίσω από το γραφείο της, όταν η υπηρέτρια έφυγε. *Πόσο καιρό, όμως, θα περιμένω τον Γκόρντλαν να παραδώσει το θρόνο;* αναρωτήθηκε. Βέβαια, επί του παρόντος, δεν υπήρχαν πολλά προβλήματα στο Βασίλειό της, έτσι δεν αισθανόταν χρονικά πιεσμένη –οι Νότιοι πρόσφυγες είχαν επιστρέψει στην πατρίδα τους και οι επιθέσεις των Μαγκραθμέλιων της Νότιας Γης είχαν ελαττωθεί, σύμφωνα με τα λεγόμενα του Γιάρεχ, του σύμβουλου αμύνης της–, ωστόσο θα προτιμούσε να τελειώνει όσο το δυνατόν γρηγορότερα.

Αλλά ας αφήσω, πρώτα, τον Γκόρντλαν να καταλάβει το μέγεθος της ζημιάς που μπορώ να του προκαλέσω. Αυτό πιθανώς ν'αλλάξει τη γνώμη του πολύ πιο γρήγορα απ'ό,τι νομίζω.

Αν, όμως, ο σφετεριστής του Θρόνου της Όρφαλχ ένιωθε απεγνωσμένος, ή νόμιζε ότι το Βασίλειο που είχε καθαρπάξει

υπέφερε από τον αποκλεισμό της Αάνθα, πώς θα αντιδρούσε, τότε; Θα διαπραγματευόταν; *Μα, εγώ δε σκοπεύω να δεχτώ καμία διαπραγμάτευση πέραν της παραίτησής του…* Πράγμα που ο Γκόρντλαν δύσκολα θα αποδεχόταν. Επομένως, θα προσπαθούσε να βρει κάποια άλλη λύση. Και η μοναδική λύση γι'αυτόν ήταν, μάλλον, ο πόλεμος. *Θα μου επιτεθεί, άμα δει πως δεν μπορεί να κάνει αλλιώς. Ή, τουλάχιστον, κάτι τέτοιο είναι πολύ πιθανό. Τι άλλο να περιμένει κανείς από τον Γκόρντλαν;*

Χμ… Πώς μπορώ να σταματήσω αυτή την επίθεση, προτού γίνει;

*

Να πάρει και να σηκώσει. Ίσως, τελικά, ο Γκόρντλαν να πρέπει να πεθάνει…

Ο Δούκας Σάλβινρ, μέσα από μια αλληλουχία συλλογισμών, είχε, εν αγνοία του, φτάσει στο ίδιο συμπέρασμα με τη Βασίλισσα Αάνθα: Αν ο Γκόρντλαν αισθανόταν αρκετά πιεσμένος από τον αποκλεισμό, η πρώτη του αντίδραση θα ήταν να επιτεθεί στα σκάφη του Ωκεανού. Αλλά μια τέτοια αιματοχυσία έπρεπε, πάση θυσία, να αποτραπεί, γιατί πιθανώς να είχε δυσμενείς μακροχρόνιες συνέπειες στις σχέσεις των δύο Βασιλείων, τα οποία, επί του παρόντος, ήταν συμμαχικά.

Πνεύματα! Συμμαχικά, και η Βασίλισσα Αάνθα πήγε να κάνει αποκλεισμό στην Όρφαλχ! Δεν ξέρω αν τούτο το σχέδιο ήταν δικό της ή του Βένγκριλ, αλλά δε μου μοιάζει και ό,τι καλύτερο… Παρότι, αρχικά, όταν πρωτοάκουσε για τον ερχομό των Ωκεάνιων, είχε αμέσως συμφωνήσει μ'αυτή την ενέργεια, τώρα είχε τις αμφιβολίες του για την αποτελεσματικότητά της.

Ναι, το δίχως άλλο, ήταν προτιμότερη από μια καταμέτωπο επίθεση. Επρόκειτο για έναν εκβιασμό, ο οποίος ίσως να λύγιζε έναν άρχοντα ή βασιληά. Αλλά τον Γκόρντλαν; Ο γιος της Δούκισσας Άλχα είχε μεγαλώσει στα δυτικά σύνορα του Σαραόλν, όπου οι

άνθρωποι ήταν σκληροί, προκειμένου ν'αντιμετωπίζουν την απειλή των Μαγκραθμέλιων, και πίστευαν ότι σχεδόν όλες οι διαφορές –και ιδιαίτερα οι διαφορές *αυτού* του είδους– έπρεπε να λύνονται με το σπαθί. Επομένως, ο αποκλεισμός μπορεί να μην ήταν άμεση αιματοχυσία, όπως μια επίθεση κατά της Όρφαλχ, όμως, σίγουρα, υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να *καταλήξει* σε αιματοχυσία, όταν ο Γκόρντλαν έχανε την υπομονή του με τη Βασίλισσα Αάνθα.

Ήδη ο νέος Βασιληάς του Σαραόλν είχε εγκαταλείψει την αίθουσα του θρόνου, και ο Δούκας αναρωτιόταν πού είχε πάει. Και απαντούσε μόνος του στο ερώτημά του: Μάλλον, είχε πάει να συμβουλευτεί τους διοικητές του, τον Δώβαρ και τον Μιντάνορ –το Τσακάλι και την Ύαινα, όπως τους αποκαλούσαν στο στρατό. *Επομένως, οι συμβουλές που θα δεχτεί, αναμφίβολα, θα επικεντρώνονται γύρω από το πώς να* αντιμετωπίσει *τη Βασίλισσα Αάνθα, όχι πώς να διαπραγματευτεί μαζί της.*

«Σάλβινρ, τι έχεις;»

Ο Δούκας στράφηκε, για να κοιτάξει την Τουάθα. «Τίποτα. Απλά, σκεφτόμουν.»

«Πρέπει να σου πούμε κάτι, Σάλβινρ,» είπε ο Φερχ· «και τώρα, που η αίθουσα έχει σχεδόν αδειάσει, είναι ευκαιρία.»

«Τι συμβαίνει;»

«Ο Γκόρντλαν μού μίλησε,» τον πληροφόρησε η Τουάθα, «για σένα.»

Τα φρύδια του Σάλβινρ σούφρωσαν. «Τι είπε;» Το πιθανότερο ήταν να είχε προσπαθήσει να τον κακολογήσει μπροστά στους συναδέλφους του. *Ή, ίσως…*

«Ότι είχε βάλει κάποιον να σε παρακολουθεί, για να είναι βέβαιος πως δε θα τον προδώσεις, όπως ο Βένγκριλ.»

…αυτό. «Και;»

«Και ο κατάσκοπός του εξαφανίστηκε, μυστηριωδώς, Σάλβινρ,» τελείωσε η Τουάθα. «Ξέρεις κάτι για τούτο;»

«Όχι,» είπε ψέματα εκείνος.

«Δηλαδή, δεν ευθύνεσαι εσύ για την εξαφάνισή του;» ρώτησε ο Φερχ.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ. «Ούτε καν γνώριζα ότι με παρακολουθούσαν. Ο Γκόρντλαν έχει αρχίσει να ξεπερνά τα όρια της εξουσίας του, νομίζω. Με θεωρεί *εμένα* προδότη, Φερχ; *Εμένα,* που αγωνίστηκα για το Βασίλειο, στην Χάργκοχ; Ξέρετε κι οι δυο σας τι συνέβη στην πολιορκία. Εκεί ήσασταν, άλλωστε –και το ίδιο κι ο Γκόρντλαν, χίλιες κατάρες επάνω του!»

«Σάλβινρ, ξέρουμε,» είπε η Τουάθα. «Εμείς δε σε θεωρούμε προδότη· δε χρειάζεται καν κάτι τέτοιο να περνά από το νου σου.»

Ο Φερχ ένευσε. «Ναι. Ούτε κουβέντα γι' αυτό.»

Σας πιστεύω. Και καταλαβαίνω γιατί ο Γκόρντλαν μίλησε στην Τουάθα: Γιατί ήταν σίγουρος πως εκείνη θα μετέφερε τα λόγια του σε μένα. Προσπαθεί, έμμεσα, να με απειλήσει, ο καταραμένος μπάσταρδος! Αλλά θ'ανακαλύψει ότι δεν έχω λόγο για να τον φοβάμαι.

«Δεν ήθελα να αμφισβητήσω την αξιοπιστία σας, φίλοι μου. Συγχωρέστε με, αν τα λόγια μου ακούστηκαν έτσι,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ. «Σας γνωρίζω καλά. Εκείνο, όμως, που με έχει τρομάξει είναι πως νόμιζα ότι γνώριζα επίσης καλά και τον Γκόρντλαν.

»Τώρα, με συγχωρείτε, πρέπει να πηγαίνω, για λίγο.» Σηκώθηκε από την καρέκλα του και βγήκε από την αίθουσα του θρόνου.

Η Τουάθα στράφηκε στον Φερχ. «Ψεύδεται.»

Ο Δούκας της Όρφαλχ συνοφρυώθηκε. «Πιστεύεις ότι εκείνος ευθύνεται για την εξαφάνιση του κατασκόπου;»

«Είναι σχεδόν βέβαιο. Δεν μπορεί, απλά, να 'χάθηκε'.»

«Ορισμένες φορές, συμβαίνουν και παράξενα πράγματα.»

«Όχι… δε μπορεί να χάθηκε από μόνος του,» επέμεινε η Τουάθα. «Ή ο Σάλβινρ τον έκανε να χαθεί, ή… κάποιος άλλος. Και δεν έχουμε ιδέα ποιος μπορεί να είναι αυτός ο άλλος…»

«Θα πρότεινες να το ερευνήσουμε;» ρώτησε ο Φερχ.

«Μπορούμε;»

*

Η νύχτα είχε πέσει, όταν ο Σάλβινρ πήγε στο λιμάνι, μαζί με δύο έμπιστούς του στρατιώτες, που δεν ήταν ντυμένοι στρατιωτικά· φορούσαν κάπες, και κάτω απ'αυτές είχαν θηκαρωμένα σπαθιά. Ο ίδιος ο Δούκας ήταν ντυμένος παρόμοια, γιατί δεν ήθελε η αποψινή του επίσκεψη στη Βασίλισσα Αάνθα να γίνει αντιληπτή από τους λακέδες του Γκόρντλαν.

Βαδίζοντας προς την ανατολική άκρη του λιμανιού, έφτασε σε μία βάρκα, την οποία του είχαν αγοράσει οι Παρατηρητές, το πρωί. Το σκάφος ήταν μικρό και κωπήλατο· πανί δε διέθετε. Αλλά ο Σάλβινρ δεν επιθυμούσε τίποτα παραπάνω. Προτιμούσε κάτι μέσα στο οποίο θα περνούσε απαρατήρητος, καθώς θα γλιστρούσε προς την *Κυρά της Θάλασσας.*

Μπήκε στη βάρκα και κάθισε στην πλώρη. Οι στρατιώτες πήραν θέση στη μέση και στην πρύμνη. Ο πρώτος άρχισε να κωπηλατεί, ενώ ο δεύτερος οδηγούσε το μικρό σκάφος προς τη βασιλική γαλέρα του Ωκεανού.

Ο Σάλβινρ ατένισε τον ουρανό, για να δει δύο από τα φεγγάρια κρυμμένα πίσω από σύννεφα. *Ωραία,* συλλογίστηκε. *Όσο λιγότερο φως έχουμε τούτη τη νύχτα, τόσο το καλύτερο.*

Η βάρκα του ζύγωσε την *Κυρά της Θάλασσας,* και ο Δούκας είδε μια πολεμίστρια του Ωκεανού να ατενίζει εκείνον και τους στρατιώτες του από το κατάστρωμα. «Ποιοι είστε και τι θέλετε;»

Ο Σάλβινρ σηκώθηκε όρθιος. «Επιθυμώ να μιλήσω με τη Βασίλισσα Αάνθα. Με γνωρίζει, και δε θα αρνηθεί να με δεχτεί.»

Η πολεμίστρια τον κοίταξε, για λίγο, διστακτικά. Έπειτα, είπε: «Μπορείτε να ανεβείτε.»

Μια σχοινένια σκάλα έπεσε από την άκρη της κουβέρτας. Ο Σάλβινρ έκανε νόημα στους στρατιώτες του να περιμένουν στη βάρκα, και σκαρφάλωσε στο κατάστρωμα της *Κυράς της Θάλασσας.*

«Ελάτε μαζί μου, κύριε,» είπε η Ωκεάνια πολεμίστρια, και ξεκίνησε να βαδίζει προς τη γέφυρα.

Ο Σάλβινρ την ακολούθησε, μη βγάζοντας ακόμα την κουκούλα από το κεφάλι του. Θα την έβγαζε μόνο μπροστά στην Αάνθα. Ήταν προτιμότερο να γνωρίζουν λιγότεροι για την επίσκεψή του εδώ, παρά περισσότεροι.

Η Ωκεάνια χτύπησε την ξύλινη πόρτα. «Μεγαλειοτάτη. Ένας επισκέπτης ζητά να σας δει. Υποστηρίζει ότι τον γνωρίζετε.»

Ο Σάλβινρ περίμενε, σιωπηλός.

Η πόρτα άνοιξε, για ν'αποκαλύψει την Αάνθα, ντυμένη με έναν άλικο, αμάνικο χιτώνα, γεμάτο πτυχές. Το βλέμμα της, αμέσως, πήγε στον Δούκα της Χάργκοχ, ερωτηματικά.

Εκείνος σήκωσε, ελαφρώς, την κουκούλα του, ώστε να φανεί το πρόσωπό του στο φως της λάμπας που κρεμόταν δίπλα από την είσοδο της καμπίνας. Κατάλαβε, από τη γυαλάδα στα μάτια της, ότι τον αναγνώρισε.

«Πέρασε,» του είπε, και ο Σάλβινρ μπήκε, ενώ η Αάνθα έκλεισε πίσω τους. «Κάθισε.»

Ο Δούκας έβγαλε την κουκούλα του και πήρε θέση σε μία καρέκλα μπροστά στο γραφείο της Βασίλισσας. Εκείνη κάθισε αντίκρυ του.

«Δε σε περίμενα, Σάλβινρ,» παραδέχτηκε.

«Έπρεπε, όμως,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κόντεψα να τρελαθώ, όταν εξαφανιστήκατε.»

«Όταν *εξαφανιστήκαμε*;»

«Ναι, εσύ και ο Βένγκριλ. Φύγατε χωρίς να πείτε τίποτα σε κανέναν.»

«Έχεις δίκιο,» είπε η Αάνθα. «Ίσως να έπρεπε να σε είχαμε ενημερώσει. Αλλά δεν υπήρχε χρόνος.»

«Πού βρίσκεται, τώρα; Είναι εδώ, σε κάποιο από τούτα τα πλοία;»

«Όχι. Στη Σάνβεκ είναι, μαζί με τη Δούκισσα Βόνα και τον Αρχιστράτηγο Όβγκερ.»

«Μαζί σχεδιάσατε αυτό τον αποκλεισμό;»

Η Αάνθα ένευσε. Και γέμισε ένα ποτήρι κρασί για τον εαυτό της και ένα για τον Σάλβινρ.

Ο Δούκας το δέχτηκε, με ένα σύντομο *ευχαριστώ*· μετά, συνέχισε, πίνοντας μια γουλιά: «Ξέρεις πού πιστεύω ότι θα οδηγήσει τούτη η κατάσταση, Αάνθα; Σε αιματοχυσία, αν ο Γκόρντλαν βρεθεί σε αδιέξοδο.»

«Θα μου επιτεθεί, εννοείς…»

«Ναι.»

«Κι εγώ το σκέφτηκα αυτό,» είπε η Αάνθα, που ακόμα δεν είχε πιει από το ποτήρι της, αλλά το κρατούσε και με τα δύο χέρια, σκεπτική. «Είναι η πιθανότερη αντίδραση για κάποιον σαν τον Γκόρντλαν.»

«Και τι σκοπεύεις να κάνεις;» θέλησε να μάθει ο Σάλβινρ.

«Για να αποτρέψω την επίθεση;»

«Φυσικά.»

«Αυτό είναι που προβληματίζει κι εμένα. Ίσως αν εσείς του μιλούσατε… Αν τον προτρέπατε να παραιτηθεί από το θρόνο…»

«Δε θα μας ακούσει,» τη διαβεβαίωσε ο Σάλβινρ. «Ο Γκόρντλαν έχει τους δικούς του συμβούλους, Αάνθα. Εμείς είμαστε… διακοσμητικοί.»

«Καταλαβαίνω,» είπε η Βασίλισσα, κοιτάζοντας το γραφείο. Έφερε το ποτήρι στα χείλη της και ήπιε μια γουλιά. *Τι μπορεί να λυγίσει τον Γκόρντλαν;* αναρωτήθηκε. *Τι μπορεί να τον κάνει να χάσει την αυτοπεποίθηση και την ισχυρογνωμοσύνη του; Χρειαζόμαστε κάτι για να τσακίσουμε τον ψυχισμό του, ώστε, όταν έρθει η ώρα της πίεσης, να παραδοθεί κι όχι να ξεσπάσει…*

«Ξέρεις, Αάνθα, υπάρχει μια λύση…» άρθρωσε, διστακτικά, ο Σάλβινρ. «Αλλά είναι η *τελευταία* λύση στο μυαλό μου.»

«Εξήγησέ μου,» ζήτησε η Κυρά του Ωκεανού.

«Μπορώ να δολοφονήσω τον Γκόρντλαν, αν χρειαστεί,» δήλωσε ο Δούκας.

Ίσως να μην είναι και τόσο άσχημη λύση, όσο ακούγεται! «Εσύ ο ίδιος;»

«Όχι. Αλλά έχω τρόπο να το επιτύχω.»

Τα πράσινα μάτια της Αάνθα στένεψαν. «Υπάρχουν άνθρωποι μέσα στο στρατό που μισούν τόσο τον Γκόρντλαν, ώστε–;»

Το κούνημα του κεφαλιού του Σάλβινρ διέκοψε τα λόγια της. «Ας πούμε ότι κρύβω ένα… στιλέτο στο μανίκι μου, το οποίο είναι καλύτερα να παραμείνει κρυφό.»

Η Αάνθα κατένευσε. «Όπως επιθυμείς, Σάλβινρ. Και πότε σκέφτεσαι να προβείς σ'αυτή την ενέργεια;»

«*Δεν* σκέφτομαι να προβώ σ'αυτή την ενέργεια,» τόνισε ο Δούκας. «Θέλω να την αποφύγω. Θέλω ο Γκόρντλαν να εκθρονιστεί διαφορετικά. Γιαυτό κιόλας ήρθα εδώ: για να κουβεντιάσουμε, σχετικά με τούτο το θέμα –τι μπορούμε να κάνουμε για να υποκύψει και να παραιτηθεί.»

«Εσύ τον ξέρεις καλύτερα, Σάλβινρ. Δεν έχεις βρει κάτι;»

«Δυστυχώς, όχι.»

«Άρα, θα πρότεινα το εξής: Να περιμένουμε τη στιγμή που η απόγνωση θα αρχίσει να τον κυριεύει και τότε να δράσουμε –δηλαδή, να του μιλήσεις, να τον πείσεις να παραιτηθεί, για το καλό του Σαραόλν, για το καλό του λαού του.»

«Δε θα μ'ακούσει, Αάνθα.»

«Αν νοιάζεται για το Βασίλειο όσο υποστηρίζει, θα σ'ακούσει. Πρέπει να σ'ακούσει.»

«Εκτός κι αν έχει τα δικά του σχέδια…»

*

Ο Δώβαρ χτύπησε την πόρτα του δωματίου της Ανώτερης Διοικήτριας Ερία. Κανείς δεν απάντησε. Η διοικήτρια έλεγαν πως ήταν άρρωστη, και δεν είχε βγει από το δωμάτιό της εδώ και μέρες. Ο Δώβαρ, για την ακρίβεια, είχε ξαναπεράσει και χτυπήσει, αλλά κανείς δεν του είχε απαντήσει. Απορούσε τι είδους ήταν αυτή η ασθένεια της Διοικήτριας Ερία η οποία δεν την άφηνε ούτε να

μιλήσει –και υποπτευόταν ότι κάτι άλλο, πιο παράξενο –και, ίσως, ύποπτο– συνέβαινε.

«Είσαι μέσα;» ρώτησε.

Καμια απάντηση.

Ο Δώβαρ έκανε ν'ανοίξει την πόρτα, μα τη βρήκε κλειδωμένη. Στάθηκε, για λίγο, αναποφάσιστος. Ύστερα, τράβηξε το σπαθί του–

«Τι κάνεις εκεί, Δώβαρ;»

Στράφηκε, ξαφνιασμένος.

«Με παρακολουθείς, Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών*;» γρύλισε.

«Έτσι που χτυπάς και φωνάζεις, ο μισός στρατώνας θα σ'έχει ακούσει, ούτως ή άλλως,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ.

«Η Διοικήτρια Ερία δεν απαντά,» είπε ο Δώβαρ.

«Είναι αργά. Μάλλον κοιμάται.»

«Κι εσύ τι κάνεις, διοικητή; Τριγυρνάς στους διαδρόμους βραδιάτικα;»

«Είπα να κάνω μια βόλτα. Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συναντήσεις στο δρόμο σου, όμως…» Ο Έντρηλ ατένισε επίμονα το σπαθί στο χέρι του Τσακαλιού. «Το χρειάζεσαι αυτό, Δώβαρ;»

«Δε θέλω παρατηρήσεις από σένα!» αντιγύρισε εκείνος. «Δε βρίσκομαι υπό την εξουσία σου!» Αλλά θηκάρωσε το ξίφος του, με μια απότομη, θυμωμένη κίνηση, και τον πλησίασε, για να σταθεί μπροστά του. «Μήπως, παρ'ελπίδα, ξέρεις τι είδους ασθένεια έχει η Διοικήτρια Ερία;» ρώτησε. «Δεν την έχω δει για ημέρες· ούτε, νομίζω, κανένας άλλος.»

«Αλήθεια; Εγώ την έχω δει.»

«Τότε, είσαι απ'τους λίγους.»

«Προτιμά να είναι ήσυχη, αυτό τον καιρό.»

«Έτσι, όμως… κινδυνεύει,» είπε, απειλητικά, το Τσακάλι.

«Κινδυνεύει; Πώς ακριβώς, Διοικητή Δώβαρ; Εξήγησέ μου.»

«Κινδυνεύει να κινήσει τις υποψίες ανθρώπων που δεν πρέπει.»

«Επειδή είναι άρρωστη;»

«Έτσι ισχυρίζεται.»

«Και δεν την πιστεύεις;»

Ο Δώβαρ ρουθούνισε, αποδοκιμαστικά. «Ας πούμε ότι τις δικές μου υποψίες τις έχει κινήσει από τώρα. Καλό σου βράδυ, Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών.*»

Ο Έντρηλ τον ατένιζε, καθώς απομακρυνόταν, μέχρι που χάθηκε πίσω από τη στροφή του διαδρόμου.

Να σε πάρουν τα Πνεύματα, Ερία! μούγκρισε από μέσα του. *Εσένα και τον Σοφό! Πού έχετε πάει τόσο καιρό;* Ή είχαν ανακαλύψει κάτι που τους είχε καθυστερήσει, ή κάτι κακό τούς είχε συμβεί –μπορεί να ήταν νεκροί ή αιχμάλωτοι των Μαγκραθμέλιων, ή τραυματισμένοι κάπου, ανήμποροι να φύγουν… *Κι εγώ τι κάνω για να μάθω την αλήθεια; Τίποτα.*

Θυμωμένος με τον εαυτό του, ο Έντρηλ άρχισε να βαδίζει προς τα προσωπικά του διαμερίσματα μέσα στο στρατώνα. *Άμα αργήσουν κι άλλο, θα μπω στον πειρασμό να ξανακατεβώ σ'εκείνα τα υπόγεια, όσο επικίνδυνα κι αν είναι. Και θα ρωτήσω και τον Μπάχτον, μήπως θέλει να με συντροφεύσει.*

Από μια γωνία, μια γυναίκα τον παρακολουθούσε. Μια πολεμίστρια που φυλούσε σκοπιά και που, στην πραγματικότητα, ήταν κατάσκοπος του Τσακαλιού.

*

Ο Δούκας Σάλβινρ έφυγε από την *Κυρά της Θάλασσας* απογοητευμένος. Και, καθώς η βάρκα του γλιστρούσε επάνω στο νερό, αισθανόταν το κεφάλι του βαρύ και τις σκέψεις του μπερδεμένες. Ένιωθε σαν τον περιπλανητή που αναζητά το σωστό μονοπάτι μέσα στην πυκνή ομίχλη. Σίγουρα υπήρχε κάποιος τρόπος να λυγίσει ψυχολογικά ο Γκόρντλαν… αλλά ήταν κρυμμένος, κάπου μέσα στην ομίχλη. *Κι εγώ δεν έχω συνηθίσει να ψάχνω για κρυμμένους δρόμους…*

Άραγε, μπορούσαν οι Παρατηρητές να βοηθήσουν, κάπως; Ήταν Αργκανθικιανοί, άλλωστε, και είχαν μάθει να βρίσκουν «κρυμμένους δρόμους» και να εφαρμόζουν δόλια σχέδια που τρελαίνουν τους άλλους. Ωστόσο, δεν ήταν σίγουρο ότι θα κατάφερναν κάτι με τον Γκόρντλαν· ο Σάλβινρ δεν πίστευε να είχε συναντήσει ποτέ του πιο σκληρό άνθρωπο. Παραταύτα, άξιζε να κάνει μια προσπάθεια· άξιζε να μιλήσει στον Ελμάντρην για την κατάσταση και να ζητήσει τη συμβουλή του.

Έφτασαν στο λιμάνι προτού το καταλάβει. Βγήκαν από τη βάρκα και ξεκίνησαν να βαδίζουν προς το παλάτι της Όρφαλχ. Ο Σάλβινρ είχε, πάλι, φορέσει την κουκούλα του, για να μην τον αναγνωρίσει κανείς στο δρόμο και μεταφέρει τα νέα στον Γκόρντλαν. Μέχρι στιγμής, πίστευε ότι τα είχε καταφέρει αρκετά καλά να περάσει απαρατήρητος…

Αλλά έκανε λάθος. Και, μόλις εκείνος και οι στρατιώτες του μπήκαν σε έναν από τους στενούς δρόμους της Όρφαλχ, αυτοί που τους παρακολουθούσαν πετάχτηκαν από τα σκοτεινά σημεία ανάμεσα στα χτίρια και χτύπησαν τους πολεμιστές πισώπλατα, με ρόπαλα. Οι άντρες παραπάτησαν, και ο ένας σωριάστηκε αναίσθητος στο πλακόστρωτο· ο άλλος, όμως, δεν έπεσε.

Ο Σάλβινρ ξεθηκάρωσε το σπαθί του, μα κάποιος τον κοπάνησε στον αγκώνα. Ο Δούκας αισθάνθηκε όλο του το χέρι να μουδιάζει, και έτριξε τα δόντια. Τα δάχτυλά του χαλάρωσαν κι άφησαν το μανίκι του όπλου, για να πέσει η λεπίδα στο έδαφος.

Κάποιος άλλος χτύπησε τον Σάλβινρ στα πόδια, κάνοντάς τον να γονατίσει, καθώς έβλεπε και τον τελευταίο του σωματοφύλακα να καταρρέει.

Αισθάνθηκε να τον αρπάζουν απ’ τα μαλλιά, και άκουσε μια βραχνή φωνή: «Θέλουμε να μιλήσουμε μαζί σου, Δούκα.»

Μετά, χτυπήματα αντήχησαν, ξανά, μέσα στη νύχτα, και κραυγές.

Το χέρι που βαστούσε τα μαλλιά του Σάλβινρ τον ελευθέρωσε, και η βραχνή φωνή γρύλισε: «Τι κωλολεχρίτες είστ' εσείς; Τσακίστε τους, βρε!»

Ο Σάλβινρ έσφιξε τα δόντια και πετάχτηκε πάνω, χτυπώντας τον άντρα στα πλευρά, με τον ώμο του. Ο κακοποιός –που, υπέθετε ο Δούκας, πρέπει να ήταν απεσταλμένος του Γκόρντλαν– μούγκρισε, καθώς ο αέρας έβγαινε βίαια από μέσα του. Ο Σάλβινρ τον έσπρωξε, σωριάζοντάς τον στο πλακόστρωτο και κλοτσώντας τον στην κοιλιά.

Γύρω του, ο χαλασμός έπαυε. Μονάχα ένας από τους ροπαλοφόρους στεκόταν όρθιος, και εκείνη τη στιγμή κοπανούσε κάποιον κατακέφαλα. Ύστερα, ένα στιλέτο άστραψε στο φεγγαρόφωτο, και του έσχισε το λαιμό πέρα για πέρα.

Το κουφάρι σωριάστηκε, και ο Ελμάντρην είπε: «Δούκα μου, πάλι μπλεγμένο σας βρίσκουμε. Νομίζω ότι πρέπει ν'αρχίσετε να λύνετε πιο δραστικά τα προβλήματά σας.» Σκούπισε το λεπίδι του, με ένα μαντίλι, και το θηκάρωσε κάπου μέσα στα ρούχα του.

Ο Δούκας ξεφύσησε. «Σας ευχαριστώ.»

«Δε χρειάζεται να μας ευχαριστείτε, Άρχοντά μου· βρισκόμαστε στις υπηρεσίες σας,» είπε η γυναίκα που ήταν μαζί με τον Ελμάντρην στο *Νότιο Πλοίο*, όταν ο Σάλβινρ την είχε πρωτοσυναντήσει. Τώρα, πλέον, είχε μάθει ότι την έλεγαν Ροντέρα.

«Άνθρωποι του Γκόρντλαν ήταν, έτσι;»

«Υποθέτουμε, Δούκα μου,» αποκρίθηκε ο Ελμάντρην. «Ποιος άλλος θα επιχειρούσε να σας ξυλοκοπήσει; Έχετε κι άλλους εχθρούς μέσα στην πόλη;»

«Όχι κάποιους που να γνωρίζω, τουλάχιστον. Του Γκόρντλαν ήταν. Αλλά σε τι αποσκοπούσαν;… Να με συλλάβουν;» *Είναι ο Γκόρντλαν τόσο τρελός, τελικά; Θα ήταν, ίσως, σοφό ν'αρχίσω να φοβάμαι για μένα και την οικογένειά μου;* Γιατί, αν βρισκόταν εκείνος σε κίνδυνο, ήξερε πολύ καλά ότι μπορεί να βρίσκονταν και η Λάρκνα κι ο Τάνβαρ.

Αν τους πειράξεις, Γκόρντλαν, το ορκίζομαι: θα σε σκοτώσω!

«Τι θα θέλατε να κάνουμε με τα κουφάρια, Άρχοντά μου;» ρώτησε η Ροντέρα.

«Είναι όλοι τους νεκροί;»

«Όχι. Αλλά μπορούν εύκολα να γίνουν…»

«Τότε, σκοτώστε τους, και βγάλτε τους απ'την πόλη όπως την προηγούμενη φορά,» πρόσταξε ο Σάλβινρ. *Πράγματι, Ελμάντρην, πρέπει ν'αρχίσω να λύνω πιο δραστικά τα προβλήματά μου…*

Κεφάλαιο Πεντηκοστό-Έκτο

Η βεβαιότητα αποτελεί μεγάλο παράγοντα στην ψυχολογία των ανθρώπων (και πιθανώς και των δαιμονανθρώπων). Εκείνος που είναι βέβαιος ότι βαδίζει στο σωστό δρόμο –στο σωστό δρόμο γι'αυτόν, τουλάχιστον– έχει μεγαλύτερες πιθανότητες να επιτύχει το σκοπό του, και επίσης, αισθάνεται κι ο ίδιος καλύτερα. Όταν, όμως, οι αμφιβολίες αρχίσουν να θολώνουν το νου του, και δεν είναι σίγουρος για την πορεία του, τότε, αποτυχίες είναι να περιμένεις, και μαρτύρια της σκέψης.

Συνεπώς, πριν από οποιαδήποτε ενέργεια, οφείλει κανείς να αναλογίζεται σφαιρικά την κατάσταση στην οποία βρίσκεται και να ξεδιαλύνει τους δρόμους που μπορεί ν'ακολουθήσει –τις μεθόδους με τις οποίες μπορεί να κινηθεί. Ύστερα από αυτό, δεν έχει παρά να τις συγκρίνει αναμεταξύ τους, προς εύρεση της ωφελιμότερης, και να την ακολουθήσει.

Έτσι, ο παράγοντας αβεβαιότητα εκμηδενίζεται.

—Νάητριθ, γνωστή Καρνεβολθιανή φιλόσοφος (περ. 583 – 653 Α.Κ.)

Βένγκριλ,

Έλαβα το μήνυμά σου, αλλά, δυστυχώς, μου είναι αδύνατο να έρθω αμέσως στη Σάνβεκ, καθώς άλλα, επείγοντα προβλήματα απαιτούν την προσοχή μου. Σου εξηγώ παρακάτω, ελπίζοντας πως θα κατανοήσεις τους λόγους μου.

Φτάνοντας στο συνοριακό φρούριο, έστειλα ιχνηλάτες στα δάση ανατολικά από αυτό, για να βρουν πού κρύβονταν εκείνοι οι οποίοι προκάλεσαν την καταστροφή, γιατί τα ίχνη τους προς τα εκεί μας οδηγούσαν. Κατά την περίοδο της αναμονής μου, όμως, ο Σφετεριστής ήρθε μαζί με στρατό. Μην ανησυχείς, δεν ήταν εχθρικός. Βρισκόταν εδώ για τον ίδιο λόγο που βρισκόμασταν κι εμείς: Για να εντοπίσει τους ταραχοποιούς, οι οποίοι μας εξήγησε πως είναι δαιμονάνθρωποι και ονομάζονται «ακόλουθοι του Κακοδαίμονος», αλλά δεν είναι υπό τις προσταγές του. Πιο συγκεκριμένα, επιθυμούν να προκαλέσουν πόλεμο ανάμεσα στο Βόρειο και στο Νότιο Σαραόλν, ώστε να αλληλοεξοντωθούμε και εκείνοι –οι Μαγκραθμέλιοι, δηλαδή– να κυβερνήσουν στο τέλος.

Τώρα, πλέον, έχουμε εντοπίσει το άντρο των ακόλουθων του Κακοδαίμονος και κατευθυνόμαστε προς τα εκεί. Εγώ και οι πολεμιστές μου –μαζί με μερικούς δαιμονανθρώπους του Πόνκιμ– σκοπεύουμε να χτυπήσουμε τους εχθρούς μας από τα νότια, ενώ ο Σφετεριστής θα τους επιτεθεί από τα βόρεια. Έτσι, θα τους περικυκλώσουμε κι αναμφίβολα η νίκη θα είναι δική μας.

Εύχομαι να μην αργήσω να έρθω στη Σάνβεκ· άλλωστε, δεν απέχουμε, πλέον, πολύ από το άντρο του Κακοδαίμονος. Μόλις η μάχη έχει τελειώσει, και η απειλή έχει αφανιστεί, θα σπεύσω στο πλευρό σου, φίλε μου.

Αντιβασιλέας Σόλμορχ Έχμελθ

Υ.Γ.: Μην ανησυχείς για τον Πόνκιμ. Γνωρίζω πολύ καλά πόσο δόλιος είναι, αλλά ετούτη τη φορά πιστεύω πως δεν πρόκειται για κάποιο από τα κόλπα του. Οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος υπάρχουν, και δε θα ησυχάσουμε αν δεν εξολοθρευτούν.

Ο Βένγκριλ κατέβασε το μήνυμα από εμπρός του, καθώς καθόταν σε έναν καναπέ της αρχοντικής αίθουσας.

«Τι είναι;» τον ρώτησε η Βόνα. «Κακά νέα;»

Ο Βασιληάς σηκώθηκε. «Δεν ξέρω τι να υποθέσω,» είπε, και της έδωσε το μήνυμα, για να το διαβάσει κι εκείνη. Ύστερα, πήγε και στάθηκε μπροστά από ένα παράθυρο, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του.

Ο Σόλμορχ τού ζητούσε να μην ανησυχεί, όμως αυτό ήταν… δύσκολο, έπρεπε να παραδεχτεί ο Βένγκριλ. Και, όσο κι αν το ήθελε, στην προκειμένη περίπτωση, δεν μπορούσε να εμπιστευτεί τον Πόνκιμ. Ο Σφετεριστής ίσως να είχε καταφέρει να ξεγελάσει το φίλο του, ώστε να τον παρασύρει σε κάποια παγίδα. *Αλλά, κι έτσι να είναι, εγώ, από εδώ όπου βρίσκομαι, δεν μπορώ να κάνω τίποτα, για να βοηθήσω. Μπορώ μονάχα να περιμένω…* πράγμα που τον εκνεύριζε.

«Ελπίζω ο Σόλμορχ να έχει δίκιο σ'όσα πιστεύει,» είπε η Βόνα πίσω του. «Εσύ τι λες, Βένγκριλ; Νομίζεις ότι έχει δίκιο… ή όχι;»

Εκείνος στράφηκε, και ανασήκωσε τους ώμους. «Εμπιστεύομαι την κρίση του. Και φοβάμαι τη δολιότητα του Πόνκιμ. Όμως δεν έχω τρόπο να επιβεβαιωθώ για τίποτα. Όλα μοιάζουν πολύ ρευστά. Και ανησυχώ και για την Έρμελ, που είναι μαζί τους… Ίσως, τελικά, να ήταν καλύτερα αν δεν την είχα αφήσει να πάει.»

Η Βόνα τον πλησίασε κι ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του. «Μην απασχολείς το μυαλό σου με τέτοιες σκέψεις, τώρα. Αν τα

πράγματα έρθουν ευνοϊκά, ο Σόλμορχ μάλλον θα στείλει κι άλλο μήνυμα, για να σ'ενημερώσει.»

«Κι αν δεν έρθουν ευνοϊκά;»

«Ίσως, πάλι, να στείλει μήνυμα,» αποκρίθηκε η Βόνα, παίρνοντας το χέρι της από πάνω του.

«Για να ζητήσει τη βοήθειά μου…» μουρμούρισε ο Βένγκριλ, σκεπτικός. «Κι εγώ τι βοήθεια θα μπορώ να του προσφέρω, όταν ο *ίδιος* χρειάζομαι βοήθεια;»

Η Βόνα δε μίλησε, για λίγο. Όμως, ύστερα, είπε: «Είτε έτσι είτε αλλιώς, Βένγκριλ, δεν έχει νόημα να ταλαιπωρείς το νου σου για τα πράγματα που δεν έχεις τη δυνατότητα ν'αλλάξεις.»

«Προσπαθώ να μην τα σκέφτομαι. Όμως το βρίσκω πολύ, πολύ δύσκολο. Το να είσαι μονάρχης φαίνεται πως είναι στενά δεμένο με το διανοητικό μαρτύριο. Αυτό είναι το μάθημα που διδάσκομαι, τόσα χρόνια στο θρόνο…»

*

Το μήνυμα της Βασίλισσας Αάνθα ήρθε, μέσω δρόμωνα, το μεσημέρι, και βρέθηκε γρήγορα στα χέρια του Βένγκριλ, ο οποίος έτρωγε μαζί με τη Δούκισσα Βόνα και την οικογένειά της.

«Με συγχωρείτε,» είπε, και σηκώθηκε από την καρέκλα του, φεύγοντας από την τραπεζαρία.

Πήγε στο δωμάτιο που του είχε παραχωρηθεί μέσα στο παλάτι και κάθισε στην καρέκλα του γραφείου. Κράτησε, για μερικές στιγμές, το τυλιγμένο μήνυμα εμπρός του, κοιτάζοντάς το, χωρίς να το ανοίξει. Η σφραγίδα που το έκλεινε ήταν από πορφυρό κερί και έφερε το σύμβολο του Ωκεανού, το κοχύλι ανάμεσα στα τέσσερα δόρατα.

Έχω καταντήσει να φοβάμαι να διαβάσω τις επιστολές που μου έρχονται, συλλογίστηκε ο Βένγκριλ, νιώθοντας μια ξαφνική απέχθεια για τον εαυτό του. *Έχω κουραστεί, πλέον, πολύ κουραστεί, νομίζω…*

Έσπασε τη σφραγίδα *–Ό,τι είναι να μάθω, ούτως ή άλλως, θα το μάθω· δεν έχει νόημα να καθυστερώ–* και ξετύλιξε το χαρτί, αρχίζοντας να διαβάζει τα μαύρα καλλιγραφικά γράμματα της Αάνθα.

Αγαπητέ Βένγκριλ,

Στέλνω αυτό το μήνυμα για να σε ενημερώσω ότι τα σκάφη μου έχουν αποκλείσει το λιμάνι της Όρφαλχ και η απαίτησή μου για την παραίτηση του Γκόρντλαν από το θρόνο έχει δηλωθεί.

Εύχομαι οι απαντήσεις και των άλλων αρχόντων του Βασιλείου σου να είναι θετικές.

Με εκτίμηση,

Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού,
Προστάτιδα του Πορφυρού Κοχυλιού

Αυτά *ήταν* καλά νέα.

Ο Βένγκριλ ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, ξεφυσώντας ανακουφισμένος. Αισθανόταν σαν ένα βάρος να είχε φύγει απ'το στέρνο του. Τσάκισε την επιστολή μέσα στη γροθιά του, όπως θα τσάκιζε το λαιμό του Γκόρντλαν, αν του δινόταν η ευκαιρία. Ο Πνευματοχτυπημένος, είχε βρει τη χειρότερη ώρα για να κάνει την ανταρσία του! Τώρα, που το Βασίλειο είχε τόσα προβλήματα…

Κι εκείνο που μ'ενοχλεί περισσότερο είναι ότι πιστεύει πως μάχεται για το καλό του Σαραόλν. Δεν καταλαβαίνει ότι έτσι μονάχα καταστροφή θα προκαλέσει!

Αλλά, βέβαια, ίσως κι εγώ κάπου να έχω σφάλει, και γιαυτό να λαμβάνω τούτη την απόκριση από τους υπηκόους μου… Ίσως θα μπορούσα να είχα χειριστεί την κατάσταση καλύτερα. Σηκώθηκε από

την καρέκλα, αφήνοντας το τσακισμένο χαρτί επάνω στο γραφείο. *Αλλά τι να έκανα; Να έδιωχνα τους πρέσβεις του Πόνκιμ; Να τους σκότωνα; Και τι θα κέρδιζα, με τον έναν τρόπο ή με τον άλλο; Απολύτως τίποτα.*

Όμως, και τι έχω κερδίσει τώρα; Πάλι, τίποτα, νομίζω…

Αλλά, τουλάχιστον, είχε κάνει εκείνο που το ένστικτο και η λογική του του έλεγαν πως ήταν σωστό.

Όπως και ο Γκόρντλαν…

Παράξενο ήταν, τελικά, το πώς έβλεπε ο κάθε άνθρωπος τα πράγματα! *Κι οι δυο αγωνιζόμαστε για το Σαραόλν, για το καλό του Βασιλείου και του λαού του. Γιατί πρέπει, τότε, να χτυπιόμαστε αναμεταξύ μας; Να «ξιφομαχούμε» λες κι είμαστε προαιώνιοι εχθροί; Δεν είναι λογικό. Τουλάχιστον, εμένα δε μου μοιάζει καθόλου λογικό. Άραγε, ο Γκόρντλαν το έχει σκεφτεί ποτέ έτσι; Ότι κι εγώ μπορεί να επιθυμώ το καλό του Βασιλείου; Ή, πραγματικά, με θεωρεί δαιμονόφιλο προδότη;…*

Βγήκε από το δωμάτιο και, στον διάδρομο, είδε τον Νοτμέλγκθορ να βαδίζει, καπνίζοντας την πίπα του.

«Νόμιζα ότι γευμάτιζες με τη Δούκισσα Βόνα και την οικογένειά της, Βασιληά Βένγκριλ.»

«Ένα μήνυμα ήρθε και έπρεπε να το διαβάσω μόνος,» αποκρίθηκε ο Μονάρχης του Σαραόλν. «Εσύ έχεις φάει, Νοτμέλγκθορ;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Μαγκραθμέλιος. «Και οφείλω να πω ότι η κουζίνα τούτου του παλατιού είναι της αρεσκείας μου.» Ο πρέσβης, όμως, πάντα αρνείτο να γευματίσει μαζί με τη Δούκισσα Βόνα και τους υπόλοιπους, πράγμα που είχε παραξενέψει και… εντυπωσιάσει τον Βένγκριλ. Γιατί σήμαινε ότι ο δαιμονάνθρωπος αντιλαμβανόταν πως ίσως η παρουσία του να ενοχλούσε την Πριγκίπισσα, τον Αρχιστράτηγο, ή τα παιδιά της, και παραμέριζε, ευγενικά, από μόνος του, προκειμένου να μη φανεί άξεστος φιλοξενούμενος.

Αλλά, βέβαια, αν δεν ήταν διπλωματικός, ο Πόνκιμ ποτέ δε θα τον είχε στείλει στην Όρφαλχ.

«Τουλάχιστον, το φαγητό ελπίζω να ξεπληρώνει την ταλαιπωρία σου,» είπε ο Βένγκριλ.

«Εννοείς όσο συνέβησαν με τον Γκόρντλαν;»

«Ναι. Σίγουρα, δεν είχες κάτι τέτοιο κατά νου, όταν ήρθες στην Όρφαλχ, ως πρέσβης.»

«Οφείλω να παραδεχτώ ότι δεν περίμενα εξέγερση εναντίον σου,» είπε ο Νοτμέλγκθορ. «Κι αυτό πρέπει να μου γίνει μάθημα. Τίποτα δεν είναι ν' αποκλείει κανείς.

»Αλλά, πώς πηγαίνουν τα σχέδιά σου για την ανάκτηση του θρόνου σου;»

«Αρκετά καλά, νομίζω,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Ωστόσο… τίποτα δεν πρέπει ν' αποκλείει κανείς.»

Ο δαιμονάνθρωπος μειδίασε, δαγκώνοντας το τσιμπούκι του, και ένευσε κοφτά.

«Θεωρώ, όμως, πως υπάρχει και κάτι που οφείλω να σου πω, Νοτμέλγκθορ.»

Ένα φρύδι του πρέσβη υψώθηκε, ερωτηματικά.

«Αφορά το Βασιληά σου και κάποια οργάνωση Μαγκραθμέλιων, η οποία ονομάζεται 'ακόλουθοι του Κακοδαίμονος'. Σου λέει τίποτα το όνομα;»

«Ποτέ ξανά δεν το έχω ακούσει, Βασιληά Βένγκριλ. Θα ήθελες να πάμε στο δωμάτιό μου, να συζητήσουμε;»

«Γιατί όχι;»

Ο Μαγκραθμέλιος βάδισε μέσα στον διάδρομο και, λίγο παρακάτω, άνοιξε μια πόρτα, αφήνοντας τον Βένγκριλ να μπει πρώτος και, ύστερα, ακολουθώντας τον.

Το δωμάτιο του πρέσβη ήταν σχετικά απλό. Περιείχε μία μικρή, ξύλινη ντουλάπα, ένα τζάκι (σβηστό, επί του παρόντος, φυσικά), ένα μονό κρεβάτι, και ένα παράθυρο που κοίταζε νότια. Ωστόσο, ο δαιμονάνθρωπος δεν είχε παραπονεθεί, ζητώντας κάτι καλύτερο. Γενικά, αυτό το πράγμα είχε παραξενέψει τον Βένγκριλ, σχετικά με τον Νοτμέλγκθορ: Δεν είχε κανένα από τα κοινά γνωρίσματα των

Μαγκραθμέλιων. Δε φερόταν εχθρικά ή αγενώς προς τους ανθρώπους· τουναντίον, φερόταν με μεγάλη ευγένεια. Δεν έμοιαζε να μηχανορραφεί πίσω απ'την πλάτη τους, ούτε περίμενε την κατάλληλη ευκαιρία για να τους μαχαιρώσει στο λαιμό· γιατί, αν ήταν έτσι, σίγουρα θα είχε βρει ουκ ολίγες ευκαιρίες για να σκοτώσει τον Βένγκριλ· όμως κάτι τέτοιο δεν είχε συμβεί.

Τώρα, ο Νοτμέλγκθορ γέμισε ένα ποτήρι με κρασί και το πρόσφερε στον Βένγκριλ, ο οποίος το δέχτηκε μ'ένα νεύμα για *ευχαριστώ*.

«Σ'ακούω, λοιπόν,» είπε ο πρέσβης, γεμίζοντας άλλο ένα ποτήρι για τον εαυτό του. «Τι γνωρίζεις σχετικά μ'αυτούς τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος;»

Ο Βένγκριλ τού διηγήθηκε όσα του είχε γράψει ο Σόλμορχ μέσα στην επιστολή του.

«Ανησυχείς ότι πρόκειται για απάτη,» είπε ο Νοτμέλγκθορ. «Είναι φανερό στο βλέμμα σου, Βασιληά Βένγκριλ.»

«Δεν είναι λογικό ν'ανησυχώ;» αντιγύρισε εκείνος.

«Είναι,» παραδέχτηκε ο Μαγκραθμέλιος, «αν σκεφτεί κανείς την… προϊστορία σου με τον Εκλεκτό.» Ήπιε μια γουλιά κρασί, καθώς κι οι δυο στέκονταν μπροστά στο παράθυρο.

«Εσύ δεν ξέρεις τίποτα γι'αυτή την οργάνωση, Νοτμέλγκθορ;»

«Βασιληά μου,» είπε ο δαιμονάνθρωπος, «ο Κακοδαίμων είναι… ένα παλιό –και πιθανώς λιγάκι ξεχασμένο– όνομα.»

«Ποιος είναι;»

«Δεν είναι άτομο. Είναι η κατάσταση οργής των δαιμόνων, όταν πιστεύουν πως έχουν αδικηθεί. Είναι η ίδια κατάσταση στην οποία βρίσκονταν όταν τυραννιόνταν απ'τους ανθρώπους, στην Πρώτη Εποχή.»

Ο Βένγκριλ ήπιε μια γουλιά από το κρασί του, σιωπηλός, προσπαθώντας να χωνέψει αυτό που είχε ακούσει. «Και για κάποιο λόγο είναι εξοργισμένοι τώρα; Και, μάλιστα, τόσο πολύ; Γιατί, αν κατάλαβα καλά, αυτός ο… Κακοδαίμων δείχνει τη *μεγάλη* οργή.»

«Ναι, Βασιληά Βένγκριλ, καλά κατάλαβες,» αποκρίθηκε ο Νοτμέλγκθορ. «Όσο για τον λόγο, πιστεύω, είναι προφανής… Υπάρχουν δαίμονες που διαφωνούν με τους νόμους του Εκλεκτού, που θεωρούν ότι το Σαραόλν μπορεί να διοικηθεί σωστά μόνο σύμφωνα με το μοντέλο της Μάγκραθμελ…»

Ο Βένγκριλ αισθάνθηκε μια μεγάλη οργή να φουσκώνει και μέσα σ'εκείνον· και αναρωτήθηκε αν ήταν δυνατόν να επηρεαστούν κι οι άνθρωποι από τον Κακοδαίμονα.

«Δεν επιθυμούν ισότητα με τους ανθρώπους: μονάχα την υποδούλωσή τους,» συνέχισε ο Νοτμέλγκθορ, απαθώς. «Ωστόσο, ο Εκλεκτός δεν ασπάζεται τούτη την άποψη. Δεν πιστεύει ότι το Σαραόλν μπορεί να διοικηθεί ορθά μ'αυτό τον τρόπο –και συμφωνώ μαζί του. Αλλά το αν εγώ συμφωνώ ή όχι, βέβαια, δεν έχει καμία σημασία για τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος· εκείνοι μπορούν να αισθανθούν την οργή να θεριεύει εντός τους, οδηγώντας τους να καταστρέψουν ό,τι τους αδικεί και ό,τι μισούν –δηλαδή, εσάς και τον Βασιληά Πόνκιμ.»

«Θα ηττηθούν στο άντρο τους, Νοτμέλγκθορ;»

Ο Μαγκραθμέλιος ήπιε κρασί. «Αυτό, Βασιληά Βένγκριλ, δεν μπορώ να το γνωρίζω.»

*

Η πύλη του κήπου άνοιξε, και η άμαξα της Δούκισσας Ζέκαλ μπήκε, ακολουθούμενη από την άμαξα της μητέρας της, Αρχόντισσας Σιρίμα. Και τα δύο τροχοφόρα ήταν περιστοιχισμένα από οπλισμένους καβαλάρηδες από τη φρουρά του παλατιού της Μαφ-νορχ.

Ο Δόνορ κοίταξε έξω απ'το παράθυρο, για να δει αν κάποιος τους περίμενε… ή αν κάποιος τους παρακολουθούσε. Και, ανάμεσα απ'τις φυλλωσιές του κήπου, νόμιζε πως είδε ένα ζευγάρι μάτια να τους κοιτάζουν, τα οποία, σίγουρα, δεν ανήκαν σε κάποια γάτα.

Αλλά τούτο, φυσικά, δεν ήταν ασυνήθιστο, τώρα που το Συμβούλιο των Αρχόντων συγκεντρωνόταν στην πρωτεύουσα και ήδη πολλά από τα μέλη θα βρίσκονταν εδώ. Ο Δόνορ υπέθετε πως αυτός που τους παρακολουθούσε ή βασιλικός κατάσκοπος ήταν ή κατάσκοπος του Δουκάτου Τάρμεν. Από διαίσθηση, ασφαλώς, γιατί δεν ήταν βέβαιος για τίποτα.

Η άμαξα σταμάτησε, και η Δούκισσα Ζέκαλ, που καθόταν αντίκρυ του, σηκώθηκε από τη θέση της και βγήκε, καθώς ένας από τους καβαλάρηδες αφίππευσε, για να της ανοίξει την πόρτα. Ο Δόνορ την ακολούθησε, για να δει ότι και η Αρχόντισσα Σιρίμα είχε κατεβεί από το τροχοφόρο της.

«Καλωσορίσατε στο παλάτι της Δρέλιφον, Δούκισσά μου,» ακούστηκε μία γυναικεία φωνή, και όλοι αντίκρισαν τη Ροβιγκάν, σύμβουλο της πολιτείας, να πλησιάζει, ντυμένη με ένα μακρύ, βαθυπράσινο φόρεμα, χωρίς μανίκια, το οποίο συγκρατείτο απ'το λαιμό της με ένα μπρούτζινο περιλαίμιο. Τα μαλλιά της βρίσκονταν δεμένα σε έναν μεγάλο κότσο, κι απ'τ'αφτιά της κρέμονταν μακριά σκουλαρίκια, που γυάλιζαν στο φως των ήλιων. «Κι εσείς, Αρχόντισσα Σιρίμα. Και, φυσικά…» Πλησίασε τον Δόνορ, με γρήγορα βήματα· τα τακούνια της αντηχούσαν επάνω στο λιθόστρωτο μονοπάτι του κήπου. «…να χαιρετήσω ιδιαιτέρως τον συμπαθέστατό μου ανιψιό.» Τον φίλησε στο δεξί μάγουλο, μ'ένα πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπό της.

«Πώς είσαι, θεία;» ρώτησε εκείνος, επιστρέφοντάς της το χαμόγελο.

«Όσο καλύτερα μπορώ,» αποκρίθηκε εκείνη. Είχε πρόσφατα χάσει το σύζυγό της και βρισκόταν σε βαθιά θλίψη. «Παρακαλώ, ακολουθήστε με στο εσωτερικό του παλατιού,» είπε στη Δούκισσα Ζέκαλ και στην Αρχόντισσα Σιρίμα. «Οι υπηρέτες θα πάνε τα πράγματα στα δωμάτιά σας.» Άρχισε να βαδίζει.

Και είπε στον Δόνορ, που προχωρούσε πλάι της: «Δε σε περίμενα εσένα και τη σύζυγό σου, Δόνορ. Νόμιζα ότι θα ερχόταν μόνο η Αρχόντισσα Σιρίμα.»

«Ελπίζω να ήταν ευχάριστη έκπληξη, θεία…»

«Ήταν. Απλά, θα προτιμούσα να το γνώριζα από πιο πριν, για να έχω ετοιμάσει δύο δωμάτια κι όχι ένα.»

«Εγώ και η Ζέκαλ δεν έχουμε πρόβλημα,» είπε ο Δόνορ. «Κάπου θα βολευτούμε.»

«Έτσι νομίζεις *εσύ*,» αποκρίθηκε η Ροβιγκάν. «Πάω στοίχημα, όμως, πως, αν ρωτήσουμε τη σύζυγό σου, δε θα θέλει να μείνει σε σοφίτα!»

Ο Δόνορ γέλασε. «Θα τολμούσα να συμφωνήσω μαζί σου, θεία.»

Πλησίασαν την κεντρική πύλη του παλατιού της Δρέλιφον, η οποία φρουρείτο από δύο πάνοπλους στρατιώτες, ενώ υπήρχαν κι άλλοι στον κήπο, τριγύρω.

«Βλέπω, έχετε πάρει τα μέτρα σας…» σχολίασε ο Δόνορ.

«Πάντα παίρνουμε τα μέτρα μας, όταν συνέρχεται το Συμβούλιο.»

«Και πόσο μάλλον τώρα, μετά απ'όσα έγιναν, ε;»

Η Ροβιγκάν ένευσε. «Ναι. Πράγματι, το παλάτι φρουρείται καλύτερα απ'ό,τι παλιά,» παραδέχτηκε. «Έχουν, μάλιστα, προσληφθεί επιπλέον μισθοφόροι.»

Αναρωτιέμαι αν αυτό ήταν δική σου ιδέα, θεία, σκέφτηκε ο Δόνορ· γιατί ο σύζυγος της Ροβιγκάν είχε δολοφονηθεί λόγω της ελλιπούς φύλαξης του παλατιού. Και, αργότερα, για τον ίδιο λόγο, είχε δολοφονηθεί και ο Θόργκαν, σύμβουλος πολέμου και Αρχιστράτηγος του Άργκανθικ… από το χέρι του Βασιληά Κιόλβ, ο οποίος τον σκότωσε επάνω στην οργή του για το χαμό της μελλοντικής του συζύγου, Λοΐρα, και ο οποίος, τώρα, είχε εξαφανιστεί από το Βασίλειο… *αφήνοντας εμένα ως προστάτη αυτού και ως Κρυφό Βασιληά. Δεν πρέπει, επομένως, να τον απογοητέψω, ποτέ.*

Πέρασαν την κεντρική είσοδο και η Ροβιγκάν σταμάτησε, για να ρωτήσει τους επισκέπτες: «Θα επιθυμούσατε να σας οδηγήσω στα δωμάτιά σας ή κάπου άλλου;»

«Βρίσκεται η Βαρονέσα Άσλια εδώ;» ρώτησε η Σιρίμα.

«Ασφαλώς, Αρχόντισσά μου.»

«Τότε, θα επιθυμούσα να τη δω και να της μιλήσω, αφότου τα πράγματά μου έχουν τακτοποιηθεί.»

«Κανένα πρόβλημα, Αρχόντισσά μου.» Η Ροβιγκάν φώναξε έναν υπηρέτη, δίνοντάς του οδηγίες να πάει την Αρχόντισσα Σιρίμα στο δωμάτιό της και, έπειτα, να την περιμένει, ώστε να την οδηγήσει και στο δωμάτιο της Βαρονέσας Άσλια.

«Ελάτε μαζί μου, παρακαλώ, Αρχόντισσά μου,» είπε ο υπηρέτης στη Σιρίμα, και εκείνη τον ακολούθησε, απομακρυνόμενη από τον Δόνορ και τη Ζέκαλ.

Η Δούκισσα στράφηκε στο σύζυγό της. «Να πάμε κι εμείς στο δωμάτιό μας;»

«Θα έλεγα να δώσουμε λίγο χρόνο στην κυρία Ροβιγκάν να τακτοποιήσει τα πράγματα, πρώτα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Γιατί δεν πηγαίνουμε στην βασιλική αίθουσα; Ίσως να συναντήσουμε και κάποιους από τους άρχοντες που έχουν ήδη έρθει.»

«Εντάξει,» συμφώνησε η Ζέκαλ.

«Θα σε δω αργότερα, θεία,» είπε ο Δόνορ στη Ροβιγκάν, και έφυγαν, καθώς εκείνος κι η Δούκισσα πιάνονταν αγκαζέ.

«Αν η συνεδρίαση του Συμβουλίου γίνεται για την Αντιδαιμονιακή Συμμαχία, λες να είναι κάποιος εκπρόσωπος του Πόνκιμ εδώ;» ρώτησε η Ζέκαλ. «Ή» –ρίγησε– «ο ίδιος ο Πόνκιμ;»

«Πιθανώς,» αποκρίθηκε ο Δόνορ· αλλά σκέφτηκε: *Άμα ήταν έτσι, οι κατάσκοποί μου, μάλλον, θα μου το είχαν αναφέρει. Επομένως, δεν έχει φτάσει ακόμα. Αν είναι καν στο πρόγραμμα να έρθει κάποιος…*

Μπήκαν στην αίθουσα του θρόνου με τα έξι τζάκια, και κοίταξαν τους ανθρώπους που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι εκεί: τους αντιπροσώπους του Σαραόλν –Ζάρβημ και Χόλκραδ– και τον

Άρχοντα Ζάρουν, το Δούκα του Έαροντ, οι οποίοι στράφηκαν προς τη Δούκισσα Ζέκαλ και τον Δούκα Δόνορ, που τους πλησίαζαν.

Ο Ζάρβημ συνοφρυώθηκε, καθώς κάπνιζε την πίπα του, παρατηρώντας τους ερευνητικά. *Η στάση του Δόνορ έχει αλλάξει από τότε που τον ξέραμε,* σκέφτηκε. *Το γεγονός ότι έγινε Δούκας, αναμφίβολα… Αυτό, όμως, ελπίζω να μη σημαίνει πως έπαψε να είναι και προσφιλείς προς εμάς.* Ο Ζάρβημ δεν εμπιστευόταν κανέναν από τους Αργκανθικιανούς άρχοντες, αλλά θεωρούσε τον Δόνορ πιο αξιόπιστο από τους άλλους.

«Καλωσορίσατε,» είπε σ'εκείνον και τη Δούκισσα Ζέκαλ. «Η Αρχόντισσα Σιρίμα δεν είναι μαζί σας;»

«Η μητέρα μου έχει πάει στο δωμάτιό της,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ, «αλλά, σύντομα, θα κατεβεί, υποθέτω.»

«Πώς είστε, Δούκισσά μου;» χαιρέτησε ο Άρχων Ζάρουν.

«Καλά, Δούκα μου,» αποκρίθηκε εκείνη, μοιάζοντας να μην έχει πολύ όρεξη για κουβέντα μαζί του. Οι Αργκανθικιανοί άρχοντες δεν τον συμπαθούσαν, επειδή ήταν κοινής καταγωγής. Μάλιστα, απορούσαν γιατί τον είχε παντρευτεί η Δούκισσα Τιλμίρα, με αποτέλεσμα να του δώσει τέτοιο αξίωμα και, τώρα με το θάνατό της, θέση στο Συμβούλιο των Αρχόντων!

«Δεν το φανταζόμουν ότι θα ερχόσασταν κι εσείς, Δούκισσά μου,» είπε ο Ζάρβημ, γνωρίζοντας πως η Σιρίμα ήταν μέλος του Συμβουλίου και όχι η Ζέκαλ. «Τι σας έκανε να επισκεφτείτε τη Δρέλιφον;»

«Σκέφτηκα ότι ίσως το θέμα της συζήτησης να με ενδιαφέρει…»

«Το γνωρίζετε, δηλαδή;»

«Το έχουμε υποθέσει, Άρχοντα Ζάρβημ,» είπε ο Δόνορ. *Και είμαι βέβαιος πως δε θα σου αρέσει καθόλου,* πρόσθεσε νοερά. «Αφορά την Αντιδαιμονιακή Συμμαχία, σωστά;»

«Έτσι μας είπε ο Δούκας Βάνρελ,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ. «Ο Βασιληάς Πόνκιμ τον επισκέφτηκε και του ζήτησε να…

ξανασκεφτεί τη συμμαχία με το Σαραόλν, γιατί ‘δεν έχει κακές προθέσεις προς το Άργκανθικ’. Ψέματα, φυσικά.»

«Πώς είστε τόσο βέβαιος, Άρχοντά μου;» ρώτησε η Δούκισσα Ζέκαλ.

«Είμαι βέβαιος επειδή έτσι ο Πόνκιμ κατέκτησε το μισό Σαραόλν, Δούκισσά μου –με τα ψέματα,» εξήγησε ο Ζάρβημ. «Και τώρα, προσπαθεί ν’απλώσει το ίδιο δίχτυ και σε σας. *Μην* παγιδευτείτε, γιατί ύστερα θα είναι αργά.»

Τα λόγια του έκαναν κάτι να τρανταχτεί μέσα στη Ζέκαλ, καθώς στο νου της Δούκισσας του Έβμορ ήρθαν οι παλιές της συμφωνίες με τον Πόνκιμ. Την είχε επισκεφτεί ως μάγος που είχε να της δώσει έναν μαγικό καθρέφτη και… έναν θρόνο. Τον Θρόνο του Σαραόλν. Υποστήριζε ότι θα τη βοηθούσε να εκθρονίσει το Βασιληά Βένγκριλ –ο οποίος είχε, στον πόλεμο, σκοτώσει τον πατέρα της– και να γίνει Βασίλισσα. Ο ίδιος έλεγε πως δεν επιθυμούσε καμία ανταμοιβή. Η ανταμοιβή του θα ήταν η συντριβή του Βένγκριλ, γιατί είχε προηγούμενα μαζί του.

Όμως με κορόιδεψε, σκέφτηκε η Ζέκαλ. *Με ψέματα. Ο Ζάρβημ έχει δίκιο σ’αυτό. Ο Πόνκιμ είναι καλός στα ψέματα. Και, όταν πέσεις στα δίχτυα του, μετά, δεν μπορείς να γλιτώσεις· είναι πολύ αργά. Εγώ ακόμα δε νομίζω ότι έχω αποδεσμευτεί απ’αυτόν…*

«Σας πιστεύω, Άρχοντά μου,» είπε η Ζέκαλ. «Ωστόσο, εγώ δεν έχω λόγο στο Συμβούλιο.»

«Κι όμως έχετε, Δούκισσά μου,» αποκρίθηκε ο Ζάρβημ. «Μπορείτε να μιλήσετε στη μητέρα σας.»

Και πολύ που θα μ’ακούσει! σκέφτηκε η Ζέκαλ.

«Φαίνεται ότι φοβάστε ιδιαίτερα τον Βασιληά Πόνκιμ, Άρχοντα Ζάρβημ, και έχετε λίγη εμπιστοσύνη στο Συμβούλιο,» είπε ο Δόνορ.

«Οι άνθρωποι εύκολα επηρεάζονται από τα όμορφα λόγια και τις όμορφες υποσχέσεις,» αντιγύρισε ο Ζάρβημ. «Αυτό φοβάμαι.»

«Δεν μπορείτε, όμως, να αποκαλέσετε το Συμβούλιο παράλογο, αν δεν επιθυμεί πόλεμο με το Βόρειο Σαραόλν. Άλλωστε, η συμμαχία

δημιουργήθηκε επάνω στο δεδομένο ότι το Άργκανθικ *κινδυνεύει* από τον Βασιληά Πόνκιμ.»

Πράγματι, έχεις αλλάξει Δόνορ… σκέφτηκε ο Ζάρβημ, και αναλογίστηκε αν είχαν κάνει έναν καινούργιο πολιτικό αντίπαλο εδώ πέρα.

«Ωστόσο, μη νομίζετε ότι εμπιστεύομαι τον Πόνκιμ στο ελάχιστο, φυσικά.»

Τώρα, μου τ'αντιστρέφεις! Τι θέλεις να πεις, νεαρέ; αναρωτήθηκε ο Σαραολνιανός Άρχοντας. «Και τι θα προτείνατε, Δούκα μου;»

«Να… ελιχθούμε ευφυώς,» αποκρίθηκε ο Δόνορ. «Ισως θα μπορούσαμε να παγιδέψουμε τον Πόνκιμ στο ίδιο του το παιχνίδι, πράγμα που θα ωφελήσει και το Άργκανθικ και το Σαραόλν.»

«Να τον εξαπατήσετε, δηλαδή» είπε ο Ζάρβημ: «να τον κάνετε να πιστέψει ότι το Άργκανθικ είναι μαζί του και, μετά, να τον χτυπήσετε, όταν δε θα το περιμένει.»

«Αυτή είναι μια σκέψη, Άρχοντά μου. Και, σε συνδυασμό με τις οποιεσδήποτε στρατιωτικές κινήσεις του Σαραόλν, το εν λόγω σχέδιο θα μπορούσε να φανεί καταστροφικό για τον εχθρό μας.»

Τελικά, πιθανώς να μην έχεις αλλάξει και τόσο πολύ, συμπέρανε ο Ζάρβημ. *Άλλωστε, πώς θα μπορούσες να ξεχάσεις τη Σαντέ'ενθιν, που ήρθε εδώ με σκοπό ν'αρπάξει το Θρόνο του Άργκανθικ, για τον εαυτό της και τον Πόνκιμ;…*

«Πολύ σωστά,» είπε. «Και… έχετε συζητήσει τίποτα με την Αρχόντισσα Σιρίμα;»

«Όχι ακόμα.»

«Και δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι θ'ακούσει τις συμβουλές μας, Άρχοντά μου,» πρόσθεσε η Ζέκαλ. Και σκέφτηκε: *Το σχέδιο του Δόνορ μοιάζει καλό. Να κάνουμε τον Πόνκιμ να* νομίζει *ότι είμαστε μαζί του, ενώ, στην πραγματικότητα, δε θα είμαστε. Έτσι, θα καταφέρουμε ν'αποφύγουμε ανοιχτή επίθεση…* Η Ζέκαλ δεν ξεχνούσε ότι το Δουκάτο της βρισκόταν στα σύνορα του Άργκανθικ με το Σαραόλν και, αν γίνονταν εχθρικές κινήσεις, οι περιοχές της θα ήταν

από τις πρώτες που θα πλήττονταν. Επομένως, η αποφυγή του πολέμου ήταν επιθυμητή από εκείνη. Αλλά… *ο Πόνκιμ είναι μάγος ισχυρός· ίσως να αντιληφθεί την απάτη μας. Και τότε, τι γίνεται; Πώς θα αντιδράσει;* Τούτη η σκέψη την τρομοκρατούσε.

«Ωστόσο, θα σας προέτρεπα να προσπαθήσετε να κάνετε κάποια κουβέντα μαζί της,» είπε ο Ζάρβημ, παρατηρώντας την προβληματισμένη έκφραση στο πρόσωπο της Ζέκαλ και αναρωτούμενος αν η Δούκισσα ήταν σύμμαχός τους ή είχε άλλα, δικά της σχέδια.

«Θα το προσπαθήσουμε,» αποκρίθηκε ο Δόνορ.

Η Ζέκαλ κατένευσε, διστακτικά.

Ύστερα, ο Δούκας του Έβμορ στράφηκε στον Ζάρουν. «Εσείς, Άρχοντά μου, τι πιστεύετε για την όλη κατάσταση;»

«Εγώ, όπως έλεγα και πριν από λίγο στον Άρχοντα Ζάρβημ, εξαρχής ήμουν υπέρ της Αντιδαιμονιακής Συμμαχίας. Αλλά, τότε, πίστευα ότι το Βασίλειό μας απειλείτο από μια άμεση επίθεση του Βασιληά Πόνκιμ. Τώρα, όμως, τα πράγματα μοιάζουν να έχουν αλλάξει· και προτιμώ να αποφύγω τον πόλεμο, παρά να τον προκαλέσω. Ήδη, Δούκα Δόνορ, ο λαός του Άργκανθικ έχει υποφέρει αρκετά, από εκείνους τους ληστές που σκότωναν αθώους στο όνομα του Βασιληά Κάρχοκ· δε χρειαζόμαστε άλλη μια κρίση. Υπάρχουν και διαφορετικοί τρόποι αντιμετώπισης των προβλημάτων.»

Δεν είναι παράλογα αυτά που λέει, παρότι η καταγωγή του είναι… χαμηλή, σκέφτηκε η Ζέκαλ· και ρώτησε: «Δηλαδή, είστε υπέρ της συμμαχίας ή κατά; Επιθυμείτε τη διάλυσή της ή όχι;»

«Η συμμαχία φαίνεται να μας οδηγεί σε πόλεμο· επομένως….»

«Και η ιδέα του Δούκα Δόνορ πώς σας φάνηκε, Δούκα μου;» είπε ο Ζάρβημ.

«Αν επιτύχει, ίσως να αποδειχτεί… καταστροφική για τον Βασιληά Πόνκιμ, όπως είπε κι ο ίδιος. Αν, όμως, αποτύχει, προσωπικά κρίνω

ότι πιθανώς να αποδειχτεί παρομοίως καταστροφική για το Άργκανθικ.»

«Δούκα μου,» επέμεινε ο Ζάρβημ, «εάν δεν ξεφορτωθείτε τον Πόνκιμ, τότε εκείνος θα κατακτήσει το Βασίλειό σας. Σας διαβεβαιώνω γι' αυτό.»

«Άρχοντα Ζάρβημ,» αποκρίθηκε ο Ζάρουν, «η συμπάθιά μου για εσάς είναι μεγάλη, όμως δεν παύω να αντιλαμβάνομαι πως επιθυμείτε το καλό του Σαραόλν πριν από του Άργκανθικ…»

«Επιθυμώ το καλό *και* των δύο Βασιλείων, Δούκα μου.»

«Εγώ, πάντως, θα περιμένω ν' ακούσω και τον Βασιληά Πόνκιμ, προτού πάρω την τελική μου απόφαση.»

«Θα έρθει εδώ ο Βασιληάς Πόνκιμ;» ρώτησε η Ζέκαλ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζάρουν. «Έτσι είπε στον Δούκα Βάνρελ.»

Η Δούκισσα του Έβμορ αισθάνθηκε μια παγωνιά να τη διαπερνά πατόκορφα, ενώ στο μυαλό του Δόνορ άρχισαν να περνούν οι εικόνες των φύλλων της τράπουλας που του είχε ρίξει η σύζυγός του—

Το Τρία των Σκιών – Τρεις παράγοντες στη ζωή μου – Ο Ζάρβημ, ο Πόνκιμ… και ο τρίτος; Η Σιρίμα; Η Ζέκαλ; Κάποιο από τα μέλη του Συμβουλίου;

Το Ένα της Εξουσίας – Αναμφίβολα, ο Πόνκιμ. Και, αναμφίβολα, εχθρός. Ή, μήπως, όχι;

Κεφάλαιο Πεντηκοστό-Έβδομο

Πολλές φορές, στις πολιορκίες, ο θάνατος δεν έρχεται από τον εχθρό, που βρίσκεται έξω από τα τείχη, αλλά από τις ασθένειες, που δεν υπάρχουν τείχη τα οποία να μπορούν να τις εμποδίσουν. Η μοναδική προστασία από αυτές είναι η προσοχή των συνθηκών υγιεινής των στρατιωτών, και ο συνεχής έλεγχος. Επίσης, οι θεραπευτές ειδικών γνώσεων δεν πρέπει να λείπουν από το στράτευμα. Στο παρελθόν, χιλιάδες πολιορκούμενοι έχουν

πεθάνει, λόγω ασθενειών. Και πάντα έφταιγε η έλλειψη πρόληψης από τους στρατιώτες και από τους ανώτερούς τους, καθώς και η έλλειψη ειδικευμένων ανθρώπων.

—*Πολιορκία,* της Σαραολνιανής Βασίλισσας Ένκιρ

Δύο φιγούρες βγήκαν από τη σχάρα του υπονόμου μέσα στο γκρίζο φως της αυγής, που περνούσε με δυσκολία ανάμεσα από τα χτίρια των στενών δρόμων της Όρφαλχ. Κι οι δυο φορούσαν κάπες και κουκούλες, κρύβοντας τα πρόσωπά τους. Αμέσως, χώρισαν, η μία κατευθυνόμενη προς το παλάτι και η άλλη προς τον στρατώνα.

Η δεύτερη έφτασε γρήγορα στον προορισμό της. Οι φρουροί την αναγνώρισαν και της άνοιξαν, για να μπει. Μόλις πέρασε, άρχισαν να μουρμουρίζουν, συνωμοτικά, αναμεταξύ τους, σα να είχαν αντικρίσει κάτι παράξενο. Η κουκουλοφόρος μορφή συνέχισε να βαδίζει μέσα στον στρατώνα· διέσχισε την αυλή και μπήκε σε ένα οικοδόμημα, φτιαγμένο από γκρίζα πέτρα. Η φρουρός εκεί, πάλι, την αναγνώρισε, μόλις είδε το πρόσωπό της, και τη χαιρέτησε στρατιωτικά. Τα φρύδια της, όμως, σούφρωσαν ελαφρώς· είχε παραξενευτεί με τη γυναίκα που έβλεπε.

Η κουκουλοφόρος ανέβηκε πέτρινα σκαλοπάτια, με γρήγορα βήματα, μη σταματώντας καθόλου, ώσπου έφτασε μπροστά σε μια πόρτα. Εκεί τράβηξε ένα κλειδί μέσα απ'τα ρούχα της και την ξεκλείδωσε, για να μπει στο δωμάτιο.

Η Ερία έβγαλε την κάπα της και την έριξε στο πάτωμα. *Αυτό το πράγμα πρέπει να καεί,* συλλογίστηκε, γιατί η βρόμα του υπονόμου ήταν δυνατή επάνω στο ρούχο. *Κι εγώ πρέπει να κάνω ένα μπάνιο.* Γδύθηκε και γέμισε την μπανιέρα με νερό. Βούλιαξε μέσα, βουτώντας το κεφάλι της, προς στιγμή, και βγάζοντάς το έξω. Σταγόνες πιτσίλισαν το πέτρινο πάτωμα, γύρω από το λεκάνη.

Η Ερία βγήκε από το νερό και στάθηκε μπροστά στον κοντινό καθρέφτη, για να κοιτάξει τον εαυτό της. Και ιδιαίτερα τη δεξιά μεριά, η οποία την έκαιγε. Ήταν γεμάτη εγκαύματα σ'εκείνο το σημείο: ένα στον ώμο, ένα μεγαλύτερο στο μπράτσο, ένα επιπόλαιο στα πλευρά, και ένα διόλου ευκαταφρόνητο στον μηρό. Τουλάχιστον, οι φουσκάλες στο μάγουλό της είχαν καταλαγιάσει κάπως.

Η Ερία ξαναμπήκε στη λεκάνη, αναλογιζόμενη ότι το υπόγειο ταξίδι εκείνης και του Μόρβον δεν είχε κάνει και πολύ καλό στα τραύματά της. Όμως, τώρα, είχε επιστρέψει στην Όρφαλχ, και θα μπορούσε να ξεκουραστεί–

Ή, μάλλον, όχι, διόρθωσε τον εαυτό της. Δεν της είχε διαφύγει ο τρόπος με τον οποίο την κοιτούσαν οι φρουροί στον στρατώνα. *Το Τσακάλι και η Ύαινα πρέπει νάχουν γεμίσει το μέρος με δικούς τους ανθρώπους. Κι αναμφίβολα, τους έχουν πει να με περιμένουν, να δουν πότε θα μου περάσει η «αρρώστια», πότε θα βγω απ'το δωμάτιό μου.* Τώρα, προφανώς, είχαν μάθει. Και αυτό δεν πείραζε την Ερία, φυσικά… εκτός από ένα πράγμα: Την είχαν δει να μπαίνει στο στρατώνα, αλλά, σίγουρα, κανείς δεν την είχε δει να βγαίνει. Και ίσως τούτο να έδινε αφορμή για ερωτήσεις από κάποια άτομα. *Όμως δεν είμαι υποχρεωμένη να τους πω τίποτα.* Ούτε ο Δώβαρ ούτε ο Μιντάνορ μπορούσαν να την αναγκάσουν να αποκαλύψει κάτι που δεν ήθελε. Ήταν Ανώτερη Διοικήτρια του Στρατού, πράγμα που σήμαινε ότι έπρεπε να αναφέρει μόνο στον Αρχιστράτηγο και στο Βασιληά τον ίδιο. Με έναν στρατηγό θεωρείτο ισόβαθμη. Και το Τσακάλι και η Ύαινα δεν ήταν ούτε καν στρατηγοί, εκτός κι αν ο Γκόρντλαν τούς είχε κάνει τώρα. *Δε θα με παραξενέψει καθόλου, αν μάθω πως έχει συμβεί αυτό…*

Η πόρτα χτύπησε.

Ο Έντρηλ, σκέφτηκε η Ερία· γιατί ο Μόρβον είχε επικοινωνήσει πνευματικά με τον Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών*, ώστε να τον

ειδοποιήσει για την άφιξή τους. *Ή κάποιο από τα σκυλιά του Γκόρντλαν, που έμαθε για τον ερχομό μου…*

Βγήκε από τη λεκάνη και φόρεσε μια λευκή, μάλλινη ρόμπα. Βάδισε ως την πόρτα και την άνοιξε. Για να δει το Τσακάλι.

«Καλημέρα, Ερία,» είπε ο Δώβαρ, στενεύοντας τα μάτια και κοιτάζοντάς την από πάνω ως κάτω. «Αισθάνεσαι καλύτερα σήμερα;»

«Τι θέλεις τέτοια ώρα;» τον ρώτησε εκείνη, κοφτά.

«Ανησύχησα για την υγεία σου, και είπα να σ'επισκεφτώ, να δω πώς είσαι…»

«Και το σκέφτηκες την αυγή;»

«Είχα έρθει κι άλλες φορές, παλιότερα –πολλές φορές, οφείλω να ομολογήσω. Αλλά κανείς δε μου απαντούσε. Πρέπει να ήταν πολύ… βαριά η αρρώστια σου, Ερία. Τι είχες πάθει, αλήθεια;»

«Κάτι δερματικό, που μου έφερε πυρετό.»

«Και τώρα έφυγε; Δεν έμαθα ότι κάλεσες κάποιον θεραπευτή. Και η πόρτα σου ήταν κλειδωμένη, συνέχεια…»

«Δε χρειάστηκε να καλέσω θεραπευτή,» είπε η Ερία. «Ελπίζω να ικανοποίησες την περ–»

«Ίσως, τότε, θα έπρεπε να καλέσουμε έναν τώρα, γιατί μπορεί να νομίζεις ότι η ασθένεια σού έχει περάσει, αλλά, στην πραγματικότητα, πιθανώς κάτι τέτοιο να μην αληθεύει. Και, όπως καταλαβαίνεις, έτσι βάζεις σε κίνδυνο όλο το στρατώνα.»

«Δε χρειάζεται ν'ανησυχείς. Δεν είναι κολλητικό.» Η Ερία έκανε να του κλείσει την πόρτα κατάμουτρα, όμως εκείνος έβαλε την παλάμη του, απότομα, επάνω στο ξύλο, σταματώντας την.

«Δεν είναι κολλητικό;» έκανε. «Οι δερματικές ασθένειες είναι πολύ επικίνδ–»

«Τότε, καλύτερα να πηγαίνεις. Μπορεί να κολλήσεις τίποτα.»

«Νοιάζομαι για το στρατό προπάντων,» δήλωσε ο Δώβαρ. «Αν δεν ήταν αγενές από μέρος μου, θα μπορούσα να δω το… πρόβλημα;» Το βλέμμα του πήγε στη μάλλινή της ρόμπα, από το λαιμό και κάτω.

«Γιατί όχι;» αποκρίθηκε η Ερία. Έλυσε την πάνινη ζώνη και, κρατώντας τη μια άκρη του ρούχου μπροστά απ'το στήθος της, σήκωσε την άλλη, για ν'αποκαλύψει τη δεξιά της πλευρά.

Τα μάτια του Δώβαρ γούρλωσαν, στιγμιαία.

Η Ερία έδεσε, πάλι, τη ρόμπα στη μέση της. «Με πιστεύεις, τώρα;»

«Αυτά μοιάζουν με καψίματα!» είπε ο Δώβαρ.

Εκείνη ένευσε. «Ναι. Αλλά δεν είναι. Και, πριν από μερικές ημέρες, ήταν πιο μεγάλα· τώρα, έχουν συρρικνωθεί.»

«Και γιατί δεν κάλεσες θεραπευτή;»

«Σου είπα: δεν τον χρειαζόμουν. Και δεν είναι κολλητικό για κανέναν…» Μειδίασε διαβολικά. «Αν θες, μπορείς να το διαπιστώσεις: Έλα μέσα, να περάσουμε απολαυστικά την ώρα μας…»

«Έχω άλλες, σημαντικότερες δουλειές τα πρωινά,» αποκρίθηκε ο Δώβαρ. Γύρισε και έφυγε, αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή.

Η Ερία τον είδε να χάνεται στο βάθος του διαδρόμου. Έκλεισε την ξύλινη θύρα, γελώντας, και πήγε ξανά στην πέτρινη λεκάνη με το δροσερό νερό.

*

Ο Μόρβον, έχοντας ξεπλύνει την οσμή του υπονόμου από πάνω του, καθόταν τώρα σε μια πολυθρόνα, αντίκρυ στον Δούκα Σάλβινρ, ενώ ο μεγάλος ήλιος Λούντρινχ είχε υψωθεί στον ουρανό. Μια μακριά ξύλινη πίπα βρισκόταν ανάμεσα στα δόντια του, και κάπνιζε νωχελικά, ακούγοντας τον αδελφό του Βασιληά Βένγκριλ να του αφηγείται την άφιξη της Βασίλισσας Αάνθα στην Όρφαλχ και την απαίτησή της να παραιτηθεί ο Γκόρντλαν από το θρόνο.

«Υποθέτω ότι εσείς δεν μπορείτε να μας βοηθήσετε, με κάποιο τρόπο, κύριε,» είπε, τέλος, ο Σάλβινρ, «σωστά;»

Ο Μόρβον έβγαλε την πίπα από το στόμα του. «Σωστά, Δούκα μου. Δυστυχώς, δεν μπορώ να εμπλακώ άλλο. Δεν μπορώ να παραβώ άλλο τους νόμους του Πύργου.»

«Σας καταλαβαίνω…» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ, ακραγγίζοντας τα γένια του και κατεβάζοντας το βλέμμα στο πέτρινο πάτωμα.

«Είστε προβληματισμένος, νομίζω, Δούκα μου,» παρατήρησε ο Μόρβον. «Είναι, ίσως, κάτι επιπλέον που θα επιθυμούσατε να μου πείτε;»

Ο Σάλβινρ πήρε το βλέμμα του από το πάτωμα, για ν'ατενίσει το Σοφό του Κύκλου του Φτερού, ερωτηματικά. *Και να σ'το πω,* αναρωτήθηκε, *τι σημασία θα έχει; Ο Κύκλος σας, ούτως ή άλλως, έχει δηλώσει ότι δε θέλει ν'ασχολείται με την εσωτερική πολιτική του Βασιλείου…*

«Μιλήστε μου. Παρακαλώ,» τον προέτρεψε ο Μόρβον. «Ακόμα κι αν δεν μπορώ να σας βοηθήσω άμεσα, ίσως να σας προσφέρω κάποια συμβουλή, εάν έχω τη δυνατότητα.»

«Τα πράγματα με τον Γκόρντλαν έχουν… αγριέψει,» δήλωσε ο Σάλβινρ.

Χμμ… Αναμενόμενο ήταν ετούτο, σκέφτηκε ο Μόρβον. *Η κατάσταση δε φαινόταν να οδεύει προς το καλύτερο.* «Πέραν από όσα μου είπατε, Δούκα μου;»

«Ναι.»

«Πώς, δηλαδή;»

«Με παρακολουθούσε. Κι εγώ σκότωσα τον κατάσκοπό του.»

Τα πράγματα, όντως, έχουν αγριέψει, έκρινε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. *Δε μ'αρέσουν αυτού του είδους οι εσωτερικές διαμάχες. Ποτέ δεν έχουν καλό αποτέλεσμα. Είναι σαν ένας άνθρωπος να ξύνει τις πληγές του.*

«Όμως δεν το ξέρει αυτό,» συνέχισε ο Σάλβινρ. «Εκείνο που ξέρει είναι ότι ο κατάσκοπός του… 'εξαφανίστηκε'.»

«Όπως και ο Βασιληάς Βένγκριλ κι ο Πρέσβης Νοτμέλγκθορ, απ'τα κελιά τους.»

Πράγματι, συμφώνησε νοερά ο Δούκας. *Οι «μυστηριώδεις εξαφανίσεις» έχουν αρχίσει να πληθαίνουν με ανησυχητικό ρυθμό στην Όρφαλχ. Και, μέχρι στιγμής, για όλες ευθύνομαι εγώ!* Ο Σάλβινρ είχε αρχίσει να αισθάνεται σαν δολοπλόκος Αργκανθικιανός άρχοντας.

«Υπάρχει και συνέχεια, κύριε,» είπε στον Μόρβον. «Δε σας εξιστόρησα τι συνέβη όταν επέστρεφα από τη βασιλική γαλέρα της Βασίλισσας Αάνθα, προ ημερών.»

Ο Σοφός ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Ο Γκόρντλαν είχε προστάξει ανθρώπους του να με ξυλοκοπήσουν. Αλλά, ευτυχώς, κάποιοι ήρθαν προς βοήθειά μου.»

«Ποιοι, αν επιτρέπεται, Δούκα μου;»

Ο Σάλβινρ δίστασε λίγο να του απαντήσει, αλλά, ύστερα, του είπε για τους Παρατηρητές.

«Και ποια ήταν η αντίδραση του Γκόρντλαν σ'αυτό το γεγονός; Στην εξαφάνιση των ανθρώπων του, εννοώ, Δούκα μου.»

«Καμία αντίδραση, μέχρι στιγμής.»

Πράγμα που σημαίνει ότι κάτι σχεδιάζει, σκέφτηκε ο Μόρβον. *Δε θέλει να μαθευτεί επίσημα ότι είναι εχθρός του Δούκα Σάλβινρ, αλλά θέλει να τον κάνει να αποκαλύψει ο ίδιος την προδοσία του.* Πάντως, αν έκρινε ο Σοφός από τους τρόπους δράσης του Γκόρντλαν, μάλλον ο νέος Βασιληάς του Σαραόλν δε θα κατόρθωνε τίποτα, μιας και δεν ήταν των λεπτών σχεδίων. Ωστόσο, με τις κινήσεις του, πιθανώς να προκαλούσε μεγάλες και σοβαρές ζημιές στο Βασίλειο…

Και, ακόμα κι αν είχα το ελεύθερο από τον Πύργο, για να δράσω, δε νομίζω ότι θα μπορούσα να κάνω τίποτα… Αν εξαιρέσουμε, βέβαια, τη δολοφονία του Γκόρντλαν· γιατί δε νομίζω ότι αυτό είναι που επιθυμεί ο Δούκας Σάλβινρ.

«Πώς σκοπεύετε να δράσετε, τώρα, Άρχοντά μου;»

«Θα περιμένω να δω τι θα απαντήσει ο Γκόρντλαν στη Βασίλισσα Αάνθα και, αναλόγως, θα ενεργήσω,» δήλωσε ο Σάλβινρ,

αναλογιζόμενος όσα του είχε πει η Κυρά του Ωκεανού στο σκάφος της και αναρωτούμενος αν ήταν πραγματοποιήσιμα.

*

Η πόρτα χτύπησε.

Η Ερία σηκώθηκε από το κρεβάτι, όπου καθόταν οκλαδόν, πίνοντας τσάι, και άνοιξε, για ν'αντικρίσει τον Μπάχτον και τον Έντρηλ.

«Ακούσαμε ότι είσαι καλύτερα σήμερα,» της είπε ο πρώτος, κλείνοντας τα μάτι.

Η Ερία μειδίασε. «Περάστε.» Μπήκαν και έκλεισε την πόρτα πίσω τους. Φίλησε τον έναν στο δεξί μάγουλο και τον άλλο στο αριστερό. «Καθίστε· έχω πολλά να σας πω.»

«Βρήκατε τίποτα σημαντικό με τον Μόρβον;» ρώτησε ο Μπάχτον, καθώς καθόταν σε ένα ξύλινο σκαμνί, ενώ ο Έντρηλ έπαιρνε θέση στην καρέκλα του γραφείου.

Η Ερία κάθισε οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι και τους διηγήθηκε όσα είχαν συμβεί, από τότε που εκείνη κι ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού έφυγαν από την Όρφαλχ, ακολουθώντας τα υπόγεια περάσματα.

«Δηλαδή, τελικά, ο Σφετεριστής δεν ευθυνόταν για τις καταστροφές…» είπε ο Έντρηλ.

Η Ερία κούνησε το κεφάλι. «Όχι, δεν ευθυνόταν εκείνος. Κι εγώ δυσκολεύτηκα να το πιστέψω, στην αρχή, αλλ'αυτή είν'η αλήθεια. Οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος παραλίγο να σκοτώσουν τον Πόνκιμ. Κι επίσης, κάτι πρέπει να γινόταν με ένα παράξενο Πνεύμα, που βρισκόταν κάπου μαζί με τον Φάλμαριν, όμως δεν κατάλαβα ακριβώς, παρότι ο Μόρβον προσπάθησε να μου το εξηγήσει. Νομίζω πως ούτ' εκείνος δεν το έχει κατανοήσει. Κάτι για ένα όνειρο μού είπε, μέσα στο οποίο είχαν παγιδευτεί και ο Φάλμαριν και αυτή η οντότητα, όταν ο πρώτος την εξόρισε από τον Άρμπεναρκ…

Ασυναρτησίες. Τέλος πάντων· με διαβεβαίωσε πως δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας, πλέον. Και τον πιστεύω.»

«Μάλιστα…» μουρμούρισε ο Μπάχτον, ρουφώντας μια γουλιά απ'το τσάι που είχε φτιάξει μόνος του, πριν από λίγο και ενώ η Ερία τούς διηγιόταν τις περιπέτειές της.

«Έχουν γίνει κι εδώ σημαντικά πράγματα,» είπε ο Έντρηλ.

«Δηλαδή;» ρώτησε η πολεμίστρια.

«Δεν παρατήρησες τίποτα παράξενο, όταν ήρθες;»

«Όχι. Τι να παρατηρήσω;»

«Το λιμάνι είναι αποκλεισμένο.»

«Αποκλεισμένο;»

Ο Έντρηλ ένευσε. «Ναι. Από το στόλο της Βασίλισσας Αάνθα, η οποία απαιτεί την παραίτηση του Γκόρντλαν από το θρόνο και την επανενθρόνιση του Βένγκριλ.»

«Και νομίζει ότι ο Γκόρντλαν θα παραιτηθεί, έτσι απλά;» απόρησε η Ερία.

«Μάλλον όχι. Αλλά θέλει να τον πιέσει.»

«Ποια ήταν η αντίδρασή του;»

«Καμία, ακόμα,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ.

«Αλλά όλοι λένε ότι κάτι σχεδιάζει, μαζί με το Τσακάλι και την Ύαινα,» πρόσθεσε ο Μπάχτον.

«Τίποτα υποψίες;» ρώτησε η Ερία.

«Οτιδήποτε, από απλή αδιαφορία εκ μέρους του Γκόρντλαν έως ολική επίθεση κατά του Ωκεανού.»

«Το τελευταίο, αναμφίβολα, είναι υπερβολή.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Μπάχτον. «Όμως εκείνο που θέλω να πω είναι πως κανείς δεν ξέρει τα ακριβή σχέδια του Γκόρντλαν. Μονάχα εκείνος και τα Μαντρόσκυλά του τα ξέρουν –ο Δώβαρ και ο Μιντάνορ.»

«Μαντρόσκυλα;» γέλασε η Ερία. «Όλο κολακευτικά παρατσούκλια αποκτούν αυτοί οι άνθρωποι!…»

«Οφείλεται στη συμπαθητική τους φύση,» σχολίασε ο Έντρηλ.

Η Ερία πήρε σοβαρό ύφος και είπε: «Πρέπει να σας αναφέρω και κάτι ακόμα… Η Μάνζρα είναι νεκρή. Τη σκότωσαν οι Μαγκραθμέλιοι, όταν επιχείρησε να φτάσει στην ηχητική μηχανή τους.»

Σιγή έπεσε, για λίγο, και ύστερα ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* μίλησε, αργά: «Λυπάμαι, Ερία.»

«Κι εγώ,» είπε ο Μπάχτον, νεύοντας· και καθάρισε το λαιμό του, σα να είχε κολλήσει, ξαφνικά. «Λες και τα Πνεύματα τη στραβοκοίταξαν ήταν…»

«Δεν έπρεπε να είχε ορμήσει καταπάνω στη μηχανή,» είπε η Ερία. «Έπρεπε να προχωρήσει πιο συγκρατημένα. Αλλά δεν είναι, βέβαια, αυτή η ώρα για να κάνουμε τέτοιες κρίσεις… Κι εμένα θα μου λείψει πολύ, παρότι είχα πολλές φορές διαφωνίες μαζί της.»

«Είθε τα Πνεύματα να αναπαύσουν την ψυχή της,» είπε ο Έντρηλ, και η Ερία κι ο Μπάχτον τον μιμήθηκαν, μουρμουρίζοντας τα ίδια λόγια.

Κεφάλαιο Πεντηκοστό-Όγδοο

Όταν έχει κανείς επισκέπτες, πρέπει να φροντίζει ιδιαίτερα να είναι ευγενής μαζί τους, να τους προσφέρει, ει δυνατόν, ό,τι επιθυμούν, να τους κάνει να αισθάνονται άνετα στην οικία του, και να μάθει –με έμμεσο, κατά προτίμηση, τρόπο– όλα τους τα σχέδια.

—Ραμάντλα Γκιρβέντολ, Αργκανθικιανή Αρχόντισσα

Οι φρουροί στη δυτική πύλη της Δρέλιφον σταμάτησαν τον Δούκα Βόνιορ και τη συνοδεία του για έναν τυπικό έλεγχο, προτού του επιτρέψουν να μπει στην πόλη. Η συνοδεία απαρτιζόταν από είκοσι-πέντε ανθρώπινους μισθοφόρους και είκοσι-πέντε δαίμονες, και οι Αργκανθικιανοί δεν μπορούσαν να αφήσουν μια τόσο μεγάλη οπλισμένη ομάδα να περάσει τα τείχη, χωρίς καμία έρευνα, ακόμα κι αν ήξεραν πως, σύμφωνα με τα λεγόμενα του ιδίου, ο Βόνιορ ερχόταν εδώ ως αντιπρόσωπος του Βασιληά Πόνκιμ, τον οποίο οι άρχοντες περίμεναν για να αρχίσει η συνεδρίαση του Συμβουλίου.

«Μπορείτε να περάσετε, τώρα, Δούκα μου,» είπε η διοικήτρια της φρουράς, όταν τελείωσαν τον έλεγχο. «Ο στρατιώτης μου απο δώ θα σας οδηγήσει στο παλάτι.»

Λες και αυτό είναι απαραίτητο, σκέφτηκε ο Βόνιορ, ατενίζοντας το πελώριο οικοδόμημα με τους αστραφτερούς πύργους και τις σημαίες, το οποίο ορθωνόταν μεγαλόπρεπα πάνω απ'τα τείχη της πρωτεύουσας του Άργκανθικ.

«Σας ευχαριστώ,» αποκρίθηκε, και μπήκε στην πόλη, μαζί με τον πολεμιστή της διοικήτριας. Ο δρόμος στον οποίο προχώρησαν ήταν πλακόστρωτος και μεγάλος, και ο Βόνιορ δεν μπόρεσε παρά να θαυμάσει την αρχιτεκτονική με την οποία ήταν καμωμένα τα σπίτια των Αργκανθικιανών. *Πολύ πιο πολιτισμένος λαός από τον δικό μου,* παρατήρησε. *Με όλα τα υπέρ και τα κατά που συνεπάγονται αυτού…*

Ο κόσμος παραμέριζε, για να περάσει ο Σαραολνιανός Δούκας και η συνοδεία του, ενώ τα μάτια τους ήταν καρφωμένα επάνω στους Μαγκραθμέλιους, γιατί τέτοια πλάσματα ελάχιστοι Αργκανθικιανοί είχαν αντικρίσει, και ο Βόνιορ αμφέβαλε αν οι άνθρωποι στο δρόμο συγκαταλέγονταν ανάμεσα σ'αυτούς τους ελάχιστους. Το πολύ ένας από τους παρευρισκόμενους να είχε ξαναδεί δαίμονα· περισσότεροι αποκλείεται.

Όμως κάποιοι δε μας παρατηρούν μονάχα από περιέργεια… συλλογίστηκε ο Δούκας. Είχε το συναίσθημα ότι τον

παρακολουθούσαν, όχι απλοί πολίτες αλλά κατάσκοποι· ωστόσο, ήταν αδύνατο να διακρίνει ποιοι ήταν οι κατάσκοποι μέσα στους υπόλοιπους. Αναμιγνύονταν καλά με το πλήθος. Όμως υπήρχαν – κάπου πίσω από τους άλλους, ή και μπροστά απ' αυτούς. Εκφράσεις συλλογισμένες· χείλη που, για κάποιο λόγο, υπομειδιούσαν· μάτια ελαφρώς στενεμένα, πιο παρατηρητικά από ενός συνηθισμένου ανθρώπους (ή, μήπως, ήταν τυχαίο γεγονός;)–

Δεν έχει νόημα να αναζητώ. Ο καθένας τους θα μπορούσε να είναι κατάσκοπος. Και δε μ' ενδιαφέρει, άλλωστε· δεν έχω κάτι να κρύψω.

Σε μια διασταύρωση, ο Αργκανθικιανός οδηγός του είπε: «Άρχοντά μου, θα επιθυμούσατε οι πολεμιστές σας να πάνε στο στρατώνα; Φοβάμαι πως είναι πολλοί για το παλάτι…»

«Οκτώ θα έρθουν μαζί μου,» δήλωσε ο Βόνιορ. «Τέσσερις άνθρωποι και τέσσερις δαίμονες.»

«Ο στρατώνας είναι προς τα εκεί.» Ο οδηγός τους έδειξε μια μεγάλη οδό στα δεξιά. «Και το παλάτι προς τα εκεί.» Έδειξε αριστερά.

Η συνοδεία του Βόνιορ χωρίστηκε: οι περισσότεροι κατευθύνθηκαν στο στρατώνα, ενώ τέσσερις δαίμονες και τέσσερις άνθρωποι ακολούθησαν εκείνον και τον Αργκανθικιανό στρατιώτη στο δρόμο τους προς το ανάκτορο της Δρέλιφον.

Φτάνοντας, η πύλη του κήπου άνοιξε εμπρός τους από τα χέρια δύο πάνοπλων φρουρών που στέκονταν εκατέρωθέν της, και ο Βόνιορ βάδισε επάνω στα λιθόστρωτα μονοπάτια της απέραντης αυλής του βασιλικού παλατιού. *Υπάρχει ένα μυστήριο εδώ,* συλλογίστηκε. *Ένα μυστήριο, που δε συναντά κανείς στο Σαραόλν, σ' ό,τι σκοτεινά δάση κι αν βαδίσει και σ' όποια ανήλιαγα βάραθρα της υπαίθρου κι αν καταδυθεί. Είναι σαν ο ίδιος ο αέρας του Άργκανθικ ν' αναδίδει την πεμπτουσία του μυστηρίου. Λες και το συλλογικό υποσυνείδητο των ανθρώπων εδώ να έχει επηρεάσει τόσο το περιβάλλον, ορατό κι αόρατο, που οι αισθήσεις να μπορούν ν' αντιληφθούν κάτι που ο νους αδυνατεί να ονοματίσει.*

Έφτασαν μπροστά σε μια άλλη πύλη. Αυτή ήταν ανοιχτή, και υπηρέτες πλησίασαν, ζητώντας τους να ξεπεζέψουν και ρωτώντας τους μήπως θα ήθελαν τίποτα, ή αν θα προτιμούσαν να οδηγηθούν στον ξενώνα οι στρατιώτες, και στο κατάλυμα που είχε ετοιμαστεί γι' αυτόν ο Βόνιορ.

Ο Δούκας είδε πως τα βλέμματα των υπηρετών δεν έμεναν για πολύ επάνω στα πρόσωπα των Μαγκραθμέλιων· τους έριχναν μια ματιά και, ύστερα, στρέφονταν αλλού, είτε αυτό ήταν οι λαδωμένες αρματωσιές των δαιμόνων είτε οι άλλοι Σαραολνιανοί μαχητές, οι άνθρωποι.

«Θα προτιμούσα να πάω στην αίθουσα του θρόνου,» αποκρίθηκε ο Βόνιορ. «Αν δεν είναι πολύ αργά, ασφαλώς.» Είχε ήδη αρχίσει να σουρουπώνει, και ένα κοκκινωπό λυκόφως είχε απλωθεί στην Δρέλιφον και στον κήπο του ανακτόρου. Ωστόσο, οι ήλιοι δεν είχαν ολοκληρώσει τους κύκλους τους ακόμα.

«Ακολουθήστε με, παρακαλώ, Άρχοντά μου,» είπε μια υπηρέτρια, κάνοντας βαθιά υπόκλιση μπροστά του και ξεκινώντας να βαδίζει.

Ο Βόνιορ την πήρε στο κατόπι, περνώντας μέσα από διαδρόμους, στολισμένους με χρυσο- και αργυροπλαισιωμένους πίνακες, αγάλματα και προτομές, ταπετσαρίες με σκηνές κυνηγιού και μάχης, πολύφωτα των οκτώ και των δώδεκα κεριών. Τελικά, μια διπλή, ξύλινη θύρα άνοιξε και ο Δούκας ατένισε εμπρός του μια μεγάλη αίθουσα μ' έξι τζάκια και έναν θρόνο στο πέρας –έναν άδειο θρόνο, παρότι όλο το δωμάτιο ήταν γεμάτο με κόσμο που ο Σαραολνιανός δεν αναγνώριζε. *Πού είναι ο μονάρχης τους;*

Οι παρευρισκόμενοι κουβέντιαζαν αναμεταξύ τους, αλλά, μόλις εκείνος μπήκε, όλες οι συζητήσεις έπαψαν, και πρόσωπα στράφηκαν στο μέρος του· μάτια τον ατένισαν υπολογιστικά.

«Να σας παρουσιάσω, άρχοντες κι αρχόντισσές μου,» ανακοίνωσε η υπηρέτρια, «τον Δούκα Βόνιορ της Χάργκοχ, Αντιπρόσωπο του Βασιληά Πόνκιμ του Βόρειου Σαραόλν.»

«Καλησπέρα,» είπε ο Βόνιορ.

Μια γυναίκα ξεχώρισε ανάμεσα από τον συγκεντρωμένο κόσμο. Είχε μαύρα μαλλιά, τα οποία χύνονταν καλοχτενισμένα στους ώμους της, και ήταν ντυμένη με ένα γαλανό, αμάνικο φόρεμα με σκισίματα στις κνήμες. Στο λαιμό της γυάλιζε ένα ασημένιο περιλαίμιο, στολισμένο με ημιπολύτιμους λίθους.

«Καλησπέρα, Δούκα μου,» είπε. «Σας καλωσορίζω στο βασιλικό παλάτι της Δρέλιφον. Ονομάζονται Ροβιγκάν Τόρνιλφερ και είμαι σύμβουλος της πολιτείας του Βασιληά Κιόλβ.» Του έδωσε το χέρι.

Ο Βόνιορ αντάλλαξε μια χειραψία μαζί της. «Χαίρω πολύ, κυρία Ροβιγκάν.»

«Ελπίζω το ταξίδι σας ως εδώ να ήταν ακούραστο και γρήγορο, Δούκα μου.»

«Ήταν. Οι άρχοντες του Βασιλείου οφείλω να ομολογήσω ότι φέρθηκαν με ευγένεια σε εμένα και τη συνοδεία μου. Ωστόσο, δε συνάντησα τον Δούκα Βάνρελ ή τον Δούκα Ζάρουν· με πληροφόρησαν, όμως, ότι έχουν έρθει εδώ, στη Δρέλιφον, για τη διάσκεψη του Συμβουλίου.»

Ένας μελαχρινός άντρας πλησίασε, ντυμένος με μενεξεδί, μεταξωτό πουκάμισο, επάνω στο οποίο κρεμόταν ένα ασημένιο περιδέραιο. Πρότεινε το δαχτυλιδοφορεμένο του χέρι (πέντε δαχτυλίδια σε τρία δάχτυλα –τον δείκτη, τον μέσο, και τον παράμεσο) προς το μέρος του Βόνιορ, λέγοντας: «Δούκας Βάνρελ, Άρχοντά μου. Χαίρομαι για τη γνωριμία.»

Ο Βόνιορ αντάλλαξε μια χειραψία και μ'αυτόν. «Παρομοίως, Δούκα μου. Ο Βασιληάς Πόνκιμ μού μίλησε για εσάς.»

«Καλά λόγια, ελπίζω.»

«Σας χαρακτήρισε ως έναν πολύ λογικό άνθρωπο.»

Ένας άλλος άντρας πλησίασε, αυτός πολύ άσχημος. Μάλλον, το ασχημότερο άτομο που είχε αντικρίσει ποτέ του ο Βόνιορ. Ήταν σα μυθικό τέρας, σαν στραβομούτσουνο στοιχειό που κρύβεται στα δάση, περιμένοντας να ληστέψει τους περαστικούς.

«Ο Βασιληάς Πόνκιμ δεν κατάφερε να έρθει ο ίδιος;» ρώτησε.

«Προφανώς όχι, κύριε,» αποκρίθηκε ο Βόνιορ. «Δυστυχώς, άλλα προβλήματα απαιτούσαν την άμεση προσοχή του. Ποιος είστε, όμως, αν επιτρέπεται;»

«Δούκας Έσριθ, του Τάρμεν.»

«Χάρηκα για τη γνωριμία, Δούκα μου,» είπε ο Βόνιορ. «Είστε και μέλος του Συμβουλίου των Αρχόντων, να υποθέσω;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Έσριθ.

Τότε, θα πρέπει όλα τα υπόλοιπα μέλη να είναι πραγματικά ατρόμητα… «Θα επιθυμούσα να γνωρίσω και τα άλλα μέλη του Συμβουλίου, κυρία Ροβιγκάν, αν είναι δυνατόν.»

«Ασφαλώς, Δούκα μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Θα σας συστήσω σε όλους τους παρόντες στην αίθουσα.»

Η Ροβιγκάν βάδισε, και ο Βόνιορ την ακολούθησε. Η σύμβουλος της πολιτείας στάθηκε μπροστά σε δύο γυναίκες, οι οποίες σηκώθηκαν από τις ξύλινες πολυθρόνες όπου κάθονταν, μπροστά σε ένα σβηστό τζάκι.

«Να σας παρουσιάσω την Πριγκίπισσα Βαρονέσα Άσλια, σύζυγο του Πρίγκιπα Βαρόνου Χόρναρ, ο οποίος, δυστυχώς, μας εγκατέλειψε πρόσφατα.»

Ο Βόνιορ χαιρέτησε τη γυναίκα, που πρέπει να βρισκόταν κοντά στην ηλικία των πενήντα χρόνων. *Δεν έχει το πονηρό βλέμμα των περισσότερων εδώ μέσα,* σκέφτηκε. *Αλλά ποτέ δεν ξέρεις· πολλές φορές, τα φαινόμενα απατούν. Ίσως να είναι η χειρότερη από όλους. Πρέπει να είμαι προσεκτικός.*

«Κι απο δώ η Αρχόντισσα Σιρίμα Ράντβαν, μητέρα της Δούκισσας Ζέκαλ του Έβμορ και αδελφή της Βαρονέσας Άσλια.»

Ο Βόνιορ χαιρέτησε και αυτή τη γυναίκα (που πρέπει να ήταν, περίπου, της ίδιας ηλικίας με την προηγούμενη) και σκέφτηκε: *Όχι,* ετούτη *πρέπει να είναι η χειρότερη απ'όλους τους.* Το βλέμμα της είχε κάτι το… ιδιαίτερα Αργκανθικιανό.

«Χαίρομαι για τη γνωριμία, Άρχοντα Βόνιορ,» είπε η Σιρίμα, υπομειδιώντας. «Ελπίζω να σας γνωρίσω καλύτερα, κατά τη διαμονή σας στο βασιλικό παλάτι.»

Ο Βόνιορ θα μπορούσε να ορκιστεί ότι η γυναίκα τον γλυκοκοιτούσε. «Κι εγώ το ελπίζω, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε, ευγενικά και υπομειδιώντας παρόμοια. *Ποτέ δε βλάπτει να έχει κανείς ένα πλεονέκτημα στη διάθεσή του. Ίσως, στο τέλος, αυτή η Αρχόντισσα Σιρίμα να μου φανεί… χρήσιμη.* Αν και έπρεπε πάντα να είναι προσεκτικός. Το Άργκανθικ –και ειδικά ετούτο το μέρος, που ήταν η καρδιά του– έμοιαζε με λάκκο γεμάτο δηλητηριώδεις οχιές.

Η κυρία Ροβιγκάν τον πήγε λίγο παραπέρα, κοντά σε ένα άλλο τζάκι, όπου γύρω από ένα μικρό τραπέζι κάθονταν δύο γυναίκες και ένας άντρας. Μόλις ο Δούκας πλησίασε, σηκώθηκαν όρθιοι.

«Να σας παρουσιάσω, Άρχοντά μου, τον Δούκα Τόρμπαλ του Άρβεντμοκ.»

Ο Βόνιορ αντάλλαξε μια χειραψία μαζί του, ατενίζοντας το σκληρό του παρουσιαστικό. Είχε μακριά, μαύρα μαλλιά και καλοχτενισμένα γένια, και υπήρχε κάτι το άγριο επάνω του. *Είναι σαν το λιοντάρι ανάμεσα στις νυφίτσες εδώ μέσα. Και μοιάζει επιθετικός άνθρωπος.*

«Η Δούκισσα Σενίβα, του Θέρμπον,» συνέχισε η Ροβιγκάν, παρουσιάζοντας τη μεγάλη σε ηλικία γυναίκα η οποία στεκόταν δίπλα στον Δούκα Τόρμπαλ και επάνω στον ώμο της βρισκόταν γαντζωμένο ένα γεράκι με κολάρο, προφανώς εκπαιδευμένο. Τα μάτια της είχαν κάτι το… επικίνδυνο, έκρινε ο Βόνιορ.

Λάκκος με οχιές, πραγματικά. «Χαίρω πολύ, Αρχόντισσά μου.»

«Παρομοίως, Δούκα μου.»

«Και,» είπε η Ροβιγκάν, «η Δούκισσα Δάρα, του Κάορχαλ,» συστήνοντας, τώρα, την τελευταία γυναίκα της παρέας, η οποία ήταν πολύ πιο νέα από τη Σενίβα –ο Βόνιορ την υπολόγιζε γύρω στα τριάντα-πέντε– και το ντύσιμό της διέφερε αξιοσημείωτα από αυτό των υπόλοιπων Αργκανθικιανών γυναικών που αντίκριζε ο Σαραολνιανός Δούκας γύρω του. Φορούσε δερμάτινο γιλέκο με

αρκετά προκλητική λαιμόκοψη, μαύρο, πέτσινο παντελόνι, και παρόμοιες μπότες, που έφταναν ως το γόνατο. Τα μακριά, λεία, μαύρα της μαλλιά ήταν δεμένα αλογοουρά και όχι τόσο καλοχτενισμένα όσο των άλλων.

Έδωσε το χέρι της στον Βόνιορ κι εκείνος το έσφιξε. *Έχει γερή λαβή, και σκληρά δάχτυλα,* σκέφτηκε. *Πολεμίστρια, μάλλον.*

Η Ροβιγκάν προχώρησε, πάλι, και ο Βόνιορ την ακολούθησε, για να συναντήσει μία γυναίκα και έναν άντρα.

«Ο Δούκας Ζάρουν του Έαροντ, και η Αρχόντισσα Ενθέμα Ρέγκοθ, που αντιπροσωπεύει το Δουκάτο Ντάναρλ στο Συμβούλιο.»

Ο άντρας πρέπει να πλησίαζε τα πενήντα, ή ίσως και να τα είχε φτάσει· ο Βόνιορ δεν ήταν σίγουρος. Πάντως, η γυναίκα, αναμφίβολα, είχε περάσει τα εξήντα της χρόνια.

«Χάρηκα για τη γνωριμία,» είπε ο Σαραολνιανός.

«Κι εμείς, Δούκα μου,» αποκρίθηκε ο Ζάρουν.

«Και τώρα, Δούκα Βόνιορ, θα σας γνωρίσω και τους υπόλοιπους, οι οποίοι δεν είναι μέλη του Συμβουλίου,» είπε η Ροβιγκάν. «Αν συμφωνείτε κι εσείς, φυσικά.»

«Ασφαλώς και συμφωνώ, κυρία Ροβιγκάν. Παρακαλώ…» *Ελπίζω μόνο, στο τέλος, να μπορώ να θυμάμαι όλα τους τα ονόματά και τους τίτλους…*

Η σύμβουλος της πολιτείας τον πήγε σε ένα μεγάλο ξύλινο τραπέζι, και είπε: «Ο κύριος Τζίρμεκ Νόλγκριθ, σύμβουλος οικονομικών. Ο κύριος Βάζκον Τόρνιλφερ, σύμβουλος πολέμου και αδελφός μου. Η κυρία Νουάλα Ρίβνταλ, σύμβουλος δικαιοσύνης.»

Ο Βόνιορ τούς χαιρέτησε, έναν-έναν.

«Και» –η Ροβιγκάν προχώρησε λίγο πιο πέρα, όπου περίμεναν να συστηθούν ένας άντρας και μια γυναίκα– «η Δούκισσα Ζέκαλ του Έβμορ και ο σύζυγός της, Δούκας Δόνορ, και ανιψιός μου.»

«Χαίρω πολύ, Δούκισσά μου,» είπε ο Βόνιορ, παρατηρώντας την μελαχρινή γυναίκα, που τον παρατηρούσε λες και είχε δει φάντασμα. *Είμαι τόσο γοητευτικός ή τόσο τρομακτικός;*

«Χαίρω πολύ,» αποκρίθηκε κοφτά η Ζέκαλ.

«Αναμέναμε την άφιξή σας με ανυπομονησία, Δούκα μου,» είπε ο Δόνορ, ενώ τα γκρίζα του μάτια έμοιαζαν να προσπαθούν να διαπεράσουν το κεφάλι του Βόνιορ και να διαβάσουν το μυαλό του. «Ή, μάλλον, για να είμαι αληθής, την άφιξη του Βασιληά σας.»

«Ήταν καλοσύνη σας που περιμένατε. Το εκτιμώ αυτό. Και είμαι βέβαιος πως θα το εκτιμήσει και ο Βασιληάς μου.»

«Παρακαλώ, Δούκα μου,» είπε η Ροβιγκάν, και βάδισε ως την αντικρινή μεριά της αίθουσας του θρόνου.

Ο Βόνιορ την πήρε στο κατόπι, και είδε δύο άλλους ανθρώπους: έναν άντρα, προχωρημένης ηλικίας (εξήντα; εβδομήντα;), και μια μαυρομάλλα γυναίκα με καθαρά, γαλανά μάτια –την οποία γνώριζε.

«Να σας συστήσω, Δούκα μου, τους αντιπρόσωπους του Βασιληά Βένγκριλ του Νότιου Σαραόλν, Άρχοντα Ζάρβημ και κυρία Χόλκραδ. Ίσως να τους ξέρετε, φυσικά…»

Ααα, σκέφτηκε ο Βόνιορ, υπομειδιώντας, *μια μάγισσα έγινε πολιτικός…* «Όχι,» απάντησε στη Ροβιγκάν, «τους βλέπω για πρώτη φορά. Χάρηκα για τη γνωριμία, Άρχοντα Ζάρβημ και… κυρία… Χόλκραδ.»

«Τι είδους προβλήματα εμπόδισαν το Βασιληά σας από το να έρθει στη Δρέλιφον, Δούκα Βόνιορ;» ρώτησε ο Ζάρβημ.

«Κάτι που έπρεπε να τακτοποιήσει, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Όμως μην ανησυχείτε: μπορώ κι εγώ να αντιπροσωπεύσω το Βόρειο Σαραόλν εξίσου καλά. Αλλιώς, ο Βασιληάς μου ποτέ δε θα με επέλεγε. Και πάλι, χάρηκα για τη γνωριμία.»

Στράφηκε στη σύμβουλο της πολιτείας. «Κυρία Ροβιγκάν, πότε έχει προγραμματιστεί να γίνει η συνεδρίαση του Συμβουλίου;»

«Εσάς περιμέναμε, Δούκα μου,» αποκρίθηκε εκείνη. «Οι συνεδριάσεις μπορούν να αρχίσουν από αύριο το πρωί, εάν επιθυμείτε. Εάν, όμως, αισθάνεστε κουρασμένος από το ταξίδι σας, είμαι βέβαιη πως οι άρχοντες του Συμβουλίου θα το σεβαστούν αυτό…»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» είπε ο Βόνιορ. «Ας αρχίσουμε αύριο, αν όλοι είναι σύμφωνοι.»

«Πολύ καλά, τότε.»

«Α, και κάτι ακόμα, κυρία Ροβιγκάν. Ο Βασιληάς σας δε βρίσκεται εδώ, αυτή τη στιγμή;»

«Ο Βασιληάς Κιόλβ, Δούκα μου, δυστυχώς, έχει εξαφανιστεί. Κανείς δε γνωρίζει πού έχει πάει.» (*Δε γνωρίζει ή δε λέει;* σκέφτηκε ο Βόνιορ.) «Επομένως, μέχρι την επιστροφή του, η Αρχόντισσα Μινίρα, κόρη της Βαρονέσας Άσλια, εκτελεί καθήκοντα Αντιβασίλισσας.»

«Και δε βρίσκεται εδώ;»

«Νομίζω πως είναι στα διαμερίσματά της, Δούκα μου. Πρέπει να κοιμάται.»

Ωραία Αντιβασίλισσα!… σκέφτηκε ο Βόνιορ. *Αναρωτιέμαι για πόσο καιρό θα μείνει στο θρόνο και πότε θα… την εξαφανίσουν κι αυτήν.*

«Θα θέλατε να την ανησυχήσω;» ρώτησε η Ροβιγκάν, αλλά η έκφρασή της μιλούσε από μόνη της και έλεγε ότι κάτι τέτοιο θα ήταν αγενές.

Ο Βόνιορ χαμογέλασε φιλικά. «Ασφαλώς και όχι, κυρία Ροβιγκάν. Άλλωστε, μπορώ εύκολα να τη δω και αύριο, πιστεύω· δεν υπάρχει λόγος για βιασύνη.»

«Θα επιθυμούσατε, τότε, να σας οδηγήσω στο δωμάτιο που έχει ετοιμαστεί για εσάς, Δούκα μου;»

«Αυτή θα ήταν καλή ιδέα, νομίζω.»

Η Ροβιγκάν χτύπησε τα δάχτυλά της και ένας υπηρέτης πλησίασε. «Οδήγησε τον Δούκα Βόνιορ στο δωμάτιο που έχει ετοιμαστεί για τον Βασιληά Πόνκιμ,» τον πρόσταξε.

Ο υπηρέτης υποκλίθηκε. «Μάλιστα, κύρια Ροβιγκάν.» Και προς τον Βόνιορ: «Παρακαλώ, Δούκα μου, ακολουθήστε με.»

*

Όταν ο Δούκας Βόνιορ έφυγε και έμειναν μόνοι, ο Ζάρβημ στράφηκε στη γυναίκα πλάι του. «Χόλκραδ,» είπε, «έχω την εντύπωση ότι…»

«Με γνωρίζει;» ύψωσε ένα φρύδι εκείνη.

«Ναι,» ένευσε ο Ζάρβημ. «Καλά λέω ή όχι;»

«Με γνωρίζει,» παραδέχτηκε η Χόλκραδ. Και εξήγησε: «Είναι κι εκείνος μάγος, Ζάρβημ, όμως όχι από τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού. Για την ακρίβεια, τους μισεί. Ή, τουλάχιστον, τους μισούσε όταν τον γνώριζα. Αν και δεν πιστεύω να έχει τώρα αλλάξει. Ειδικά αφού υπηρετεί το Σφετεριστή… Ίσως να είδε την ευκαιρία ν'αποκτήσει δύναμη έτσι. Ο Βόνιορ πάντα επιθυμούσε να εξουσιάζει τους άλλους. Και θεωρούσε ότι οι Ελεγκτές Πνευμάτων έπρεπε να είναι οι άρχοντες των χωρών, και όχι οι κοινοί θνητοί.»

«Μάλιστα…» είπε ο Ζάρβημ, ανάβοντας το τσιμπούκι του. «Χμμ…» Ρούφηξε καπνό και τον φύσηξε απ'τα ρουθούνια. «Πιθανώς να έχει κάποια προβλήματα εδώ, με τους… γνωστούς μας φίλους, τους 'τοποτηρητές'. Ξέρει γι'αυτούς, Χόλκραδ;»

Η μάγισσα ανασήκωσε τους ώμους. «Ο Πόνκιμ δεν αποκλείεται να τον έχει ενημερώσει. Ωστόσο, δεν μπορώ να είμαι βέβαιη.»

«Πιστεύεις ότι θα προσπαθήσει να τους εναντιωθεί, αν του φέρουν αντιρρήσεις;»

Η Χόλκραδ κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Ο Βόνιορ δεν είναι καθόλου ανόητος· ξέρει ακριβώς πού και πότε να χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις του. Δε θα τα βάλει με κάποιους που φανερά τον υπερβαίνουν.»

«Είναι πιο ισχυρός από εσένα;» Ο Ζάρβημ δάγκωσε το τσιμπούκι του, περιμένοντας την απάντησή της.

«Είναι στην ηλικία μου.»

«Στην *πραγματική* σου ηλικία;»

«Ναι.»

«Φαίνεται κι αυτός πιο νέος,» παρατήρησε ο Ζάρβημ.

«Λόγω των Πνευμάτων, ασφαλώς.»

«Και τι σημαίνει αυτό;»

«Ποιο;»

«Ότι είναι στην ηλικία σου;»

«Σημαίνει πως» –η Χόλκραδ έκανε νόημα σε μια υπηρέτρια να της φέρει ένα ποτήρι κρασί– «έχει, περίπου, τις ίδιες εμπειρίες μ'εμένα.»

«Μόνο έτσι μετριέται η δύναμη ανάμεσα στους μάγους: με την εμπειρία;» ρώτησε ο Ζάρβημ, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα, καθώς κάπνιζε.

«Όχι,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ, και περίμενε να της φέρει η υπηρέτρια το κρασί της και να φύγει, προτού συνεχίσει: «Μετράνε κι άλλα πράγματα. Το ταλέντο και οι προσωπικές δυνατότητες του καθενός. Κάποιοι άνθρωποι δεν μπορούν ποτέ να φτάσουν σε ορισμένα σημεία δύναμης. Για παράδειγμα, δεν έχω υπόψη μου κανέναν άλλο Ελεγκτή Πνευμάτων που να έχει τη δύναμη του Πόνκιμ. Ο Σφετεριστής έχει σπάσει κάποιο όριο, θα έλεγα…»

«Και ο Βόνιορ; πού συγκαταλέγεται;»

«Στους μάγους της στάθμης μου, νομίζω,» είπε η Χόλκραδ, πίνοντας μια γουλιά απ'το κρασί της. «Αλλά, μάλλον, εδώ δε θα μας απασχολήσουν και τόσο οι πνευματικές του δυνάμεις…»

«Είναι καλός πολιτικός;»

«Ανέκαθεν ονειρευόταν την εξουσία. Και ήταν άρχοντας, σε κάποια περίοδο…» Η Χόλκραδ φάνηκε σκεπτική. *Τι να έγινε, άραγε, με την Αρχόντισσα Θάρνα;* αναρωτήθηκε. *Πώς, τώρα, ο Βόνιορ είναι Δούκας της Χάργκοχ;*

«Άρχοντας; Πού και πώς;»

«Παντρεύτηκε την Αρχόντισσα Θάρνα, που είναι κόρη της Δούκισσας Αλκάρνα της Γκέχβιν. Τώρα, αυτές οι περιοχές ανήκουν, πάλι, στον Βένγκριλ και, μάλλον, γιαυτό έφυγε ο Βόνιορ απο κεί, καθότι σύμμαχος του Πόνκιμ.»

«Είχε συμμαχήσει και η Δούκισσα Αλκάρνα με τον Πόνκιμ; Αυτό δεν το πιστεύω.»

«Ούτε κι εγώ. Όμως δεν αποκλείεται η συμφωνία να ήταν μόνο ανάμεσα στον Βόνιορ και το Σφετεριστή· ή ανάμεσα στην Αρχόντισσα Θάρνα και στο Σφετεριστή.»

«Χμμ…» έκανε, πάλι, ο Ζάρβημ. «Και τώρα, τους έδωσε το Δουκάτο της Χάργκοχ;»

«Μπορεί. Αλλά, μάλλον, θα τα μάθουμε όλ'αυτά,» είπε η Χόλκραδ. «Θα προσπαθήσω να μιλήσω με τον Βόνιορ.»

«Να τον προσέχεις· και μόνη σου το είπες ότι είναι επικίνδυνος.»

«Δε θα χρησιμοποιήσει, όμως, τη μαγεία του εδώ πέρα· και τα πολιτικά του κόλπα δεν πιάνουν σε μένα. Εξάλλου, η κουβέντα μας θα είναι για να θυμηθούμε τους παλιούς καιρούς…»

*

«Γιατί δεν ήρθε ο ίδιος ο Πόνκιμ, Δόνορ;» ρώτησε η Ζέκαλ, καθώς οι δυο τους κάθονταν σε μια γωνία της μεγάλης βασιλικής αίθουσας. «Λες να έχει κάποιο άλλο σχέδιο κατά νου;»

«Τι σχέδιο, δηλαδή;» είπε ο Δόνορ.

«Δεν ξέρω.» Και ύστερα: «Τον έχεις ξανακούσει αυτόν τον Δούκα Βόνιορ;»

Ναι, σκέφτηκε ο Δόνορ. Οι κατάσκοποί του του είχαν αναφέρει ότι το Δουκάτο Χάργκοχ είχε νέο Δούκα και Δούκισσα: τον Βόνιορ και τη Νερενία· αλλά δε μίλησε στη Ζέκαλ γι'αυτό. «Όχι,» αποκρίθηκε. «Μάλλον, απέκτησε τούτο τον τίτλο λόγω των ανακατατάξεων που συνέβησαν στο Σαραόλν, με τον πόλεμο.»

«Πάντως, δε μου φάνηκε ανίδεος διαπραγματευτής…» σχολίασε η Ζέκαλ.

«Δεν είπα το αντίθετο.» *Το Ένα της Εξουσίας,* συλλογίστηκε. *Μπορεί να έδειχνε τον Δούκα Βόνιορ; Σίγουρα, μοιάζει αξιοσημείωτος αντίπαλος. Κι επίσης, πιθανώς να είναι ο τρίτος παράγοντας στο Τρία των Σκιών: ο Πόνκιμ, ο Ζάρβημ, και ο Βόνιορ–* Ή, μάλλον, όχι! αποκλείεται να ήταν έτσι, και ο Πόνκιμ και ο

Βόνιορ· ή ο ένας θα ήταν ή ο άλλος. Και, κατά πάσα πιθανότητα, ήταν ο δεύτερος. *Πρέπει να μάθω περισσότερα γι'αυτόν· να ανακαλύψω τα σχέδιά του για το Άργκανθικ.* Ο Δόνορ ποτέ δε θα έκανε κάτι που θα διακινδύνευε το Βασίλειο, ούτε θα επέτρεπε κάτι τέτοιο να συμβεί. Είχε ορκιστεί να το προστατεύει. *Αγαπητέ Κιόλβ, δε μπορείς να φανταστείς τι βάρος έριξες στους ώμους μου, εκείνη την ημέρα που, φεύγοντας, μ'ονόμασες Κρυφό Βασιληά…*

«Τι σκέφτεσαι, αγάπη μου;» τον ρώτησε η Ζέκαλ.

«Σκέφτομαι αυτό που σκέφτονται όλοι, ετούτη τη στιγμή, Δούκισσά μου,» αποκρίθηκε ο σύζυγός της: «Πώς να… εξερευνήσω το κρυφό μέρος στο εσωτερικό του κεφαλιού του Δούκα Βόνιορ.» Ήπιε μια γουλιά από τη λεμονάδα στο χρυσοποίκιλτο κύπελλό του. «Ποτέ δεν είναι να περιμένεις ηρεμία, όταν κάποιος ξένος επισκέπτεται το Άργκανθικ.»

Κεφάλαιο Πεντηκοστό-Ένατο

Προδοσία επάνω στην προδοσία επάνω στην προδοσία. Έτσι καταστρέφονται τα βασίλεια και οι αυτοκρατορίες.

—Νάητριθ, γνωστή Καρνεβολθιανή φιλόσοφος (περ. 583 – 653 Α.Κ.)

Βασιληά μου, τι σχεδιάζετε να κάνετε με τον αποκλεισμό της Βασίλισσας Αάνθα;»

Η Δούκισσα Τουάθα είχε αποφασίσει, επιτέλους, να κάνει αυτή την ερώτηση, για δύο λόγους: Πρώτον, ήθελε να δείξει στον Γκόρντλαν ότι είχε ενοχλήσει εκείνη και τους συναδέλφους της το γεγονός ότι ο νέος μονάρχης του Βασιλείου δεν τους αποκάλυπτε τίποτα· και δεύτερον, ήλπιζε ότι ίσως να τον έκανε να τους αποκαλύψει κάτι, πιάνοντάς τον στο φιλότιμο, πιθανώς…

Ο Βασιληάς έμεινε ανέκφραστος, για λίγο, παρατηρώντας την Τουάθα με ψυχρό γαλανό βλέμμα.

Η έκφρασή του θύμιζε στον Σάλβινρ την έκφραση δολοφόνου. Και είχε δει πολλούς δολοφόνους, τον τελευταίο καιρό. Κατ'αρχήν, τους Παρατηρητές –ναι, μπορεί να ήταν κατάσκοποι, αλλά είχαν σκοτώσει τόσους ανθρώπους, επομένως ποια η διαφορά τους από δολοφόνους;– και, κατά δεύτερο λόγο… *εμένα. Αναρωτιέμαι πώς να είναι η δική μου έκφραση, όταν προστάζω να σκοτώσουν κάποιον. Αναμφίβολα, όχι καλύτερη από του Γκόρντλαν τώρα· ή ίσως και χειρότερη…*

«Δούκισσα Τουάθα,» αποκρίθηκε ο Βασιληάς, «έχω την εντύπωση πως είσαι σύμβουλος οικονομικών, και ο αποκλεισμός της Βασίλισσας Αάνθα επηρεάζει τραγικά την οικονομία της χώρας μας· επομένως, τι θα με συμβούλευες εσύ να κάνω;»

Δεν ήταν η απάντηση που περίμενα, σκέφτηκε η Τουάθα, η οποία περίμενε ο Γκόρντλαν να της απαντήσει «Να κοιτάς τη δουλειά σου!» ή κάτι παρόμοιο.

«Θα πρότεινα να φτάσετε σε κάποια διπλωματική λύση μαζί της,» είπε.

«Ααα,» έκανε ο Γκόρντλαν, «και πιστεύεις ότι η Βασίλισσα Αάνθα θα δεχτεί οποιαδήποτε άλλη διπλωματική λύση, πλην της παραίτησής μου;»

Η Τουάθα δε μίλησε. Αλλά, όταν είδε ότι ο σφετεριστής περίμενε μια άμεση απάντηση απ'αυτήν, είπε: «Δεν ξέρω. Πιθανώς.»

«Εγώ είμαι σίγουρος πως όχι!» αντιγύρισε ο Γκόρντλαν. «Η Βασίλισσα Αάνθα βρίσκεται σε συμμαχία με τον έκπτωτο Βασιληά Βένγκριλ και με τους δαιμονανθρώπους. Ήρθε εδώ απαιτώντας την παραίτησή μου από το θρόνο και θα φύγει μονάχα όταν έχει αποκτήσει την επιθυμία της. Κοντολογίς, Δούκισσα Τουάθα – αποκλείεται να υπάρξει διπλωματική λύση.»

Αλλά σφαγή, σκέφτηκε ο Σάλβινρ. *Προετοιμάζει σφαγή. Θα χτυπήσει το στόλο της Αάνθα, όταν είναι έτοιμος γι'αυτό. Το βλέπω στα μάτια του. Καταστρώνει σχέδια μαζί με τα Μαντρόσκυλά του. Και ίσως όλα να κρέμονται από μένα. Αν τον σκοτώσω, θα τελειώσει ο παραλογισμός· θα πάρω το θρόνο. Ο επόμενος στη διαδοχή, μετά απ'τον Βένγκριλ, είμαι εγώ.*

Και νόμιζε, πάλι, ότι άκουσε τη φωνή του Πόνκιμ εντός του· ή φαντάστηκε τι θα του έλεγε ο Σφετεριστής στην προκειμένη περίπτωση. «*Χτύπα γρήγορα την απειλή, Δούκα Σάλβινρ, ειδάλλως θα μεγαλώσει και θα σε καταβροχθίσει.*»

Βήματα από τη μεγάλη είσοδο της αίθουσας. Ένας πολεμιστής μπήκε, ντυμένος με αλυσιδωτή αρματωσιά και μανδύα· στη μέση του ήταν θηκαρωμένο ένα μακρύ ξίφος.

«Στρατηγέ Μιντάνορ,» είπε ο Γκόρντλαν. «Συμβαίνει κάτι;»

«Μάλιστα, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Μόλις μου ήρθαν ανησυχητικά νέα. Οι προδότες βρίσκονται παντού στο Βασίλειο.»

Τα γαλανά μάτια του Γκόρντλαν στένεψαν. «Τι εννοείς, Μιντάνορ;»

«Τα Δουκάτα Σάνβεκ και Γκέχβιν έπαψαν να εμπορεύονται μαζί μας.»

«Τι! Γιατί;»

«Δε γνωρίζω το λόγο, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Μιντάνορ.

«Όμως όλοι μπορούμε να τον φανταστούμε. Αποφάσισαν να συμμαχήσουν με τον Βένγκριλ και να προδώσουν το Βασίλειο στους δαιμονανθρώπους!»

«Πιστεύεις, Γκόρντλαν, ότι η Δούκισσα Βόνα θα πρόδιδε το Βασίλειο;» πετάχτηκε ο Σάλβινρ.

«Ναι. Γιατί όχι; Άλλωστε, είναι αδελφή του. Και δική σου αδελφή, Δούκα μου.» Τώρα, τα ψυχρά μάτια του Γκόρντλαν είχαν καρφωθεί επάνω στον Σάλβινρ. «Πιθανώς να υπάρχει κάποια συμφωνία αναμεταξύ σας. Τα δύο αδέλφια έχουν ήδη προδώσει το Βασίλειο· δε θάπρεπε, λοιπόν, κανείς να προσέχει και το τρίτο;»

«Γκόρντλαν, ο Δούκας Σάλβινρ δε σου έχει δώσει ποτέ δικαίωμα για να–» μούγκρισε ο Φερχ.

«Δε μου έχει δώσει δικαίωμα, Άρχοντά μου;» τον διέκοψε ο Γκόρντλαν. «Έτσι νομίζεις; Χα-χα-χα-χα!…»

Αναφέρεται στους κατασκόπους του, που εξαφανίστηκαν. Ο Σάλβινρ αισθάνθηκε μια παγωνιά ν'απλώνεται επάνω στο κορμί του. *Το παιχνίδι πλησιάζει στο τέλος του. Πρέπει να κινηθώ. Πρέπει να κινηθώ.* Αντιλήφθηκε ότι η καρδιά του χτυπούσε γρηγορότερα από πριν. *Πρέπει να τον σκοτώσω, αλλιώς θα με σκοτώσει, και θα εξαφανίσει το κουφάρι μου, όπως έκανα κι εγώ με τα κουφάρια των δικών του.*

Σηκώθηκε, απότομα, όρθιος. «Γκόρντλαν! Τα λόγια σου είναι ψευδή! Έχεις αποδείξεις ότι πρόδωσα το Βασίλειο; Αν τις έχεις, απαιτώ να τις δω, τώρα! Ενώπιον όλων μας!»

Ο Βασιληάς τού έδειξε τα δόντια του, σα μανιασμένο θηρίο. «Δούκα Σάλβινρ,» γρύλισε, «δε χρειάζομαι αποδείξεις! *Ξέρω!* Μπορώ να *μυριστώ* τους προδότες, ή εκείνους που σχεδιάζουν προδοσία. *Ξέρω*, Δούκα Σάλβινρ.»

«Τότε, θα ήθελα να μάθω, επίσης!» αντιγύρισε εκείνος.

«Ναι,» έκανε ο Γκόρντλαν, «ίσως και να μάθεις… με τον τρόπο που θα αποφασίσω εγώ.»

«Δεν ανταποκρίνομαι με φιλικό τρόπο στις απειλές, Γκόρντλαν! Είναι ήδη αρκετό που ανεχόμαστε έναν σφετεριστή στο θρόνο.» Και, μ'ετούτα τα λόγια, στράφηκε απ'την άλλη και βάδισε προς την έξοδο της αίθουσας.

«Θα το θυμάμαι αυτό, Δούκα Σάλβινρ! Σε πίστευα για Σαραολνιανό, κάποτε, στην Πολιορκία της Χάργκοχ!»

Ο Σάλβινρ σταμάτησε στο κατώφλι και τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του. «Κι εγώ το ίδιο.»

Και έφυγε, συλλογιζόμενος: *Τα πιόνια βρίσκονται στις θέσεις τους. Εκείνος που θα κάνει την πρώτη κίνηση πρέπει να είναι προσεκτικότερος. Γιατί θα είναι καθοριστική: απ'αυτήν θα εξαρτηθεί αν χάος θα ξεσπάσει.*

Όταν ο Δούκας είχε βγει από την αίθουσα, ο Γκόρντλαν είπε στους συμβούλους του και στον Στρατηγό Μιντάνορ: «Ένας άρχοντας που αποκαλεί το Βασιληά του 'μη-Σαραολνιανό' δεν μπορεί παρά να σχεδιάζει προδοσία· και αυτό δε θα το ανεχτώ.»

«Τι θα επιθυμούσατε να γίνει, Μεγαλειότατε;» ρώτησε η Ύαινα.

«Θα μιλήσουμε ιδιαιτέρως, Μιντάνορ,» αποκρίθηκε ο Γκόρντλαν. «Κάλεσε και τον Δώβαρ.»

«Ως προστάξετε, Βασιληά μου.» Η Ύαινα τον χαιρέτησε στρατιωτικά και έφυγε από το μεγάλο δωμάτιο.

«Γκόρντλαν, δε θα ωφελήσει κανέναν να προβείς σε βιαστικές ενέργειες,» προειδοποίησε η Τουάθα. «Ο Δούκας Σάλβινρ δεν είναι προδότης· τον έχεις κρίνει λάθος.»

«Σπανίως κρίνω λάθος σ'αυτές τις περιπτώσεις, Δούκισσα Τουάθα,» αντιγύρισε ο Γκόρντλαν. «Αλλά νομίζω ότι είσαι σύμβουλος οικονομικών, άρα δε σου πέφτει λόγος σε τούτο το ζήτημα. Ξέρω πώς να βρίσκω τους προδότες του Βασιλείου, και πώς να τους αντιμετωπίζω.»

«Κι εγώ, που είμαι σύμβουλος της πολιτείας, Γκόρντλαν; Ούτε εμένα θα με λάβεις υπόψη σου;» ρώτησε ο Φερχ.

«Το θέμα των προδοτών είναι θέμα του στρατού, Δούκα Φερχ, όχι πολιτειακό θέμα.»

Τώρα τελευταία, όλα τα θέματα είναι «θέμα του στρατού», νομίζω, σκέφτηκε η Τουάθα. *Ο Γκόρντλαν –ο ανόητος!– οδηγεί το Σαραόλν σε διάλυση. Και δεν ξέρω κατά πόσο ο αποκλεισμός της Βασίλισσας*

Αάνθα και του Βασιληά Βένγκριλ βελτίωσε τα πράγματα ή τα χειροτέρεψε. Αλλά, απ'την άλλη, τι να έκαναν για να τον εκθρονίσουν; Να τον παρακαλούσαν, ευγενικά, να παραιτηθεί;

*

«Χαίρετε.»

Ο Πόνκιμ στεκόταν στο κατώφλι της μεγάλης διπλής θύρας της βασιλικής αίθουσας, ατενίζοντας τους συμβούλους του, την Πριγκίπισσα Εδρισία, και την Δήνκα, η οποία καθόταν στο θρόνο τεμπέλικα. Ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν ήταν ντυμένος με λευκό πουκάμισο, πέτσινο, καφέ παντελόνι, και πορφυρόχρυσο μανδύα· οι μπότες του έφταναν ως λίγο πιο κάτω απ'το γόνατο, και στη μέση του δεν ήταν θηκαρωμένο κανένα όπλο. Στο κεφάλι του βρισκόταν το Στέμμα των Οφθαλμών.

Επίσης, η Εδρισία και οι υπόλοιποι παρατήρησαν κάτι παράξενο: Τα μαύρα μαλλιά του Πόνκιμ είχαν ασπρίσει σε μερικά σημεία (!).

Οι σύμβουλοι σηκώθηκαν απ'τις θέσεις τους και χαιρέτησαν το Βασιληά τους, καλωσορίζοντάς τον στο παλάτι της Μάρβαθ. Η Μαγκραθμέλια Πριγκίπισσα είχε επίσης σηκωθεί, μα δε μίλησε, αναρωτούμενη πώς είχαν ασπρίσει τα μαλλιά του. Ήταν, ίσως, κάποια βαφή; Αλλά για ποιο λόγο να ήθελε να τα βάψει;

Η Δήνκα σηκώθηκε απ'το θρόνο, καταλαβαίνοντας πως, τώρα που είχε επιστρέψει ο Πόνκιμ, δε θα θεωρείτο πλέον Αντιβασίλισσα. Κι αυτό συνειδητοποίησε ότι την ενοχλούσε αφάνταστα. Εξάλλου, ο τίτλος της αντιβασίλισσας ήταν ένα σκαλοπάτι κάτω από της βασίλισσας, και της άρεσε η εξουσία. *Τώρα, πώς θα γίνω Βασίλισσα του Σαραόλν;* Όμως δεν έπρεπε να είναι βιαστική, σκέφτηκε· έπρεπε να περιμένει, μέχρι να της δινόταν η ευκαιρία που ήθελε (ο Πόνκιμ μπορεί να πέθαινε ή κάτι παρόμοιο…). Τότε, και θα άρπαζε το Θρόνο του Βασιλείου και θα εκδικιόταν τον Βένγκριλ κι αυτή την τσούλα, τη Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού!

Όμως πώς έχουν ασπρίσει έτσι τα μαλλιά του; αναρωτήθηκε, ατενίζοντας τον Πόνκιμ. *Δεν τον είχα για τόσο γέρο –και δεν είναι!*

«Πώς είναι τα πράγματα στη Μάρβαθ, λοιπόν;» ρώτησε ο Βασιληάς.

«Υπήρξαν κάποια προβλήματα με τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος, αλλά τα αντιμετωπίσαμε,» απάντησε η Εδρισία.

Ο Πόνκιμ την πλησίασε, έτσι ώστε μονάχα εκείνη να μπορεί ν'ακούσει τα λόγια του, καθώς της ψιθύριζε: «Η φωνή… σε ξαναεπισκέφτηκε, Εδρισία;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά είχα παρέα τη Δήνκα.»

«Τώρα, πλέον, δε θα έχεις ανάγκη την παρέα της, νομίζω.»

«Γιατί; Συνέβη κάτι που θα έπρεπε να ξέρω;»

«Όχι,» είπε ο Πόνκιμ, «τίποτα που θα έπρεπε να ξέρεις, αγαπητή Εδρισία.»

«Τι έχουν τα μαλλιά σου; Άσπρισαν…»

Ο Πόνκιμ μειδίασα αχνά. «Ίσως έχω αρχίσει να γερνάω.»

«Δεν το νομίζω.»

«Η μαγεία, Εδρισία, ορισμένες φορές έχει και παράπλευρα αποτελέσματα,» απάντησε ο Βασιληάς του Σαραόλν· και πρόσθεσε νοερά: *Αποτελέσματα που ούτε εγώ δεν τα περίμενα.* Η επίσκεψή του στον ονειρόκοσμο όπου βρίσκονταν ο Φάλμαριν και εκείνο το… άλλο πλάσμα (του οποίου τη φύση δεν είχε ακόμα καταφέρει να καθορίσει, παρά τις προσπάθειές του να θυμηθεί κάποιο στοιχείο που θα τον βοηθούσε) είχε αφήσει το σημάδι της επάνω του. Στην αρχή, τα μαλλιά του δεν είχαν αλλάξει, αλλά, ύστερα από δύο ημέρες, ο διοικητής του στρατού του παρατήρησε την αλλαγή και τον ρώτησε πώς ήταν αυτό δυνατόν. *Τουλάχιστον,* σκέφτηκε ο Πόνκιμ, *δεν έγιναν πολύχρωμα…*

«Σου συνέβη και κάτι άλλο, εκτός από το άσπρισμα των μαλλιών;» θέλησε να μάθει η Εδρισία.

«Όχι,» απάντησε ο Πόνκιμ.

Η Δήνκα πλησίασε το Βασιληά του Βόρειου Σαραόλν και την Μαγκραθμέλια Πριγκίπισσα, ενοχλημένη από το γεγονός ότι κουβέντιαζαν αναμεταξύ τους, δίχως κανείς να της δίνει σημασία – λες και δε μετρούσε καθόλου σε τούτη την Αυλή!

Η Εδρισία, βλέποντας τη Δήνκα να ζυγώνει, άλλαξε θέμα. «Και πώς πήγε η εκστρατεία σου εναντίον των ακόλουθων του Κακοδαίμονος;»

«Πολύ καλά, οφείλω να πω,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Νομίζω πως, πλέον, η απειλή τους εξαλείφθηκε… πέραν ίσως από μερικές μικρές ομάδες που μπορεί να παραμένουν. Αλλά αυτές, πιστεύω, ο Τράνθλας θα τις εντοπίσει, με τον καιρό, προτού προλάβουν ν'αυξήσουν τους αριθμούς τους και να προκαλέσουν σοβαρό πρόβλημα.

»Επίσης, είναι και ένα άλλο πράγμα που πρέπει να μάθετε: Στο Νότιο Σαραόλν έχουν σοβαρές αναταραχές.»

«Δηλαδή;» ρώτησε, ανυπόμονα, η Δήνκα.

«Ο Γκόρντλαν, γιος της Άλχα, πρώην-Δούκισσας της Σνοργκ, έχει σφετεριστεί το Θρόνο της Όρφαλχ, φυλακίζοντας τον Βένγκριλ–»

«Και τη Βασίλισσα Αάνθα;» τον διέκοψε, πάλι, η Δήνκα.

«Όχι· μόνο τον Βένγκριλ, ο οποίος, όμως, ξέφυγε –με τη βοήθεια της Βασίλισσας Αάνθα.»

Η Δήνκα αισθάνθηκε έναν καυτό θυμό να τη γεμίζει. Απλά, δεν το θεωρούσε… σωστό να τον βοηθά αυτή η Ωκεάνια πόρνη σε μια δύσκολη στιγμή! Καθόλου, καθόλου σωστό! Δεν ήταν σύζυγός του, άλλωστε· δεν ήταν καν υπήκοος του Σαραόλν!

«Και τώρα, τι συμβαίνει στην Όρφαλχ;» ρώτησε η Εδρισία.

«Τώρα, ο Γκόρντλαν, προφανώς, έχει την εξουσία, και ο Βένγκριλ σχεδιάζει να τον εκθρονίσει. Ο Αντιβασιλέας Σόλμορχ και ο στρατός του –μαζί με τους οποίους αντιμετώπισα τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος– κατευθύνονται στη Σάνβεκ, για να ενισχύσουν τον Βένγκριλ.»

«Εκεί έχει καταφύγει;»

«Ναι. Στην αδελφή του, Δούκισσα Βόνα.»

«Και η Βασίλισσα Αάνθα;» ρώτησε η Δήνκα.

Ο Πόνκιμ ανασήκωσε τους ώμους. «Δε γνωρίζω τι συμβαίνει μ'αυτήν. Αλλά είμαι σίγουρος ότι θα τον βοηθήσει να ξαναπάρει το θρόνο.» Παρατήρησε τα μάτια της να στενεύουν, οργισμένα.

«Κι εμείς, τώρα, με ποιους είμαστε;» ρώτησε η Εδρισία.

«Με τον Βένγκριλ.»

«Δηλαδή, θα στείλουμε στρατό, για να βοηθήσει;»

«Όχι. Ο Αντιβασιλέας Σόλμορχ αρνήθηκε, και πιστεύω πως πρέπει να σεβαστούμε την άποψή του, αν θέλουμε διαπραγματεύσεις μαζί μ'αυτόν και τον Βένγκριλ, ώστε ν'ανοίξουμε εμπορικό δρόμο μέσα απ'το Νότιο Σαραόλν.

»Τώρα,» είπε, «θα γευματίσω.» Στράφηκε σε μια Μαγκραθμέλια υπηρέτρια. «Φέρτε φαγητό στα διαμερίσματά μου.»

Εκείνη υποκλίθηκε, λέγοντας: «Μάλιστα, Μεγαλειότατε,» και έφυγε αμέσως.

«Ύστερα, έχω δουλειές να κάνω,» συνέχισε ο Πόνκιμ. Και στράφηκε απ'την άλλη, βαδίζοντας προς την έξοδο της αίθουσας.

Η Εδρισία τον ακολούθησε, ενώ η Δήνκα έμεινε πίσω.

«Βρήκες τον Ζόανβαρ;» ρώτησε η Πριγκίπισσα, ενώ ανέβαιναν τις σκάλες του παλατιού.

«Δυστυχώς, όχι,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Πράγμα που σημαίνει πως είτε σκοτώθηκε στη μάχη, χωρίς να τον δω ή κάποιος να τον αναγνωρίσει και να μου το αναφέρει, είτε ξέφυγε.»

«Η δεύτερή σου υπόθεση με τρομάζει…»

«Ακόμα κι αν είναι ζωντανός, μόνος του δεν πρόκειται να καταφέρει τίποτα. Επιπλέον, νομίζω πως υπάρχει μια αμοιβή για το κεφάλι του, σωστά;»

Η Εδρισία κατένευσε.

«Άρα, μάλλον, δε θα τολμήσει να παρουσιαστεί. Αλλά, εν ανάγκη, θα ψάξω γι'αυτόν κιόλας… με τον δικό μου τρόπο.»

Με ανθρώπινη μαγεία, σκέφτηκε η Εδρισία και, ακούσια, άγγιξε την κοιλιά της, όπου μεγάλωνε η κόρη της, μια Μαγκραθμέλια μάγισσα…

Φτάνοντας στα βασιλικά διαμερίσματα, ο Πόνκιμ έβγαλε το Στέμμα των Οφθαλμών από το κεφάλι του και το έριξε, άτακτα, επάνω στο γραφείο του υπνοδωματίου. Γδύθηκε από τα ταξιδιωτικά του ρούχα και φόρεσα μια μαύρη ρόμπα, την οποία έδεσε στη μέση του με πάνινη ζώνη.

Σε λίγο, ήρθε το φαγητό που είχε ζητήσει, και εκείνος κι η Εδρισία άρχισαν να τρώνε, καθισμένοι εκατέρωθεν ενός ξύλινου τραπεζιού, στο καθιστικό των βασιλικών διαμερισμάτων.

«Είπες ότι έχεις δουλειές, μετά, Πόνκιμ… Τι εννοούσες;»

«Πρόκειται για μαγεία· δε θα σ’αρέσει.»

«Έχω συνηθίσει, πλέον.»

Ο Πόνκιμ μειδίασε και γέλασε, κοφτά. «Νόμιζα ότι ποτέ δε θα το έλεγες αυτό, Εδρισία…!»

Η Πριγκίπισσα δεν αποκρίθηκε. Σήκωσε το κρασοπότηρό της και ήπιε μια μεγάλη γουλιά. «Θα μου πεις, λοιπόν;»

«Θα πάω ένα σύντομο ταξίδι.»

«Πού;»

«Στην Όρφαλχ.»

«Μα, στην αίθουσα του θρόνου δεν είπες πως δε θα ανακατευτείς με–»

«Είπα ότι δε θα στείλω στρατό να ενισχύσει τον Βένγκριλ.»

«Και τι θα κάνεις, δηλαδή; Θα πας εκεί κάτω μόνος;»

«Ναι,» είπε ο Πόνκιμ. «Θυμάσαι πόσο… ξαφνικά είχα έρθει κάποτε στην Βαρονία της Τάθβιλ, για την Πολιορκία της Χάργκοχ;»

«Το θυμάμαι.»

«Έτσι, τώρα, θα πάω και στην Όρφαλχ, για να ρίξω μια ματιά. Αν θέλεις, μπορείς να δεις. Αλλά μην προσπαθήσεις να μ’ακολουθήσεις.»

«Γιατί;»

«Επειδή πιθανώς να χτυπήσεις.»

Η Εδρισία συνοφρυώθηκε.

«Όχι, δεν αστειεύομαι,» τη διαβεβαίωσε ο Πόνκιμ. «Θα δεις.»

Όταν έφαγαν, ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν αποφάσισε να ξεκουραστεί, για κάποια ώρα, επειδή δεν ήθελε να είναι κουρασμένος φεύγοντας για την Όρφαλχ. Ευχόταν, μάλιστα, να μπορούσε να περιμένει καμια μέρα και, μετά, να πάει, αλλά ένα προαίσθημα τού έλεγε ότι έπρεπε να βιαστεί.

Ξάπλωσε στο κρεβάτι. Όμως δεν κοιμήθηκε, καθώς μια σκέψη πέρασε απ'το νου του: Δε θα ήταν άσχημα να κατασκόπευε, για λίγο, τον Γκόρντλαν. Σηκώθηκε, πάλι, απ'το στρώμα και πλησίασε τον μεγάλο του καθρέφτη, ενώ η Εδρισία τον παρατηρούσε, καθισμένη στην καρέκλα του γραφείου.

Ο Πόνκιμ ύψωσε τα χέρια του μπροστά απ'το κρύσταλλο του κατόπτρου και υποτονθόρυσε επικλήσεις στα Πνεύματα. Μια ομίχλη φάνηκε να καθαρίζει, και ο νέος Βασιληάς του Νότιου Σαραόλν παρουσιάστηκε. Βρισκόταν όρθιος πίσω από ένα γραφείο, με δύο άντρες αντίκρυ του.

«…Να έχετε το νου σας. Όταν έρθει, θέλω να ειδοποιηθώ *αμέσως*, την ίδια στιγμή,» έλεγε.

«Κανένα πρόβλημα,» αποκρίθηκε ο μελαχρινός άντρας, που είχε τα μαλλιά του δεμένα σε πολλές κοτσίδες. «Δεν υπάρχει είσοδος που να μη φρουρείται όπως πρέπει.»

«Και,» πρόσθεσε ο Γκόρντλαν, «θα κινηθείτε γρήγορα. Τώρα, όσο λείπει. Θα τους πάρετε και θα τους κλειδώσετε στο δεύτερο επίπεδο των μπουντρουμιών. Κι αυτή τη φορά, φροντίστε να μην εξαφανιστούν δια μαγείας!»

«Δε θάναι κανένας δαίμονας εκεί, για να τους βγάλει,» είπε ο ξανθός άντρας, με τα κοντά μαλλιά και τα στενά, γαλανά μάτια.

«Παρ'όλ'αυτά, θέλω φρουρούς στο μέρος, και θέλω να μάθουν για το γεγονός όσο το δυνατόν λιγότεροι. Ο Σάλβινρ δεν πρέπει να μπορεί να πληροφορηθεί τίποτα, πέραν του ότι εξαφανίστηκαν.»

«Μάλιστα, Βασιληά μου,» ένευσε ο μελαχρινός άντρας.

«Θα καταλάβει, λοιπόν, ο Δούκας της Χάργκοχ πώς είναι να 'χάνονται μυστηριωδώς' οι άνθρωποί σου. Κι ελπίζω να του γίνει μάθημα τούτο. Πηγαίνετε, τώρα.»

Οι δύο άντρες έφυγαν από το δωμάτιο, και ο Γκόρντλαν κάθισε πίσω απ'το γραφείο του.

Ο Πόνκιμ άφησε την εικόνα να ξεθωριάσει από τον μαγικό καθρέφτη και να χαθεί. *Θα έχουμε άσχημες εξελίξεις,* συλλογίστηκε. *Όμως, τουλάχιστον, όταν είμαι πιο κοντά, ίσως μπορέσω, με κάποιο τρόπο, να επηρεάσω τα πράγματα. Από εδώ, είμαι ανίσχυρος.*

Ξάπλωσε, πάλι, στο κρεβάτι, σταυρώνοντας τα χέρια πίσω απ'το κεφάλι του, χαμένος σε σκέψεις.

«Τι είναι;» τον ρώτησε η Εδρισία.

«Ο Γκόρντλαν ήταν αυτός που βλέπαμε,» της είπε ο Πόνκιμ.

«Σχεδιάζει κάτι, εναντίον του Δούκα Σάλβινρ…»

«Προφανώς.»

«Ποιους σκοπεύει να απαγάγει;»

«Εικάζω πως αναφερόταν στη γυναίκα του Δούκα και στον γιο του,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Ίσως θα μπορούσα να ειδοποιήσω τον Σάλβινρ… αλλά δε νομίζω ότι είναι δυνατόν να προλάβει το κακό. Επιπλέον, πιθανώς ετούτο ν'ανάψει την οργή του, επιτέλους, και ν'αποφασίσει να δολοφονήσει τον Γκόρντλαν –ο οποίος πρέπει, πάση θυσία, να βγει απ'τη μέση.»

Η Εδρισία σηκώθηκε απ'την καρέκλα και ξάπλωσε στο κρεβάτι, δίπλα του, ακουμπώντας το κεφάλι της στον αριστερό του ώμο. «Θα είσαι εδώ το βράδυ;» του ψιθύρισε κοντά στ'αφτί.

«Θα ήθελες να είμαι;»

«Ναι.»

«Τότε, πιθανώς να είμαι.» Ο Πόνκιμ στράφηκε και φίλησε τα χείλη της. «Αλλά, τώρα, πρέπει να αναπαυθώ. Θα ξυπνήσω ύστερα από δυο-τρεις ώρες και θα φύγω για την Όρφαλχ.»

Της έκανε εντύπωση που ήταν τόσο *σίγουρος* ότι θα ξυπνούσε ύστερα από δυο-τρεις ώρες, μα δεν είπε τίποτα. Ωστόσο, δεν μπορούσε παρά ν'αναρωτηθεί πώς ο Πόνκιμ έλεγχε σε τέτοιο βαθμό τον εαυτό του. *Λες και έχει ρολόι εντός του.* Η Εδρισία νόμιζε πως, ακουμπώντας επάνω του, θ'ακούγε λεπτοδείκτες να κάνουν *τικ-τακ.* Αλλά, αναμφίβολα, η μαγεία του Εκλεκτού ήταν που θα τον ξυπνούσε: τα Πνεύματα… τα οποία κανένας Μαγκραθμέλιος δε συμπαθούσε, ούτε εμπιστευόταν.

*

Οι ήλιοι κατηφόριζαν προς τα άκρα του ορίζοντα, αλλά δεν είχαν ακόμα αρχίσει να χάνονται.

Το ερείπιο κοντά στην Όρφαλχ, τώρα, θα ήταν τυλιγμένο στις σκιές, υπέθετε ο Πόνκιμ, καθώς στεκόταν μπροστά από τον καθρέφτη του, ντυμένος με λευκό πουκάμισο, μελανό παντελόνι και μπότες, και μαύρη κάπα, με την κουκούλα ριγμένη στους ώμους.

Η Εδρισία ήταν μισοκαθισμένη επάνω στο κρεβάτι, παρατηρώντας τον. Εκείνος ύψωσε το δεξί του χέρι και επικαλέστηκε τα Πνεύματα. Ο καθρέφτης φάνηκε να γυαλίζει ανεπαίσθητα, και ύστερα, ο Βασιληάς πέρασε μέσα απ'το κρύσταλλο, λες και ήταν ανύπαρκτο–

–και βγήκε από έναν άλλο καθρέφτη, στο εσωτερικό του ερειπίου που βρισκόταν έξω απ'την Όρφαλχ. Παντού γύρω του ήταν σκοτάδι, εκτός από τις λιγοστές ακτίνες των ήλιων που κατάφερναν να φτάσουν ως αυτό το δωμάτιο.

Ο Πόνκιμ έκανε μερικά βήματα, και άκουσε: «Αφέντη;»

«Ναι, εγώ είμαι,» αποκρίθηκε, και συνέχισε να βαδίζει, βγαίνοντας από το ερείπιο και παρατηρώντας μια σκιερή φιγούρα στ'αριστερά του. «Πώς πάνε τα πράγματα εδώ;»

«Όλα καλά, Αφέντη μου,» αποκρίθηκε ο δαιμονάνθρωπος.

«Δε σας εντόπισε κανένας;»

«Όχι. Δεν πλησιάζουν πολλοί ετούτο το μέρος. Το θεωρούν στοιχειωμένο, καταραμένο, ή κάποια τέτοια άλλη ανθρώπινη ανοησία.»

Γιαυτό το επέλεξα κι εγώ, σκέφτηκε ο Πόνκιμ. Φόρεσε την κουκούλα του και έστρεψε το βλέμμα προς τη θάλασσα –η οποία ήταν γεμάτη πλοία. *Τι στους αρχαίους δαίμονες συμβαίνει;* απόρησε. Του έμοιαζε με αποκλεισμό. Αλλά… αποκλεισμός της Όρφαλχ; Από ποιον; Μονάχα μία απάντηση μπορούσε να υπάρχει: *Η Βασίλισσα Αάνθα.*

«Θα επιθυμούσατε κάτι από εμάς, Αφέντη;» άκουσε τον Μαγκραθμέλιο δίπλα του.

«Όχι. Αν σας χρειαστώ, θα σας καλέσω.»

Ο Πόνκιμ άρχισε να βαδίζει προς την Όρφαλχ, ενώ μια αδύναμη αύρα είχε σηκωθεί από τη θάλασσα, διώχνοντας τη ζέστη της ημέρας και κάνοντας την καλοκαιρινή του κάπα να κυματίζει χαϊδευτικά γύρω του. Στα ψηλά κατάρτια των πλοίων μπορούσε ν'ατενίσει σημαίες να αναδεύονται. Σταμάτησε να βαδίζει και επικαλέστηκε τα Πνεύματα, προς στιγμή, για να δει καλύτερα. Και ναι, όντως, ήταν το σύμβολο του Ωκεανού κεντημένο επάνω τους. Επομένως, δεν είχε κάνει λάθος στις εκτιμήσεις του. Η Αάνθα θα βοηθούσε τον Βένγκριλ να ξαναπάρει το θρόνο. Ήταν αναμενόμενο, άλλωστε.

Συνέχισε να προχωρά, πηγαίνοντας προς την ακτή. Πέρασε κοντά από ένα κατακίτρινο χωράφι και μέσα από ένα σύδεντρο· τα ξερά χόρτα έτριζαν κάτω απ'τις μπότες του, η αύρα σφύριζε ανάμεσα απ'τα κλαδιά και τις φυλλωσιές. Ο Πόνκιμ κατευθύνθηκε προς έναν δρόμωνα που μπορούσε να δει αγκυροβολημένο στην όχθη. Βάδιζε επάνω στην άμμο και σταμάτησε μπροστά από το πολεμικό σκάφος, στο κατάστρωμα του οποίου στέκονταν τέσσερις Ωκεάνιοι πολεμιστές, ατενίζοντάς τον.

«Φίλος,» είπε, υψώνοντας τα χέρια, για να δείξει ότι δε βαστούσε όπλο. Επίσης, αν οι στρατιώτες ήταν παρατηρητικοί, θα έβλεπαν πως ούτε στη μέση του δενόταν κάποιο ξίφος ή ξιφίδιο. Ο Πόνκιμ,

βέβαια, δε χρειαζόταν όπλα για να τους τσακίσει και τους τέσσερις… *αλλά αυτό, φυσικά, δεν το ξέρουν.*

«Τι θέλεις;» ρώτησε κοφτά ένας Ωκεάνιος.

«Να επισκεφτώ τη Βασίλισσά σας,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Είμαι βέβαιος πως θα χαρεί να με δει.»

Μια σκοινένια σκάλα έπεσε από την κουβέρτα. «Ανέβα,» είπε ο στρατιώτης. «Αργά.»

Ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν υπάκουσε, και βρέθηκε επάνω στο κατάστρωμα του δρόμωνα, περιτριγυρισμένος από τρεις Ωκεάνιους πολεμιστές και μια πολεμίστρια. Ο ένας από τους πρώτους τον έψαξε για κρυφά όπλα, και δε βρήκε τίποτα.

«Εσείς θα με πάτε στη Βασίλισσα Αάνθα;» τους ρώτησε ο Πόνκιμ.

«Ναι,» απάντησε ο στρατιώτης που είχε μιλήσει και πριν. «Μπες στη λέμβο.» Έδειξε το μικρό αλλά μακρύ σκάφος που κρεμόταν στο πλάι του δρόμωνα.

Ο Πόνκιμ μπήκε, και δύο πολεμιστές τον ακολούθησαν, ο ένας απ'τους οποίους άρχισε να κωπηλατεί. Η βάρκα, γλιστρώντας επάνω στο νερό, κατευθύνθηκε προς μια μεγάλη γαλέρα, στην κορυφή του δακτυλίου του αποκλεισμού: την *Κυρά της Θάλασσας.*

«Ο κύριος επιθυμεί να δει τη Βασίλισσα Αάνθα,» φώναξε ο στρατιώτης στους φρουρούς του βασιλικού σκάφους, όταν έφτασαν κοντά σ'αυτό.

«Τον ψάξατε;» ρώτησε μια γυναικεία φωνή από πάνω. Και ο Πόνκιμ αντίκρισε, μέσα στο λυκόφως, μια Ωκεάνια πολεμίστρια να στέκεται στην άκρη της κουβέρτας, με την κοραλλένια της αρματωσιά και τη λάμα του δόρατός της να γυαλίζουν, ενώ το πρόσωπό της έμοιαζε σκοτεινό και τα χαρακτηριστικά της κρυμμένα στις σκιές.

«Ναι,» της απάντησε ο στρατιώτης.

Η πολεμίστρια έκανε νόημα, με το ελεύθερό της χέρι, και μια σκοινένια σκάλα έπεσε. Ο Πόνκιμ πιάστηκε από εκεί και ανέβηκε στο κατάστρωμα της *Κυράς της Θάλασσας.* Η Ωκεάνια δορυφόρος

προσπάθησε να κοιτάξει το πρόσωπό του, κάτω απ'την κουκούλα του.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;» ρώτησε εκείνος.

«Ακολούθησέ με,» αποκρίθηκε, ξερά, η γυναίκα, ξεκινώντας να βαδίζει.

Ο Πόνκιμ προχώρησε πίσω της, ενώ γύρω του μπορούσε να παρατηρήσει κοραλλοντυμένους στρατιώτες, οι οποίοι τον ατένιζαν με καχυποψία.

Στη γέφυρα της γαλέρας, η πολεμίστρια χτύπησε την πόρτα, με την αριστερή της γροθιά. «Μεγαλειοτάτη. Κάποιος επισκέπτης θέλει να σας δει.»

Η ξύλινη θύρα δεν άργησε ν'ανοίξει. Η Βασίλισσα Αάνθα ήταν ντυμένη με ένα λευκό φόρεμα, ενώ τα μακριά πορφυρά της μαλλιά απλώνονταν στους γυμνούς της ώμους. Τα πόδια της ήταν ξυπόλυτα, πρόσεξε ο Πόνκιμ.

Η Κυρά του Ωκεανού συνοφρυώθηκε. «Σάλβινρ;» είπε.

«Όχι, Βασίλισσα Αάνθα.»

Τα μάτια της στένεψαν. Τον κατάλαβε. «Έλα μέσα.»

Ο Πόνκιμ μπήκε, και εκείνη έκλεισε την πόρτα πίσω του.

«Τι θέλεις εδώ; Πώς *ήρθες* εδώ;»

Ο Βασιληάς έβγαλε την κουκούλα του, αφήνοντάς τη να πέσει στους ώμους. «Δεν ήταν και τόσο δύσκολο, πρέπει να πω, Βασίλισσα Αάνθα.» Πλησίασε μια κρυστάλλινη καράφα που βρισκόταν επάνω στο γραφείο, και γέμισε ένα ποτήρι με κρασί. Ήπιε μια δοκιμαστική γουλιά. «Από την Πελ-Χάγκοθ;»

«Ναι.»

«Πολύ καλό, και σπάνιο, Βασίλισσα Αάνθα.»

Η Αάνθα κάθισε πίσω απ'το γραφείο της, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο. «Ήρθες να κουβεντιάσουμε περί οινοποσίας, Πόνκιμ;»

Ο Πόνκιμ μειδίασε λεπτά και κάθισε αντίκρυ της. «Όχι μόνο.» Ήπιε άλλη μια γουλιά απ'το Πελχαγκοθιανό κρασί. «Θα επιθυμούσα να μιλήσουμε και για τον Γκόρντλαν.»

«Ήμουν βέβαιη γι'αυτό…» Η Αάνθα ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της και περιμένοντάς τον να συνεχίσει.

«Γιατί τούτος ο αποκλεισμός;»

«Δεν ξέρεις;»

«Εικάζω μόνο.»

«Ζητώ την παραίτηση του Γκόρντλαν από το θρόνο,» είπε η Αάνθα, «και την επανενθρόνιση του Βένγκριλ.»

«Επομένως, η εικασία μου ήταν σωστή. Πώς βλέπεις, λοιπόν, τα πράγματα; Θα λυγίσει ο ταύρος;»

«Φοβάμαι πως όχι. Ή όχι εύκολα, τουλάχιστον.»

«Τι σου λέει ο Σάλβινρ;»

Κακώς είπα εκείνο το «Σάλβινρ;» στην αρχή, σκέφτηκε η Βασίλισσα Αάνθα. «Πιστεύει ότι θα είναι δύσκολο να κάνουμε τον Γκόρντλαν να παραιτηθεί. Ωστόσο, εγώ του πρότεινα να του μιλήσει την κατάλληλη στιγμή: δηλαδή, όταν θα είναι υπερβολικά πιεσμένος. Γιατί, Πόνκιμ, δεν τον έχω αποκλείσει μονάχα εγώ, αλλά και όλο το υπόλοιπο Νότιο Σαραόλν: ούτε το Δουκάτο Σάνβεκ εμπορεύεται μαζί του, ούτε το Γκέχβιν, ούτε, πιστεύω, και το Ντρίνθεκ.»

«Σου έχει μιλήσει, μέχρι στιγμής;»

«Εννοείς αν ήρθε σε διαπραγματεύσεις μαζί μου;»

Ο Πόνκιμ ένευσε.

«Όχι, δεν έχει έρθει σε διαπραγματεύσεις.»

«Ούτε θα έρθει,» τη διαβεβαίωσε. «Κάτι σχεδιάζει· και αυτό το κάτι θα πλήξει τον Σάλβινρ, πρώτα.» Ήπιε κρασί.

Πώς το γνωρίζει; απόρησε η Αάνθα. *Έχει κατασκόπους εντός της Όρφαλχ;* Αλλά, ύστερα, σκέφτηκε: *Όμως πιθανώς να μη χρειάζεται κατασκόπους, όταν μπορεί να επικαλεστεί τα Πνεύματα: αυτά βρίσκονται παντού…*

«Πώς ακριβώς θα τον πλήξει; Σχεδιάζει να τον σκοτώσει;»

«Δεν είμαι βέβαιος γι’αυτό,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Όμως νομίζω ότι σκοπεύει να φυλακίσει τη σύζυγο και το γιο του.»

Μα τον Ωκεανό! «Αυτό θ’αρχίσει εμφύλιο πόλεμο μέσα στην Όρφαλχ!»

«Όχι αν ‘εξαφανιστούν μυστηριωδώς’, Βασίλισσα Αάνθα.»

«Δηλαδή, ο Γκόρντλαν σχεδιάζει να τους φυλακίσει κάπου όπου κανείς δε θα μπορεί να τους βρει;»

«Έτσι πιστεύω,» είπε ο Πόνκιμ.

«Αν τα ξέρεις όλ’αυτά, γιατί δεν έχεις ειδοποιήσει τον Σάλβινρ; Ή, μήπως, το έχεις κάνει ήδη;»

«Δεν το έχω κάνει.»

«Γιατί, Πόνκιμ; Αν δεν τον ειδοποιήσεις εσύ, τότε πρέπει εγώ κάπως να–»

«Βασίλισσα Αάνθα, δεν υπήρχε χρόνος,» εξήγησε ο Βασιληάς. «Η επιχείρηση του Γκόρντλαν βρισκόταν ήδη εν εξελίξει, όταν το έμαθα. Μάλλον, τώρα που μιλάμε, η σύζυγος και ο γιος του Σάλβινρ θα βρίσκονται στα μπουντρούμια του παλατιού, υπό φρούρηση. Ενώ ο Δούκας είναι κάπου αλλού, απ’ό,τι κατάλαβα…»

«Κάπου αλλού;»

«Δεν ξέρω πού ακριβώς. Πάντως, έτσι είπε ο Γκόρντλαν, όταν τον κατασκόπευα.»

«Και πάλι, πρέπει να τον ειδοποιήσεις!» επέμεινε η Αάνθα.

«Θα τον ειδοποιήσω,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Και θα προσπαθήσω να βοηθήσω την κατάσταση όσο το δυνατόν περισσότερο. Άλλωστε, γιαυτό βρίσκομαι εδώ… και γιαυτό ζητώ την προσωρινή σου φιλοξενία, Βασίλισσα Αάνθα.»

Εκείνη δίστασε, για λίγο· ύστερα, έγνεψε καταφατικά. «Θα την έχεις.»

«Επίσης, όσο γίνεται λιγότεροι πρέπει να μάθουν ότι βρίσκομαι εδώ και ότι βοηθάω, επειδή έχω ήδη υποσχεθεί στον Αντιβασιλέα Σόλμορχ πως δε θα ανακατευτώ.»

«Στον Αντιβασιλέα Σόλμορχ; Πού τον συνάντησες;»

«Θα σου πω, Βασίλισσα Αάνθα.» Ο Πόνκιμ ήπιε άλλη μια γουλιά κρασί.

*

Ο Σάλβινρ πήγε στον Ελμάντρην και στους Παρατηρητές, στο κρυφό τους άντρο μέσα στην Όρφαλχ. Τους μίλησε για τον Γκόρντλαν και για την κατάσταση, ζητώντας την άποψή τους. «Τι πρέπει να κάνω, τώρα; Ποιο είναι το πιο σωστό σχέδιο δράσης; Να σκοτώσω τον σφετεριστή; Πώς αλλιώς μπορώ να τον αδρανοποιήσω;» Αυτοί ήταν Αργκανθικιανοί κατάσκοποι και πιθανώς να γνώριζαν περισσότερα περί μηχανορραφιών από εκείνον. Τέτοιου είδους άνθρωποι όλη τους τη ζωή υπηρετούσαν καταχθόνιους ευγενείς που ο ένας προσπαθούσε να βγάλει το μάτι του άλλου.

«Προτού τον σκοτώσετε, Άρχοντά μου,» τον συμβούλεψε ο Ελμάντρην, «θα πρέπει να σκεφτείτε τι συνέπειες μπορεί να έχει αυτό.»

«Σαφώς. Κι εσύ τι πιστεύεις;»

«Εσείς πρέπει να κρίνετε. Νομίζετε ότι ο στρατός, ύστερα από τη δολοφονία του Γκόρντλαν, θα έρθει μαζί σας, θα σας ακολουθήσει; Ή, μήπως, θα κάνει μια δεύτερη ανταρσία, για ν'ανεβεί ένας καινούργιος σφετεριστής στο θρόνο;»

Δεν είχε άδικο σ'ό,τι έλεγε ο Ελμάντρην, όμως ποιος θα μπορούσε να είναι αυτός ο σφετεριστής; Ποιος θα έκανε την ανταρσία; Αμέσως, στο μυαλό του Σάλβινρ ήρθαν ο Δώβαρ και ο Μιντάνορ, το Τσακάλι και η Ύαινα. Τώρα, ήταν κι οι δυο τους Στρατηγοί· δεν αποκλείεται να επιχειρούσαν οτιδήποτε, επομένως…

«Όμως δε μπορούν να ενεργήσουν, όταν δεν έχουν λόγο, Άρχοντά μου.»

«Και πώς *δεν* θα τους δώσω λόγο, Ελμάντρην;»

«Δε θα σκοτώσετε τον Γκόρντλαν.»

«Μα, τότε, δεν κάνουμε τίποτα, σωστά;»

«Όπως είπατε κι εσείς αρχικά, πρέπει να υπάρχουν κι άλλες λύσεις. Εκτός, βέβαια, κι αν έχετε την πεποίθηση ότι ο στρατός θα παραμείνει πιστός σε σας, ό,τι κι αν γίνει…»

Όχι, δεν είμαι σίγουρος γι'αυτό. Αν και, βέβαια, υπάρχουν ακόμα πιστοί διοικητές. Ο Έντρηλ και η Ερία ήρθαν αμέσως στο νου του. Όμως ήταν αυτοί ικανοί να συγκρατήσουν τους υπόλοιπους; *Δεν πρέπει να χύσουμε το αίμα των συμπατριωτών μας. Αυτό πρέπει, πάση θυσία, να αποφευχθεί.*

«Ελμάντρην, δεν είμαι σίγουρος για τίποτα, πλέον. Τι άλλες λύσεις υπάρχουν; Να… *εξαφανιστεί* ο Γκόρντλαν, ίσως;»

Ο Αργκανθικιανός μειδίασε στραβά. «Χα-χα-χα…! Άρχοντά μου, αρχίζετε και σκέφτεστε σαν εμάς. Πράγματι, αν ο σφετεριστής εξαφανιστεί, κανείς δε θα μπορεί να κατηγορήσει κανέναν–»

«Και πάλι, οι υποψίες πιθανώς να στραφούν εναντίον μου.»

«Όμως άλλο πράγμα είναι η δολοφονία κι άλλο εντελώς η 'μυστηριώδης εξαφάνιση'. Δε νομίζω ότι θα αποτελέσει αρκετά ισχυρό κίνητρο για ανταρσία.»

«Εκτός από αυτή τη λύση, τι άλλο υπάρχει;»

«Ποτέ δεν είστε ικανοποιημένος, Άρχοντά μου;…»

«Πρέπει να βρω την καλύτερη δυνατή λύση· δεν το καταλαβαίνεις;»

«Καταλαβαίνω,» είπε ο Ελμάντρην. «Και νομίζω ότι, ναι, υπάρχει μια ακόμα λύση: μια λύση που θα έπιανε στο Άργκανθικ. Εδώ, όμως, δεν είμαι καθόλου βέβαιος ότι θα πιάσει.»

«Εξήγησέ μου.»

«Θα μπορούσατε να δυσφημίσετε τον Γκόρντλαν, τόσο ώστε ο ίδιος ο στρατός να τον πετάξει απ'το θρόνο. Πιστεύετε ότι κάτι τέτοιο θα ήταν δυνατό;»

«Δεν ξέρω… Δεν έχω ιδέα πώς να τον δυσφημίσω… Τι να πω, δηλαδή;»

Ο Ελμάντρην φάνηκε σκεπτικός. «Θα μπορούσατε να διαδώσετε ότι τα έκανε όλα για να πάρει το θρόνο, να οδηγήσει το στρατό σε μια χαμένη μάχη, και, στο τέλος, να παραδώσει το Σαραόλν στα χέρια του Πόνκιμ.»

«Κανείς δε θα το πιστέψει αυτό. Ο Γκόρντλαν εναντιώνεται πολύ ένθερμα στον Πόνκιμ και στους δαιμονανθρώπους.»

«Ναι…» είπε ο Ελμάντρην. «Τούτο, όμως, θα ήταν ύποπτο, κανονικά –στο Άργκανθικ. Εκεί, όλοι θα νόμιζαν πως τα καμώματα του Γκόρντλαν είναι για να καλύψουν τους πραγματικούς του σκοπούς.»

«Αλλά δεν είμαστε στο Άργκανθικ, Ελμάντρην,» μούγκρισε ο Σάλβινρ. «Κι επομένως, δε θεωρώ ότι κάτι τέτοιο θα πιάσει.»

«Τότε, θα πρέπει ν'αποφασίσετε, Άρχοντά μου: απαγωγή ή δολοφονία.»

Τώρα, καθώς ο Δούκας επέστρεφε στο παλάτι, σκεφτόταν, πάλι, τα λόγια του Αργκανθικιανού κατασκόπου. Η συζήτησή τους είχε πάρει όλο το απόγευμα, αλλά ορισμένα της κομμάτια επέστρεφαν, ξανά και ξανά, στο νου του Σάλβινρ, στοιχειώνοντάς τον.

«Τότε, θα πρέπει ν'αποφασίσετε, Άρχοντά μου: απαγωγή ή δολοφονία.»

Αλλά δεν ήξερε πιο απ'τα δύο να επιλέξει. Η απαγωγή τού έμοιαζε πιο σωστή –δεν μπορούσε να σκοτώσει τον Γκόρντλαν, με τον οποίο κάποτε είχε συμπολεμήσει· κι επιπλέον, ήταν και το θέμα της πιθανής ανταρσίας–, αλλά η δολοφονία ήταν πολύ πιο εύκολη –το βέλος μιας βαλλίστρας από απόσταση, όπως του είχε εξηγήσει ο Ελμάντρην· τίποτα παραπάνω, τίποτα λιγότερο.

Αν, όμως, ξεκινήσω χάος έτσι;

Αλλά, αν ο Σάλβινρ δεν σκότωσε τον Γκόρντλαν, τότε ο Γκόρντλαν θα σκότωνε εκείνον. Ο Δούκας ήταν βέβαιος γι'αυτό. Ο νέος Βασιληάς ήθελε να τον εξολοθρεύσει. Τον έβλεπε ως απειλή, και δεν είχε άδικο: ο αδελφός του Βένγκριλ είχε, δύο φορές, δολοφονήσει κι εξαφανίσει τους πράκτορές του.

Ωστόσο, γιατί να μην προσπαθήσω να εξομαλύνω την κατάσταση; Δεν είναι κανείς να ρίχνει λάδι στη φωτιά…

Πέρασε τον κήπο, μηχανικά, μπήκε στο παλάτι, και κατευθύνθηκε προς το δωμάτιό του, ενώ οι τελευταίες ακτίνες των ήλιων εισέβαλαν στους διαδρόμους από τα ανοιχτά παράθυρα, βάφοντάς τους με ένα πορτοκαλοκόκκινο φως, που στις άκρες γινόταν ολοπόρφυρο, μπλε, και μοβ.

Η δολοφονία είναι πιο ριψοκίνδυνη· δε συμφέρει. Αλλά, αν η απαγωγή αποτύχει, τότε τα αποτελέσματα πιθανώς να είναι χειρότερα… Αναστέναξε. *Τι θα έκανε ο Βένγκριλ σ'αυτή την κατάσταση; Α, ναι, φυσικά: Ο Βένγκριλ θα τραβούσε το ξίφος του και θα κατέσφαζε τον Γκόρντλαν, καθισμένο στο θρόνο. Γιατί δεν το κάνω κι εγώ έτσι; Φοβάμαι; Τι; Ότι θα πεθάνω; Ότι δε θα επιτύχω τίποτα μ'αυτό τον τρόπο; Ότι θα οδηγηθούμε, πάλι, σε εξέγερση; Γιατί μ'εμένα τα πράγματα περιπλέκονται;*

Άνοιξε την πόρτα του δωματίου του και μπήκε. «Λάρκνα;»

Καμια απάντηση. Η Δούκισσά του πρέπει να ήταν στο μπάνιο.

Ο Σάλβινρ έβγαλε τις μπότες και το γιλέκο του, και ξάπλωσε ημίγυμνος στο κρεβάτι, χαμένος στις σκέψεις.

Γιατί δεν μπορώ να πάρω μια απόφαση; μούγκρισε εντός του. *Πρέπει ν'αποφασίσω! Κι ό,τι είναι να γίνει ας γίνει.* Αλλά, θα αγνοούσε τα αποτελέσματα που μπορεί να είχαν οι πράξεις του; *Όχι, δεν μπορώ να το κάνω αυτό…*

Ο Σάλβινρ νόμιζε ότι κάποιος είχε βάλει το κεφάλι του στη μέγγενη, πιέζοντάς το με μίσος και λύσσα. Σηκώθηκε, απότομα, από το κρεβάτι. Γέμισε ένα ποτήρι με νερό και το στράγγισε.

Ύστερα, θυμήθηκε. *Πού είναι η Λάρκνα;*

«Λάρκνα;»

Πάλι, καμια απόκριση.

Ο Σάλβινρ πήγε στο μπάνιο και χτύπησε την πόρτα. «Λάρκνα; Είσαι μέσα, καρδιά μου;»

Η φωνή εισέβαλε απροειδοποίητα στο μυαλό του: *Δε θα τη βρεις εδώ, Δούκα Σάλβινρ.*

«Τι! Ποιος;»

Εγώ είμαι, ο Πόνκιμ.

Σφετεριστή. Τι θέλεις; Τι μου είπες, τώρα;

Ότι δε θα βρεις τη σύζυγό σου εδώ. Ούτε το γιο σου θα βρεις στο διπλανό δωμάτιο.

Γιατί; Αν–

Όχι, δεν ευθύνομαι εγώ για τούτο, Δούκα Σάλβινρ. Εγώ, απλά, ξέρω ποιος τους απήγαγε.

Ο Σάλβινρ αισθάνθηκε να ζαλίζεται. Γέμισε άλλο ένα ποτήρι με νερό και κάθισε στην καρέκλα του γραφείου του.

Πόνκιμ, αν προσπαθείς να με κοροϊδέψεις, καταραμένο κάθαρμα! «γρύλισε».

Δεν είναι τέτοια η πρόθεσή μου. Αλλά ηρέμησε, πρώτα, για να κουβεντιάσουμε…

Είσαι τρελός; Μου λες ότι απήγαγαν τη Λάρκνα και τον Τάνβαρ! Πώς περιμένεις να ηρεμήσω, δαιμονόφιλε προδότη;

Αν δεν ηρεμήσεις, θα αυτοκαταστραφείς, Δούκα Σάλβινρ. Προσπάθησε να ελέγξεις τον εαυτό σου, επομένως.

Ο Σάλβινρ πήρε μια βαθιά ανάσα, και άδειασε και το δεύτερο ποτήρι, μονομιάς. *Ποιος τους πήρε, Πόνκιμ; Ο Γκόρντλαν;*

Δεν άργησες να το βρεις και μόνος σου.

Ο καταραμένος σφετεριστής! Ο Σάλβινρ πετάχτηκε όρθιος, εκτοξεύοντας το ποτήρι στον αντικρινό τοίχο και κάνοντάς το κομμάτια. «Θα τον σκοτώσω!» Έπιασε τη λαβή του σπαθιού στη ζώνη του.

Σου είπα ότι η οργή σου θα σε καταστρέψει, Δούκα Σάλβινρ. Περίμενε!

Άφησε το μανίκι του όπλου, αλλά δεν κάθισε. *Τι να περιμένω;*

Πιστεύεις ότι θα τους βρεις έτσι; Ο Γκόρντλαν τούς έχει κρύψει, και δε θα σου πει πού βρίσκονται. Θα αρνηθεί, μάλιστα, ότι τους απήγαγε.

Θα σε εκβιάσει, με σκοπό να σε κάνει πιστό σα σκυλάκι, Δούκα Σάλβινρ.

Δε θα το επιτρέψω αυτό, Πόνκιμ! Πήρα την απόφασή μου: θα τον σκοτώσω!

Ναι, συμφωνώ. Αλλά όχι έτσι, ορμώντας καταπάνω του με τραβηγμένο ατσάλι, σα μανιασμένος ταύρος. Πρέπει να κινηθείς πιο… ευέλικτα.

Έχω τους Παρατηρητές γι'αυτό.

Τους ποιους;

Τους Παρατηρητές. Είναι κατάσκοποί μου, Πόνκιμ. Μπορούν να σκοτώσουν τον Γκόρντλαν, φτάνει να τους το ζητήσω.

Τότε, γιατί διστάζεις;

ΞΕΡΕΙΣ γιατί διστάζω, καταραμένε!

Τώρα, όμως, πιστεύω πως δεν έχεις, πλέον, λόγο δισταγμού…

Γνωρίζεις πού κρατά τη Λάρκνα και το γιο μου;

Ναι: στο δεύτερο επίπεδο των μπουντρουμιών του παλατιού. Αλλά δε θα σ'αφήσει να περάσεις. Έχει βάλει φρουρούς στο μέρος.

Πώς τα ξέρεις όλ'αυτά, Πόνκιμ;

Δούκα Σάλβινρ, δεν υπάρχει τίποτα που να συμβαίνει μέσα στο Σαραόλν και να μην το ξέρω. Σ'εμένα ανήκει το Μάτι του Βασιλείου…

Οι δαίμονες να σε πάρουν! Ελπίζω να λες αλήθεια, προδότη!

Αλήθεια σού λέω. Πήγαινε στο δεύτερο επίπεδο των μπουντρουμιών και θα δεις ότι θα σε διώξουν. Αν και δε θα πρότεινα να επιχειρήσεις κάτι τέτοιο, τώρα. Καλύτερα ο Γκόρντλαν να πεθάνει…

Ο Σάλβινρ άκουσε, ξαφνικά, έναν ήχο από την πόρτα του δωματίου του. Στράφηκε και είδε ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτί να έχει περάσει από κάτω. Πλησίασε και το σήκωσε. Τα χέρια του έτρεμαν.

Το άνοιξε.

Οι οικογένειες των προδοτών θεωρούνται επίσης προδότες. Αποτελούν, όμως, και καλό τρόπο για να πληρώνεις τους προδότες για τις πράξεις τους.

«Αααρρρρ!» Ο Σάλβινρ κομμάτιασε το ανώνυμο μήνυμα μέσα στις γροθιές του. Άνοιξε την πόρτα και κοίταξε, δεξιά κι αριστερά, στον διάδρομο… ο οποίος ήταν άδειος.

Έκλεισε την πόρτα, με πάταγο.

Δεν ξέρει ότι έχω τους Παρατηρητές, ο μπάσταρδος! συλλογίστηκε ο Σάλβινρ. *Δεν ξέρει, και με θεωρεί άοπλο! Αλλ'αυτό θα τον καταστρέψει!*

Οι σκέψεις του ήταν τόσο κραυγαλέες και έντονες που αντήχησαν στον Πνευματικό Κόσμο, με αποτέλεσμα ο Πόνκιμ να τις ακούσει και ν'αποκριθεί:

Κι από μένα, Δούκα Σάλβινρ, θα έχεις ό,τι βοήθεια δύναμαι, εξ αποστάσεως, να σου προσφέρω…

*

Η Βασίλισσα Δήνκα –τουλάχιστον, *κάποτε* ήταν Βασίλισσα του Σαραόλν– τον είχε καλέσει στα διαμερίσματά της. Ο Κόρναλθορ δεν μπορούσε να φανταστεί το λόγο, αλλά– Μάλλον δεν *ήθελε* να τον φανταστεί, συνειδητοποίησε, καθώς βάδιζε μέσα στους διαδρόμους του παλατιού, πηγαίνοντας να την επισκεφτεί· γιατί, αν χρησιμοποιούσε τη φαντασία του, θα συλλογιόταν πράγματα τα οποία ήταν βέβαιος πως ανήκαν μονάχα στο νου του και πουθενά αλλού.

Τις τελευταίες ημέρες, η Αρχόντισσα –αυτός πρέπει να ήταν ο σωστός τίτλος για εκείνη, τώρα– Δήνκα ήταν παραπάνω από φιλική μαζί του, τολμούσε να παραδεχτεί ο Κόρναλθορ. Του μιλούσε περισσότερο από οποτεδήποτε άλλοτε θυμόταν, ρωτώντας τον διάφορα άσχετα πράγματα: πράγματα που δε θα τον ρωτούσε κανείς

επειδή ήταν σύμβουλος δημοσίας τάξης. Και τον είχε αγγίξει κιόλας, παραπάνω από μία φορά. Είχε πιάσει το χέρι του, για να τον οδηγήσει κάπου· είχε τριφτεί τυχαία (;) επάνω του· είχε στηριχτεί στον ώμο του, για λίγο· είχε–

Είναι μονάχα η φαντασία μου. Η πρόσκληση της Αρχόντισσας Δήνκα δεν έχει καμία *σχέση μ'όλα τούτα! Είμαι παντρεμένος άνθρωπος, στο κάτω-κάτω· το γνωρίζει…*

Στάθηκε μπροστά από την πόρτα και χτύπησε.

Η Δήνκα άνοιξε. Και τα μάτια του Κόρναλθορ δεν έμειναν για πολύ στο πρόσωπό της· ασυναίσθητα, γλίστρησαν στο λαιμό της και στη μεγάλη, μυτερή λαιμόκοψη του πράσινού της φορέματος, η οποία έφτανε ως την κοιλιά, περνώντας ανάμεσα από τα στήθη της και αποκαλύπτοντας ένα προκλητικό μέρος τους.

Ίσως, τελικά, η φαντασία του να μην έκανε λάθος για την πρόσκλησή της.

Ανοησίες σκέφτομαι τώρα! Απλά, κάνει ζέστη, και η Βασίλισσα– η Αρχόντισσα Δήνκα αποφάσισε να–

«Πέρασε, Κόρναλθορ.»

«…Μάλιστα, Βασίλισσά μου– Καλησπέρα, θέλω να πω.» Χαμογέλασε και μπήκε. *Τι αηδίες λέω; Το μυαλό μου καλπάζει.*

Η Δήνκα έκλεισε την πόρτα και στράφηκε στον σύμβουλο δημοσίας τάξης. Εκείνος τώρα πρόσεξε, για πρώτη φορά, τα μακριά, αστραφτερά σκουλαρίκια στ'αφτιά της. Επίσης, παρατήρησε ότι τα μαλλιά της ήταν λυτά και καλοχτενισμένα, πέφτοντας σπαστά στους ώμους της. Δεν είχε ποτέ συνειδητοποιήσει ότι ήταν τόσο όμορφη η Βασίλισσα του Σαραόλν. *Επειδή δε σκεφτόμουν ανοησίες, τότε! Και πρέπει να σταματήσω να τις σκέφτομαι και τώρα!*

«Κάθισε.»

Ο Κόρναλθορ κάθισε στον καναπέ που βρήκε κοντά του. «Πώς θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω;» Αποφάσισε να μην πει ούτε «Αρχόντισσά μου» ούτε «Βασίλισσά μου», γιατί δεν ήξερε ποιο θα

ταίριαζε καλύτερα. Δηλαδή, το πρώτο μάλλον ταίριαζε, όμως ίσως να πρόσβαλε τη Δήνκα, και δεν ήθελε να το κάνει αυτό.

Την είδε να γεμίζει δύο κύπελλα με κρασί και να του προσφέρει το ένα.

«Ευχαριστώ, Βασίλισσά μου.» Αυτό του ξέφυγε, και το μετάνιωσε, αλλά ήταν αργά για να το πάρει πίσω. Και ούτε το φόρεμά της, ούτε οι κινήσεις της, ούτε το αχνό, πονηρό χαμόγελό της, ούτε ο τρόπος που τον κοίταζε τον άφηναν να συγκεντρώσει τις σκέψεις του.

Η Δήνκα κάθισε δίπλα του, αγγίζοντας το γόνατό του και πίνοντας μια γουλιά κρασί. «Αισθάνομαι ξαναζωντανεμένη, Κόρναλθορ, τώρα που ελευθερώθηκα,» είπε.

«Καταλαβαίνω, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τι θα θέλατε από εμένα, όμως;»

«Απλά να μ'ακούσεις λίγο. Δεν έχω κανέναν για να μιλήσω εδώ. Είμαι προδομένη από όλους, και μόνη…» Έγειρε επάνω του. «Δεν έχω, πλέον, κανέναν άνθρωπο να εμπιστευτώ σ'ετούτη την Αυλή, Κόρναλθορ…»

«Α… αυτό δεν είναι αλήθεια· έχετε πάντα εμένα. Μπορείτε να μ'εμπιστευτείτε.» Ήπιε κι εκείνος μια –μεγάλη– γουλιά κρασί. Μάλλον, η Δήνκα ήθελε λίγη παρηγοριά, τίποτα περισσότερο. Άλλωστε, ήταν δύσκολη περίοδος γι'αυτήν, όσο ο Πόνκιμ την είχε φυλακισμένη, περιορισμένη σ'ένα–

«Το ήξερα ότι έπρεπε να σου μιλήσω, Κόρναλθορ,» αποκρίθηκε η Δήνκα, μ'έναν ελαφρύ αναστεναγμό, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του. «Το ήξερα ότι θα ήσουν ακόμα πιστός σ'εμένα. Σ'αγαπώ όσο κανέναν μου υπήκοο…»

«Σας ευχαριστώ, Βασίλισσά μου,» είπε εκείνος, νιώθοντας άβολα, αλλά μη θέλοντας κιόλας να κουνηθεί, μήπως τη θίξει.

Η Δήνκα σήκωσε το κεφάλι της από τον ώμο του και ήπιε μια γουλιά κρασί, κοιτώντας τον πάνω απ'την άκρη του κυπέλλου. Κοιτώντας τον έντονα. Η ζέστη του βραδιού είχε ξαφνικά δυναμώσει, συνειδητοποίησε ο Κόρναλθορ. Ήπιε κι εκείνος κρασί.

«Κάνει ζέστη, δεν κάνει;» τον ρώτησε η Δήνκα, μ'ένα στραβό, προκλητικό μειδίαμα στα σαρκώδη, βαμμένα της χείλη.

«Ε, ναι, ναι, Βασίλισσά μου. Τούτο το Καλοκαίρι είναι ανυπόφορα ζεστό, θα έλεγα.»

«Δεν είναι αυτό. Είναι ότι παραντύνεσαι, πιστεύω…»

«Πρέπει να έχετε δίκιο, Βασίλισσά μου.»

«Άσε με να σε βοηθήσω…» Ακούμπησε το κύπελλο σε ένα χαμηλό, ξύλινο τραπεζάκι κοντά τους και έπιασε τα κουμπιά της τουνίκας του, ξεκουμπώνοντάς τα ένα-ένα.

«Βασίλισσά μου, δεν είναι πρέπον!» διαμαρτυρήθηκε ο Κόρναλθορ.

«Φυσικά και είναι,» αποκρίθηκε η Δήνκα. «Είναι, μάλιστα, το λιγότερο που μπορώ να κάνω για τον πιο αγαπημένο μου υπήκοο, Κόρναλθορ…» Μιλούσε αργά, και ως τώρα είχε ξεκουμπώσει όλα τα κουμπιά του, για να σύρει ηδονικά τις παλάμες των χεριών της επάνω στο στέρνο του.

«Βασίλισσά μου, σας παρακαλώ.» Ο σύμβουλος άφησε το κύπελλό του στο τραπεζάκι, και πήρε τα χέρια της μέσα στα δικά του. «Θα μας παρεξηγήσουν.»

Η Δήνκα γέλασε. «Ποιοι; Δεν είναι κανένας εδώ.» Πλησίασε το πρόσωπό της στο δικό του. «Μονάχα οι δυο μας, αγάπη μου…» Τα χείλη της κόλλησαν, στιγμιαία, επάνω στα χείλη του.

Όχι, δεν είναι της φαντασίας μου, τελικά! σκέφτηκε ο Κόρναλθορ, νιώθοντας το σώμα του ν'ανταποκρίνεται στο κάλεσμά της, και ξέροντας ότι αυτό δεν ήταν σωστό.

«Βασίλισσά μου… σας παρακαλώ… Ο Βασιληάς Βένγκριλ θα με σκοτώσει…»

«Χα-χα-χα-χα!» γέλασε η Δήνκα, κάνοντας το κεφάλι της πίσω. Ύστερα, τον κοίταξε ξανά στο πρόσωπο. «Γλύκα μου, ο Βένγκριλ θα σε σκοτώσει ούτως ή άλλως, αν ποτέ σε συναντήσει. Πήγες με τον Πόνκιμ.»

«Μα, δε-δεν είχαμε άλλη επιλογή, τότε!»

«*Πάντα* υπάρχει επιλογή,» είπε η Δήνκα. «Θα μπορούσες να επιλέξεις το θάνατο ή τα βασανιστήρια που πιθανώς ν'αποφάσιζε να σου κάνει ο Σφετεριστής.»

Ο Κόρναλθορ ξεροκατάπιε.

«Βλέπεις, λοιπόν;» Η Δήνκα χάιδεψε το μάγουλό του. «Δεν έχεις τίποτα να χάσεις.» Η γλώσσα της έγλειψε τα χείλη του. Το δεξί της χέρι έπιασε το αριστερό του και το πέρασε μέσα στη βαθιά λαιμόκοψη του φορέματός της, λίγο πιο πάνω απ'την κοιλιά. Ο Κόρναλθορ αισθάνθηκε την τρυφερή σάρκα της Βασίλισσάς του – της γυναίκας που *κάποτε* ήταν Βασίλισσά του–, ένιωσε το αίμα του να βράζει κάτω απ'το πετσί του. Την ήθελε, τώρα.

«Η σύζυγός μου… Θα με σκοτώσει εκείνη, άμα δε με σκοτώσει ο Βέν–»

Η Δήνκα τον σώπασε, φιλώντας τον ξανά, βάζοντας τη γλώσσα της μέσα στο στόμα του. Για αρκετή ώρα κράτησε το φιλί τους και, ύστερα, εκείνη τραβήχτηκε πίσω· κι οι δυο τους ήταν λαχανιασμένοι.

Η Δήνκα γέλασε, και είπε: «Η γυναίκα σου δεν είν'ανάγκη να μάθει τίποτα. Εκτός, φυσικά, κι αν αισθάνεσαι υποχρεωμένος να της το πεις.» Γέλασε, πάλι.

«Βασίλισσά μου, είστε τόσο γλυκιά…!» αποκρίθηκε, ξέπνοα, ο Κόρναλθορ, πιάνοντας τις άκριες του ντεκολτέ του φορέματός της και παραμερίζοντας το ένδυμα από τους ώμους της, αφήνοντάς το να πέσει ως τη μέση της, και χώνοντας το πρόσωπό του μέσα στα ζουμερά της στήθη, ανεβαίνοντας στο λαιμό της, φτάνοντας στα χείλη της, φιλώντας την παθιασμένα.

«Χα-χα… Κόρναλθορ, με βρίσκεις πιο επιθυμητή απ'τη γυναίκα σου, τολμώ να πω,» μουρμούρισε η Δήνκα κοντά σ'αφτί του, ενώ εκείνος τώρα έγλειφε τον ώμο της.

Η Βασίλισσα, φυσικά, γνώριζε ότι η σύζυγός του δεν ήταν καμια καλλονή· και, για την ακρίβεια, ο Κόρναλθορ έπρεπε να παραδεχτεί πως ουδεμία σχέση είχε με καλλονή: ήταν… απλή γυναίκα, στην

καλύτερη περίπτωση. Αλλά την είχε νυμφευθεί επειδή αυτό ήταν το πρέπον για εκείνον και την οικογένειά του, ασφαλώς. Οι ευγενείς δεν είχαν τη δυνατότητα να παντρεύονται όποια ήθελαν. Έπρεπε να υπάρχει κάποιο, σχετικό τουλάχιστον, όφελος από κάθε γάμο.

Αλλά τώρα, μια τόσο όμορφη γυναίκα, σαν τη Βασίλισσα Δήνκα, βρισκόταν κοντά του, και τον ήθελε. Ο νους του ξέχασε ποιος ήταν και ποια ήταν η θέση του. Την άφησε να τον καβαλήσει επάνω στον καναπέ, μέχρι που κι οι δυο τους είχαν ικανοποιηθεί· και, μετά, την απόλαυσε άλλες δύο φορές στο ψηλό κρεβάτι, ενώ, τη μία, τα χέρια της έσφιγγαν τα κάγκελα και, τη δεύτερη, τα χείλη της ζουλούσαν τ'αφτί του. Έπειτα, ο Κόρναλθορ έπεσε σε έναν βαθύ λήθαργο, ως την αυγή, που η ερωμένη του τον ξύπνησε βιαστικά.

Κεφάλαιο Εξηκοστό

Όσο περισσότερα κλειδιά έχει κανείς στη διάθεσή του σε τόσο πιο πολλά δωμάτια μπορεί να έχει πρόσβαση. Και, σε όσο περισσότερα δωμάτια έχει πρόσβαση, τόσο πιο μεγάλη είναι η δύναμή του. Εκείνος δε που κρατά τα κλειδιά όλων των δωματίων είναι ο κυρίαρχος του παιχνιδιού.

—Αργκανθικιανό απόφθεγμα

Αυτοί οι Αργκανθικιανοί ή πρέπει να είχαν μεγάλη εκτίμηση για το Βασιληά του ή πρέπει να τον φοβόνταν πολύ. Σ'αυτό το συμπέρασμα είχε καταλήξει ο Βόνιορ, κρίνοντας από το δωμάτιο το οποίο του είχαν δώσει για να διαμείνει στο παλάτι. Ήταν ολόκληρο διακοσμημένο με ταπετσαρίες και πίνακες, χρυσαφένια και ασημένια στολίδια, λευκές περίτεχνα καμωμένες γιρλάντες στις κουρτίνες των δύο παραθύρων, ένα ψηλό διπλό κρεβάτι με αραχνοΰφαντες κουρτίνες, ντουλάπα με ρούχα αρχοντικά, και άλλα πράγματα που ο Βόνιορ δεν είχε ούτε στο δικό του παλάτι, στη Χάργκοχ. Δεν ήταν άνθρωπος που αρεσκόταν τόσο στις πλούσιες ενδυμασίες και στα περιττά στολίδια· δεν έλεγε όχι σε μια καθωσπρέπει, σεβαστή εμφάνιση, μα δεν του άρεσαν και τα πολλά-πολλά.

Το όνειρο που έβλεπε, προτού ξυπνήσει, ήταν αγχώδες. Βρισκόταν, λέει, σε μια αχανή αίθουσα κι από παντού τον ατένιζαν γνωστά και άγνωστα πρόσωπα. Είδε πολλούς από τους Αργκανθικιανούς άρχοντες που γνώρισε χτες, καθώς και τη Χόλκραδ, τον Ζάρβημ, τον Βασιληά του, τη Νερενία, την παλιά του σύζυγο Θάρνα, ακόμα και μερικούς δαιμονανθρώπους.

Σηκώθηκε απ'το κρεβάτι νιώθοντας το κεφάλι του μουδιασμένο. Πήγε στο μπάνιο, για να λουστεί και να ετοιμαστεί, και ύστερα άρχισε να ντύνεται με τα δικά του ρούχα· αυτά που του είχαν βάλει οι Αργκανθικιανοί στη ντουλάπα ούτε που τα άγγιξε για να δει τι ήταν.

Καθώς ντυνόταν, η πόρτα χτύπησε, και μια ανέγνωρη γυναικεία φωνή ακούστηκε: «Άρχοντά μου, η συνεδρίαση του Συμβουλίου θα ξεκινήσει σε λίγο.» Κάποια υπηρέτρια, μάλλον.

«Έρχομαι αμέσως,» αποκρίθηκε ο Βόνιορ.

«Μάλιστα, Άρχοντά μου.»

Ο Δούκας της Χάργκοχ τελείωσε με το ντύσιμο του και βγήκε από το δωμάτιο, για να δει μια κοπέλα να τον περιμένει απέξω, με την αμφίεση υπηρέτριας.

«Ακολουθήστε με, Άρχοντά μου. Θα σας οδηγήσω στην Αίθουσα του Συμβουλίου.»

Ο Βόνιορ την πήρε στο κατόπι, καθώς εκείνη άρχισε να βαδίζει μέσα στους διαδρόμους του παλατιού. Ήταν αυγή και η ζέστη δεν είχε πιάσει ακόμα. Ο Δούκας έκρινε πως ετούτη ήταν καλή ώρα για συμβούλιο· αργότερα, τα πράγματα θα γίνονταν ασφυκτικά.

Η υπηρέτρια τον οδήγησε μπροστά σε μία διπλή ξύλινη πόρτα, η οποία άνοιξε από τα χέρια δύο φρουρών, για να αποκαλύψει πίσω της ένα μεγάλο δωμάτιο, μ'ένα στρογγυλό τραπέζι στο κέντρο, γύρω από το οποίο κάθονταν οι Αργκανθικιανοί που του είχε γνωρίζει χτες η σύμβουλος Ροβιγκάν. Ο Βόνιορ προσπάθησε να τους θυμηθεί, καθώς τους κοίταζε. Ο κακάσχημος άντρας δεν μπορούσε να είναι άλλος από τον Δούκα Έσριθ. Η γυναίκα αριστερά αυτού –που ο Βόνιορ είχε την εντύπωση πως τον γλυκοκοίταζε, την προηγούμενη φορά– ήταν η Αρχόντισσα Σιρίμα, η μητέρα της Δούκισσας Ζέκαλ. Η άλλη γυναίκα, στα δεξιά του Έσριθ, ήταν… Ο Βόνιορ καταράστηκε τον εαυτό του, γιατί είχε ξεχάσει τ'όνομά της. Ύστερα απ'αυτήν, και πάντα προς τα δεξιά, βρισκόταν καθισμένη η νεαρή Δούκισσα… Δάρα. Μετά, η γηραιότερη Δούκισσα Σενίβα, με το γεράκι στον ώμο, ακόμα κι εδώ (!). Ακολουθούσαν ο Δούκας που του έμοιαζε ιδιαίτερα σκληρός άνθρωπος και ονομαζόταν… Ούτε κι αυτού το όνομα το θυμόταν. Στη συνέχεια, κάθονταν ο Δούκας Ζάρουν, ο Δούκας Βάνρελ, και η… Πριγκίπισσα Βαρονέσα Άσλια. Ενώ στην κορυφή του τραπεζιού βρισκόταν μια κοπέλα, την οποία ο Βόνιορ δεν αναγνώριζε.

«Καλή σας ημέρα, Δούκα Βόνιορ,» είπε η άγνωστη, και σηκώθηκε από το κάθισμά της. Οι υπόλοιποι τη μιμήθηκαν. «Με συγχωρείτε που δεν μπόρεσα να σας δω εχτές, όταν ήρθατε.» Βάδισε προς το μέρος του και του έδωσε το χέρι. «Είμαι η Μινίρα, Αντιβασίλισσα του Άργκανθικ, εν τη απουσία του Βασιληά Κιόλβ.»

Ο Βόνιορ αντάλλαξε μια χειραψία μαζί της, ενώ πίσω του η διπλή πόρτα της αίθουσας έκλεινε και τα μέλη του Συμβουλίου κάθονταν, πάλι, γύρω από το τραπέζι. «Χαίρω πολύ, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε.

«Παρομοίως, Άρχοντά μου.»

Παράξενο, σκέφτηκε ο Δούκας. *Μοιάζει ειλικρινής στα λόγια και στις εκφράσεις της, σε αντίθεση μ'όλους τους άλλους που γνώρισα εδώ.*

«Ελάτε,» είπε η Μινίρα· «έχουμε ετοιμάσει μια ειδική θέση για εσάς, δίπλα μου.»

Η Αντιβασίλισσα βάδισε προς την κορυφή του τραπεζιού και κάθισε στη θέση της, δεξιά της οποίας υπήρχε μια άλλη, άδεια θέση, που περίμενε τον αντιπρόσωπο του Βόρειου Σαραόλν.

Ο Βόνιορ κάθισε. «Καλημέρα, άρχοντές μου,» είπε.

«Καλημέρα, Δούκα Βόνιορ,» αποκρίθηκε η Σιρίμα, που καθόταν στα δεξιά του.

Οι υπόλοιποι τον καλημέρισαν, επίσης.

Ο Βόνιορ παρατήρησε ότι στο κέντρο του τραπεζιού βρισκόταν σχεδιασμένο το σύμβολο του Άργκανθικ –το ολόγιομο φεγγάρι, πλαισιωμένο από τέσσερα άστρα–, κάτι που δεν είχε προσέξει πριν.

«Δούκα μου,» είπε η Αντιβασίλισσα Μινίρα, «θα επιθυμούσατε να σας συστήσω στα μέλη;»

«Η σύμβουλος Ροβιγκάν ήδη το έχει κάνει,» αποκρίθηκε εκείνος, «αλλά, αν θέλατε να επαναλάβετε τη διαδικασία, Υψηλοτάτη, θα το εκτιμούσα, γιατί είμαι νέος στο Άργκανθικ και δε γνωρίζω τόσο καλά τους άρχοντές του.»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα,» είπε η Μινίρα, χαμογελώντας. «Απο δώ είναι η Αρχόντισσα Σιρίμα, εκπρόσωπος του Δουκάτου Έβμορ. Δίπλα της βρίσκεται….» Η Αντιβασίλισσα τούς σύστησε όλους, έναν-έναν· και ο Βόνιορ έμαθε πως αυτοί που είχε ξεχάσει ήταν η Αρχόντισσα Ενθέμα του Δουκάτου Ντάναρλ και ο Δούκας Τόρμπαλ, του Άρβεντμοκ.

«Σας ευχαριστώ, Υψηλοτάτη,» είπε στη Μινίρα.

«Παρακαλώ, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνη. Και προς όλους: «Μπορείτε να αρχίσετε.»

Δε μου φαίνεται να δείχνει και πολύ ενδιαφέρον για τούτη τη συνεδρίαση, παρά τους καλούς της τρόπους…

«Δούκα Βόνιορ,» είπε η Δούκισσα Σενίβα του Θέρμπον, «ο Βασιληάς σας ζητά να διαλύσουμε την Αντιδαιμονιακή Συμμαχία με τους Νότιους Σαραολνιανούς, σωστά; Και υποστηρίζει ότι δεν έχει εχθρικές προθέσεις απέναντί μας.»

«Ακριβώς έτσι είναι τα πράγματα, Δούκισσά μου,» απάντησε ο Βόνιορ. «Ο Βασιληάς Πόνκιμ επιθυμεί μονάχα διπλωματικές σχέσεις και εμπόριο με το Άργκανθικ. Δεν πιστεύει στις εχθροπραξίες.»

«Ωστόσο, οι δαιμονάνθρωποί του εισέβαλαν στο Σαραόλν πριν από λιγότερο από ένα χρόνο,» τόνισε ο Δούκας Τόρμπαλ.

«Κατ᾽αρχήν, Δούκα μου, θεωρώ πως πρέπει να ξεκαθαριστούν κάποια πράγματα,» είπε ο Βόνιορ. «Το πρώτο είναι ότι οι Μαγκραθμέλιοι δεν είναι ‘του Βασιληά μου’· απλά, ορούν αυτόν ως Εκλεκτό τους.» *Γιατί τον ορούν ως «Εκλεκτό», όμως;* σκέφτηκε, ξαφνικά. Κάτι νόμιζε ότι του διέφευγε… Ωστόσο, συνέχισε: «Έτσι, τον ακολούθησαν στο Σαραόλν, πιστεύοντας πως θα τους έδινε τη νίκη επάνω στους Σαραολνιανούς. Και πράγματι, τώρα, η Μάρβαθ είναι δική τους.»

«Αυτό, όμως, δεν απαντά στο ερώτημα ‘Γιατί να μην επιτεθούν και στο Άργκανθικ,’» παρατήρησε ο Δούκας Έσριθ.

«Επειδή δεν είναι τέτοια τα σχέδια του Βασιληά Πόνκιμ.» *Κάτι μου διαφεύγει εδώ… αλλά τι είναι;* «Ύστερα από έναν τόσο εξουθενωτικό πόλεμο, άρχοντές μου, μονάχα ένας ανόητος μονάρχης δε θα επιθυμούσε σταθερότητα.»

«Μετά, όμως, πιθανώς να αποφασίσει πως και το Άργκανθικ αποτελεί έδαφος προς κατάκτηση,» είπε η Δούκισσα Δάρα.

«Δεν είναι έτσι, Δούκισσά μου. Ίσα-ίσα που ο Βασιληάς Πόνκιμ επιθυμεί να κάνει ειρήνη ακόμα και με τους Νότιους Σαραολνιανούς, οι οποίοι ήταν εχθροί του. Είναι άνθρωπος που αποφεύγει τον

πόλεμο και προσβλέπει σε άλλους τρόπους επικοινωνίας μεταξύ των λαών.

»Όμως σκεφτείτε το κι αλλιώς: Ο Βασιληάς μου, μέχρι στιγμής, δεν σας έχει δώσει λόγο να πιστεύετε ότι αποβλέπει στην κατάκτηση του Άργκανθικ. Επομένως, είστε πρόθυμοι να ριψοκινδυνέψετε τους μαχητές σας σε έναν άσκοπο πόλεμο, με την *υποψία* ότι ίσως ο Βασιληάς Πόνκιμ κάποτε να στρέψει τη ματιά του εναντίον σας; Οι Νότιοι Σαραολνιανοί, που αποσκοπούν να επανακτήσουν τα παλιά τους εδάφη, είναι φυσικό να προσπαθούν να σας κάνουν να δείτε το μονάρχη μου ως απειλή, άρχοντές μου –γιατί έχουν τα δικά τους συμφέροντα από έναν τέτοιο πόλεμο. Δεν τους ενδιαφέρουν οι απώλειες που θα έχει το Άργκανθικ. Ενδιαφέρονται να ξαναπάρουν την πρωτεύουσά τους, Μάρβαθ, και όλο το Βασίλειο που κατέκτησαν οι Μαγκραθμέλιοι. Κι αν το Άργκανθικ βγει ζημιωμένο απ' αυτή την υπόθεση, τόσο το καλύτερο για εκείνους! Άλλωστε, ποτέ δεν ήταν φίλοι μαζί σας. Σε αντίθεση με τον Βασιληά Πόνκιμ, ο οποίος προτείνει φιλία ανάμεσα στο Βόρειο Σαραόλν και στο Άργκανθικ.»

Κανένας δε μίλησε, καθώς συλλογιόνταν τα λόγια του.

Καλό αυτό. Τους έδωσα κάτι για να σκεφτούν.

«Έχει γίνει κάποια κίνηση καλής πίστης από μέρος του Βασιληά σας, Δούκα Βόνιορ;» ρώτησε ο Τόρμπαλ.

«Ο Βασιληάς Πόνκιμ έχει προστάξει τα συνοριακά δουκάτα να φερθούν φιλικά προς τους ερχόμενους από το Άργκανθικ εμπόρους. Μάλιστα, στο Δουκάτα Χάργκοχ, όπου άρχω μαζί με τη σύζυγό μου, Δούκισσα Νερενία, οι φόροι εμπορίου έχουν ελαττωθεί κι ένας δρόμος που θεωρείτο στοιχειωμένος μέχρι στιγμής χρησιμοποιείται και πάλι, από τότε που ο Βασιληάς μας έδιωξε την κατάρα από επάνω του· γιατί πρέπει να γνωρίζετε πως είναι και πολύ ισχυρός μάγος, εκτός των άλλων του προσόντων ως μονάρχης. Θα έχετε πολλά να κερδίσετε από τις φιλικές σχέσεις μαζί του.»

«Τη μαγεία δεν είναι κανείς να την εμπιστεύεται,» μουρμούρισε η Δούκισσα Δάρα, αρκετά δυνατά ώστε να ακουστεί.

«Ακόμα και όταν σας εξυπηρετεί, Δούκισσά μου;» έθεσε το ερώτημα ο Βόνιορ. «Ο Βασιληάς Πόνκιμ είναι εξαιρετικά ικανός στην τέχνη του *–χαρισματικός,* θα έλεγα– και ξέρει τι κάνει, καθώς και πότε οφείλει να ενεργήσει.»

«Τότε, γιατί δεν ξεστοίχειωσε αυτό το δρόμο νωρίτερα;»

«Επειδή δεν είχε τη δυνατότητα. Έγιναν πολλές ανακατατάξεις, προτού μπορέσει να καθίσει ήρεμος στο θρόνο.»

«Η επιχειρηματολογία σας ακούγεται πειστική, Δούκα Βόνιορ,» είπε ο Έσριθ, «αλλά θα πρέπει να κατανοήσετε ότι δεν ξέρουμε ακόμα ποιον να εμπιστευτούμε.»

«Τότε, είναι απλό, Άρχοντά μου: Εμπιστευτείτε εκείνον που σας συμφέρει περισσότερο. Ο Βασιληάς μου σας πρότεινε αμοιβαίο κέρδος· οι Νότιοι Σαραολνιανοί σάς προτείνουν έναν πόλεμο από τον οποίο οφείλω να σας προειδοποιήσω πως θα ζημιωθείτε.»

«Όλοι οι πόλεμοι συνεπάγονται κάποια ζημιά,» είπε ο Τόρμπαλ. «Εκεί που ποντάρει κανείς είναι στο όφελος που θα έχει *μετά* από τον πόλεμο. Κι αν αυτό το όφελος είναι το να γλιτώσει το Άργκανθικ από μια εισβολή μακρινών δαιμόνων με αλλόκοτη τεχνολογία, τότε εγώ το θεωρώ αρκετό.»

«Μα, σας είπα ήδη ότι ο Βασιληάς Πόνκιμ δεν έχει κατακτητικές προθέσεις προς το Άργκανθικ… Τι άλλο να προσθέσω; Σας μίλησα και για τη μείωση των εμπορικών φόρων, επίσης. Θα θέλατε ίσως να μου κάνετε κάποιες ερωτήσεις; Ευχαρίστως θα απαντήσω σε οτιδήποτε δύναμαι.»

Η Σιρίμα στράφηκε να τον κοιτάξει. «Γιατί ο Βασιληάς σας, Δούκα μου, θεωρείται Εκλεκτός από τους Μαγκραθμέλιους;»

Αυτή ήταν η χειρότερη δυνατή ερώτηση, έκρινε ο Βόνιορ· αλλά αποκρίθηκε, αυτοσχεδιάζοντας λίγο: «Πρόκειται για κάποια δική τους δοξασία, Αρχόντισσά μου: μια προφητεία, νομίζω.» *Ο Πόνκιμ έπρεπε να με είχε ενημερώσει καλύτερα επάνω σ'αυτό το θέμα!*

«Πάντως, το σημαντικό είναι πως οι Μαγκραθμέλιοι έχουν το μονάρχη μου σε περιωπή· δε θα τον παρακούσουν. Αν τα σχέδιά του δεν περιλαμβάνουν εισβολή στο Άργκανθικ –πράγμα που σας το εγγυώμαι–, τότε δε χρειάζεται να φοβάστε ότι κάποιος δαιμονικός στρατός θα χτυπήσει τα σύνορά σας.»

«Νομίζω,» είπε η Δούκισσα Σενίβα, «πως πρέπει να συζητήσουμε για λίγο μόνοι μας.»

«Εάν το επιθυμείτε, δε διαφωνώ να αποχωρήσω, Αρχόντισσά μου,» αποκρίθηκε ο Βόνιορ. «Βρίσκομαι εδώ για να σας διαβεβαιώσω για τις καλές προθέσεις του Βασιληά μου, όχι για να σταθώ εμπόδιο στη συνδιάσκεψή σας.»

«Συμφωνώ με τη Δούκισσα Σενίβα,» είπε ο Δούκας Έσριθ, ανάβοντας το τσιμπούκι του. «Καλό θα ήταν να κουβεντιάσουμε μόνοι μας το ζήτημα.»

Οι υπόλοιποι κατένευσαν.

Ο Βόνιορ δεν μπορούσε να διαβάσει τις εκφράσεις τους. *Τι απόφαση έχουν πάρει, βαθιά εντός τους;* αναρωτήθηκε. *Τους έπεισα ότι ο Βασιληάς μου δεν επιθυμεί πόλεμο μαζί τους; Ή νομίζουν ότι προσπαθώ να τους κοροϊδέψω;*

Σηκώθηκε από τη θέση του. «Σας χαιρετώ, για την ώρα, άρχοντές μου,» είπε. «Μη διστάσετε να με καλέσετε πάλι, όποτε το επιθυμείτε.»

«Να σας ξεπροβοδίσω, Δούκα μου.» Η Μινίρα σηκώθηκε όρθια, επίσης, ενώ τα μέλη του Συμβουλίου την κοιτούσαν με περιέργεια.

«Καλοσύνη σας, Υψηλοτάτη,» είπε ο Βόνιορ, κλίνοντας ελαφρώς το κεφάλι.

*

«Βόνιορ…»

Ο Δούκας στράφηκε, για ν' αντικρίσει στο κατώφλι μιας εισόδου τη Χόλκραδ να στέκεται, ακουμπώντας στο πλαίσιο της θύρας. Η

μάγισσα ήταν ντυμένη με ένα μακρύ, πράσινο φόρεμα και πέτσινα σανδάλια, ενώ ένα μαντίλι ήταν δεμένο γύρω από τη μέση της.

«Καλημέρα,» της είπε.

«Έλα μέσα. Θέλω να σου μιλήσω.» Γύρισε και μπήκε στο δωμάτιο, μην περιμένοντας απάντηση.

Συνηθισμένη Χόλκραδ, σκέφτηκε ο Βόνιορ, υπομειδιώντας· και την ακολούθησε, για να βρεθεί σε ένα μικρό καθιστικό του παλατιού, όπου η μάγισσα πήρε θέση σε μια πολυθρόνα, σταυρώνοντας τα πόδια της στο γόνατο.

Ο Βόνιορ κάθισε αντίκρυ, σε μια άλλη πολυθρόνα, ακουμπώντας τον αγκώνα του στο δεξί χέρι του καθίσματος και το σαγόνι επάνω στα δάχτυλά του, ενώ το βλέμμα του παρατηρούσε τη μάγισσα. Δεν είχε αλλάξει και πολύ, από τότε που τη θυμόταν. Αναμενόμενο, φυσικά. Ούτε κι εκείνος είχε αλλάξει πολύ, τουλάχιστον στην εξωτερική εμφάνιση.

«Τι είναι, λοιπόν;»

Η Χόλκραδ τράβηξε τη μακριά κοκάλινη πίπα απ'το μαντίλι στη μέση της και τη γέμισε με το καπνό. «Ήθελα να μάθω τι κάνεις, Βόνιορ. Έχουμε καιρό ν'ανταμώσουμε.»

«Και μονάχα εδώ δε θα περίμενα να σε βρω,» είπε εκείνος.

Η Χόλκραδ έβαλε την πίπα στα χείλη και την άναψε. Ένας μυρωδικός καπνός απλώθηκε στο δωμάτιο. «Ούτε κι εγώ περίμενα ν'ακούσω ότι είσαι Δούκας της Χάργκοχ. Την τελευταία φορά ήταν ο Πρίγκιπας Σάλβινρ…»

«Αυτά είναι τα… τυχερά του επαγγέλματος,» αποκρίθηκε ο Βόνιορ. «Ο Βασιληάς μου ανταμείβει γενναιόδωρα εκείνους που τον υπηρετούν καλά.»

«Έτσι μου έχουν πει…» Η Χόλκραδ φύσηξε καπνό απ'τα χείλη. «Κι επίσης, μου έχουν πει πως ανταμείβει ανάλογα εκείνους που *δεν* τον υπηρετούν καλά.»

«Σωστό κι αυτό. Και δίκαιο, δε νομίζεις; Απορώ που δεν είσαι σύμμαχός του…»

«Γιατί να είμαι;»

«Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού δεν ήταν ποτέ η αγαπημένη σου παρέα.»

«Δεν έχει καμία σημασία αυτό. Δεν έχω κάτι εναντίον τους, Βόνιορ. Μου είναι αδιάφοροι. Και ούτε θεωρώ πως ο Πόνκιμ είναι ο κατάλληλος Βασιληάς για το Σαραόλν.»

«Επομένως, υπέθεσα σωστά, νομίζω: έγινες πολιτικός τώρα.»

Η Χόλκραδ έβγαλε την πίπα απ'τα χείλη της. «Έχω τις πολιτικές μου πεποιθήσεις, παρότι δεν ασχολούμαι τόσο με τα θέματα της εξουσίας όσο εσύ. Αλλά ακόμα δε μου είπες πώς κατέληξες Δούκας της Χάργκοχ…»

«Σου είπα: τα τυχερά του επαγγέλματος.»

«Και η Αρχόντισσα Θάρνα;»

«Επιχείρησε να σκοτώσει τη σύζυγό μου κι έπαψα να τη συμπαθώ.»

«Αχά… Και ποια είναι η σύζυγός σου, τώρα;»

«Η Δούκισσα Νερενία,» είπε ο Βόνιορ.

«Δεν έχω την τιμή να τη γνωρίζω. Όμως πρέπει κι εκείνη να υπηρέτησε καλά τον Πόνκιμ, για να είναι Δούκισσα…»

«Ήταν Στρατάρχισσα του Σαραόλν, τον καιρό του πολέμου.»

«Κι εσύ, που ήσουν τότε νότια, στην Γκέχβιν –αν δεν κάνω λάθος–, πώς μπλέχτηκες σ'αυτή την ιστορία;»

«Έπρεπε να πάρουμε μια απόφαση,» εξήγησε ο Βόνιορ: «Να συμμαχήσουμε με τον Πόνκιμ ή να αντισταθούμε. Το πρώτο έμοιαζε πολύ πιο συμφέρον. Ωστόσο, η Δούκισσα Αλκάρνα διαφωνούσε. Η κόρη της, όμως, είχε άλλη άποψη. Δυστυχώς, η Δούκισσα πέθανε σύντομα από καρδιά, και η Θάρνα πήρε το Δουκάτο Γκέχβιν, και, φυσικά, αποφάσισε να συμμαχήσει με τον Πόνκιμ.»

«Εσύ τη δολοφόνησες;»

«Τη Δούκισσα Αλκάρνα; Ποτέ δε θα έκανα κάτι τέτοιο, Χόλκραδ! Ήταν ένα δυστύχημα για εμένα. Την αγαπούσα σαν μητέρα…»

Ασφαλώς, εκείνος την είχε σκοτώσει, και ήξερε ότι η Χόλκραδ το καταλάβαινε, αλλά δεν υπήρχε λόγος να το παραδεχτεί ανοιχτά.

«Και μετά, τι έγινε;»

«Πήγαμε στην Όρφαλχ, που τότε βρισκόταν υπό τον έλεγχο του Βασιληά Πόνκιμ, και μπήκαμε στο στρατό της Στρατάρχισσας Νερενία.»

«Κι εκεί ήταν που η Αρχόντισσα Θάρνα επιχείρησε να σκοτώσει τη… σύζυγό σου;» Η Χόλκραδ ύψωσε ένα φρύδι, ερωτηματικά, και δάγκωσε την άκρη του κοκάλινου τσιμπουκιού της.

«Όχι αμέσως,» είπε ο Βόνιορ. «Αυτό συνέβη αργότερα. Στην αρχή, η Θάρνα επιθυμούσε, απλά, να κατασκοπεύω τη Στρατάρχισσα.»

«Κοντά στο κρεβάτι της, να υποθέσω;»

«Δεν πέφτεις και πολύ έξω.»

«Κι αποφάσισες ότι η Νερενία ήταν πιο καλή από τη Θάρνα επάνω στο στρώμα;»

«Είναι λιγάκι πιο πολύπλοκο απ’ αυτό.»

«Όπως και νάχει… πώς πήγε η συνεδρίαση του Συμβουλίου;» άλλαξε θέμα η Χόλκραδ.

Ο Βόνιορ χαμογέλασε. «Πολύ καλά, οφείλω να ομολογήσω.»

«Πράγμα που σημαίνει;»

«Σκέψου εσύ τι σημαίνει, Χόλκραδ. Τα υπόλοιπα αποτελούν… απόρρητο του Συμβουλίου.» Σηκώθηκε από την πολυθρόνα. «Πηγαίνω, τώρα. Ελπίζω να τα ξαναπούμε για όσο θα βρίσκομαι στο Άργκανθικ.»

«Αναμφίβολα: μέσα στο ίδιο παλάτι είμαστε…»

*

Στο σαλόνι μιας έπαυλης κάθονταν τρεις Αργκανθικιανοί και κουβέντιαζαν, έχοντας παρακολουθήσει τη διάσκεψη του Συμβουλίου των Αρχόντων.

«Τι λέτε γι'αυτή την πρόταση συμμαχίας, αδέλφια;» ρώτησε η Βέρνα τους άλλους δύο.

«Πιθανώς να έχουμε περισσότερα να κερδίσουμε από τις διπλωματικές σχέσεις, παρά από τον πόλεμο, με τον Βασιληά Πόνκιμ, Μεγάλη Θυροφύλαξ,» αποκρίθηκε η Ήνβιρ. «Ήδη είμαστε λίγοι σε αριθμό, και τα δεινά που θα επακολουθήσουν δε θα μας βοηθήσουν να αυξηθούμε. Χρειαζόμαστε σταθερότητα, τώρα.»

«Εσύ τι λες, αδελφέ Βέργκελ;» Η Βέρνα κοίταξε τον άλλο Κλειδοκράτορα.

Εκείνος ήπιε μια γουλιά από το κρασί του. «Εγώ θα έλεγα ότι οφείλουμε να είμαστε επιφυλακτικοί με τον Πόνκιμ. Γνωρίζει για εμάς, νομίζετε;»

«Είναι πιθανό η Σαντέ'ενθιν να του μίλησε,» είπε η Βέρνα, «καθώς και οι προδότες Βούνκαλ και Βόλκρα.»

«Επομένως, θα ήταν ασφαλέστερο να υποθέσουμε ότι γνωρίζει…»

«Πάντα είναι καλύτερα να πιστεύεις ότι ο αντίπαλος –ή ο πιθανός αντίπαλος– γνωρίζει περισσότερα παρά λιγότερα.»

«Τι προτείνετε, όμως, Μεγάλη Θυροφύλαξ;» ρώτησε η Ήνβιρ. «Να συμμαχήσουμε με τον Πόνκιμ ή όχι; Ίσως αυτό να αποτελέσει σοβαρό παράγοντα για το μέλλον των Κλειδοκρατόρων.»

Η Βέρνα κατένευσε. «Ναι, γιαυτό είμαι σκεπτική…»

«Να μιλήσουμε μαζί του,» πρότεινε ο Βέργκελ. «Δε θα είναι δύσκολο να έρθουμε σε επικοινωνία, πιστεύω.»

«Μπορεί και να είναι,» είπε η Βέρνα. «Στο Σαραόλν δεν είμαστε και τόσο αγαπητοί. Έχουμε εχθρούς. Ωστόσο, έχεις δίκιο: κάποια επικοινωνία πρέπει να γίνει ανάμεσά μας, αν είναι να αποδεχτούμε τη συμμαχία του.»

«Δεν υπάρχει, όμως, χρόνος να επιτευχθεί η επικοινωνία πριν από την αποδοχή,» τόνισε η Ήνβιρ. «Αν είναι να επηρεάσουμε την απόφαση του Συμβουλίου, πρέπει να το πράξουμε τώρα.»

«Ναι…» Η Βέρνα χτύπησε τα χείλη με το δάχτυλό της, μοιάζοντας αναποφάσιστη.

*

«Τι έγινε, Δόνορ;» ρώτησε ο Ζάρβημ. «Τι απόφαση πήραν;»

Ο Δούκας του Έβμορ βάδισε μέσα στο δωμάτιο του Σαραολνιανού Άρχοντα. Ήξερε ότι η ανησυχία του για την απόφαση των μελών του Συμβουλίου ήταν μεγάλη, και νόμιζε πως το αποτέλεσμα θα τον δυσαρεστούσε. *Κι εμένα μ'έχει δυσαρεστήσει, ως ένα σημείο.* Δεν εμπιστευόταν τον Πόνκιμ, και δεν πίστευε τα λόγια του Βόνιορ. Όπου ακούει κανείς πολλά καλά, κάτι κακό συμβαίνει…

«Αποφάσισαν να ξανακουβεντιάσουν το θέμα.»

«Δηλαδή, δεν αποφάσισαν να συμμαχήσουν με τον Πόνκιμ;»

«Όχι, απ'ό,τι είπε η Αρχόντισσα Σιρίμα.»

«Ούτε να διαλύσουν την Αντιδαιμονιακή Συμμαχία;»

«Ούτε αυτό.»

«Δόνορ, της μίλησες για το σχέδιό σου;» Ο Ζάρβημ τού πρόσφερε ένα ποτήρι κρασί.

«Όχι ακόμα,» αποκρίθηκε ο Δούκας, πίνοντας μια μικρή γουλιά.

Ο Ζάρβημ γέμισε ένα ποτήρι για τον εαυτό του. «Νομίζω ότι πρέπει να κανονίσεις μια συνάντηση, το συντομότερο δυνατό. Μια συνάντηση ανάμεσα σ'εσένα, εμένα, την Αρχόντισσα Σιρίμα, τη σύζυγό σου, και την Αντιβασίλισσα Μινίρα.»

«Την Αντιβασίλισσα Μινίρα;» παραξενεύτηκε ο Δόνορ.

«Ναι,» είπε ο Ζάρβημ, νεύοντας. «Η ψήφος της είναι διπλή στο Συμβούλιο, ή κάνω λάθος;»

«Δεν κάνετε λάθος, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Δόνορ. «Ωστόσο, εγώ δε γνωρίζω τόσο καλά την Αντιβασίλισσα… Εσείς, από την άλλη, έχω ακούσει πως τη γνωρίζετε καλύτερα.»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Ζάρβημ· «γράφει υπέροχη ποίηση. Και, εντάξει, μην ανησυχείς· αυτήν θα την καλέσω εγώ. Εσύ, όμως, θέλω να φέρεις τη Δούκισσα Ζέκαλ και την Αρχόντισσα Σιρίμα.»

«Θα το προσπαθήσω.»

«Και, Δόνορ… μία ερώτηση. Σε παρακαλώ, απάντησέ μου ειλικρινά: Επιθυμείς να διαλυθεί η Αντιδαιμονιακή Συμμαχία;»

«Μόνο αν είναι να βλάψει το Βασίλειο. Τώρα τελευταία» –ήπιε άλλη μια γουλιά– «σκεφτόμουν ότι ίσως θα έπρεπε να τροποποιηθεί κάπως…»

«Πώς, δηλαδή;»

«Να σβηστεί το άρθρο που λέει ότι η συμμαχία καταλύεται όταν πάψει να υφίσταται η απειλή των Μαγκραθμέλιων για το Άργκανθικ.»

«Οι άλλοι άρχοντες θα συμφωνήσουν, όμως;»

«Γιατί όχι;» είπε ο Δόνορ. «Η αφαίρεση αυτού του άρθρου δεν επηρεάζει, ουσιαστικά, τα υπόλοιπα άρθρα της συμμαχίας. Θυμηθείτε ότι το δεύτερο άρθρο προβλέπει στρατιωτική επέμβαση *μόνο ύστερα από διάσκεψη του Συμβουλίου.* Επομένως, κανείς δε μας υποχρεώνει να επιτεθούμε στον Πόνκιμ, αν εκείνος φερθεί φιλικά προς εμάς, όπως υποστηρίζει.»

Ο Βένγκριλ, όμως, θα επιθυμεί άμεση επέμβαση, συλλογίστηκε ο Ζάρβημ, *ώστε να διώξει τους δαιμονανθρώπους απ'τη χώρα του…*

«Το μόνο πράγμα που αλλάζει, Άρχοντα Ζάρβημ, είναι η λογική με την οποία σκεφτόμασταν μέχρι στιγμής. Και εξηγούμαι: Είχαμε πιστέψει ότι ο Πόνκιμ αποτελεί απειλή για εμάς, η οποία πρέπει να εξολοθρευτεί γρήγορα. Τώρα, όμως, φανερώθηκε ότι αυτό δεν ισχύει: ότι *δεν* μας απειλεί, δηλαδή (δε θα κρίνω, επί του παρόντος, αν τούτο αληθεύει ή όχι). Επομένως, δεν έχουμε λόγο να του επιτεθούμε. Σύμφωνα, λοιπόν, με το αρχικό κείμενο της συμμαχίας, στην προκειμένη περίπτωση, αυτή διαλύεται, γιατί η δυτική απειλή παύει. Αν, ωστόσο, το εν λόγω άρθρο σβηστεί ή τροποποιηθεί, η συμμαχία δεν επηρεάζεται με κανέναν τρόπο· και ούτε, φυσικά, το Άργκανθικ είναι υποχρεωμένο να παρέμβει στρατιωτικά, αν δεν έχει λόγο να το κάνει.

»Προσέξτε τι πλεονεκτήματα έχουμε έτσι, Άρχοντά μου: Κατ'αρχήν, δεν θα χαλάσουν οι σχέσεις ανάμεσα σε εμάς και το

Νότιο Σαραόλν, εφόσον η συμμαχία εξακολουθεί να υφίσταται. Κατά δεύτερο λόγο, ούτε και οι σχέσεις μας με το Βόρειο Σαραόλν θα χαλάσουν, καθότι δε θα επιτεθούμε στον Πόνκιμ, αν δεν μας επιτεθεί πρώτος· η συμμαχία δε μας υποχρεώνει με κανέναν τρόπο να το πράξουμε, άμα δεν το επιθυμούμε. Και, κατά τρίτο λόγο, έχουμε και ένα πλεονέκτημα εναντίον του Πόνκιμ: Το ότι διατηρούμε τη συμμαχία είναι, πιστεύω, αρκετό για να του δείξει πως δεν τον εμπιστευόμαστε απόλυτα και πως θα *κινηθούμε* στρατιωτικά εναντίον του, σε περίπτωση που επιχειρήσει κατάκτηση του Άργκανθικ ή οποιαδήποτε άλλη κακόβουλη ενέργεια κατά αυτού.»

Ο Ζάρβημ τον παρακολουθούσε συνοφρυωμένος. «Δόνορ,» είπε, τελικά, «νομίζω πως ο καινούργιος σου συλλογισμός είναι ο καλύτερος μέχρι στιγμής. Απορώ πώς δεν το είχαμε σκεφτεί ως τώρα! Πιστεύεις, όμως, ότι ο Βόνιορ θα το δεχτεί τούτο; Θα δεχτεί να *μην* διαλυθεί η συμμαχία;»

«Δεν έχει σημασία τι θα δεχτεί ο Βόνιορ, Άρχοντά μου, αλλά τι θα αποφασίσει το Συμβούλιο.»

Ο Ζάρβημ ένευσε. «Σωστά. Και έχουμε *έναν* τρόπο για να το επηρεάσουμε: την πεθερά σου.»

«Και τον αδελφό της, Δούκα Έσριθ.»

«Ναι, όντως,» είπε ο Σαραολνιανός Άρχοντας, «είναι κι αυτός. Θεωρείς ότι θα ήταν καλό να έρθει στη συνάντηση;»

«Θα πω στη Σιρίμα να του μιλήσει.»

«Θαυμάσια. Νομίζω ότι μπορώ να δω φως στο πέρας του κατασκότεινου διαδρόμου.»

*

Η Ζέκαλ έπαιζε Κορόνες, καθισμένη οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι.

Ο Δόνορ μπήκε στο δωμάτιο και την πλησίασε, κοιτάζοντας τα φύλλα και τον τρόπο που ήταν τοποθετημένα. «Αποκλείεται να νικήσεις,» είπε.

«Πού το ξέρεις;» έκανε η Ζέκαλ.

«Γιατί θα σε διακόψω.»

«Τόσο σημαντικό είναι αυτό που θες να μου πεις;»

«Ναι.» Ο Δόνορ κάθισε στο κρεβάτι.

Η Ζέκαλ ύψωσε το βλέμμα της, για να τον ατενίσει. Είδε ότι το μέτωπό του ήταν σουφρωμένο. Όντως, κάτι σημαντικό πρέπει να τον απασχολούσε. Επίσης, παρατήρησε τη γυαλάδα στα μάτια του. *Πρέπει νάχει και κάποια ιδέα, νομίζω.* Πράγμα που μπορεί να ήταν είτε καλό είτε κακό.

«Τι συμβαίνει, λοιπόν;» τον ρώτησε.

«Είναι ώρα να μιλήσουμε στη μάνα σου.»

«Ωωωχ…» μούγκρισε η Ζέκαλ. «Γιατί;»

«Γιατί δεν μπορούμε ν'αφήσουμε το Συμβούλιο να κάνει κάτι που θα ζημιώσει το Βασίλειο.»

«Αγάπη μου, νομίζεις ότι αυτοί δεν ξέρουν τι είναι καλό για το Βασίλειο και τι δεν είναι;»

«Δεν έχουν πάρει ακόμα απόφαση, όμως.»

«Θα πάρουν σύντομα. Αμφιβάλλεις;» Η Ζέκαλ μάζεψε τα φύλλα από το στρώμα και τα ανακάτεψε, σταματώντας να παίζει.

«Θα υπάρξουν προβλήματα με την απόφασή τους,» είπε ο Δόνορ.

«Γιατί να υπάρξουν;»

«Επειδή θα αποφασίσουν ή να καταλύσουν την Αντιδαιμονιακή Συμμαχία και να συμμαχήσουν με τον Πόνκιμ ή να *μην* την καταλύσουν και να τον πολεμήσουν.»

«Υπάρχει κι άλλη επιλογή;» σήκωσε ένα φρύδι η Ζέκαλ.

«Δε θυμάσαι τι λέγαμε τις προάλλες;»

«Ναι, να προσπαθήσουμε να κοροϊδέψουμε τον Πόνκιμ. Αλλά, Δόνορ… είναι μάγος· δεν ξέρω πόσο συνετό θα ήταν αυτό. Πιθανώς να μας καταλάβει και–»

«Τέλος πάντων, δεν εννοώ να τον κοροϊδέψουμε. Πριν από λίγο, συζητούσα με τον Άρχοντα Ζάρβημ, και συμφώνησε κι εκείνος με το σχέδιό μου.»

Τούτο είναι ύποπτο… σκέφτηκε η Ζέκαλ.

«Μην παίρνεις αυτή την έκφραση· άκουσέ με πρώτα.» Και της μίλησε για το τρίτο άρθρο της Αντιδαιμονιακής Συμμαχίας, που προέβλεπε πως, όταν και εφόσον η απειλή από τη Μάγκραθμελ έπαυε για το Άργκανθικ, η συμμαχία θα καταλυόταν.

«Ωραία, και τι μ'αυτό;»

«Το εν λόγω άρθρο πρέπει να καταργηθεί.»

«Κάνε όνειρα! Αποκλείεται να το καταργήσουν, και το ξέρεις.»

Ο Δόνορ τής μίλησε για τα υπόλοιπα που είχε κουβεντιάσει με τον Ζάρβημ. «Καταλαβαίνεις, τώρα, γιατί όλοι θα μείνουν ευχαριστημένοι, ως ένα βαθμό, αν το τρίτο άρθρο καταργηθεί;»

Η Ζέκαλ τον κοίταξε με δυσπιστία. «Ίσως να μπλέξουμε μ'ετούτη την υπόθεση–»

«Πώς να μπλέξουμε; Αφού το Συμβούλιο, άμα δε θέλει, δε θα εμπλακεί σε πόλεμο. Μ'αυτό τον τρόπο, θα τα έχουμε καλά και με τον Πόνκιμ και με τους Νότιους Σαραολνιανούς.»

«Είσαι σίγουρος πως αυτό είναι που θέλουν οι Νότιοι Σαραολνιανοί, Δόνορ; Εγώ είχα την εντύπωση πως ήθελαν να πολεμήσουν τον Πόνκιμ και τους Μαγκραθμέλιους, οπωσδήποτε.»

«Δεν έχεις άδικο,» παραδέχτηκε ο σύζυγός της, «όμως ο Άρχοντας Ζάρβημ καταλαβαίνει ότι, αν δεν ακολουθήσει το σχέδιό μου, τότε η συμμαχία είναι πολύ πιθανό να καταλυθεί. Δεν πιστεύω ότι το Συμβούλιο θα οδηγήσει τη χώρα σε πόλεμο, αν δεν αισθάνεται κάποια πραγματική απειλή στα σύνορα του Βασιλείου.»

«Και προτείνεις, τώρα, να πάμε να μιλήσουμε στη μάνα μου;»

«Ναι.»

Η Ζέκαλ αναστέναξε και σηκώθηκε από το κρεβάτι, αρχίζοντας να ετοιμάζεται.

«Ο Ζάρβημ θέλει να συγκεντρωθούμε και να κουβεντιάσουμε.»

«Πότε;» ρώτησε η Δούκισσα, καθώς χτενιζόταν μπροστά στον καθρέφτη.

«Σήμερα.»

«Βιαστικός είναι…»

«Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο.»

Καθώς ετοιμαζόταν, η Ζέκαλ στριφογύριζε το σχέδιο του Δόνορ μέσα στο μυαλό της, αναρωτούμενη αν θα έπιανε. *Βέβαια, δεν υπάρχει συγκεκριμένος λόγος για να* μην *πιάσει… Πράγματι, δεν είναι τίποτα σπουδαίο να καταργηθεί το τρίτο άρθρο· άλλωστε, δεν αλλάζει και πολλά στη συμμαχία: πάλι, το Συμβούλιο θα πρέπει να πάρει απόφαση, προτού γίνει στρατιωτική κίνηση. Όμως ορισμένα άτομα ίσως να διαφωνήσουν μ'αυτή την τροποποίηση.*

Κοίταξε το σύζυγό της, καθώς έδενε ένα ζευγάρι μαύρα σανδάλια με τακούνι στα πόδια της. Γιατί, άραγε, ο Δόνορ επιθυμούσε να διατηρηθούν καλές σχέσεις με το Νότιο Σαραόλν; Τι θα γινόταν, δηλαδή, αν τους δυσαρεστούσαν; Είχαν να φοβηθούν τίποτα απ'αυτούς; Σίγουρα όχι. Τώρα, που η γειτονική χώρα ήταν διαιρεμένη σε βόρεια και νότια, ήταν πιο ανίσχυρη από ποτέ. Κανονικά, το *Άργκανθικ* θα έπρεπε να σκέφτεται να κινηθεί εναντίον του Σαραόλν, για να το κατακτήσει… Επομένως, τι βρισκόταν στο μυαλό του Δόνορ;

Δεν εμπιστεύεται τον Πόνκιμ –αυτό πρέπει να είναι– και πιστεύει ότι, με το να διατηρείται η Αντιδαιμονιακή Συμμαχία, τον κρατάμε σε κάποια απόσταση. Έχουμε ένα φόβητρο. Μπορούμε να τον απειλήσουμε πως θα συστρατευτούμε με το Νότιο Σαραόλν, αν κινηθεί εναντίον μας. Δεν είναι κι άσχημη ιδέα, αλλά.... Η Ζέκαλ φοβόταν τον Πόνκιμ. Δεν ήταν φυσιολογικός άνθρωπος. Ίσως να έριχνε κάποια κατάρα επάνω σ'όλο τους το Βασίλειο… Άραγε, *μπορούσε* να το κάνει αυτό;

«Τι σκέφτεσαι;»

Η Ζέκαλ άφησε τα κορδόνια των σανδαλιών, τα οποία είχε ήδη δέσει, και ύψωσε το κεφάλι. «Ε;… Τίποτα. Πάμε στη μητέρα μου.»

Βγήκαν από το δωμάτιο, πιασμένοι αγκαζέ, βάδισαν στον διάδρομο, και πήγαν στο δωμάτιο της Αρχόντισσας Σιρίμα. Ο Δόνορ ύψωσε τη γροθιά του και χτύπησε, ευγενικά, την ξύλινη πόρτα, δύο φορές.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε μια φωνή από μέσα.

«Εγώ, Αρχόντισσά μου.»

Η Σιρίμα άνοιξε, μ'ένα λεπτό μειδίαμα στα χείλη… το οποίο αμέσως χάθηκε, μόλις είδε ότι και η Ζέκαλ βρισκόταν μαζί με τον Δόνορ.

«Τι θέλετε τέτοια ώρα;» ρώτησε.

«Είναι απόγευμα, μητέρα. Δεν πιστεύω να κοιμόσασταν…;» είπε η Δούκισσα του Έβμορ.

«Όχι, δεν κοιμόμουν, χρυσό μου,» αποκρίθηκε η Σιρίμα, «αλλά διάβαζα.»

«Να περάσουμε, Αρχόντισσά μου;» ρώτησε ο Δόνορ.

«Ασφαλώς.» Παραμέρισε απ'την πόρτα και τους άφησε να μπουν. «Καθίστε όπου θέλετε.» Η ίδια τύλιξε τη μεταξωτή ρόμπα γύρω της και κάθισε σε μια πολυθρόνα, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο και παρατηρώντας τους, μ'ένα βλέμμα γεμάτο περιέργεια και καχυποψία.

Ο Δόνορ και η Ζέκαλ κάθισαν αντίκρυ της. «Μητέρα,» είπε η δεύτερη, «ήρθαμε να σας μιλήσουμε για ένα πολύ σημαντικό ζήτημα…»

«Το οποίο είναι;»

«Αφορά το Συμβούλιο, Αρχόντισσά μου–» εξήγησε ο Δόνορ.

«Δε μιλήσαμε το μεσημέρι για τη συνεδρίαση, γλυκέ μου;»

«Αυτό είναι διαφορετικό. Ο Άρχων Ζάρβημ επιθυμεί να κουβεντιάσετε μαζί του.»

Η Σιρίμα συνοφρυώθηκε. «Ο Άρχων Ζάρβημ, ε;… Αυτόν τον ύπουλο Σαραολνιανό δεν είναι να τον εμπιστεύεται κανείς. Είναι χειρότερος… πιο ευρηματικός από εμένα σε ορισμένα πολιτικά ζητήματα, θα τολμούσα να πω. Πολύ ραδιούργος.»

«Παρ'όλ'αυτά, το σχέδιο ήταν δικό μου,» τόνισε ο Δόνορ.

«Δε μ'αρέσει οι άλλοι να εκπονούν σχέδιο εν τη απουσία μου…» είπε η Σιρίμα.

«Μα γιαυτό ήρθαμε να σας το πούμε, Αρχόντισσά μου: επειδή εκτιμούμε ιδιαίτερα την άποψή σας.»

Σιγά την εκτίμηση που της έχουμε… σκέφτηκε η Ζέκαλ. *Ας μην ήταν στο Συμβούλιο....*

«Άσε τις κολακείες, αγαπητέ Δόνορ,» αποκρίθηκε η Σιρίμα. «Θέλω ν'ακούσω το σχέδιό σου.»

«Θα προτιμούσα να σας το αναλύσω όταν θα είναι και ο Άρχοντας Ζάρβημ μπροστά.»

Η Σιρίμα έσμιξε τα φρύδια. «Γιατί;»

«Γιατί, ούτως ή άλλως, θα πρέπει να το κουβεντιάσουμε όλοι μαζί· και δεν υπάρχει πολύς χρόνος.»

Η Σιρίμα φάνηκε διστακτική, για μια στιγμή, και η Ζέκαλ φοβήθηκε πως θα τους προκαλούσε πρόβλημα· αλλά, τελικά, είπε: «Εντάξει. Πού και πότε θα σας συναντήσω;»

«Θα σας περιμένουμε να ετοιμαστείτε, Αρχόντισσά μου.»

«Τι;» έκανε η Σιρίμα. «Αυτό σημαίνει πως θα πάμε αμέσως;»

«Ναι, αν δεν έχετε αντίρρηση.»

«Θα προτιμούσα αυτά να μου τα είχες πει νωρίτερα, Δόνορ καλέ μου,» μούγκρισε η Σιρίμα, κουνώντας το πόδι της νευρικά, πέρα-δώθε. «Οι σωστές αποφάσεις ουδέποτε παίρνονται βιαστικά.»

«Άμα, όμως, δεν υπάρχει χρόνος, δυστυχώς, δεν μπορεί κανείς να κάνει αλλιώς. Επομένως, θα σας περιμένουμε… και, μετά, θα πάμε να ειδοποιήσουμε και τον Δούκα Έσριθ.»

Η Σιρίμα τον αγριοκοίταξε.

«Διαφωνείτε, Αρχόντισσά μου; Πιστεύω πως καλύτερα θα ήταν όσο το δυνατόν περισσότερα μέλη του Συμβουλίου να έχουν την ίδια στρατηγική, δε νομίζετε;»

«Δόνορ,» είπε η Σιρίμα, «ελπίζω η ιδέα σου να αξίζει. Κι ελπίζω να μην προσπαθείς να μας ξεγελάσεις μ'αυτή την αιφνίδια πρόσκληση, γιατί να ξέρεις ότι εγώ, τουλάχιστον, δεν ξεγελιέμαι τόσο εύκολα!»

Ο Δόνορ μειδίασε στραβά. «Γι'αυτό είμαι σίγουρος, Αρχόντισσά μου.»

Κι εγώ, επίσης, πρόσθεσε η Ζέκαλ, νοερά.

«Μπορείτε να περιμένετε έξω από το δωμάτιό μου, όσο θα ετοιμάζομαι;» ρώτησε η Σιρίμα.

«Ασφαλώς.» Ο Δόνορ σηκώθηκε όρθιος, και εκείνος κι η Ζέκαλ βγήκαν στον διάδρομο του παλατιού.

Η Δούκισσα σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, μοιάζοντας προβληματισμένη.

«Τι έχεις;» τη ρώτησε ο σύζυγό της.

«Τίποτα ιδιαίτερο,» αποκρίθηκε εκείνη. «Απλά, ό,τι έχει να κάνει με τη μητέρα μου πάντα μ'ανησυχεί.»

«Φοβάσαι ότι πιθανώς να διαφωνήσει με το σχέδιό μου;»

«Θα δούμε…»

*

«Περάστε.»

Η γυναικεία φωνή ήρθε από το βάθος.

Ο Ζάρβημ άνοιξε την πόρτα και μπήκε στα βασιλικά διαμερίσματα.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε η ίδια φωνή από την ξύλινη πόρτα στο δεξιό πέρας του δωματίου.

«Ο Άρχων Ζάρβημ.»

Η πόρτα άνοιξε, σχεδόν αμέσως. «Ελάτε, Άρχοντά μου· μη διστάζετε,» είπε η Αντιβασίλισσα Μινίρα. «Έχω γράψει ένα ποίημα που θέλω να σας δείξω.»

«Κι εγώ θα ήθελα πολύ να το δω,» χαμογέλασε ο Ζάρβημ. «Αλλά, πρώτα, πρέπει να σου ζητήσω μια χάρη.»

Η Μινίρα τον πλησίασε. «Συμβαίνει κάτι;»

«Όχι κάτι το καινούργιο. Πρόκειται για το θέμα της Αντιδαιμονιακής Συμμαχίας, πάλι…»

«Δεν πάρθηκε ακόμα απόφαση γι' αυτό,» δήλωσε η Αντιβασίλισσα.

Δεν είναι καλό να λες τόσο εύκολα τι συμβαίνει στο Συμβούλιο των Αρχόντων, κοπελιά, σκέφτηκε ο Ζάρβημ. *Αλλά, βέβαια, ποτέ δεν ήθελες να είσαι Αντιβασίλισσα του Άργκανθικ…* «Ναι. Πράγμα που με ανησυχεί. Επομένως, θα ήθελα να κουβεντιάσουμε… σχετικά με ένα σχέδιό μου, το οποίο, πιστεύω, θα βοηθήσει και το Άργκανθικ και το Σαραόλν. Δηλαδή, δεν είναι ακριβώς δικό μου σχέδιο,» εξήγησε· «είναι του Δούκα Δόνορ. Έξυπνος νέος, πρέπει να ομολογήσω. Αλλά τίποτα δε θα υλοποιηθεί αν δεν έχουμε τη συγκατάθεσή σου.»

Η Μινίρα ανασήκωσε τους ώμους. «Γιατί να μην την έχετε; Θα την έχετε, Άρχοντά μου.»

Η συμπεριφορά σου, κάποιες φορές, με τρομάζει, κοπελιά! σκέφτηκε ο Ζάρβημ. *Ελπίζω να αποφασίσει ο Κιόλβ να επιστρέψει γρήγορα στο θρόνο.* «Πρέπει να μας ακούσεις, πρώτα,» είπε.

«Θα σας ακούσω,» αποκρίθηκε η Μινίρα.

«Και να κρίνεις αν αυτό που θα σου πούμε είναι καλό για το Βασίλειό σου ή όχι.» Κάποιος έπρεπε να της το τονίσει κι ετούτο! Δεν ήταν σωστό να συμφωνεί τόσο εύκολα, ακόμα και μ' εκείνον.

Η Μινίρα κατένευσε. «Εντάξει.»

«Θα μπορούσες, τώρα, να έρθεις μαζί μου; Μάλλον, θα μας περιμένουν.»

«Μισό λεπτό, να ετοιμαστώ, Άρχοντά μου.»

«Όπως επιθυμείς.»

Η Μινίρα μπήκε, πάλι, στην ξύλινη πόρτα.

Ο Ζάρβημ την περίμενε και, όταν επέστρεψε, ντυμένη πλούσια και με τα μαλλιά της καλοχτενισμένα και πιασμένα πίσω από το κεφάλι της με ένα εβένινο τσιμπιδάκι, βγήκαν μαζί από τα βασιλικά διαμερίσματα και βάδισαν μέσα στους διαδρόμους του παλατιού.

«Πού πηγαίνουμε, Άρχοντά μου;» ρώτησε η Αντιβασίλισσα του Άργκανθικ.

«Σ'εκείνους που μας περιμένουν,» εξήγησε ο Ζάρβημ.

«Για να κουβεντιάσουμε σχετικά με το σχέδιό σας;»

«Ναι.»

Οι δυο τους συνέχισαν να βαδίζουν, σιωπηλά, μέσα στο παλάτι της Δρέλιφον…

…Όμως δεν ήταν τόσο μόνοι όσο νόμιζαν. Από το δωμάτιό του, ο Δούκας Βόνιορ τούς παρακολουθούσε μέσω των Πνευμάτων, καθισμένος σε μια ξύλινη πολυθρόνα και έχοντας τα μάτια του κλειστά και τις ψυχικές του αισθήσεις απλωμένες.

Είχε αποφασίσει να ρίξει μια ματιά στον Ζάρβημ, γιατί ήταν βέβαιος πως ο Σαραολνιανός Άρχοντας κάτι θα σκάρωνε, όταν μάθαινε τα αποτελέσματα του Συμβουλίου. Και δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι θα τα μάθαινε· άλλωστε, εκείνος και η Χόλκραδ βρίσκονταν εδώ πολύ πιο πριν από τον Βόνιορ και, μάλλον, θα είχαν δικτυωθεί. Ο αντιπρόσωπος του Βόρειου Σαραόλν είχε μόλις έρθει, και δεν είχε καιρό ν'αποκτήσει τις απαιτούμενες διασυνδέσεις. Ωστόσο, είχε τα Πνεύματα για βοήθειά του, και τώρα αυτά του είχαν ανακαλύψει πολλά σημαντικά πράγματα: Είχε πληροφορηθεί, από τα χείλη του Ζάρβημ, ότι το Συμβούλιο δεν είχε πάρει ακόμα απόφαση σχετικά με το ζήτημα της συμμαχίας· είχε, επίσης, μάθει πως η Αντιβασίλισσα Μινίρα έμοιαζε να τα πηγαίνει πολύ καλά με τον Σαραολνιανό Άρχοντα (μάλλον, επειδή εκείνος διάβαζε την ποίησή της!)· και, τέλος, είχε ανακαλύψει ότι ο Δούκας Δόνορ ήταν μπλεγμένος περισσότερο απ'ό,τι περίμενε: προφανώς, ήταν σύμμαχος των εχθρών του Βασιληά του.

Και τώρα, ο Βόνιορ θα έβρισκε και τους άλλους τους συμμάχους εντός του παλατιού της Δρέλιφον. Τα πνευματικά του μάτια ακολουθούσαν τον Ζάρβημ και τη Μινίρα, καθώς βάδιζαν μέσα στους διαδρόμους–

–και, μετά, αναπάντεχα, ένα ψυχικό πέπλο κάλυψε τα πάντα, ρίχνοντας τον Βόνιορ στο σκοτάδι. Ένα αόρατο δίχτυ συγκεντρώθηκε γύρω απ'το νου του.

Μια φωνή αντήχησε μέσα του –*ΠΑΡΕΙΣΑΚΤΕ ΜΑΓΕ, ΠΙΣΤΕΥΩ, ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ ΤΟΥΣ ΚΑΝΟΝΕΣ ΜΑΣ ΕΔΩ!*–, η οποία τον χτύπησε σαν ξίφος, κάνοντας τη συνείδησή του ολάκερη να ταραχτεί. Και δεν ήταν μονάχα μία η παρουσία που βρισκόταν κοντά του· πρέπει να ήταν… τρεις! *Πνευματιστές στο Άργκανθικ;* αναρωτήθηκε. *Ποιοι;*

Αφού δεν ξέρεις τους νόμους μας, θα σ'τους διδάξουμε! συνέχισε η φωνή. Η παρουσία απ'την οποία προερχόταν ήταν θηλυκή, και ο Βόνιορ αναρωτήθηκε μήπως επρόκειτο για τη Χόλκραδ· αλλά, όχι, γνώριζε καλά την αύρα της Χόλκραδ, και δεν ήταν αυτή…

Και πρέπει να ορκιστείς ότι θα υπακούσεις. Γιατί, αν δεν το κάνεις, θα σε καταστρέψουμε.

Ποιοι είστε; απαίτησε ο Βόνιορ.

Είμαστε οι Θεοί αυτού του τόπου, παρείσακτε μάγε! Υπακούς στους νόμους μας ή πεθαίνεις. Δεν υπάρχουν άλλες επιλογές.

Και ποιοι είναι οι… νόμοι σας; Ποιοι ήταν αυτοί οι Ελεγκτές Πνευμάτων; Κάποια οργάνωση, σαν τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού; Και ήξεραν οι Σοφοί γι'αυτούς; Ή επρόκειτο για κάποιο νέο Κύκλο, όπως εκείνον που σκόπευε να ιδρύσει ο Βόνιορ;

Οι νόμοι μας είναι πολύ απλοί, παρείσακτε μάγε. Για την ακρίβεια είναι ένας: Πρέπει να ορκιστείς πως δε θα χρησιμοποιήσεις ποτέ τα Πνεύματα με τέτοιο τρόπο που να βλάπτει το Βασίλειο.

Έβλαψα το καταραμένο σας Βασίλειο, χωρίς να το καταλάβω; Μήπως, αυτοί οι Πνευματιστές ήταν υπηρέτες του παλατιού; Ή εκείνου του χαμένου Βασιληά Κιόλβ; Αλλά θα επρόκειτο για ηλίθιους, αν είχαν τέτοια δύναμη και υπάκουγαν ανθρώπους χωρίς το χάρισμα της επίκλησης των Πνευμάτων.

Το να κατασκοπεύεις τους άλλους, τώρα, είναι απαγορευμένο, παρείσακτε μάγε.

Τώρα; Παλιά δεν ήταν;

Αυτό δε σε αφορά. Εκείνο που σε αφορά είναι ότι, έστω και μία φορά να παρακούσεις τις εντολές μας, θα πεθάνεις.

Οι τρεις παρουσίες τον εγκατέλειψαν απότομα, και ο Βόνιορ αισθάνθηκε όπως κάποιος που τον λούζουν αιφνίδια με παγωμένο νερό.

Άνοιξε τα μάτια του και σηκώθηκε από την πολυθρόνα, η οποία έτριξε. *Γνωρίζει ο Βασιληάς μου γι'αυτούς τους διαβόλους;* αναρωτήθηκε. *Κι αν ναι, γιατί δε με προειδοποίησε; Μπα, μάλλον, δε θα ξέρει τίποτα…*

Μετά, καθώς βημάτιζε νευρικά μέσα στο δωμάτιο, μια άλλη σκέψη πέρασε απ'το νου του: *Και η Χόλκραδ; Εκείνη πρέπει να ξέρει. Δεν μπορεί να μη δοκίμασε ούτε για μια στιγμή να επικαλεστεί τα Πνεύματα εδώ πέρα. Αυτοί οι… Θεοί του Άργκανθικ, κατά πάσα πιθανότητα, θα την έχουν επισκεφτεί.*

«Παρείσακτος μάγος»… Τι ηλίθιος τίτλος ήταν τούτος που του είχαν δώσει; Τι συνέβαινε σ'αυτό το μέρος; *Οι Πνευματιστές που με επισκέφτηκαν πρέπει να θέλουν να κρατούν όλη τη δύναμη για τον εαυτό τους μέσα στο Άργκανθικ. Φοβούνται ότι κάποιος άλλος Ελεγκτής Πνευμάτων ίσως να έρθει και να τους την αρπάξει απ'τα χέρια.*

Πόσοι να ήταν, άραγε; Πόσο μεγάλος να ήταν ο Κύκλος τους; Για να κατάφεραν να τον εντοπίσουν αμέσως, πρέπει το δίκτυό τους να απλωνόταν παντού μέσα στο Βασίλειο.

Επομένως, και εκείνος και όλοι οι άλλοι στο Άργκανθικ, κάτοικοι ή περαστικοί, βρίσκονταν υπό συνεχή παρακολούθηση…

*

Ο Άρχων Ζάρβημ και η Αντιβασίλισσα Μινίρα μπήκαν στο δωμάτιο, στο κέντρο του οποίου βρισκόταν ένα στρογγυλό, ξύλινο τραπέζι, με τον Δόνορ, τη Ζέκαλ, τη Σιρίμα, και τον Έσριθ να κάθονται γύρω του. Τα πατζούρια του δωματίου ήταν μισόκλειστα, έτσι ώστε να μπαίνει μονάχα η αντηλιά.

Η Μινίρα δεν περίμενε να τους δει όλους αυτούς συγκεντρωμένους εδώ, και ξαφνιάστηκε φανερά, ιδιαίτερα από το ειδεχθές πρόσωπο του Δούκα του Τάρμεν μέσα στο μισοσκόταδο.

«Μην ανησυχείτε, Υψηλοτάτη,» είπε ο Δόνορ. «Θέλουμε μονάχα να κουβεντιάσουμε. Δε σας ανέφερε ο Άρχοντας Ζάρβημ για τι θέμα πρόκειται;»

Η Σιρίμα μίλησε, πριν προλάβει ν'απαντήσει η Μινίρα: «Αν το έκανε, πάντως, Αντιβασίλισσά μου, είστε πιο τυχερή από εμένα· γιατί εγώ δε γνωρίζω τίποτα περί του θέματος.»

«Μητέρα, σας αναφέραμε ότι πρόκειται για τη συμμαχία,» τόνισε η Ζέκαλ.

«Αυτό και μόνον αυτό…» μουρμούρισε η Σιρίμα, που τα μακριά της σκουλαρίκια γυάλιζαν στην αντηλιά που έμπαινε από τις χαραμάδες των πατζουριών, μοιάζοντας με μικρά αστέρια, καθώς έστρεφε το βλέμμα της από τον έναν στον άλλον παρευρισκόμενο μέσα στο δωμάτιο.

Ο Ζάρβημ και η Μινίρα κάθισαν στις καρέκλες που τους περίμεναν. «Εδώ θα τα κουβεντιάσουμε όλα, Αρχόντισσά μου,» είπε.

Ο Δούκας Έσριθ άναψε το τσιμπούκι του. «Ας αρχίσουμε, λοιπόν. Κι ας τελειώνουμε γρήγορα· δε θέλω να διαδοθεί ότι κάνω υπόγειες συμφωνίες με Σαραολνιανούς σε περίοδο συνεδρίασης του Συμβουλίου.»

«Δούκα μου,» είπε ο Δόνορ, «δεν πρόκειται για κάποια 'υπόγεια συμφωνία', όπως την ονομάσατε· πρόκειται, απλά, για έναν τρόπο δράσης που πιστεύουμε πως θα βοηθήσει την κατάσταση, ούτως ώστε κανείς να μη βγει ζημιωμένος.» Και τους μίλησε για το σχέδιό του, δηλαδή να αφαιρεθεί το τρίτο άρθρο από την Αντιδαιμονιακή Συμμαχία, καθώς και τι πλεονεκτήματα θα είχε αυτό.

«Τα πλεονεκτήματά σας, Δούκα Δόνορ,» είπε ο Έσριθ, «μπορούν πολύ εύκολα να μετατραπούν σε μειονεκτήματα.»

Θα έχουμε πρόβλημα, τελικά, σκέφτηκε εκείνος. «Πώς;»

«Κατ'αρχήν, και ολόκληρη η συμμαχία να καταργηθεί, στο ίδιο πράγμα καταλήγουμε. Δεν μπορώ να καταλάβω, επομένως, γιατί θέλετε να διατηρηθεί η συμμαχία αλλά να καταργηθεί το μοναδικό της άρθρο που την κάνει προσωρινή, με αποτέλεσμα τη μονιμοποίησή της…» Λοξοκοίταξε τον Ζάρβημ, και δεν ήταν δύσκολο για όλους να καταλάβουν τι υπονοούσε: ότι κάποια «υπόγεια συμφωνία» –όπως είχε πει και πριν– υφίστατο ανάμεσα στον Δόνορ και στον Σαραολνιανό Άρχοντα.

Ο Δούκας του Έβμορ δεν ευχαριστήθηκε καθόλου απ'αυτό το υπονοούμενο του Δούκα Έσριθ, και είπε: «Η συμμαχία μπορεί να μονιμοποιείται, μα κανείς δεν μπορεί να υποχρεώσει κάποιον να εμπλακεί σε πόλεμο, αν δεν το–»

«Ωστόσο, *μονιμοποιείται,*» επέμεινε ο Έσριθ.

«Πράγμα που δε θ'αφήσει τον Πόνκιμ να νιώσει και τόσο ασφαλής. Αν σχεδιάζει να μας κοροϊδέψει, θα το ξανασκεφτεί. Και δε σας κρύβω πως *δεν* τον εμπιστεύομαι.»

«Δε λάβατε υπόψη σας, όμως, και την αντίστροφη εκδοχή,» τόνισε ο Έσριθ. «Και ιδού πώς τα 'πλεονεκτήματά' σας μπορούν να μετατραπούν σε μειονεκτήματα: Ακόμα κι αν ο Βασιληάς Πόνκιμ έχει, όντως, αγαθές προθέσεις προς το Άργκανθικ, βλέποντας πως αποφασίζουμε να διατηρήσουμε τη συμμαχία με το Νότιο Σαραόλν, είναι φυσικό να ανησυχήσει και ν'αρχίσει να μας υποψιάζεται. Για ποιον άλλο λόγο να επιθυμούμε τη συμμαχία τούτη, θα σκεφτεί ο Βασιληάς Πόνκιμ, αν δεν σκοπεύουμε κάποια στιγμή να τη χρησιμοποιήσουμε και να του επιτεθούμε; Έτσι, χάνουμε την εμπιστοσύνη του, για πάντα. Ενώ, στην αντίθετη περίπτωση, στην περίπτωση της *διάλυσης* της συμμαχίας, έχουμε πολλά να κερδίσουμε.»

«Όπως;»

«Ο Πόνκιμ θα πιστέψει πως τον εμπιστευόμαστε. Τραγικό λάθος, γιατί εμείς ποτέ δε θα τον εμπιστευτούμε. Ωστόσο, εκείνος θα είναι αφύλακτος· κι αν επιχειρήσει κάτι εναντίον μας, θάναι κι

απρόσεκτος, επίσης, και δε θα πέσουμε στην παγίδα του. Είναι η λογική, Δούκα Δόνορ, του ‘άσε τον κλέφτη να ορά το σπίτι σου ξεκλείδωτο όταν τα σκυλιά σου παραφυλάνε’.»

«Περιπλέκετε την κατάσταση δίχως λόγο,» αντιγύρισε ο Δόνορ. «Ο Βασιληάς Πόνκιμ δεν ξέρουμε ότι σκέφτεται έτσι όπως υποστηρίζετε. Εξάλλου, η εισβολή του στο Σαραόλν ήταν, απλά, μια στρατιωτική εισβολή. Πράγμα που δε θα επιχειρήσει το ίδιο εύκολα και μ’εμάς, αν διατηρήσουμε τη συμμαχία με το Νότιο Σαραόλν.»

Ο Έσριθ κούνησε το κεφάλι. «Διαφωνώ. Πιστεύω πως οι μέθοδοι του Βασιληά Πόνκιμ είναι πολύ πιο λεπτές από όπως τις παρουσιάζετε, Δούκα Δόνορ.» Άναψε, πάλι, την πίπα του.

Όλα τούτα, σκέφτηκε ο Ζάρβημ, *θα δυσαρεστήσουν πολύ τον Βένγκριλ. Η βοήθεια που περιμένει από το Άργκανθικ το βλέπω δύσκολο, τελικά, να έρθει.* Ακόμα κι αν ο Δόνορ πετύχαινε να επιβάλει το σχέδιό του, ο Πόνκιμ θα έπρεπε, μετά, να κινηθεί κατά του Βασιλείου, ώστε να έχουν λόγο οι Αργκανθικιανοί για να του επιτεθούν…

«Τι λέτε εσείς, Αρχόντισσα Σιρίμα;» ρώτησε ο Δόνορ.

Η μητέρα της Ζέκαλ, που είχε το σαγόνι ακουμπισμένο στα δάχτυλά της, σούφρωσε τα χείλη, σκεπτικά. «Είμαι… αναποφάσιστη,» αποκρίθηκε.

Ο Έσριθ ρουθούνισε, αποδοκιμαστικά. «Μη μου πεις ότι το σκέφτεσαι *καν* αυτό το πράγμα, αδελφή!…»

«Γιατί όχι;»

«Γιατί –προφανώς– θα μας ζημιώσει, παρά θα μας βοηθήσει! Πιο πολλά έχουμε να κερδίσουμε από τις φιλικές σχέσεις με τον Βασιληά Πόνκιμ –όσο επιτηδευμένες κι αν είναι–, παρά από τη συμμαχία με το Νότιο Σαραόλν. Κι εξάλλου, ποτέ δε μ’άρεσαν οι τροποποιήσεις συμμαχιών. Όταν τέτοιου είδους συνθήκες συνάπτονται, υπάρχει κάποιο πρόβλημα, το οποίο μετά μπορεί, πλέον, να μην υφίσταται –όπως, τώρα, δεν υφίσταται ο άμεσος κίνδυνος των Μαγκραθμέλιων.»

«Ίσως αυτή την εικόνα να θέλει να σας παρουσιάσει ο Πόνκιμ, Δούκα Έσριθ,» είπε ο Ζάρβημ. «Το συλλογιστήκατε τούτο; Ίσως, τώρα, να πέφτετε στην παγίδα του!»

«Ή στη δική σας, Άρχοντα Ζάρβημ…»

«Τότε, πείτε μου πώς σκοπεύω να σας παγιδέψω εγώ, εφόσον το όλο σχέδιο ήταν ιδέα του Δούκα Δόνορ, ο οποίος είναι Αργκανθικιανός.»

«Δεν είναι όλα ευπαρατήρητα,» αντιγύρισε ο Έσριθ.

Η Ζέκαλ συνοφρυώθηκε. «Θέλετε να μας εξηγήσετε τι εννοείτε μ'αυτό, θείε; Ονομάζετε το σύζυγό μου προδότη του Βασιλείου;»

«Δεν είπα κάτι τέτοιο,» αποκρίθηκε ο Έσριθ.

Η Ζέκαλ στράφηκε στη Μινίρα. «Υψηλοτάτη, εσείς τι λέτε;»

«Δεν έχω πρόβλημα με το σχέδιο του Δούκα Δόνορ.»

Ο Έσριθ μούγκρισε, μασώντας το τσιμπούκι του.

Αναρωτιέμαι αν συλλογίζεται να τη δολοφονήσει… σκέφτηκε ο Ζάρβημ.

«Μην είσαι τόσο γρήγορη στις αποφάσεις σου, καλή μου Μινίρα,» είπε η Σιρίμα. «Τέτοια σχέδια απαιτούν σκέψη πολύ.» Χαμογέλασε προς το μέρος της Αντιβασίλισσας, σαν εκείνη να ήταν χαζή.

Η Σιρίμα πάντα υποτιμά τους άλλους… συλλογίστηκε ο Δόνορ. *Αυτό, κάποια στιγμή, μπορεί να της κοστίσει.*

«Δυστυχώς, όμως, δεν υπάρχει χρόνος,» είπε ο Ζάρβημ.

«Και τι προτείνετε, Άρχοντά μου; Να ενεργήσουμε απερίσκεπτα;» Η Σιρίμα ύψωσε ένα φρύδι.

«Καθόλου. Γιαυτό κιόλας συγκεντρωθήκαμε εδώ, πιστεύω: προκειμένου να βρούμε τη βέλτιστη λύση στο πρόβλημά μας.»

«Την οποία ήδη νομίζετε πως έχετε βρει,» παρενέβη ο Έσριθ.

«Δούκα μου,» είπε ο Δόνορ, «με το σχέδιό μας, ο κίνδυνος για το Άργκανθικ ελαχιστοποιείται. Θα πρότεινα να αναφερθεί η σκέψη μας στο Συμβούλιο, ώστε τα μέλη να αποφασίσουν ελεύθερα. Τι λέτε;»

Ο Έσριθ δε μίλησε, καπνίζοντας.

Η Σιρίμα είπε: «Εφόσον η απόφαση του Συμβουλίου, μέχρι στιγμής, είναι ότι *δεν* έχει πάρει απόφαση, θα συμφωνούσα μαζί σου, Δόνορ. Ας μιλήσουμε στα μέλη για τη σκέψη σου… παρουσιάζοντας και τις δύο όψεις, φυσικά.»

Τα μάτια του Δόνορ στένεψαν. «Τι εννοείτε, Αρχόντισσά μου;»

«Ότι πρέπει να παρουσιαστεί και το δικό σου σχέδιο ολοκληρωμένο και ο αντίλογος του Έσριθ. Δε μπορεί να διαφωνείς μ'ετούτο…»

«Υποθέτω πως όχι…»

«Ωραία, τότε,» είπε η Σιρίμα· «θα το αναφέρω αύριο στη συνεδρίαση.»

Ο Έσριθ κούνησε το κεφάλι, φυσώντας καπνό. «Ούτε οι Βόρειοι δε θα συμφωνήσουν μ'ετούτο,» μούγκρισε. «Θα δεις πως οι πρώτοι που θ'αρχίσουν να φωνάζουν θα είναι ο Δούκας Τόρμπαλ, η Μέγαιρα του Θέρμπον, και η Λύκαινα του Κάορχαλ, αδελφή.»

«Εγώ, πάλι, πιστεύω πως οι Βόρειοι πιθανώς να σκεφτούν την κατάσταση διαφορετικά, Δούκα μου,» είπε ο Δόνορ.

Ο Έσριθ τον λοξοκοίταξε, φανερά διαφωνώντας και απορώντας με την άποψή του.

«Οι Βόρειοι μοιάζουν στη σκέψη περισσότερο με τους Σαραολνιανούς,» εξήγησε ο Δόνορ· «και μην ξεχνάτε πως ο Βασιληάς Πόνκιμ είναι Σαραολνιανός.»

«Δεν καταλαβαίνω το συλλογισμό σας…»

«Πράγματι, δεν ήμουν ξεκάθαρος. Εκείνο που θέλω να πω, όμως, είναι το ίδιο με πριν: Ο Βασιληάς Πόνκιμ σκέφτεται στρατιωτικά, επομένως μια συμμαχία μας με τους εχθρούς του ίσως να τον συγκρατήσει. Οι Βόρειοι Αργκανθικιανοί είναι γνωστό πως πολλές φορές σκέφτονται στρατιωτικά, επίσης…»

«Τώρα, είναι φανερό πού θέλετε να καταλήξετε, Δούκα Δόνορ,» είπε ο Έσριθ.

«Και; Συμφωνείτε μαζί μου, αυτή τη φορά;»

«Όχι. Ούτως ή άλλως, το Συμβούλιο αποτελείται κυρίως από Νότιους Αργκανθικιανούς· η τελική απόφαση θα είναι αρνητική.»

Και ο Δόνορ, ατενίζοντας τον Έσριθ μέσα στο μισοσκόταδο του δωματίου, σκέφτηκε: *Το Τρία των Σκιών… Να ο τρίτος παράγοντας: Ο Δούκας του Τάρμεν. Ο Ζάρβημ, ο Βόνιορ, και ο Έσριθ. Η μάχη θα έχει… πολλές εκπλήξεις, νομίζω.*

Κεφάλαιο Εξηκοστό-Πρώτο

Όταν χάνεις την εμπιστοσύνη σου στους συμμάχους, τότε χάνεις τα πάντα. Όταν οι κολόνες παύουν να στηρίζουν τη βασιλική αίθουσα, τότε εκείνη σωριάζεται· γίνεται κομμάτια πέτρας και θραύσματα γυαλιού.

—Νάητριθ, γνωστή Καρνεβολθιανή φιλόσοφος (περ. 583 – 653 Α.Κ.)

Ο Γκόρντλαν και οι Στρατηγοί του βρίσκονταν στο γραφείο, συζητώντας σχετικά με το σημαντικότερο θέμα των ημερών: τον αποκλεισμό του λιμανιού της Όρφαλχ από το στόλο της Βασίλισσας Αάνθα και την προδοσία των Δουκάτων Γκέχβιν και Σάνβεκ. Όλοι τους αντιλαμβάνονταν ότι η παρεμπόδιση του εμπορίου, όχι μόνο έξω από το Βασίλειο αλλά και *μέσα* σ'αυτό, θα αποδυνάμωνε τρομερά τη νέα πρωτεύουσα. Ουσιαστικά, θα την απομόνωνε. Ο πρώην-Βασιληάς Βένγκριλ είχε καταφέρει, επομένως, να διαιρέσει το Σαραόλν ξανά με τις πράξεις του. Κι αυτό δεν έπρεπε να το αφήσουν να συνεχιστεί. Ο στόλος της Κυράς του Ωκεανού έπρεπε να διωχτεί· να καταστραφεί, εν ανάγκη. Και, ύστερα, έπρεπε να υποτάξουν τα Δουκάτα Γκέχβιν και Σάνβεκ. Άλλωστε, η Όρφαλχ είχε τη στρατιωτική υπεροχή. Θα επέβαλε εύκολα την κυριαρχία της επάνω στους προδότες, που πιθανώς να ήταν και παραστρατημένοι: πιθανώς ο δαιμονόφιλος Βένγκριλ να τους είχε ξεγελάσει με κάποιο

τρόπο. Αλλά, όπως και να είχε, ο Γκόρντλαν και οι Στρατηγοί του όφειλαν να διασφαλίσουν την ενότητα του Βασιλείου, αλλιώς ο Σφετεριστής της Μάρβαθ θα τους υπέτασσε άπαντες και οι δαιμονάνθρωποι θα κυριαρχούσαν.

Ο Μιντάνορ είχε απλώσει έναν χάρτη της πόλης επάνω στο γραφείο. Στην επιφάνεια του χάρτη βρίσκονταν σημειωμένες οι θέσεις των πλοίων της Βασίλισσας Αάνθα. Και οι τρεις άντρες στέκονταν γύρω του, κουβεντιάζοντας σχετικά με το σχέδιό τους, σχετικά με το ποια ήταν τα στρατηγικότερα σημεία για να τοποθετήσουν τις δυνάμεις τους, και ποιος ήταν ο καλύτερος τρόπος για να κινηθούν.

Ήταν βράδυ, αλλά η καλοκαιρινή ζέστη δυνατή. Το παράθυρο του γραφείου έστεκε ανοιχτό, βλέποντας στον κήπο. Και κανένας τους – μήτε ο Γκόρντλαν, μήτε ο Μιντάνορ, μήτε ο Δώβαρ– δεν είχε προσέξει τη σκιερή μορφή που βρισκόταν γαντζωμένη επάνω στα κλαδιά του δέντρου, κρυμμένη ανάμεσα στα φυλλώματα, με το μαύρο φόντο του ουρανού πίσω της, να γίνεται ένα με τη μαύρη, δερμάτινη φορεσιά της. Μονάχα μια αιχμή γυάλιζε στο φεγγαρόφωτο των τεσσάρων φεγγαριών: η αιχμή του βέλους που η φιγούρα έβαζε στη μικρή της βαλλίστρα, καθώς την ύψωνε και σημάδευε τον έναν από τους τρεις άντρες, τον καινούργιο Βασιληά του Σαραόλν.

Με μια απρόσεκτη κίνηση του αριστερού χεριού του Γκόρντλαν, το μελανοδοχείο έπεσε από το γραφείο στο χαλί του πατώματος. «Να σε πάρουν οι δαίμονες…!» Ο μονάρχης έσκυψε για να το πιάσει–

–την ώρα που το βέλος είχε μόλις εκτοξευτεί–

–για να καρφωθεί στο στέρνο του Μιντάνορ.

Αίμα πετάχτηκε, πιτσιλώντας το χάρτη.

Ο Στρατηγός κοίταξε με δυσπιστία το βλήμα που προεξείχε από πάνω του. Παραπάτησε, ενώ ο Δώβαρ τραβούσε, πάραυτα, το σπαθί απ'το θηκάρι στη μέση του, ουρλιάζοντας: «Κάτω, Βασιληά μου!» Άρπαξε μια καρέκλα και τη σήκωσε αμυντικά εμπρός του, μην

μπορώντας να διακρίνει πού κρυβόταν ο δολοφόνος μέσα στο σκοτάδι.

Ο Μιντάνορ σωριάστηκε στο πάτωμα.

«Τι συμβαίνει;» γρύλισε ο Γκόρντλαν, πιάνοντας το μανίκι του όπλου του και ξεθηκαρώνοντας τη μακριά λεπίδα.

«Ένας δολοφόνος, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Δώβαρ. «Χτύπησε τον Μιντάνορ!»

«ΦΡΟΥΡΟΙ!» κραύγασε ο Γκόρντλαν. «ΦΡΟΥΡΟΙ!»

Εκείνη τη στιγμή, ο Δώβαρ είδε μια μαύρη φιγούρα να πετάγεται, σαν αγριόγατος, από το δέντρο του κήπου. «Αυτός είναι!» φώναξε, κι έτρεξε ως το παράθυρο, εξακολουθώντας να βαστά την καρέκλα στο αριστερό χέρι και το ξίφος στο δεξί.

Το βλέμμα του στράφηκε κάτω, στη βλάστηση. Ατένισε την άγνωστη μορφή να χάνεται πίσω από έναν κορμό.

«Έλα πίσω, δειλέ!» φώναξε μες στη νύχτα. Και ύστερα, καθώς άκουγε την πόρτα ν'ανοίγει πίσω του και φρουρούς να μπαίνουν, πέταξε παραδίπλα την καρέκλα και θηκάρωσε το σπαθί του· πάτησε στο περβάζι του παραθύρου, με το δεξί πόδι, και τινάχτηκε, για να πιαστεί επάνω στο δέντρο όπου, πριν από μερικές στιγμές, βρισκόταν γαντζωμένος ο φονιάς· έπειτα, κατέβηκε, αρπάζοντας το ένα κλαδί μετά απ'το άλλο, για να απαλύνει την πτώση του, ενώ, συγχρόνως, απορούσε πώς ο άγνωστος μπορούσε να κάνει τέτοια άλματα τόσο εύκολα –έμοιαζε, πραγματικά, με αιλουροειδές!

Τα μποτοφορεμένα πόδια του Δώβαρ πάτησαν στο μαλακό χώμα, και ο Στρατηγός ξεθηκάρωσε, πάλι, το σπαθί του. *Εμείς δεν έχουμε κανέναν άνθρωπο στη δούλεψή μας ο οποίος να μπορεί να κάνει τέτοιες φιγούρες,* συλλογίστηκε, και ένα ρίγος τον διαπέρασε. *Τι είναι; αλλοδαπός; Κι αν ναι, από πού;*

«Φρουροί!» φώναξε. «Εισβολέας! Εισβολέας στον κήπο! Δολοφόνος!»

Αμέσως, άκουσε βήματα, και είδε πέντε στρατιώτες να τον ζυγώνουν, με τις λεπίδες τους τραβηγμένες, τις ασπίδες τους στα χέρια, και τα κράνη τους στο κεφάλι.

«Στρατηγέ!» είπε η αρχηγός της περιπόλου. «Τι συμβαίνει;»

«Ένας δολοφόνος επιχείρησε να σκοτώσει το Βασιληά,» αποκρίθηκε εκείνος, «αλλά αστόχησε και πέτυχε τον Στρατηγό Μιντάνορ στο στήθος. Πήγε απο κεί!» Έδειξε, με το ξίφος του, και έτρεξε μαζί με τους στρατιώτες.

*

Η πόρτα χτύπησε δυνατά, τρεις φορές. Κάποια σιδεροντυμένη γροθιά πρέπει να την κοπανούσε.

Ο Σάλβινρ καθόταν πίσω απ'το γραφείο του, με ένα κύπελλο στο χέρι και μια καράφα κρασί από κοντά. Ένα πικρό μειδίαμα σχηματίστηκε στο πρόσωπό του. Έφερε την άκρη του κυπέλλου στα χείλη του και ήπιε. Η δουλειά πρέπει να είχε γίνει.

«Περάστε,» φώναξε.

Η πόρτα άνοιξε. Τέσσερις στρατιώτες μπήκαν στο δωμάτιο και, ύστερα απ'αυτούς, ο Γκόρντλαν, βαστώντας ένα γυμνολέπιδο ξίφος στο δεξί χέρι.

Τα μάτια του Σάλβινρ στένεψαν και σηκώθηκε όρθιος. *Όχι!* σκέφτηκε.

«Με περίμενες νεκρό, προδότη;» γρύλισε ο Βασιληάς.

«Δεν καταλαβαίνω τι θες να πεις,» αντιγύρισε ο Δούκας, όσο πιο ήρεμα μπορούσε να κάνει τον εαυτό του να μιλήσει. «Ελπίζω, πάντως, να έχεις καλό λόγο για τούτη την εισβολή…» *Να σε πάρουν οι δαίμονες, Ελμάντρην! Μου είπες ότι ήταν σίγουρο! Μου είπες ότι θα τον σκότωνες! Δεν μπορώ να τον αφήσω νάχει τη Λάρκνα και τον Τάνβαρ εκεί κάτω –τι γίνεται τώρα;*

«Έχω, πράγματι, καλό λόγο,» αποκρίθηκε ο Γκόρντλαν, και βάδισε προς το γραφείο, υψώνοντας το σπαθί του.

Ο Σάλβινρ άπλωσε το χέρι του και πήρε το δικό του ξίφος απ'τον τοίχο. Με μια γρήγορη κίνηση, το ξεθηκάρωσε, πετώντας το θηκάρι στο πάτωμα.

Οι στρατιώτες, επίσης, ξεσπάθωσαν.

«Έξω απ'το δωμάτιό μου!» πρόσταξε ο Δούκας.

«Αποφάσισες να μ'αντιμετωπίσεις πρόσωπο με πρόσωπο, προδότη;» μούγκρισε ο Γκόρντλαν. «Να με σκοτώσεις ιδιοχείρως;»

«Τούτη ποτέ δεν ήταν η πρόθεσή μου, Γκόρντλαν…» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ. *Αλλά τώρα είναι!*

«Φυσικά και όχι. Προτιμάς να βάζεις φονιάδες να κάνουν τη δουλειά σου. Ποιος ήταν αυτός που έστειλες εναντίον μου; Ο Στρατηγός Μιντάνορ είναι νεκρός εξαιτίας του!»

«Δεν έστειλα κανέναν.»

«Ψεύδεσαι!»

«Πώς το γνωρίζεις; Νομίζεις ότι εγώ είμαι ο εχθρός σου εδώ; Έχεις κάνει πολλούς εχθρούς, Γκόρντλαν…»

«Εχθροί μου είναι μονάχα εκείνοι που δε νοιάζονται για το Βασίλειο.»

Αρχίζω ν'αναρωτιέμαι πόσο αληθινές είναι, τελικά, οι «καλές» σου προθέσεις, σκέφτηκε ο Σάλβινρ. *Ο Γκόρντλαν που ήξερα στην Χάργκοχ δε θ'απήγαγε την οικογένεια ενός ανθρώπου, για να τον εκβιάσει.* Ο Δούκας ίσα που μπορούσε να συγκρατήσει τον εαυτό του απ'το να χιμήσει, επιτόπου, στον νέο Βασιληά. *Όμως τι άλλο μου μένει να κάνω, τώρα;* αναρωτήθηκε. *Πρέπει να τον σκοτώσω εγώ, αφού οι καταραμένοι Αργκανθικιανοί απέτυχαν. Ο Βένγκριλ αυτό θα έκανε, εξάλλου. Σωστά; Θα του ορμούσε, πρόσωπο με πρόσωπο. Τέρμα τα Αργκανθικιανά παιχνίδια. Τέρμα τα παιχνίδια των σκιών!* Αλλά, έπειτα, είδε τους τέσσερις στρατιώτες που στέκονταν εκατέρωθεν της πόρτας του δωματίου του, δύο και δύο. *Δε θα μ'αφήσουν να τον σκοτώσω· θα πέσουν όλοι επάνω μου, σαν τσακάλια, να με κατασπαράξουν…*

«Τι συλλογιέσαι, Δούκα Σάλβινρ;» είπε ο Γκόρντλαν. «Αν σε συμφέρει να μου επιτεθείς; Έλα, προδότη· σε προκαλώ!» Ύψωσε το ξίφος του σε θέση ετοιμότητας.

Ο Σάλβινρ τον πλησίασε, αλλά με το δικό του όπλο κατεβασμένο. Ήξερε ότι ο Γκόρντλαν ποτέ δε θα τον σκότωνε, αν κι εκείνος δε σήκωνε το λεπίδι του. Στάθηκε μπροστά στον σφετεριστή του θρόνου του αδελφού του και σφύριξε κοντά στο πρόσωπό του: «Ξέρω πού τους έχεις, καταραμένε. Ξέρω!»

«Οι οικογένειες των προδοτών θεωρούνται, επίσης, προδότες, Δούκα Σάλβινρ…» αντιγύρισε ο Γκόρντλαν, με σφυριχτή και σιγανή φωνή κι εκείνος, «και, ορισμένες φορές, πληρώνουν και για τα εγκλήματά τους–»

«Γραααρ!» Ο Σάλβινρ τον γρονθοκόπησε καταπρόσωπο, κάνοντάς τον να παραπατήσει, ζαλισμένος.

Σαν ένας, οι τέσσερις στρατιώτες περιτριγύρισαν τον Δούκα με τα σπαθιά τους, και εκείνος βρήκε τον εαυτό του κλεισμένο μέσα σ'ένα κλουβί από λεπίδες: μία να κεντρίζει την κοιλιά του, μία τα δεξιά του πλευρά, μία το λαιμό του, και μία τ'αριστερά του πλευρά.

Ο Γκόρντλαν έφτυσε αίμα. Και το γαλανό του βλέμμα στράφηκε στον Σάλβινρ σαν παγερή φωτιά. «Θα τον βρω, τον Πνευματοχτυπημένο μπάσταρδο, και θα τον κάνω να τα ξεράσει όλα!» ούρλιαξε. Και ύστερα, με πιο ήρεμη φωνή: «Πού τον βρήκες, Σάλβινρ; Τι είναι; Ωκεάνιος φονιάς; Αυτή η σκύλα, η Βασίλισσα Αάνθα, σ'τον έδωσε;» Το τελευταίο βγήκε ως αγριοφωνή απ'το λαρύγγι του.

Ο Δούκας δεν αποκρίθηκε. Ο νους του ήταν αλλού. *Πρέπει να τους πάρω απ'τα μπουντρούμια. Πρέπει να τους πάρω απο κεί. Πού είσαι, τώρα, Πόνκιμ; Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα; Στο διάολο οι μαγείες σου!*

«Θα αλωνίσω ολάκερη την Όρφαλχ, αλλά θα τον βρω, στο τέλος!» υποσχέθηκε ο Γκόρντλαν, και βγήκε απ'το δωμάτιο, δίχως άλλη κουβέντα.

Οι στρατιώτες του τον ακολούθησαν, παίρνοντας τις λεπίδες τους απ'το σώμα του Σάλβινρ και αφήνοντάς τον μπερδεμένο και απελπισμένο.

*

Ο φιλοξενούμενος της Βασίλισσας Αάνθα βγήκε απ'την καμπίνα του και πήγε στη γέφυρα, για να επισκεφτεί την Κυρά του Ωκεανού μέσα στη νύχτα. Οι φρουροί της βασιλικής γαλέρας πάντοτε τον ατένιζαν με περιέργεια· δεν έφταιγε μονάχα το γεγονός πως, όποτε παρουσιαζόταν, φορούσε κουκούλα στο κεφάλι, η οποία σκίαζε την όψη του, μα και το ότι όσοι είχαν δει το πρόσωπό του δεν μπορούσαν να το συγκρατήσουν καλά στη μνήμη τους, σα να τους διέφευγε, για κάποιο λόγο που δεν τους ήταν δυνατόν να προσδιορίσουν. Και, ασφαλώς, είχαν άπαντες αρχίσει να ψιθυρίζουν για μαγεία αναμεταξύ τους. Δεν ήταν άγνωστο πως η Βασίλισσά τους είχε μυστικιστικές γνώσεις, πράγμα που έκανε πολλούς ν'αναρωτιούνται αν είχε επικαλεστεί αυτό τον δαίμονα από τη θάλασσα, αν ήταν Πνεύμα και όχι άνθρωπος. Ορισμένοι, βέβαια, τούτο το θεωρούσαν υπερβολή, μα άλλοι υποστήριζαν πως δεν επρόκειτο για καθόλου υπερβολή: άλλωστε, θυμούνταν το περιστατικό που η Βασίλισσα είχε πάει σε μια έρημη παραλία, μόνη της, χωρίς να πει σε κανέναν γιατί, και είχε επιστρέψει σε άθλια κατάσταση· ίσως τότε να ήταν η στιγμή που είχε καλέσει τον δαίμονα, αλλά εκείνος τώρα να παρουσιάστηκε.

Ο «δαίμων της θάλασσας» χτύπησε την πόρτα της γέφυρας. Η Κυρά του Ωκεανού άνοιξε και εκείνος μπήκε.

Όταν ήταν μέσα στην καμπίνα, ο Πόνκιμ έβγαλε την κουκούλα του, αφήνοντάς τη να πέσει στους ώμους. «Αυτή η μεταμφίεση έχει αρχίσει να μ'εκνευρίζει,» είπε. «Και οι στρατιώτες σου, Βασίλισσα Αάνθα, νομίζω ότι έχουν αρχίσει ν'ανησυχούν για σένα.»

«Με ξύπνησες τέτοια ώρα για να μου πεις *αυτό*;» έκανε εκείνη.

Ο Πόνκιμ μειδίασε, λεπτά· μετά, είπε, σοβαρά: «Όχι· έχω πολύ σημαντικότερα νέα: Η δολοφονία του Γκόρντλαν κατέληξε σε αποτυχία. Ο άνθρωπος του Σάλβινρ αστόχησε, και ένας από τους Στρατηγούς του τωρινού Βασιληά είναι νεκρός, αντί για εκείνον.»

Η Αάνθα μόρφασε. «Ωχ…» Κάθισε στο κρεβάτι, συνοφρυωμένη, σκεπτική. Μετά, ρώτησε: «Τι… παρενέργειες νομίζεις ότι θα έχει τούτο, Πόνκιμ;»

«Ο Γκόρντλαν δεν σκότωσε τον Σάλβινρ, ακόμα, αν ανησυχείς γι'αυτό,» της απάντησε ο Πόνκιμ. «Ωστόσο, δεν ξέρω τι μπορεί να κάνει ο ίδιος ο Σάλβινρ, έτσι όπως έχουν έρθει τα πράγματα. Είμαι βέβαιος ότι, τούτη τη στιγμή που μιλάμε, εκείνος σκέφτεται πώς να πάρει την οικογένειά του απ'τα μπουντρούμια–»

«Λογικό είναι!»

«Δεν υποστήριξα το αντίθετο. Αλλά έτσι ο Γκόρντλαν δε θα φύγει απ'το θρόνο, και τα πράγματα χειροτερεύουν. Σχεδιάζει να κάψει το στόλο σου, Αάνθα…»

«Τι;» Κούνησε το κεφάλι της. «Αποκλείεται να το πετύχει–»

«Έχει καταστρώσει ολόκληρο σχέδιο γι'αυτό το λόγο· μην τον υποτιμάς. Δε θα σας επιτεθεί με πολεμικά πλοία· έτσι ξέρει ότι δεν μπορεί να σας νικήσει. Τα χτυπήματά του θα έρθουν από την ξηρά και μονάχα από *ορισμένα* καταστρώματα αραγμένων καραβιών. Αλλά κι εκείνος δεν είναι ακόμα βέβαιος για το σχέδιο δράσης του· θέλει να το τελειοποιήσει. Όμως δε γνωρίζει πως, όσο τέλειο κι αν το κάνει, τίποτα δεν είναι κρυφό από εμένα, Βασίλισσα Αάνθα…»

«Πότε σκοπεύει να μου επιτεθεί;» ρώτησε η Κυρά του Ωκεανού.

«Δεν έχει αποφασίσει ακόμα.»

«Όταν αποφασίσει, θέλω να το ξέρω.»

«Γιαυτό βρίσκομαι εδώ,» είπε ο Πόνκιμ. «Δε θ'αφήσω τον Γκόρντλαν να νικήσει σε τούτο το παιχνίδι.»

Η Αάνθα γέλασε.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν.

Η Κυρά του Ωκεανού σηκώθηκε από το κρεβάτι. «Ποτέ δεν περίμενα, Πόνκιμ, ότι θα μηχανορραφούσες για να *ενθρονίσεις* τον Βένγκριλ.»

«Έχουν συμβεί και πιο παράξενα πράγματα, Βασίλισσα Αάνθα…»

Η Αάνθα πήγε και κάθισε πίσω απ'το γραφείο, μαζεύοντας το φαρδύ νυχτικό γύρω της. «Τι θα γίνει με τον Σάλβινρ, όμως; Θα του μιλήσεις; Δεν πρέπει να τον αφήσουμε να κάνει κάτι σπασμωδικό.»

«Συμφωνώ.»

*

Τα δυνατά χτυπήματα ξύπνησαν τον Δούκα Φερχ και τη σύζυγό του.

«Τι γίνεται;» ρώτησε η Λορτνέκα, καθώς ανασηκώθηκε επάνω στον αγκώνα της, βλεφαρίζοντας μέσα στο σκοτάδι του δωματίου, το οποίο διαλυόταν από τις αχνές ακτίνες των φεγγαριών που έμπαιναν από τα χαραγμένα πατζούρια, αποκαλύπτοντας μια καρέκλα με ρούχα ριγμένα επάνω.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Φερχ, παραμερίζοντας τα σκεπάσματα για να σηκωθεί. Τα δυνατά χτυπήματα επαναλήφθηκαν, καθώς πλησίαζε την κρεμάστρα, απλώνοντας το δεξί χέρι, για να βρει ψηλαφητά τη ρόμπα του και να τη φορέσει.

«Ποιος είναι;» φώναξε.

«Εγώ είμαι, Δούκα Φερχ,» απάντησε μια αντρική φωνή.

«Ο Γκόρντλαν,» είπε η Λορτνέκα, κι αμέσως σηκώθηκε κι εκείνη απ'το κρεβάτι, αρπάζοντας τη δική της ρόμπα, η οποία βρισκόταν επάνω στη φεγγαροφώτιστη καρέκλα, και δένοντάς τη γύρω απ'τη μέση της.

Ο Φερχ πήγε στην πόρτα και την άνοιξε. Έξω, στο διάδρομο του παλατιού, αντίκρισε τον καινούργιο Βασιληά του Σαραόλν, με μια έκφραση στο πρόσωπό του που έδειχνε ότι ήταν ταραγμένος κι εξοργισμένος συνάμα· επίσης, από την άκρη του χείλους του έμοιαζε

να είχε τρέξει αίμα. Γύρω του βρίσκονταν τέσσερις πάνοπλοι στρατιώτες, με τα ξίφη τους γυμνολέπιδα.

«Τι είναι, Γκόρντλαν;» ρώτησε ο Φερχ. «Γιατ–»

«Έλα στην αίθουσα του θρόνου. Τώρα,» τον διέκοψε ο Βασιληάς. «Και, όταν λέω 'τώρα', εννοώ *τώρα*, Δούκα Φερχ! Οι στρατιώτες μου θα σε περιμένουν.» Στράφηκε απ'την άλλη κι άρχισε να βαδίζει προς το τέλος του διαδρόμου, προτού προλάβει ο Φερχ ν'αρθρώσει λέξη. Οι τέσσερις σωματοφύλακές του τον ακολούθησαν, αλλά, προφανώς, δεν αναφερόταν σ'αυτούς όταν είπε «οι στρατιώτες μου», γιατί άλλοι τέσσερις ζύγωσαν από την αντίθετη μεριά του διαδρόμου, τους οποίους ο Άρχων της Όρφαλχ δεν είχε προσέξει πριν.

Μπήκε, πάλι, στο δωμάτιό του, κλείνοντας την πόρτα. Παρατήρησε ότι η Λορτνέκα ήταν χλομή, στο φως της λάμπας που είχε ανάψει. «Κάτι πολύ κακό συνέβη…» του ψιθύρισε.

Ο Φερχ ένευσε. «Κι εγώ έτσι πιστεύω.» Άνοιξε την ντουλάπα και πήρε ρούχα, βιαστικά, από μέσα.

«Μην πας,» είπε η Λορτνέκα, πλησιάζοντάς τον κι αγγίζοντας τον ώμο του μ'ένα τρεμάμενο χέρι.

«Και τι να κάνω;» ρώτησε εκείνος. «Αν αρνηθώ, θα έχουμε φασαρίες.»

«Θα έρθω–»

«Όχι,» τη διέκοψε ο Φερχ, πιέζοντας απαλά ένα του δάχτυλο στα χείλη της. «Πήγαινε στα παιδιά, δες αν είναι εντάξει. Ανησυχώ γι'αυτά· κι ετούτη τη νύχτα δεν… δεν ξέρω τι άλλο μπορεί να συμβεί –δεν ξέρουμε ούτε καν τι έχει ήδη συμβεί…»

Η Λορτνέκα κατένευσε, αργά· το πρόσωπό της ήταν ακόμα χλομό, έκρινε ο Φερχ, αν όχι *πιο* χλομό τώρα. Φίλησε το μάγουλό του και άρχισε, γρήγορα, να ντύνεται, παίρνοντας τα ρούχα της από την καρέκλα.

*

Δούκα Σάλβινρ.

Πού στη Μάγκραθμελ ήσουν, Πόνκιμ; Τόση ώρα σε περίμενα να παρουσιαστείς! Η απόπειρα δολοφονίας απέτυχε· ο Στρατηγός Μιντάνορ είναι νεκρός, όχι ο Γκόρντλαν.

Το ξέρω.

Θα τον σκοτώσω ο ίδιος, Πόνκιμ!

Τότε, θα έχετε άλλο ένα κουφάρι σήμερα –το δικό σου.

Και τι να κάνω, προδότη; Ν'αφήσω την οικογένειά μου στα μπουντρούμια του παλατιού; Θα τους βασανίσει· το είπε, ο καταραμένος μπάσταρδος! Το είπε! Δεν μπορώ να περιμένω άλλο. Ήδη αρκετά περίμενα για σένα, κι αν δεν έχεις να μου δώσεις μια άλλη λύση, θα προχωρήσω! Ο θρόνος θα έρθει σε μένα, κι αν όλος ο στρατός δε θα με υποστηρίξει, ξέρω, τουλάχιστον, ποιοι θα με υποστηρίξουν. Τα Πορφυρά Ξίφη *του Διοικητή Έντρηλ θάναι μαζί μου, και η Διοικήτρια Ερία επίσης, και έχω κι εγώ πιστούς μου πολεμιστές στην Όρ–*

Να σε πάρει, Δούκα Σάλβινρ! Περίμενε!

Παίζεις κάποιο παιχνίδι, έτσι δεν είναι, Σφετεριστή;

Ναι: προσπαθώ να εκθρονίσω τον Γκόρντλαν! Παρατηρείς ότι έχουμε έναν κοινό σκοπό, μήπως;

Η δική σου οικογένεια δεν είναι φυλακισμένη στα μπουντρούμια!

Αλλά το Βασίλειό μου βρίσκεται σε κίνδυνο, και δε θέλω άλλους πολέμους, τον διαβεβαίωσε ο Πόνκιμ. *Επομένως, θα σου πρότεινα να περιμένεις και να δράσεις λογικά–*

Δεν υπάρχει άλλος χρόνος–

Δε θα πειράξει τη γυναίκα και το γιο σου· μπλοφάρει.

Δεν πρόκειται να το ρισκάρω, Σφετεριστή! δήλωσε ο Σάλβινρ.

Τότε, έλα σε επαφή με τους κατασκόπους σου· βάλ'τους να επιχειρήσουν ξανά εκείνο που απέτυχαν. Ειδικά τώρα, μ'όλη τούτη την αναστάτωση, ίσως να τα καταφέρουν ευκολότερα απ'ό,τι–

Τέρμα τα σχέδια επί σχεδίων, Πόνκιμ! Ο Βένγκριλ θα είχε ήδη σκοτώσει τον Γκόρντλαν–

Γιαυτό ο Βένγκριλ δεν έχει θρόνο: δρα πολύ, σκέφτεται λίγο.

Μην τολμάς να κρίνεις τον αδελφό μου, Σφετεριστή! «γρύλισε» ο Σάλβινρ. *Όχι* εσύ, *μα τα Πνεύματα κι όλους τους δαίμονες της Μάγκραθμελ! Κι αφού δεν έχεις σχέδιο, ούτως ή άλλως, άσε με να πράξω όπως πιστεύω. Κι έτσι θα κα–*

Γιατί δεν επικοινωνείς με τους κατασκόπους σου;

Γιατί δεν έχω χρόνο! ούτε ξέρω αν θα μ'αφήσουν να βγω απ'το παλάτι!

Μην ανησυχείς γι'αυτό, ανόητε. Γιατί είμαι εγώ εδώ; Μπορώ να σε φέρω σε επικοινωνία μαζί τους.

Ο Σάλβινρ, που έκανε πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο, νιώθοντας το κεφάλι του έτοιμο να εκραγεί, κάθισε στην καρέκλα του γραφείου, γέμισε το κύπελλό του με κρασί από την καράφα, και άδειασε το μισό μονομιάς. *Κάντο, τότε, Σφετεριστή.*

Η φωνή του Πόνκιμ σώπασε, αλλά ο Δούκας δεν αισθάνθηκε την παρουσία του να φεύγει. Ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν βρισκόταν κάπου εκεί, μέσα στο μυαλό του, αόρατος αλλά υπαρκτός. *Τι κάνει, τώρα;* αναρωτήθηκε ο Σάλβινρ, καθώς περίμενε. Τα δευτερόλεπτα τού έμοιαζαν με μικρές αιωνιότητες, ενώ κυλούσαν. Οι δείχτες του ρολογιού στον τοίχο, αντίκρυ του, ήταν σα να μετρούσαν αντίστροφα προς τη στιγμή που η Λάρκνα και ο Τάνβαρ θα υπέφεραν από ό,τι κι αν αποφάσιζε να τους κάνει ο Γκόρντλαν. *Βιάσου, Πόνκιμ!*

Ο Σάλβινρ κούνησε το κεφάλι του. *Πρέπει να καθαρίσω το νου μου,* συλλογίστηκε. *Δε σκέφτομαι καθαρά.* Ξεφύσησε, προσπαθώντας να ηρεμήσει.

Ύστερα, άκουσε φωνές να συνομιλούν από μακριά, σα να έρχονταν από το βάθος ενός μακρύ διαδρόμου, ή από τον άλλο όροφο ενός σπιτιού.

Αρχιπαρατηρητή Ελμάντρην.

Τι; Ποιος; Πού είσαι;

Μην τρομάζεις· δε θέλω το κακό σου. Ούτε μπορείς να μ'αντικρίσεις με τα μάτια σου. Το ξέρεις, όμως, ότι είμαι κοντά σου· είμαι αληθινός.

Δεν καταλαβαίνω… Υπήρχε φόβος σ'αυτή τη φωνή, τώρα.

Ο εργοδότης σου επιθυμεί να συζητήσει μαζί σου. Εγώ είμαι, απλά, ένας σύμμαχός του· τίποτ'άλλο δε χρειάζεται να ξέρεις για μένα. Τώρα, εκείνος θα σου μιλήσει.

Και η φωνή του Πόνκιμ δυνάμωσε μέσα στο νου του Σάλβινρ: *Δούκα μου.*

Ελμάντρην, είπε ο Σάλβινρ. *Μ'ακούς;*

Ναι, Άρχοντά μου, αποκρίθηκε εκείνος, με το φόβο ακόμα να προέρχεται από το μέρος του (αν και το τι ακριβώς σήμαινε το «από το μέρος του» ο Σάλβινρ δεν μπορούσε να κατανοήσει, αφού ο Αρχιπαρατηρητής, ουσιαστικά, δε βρισκόταν πουθενά· ήταν *κάπου* αλλά πουθενά…). *Είστε εσείς;*

Ναι, εγώ είμαι· μην ανησυχείς. Τι συνέβη με τον Γκόρντλαν, Ελμάντρην;

Στάθηκε τυχερός, Δούκα μου: έσκυψε, για να πιάσει κάτι, και το βέλος πέτυχε τον άντρα πίσω του.

Πρέπει να ξαναεπιχειρήσετε να τον δολοφονήσετε. Απόψε, το συντομότερο δυνατό.

Οι φρουροί του ψάχνουν για μας, στον κήπο του παλατιού και γύρω απ'αυτόν.

Δεν έχουν πιάσει κανέναν σας…; είπε ο Σάλβινρ.

Όχι, ούτε θα πιάσουν. Όμως, ως τώρα, πρέπει να έχουν βρει τον στρατιώτη που αναισθητοποιήσαμε, για να μπούμε.

Δεν μπορείτε να μπείτε ξανά; Ο Γκόρντλαν πρέπει να πεθάνει, απόψε!

Θα είναι δύσκολο, Άρχοντά μου, γιατί ψάχνουν για μας.

Αλλά η αναστάτωση είναι μεγάλη, παρενέβη ο Πόνκιμ. *Ίσως καταφέρετε να γλιστρήσετε μέσα στο παλάτι.*

Ο Ελμάντρην δεν απάντησε, για λίγο.

Πρέπει να κάνετε κάτι, γρήγορα! είπε ο Σάλβινρ.

Θα προσπαθήσουμε, Δούκα μου, αποκρίθηκε ο Αρχιπαρατηρητής. *Ωστόσο, δεν μπορώ να υποσχεθώ τίποτα. Αν η εισβολή φανεί αδύνατη, θα προτιμήσουμε να το αναβάλουμε, παρά να χάσουμε άδικα ανθρώπους μας. Αναμφίβολα, το καταλαβαίνετε τούτο…*

Εντάξει, Ελμάντρην, αναστέναξε απογοητευμένα ο Σάλβινρ. *Αλλά μην τα παρατήσετε εύκολα.*

Ασφαλώς και όχι, Δούκα μου.

Η πόρτα του δωματίου του χτύπησε, καθώς ο Πόνκιμ διέκοψε την τριπλή τους επικοινωνία. Ο Σάλβινρ τελείωσε το κρασί του και σηκώθηκε από το γραφείο.

*

«Κυρά μου. Ανοίξτε, κυρά μου!»

Η Δούκισσα Τουάθα άνοιξε την πόρτα και η υπηρέτρια γλίστρησε μέσα, σα να την κυνηγούσαν όλοι οι δαίμονες της Μάγκραθμελ. Ήταν μια καστανή κοπέλα που είχε δέσει τα μαλλιά της κότσο και φορούσε ένα μαντίλι στο κεφάλι.

«Τι έμαθες;» τη ρώτησε η κυρά της, κλείνοντας.

«Κάποιος επιχείρησε να δολοφονήσει τον Βασιληά Γκόρντλαν, αλλά αστόχησε και το βέλος πέτυχε το Στρατηγό Μιντάνορ, σκοτώνοντάς τον.»

Ποιος έστειλε το δολοφόνο; αναρωτήθηκε η Τουάθα· αλλά οι σκέψεις της πήγαν, αμέσως, στον Σάλβινρ. Κι αφού εκείνη τον σκεφτόταν, σίγουρα το ίδιο θα έκανε και ο Γκόρντλαν.

«Πιάστηκε ο φονιάς;»

«Όχι, κυρά μου, αλλά τον ψάχνουν.»

Μέχρι να τον βρουν, ο Σάλβινρ έχει χρόνο… εκτός κι αν έχουν άλλες αποδείξεις εναντίον του. «Κατηγορήθηκε κανένας γι'αυτή την απόπειρα εναντίον του Βασιληά;»

Η υπηρέτρια ένευσε, γλείφοντας τα χείλη και ξεροκαταπίνοντας. Έμοιαζε να είχε μιλήσει βιαστικά, σα να φοβόταν ότι δε θα προλάβαινε να τα πει, ή σα να μετέφερε ένα επικίνδυνο βάρος που ήθελε γρήγορα να ξεφορτωθεί. «Μάλιστα, κυρά μου. Λένε πως ο δολοφόνος ήταν πληρωμένος από τον Δούκα Σάλβινρ.»

«Είναι σίγουροι γι' αυτό;»

Η υπηρέτρια, που το όνομά της ήταν Νάρβα, κούνησε το κεφάλι. «Δε νομίζω, κυρά μου. Όμως το υποθέτουν, γιατί ο Δούκας Σάλβινρ είναι αδελφός του Βασιληά Βένγκριλ, που ο Γκόρντλαν τον εξόρισε…»

Φυσικά, είναι κι αυτό. Ο πιο πιθανός ύποπτος. «Και τι έχει γίνει, μέχρι στιγμής; Τον έχουν συλλάβει;»

«Ο Βασιληάς Γκόρντλαν πήγε στο δωμάτιό του μαζί με στρατιώτες, αλλά δε μου είπαν ότι τον συνέλαβαν. Επίσης, τον Δούκα Φερχ τον πήραν μερικοί άλλοι στρατιώτες, για να τον πάνε στην αίθουσα του θρόνου.»

«Τον Δούκα Φερχ; Γιατί;»

«Δεν ξέρω, κυρά μου. Ίσως κι αυτός να ήταν ανακατεμένος στη δολοφονία· ούτε κι ετούτο είναι σίγουρο, όμως… Και να σας πω κιόλας ότι φώναξαν και τον… τον *μάγο*… από το δωμάτιό του, να κατεβεί κι αυτός και να πάει στην αίθουσα του θρόνου. Λένε πως ο Βασιληάς τον θέλει για να βρει τον φονιά αμέσως, με τα μάγια του.»

Η Τουάθα αισθανόταν πως κάτι κακό θα συνέβαινε απόψε, πέραν από τη δολοφονία του Στρατηγού Μιντάνορ. Είπε στη Νάρβα: «Θέλω να πας στη Διοικήτρια Ερία και στον Διοικητή Έντρηλ, και να τους πεις όλα όσα έχουν συμβεί, εντάξει;»

Η υπηρέτρια ένευσε. «Μάλιστα, κυρά μου.»

«Και θέλω, επίσης, να τους πεις να βρίσκονται σε ετοιμότητα. Τους προστάζω, τόνισέ τους, γιατί φοβάμαι πως ίσως να έχουμε άσχημα επακόλουθα.»

«Μάλιστα, κυρά μου. Να πηγαίνω αμέσως;»

«Φυσικά. Πήγαινε.»

Η Νάρβα άνοιξε την πόρτα και βγήκε από το δωμάτιο.

Η Τουάθα σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, κάνοντας πέρα-δώθε, καθώς σκέψεις είχαν γεμίσει το νου της. *Γιατί ο Γκόρντλαν δεν κάλεσε κι εμένα στην αίθουσα του θρόνου; Τι είναι εκείνο που θέλει από τον Φερχ;* Μήπως ο Φερχ είχε, τελικά, οργανώσει τη δολοφονία; *Και δε μου είχε πει τίποτα, τόσο καιρό;* Πράγμα που ίσως να μην ήταν παράλογο· άλλωστε, έπρεπε να γνωρίζουν λίγοι για την απόπειρα, ώστε το μυστικό να μη διαρρεύσει. Ωστόσο, ο Γκόρντλαν δεν ήταν νεκρός· το σχέδιο είχε αποτύχει. *Αλλά πώς έμαθε ότι ο Φερχ τα είχε σχεδιάσει όλα (αν, όντως, συμβαίνει αυτό);* Η Νάρβα δεν έμοιαζε να ξέρει τίποτα επάνω στο θέμα, επομένως μονάχα ο Βασιληάς πρέπει να γνώριζε –εκείνος και οι πιο έμπιστοί του, πιθανώς…

Άρα, τώρα, ο Γκόρντλαν θα τον σύρει στα μπουντρούμια του παλατιού, ή μπορεί και να τον σκοτώσει… Αλλά γιατί είχε μιλήσει και στον Σάλβινρ; Εκτός αν ο Σάλβινρ και ο Φερχ ήταν συνεργοί σε τούτη τη δολοφονία… *Και ο ένας πρόδωσε τον άλλο, ίσως; Όχι, δεν μπορώ να το πιστέψω τούτο! Ο Σάλβινρ δε θα τον πρόδιδε τον Φερχ· δεν μπορεί. Θα προτιμούσε να πεθάνει, ή να φυλακιστεί, ο ίδιος, παρά να τον προδώσει.*

Δεν καταλαβαίνω τι στη Μάγκραθμελ έχει συμβεί, αλλά από τότε που ήρθε η Βασίλισσα Αάνθα εδώ τα πράγματα έχουν χειροτερέψει! Κι εκείνη τι κάνει, για να βοηθήσει την κατάσταση; Τίποτα! Κάθεται στη βασιλική της γαλέρα και περιμένει τον Γκόρντλαν να παραιτηθεί από το θρόνο. Σιγά μην παραιτηθεί ποτέ!

Καλύτερα εκείνο το βέλος να τον είχε σκοτώσει. Η Τουάθα αισθανόταν μεγάλη λύπη που μια τέτοια σκέψη περνούσε από το νου της για έναν Σαραολνιανό συμπολεμιστή, μα, όπως εκείνη έβλεπε την κατάσταση τουλάχιστον, δεν μπορούσε να γίνει κάτι άλλο, για να διορθωθούν τα πράγματα. Ο Γκόρντλαν δεν υπήρχε περίπτωση να κατεβεί από το θρόνο. Νόμιζε πως έκανε ό,τι καλύτερο για το

Βασίλειο, και οι άλλοι που του εναντιώνονταν ήταν προδότες ή δαιμονόφιλοι, ή και τα δύο.

Θα πάω να δω τι γίνεται κάτω. Η Τουάθα ήταν ήδη ντυμένη με ένα μαύρο, πέτσινο παντελόνι, καφετιές μπότες με κορδόνια, πράσινη, αμάνικη τουνίκα, και μαύρη ζώνη –μέσα στο θηκάρι της οποίας τώρα πέρασε το σπαθί της και βγήκε απ'το δωμάτιο.

*

«Τι είναι;» ρώτησε ο Φερχ, και πρόσθεσε: «Βασιληά μου.» Στεκόταν κοντά στο μεγάλο τραπέζι της αίθουσας του θρόνου, στην κορυφή του οποίου καθόταν ο Γκόρντλαν, μπροστά σε έναν χάρτη της πόλης, ενώ παραδίπλα βρίσκονταν όρθιοι ο Στρατηγός Δώβαρ και περίπου δυο ντουζίνες στρατιώτες –κανένας δε ριψοκινδύνευε να γίνει κι άλλη απόπειρα δολοφονίας.

Ο Γκόρντλαν σηκώθηκε από τη θέση του. «Δούκα Φερχ,» είπε, «η Όρφαλχ είναι η γενέτειρά σου και η πόλη όπου διοικούσες για χρόνια. Υποθέτω, λοιπόν, πως τη γνωρίζεις καλύτερα από εμένα και τους συμβούλους μου, και θέλω να μας πεις πού μπορεί να κρύφτηκε ο φονιάς.»

Ο Φερχ συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος. «Ποιος φονιάς;»

«Κάποιος προσπάθησε να με σκοτώσει απόψε, αλλά πέτυχε τον Στρατηγό Μιντάνορ, ο οποίος είναι νεκρός.»

Ο Γκόρντλαν ανέφερε τόσο ψυχρά το γεγονός που ο Φερχ χρειάστηκε μερικές στιγμές προτού συνέλθει. «Δολοφόνος;» ψέλλισε. «Κάποιος έστειλε έναν… έναν δολοφόνο να σε χτυπήσει; Πώς; Πού έγινε τούτο;»

«Ήταν κρυμμένος στον κήπο του παλατιού,» εξήγησε ο Βασιληάς. «Επάνω σ'ένα δέντρο, ενώ εγώ και οι Στρατηγοί μου είχαμε μία διάσκεψη στο γραφείο μου. Με σημάδεψε με βαλλίστρα, όμως φάνηκα τυχερός: εκείνη τη στιγμή, έπεσε ένα μελανοδοχείο και

έσκυψα, για να το σηκώσω, με αποτέλεσμα το βέλος να πετύχει τον Μιντάνορ.»

«Πνεύματα…!» υποτονθόρυσε ο Φερχ. *Και είμαι βέβαιος ότι, τώρα, υποψιάζεσαι τον Σάλβινρ,* πρόσθεσε νοερά· αλλά ρώτησε: «Ποιος… ποιος υποψιάζεστε ότι έβαλε το δολοφόνο να σας χτυπήσει, Βασιληά μου;»

«Ξέρεις πολύ καλά ποιος είναι ο ένοχος, Δούκα Φερχ,» αποκρίθηκε ο Γκόρντλαν, σφίγγοντας τη δεξιά του γροθιά. «Κι εγώ, επίσης, ξέρω –και όλοι ξέρουν!» δυνάμωσε τη φωνή του. «Είναι ο αδελφός του δαιμονόφιλου Βασιληά Βένγκριλ.»

Ο Φερχ έγλειψε τα χείλη του, νευρικά. «Και πού είναι τώρα;» Φοβόταν ότι ο Γκόρντλαν μπορεί να τον είχε ήδη σκοτώσει.

«Στο δωμάτιό του, μα σύντομα θα βρίσκεται μαζί μας. Και, όταν βρούμε τον φονιά, θα επιβεβαιώσουμε τις… υποψίες μας.»

«Κι αν δεν τον βρούμε;»

Ο Γκόρντλαν τον πλησίασε. Στάθηκε μπροστά σου. «Γιαυτό σε κάλεσα εδώ, Δούκα Φερχ: *για να τον βρεις.* Είσαι Άρχοντας της Όρφαλχ, σωστά; Γνωρίζεις την πόλη καλύτερα απ'όλους μας. Βάλε τα δυνατά σου.»

Ο Φερχ αισθάνθηκε να ζαλίζεται, μα προσπάθησε να μην το δείξει. *Αν βρω τον δολοφόνο,* αναρωτήθηκε, *κι αν, όντως, τον έχει στείλει ο Σάλβινρ –πράγμα καθόλου απίθανο–, τότε τι γίνεται; Θα καταδικάσω τον αδελφό του Βασιληά Βένγκριλ με τις πράξεις μου;*

Άκουσαν τη διπλή πόρτα ν'ανοίγει, και άπαντες στράφηκαν, για να δουν τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού να μπαίνει, συνοδεία δύο φρουρών.

Ο Μόρβον ατένισε τους πολεμιστές που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι στο δωμάτιο, καθώς και τον Στρατηγό Δώβαρ. *Προετοιμασμένοι σαν να αναμένουν επίθεση από στιγμή σε στιγμή,* παρατήρησε. Ύστερα, το βλέμμα του πήγε στον Φερχ *–Χλομός σαν να τον συνοδεύουν προς την κρεμάλα–* και, τέλος, στον Γκόρντλαν *– Εξοργισμένος και… τρομαγμένος, νομίζω. Πιθανώς τούτο νάναι*

καινούργιο συναίσθημα για το Βασιληά μας… Τι είχε συμβεί, άραγε; Οι φρουροί είχαν αρνηθεί να του πουν το παραμικρό. Είχε, μήπως, κάποιος δολοφόνος εισβάλει στο παλάτι;

«Μάγε. Έφτασες, επιτέλους,» είπε ο Γκόρντλαν, απομακρυνόμενος από τον Φερχ και ζυγώνοντας τον Μόρβον. «Ξέρεις τι συνέβη απόψε;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ήρεμα εκείνος, κοιτάζοντας τον Βασιληά του Νότιου Σαραόλν στωικά. *Οργή και φόβος. Επικίνδυνα συναισθήματα.*

Ο Γκόρντλαν τού μίλησε για την απόπειρα δολοφονίας εναντίον του, και τελείωσε με μια ερώτηση: «Μπορείς να βρεις τον δολοφόνο, με τη μαγεία σου;»

«Φοβάμαι πως όχι, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Μόρβον, δίχως να λέει ψέματα. Δεν είχε ούτε κάποια αύρα για να ακολουθήσει, ούτε είχε αντικρίσει τον κακοποιό· επίσης, ούτε ο Γκόρντλαν κι ο Δώβαρ είχαν δει το πρόσωπό του, ώστε να μπορέσει να αντλήσει πληροφορίες από τη νόησή τους.

«Επομένως, Δούκα Φερχ,» είπε ο Γκόρντλαν, «είναι δική σου ευθύνη να τον εντοπίσεις και να τον συλλάβεις, το συντομότερο δυνατό. Και μην ξεχνάς ότι τον θέλω ζωντανό, όχι νεκρό. Νεκρός δεν μπορεί να μας αποκαλύψει ποιος τον πλήρωσε.»

«Θα κάνω ό,τι καλύτερο μπορώ, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ωστόσο, δεν είμαι μάντης, για να γνωρίζω πού κρύφτηκε. Κατ' αρχήν, είναι οι πύλες κλειστές;»

«Οι πύλες είναι κλειστές, με δική μου διαταγή. Και το λιμάνι περιπολείται, ώστε να μη διαφύγει ο φονιάς μέσω θαλάσσης. Ή να μην επιστρέψει σ' αυτούς που ίσως τον έστειλαν…»

«Εννοείτε τη Βασίλισσα Αάνθα, Βασιληά μου;»

«Ναι, ποιον άλλο;»

«Δε νομίζω ότι η Βασίλισσα Αάνθα–»

«Δούκα Φερχ,» τον διέκοψε ο Γκόρντλαν, «δεν υπάρχει λόγος για υποθέσεις. Επικεντρώσου στην εύρεση του δολοφόνου· τα υπόλοιπα θα αποκαλυφθούν ύστερα, αφότου έχει γίνει αυτό.»

Η πόρτα της αίθουσας άνοιξε, ξανά, για να μπει ο Δούκας Σάλβινρ, με τη συνοδεία δύο φρουρών, ενώ η Δούκισσα Τουάθα ακολουθούσε.

«Δούκα Σάλβινρ,» είπε ο Γκόρντλαν, «οι απάτες σου δεν έπιασαν. Ξέρω ότι είσαι εσύ που επιχείρησες να με δολοφονήσεις. Φτάνει μονάχα να το επιβεβαιώσω, ώστε να πειστούν κι οι υπόλοιποι, που, αναμφίβολα…» έριξε μια ματιά στην Τουάθα και στον Φερχ, «…θα διαμαρτυρηθούν για το θάνατό σου, αν τα πράγματα γίνουν αλλιώς. Επίσης, μη νομίζεις ότι έχω αμφιβολίες για το ποιος… *εξαφάνισε* τους στρατιώτες μου μέσα στην πόλη, *δύο* φορές!»

Ο Σάλβινρ δεν αποκρίθηκε, παρατηρώντας τη βασιλική αίθουσα. *Πνεύματα,* συλλογίστηκε, *πώς θα καταφέρουν οι Παρατηρητές να εισβάλουν εδώ και να ρίξουν στον Γκόρντλαν.* Έφτανε μόνο κανείς να δει πόσους στρατιώτες είχε, τώρα, συγκεντρωμένους γύρω του. *Κάποιου η ασπίδα θ'αποκρούσει το ερχόμενο βέλος. Ή κάποιος άλλος θα πεθάνει. Όχι, δε θα τα καταφέρουν.*

«Δε μιλάς,» είπε ο Βασιληάς. «Πολύ καλά, Δούκα Σάλβινρ· θα δούμε τι θα κάνεις, όταν βρεθεί ο φονιάς. Γιατί, ξέρεις, εκείνος θα μιλήσει. Θα τον *κάνω* να μιλήσει, θέλοντας και μη. Κι αν φανείς τυχερός, ώστε ο δολοφόνος σου να πεθάνει αντί ν'ανοίξει το στόμα του, τότε…» Τα δόντια του γυμνώθηκαν, σαν του λύκου. «Τότε, έχω κι άλλες μεθόδους να κάνω *εσένα* να μιλήσεις, ή να με παρακαλάς για να μιλήσεις…»

Το κάθαρμα! είναι αποφασισμένος να τους βασανίσει, αν δεν τον βρει! σκέφτηκε ο Σάλβινρ. *Ελμάντρην, απέτυχες πιο οικτρά απ'ό,τι πίστευα. Τα Πνεύματα κι οι δαίμονες να σε πάρουν, Αργκανθικιανέ! Επίτηδες το έκανες; Και τώρα, πώς θα μπεις στην αίθουσα του θρόνου; Δεν μπορείς να μπεις· είναι φανερό. Ο Γκόρντλαν δε θα πεθάνει, και η οικογένειά μου θα υποφέρει άδικα· γιατί είμαι βέβαιος ότι ο κατάσκοπός σου δε θα βρεθεί από τους μαχητές του σφετεριστή…*

*

«Πόνκιμ, τι συμβαίνει; Τι γίνεται στην αίθουσα του θρόνου;» ρώτησε η Αάνθα.

Ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν καθόταν στην ξύλινη καρέκλα, αντίκρυ της, με τα μάτια κλειστά και αυτοσυγκεντρωμένος, κρατώντας τα Πνεύματα υπό την κυριαρχία του, με τέτοια δύναμη που η Βασίλισσα του Ωκεανού μπορούσε να αισθανθεί την ψυχική ισχύ να χαϊδεύει το πρόσωπό της, σαν θαλασσινή αύρα.

«Είναι όλοι τους συγκεντρωμένοι εκεί,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Και;»

«Ο Γκόρντλαν εκτοξεύει απειλές προς όλους. Προς τον Φερχ, προς τον Σάλβινρ. Στον Μόρβον, όμως, δεν είπε τίποτα, όταν εκείνος υποστήριξε ότι δεν–»

Η φωνή του διακόπηκε απότομα, και η Αάνθα κατάλαβε ότι κάτι σημαντικό έγινε. «Τι είναι; Πόνκιμ! Τι είναι;»

*

Ο Σάλβινρ έσπρωξε απρόσμενα τον φρουρό που στεκόταν δεξιά του, σωριάζοντάς τον στο πάτωμα, και γρονθοκόπησε τη φρουρό στ'αριστερά καταπρόσωπο, καθώς εκείνη στράφηκε αιφνιδιασμένη προς το μέρος του· αίμα πετάχτηκε απ'τη μύτη της, και έπεσε κι εκείνη. Ύστερα, ο Δούκας της Χάργκοχ τράβηξε το σπαθί του απ'το θηκάρι.

Ο Γκόρντλαν, πάραυτα, απάντησε παρομοίως, και το ίδιο κι οι υπόλοιποι στρατιώτες μέσα στο δωμάτιο, καθώς κι ο Στρατηγός Δώβαρ.

«Ή θα ελευθερώσεις την οικογένειά μου *ΤΩΡΑ,* σφετεριστή, ή, μα τα Πνεύματα, θα σε κόψω κομμάτια!» φώναξε ο Σάλβινρ, δείχνοντάς τον με τη λεπίδα του.

«Χα-χα-χα!…» γέλασε ο Γκόρντλαν, πισωπατώντας. «Το ήξερα, Δούκα Σάλβινρ, ότι, στο τέλος, θα πρόδιδες τον εαυτό σου! Έλα, λοιπόν, προδότη! Έλα να με σκοτώσεις!»

Πολλές φωνές ακούστηκαν συγχρόνως.

Από τον Δώβαρ: «Βασιληά μου, περιμένετε!»

Από την Τουάθα: «Σάλβινρ, μην το κάνεις αυτό!»

Από τον Φερχ: «Τι συμβαίνει με την οικογένειά του, Γκόρντλαν;»

Και μία φωνή αντήχησε στον Πνευματικό Κόσμο, μέσα στο νου του Μόρβον μονάχα: *Βοήθησε τον Δούκα να τον σκοτώσει.*

Πόνκιμ! έκανε ο Σοφός, έκπληκτος.

«Παραμερίστε, όλοι!» φώναξε ο Γκόρντλαν. «Αφήστε τον να έρθει, αν θέλει!»

«Τι συμβαίνει με την οικογένειά του;» επέμεινε ο Φερχ.

«Έχει τη Λάρκνα και τον Τάνβαρ στα μπουντρούμια του παλατιού,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ, βηματίζοντας προς τον Γκόρντλαν, που τα μάτια του στένεψαν, γιατί, προφανώς, δεν περίμενε ο Δούκας να ξέρει πού ακριβώς τους είχε φυλακισμένους.

«Αυτό ξεπερνά το σφετερισμό σου, Γκόρντλαν!» γρύλισε ο Φερχ.

«Δεν είχα ποτέ σκοπό να τους βλάψω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αλλά ο προδότης αποκαλύφθηκε από μόνος του, και τώρα, πρέπει να πληρώσει για την προδοσία του.»

«Όταν γίνω *εγώ* προδότης του Βασιλείου, Γκόρντλαν, το Φτερό θα έχει χαθεί!» αντιγύρισε ο Σάλβινρ. Τον έδειξε, πάλι, με το ξίφος του. «Νομίζοντας ότι θα βοηθήσεις το Σαραόλν, το οδηγείς στην καταστροφή του! Όλοι το βλέπουν, εκτός απ'αυτούς τους πολεμοκάπηλους συνεργάτες σου!» Τώρα, το όπλο του έδειξε τον Δώβαρ.

«Ο Δούκας Σάλβινρ έχει, προφανώς, παρεκτραπεί,» είπε το Τσακάλι, στραβώνοντας τη μούρη του. «Με την άδειά σας, Βασιληά μου, θα τον συλλάβουμε.»

Ο Γκόρντλαν δίστασε λίγο· ύστερα, ένευσε. «Τώρα, γνωρίζουμε όλοι. Πάρτε τον.»

Οι στρατιώτες έκαναν να περιτριγυρίσουν τον Σάλβινρ. Αλλά δεν τον έφτασαν. Μια αλλόκοσμη φωνή αντήχησε στ'αφτιά τους, σαν το ουρλιαχτό χιλιάδων λύκων συγχρόνως. Και δεν το άκουσαν μονάχα αυτοί, μα κι όλοι μέσα στην αίθουσα, άλλοι σε χαμηλότερη ένταση άλλοι σε υψηλότερη. Πολλοί από τους τελευταίους σωριάστηκαν στο πάτωμα, κρατώντας το κεφάλι τους, λες κι αυτό να μπορούσε να τους σώσει.

Πόνκιμ, τι κάνεις; «φώναξε» ο Μόρβον μέσα στον Πνευματικό Κόσμο. Ήξερε πως η πνευματική επίθεση είχε γίνει από απόσταση, και δεν ήταν ικανή να βλάψει ιδιαίτερα κανέναν, όμως είχε προκαλέσει αναστάτωση, κι αυτό ήταν αρκετό για ν'ανατρέψει την κατάσταση.

Ο Σάλβινρ, αρπάζοντας την ευκαιρία, έπεσε πάνω στον Γκόρντλαν, χτυπώντας τον με το σπαθί του. Η γιγαντόσωμη φιγούρα του Βασιληά δεν τον πτοούσε καθόλου, καθώς η οργή του ήταν μεγάλη και οι σκέψεις του μπερδεμένες. Ο σφετεριστής του Θρόνου της Όρφαλχ έπρεπε να πεθάνει, και ο αδελφός του δικαιωματικού Βασιληά ήταν αποφασισμένος να διαπράξει τον φόνο.

Ο Γκόρντλαν απέκρουσε τη μανιασμένη επίθεση του Σάλβινρ, τρίζοντας τα δόντια, καθώς προσπαθούσε να συνέλθει από τα μαγικά ουρλιαχτά που είχαν αντηχήσει παντού. Μάλλον, ο μάγος ευθυνόταν για τούτο, συμπέρανε. Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού βρισκόταν σε συμμαχία με τον Δούκα· ήταν κι αυτός προδότης του Βασιλείου. *Όλοι τους έχουν στραφεί εναντίον μου, και τώρα αποκαλύπτονται.*

«Δούκα Σάλβινρ, θα σε κάνω παράδειγμα προς αποφυγή για τους άλλους!» κραύγασε ο Γκόρντλαν, κοπανώντας τη λεπίδα του αντιπάλου του, ξανά και ξανά.

Ο Σάλβινρ παραπάτησε. Η δύναμη του Βασιληά ήταν μεγάλη και η μαχητική του δεινότητα, ίσως, ακόμα μεγαλύτερη. Το όπλο του Δούκα κινδύνευε να σπάσει κάτω απ'τα χτυπήματά του.

Σκότωσέ τον! «φώναξε» ο Πόνκιμ μέσα στο νου του. *Θα σκοτώσει την οικογένειά σου αλλιώς! Θυμήσου τι είπε: οι οικογένειες των προδοτών είναι επίσης προδότες…*

Ο Σάλβινρ έσκυψε, για ν'αποφύγει τη λεπίδα του Γκόρντλαν, και ο λαιμός του δεν κόπηκε, αλλά αισθάνθηκε το δάγκωμα του ψυχρού ατσαλιού στον ώμο του. Γρυλίζοντας, σπάθισε κατά του εχθρού του, και τον πέτυχε στα πλευρά. Γεύτηκε αίμα, μην ξέροντας αν ήταν δικό του ή του Γκόρντλαν, καθώς τα πόδια του μπλέκονταν στο χαλί της βασιλικής αίθουσας και σωριαζόταν.

Η Δούκισσα Τουάθα, που τον είδε να πέφτει ενώ ο αντίπαλός του στεκόταν ακόμα όρθιος, ξεσπάθωσε κι έτρεξε προς το μέρος τους. Ένας στρατιώτης έκανε να την αρπάξει απ'τη μέση, μα εκείνη τον απέφυγε και τον απομάκρυνε, με την αιχμή του ξίφους της. Ύστερα, όμως, ο Δώβαρ χτύπησε το λεπίδι της, πετώντας το απ'τη γροθιά της. Την άρπαξε, με τ'άλλο χέρι, απ'τον ώμο και τη σώριασε στο πάτωμα.

Μόρβον, μην αφήσεις τον Δούκα να πεθάνει! είπε ο Πόνκιμ μέσα στο μυαλό του Σοφού. *Χτύπα τον Γκόρντλαν, τώρα!*

Δεν είναι πρέπον ν'ανακατευτώ σ'αυτό!

Ανόητε, είσαι ο μόνος που μπορεί να το τελειώσει, γρήγορα κι ανώδυνα!

Ο Μόρβον κάλεσε τα Πνεύματα.

Η λεπίδα του Γκόρντλαν κατέβαινε, για να λιανίσει τον Σάλβινρ. Και το χέρι εκείνου σηκώθηκε, σα νάχε δική του θέληση. Το σπαθί του συναντήθηκε με το σπαθί του Βασιληά, κλαγγάζοντας.

Τα Πνεύματα πρέπει να με βοηθάνε, σκέφτηκε ο Δούκας. Αλλά, ύστερα, ο Γκόρντλαν γονάτισε στο ένα γόνατο πλάι του, ενώ τα ξίφη τους ήταν ακόμα διασταυρωμένα. Ο Σάλβινρ δεν μπορούσε ν'αντισταθεί στην τρομερή του δύναμη, καθώς η λεπίδα του Βασιληά πίεζε τη δική του. Αισθανόταν τα χέρια του –γιατί, τώρα, βαστούσε το μανίκι του όπλου με τις δύο γροθιές, ενώ ο Γκόρντλαν

με τη μία (!)– να λυγίζουν. Τα δόντια του έτριζαν, αλλά δε μπορούσε να σωθεί από τούτο· το ήξερε.

Μόρβον, άφρονα –ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ! «ούρλιαξε» ο Πόνκιμ στον Πνευματικό Κόσμο.

Μια παράπλευρη πόρτα της μεγάλης αίθουσας του θρόνου άνοιξε, και κραυγές άρχισαν, αμέσως, ν'ακούγονται από παντού. Στρατιώτες είχαν εισβάλει.

«ΓΚΟΡΝΤΛΑΝ! Μην τολμήσεις να σκοτώσεις το Δούκα!» Μια αντρική φωνή.

«Όλοι οι άλλοι ακίνητοι!» Μια γυναικεία φωνή.

«Η προδοσία τούτη έχει πάει πολύ μακριά,» είπε ο Δώβαρ, στρεφόμενος προς τη Διοικήτρια Ερία. «Έχει μολύνει μέχρι και το στράτευμα. Τα είχατε όλα σχεδιασμένα με τον Δούκα, απ'την αρχή, ε;»

«Δεν ξέρεις τι λες!» αντιγύρισε η Ερία. «Μόλις τώρα μάθαμε για την απόπειρα δολοφονίας–»

«Και ήρθατε να διορθώσετε την αποτυχία!» Ο Δώβαρ ύψωσε το σπαθί του και της επιτέθηκε, προσπαθώντας να τη φτάσει, καθώς εκείνη στεκόταν στην αντικρινή μεριά του μεγάλου τραπεζιού.

Η Ερία έκανε πίσω, και η λεπίδα του Στρατηγού έκοψε το ξύλο.

*

«Γκόρντλαν, άφησέ τον, γιατί θα σε σκοτώσω!»

Ο Βασιληάς σηκώθηκε όρθιος, κλοτσώντας τον Δούκα στα πλευρά. «Διοικητή Έντρηλ,» είπε, «εξαρχής ήσουν εναντίον μου. Σκοπεύεις, τώρα, να χύσεις Σαραολνιανό αίμα, για να με εκθρονίσεις; Πώς μπήκες εδώ;»

«Από κάποια συγκεκριμένα υπόγεια που κάποτε αρνιόσουν να μας αφήσεις να ερευνήσουμε,» αποκρίθηκε ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*, που ήταν εξοπλισμένος μονάχα με τον κόκκινό του μανδύα και με έναν δερμάτινο θώρακα, πέραν από το ξίφος στο χέρι του.

«Από εκεί όπου έρχονταν οι δαιμονάνθρωποι, δηλαδή,» έκανε ο Γκόρντλαν. «Έπρεπε να το περιμένω τούτο. Τι σας έχει υποσχεθεί ο Σφετεριστής, για να του παραδώσετε το Σαραόλν;»

«Είσαι ή ανόητος ή τρελός!» γρύλισε ο Έντρηλ. «Εμείς *πολεμήσαμε* τον Σφετεριστή και τους δαιμονανθρώπους του –*εμείς*, όλοι μας, Γκόρντλαν! Το ξεχνάς; Λες να προδώσουμε *τώρα* το Σαραόλν; Μα τα Πνεύματα, έχεις χάσει το νου σου!»

«Ο Δούκας Σάλβινρ δολοπλοκεί εναντίον μου. Απόψε, μάλιστα, επιχείρησε να με δολοφονήσει. Τι άλλο να περιμένει κανείς από κάποιον, για να τον αποκαλέσει προδότη; Δεν είναι αρκετό το να προσπαθήσει να σκοτώσει το μονάρχη του; Κι εσείς –όλοι εσείς που, τώρα, μπήκατε στην αίθουσα– δε θα εισβάλατε αν πιστεύατε σε μένα και στο Β–»

«Δεν πιστεύουμε σε σένα, γιατί κάνεις λάθος. Οδηγείς το Σαραόλν στην καταστροφή!»

«Τα ίδια έλεγε κι ο άλλος προδότης!» Ο Γκόρντλαν τού επιτέθηκε.

Ο Έντρηλ απέκρουσε, πισωπατώντας. *Τι δύναμη είν'αυτή!* σκέφτηκε. *Δεν είναι κανείς να τον πολεμά με τα πόδια του σταθερά στο έδαφος· ούτως ή άλλως, θα πέσει.* Απέκρουσε άλλο ένα χτύπημα και πετάχτηκε παραδίπλα. *Χρειάζομαι ένα άνοιγμα· το τραύμα στα πλευρά του τον έχει αδυνατίσει, τον έχει κάνει αργό.*

*

«Άσε αυτές τις ανοησίες, Δώβαρ,» είπε η Ερία. «Δε θέλεις έναν εμφύλιο πόλεμο, ούτε εγώ τον θέλω. Όταν ερχόμασταν εδώ, είχαμε μια έντονη ανησυχία, μα δεν περιμέναμε ότι θα φτάνατε σε τέτοιο σημείο! Ο Βασιληάς σου έχει τρελαθεί. *Είχε βάλει τον Δούκα Σάλβινρ στο πάτωμα και ήταν έτοιμος να τον σκοτώσει, Δώβαρ!*»

«Ο Δούκας Σάλβινρ είναι προδότης!» γάβγισε το Τσακάλι. «Και το ίδιο είστε κι εσείς!» Έκανε τον κύκλο του τραπεζιού, για να τη φτάσει, μα οι στρατιώτες της στάθηκαν εμπρός του.

«Έχουμε, περίπου, ίσες δυνάμεις εδώ μέσα,» του είπε η Ερία. «Είκοσι και είκοσι–»

«Θες να δούμε ποιοι είναι οι καλύτεροι μαχητές, λοιπόν, Ερία;» γρύλισε ο Δώβαρ, απομακρυνόμενος απ'τους πολεμιστές της. «Οι προδότες ή οι πιστοί του Βασιλείου;»

«*Κανένας* μας δεν είναι προδότης. Ο μόνος προδότης είναι ο Γκόρντλαν, που φυλάκισε τον Βασιληά Βένγκριλ. Κι ακόμα κι εκείνος δε θα έλεγα ότι είναι προδότης ακριβώς· δεν πρόδωσε το Βασίλειο. Είναι, ωστόσο, σφετεριστής, και ως τέτοιος πρέπει να τιμωρηθεί. Κατεβάστε τα όπλα σας! Δε θ'αλληλοσκοτωθούμε μέσα σε τούτη την αίθουσα. Δεν είμαστε εχθροί.»

«Νομίζεις ότι μ'αυτές τις αηδίες θα καταφέρεις να ρίξεις τον Γκόρντλαν απ'το θρόνο, Ερία;» μούγκρισε ο Δώβαρ. Και πρόσταξε τους στρατιώτες του, δείχνοντας τη μαυρομάλλα διοικήτρια και τους μαχητές της: «Σκοτώστε τους προδότες!»

*

Ο Έντρηλ απέκρουσε ακόμα μία σπαθιά απ'το ξίφος του Γκόρντλαν. Και ανταπέδωσε, μα ο αντίπαλός του κατέβασε το λεπίδι του γρηγορότερα απ'ό,τι ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών* πίστευε ότι μπορούσε. Ήταν από τους καλύτερους μαχητές με τους οποίους είχε ποτέ διασταυρώσει ξίφη.

Μετά, κάτι τελείως απρόσμενο συνέβη.

Ένα βέλος καρφώθηκε στο πλάι του λαιμού του Γκόρντλαν. Τα μάτια του γούρλωσαν, στιγμιαία, παραπάτησε και έπεσε.

Ο Έντρηλ κοίταξε προς τη μεριά απ'όπου είχε έρθει το δολοφονικό βλήμα. Αλλά είδε μονάχα ένα ανοιχτό παράθυρο και τίποτ'άλλο…

*

Οι τρεις στρατιώτες ύψωσαν τα ξίφη τους συγχρόνως, και τα έθεσαν γύρω απ'το λαιμό του Δώβαρ.

«Η Διοικήτρια Ερία έχει δίκιο,» είπε ο ένας, ενώ ένας άλλος φώναζε στους συμμάχους τους: «Πετάξτε τα όπλα σας! Δεν έχει νόημα, δεν το βλέπετε; Πετάξτε τα όπλα σας!»

«Κανείς δε θα κατηγορηθεί για τίποτα,» τους διαβεβαίωσε η Ερία. «Χρειαζόμαστε κάθε ικανό μαχητή στο Σαραόλν. Ο αγώνας μας δεν έχει τελειώσει.» Όταν ο Δώβαρ είχε προστάξει επίθεση, όλες της οι ελπίδες είχαν χαθεί και ήταν βέβαιη ότι θα επακολουθούσε ένα φρενήρες λουτρό αίματος μέσα στη βασιλική αίθουσα. Όμως, ευτυχώς, τα πράγματα είχαν εξελιχθεί διαφορετικά, και χαμογέλασε καθώς είδε τους πολεμιστές να υψώνουν τα ξίφη τους γύρω απ'το λαιμό του Δώβαρ. Κάποιες φορές, οι απλοί στρατιώτες ξέρουν καλύτερα τι πρέπει να κάνουν. Και τώρα, είδε τους υπόλοιπους μαχητές του Τσακαλιού να ρίχνουν τα όπλα τους στο πάτωμα.

Η Ερία έκανε νόημα στους δικούς της να θηκαρώσουν τα ξίφη τους. Και, καθώς ο ήχος των λεπίδων που μπαίνουν στα θηκάρια γέμισε τ'αφτιά της, αντίκρισε τον Έντρηλ να πλησιάζει, με ταραγμένη έκφραση στο πρόσωπό του.

«Ο Γκόρντλαν είναι νεκρός,» της είπε.

Εκείνη κοίταξε το σπαθί στο δεξί του χέρι. Δεν ήταν αιματοβαμμένο.

«Δεν τον σκότωσα εγώ,» εξήγησε ο Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*. «Ένα βέλος ήρθε, από κάπου…»

*

«Τελείωσε,» είπε ο Πόνκιμ, ανοίγοντας τα μάτια του. «Είναι νεκρός.»

«Ο Γκόρντλαν;» ρώτησε η Βασίλισσα Αάνθα, που περίμενε αγωνιωδώς την αναφορά των γεγονότων μέσα από το πνευματικό βλέμμα του Βασιληά του Βόρειου Σαραόλν.

«Ναι.»

«Ο Σάλβινρ τον σκότωσε;»

«Όχι.»

«Τότε, ποιος;»

«Είδα ένα βέλος να έρχεται από ένα παράθυρο. Μάλλον, ένας από τους Παρατηρητές ήταν, επομένως. Και καλύτερα που συνέβη έτσι. Τώρα, κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει τον Σάλβινρ, ενώ ο Γκόρντλαν έχει βγει από τη μέση, όπως θέλαμε.» Σηκώθηκε από την καρέκλα και γέμισε ένα ποτήρι με νερωμένο κρασί, πίνοντας μια μεγάλη γουλιά, για να ηρεμήσει. Η επίκληση των Πνευμάτων για τόση ώρα τον είχε κουράσει. Και, γενικά, αισθανόταν να κουράζεται πολύ πιο εύκολα, ύστερα από όσα συνέβησαν στο άντρο των ακόλουθων του Κακοδαίμονος, ύστερα από τη μάχη του σ'εκείνον τον ονειρόκοσμο, όπου πολέμησε μαζί με τον Φάλμαριν ενάντια σε κάτι που δε μπορούσε να προσδιορίσει. Ήταν λες κι εκείνη η αναμέτρηση να είχε ρουφήξει μέρος της ζωτικής του ενέργειας, να τον είχε, κάπως, γεράσει. Ωστόσο, η Βασίλισσα Αάνθα δεν έμοιαζε να είχε προσέξει τα μαλλιά του, που είχαν ασπρίσει· κι αν το είχε προσέξει –που δεν μπορεί να μην το είχε!–, δεν είχε ρωτήσει τίποτα γι'αυτό.

Στράφηκε στο μέρος της, να την κοιτάξει, καθώς καθόταν πίσω από το ξύλινο γραφείο της καμπίνας. «Λοιπόν;» της είπε. «Τι σκέφτεσαι, τώρα;»

«Θα περιμένω τους νικητές να έρθουν να μου μιλήσουν,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Και πιστεύω πως καλύτερα θα ήταν να μη βρουν κι εσένα εδώ, Πόνκιμ…»

Ο Βασιληάς ένευσε. «Ναι, μάλλον έχεις δίκιο.»

*

Ο Φερχ βοήθησε τον Σάλβινρ να σηκωθεί όρθιος, ενώ εκείνος κρατούσε τον αριστερό του ώμο, που αιμορραγούσε.

«Φέρτε έναν θεραπευτή!» φώναξε ο Άρχων της Όρφαλχ. «Έναν θεραπευτή, γρήγορα!»

Ο Μόρβον πλησίασε. «Νομίζω ότι μπορώ να σας εξυπηρετήσω κι εγώ, άρχοντές μου,» είπε.

Ο Φερχ οδήγησε τον Σάλβινρ σε μια καρέκλα του ξύλινου τραπεζιού των συμβούλων, κι εκείνος ρώτησε: «Πού είναι;… Πού είναι ο Γκόρντλαν;»

«Ο Γκόρντλαν είναι νεκρός,» εξήγησε ο Άρχοντας της Όρφαλχ.

«Νεκρός;» έκανε ο Σάλβινρ, καθώς ο Μόρβον τον βοηθούσε να βγάλει την τουνίκα του, που ήταν ποτισμένη από τον ιδρώτα και το αίμα. Ο Δούκας μούγκρισε απ'τον πόνο, νιώθοντας τον τραυματισμένο του ώμο να του ρίχνει σουβλιές. «Ποιος τον σκότωσε;»

«Δεν ξέρουμε,» απάντησε ο Έντρηλ, πλησιάζοντας, μαζί με την Ερία και τον Δώβαρ. «Ένα βέλος ήρθε από εκείνο το παράθυρο και καρφώθηκε στο πλάι του λαιμού του.» Έδειξε το άνοιγμα που εννοούσε.

Ο Ελμάντρην, σκέφτηκε ο Σάλβινρ. *Τα κατάφερε, ο τρισκατάρατος Αργκανθικιανός μπάσταρδος…* Ένα συναίσθημα ανακούφισης τον πλημμύρισε *–η οικογένειά μου είναι ασφαλής–* και έχασε τις αισθήσεις του επάνω στην καρέκλα.

Ο Φερχ τρόμαξε. «Σοφέ! Βρίσκεται σε κίνδυνο;»

«Δε νομίζω πως έχει χάσει τόσο αίμα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Μάλλον, λιποθύμησε απ'την εξάντληση. Τώρα, φέρτε μου μερικούς επιδέσμους, παρακαλώ… Και στο δωμάτιό μου έχω έναν σάκο, μόλις ανοίξει κανείς την ντουλάπα: ζητήστε να μου τον φέρουν κι αυτόν.»

Η Ερία έδωσε τις ανάλογες διαταγές σ'έναν στρατιώτη. «Και γρήγορα!» πρόσθεσε. «Ο Δούκας αιμορραγεί.»

Ο άντρας έφυγε ολοταχώς από τη βασιλική αίθουσα, ενώ δύο άλλοι άνοιγαν τη μεγάλη διπλή πόρτα.

Η Δούκισσα Τουάθα πήγε κοντά τους, έχοντας πάρει από κάτω το σπαθί της κι έχοντάς το περασμένο στο θηκάρι στη μέση της. «Τώρα, λοιπόν, ο Σάλβινρ είναι μονάρχης μας,» είπε. «Μέχρι να επιστρέψει ο Βασιληάς Βένγκριλ, φυσικά…»

«Ακόμα το σώμα του Βασιληά Γκόρντλαν δεν έχει κρυώσει…!» γρύλισε ο Δώβαρ, κάτω απ'την ανάσα του. «Πρώτα, πρέπει να βρεθεί ο φονιάς του, προτού ανακηρύξουμε κάποιον Βασιληά!»

«Θα γίνουν έρευνες, μην ανησυχείς,» του είπε ο Έντρηλ, αγριοκοιτάζοντάς τον, «μα νάσαι βέβαιος πως δε θα είσαι εσύ εκείνος που θα τις διεξάγει.»

«Δηλαδή, έχεις κάτι να κρύψεις, Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών*;» αντιγύρισε ο Δώβαρ. «Γνωρίζεις, μήπως, *ήδη* τον δολ–»

«Δώβαρ,» τον διέκοψε ο Έντρηλ, «δε θα διεξάγεις εσύ την έρευνα γιατί δε νομίζω πως θα είναι, πλέον, στη δικαιοδοσία σου να το κάνεις. Εκτός κι αν ο νέος μας Βασιληάς Σάλβινρ, εν τη απουσία του Βασιληά Βένγκριλ, αποφασίσει ότι πρέπει να διατηρήσεις τον τίτλο του Στρατηγού.»

Ο Δώβαρ γρύλισε και γύρισε απ'την άλλη, φεύγοντας.

«Μείνε εδώ!» είπε ο Έντρηλ. «Σε προστάζω!»

Ο Δώβαρ σταμάτησε να βαδίζει και στράφηκε, για να τον κοιτάξει με στενεμένα μάτια. «Δεν έχω χάσει την εξουσία μου ακόμα, Διοικητή των *Πορφυρών Σπαθιών*!»

«Όμως εξακολουθείς να είσαι υποστηρικτής του σφετεριστή Γκόρντλαν,» είπε ο Έντρηλ, «κι επομένως, εφόσον εκείνος έχει πλέον εκθρονιστεί, δε νομίζω πως πρέπει να θεωρείσαι έμπιστο άτομο, μέχρι ο Βασιληάς Σάλβινρ να πάρει κάποια απόφαση σχετικά μ'εσένα.»

«Θες να πεις ότι βρίσκομαι υπό κράτηση;» γάβγισε ο Δώβαρ.

«Ναι,» απάντησε ο Έντρηλ. «Και είναι δική σου επιλογή αν θα μείνεις εδώ με τη θέλησή σου ή αν θα με αναγκάσεις να προστάξω να σε… *περιορίσουν.*»

Ο Δώβαρ δεν αποκρίθηκε, αλλά δεν έφυγε κιόλας. Έμεινε εκεί όπου ήταν, με τις γροθιές του σφιγμένες. Από την έκφραση του προσώπου του μπορούσε κανείς εύκολα να συμπεράνει ότι αισθανόταν ντροπιασμένος και εξοργισμένος, μα προσπαθούσε και τα δύο να τα κρύψει καλά κάτω από μια –δυστυχώς, διαφανή– μάσκα ουδετερότητας.

Ο στρατιώτης που είχε στείλει η Ερία στο δωμάτιο του Μόρβον επέστρεψε, μεταφέροντας το σάκο του Σοφού και δίνοντάς τον σ'αυτόν, ο οποίος άρχισε, αμέσως, να περιποιείται το τραύμα του Δούκα Σάλβινρ.

«Κάποιος πρέπει να ειδοποιήσει τη Βασίλισσα Αάνθα, για να λύσει τον αποκλεισμό του λιμανιού της Όρφαλχ,» είπε ο Φερχ. «Τώρα, πλέον, δεν υπάρχει ανάγκη γι'αυτόν, σωστά;»

Η Δούκισσα Τουάθα κατένευσε. «Θα πάω εγώ να της μιλήσω.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Φερχ. «Κάλεσέ την και στο παλάτι, επίσης, αφού της δώσεις τις θερμές μας ευχαριστίες για τη βοήθειά της.»

Η Τουάθα έφυγε από την αίθουσα του θρόνου.

Ο Φερχ στράφηκε στην Ερία και στον Έντρηλ. «Πώς τα καταφέρατε και ήρθατε τόσο γρήγορα και τόσο… έγκαιρα, θα έλεγα;»

«Μπήκαμε από τα περάσματα κάτω από την πόλη,» εξήγησε η μαυρομάλλα πολεμίστρια.

«Μα αυτά δε βγάζουν στο παλάτι,» είπε ο Φερχ. «Η είσοδος είναι σφραγισμένη.»

«Τη σπάσαμε.»

«Τη σπάσατε;»

«Με πολιορκητικό κριό. Μια απεσταλμένη της Δούκισσας Τουάθα ήρθε να μας βρει στο στρατώνα, και έμοιαζε πολύ αναστατωμένη· ήταν σχεδόν έτοιμη να λιποθυμήσει. Μας είπε ότι η κυρά της ήθελε να μας ειδοποιήσει πως κάποιος, επιχειρώντας να δολοφονήσει τον Γκόρντλαν, σκότωσε τον Μιντάνορ και, τώρα, όλοι υποπτεύονταν

τον Δούκα Σάλβινρ, επειδή είναι αδελφός του Βασιληά Βένγκριλ, αλλά, επίσης, είχαν πάρει και εσάς, Άρχοντά μου, στη βασιλική αίθουσα, για άγνωστο λόγο. Τέλος, μας πληροφόρησε ότι, έξω απ'το παλάτι, ένας στρατιώτης προσπάθησε να την αρπάξει, για να την εμποδίσει απ'το να έρθει σε μας. Έτσι, υποθέσαμε ότι η κατάσταση είχε ξεφύγει από τα συνηθισμένα πλαίσια των διαπληκτισμών του Γκόρντλαν και του Σάλβινρ, και κάτι τραγικό ίσως να γινόταν. Επομένως, έπρεπε να δράσουμε, έστω και προληπτικά. Όμως ξέραμε ότι πιθανώς οι πολεμιστές του Δώβαρ να είχαν διαταγή να μη μας αφήσουν να μπούμε, οπλισμένοι και με τη συνοδεία μαχητών, στο παλάτι ή στην αίθουσα του θρόνου· έτσι, πήραμε είκοσι πιστούς στρατιώτες και έναν μικρό πολιορκητικό κριό και καταδυθήκαμε στις σήραγγες· βγήκαμε στα υπόγεια του παλατιού και εισβάλαμε στην αίθουσα από κείνη την παράπλευρη πόρτα.» Έδειξε. «Προφανώς, όπως είπατε κι εσείς, Άρχοντά μου, φτάσαμε στην κατάλληλη στιγμή.»

«Αν είχαν έρθει τα πράγματα αλλιώς,» είπε ο Δώβαρ στην Ερία, «τώρα, θα κινδυνεύατε να χάσετε τις θέσεις σας! Ή, μήπως, σκοπεύατε να διαπράξετε ανταρσία κατά του Βασιληά μας;»

«Αν θέλαμε να το κάνουμε αυτό, μπορούσαμε να το είχαμε κάνει εδώ και πολύ καιρό. Δεν ήταν όλοι οι πολεμιστές στο στράτευμα υπέρ του Γκόρντλαν, και το ξέρεις. Υπήρχαν πολλοί που δεν ενέκριναν το σφετερισμό του.»

«Ο Γκόρντλαν έπραξε ό,τι πίστευε σωστό… Τώρα, αρχίζω ν'ανησυχώ για τη μοίρα του Σαραόλν, ξανά.»

*

Η λάμπα που κρεμόταν δίπλα από την πόρτα της καμπίνας φώτιζε το πρόσωπο της Δούκισσας Τουάθα, δίνοντάς του μια κιτρινωπή απόχρωση μέσα στη νύχτα.

«Βασίλισσά μου,» είπε σε χαιρετισμό. «Σας ανησυχώ, μήπως;»

Η Αάνθα γνώριζε τι νέα ερχόταν να της μεταφέρει η Σαραολνιανή Αρχόντισσα, όμως αποφάσισε να παριστάνει την ανήξερη, μη θέλοντας να προδώσει το γεγονός ότι ο Πόνκιμ βρισκόταν εδώ πριν από λίγο.

«Καθόλου, Δούκισσα Τουάθα,» αποκρίθηκε. «Για να είστε εδώ μια τέτοια νυχτερινή ώρα, αναμφίβολα θα έχετε σημαντικό λόγο. Περάστε.» Παραμέρισε από την πόρτα της καμπίνας, και η σύμβουλος οικονομικών του Σαραόλν μπήκε.

«Ο λόγος, όντως, είναι σημαντικός, Μεγαλειοτάτη,» είπε στην Αάνθα, μόλις εκείνη έκλεισε. «Και τα νέα τούτα πιθανώς να σας χαροποιήσουν… αν και, βέβαια, η κατάσταση θα μπορούσε να είχε εξελιχτεί και καλύτερα.» Έγλειψε τα χείλη της, για να τα υγράνει. «Ο Γκόρντλαν είναι νεκρός.»

Η Αάνθα πήγε πίσω απ'το γραφείο της και κάθισε. «Πώς πέθανε;»

«Κάποιος τον τόξεψε από ένα παράθυρο της αίθουσας του θρόνου. Αλλά προηγήθηκαν κι άλλα πολλά.» Η Τουάθα κάθισε αντίκρυ της, εκεί όπου προηγουμένως καθόταν ο Πόνκιμ, και άρχισε να της διηγείται τα γεγονότα που είχαν διαδραματιστεί στο παλάτι της Όρφαλχ. Τελείωσε λέγοντας πως δεν υπήρχε, πλέον, λόγος για τον αποκλεισμό, και πως η Αάνθα ήταν προσκεκλημένη στη βασιλική οικία, για να τη φιλοξενήσουν: ήταν το λιγότερο που μπορούσαν να κάνουν για τη βοήθειά της.

«Οι σύμμαχοι είναι σύμμαχοι,» αποκρίθηκε, ευγενικά, η Βασίλισσα του Ωκεανού, «και πρέπει να αλληλοϋποστηρίζονται. Θα έρθω τώρα στο παλάτι, για να δω πώς έχουν τα πράγματα εκεί… με την άδειά σας, φυσικά.»

«Δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε η Τουάθα.

«Επιπλέον,» πρόσθεσε η Αάνθα, «θα στείλω έναν από τους δρόμωνές μου στη Σάνβεκ, για να πληροφορήσει τον Βασιληά Βένγκριλ ότι μπορεί να επιστρέψει στην πρωτεύουσά του, όποτε το επιθυμεί.» Ύστερα, σηκώθηκε από το γραφείο. «Θα μου επιτρέψετε,

όμως, να ετοιμαστώ, Δούκισσά μου, προτού επισκεφτώ το παλάτι…»

«Θα σας περιμένω στο κατάστρωμα, Βασίλισσα Αάνθα,» είπε η Τουάθα, «για να σας συνοδέψω ως τη βασιλική οικία της Όρφαλχ.» Και βγήκε από την καμπίνα της Κυράς του Ωκεανού.

Κεφάλαιο Εξηκοστό-Δεύτερο

Η απόλυτη νίκη είναι μύθος· δεν μπορεί να επιτευχθεί. Μπορεί να επιτευχθεί μόνο η σχετική νίκη και η βέλτιστη δυνατή νίκη, για την οποία αγωνίζονται όλοι οι συνετοί πολεμιστές.

—Περί Τακτικής και Μάχης σε Ανοιχτό Πεδίο,
του Σαραολνιανού Άρχοντα Κροβνακάρ

Το πρωί το Συμβούλιο των Αρχόντων είχε διάσκεψη, αλλά ο Βόνιορ, αυτή τη φορά, δεν ήταν καλεσμένος. Οι άρχοντες του Άργκανθικ είχαν αποφασίσει να συνομιλήσουν αναμεταξύ τους, θεωρώντας πως ήδη γνώριζαν καλά τις θέσεις του αντιπροσώπου του Βασιληά Πόνκιμ και δε χρειάζονταν μιαν επανάληψη αυτών. Έτσι, ο Δούκας της Χάργκοχ καθόταν στο δωμάτιο που του είχαν παραχωρήσει μέσα στο παλάτι, αναρωτούμενος πώς μπορούσε να επηρεάσει την κατάσταση προς όφελός του. Χτες είχε μάθει, μέσω των Πνευμάτων, ότι ο Ζάρβημ και ο Δούκας Δόνορ μηχανορραφούσαν εναντίον του, και, μάλιστα, ο πρώτος, απ'ό,τι φαινόταν, μπορούσε εύκολα να χειραγωγήσει την Αντιβασίλισσα Μινίρα. Αλλά ο Βόνιορ δεν είχε καταφέρει να μάθει περισσότερα για τα σχέδιά τους, γιατί εκείνοι οι μυστηριώδεις «Θεοί του Άργκανθικ» είχαν παρέμβει.

Ποιοι ήταν; Και πόσο μεγάλη εξουσία είχαν σε τούτο τον τόπο; Το πρώτο δεν είχε τη δυνατότητα να το μαντέψει, όμως για το δεύτερη ήταν βέβαιος πως η απάντηση ήταν: *μεγάλη*. Προφανώς, οι εν λόγω Πνευματιστές έλεγχαν ολάκερο το Βασίλειο. Και, αν ο Πόνκιμ δεν ήξερε ήδη γι'αυτούς, έπρεπε να μάθει, το συντομότερο δυνατό, γιατί μάλλον εκείνοι, ουσιαστικά, έπαιρναν αποφάσεις. Πράγμα που σήμαινε πως, αν δεν επιθυμούσαν καλές σχέσεις με το Βόρειο Σαραόλν, κάτι τέτοιο ποτέ δε θα πραγματοποιείτο.

Ο Βόνιορ αναρωτήθηκε μήπως οι Αργκανθικιανοί Ελεγκτές Πνευμάτων ήταν μέλη του Συμβουλίου των Αρχόντων. *Δεν είναι κι απίθανο,* σκέφτηκε: *για να μπορούν να ελέγχουν το Βασίλειο, θα* πρέπει, *κάπως, να έχουν πρόσβαση στο Συμβούλιο, ώστε να επηρεάζουν τις αποφάσεις.* Αλλά, από την άλλη, μέσω των Πνευμάτων μπορούσαν να το κατορθώσουν τούτο και με άλλους τρόπους, ειδικά αν είχαν ειδικευτεί σ'αυτό εδώ και πολλά χρόνια· γιατί, κατά πάσα πιθανότητα, δεν επρόκειτο για νεοσύστατο Κύκλο· αναμφίβολα, υπήρχε από αιώνες, για να έχει εδραιώσει τόσο καλά την εξουσία του. *Και δεν είχα ιδέα γι'αυτούς!* Η σκέψη τούτη ενοχλούσε τον Βόνιορ, ο οποίος ήθελε πάντα να είναι ενημερωμένος επάνω σε τέτοια ζητήματα.

Το βασικότερο, όμως, είναι αν ο Βασιληάς μου ξέρει για τον Κύκλο τους…

Σηκώθηκε από την καρέκλα του γραφείου του και άρχισε να κάνει βόλτες μέσα στο δωμάτιο. *Πρέπει να μάθω περισσότερα, να ξεθάψω περισσότερες πληροφορίες. Όσο πιο πολλά γνωρίζεις για τον εχθρό σου –αλλά και για το γείτονά σου, γενικά, είτε είναι εχθρός είτε φίλος– τόσο το καλύτερο.*

Η Χόλκραδ: η μάγισσα σίγουρα θα ήξερε για τον Κύκλο των Πνευματιστών του Άργκανθικ· σίγουρα, θα είχαν μιλήσει και σ'εκείνη, όταν επιχείρησε να επικαλεστεί τα Πνεύματα. Επομένως, ο Βόνιορ έπρεπε να συζητήσει μαζί της. Σταμάτησε να κάνει πέρα-δώθε και κάθισε στο κρεβάτι, για να βάλει ένα ζευγάρι ψηλές,

μαύρες, καλογυαλισμένες μπότες. Ύστερα, σηκώθηκε πάλι όρθιος, φόρεσε ένα λευκό πουκάμισο και το κούμπωσε. Τέλος, έδεσε στη μέση του μια λεπτή, καφέ ζώνη, ενώ στους ώμους του έριξε έναν ελαφρύ, γαλάζιο μανδύα.

*

Η Χόλκραδ είχε μόλις ξυπνήσει, όταν άκουσε ένα χτύπημα στην πόρτα της. Έφυγε από το ανοιχτό παράθυρο, μπροστά στο οποίο στεκόταν, και άνοιξε. Υπέθετε ότι μπορεί να ήταν ο Ζάρβημ, ο Δόνορ, ή ακόμα και η Δούκισσα Ζέκαλ, αλλά όχι ο Βόνιορ, τον οποίο αντίκρισε στο κατώφλι της.

«Καλημέρα,» είπε ο νέος Δούκας της Χάργκοχ. «Να περάσω;»

Η Χόλκραδ παραμέρισε από την πόρτα. «Πέρασε.» *Τι θέλει εδώ;* αναρωτήθηκε, γιατί, σίγουρα, δεν μπορεί να είχε έρθει απλά για να την επισκεφτεί και ν'ανταλλάξουν μερικές φιλικές κουβέντες.

Ο Βόνιορ μπήκε στο δωμάτιο της μάγισσας, ρίχνοντας μια ματιά στο πρωινό που βρισκόταν επάνω στο τραπέζι: μια κούπα γάλα και ένα κύπελλο με ψητά κουλούρια. Λιτό, παρατήρησε. Η Χόλκραδ, προφανώς, δε χρησιμοποιούσε τα προνόμια που της έδιναν οι Αργκανθικιανοί. *Αλλά ούτε κι εγώ τα χρησιμοποιώ όλα,* συλλογίστηκε ο Δούκας. *Ωστόσο, κάποια δεν έχει νόημα να* μην *τα χρησιμοποιήσεις.* –Κάθισε σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού, η οποία βρισκόταν αντίκρυ από την καρέκλα όπου έμοιαζε να καθόταν πριν η Χόλκραδ– *Αλλιώς, κινδυνεύεις να μοιάσεις με τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού…* οι οποίοι ο απλός λαός του Σαραόλν έλεγε ότι έτρωγαν έντομα (!). Ανόητες προκαταλήψεις, βέβαια, αλλά, για να είχαν δημιουργηθεί, κάποιος λόγος υπήρχε….

Η Χόλκραδ διέσχισε το δωμάτιο και πήρε θέση απέναντί του, παρατηρώντας τον. *Ή πεινάει,* σκέφτηκε, *ή έχει κάτι πολύ σημαντικό στο μυαλό του.* Γιατί ο Δούκας της Χάργκοχ είχε το βλέμμα του στα

φαγητά επάνω στο τραπέζι, με μια συλλογισμένη έκφραση στο πρόσωπό του.

«Τι είναι;» τον ρώτησε, πιάνοντας την κούπα της από το πήλινο χέρι και πίνοντας μια γουλιά κρύο γάλα.

«Χόλκραδ,» είπε ο Βόνιορ, «τι γνωρίζεις για το Άργκανθικ;»

Παράξενη ερώτηση! «Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς… Μιλάς γενικά;»

Ο Δούκας δίστασε λίγο. *Λες να μην ξέρει τίποτα γι'αυτούς;* αναρωτήθηκε. *Αλλά δεν μπορεί να μίλησαν σ'εμένα μόνο και όχι σ'εκείνη. Εκτός, βέβαια, κι αν δεν έχει προσπαθήσει ακόμα να επικαλεστεί τα Πνεύματα, για να παρακολουθήσει κάποιον ή να κάνει κάτι άλλο που ο Κύκλος θεωρεί «επιβλαβές για το Βασίλειο»… Μα, όχι, αποκλείεται!*

«Υπάρχει ένας συγκεκριμένος… Κύκλος μάγων σε τούτα τα μέρη. Τους έχεις ακουστά;»

Αχά! σκέφτηκε η Χόλκραδ, και ήπιε άλλη μια γουλιά απ'την κούπα της, προτού την αφήσει επάνω στο τραπέζι. *Ώστε, τελικά, του μίλησαν οι Κλειδοκράτορες. Αναρωτιέμαι τι είδους πνευματική επίκληση είχε επιχειρήσει… Θα προσπαθούσε να μας κατασκοπεύσει, κατά πάσα πιθανότητα.*

«Κάτι έχει πάρει τ'αφτί μου,» του απάντησε, αινιγματικά. «Το δικό σου;»

Το παίζει ανήξερη! αλλά είμαι βέβαιος ότι ξέρει πολύ περισσότερα. Ο Βόνιορ μπορούσε να το καταλάβει από τα γαλανά της μάτια, τα οποία είχαν γυαλίσει με μια μυστηριακή γυαλάδα, μόλις εκείνος ανέφερε τον «Κύκλο μάγων». *Δε θα μου κρύψεις τίποτα σήμερα, Χόλκραδ, παρότι έχεις ειδικότητά σε κάτι τέτοια.*

«Δεν σου έχουν μιλήσει ποτέ, δηλαδή;» τη ρώτησε.

«Ίσως και να έχουν,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ. «Μίλησαν σ'εσένα; Τι είπαν;»

Αυτό το παιχνίδι δεν έχει νόημα! «Προφανώς, ό,τι είπαν και σ'εσένα, όταν επιχείρησες να επικαλεστείς τα Πνεύματα εδώ πέρα. Αληθεύει τούτο ή όχι; Δεν σε… προειδοποίησαν;»

Επομένως, σκέφτηκε η Χόλκραδ, *οι Κλειδοκράτορες έκαναν τη συνηθισμένη τους «εμφάνιση», όπως κάνουν με κάθε «παρείσακτο μάγο» που βρίσκουν στο Άργκανθικ…* «Με προειδοποίησαν. Και το θεώρησα συνετό ν'ακούσω την προειδοποίησή τους. Καλά θα κάνεις να με μιμηθείς, Βόνιορ.»

«Πόση δύναμη έχουν εδώ, στο Άργκανθικ;»

«Πολύ, απ'όσο γνωρίζω.» *Δε χρειάζεται να του δώσω και περισσότερες πληροφορίες.*

«Ποιοι είναι;»

Δεν του έχουν αποκαλύψει το όνομά τους. Καλύτερα έτσι. «Κάποιοι· δεν ξέρω ποιοι. Ποτέ δεν παρουσιάζονται φανερά, πάντως.»

Ο Βόνιορ την κοίταξε ερευνητικά. *Δε μοιάζει να μου κρύβει κάτι, αλλά, σίγουρα, κάτι κρύβει!* Αποκλείεται η Χόλκραδ να γνώριζε τόσο λίγα· από τότε που την ήξερε, η μάγισσα μπλεκόταν παντού και στις υποθέσεις όλων. Συνήθως, δεν ενοχλούσε τους άλλους, μα είχε μια επιθυμία να κατέχει όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες. Αυτή η επιθυμία ο Δούκας δε νόμιζε ότι τώρα είχε εξαλειφθεί ή μειωθεί.

«Δηλαδή, ελέγχουν το Άργκανθικ από τις… σκιές, ε; Καθόλου παράξενο, θα έλεγα, για τη χώρα που αποκαλούν 'το Βασίλειο των Σκιών'. Υπάρχουν κι άλλες τέτοιες κρυφές εξουσίες εδώ πέρα;»

«Αν είναι κρυφές, πώς να τις γνωρίζω;»

Ο Βόνιορ γέλασε. «Δε νομίζω ότι υπάρχουν και πολλά 'κρυφά' πράγματα από εσένα, Χόλκραδ!»

Η μάγισσα σταύρωσε τα χέρια μπροστά της, ακουμπώντας την πλάτη της στην καρέκλα. Ο Δούκας την ήξερε πολύ καλά, για να μπορεί να τον κοροϊδέψει εύκολα. Αναμφίβολα, υποπτευόταν πως δεν του έλεγε όλη την αλήθεια για τον «Κύκλο των μάγων του Άργκανθικ» –πράγμα που ίσχυε. *Αλλά άστον να υποπτεύεται. Ούτως*

ή άλλως, δε βρίσκεται μέσα στη δικαιοδοσία μου να μιλάω για τους Κλειδοκράτορες. Όταν δεν αποκάλυπταν τους εαυτούς τους, σήμαινε πως δεν ήθελαν να αποκαλυφθούν· αν, λοιπόν, εκείνη τους αποκάλυπτε, τότε θα είχε προβλήματα μαζί τους· και κάτι τέτοιο δεν το επιθυμούσε. Μπορεί να ταξίδευε σ'όλο τον κόσμο και, όντως, να μην ήταν πολλά πράγματα κρυφά απ'αυτήν, μα δεν είχε αυταπάτες ότι μπορούσε να προδώσει τους Κλειδοκράτορες και να βγει ζωντανή από το Άργκανθικ.

«Σε τούτη τη χώρα, Βόνιορ, τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται.»

«Μια ερώτηση, Χόλκραδ, πολύ βασική, νομίζω: Μπορεί ο Κύκλος των μάγων να επηρεάσει τις αποφάσεις του Συμβουλίου των Αρχόντων;»

Ήταν αναμενόμενο να καταλήξουμε εδώ, σκέφτηκε εκείνη, *στο φλέγον ζήτημα.* «Πιθανώς. Ειδικά αν πιστεύουν ότι αυτές οι αποφάσεις ίσως να βλάψουν τους ίδιους ή το Βασίλειο. Σε διαφορετική περίπτωση, δεν επεμβαίνουν.»

«Είναι σαν τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, δηλαδή;»

Η Χόλκραδ μειδίασε λεπτά. «Το ακριβώς αντίθετο, θα έλεγα…»

Ξέρεις, να σε πάρουν τα Πνεύματα! σκέφτηκε ο Βόνιορ. *Και αρνείσαι να μου πεις. Αλλά, κάποτε, δε θα φύγεις απ'το Άργκανθικ, Χόλκραδ; Δε θα έρθεις στο Σαραόλν; Τότε, θα το ξανασυζητήσουμε αυτό το ζήτημα· γιατί, αναμφίβολα, θα είναι ακόμα σημαντικό.*

«Θες να πεις ότι εκείνοι είναι οι πραγματικοί άρχοντες του Άργκανθικ, και όχι αυτοί οι ευγενείς που βρίσκονται, τώρα, στην Αίθουσα του Συμβουλίου;»

«Δε θα το έθετα ακριβώς έτσι το θέμα,» είπε η Χόλκραδ. «Ο Κύκλος, πάντως, σίγουρα είναι οι Άρχοντες των Πνευμάτων στο Άργκανθικ. Και δεν είναι διατεθειμένοι ν'αφήσουν κανέναν άλλο Πνευματιστή να τους πάρει αυτή την εξουσία.»

Ο Βόνιορ κατάλαβε τον υπαινιγμό της: ήταν πασιφανές ότι αναφερόταν στον Βασιληά του· στην ουσία, δηλαδή, του έλεγε: «Ο

Πόνκιμ ποτέ δε θα γίνει μονάρχης του Άργκανθικ, γιατί εδώ καραδοκούν δυνάμεις που είναι αδύνατον ν' αντιμετωπίσει.»

Ο Δούκας μειδίασε. «Μα, Χόλκραδ, κανείς δεν προτίθεται να πάρει την εξουσία τους. Ο Βασιληάς μου επιθυμεί μόνο φιλικές σχέσεις με το Άργκανθικ. Ωστόσο, θα ήθελα να ξέρω αν και ο Κύκλος το επιθυμεί τούτο…»

«Το λάθος άτομο ρωτάς,» είπε η μάγισσα. «Δεν είμαι μέλος κανενός Κύκλου εγώ.»

Ή ψεύδεσαι, σκέφτηκε ο Βόνιορ, αναρωτούμενος μήπως η Χόλκραδ είχε, τελικά, κάποια στενή σχέση με τους Θεούς του Άργκανθικ. «Πώς θα μπορούσα, τότε, να τους βρω και να τους μιλήσω;»

«Δεν τους βρίσκεις εσύ, Βόνιορ· αυτοί βρίσκουν εσένα.»

«Δεν είναι τούτο λιγάκι… ασύμφορο από μέρος τους; Έτσι όπως συμπεριφέρονται, είναι σχεδόν αδύνατο κανείς να διαπραγματευτεί μαζί τους.»

«Σωστά,» είπε η Χόλκραδ. «Έμαθες, επομένως, ένα από τα βασικότερα πράγματα γι' αυτούς: ότι δεν διαπραγματεύονται. Αν θέλεις διαπραγματεύσεις, θα πας στο Συμβούλιο των Αρχόντων.»

«Μέσα στο οποίο υπάρχουν και μέλη του Κύκλου;» ρώτησε ο Βόνιορ, ελπίζοντας να τις ξεγλιστρήσει κάποια πληροφορία που δεν ήθελε να του αποκαλύψει.

«Δεν έχω ιδέα.» Η Χόλκραδ έκοψε ένα κομμάτι από το ψητό κουλούρι της και το δάγκωσε.

Δηλαδή, μπορεί και να υπάρχουν, συμπέρανε ο Βόνιορ. *Παράξενοι πολύ οι «Θεοί του Άργκανθικ»… Και αναρωτιέμαι γιατί τους υπερασπίζεσαι τόσο. Πρέπει νάχεις τους λόγους σου…* «Πάντως, σίγουρα, μπορούν να επηρεάσουν το Συμβούλιο…;»

Η Χόλκραδ ένευσε. «Όπως είπα, ναι, σίγουρα μπορούν.»

Τα πράγματα στο Άργκανθικ ήταν περισσότερο μπερδεμένα απ' ό,τι θα επιθυμούσε ο Βόνιορ. Τώρα, του έμοιαζε πως όλες του οι προσπάθειες για να πείσει τους άρχοντες του Συμβουλίου ήταν

μάταιες, αφού, στην πραγματικότητα, δεν είχε νόημα να πείσει αυτούς, αλλά τους «Θεούς» τους, που τα παρακολουθούσαν όλα μέσα στο Βασίλειο, ποτέ δεν παρουσιάζονταν, και έστρεφαν τα γεγονότα προς τα εκεί όπου ήθελαν. Επομένως, εκείνοι ήταν που έπρεπε να δουν ευνοϊκά τις φιλικές σχέσεις με το Βόρειο Σαραόλν. *Και αναρωτιέμαι τι να σκέφτονται τώρα για την όλη κατάσταση. Πώς μπορώ να τους φέρω, πάλι, κοντά μου, για να τους μιλήσω; Η Χόλκραδ υποστηρίζει ότι κάτι τέτοιο δε γίνεται, μα δεν την πιστεύω· γιατί, αν επιχειρήσω ξανά να επικαλεστώ τα Πνεύματα, δε θα εμφανιστούν;*

«Σ'ευχαριστώ για ετούτη τη συζήτηση,» είπε ο Βόνιορ. «Με διαφώτισες σχετικά με αρκετά πράγματα, οφείλω να ομολογήσω.»

«Ελπίζω να σε *προειδοποίησα* σχετικά με αρκετά πράγματα,» αποκρίθηκε η μάγισσα. «Ο Κύκλος των μάγων δε σηκώνει αστεία.»

«Ποτέ δεν πίστεψα ότι σηκώνει.» Ο Βόνιορ σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Καλή σου ημέρα, Χόλκραδ, και… δεν μπορώ, βέβαια, να σου ευχηθώ καλή τύχη όσον αφορά την απόφαση του Συμβουλίου, όπως είναι ευνόητο.»

Όταν έφυγε από το δωμάτιό της, η Χόλκραδ ήπιε μια μεγάλη γουλιά κρύο γάλα, αναρωτούμενη τι να είχε, τώρα, κατά νου ο Βόνιορ. Απ'ό,τι ήξερε γι'αυτόν, δεν ήταν από τους ανθρώπους που τους άρεσε να μένουν άπραγοι. Όμως ήταν τόσο ανόητος, ώστε να επιχειρήσει να τα βάλει με τους Κλειδοκράτορες; Όχι, η μάγισσα δεν το πίστευε τούτο.

Σε λίγο, η πόρτα χτύπησε, για δεύτερη φορά, και ο Ζάρβημ μπήκε στο δωμάτιο, συνοφρυωμένος και με το τσιμπούκι του αναμμένο στο στόμα. «Είχες και πρωινότερους επισκέπτες από εμένα;» ρώτησε.

«Τον είδες να φεύγει;»

Ο Ζάρβημ ένευσε και κάθισε αντίκρυ της, στη θέση όπου πριν καθόταν ο Βόνιορ. «Τι ήθελε;»

«Συνάντησε τους… τοποτηρητές,» εξήγησε η Χόλκραδ.

Τα φρύδια του Ζάρβημ σηκώθηκαν, απότομα. «Πού τους συνάντησε;»

«Στον Πνευματικό Κόσμο. Του μίλησαν, όταν επιχείρησε να επικαλεστεί τα Πνεύματα.»

«Και τι του είπαν;» Άναψε, πάλι, την πίπα του.

«Τα συνηθισμένα, φυσικά,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ· και πρόσθεσε: «Νομίζω ότι προσπαθούσε να μας κατασκοπεύσει.»

«Δε σε καταλαβαίνω…»

«Ο Βόνιορ προσπαθούσε να μας κατασκοπεύσει, μέσω της μαγείας του· οι τοποτηρητές τον εντόπισαν και τον σταμάτησαν. Έχουν γίνει πιο… αυστηροί από παλιά.»

«Μας συμφέρει αυτό, δε μας συμφέρει;» είπε ο Ζάρβημ, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του, και καπνίζοντας ήρεμα αλλά συλλογισμένα.

«Πιθανώς, γιατί ο Βόνιορ δε θα ήταν διόλου φειδωλός με τη χρήση των δυνατοτήτων του, σε διαφορετική περίπτωση.»

«Και γιατί ήρθε να σου μιλήσει; Ακόμα δε μου είπες.»

«Ήθελε να με ρωτήσει ποιοι είναι αυτοί που συνάντησε.»

«Δηλαδή, δεν του αποκάλυψαν το όνομά τους;…»

«Όχι· μονάχα τον προειδοποίησαν.»

«Κι εσύ τι του είπες;»

«Σχεδόν τίποτα,» αποκρίθηκε η Χόλκραδ, «πέραν του ότι οι τοποτηρητές είναι πολύ ισχυροί και ελέγχουν τα πάντα εντός του Άργκανθικ, επομένως καλά θα κάνει να πάρει στα σοβαρά την προειδοποίησή τους.»

«Και πώς σου φάνηκε; ότι θα την πάρει στα σοβαρά;» Ο Ζάρβημ φύσηξε καπνό απ’τα ρουθούνια.

«Θα είναι ανόητος αν κάνει διαφορετικά.»

«Πράγματι…» συμφώνησε ο Ζάρβημ, και αναστέναξε.

«Είσαι αγχωμένος;» ρώτησε η Χόλκραδ. «Σχετικά με το Συμβούλιο;»

«Ναι…» μουρμούρισε εκείνος, πίσω απ'τον καπνό του τσιμπουκιού του. «Ξέρεις, όπως και να έρθουν τα πράγματα τώρα, έχουμε αποτύχει. Οι Αργκανθικιανοί δεν το βλέπω να επιτίθενται στο Βόρειο Σαραόλν: τουλάχιστον, όχι αν δεν αισθανθούν κάποια δυνατή απειλή απο κεί· κι απ'ό,τι φαίνεται, ο Πόνκιμ μονάχα 'αγαθές προθέσεις' έχει να τους δείξει. Τι μπορούμε να κάνουμε;…»

«Μπορούμε να περιμένουμε την απόφαση του Συμβουλίου, κατ'αρχήν–»

«Μα, ό,τι κι απόφαση να πάρουν, στην ίδια κατάσταση θα βρεθούμε,» επανέλαβε ο Ζάρβημ. «Βέβαια, μας συμφέρει περισσότερο να καταργηθεί το τρίτο άρθρο της συμμαχίας, παρά η συμμαχία ολόκληρη· αλλά, και πάλι, ο Βένγκριλ δε θα μπορεί να χτυπήσει τον Πόνκιμ…»

«Περίμενε· δεν εννοούσα αυτό,» είπε η Χόλκραδ.

«Τι εννοούσες;»

«Ότι πρέπει, κατ'αρχήν, να περιμένουμε την απόφαση του Συμβουλίου, μετά να πληροφορήσουμε τον Βένγκριλ σχετικά μ'αυτήν, και τέλος, αν εκείνος μας το ζητήσει, να δράσουμε ανάλογα. Άμα δεν υπάρχει καλή συνεννόηση, ίσως τα πράγματα να μπερδευτούν.»

«Δεν έχεις άδικο,» παραδέχτηκε ο Ζάρβημ. «Όμως, μέχρι να πάει πάλι αγγελιαφόρος στην Όρφαλχ….» Μούγκρισε. «Όταν αυτή η ιστορία έχει τελειώσει, μου φαίνεται πως θα είμαι τόσο γέρος που δε θα *μπορώ,* πλέον, να επιστρέψω στο Σαραόλν!» Δάγκωσε το τσιμπούκι του.

«Ζάρβημ,» είπε η Χόλκραδ, «τούτη είναι μία από τις λίγες φορές που σ'έχω δει να χάνεις την ψυχραιμία σου… ίσως, μάλιστα, νάναι η *πρώτη* φορά.»

«Είμαι κουρασμένος,» αποκρίθηκε εκείνος. «Κι ακόμα χειρότερα: το *καταλαβαίνω* ότι είμαι κουρασμένος.»

«Και δεν είσαι ο μόνος,» τον διαβεβαίωσε η Χόλκραδ. «Κι εμένα μ'έχει κουράσει το Άργκανθικ. Δε βλέπω την ώρα να φύγω απο δώ,

να πάω πίσω στο Σαραόλν, και μετά…» Ανασήκωσε τους ώμους. «Μετά, όπου νάναι…»

*

Ο Βόνιορ επέστρεψε στο δωμάτιό του. Έβγαλε το μανδύα του και τον κρέμασε στην ξύλινη κρεμάστρα, πλάι στην ντουλάπα. Όταν έφυγε από το δωμάτιο της Χόλκραδ, ήταν σίγουρος ότι θα επικαλείτο, πάλι, τα Πνεύματα, ώστε να τραβήξει την προσοχή των Θεών του Άργκανθικ· μα, τώρα, είχε τις αμφιβολίες του.

Στρέφοντας το βλέμμα προς το τραπέζι του δωματίου, παρατήρησε πως ένα πλούσιο πρωινό ήταν στρωμένο και τον περίμενε. Οι παλατιανοί υπηρέτες είχαν φροντίσει γι' αυτόν. Ο Βόνιορ κάθισε και άρχισε να τρώει αργά, συνεχίζοντας ν' αναλογίζεται το πρόβλημά του.

Ο Κύκλος των μάγων του Άργκανθικ τον είχε προειδοποιήσει να μη χρησιμοποιεί τα Πνεύματα έτσι ώστε να βλάπτει το Βασίλειο, και του είχε τονίσει ότι θεωρούσε πως οι κατασκοπευτικές ενέργειες ενέπιπταν σ' αυτή την κατηγορία. Αλλά, επί του παρόντος, ο Βόνιορ δε σκόπευε να κατασκοπεύσει κανέναν· ήθελε μόνο να δημιουργήσει μια πνευματική συγκέντρωση, για να τραβήξει την προσοχή τους. Πράγμα που ήλπιζε να *μη* θεωρούσαν ότι «έβλαπτε το Βασίλειο»!

Ωστόσο, ήταν διστακτικός να το επιχειρήσει. Γιατί, βέβαια, αν ο Κύκλος επιθυμούσε να έρθει σε επαφή μαζί του, θα το έκανε· δε θα περίμενε εκείνον να τον καλέσει. Επομένως, ίσως να έβλεπαν την κίνησή του ως προσβολή…

Θα περιμένω, πρώτα, να μάθω την απόφαση του Συμβουλίου, κατέληξε ο Βόνιορ. Ούτως ή άλλως, οι μάγοι του Άργκανθικ, όσο ισχυροί κι αν ήταν, δε νόμιζε πως είχαν τη δυνατότητα να επέμβουν μέσα στη διάσκεψη και ν' αλλάξουν την απόφαση των μελών.

*

«Ε;» έκανε η Δούκισσα Ζέκαλ. «Δεν είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό!»

Ο Δόνορ ανασήκωσε τους ώμους του. «Γιατί όχι;»

«Γιατί υπάρχουν *τέσσερα* τέτοια φύλλα στην τράπουλα, κι εσύ μόλις πέταξες το πέμπτο!»

«*Τρία* έχουν περάσει πριν από αυτό, καρδιά μου,» είπε ο Δόνορ. «Δες και μόνη σου.» Της έδωσε τη στοίβα με τα ξεσκαρταρισμένα χαρτιά, για να κοιτάξει.

Η Ζέκαλ τα γύρισε, επιδέξια, με τα δάχτυλά της, μετρώντας τα Αγάλματα που έβρισκε μέσα: «Ένα… δύο… τρία…» Η στοίβα τελείωσε και την έβαλε, πάλι, στη θέση της.

«Επομένως, εκτός κι αν έχεις άλλο επάνω σου, δεν υπάρχουν τέσσερα στην τράπουλα,» κατέληξε ο Δόνορ, αφήνοντας τα φύλλα του κλειστά επάνω στο γραφείο.

«Όχι, δεν έχω άλλο,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ, ρίχνοντας τα δικά της φύλλα ανοιχτά στη στοίβα με τα ξεσκαρταρισμένα. «Νίκησες. Αν και ακόμα συνεχίζει να μου φαίνεται παράξενο αυτό που συνέβη.»

«Ποιο;»

«Ότι εμφανίστηκαν και τα τέσσερα Αγάλματα σε τούτο το παιχνίδι.»

Ο Δόνορ έκανε μια γκριμάτσα άγνοιας. «Τυχαίο ήταν…» Σήκωσε τα κλειστά του φύλλα και τα κοίταξε: ανάμεσά τους υπήρχε ένα ακόμα Άγαλμα. «Ποτέ δεν ξέρεις τι σκαρώνει η Τύχη…» Ανακάτεψε τα χαρτιά του μαζί με τα υπόλοιπα· ύστερα, έβαλε και τη στοίβα των ξεσκαρταρισμένων μέσα τους και τα ανακάτεψε ξανά.

«Πράγματι,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ, ακουμπώντας το μάγουλο στη γροθιά της και τον αγκώνα της στο γραφείο. «Συνήθως, σε νικάω στα χαρτιά.»

«Κλέβεις, γιαυτό.»

«Ποτέ δεν κλέβω!» Αλλά πρόσθεσε, νοερά: *Εντάξει, ορισμένες φορές, μόνο.* Όμως το κλέψιμό της δεν ήταν και τίποτα το σπουδαίο·

απλά, κανένα φύλλο μπορεί να είχε κρυμμένο στο μανίκι ή στο μπούστο της. Όλοι το έκαναν αυτό…

«Αποκλείεται,» είπε ο Δόνορ· και, ανακατεύοντας την τράπουλα, έφερε ένα Άγαλμα στο τέλος της, εκεί όπου μόνο εκείνος μπορούσε να το δει, καθώς η πλάτη των χαρτιών ήταν στραμμένη στη σύζυγό του.

«Μ'έχεις πιάσει ποτέ να κλέβω;» απαίτησε η Ζέκαλ.

«Όχι–» Η τράπουλα τού έπεσε (δήθεν) στο πάτωμα, και έσκυψε, για να τη σηκώσει. Καθώς το έκανε αυτό, πέρασε το ένα Άγαλμα μέσα στο πουκάμισό του. Σήκωσε, πάλι, το κεφάλι του, ώστε να καθίσει όρθιος, όπως πριν.

«Αφού, λοιπόν, δε μ'έχεις δει να κλέβω, πώς το ξέρεις;» τον ρώτησε η Ζέκαλ. «Εξάλλου, είμαι σίγουρη ότι κι εσύ κλέβεις, επίσης!»

«'Επίσης';» μειδίασε ο Δόνορ. «Τι πάει να πει αυτό;»

«Πάει να πει ότι κλέβεις–»

«Όχι, είπες 'κλέβεις, *επίσης*,' που μπορεί να σημαίνει μονάχα ένα πράγμα: ότι–»

«Καλά τώρα,» –η Ζέκαλ σηκώθηκε από το γραφείο, απομακρυνόμενη– «κάθεσαι και πιάνεσαι απ'τα λόγια μου!»

Ο Δόνορ άφησε την τράπουλα και την ακολούθησε. Εκείνη στάθηκε μπροστά από το ανοιχτό παράθυρο του δωματίου, υψώνοντας το βλέμμα της στον ουρανό, για να δει ότι οι ήλιοι είχαν φτάσει σχεδόν στο κέντρο του. «Πλησιάζει μεσημέρι,» είπε. «Πότε θα τελειώσει η διάσκεψη του Συμβουλίου, αναρωτιέμαι…»

Ο Δόνορ παραμέρισε τα μαύρα της μαλλιά, για να φιλήσει το λαιμό της. «Τι σχέση έχει τούτο με τα χαρτιά;» ρώτησε, καθώς την έσφιγγε κοντά του, περνώντας τα χέρια του γύρω της (και ψάχνοντας πού είχε κρύψει τα δικά της φύλλα).

«Έχει *απόλυτη* σχέση με τα χαρτιά,» αποκρίθηκε η Ζέκαλ, στρεφόμενη στο μέρος του (και χαλώντας την έρευνά του για κρυμμένα φύλλα). Τον φίλησε, ενώ οι παλάμες της τρίβονταν επάνω

στο πουκάμισό του… και τα δάχτυλά της γαντζώθηκαν σε κάτι που δεν μπορεί να αποτελούσε μέρος του σώματός του. «Τι είναι αυτό; Φύλλο;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Δόνορ. «Κάτι από το ρούχο, πρέπει να–»

Η Ζέκαλ άνοιξε, απότομα, τα κουμπιά –σπάζοντας δύο– και τράβηξε έξω ένα τραπουλόχαρτο. Ένα Άγαλμα. «Για φαντάσου…» είπε, μειδιώντας χαιρέκακα. Έκανε ένα βήμα πίσω και το έσκισε στα τέσσερα, προτού το πετάξει απ'το παράθυρο. Μετά, τον κοίταξε, πάλι. «Αν ξεφυλλίσω, τώρα, την τράπουλα, πόσα Αγάλματα λες να βρω –τρία ή τέσσερα;»

«Είμαι σίγουρος πως, αυτή τη στιγμή, κρύβεις επάνω σου, τουλάχιστον δύο φύλλα, Ζέκαλ,» αποκρίθηκε ο Δόνορ.

«Μη μου λες άλλα, τώρα!» τον προειδοποίησε η Δούκισσα, υπομειδιώντας.

Η πόρτα χτύπησε, προτού εκείνος προλάβει ν'απαντήσει.

«Είσαι τυχερός,» του είπε η Ζέκαλ, και πήγε ν'ανοίξει.

Την ίδια στιγμή, καθώς εκείνη του είχε στραμμένη την πλάτη, ο Δόνορ άρπαξε την τράπουλα απ'το γραφείο, γύρισε τα φύλλα γρήγορα μέσα στα δάχτυλά του, και έβγαλε ένα Άγαλμα, κρύβοντάς το πίσω απ'τη ζώνη του.

Η Ζέκαλ άνοιξε την πόρτα, για ν'αντικρίσει έναν υπηρέτη στο κατώφλι της –έναν υπηρέτη που γνώριζε.

«Το Συμβούλιο τελείωσε τις διαβουλεύσεις του, Δούκισσά μου,» την πληροφόρησε.

«Ανακοίνωσαν την απόφασή τους;»

«Όχι. Αλλά έχουν συγκεντρωθεί στη βασιλική αίθουσα.»

«Εντάξει· μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο υπηρέτης έφυγε, υποκλινόμενος.

«Ώρα να ειδοποιήσουμε τον Άρχοντα Ζάρβημ,» είπε ο Δόνορ.

Η Ζέκαλ έκλεισε την πόρτα και έγνεψε καταφατικά. «Αν και δε μ'αρέσει καθόλου τούτη η τόσο… στενή σχέση με τους Σαραολνιανούς.»

«Προτιμότεροι *αυτοί* οι Σαραολνιανοί από τους *άλλους* Σαραολνιανούς, δε νομίζεις;»

Στο μυαλό της Δούκισσας ήρθε ο Πόνκιμ. «Ναι, υποθέτω…» αποκρίθηκε.

Ετοιμάστηκαν και πήγαν στο δωμάτιο του Άρχοντα Ζάρβημ. Ο Δόνορ χτύπησε την πόρτα, αλλά κανείς δεν του άνοιξε.

Δεν πρέπει νάναι μέσα, συλλογίστηκε. *Κι επομένως, μπορεί να βρίσκεται μόνο σε* ένα *μέρος, εκτός κι αν έχει συμβεί κάτι… απρόσμενο.* Βάδισε ως το δωμάτιο της Σαραολνιανής μάγισσας Χόλκραδ, και χτύπησε την πόρτα εκεί, δύο φορές, με τις φάλαγγες των δαχτύλων του.

Ο Ζάρβημ άνοιξε.

Όπως το περίμενα! σκέφτηκε ο Δόνορ, και είπε: «Το Συμβούλιο πήρε απόφαση, Άρχοντά μου.»

«Τι απόφαση;»

«Δεν ξέρουμε ακόμα, αλλά είναι συγκεντρωμένοι στη βασιλική αίθουσα.»

«Ωραία,» είπε ο Ζάρβημ. «Θα τους επισκεφτούμε, λοιπόν.»

Προχώρησε ως ένα άλλο δωμάτιο στον διάδρομο και χτύπησε την πόρτα, δυνατά. «Μάερνομ!»

Η Σαραολνιανή πολεμίστρια άνοιξε. «Μάλιστα, Άρχοντά μου;»

«Το Συμβούλιο πήρε απόφαση,» την πληροφόρησε ο Ζάρβημ. «Ας πάμε να τους επισκεφτούμε.»

«Έρχομαι αμέσως,» αποκρίθηκε η ξανθιά γυναίκα, και έκλεισε, πάλι, την πόρτα.

Η Χόλκραδ είχε ήδη βγει από το δωμάτιό της και στεκόταν στον διάδρομο, αμίλητη.

Γιατί όλοι οι μάγοι έχουν κάτι το… δυσοίωνο επάνω τους; σκέφτηκε η Δούκισσα Ζέκαλ, κοιτάζοντάς την. Η Σαραολνιανή μάγισσα τής θύμιζε τη Σαντέ'ενθιν, με την οποία είχε περάσει κάμποσο καιρό. Παρότι οι δύο γυναίκες είχαν εμφανείς σωματικές διαφορές –δεν έμοιαζε *καθόλου* η μία με την άλλη–, υπήρχε κάτι που μοιράζονταν.

Ένας… αέρας (;) που η Δούκισσα δε μπορούσε ακριβώς να προσδιορίσει, πάντως την τρόμαζε. Είχε, γενικά, κακές εμπειρίες από μάγους…

Όταν είδε πως η Χόλκραδ παρατήρησε ότι την κοιτούσε, έστρεψε το βλέμμα της αλλού –στο πάτωμα και, ύστερα, στην πόρτα της Μάερνομ, η οποία εκείνη τη στιγμή άνοιγε, για να βγει η πολεμίστρια μαζί με τον αγγελιαφόρο που αποκαλούσαν Τόλριν. Κι οι δυο τους ήταν ντυμένοι με απλά Σαραολνιανά ρούχα, όχι με τις Αργκανθικιανές ενδυμασίες που, σίγουρα, οι παλατιανοί υπηρέτες θα είχαν βάλει στη ντουλάπα τους. *Τι να σημαίνει τούτο;* σκέφτηκε η Ζέκαλ. *Ότι περιφρονούν οτιδήποτε προέρχεται από το Βασίλειό μας; Τι αγένεια!*…

«Μπορούμε να ξεκινήσουμε, Άρχοντά μου,» είπε ο Τόλριν στον Ζάρβημ, και άρχισαν όλοι τους να βαδίζουν μέσα στο βασιλικό παλάτι του Άργκανθικ, κατευθυνόμενοι στην αίθουσα του θρόνου. Οι φρουροί στις γωνίες των διαδρόμων και στις διασταυρώσεις τούς ατένιζαν επιφυλακτικά, σα να φοβόνταν ότι μπορεί να υπήρχε κάτι ύποπτο σ'αυτή την έξοδο των Σαραολνιανών.

Αλλά, αφού βρίσκονται μαζί μας, σκέφτηκε η Ζέκαλ, *κανονικά κάτι τέτοιο δε θάπρεπε ούτε καν να περνά απ'το νου τους! Εκτός κι αν μας θεωρούν, εμένα και το Δόνορ, προδότες και συμμάχους των Σαραολνιανών…* Μούγκρισε εντός της. *Το ήξερα ότι αυτές οι συμφωνίες με τον Άρχοντα Ζάρβημ θα είχαν και τ'αρνητικά τους αποτελέσματα προς εμάς.* Τώρα, ίσως όλοι ν'άρχιζαν να λένε ότι η Δούκισσα Ζέκαλ του Έβμορ είχε κάνει «στενές σχέσεις» με τους δυτικούς της γείτονες, γιατί το Δουκάτο της βρισκόταν στα σύνορα με το Σαραόλν.

Η βασιλική αίθουσα ήταν γεμάτη με τα μέλη του Συμβουλίου, ακριβώς όπως είχε αναφέρει ο υπηρέτης στην Αρχόντισσα της Μαφνορχ. Η Αντιβασίλισσα Μινίρα καθόταν στον Αλαβάστρινο Θρόνο, φανερά βαριεστημένη, με τη μητέρα της, Βαρονέσα Άσλια, κοντά της· η Αρχόντισσα Σιρίμα και ο Δούκας Έσριθ βρίσκονταν κοντά σε

ένα σβηστό τζάκι, συντρώγοντας· η Αρχόντισσα Ενθέμα καθόταν στο τραπέζι των συμβούλων, μ'ένα κρασοπότηρο στο δεξί χέρι· μαζί της βρίσκονταν οι βασιλικοί συμβουλάτορες, Ροβιγκάν, Νόλγκριθ, Βάζκον, και Ρίβνταλ· η Δούκισσα Δάρα, η Δούκισσα Σενίβα, και ο Δούκας Τόρμπαλ γευμάτιζαν σε μια άλλη μεριά της μεγάλης αίθουσας, σα να ήθελαν να τονίσουν πως ήταν Βόρειοι κι επομένως, διαφορετικοί από τους υπόλοιπους· ο Δούκας Ζάρουν και ο Δούκας Βάνρελ στέκονταν κοντά σε ένα ανοιχτό παράθυρο, συνομιλώντας σε χαμηλούς τόνους και μοιάζοντας να μηχανορραφούν κάτι σημαντικό.

Όλοι οι παρευρισκόμενοι στράφηκαν στους Σαραολνιανούς και στους δύο Αργκανθικιανούς που μπήκαν στο δωμάτιο.

«Χαίρετε,» είπε ο Ζάρβημ, «και καλή όρεξη σε όσους γευματίζουν.»

«Καλωσορίσατε, Άρχοντα Ζάρβημ,» αποκρίθηκε η Αντιβασίλισσα Μινίρα, κατεβαίνοντας από το βάθρο του θρόνου. Και προς όλους τους νεοαφιχθέντες: «Παρακαλώ, ελάτε, καθίστε όπου επιθυμείτε.»

Εκείνοι κάθισαν κοντά στο κέντρο της μεγάλης αίθουσας, και υπηρέτες τούς πρόσφεραν κούπες γεμάτες με νερωμένο κρασί.

«Θα θέλατε να φάτε κάτι, άρχοντές μου;» ρώτησε μια ευτραφής υπηρέτρια.

«Φυσικά και θα ήθελαν,» είπε η Μινίρα, πριν από εκείνους. «Φέρτε ένα τραπέζι με μερικά πιάτα απ'όλα τα σημερινά φαγητά της κουζίνας.»

«Μάλιστα, Υψηλοτάτη,» υποκλίθηκε η υπηρέτρια, και έφυγε, μαζί με τους συναδέλφους της.

«Αναμφίβολα, θα επιθυμείτε να μάθετε την απόφαση του Συμβουλίου σχετικά με το θέμα της Αντιδαιμονιακής Συμμαχίας,» είπε η Μινίρα· και τώρα, ησυχία είχε απλωθεί στην αίθουσα, και όλων τα μάτια ήταν επάνω στον Σαραολνιανό Άρχοντα Ζάρβημ.

«Ναι, ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνος, γεμίζοντας την πίπα του με καπνό και ανάβοντάς την.

«Η συμμαχία δε διαλύθηκε,» δήλωσε η Μινίρα, «όμως καταργήθηκε το τρίτο άρθρο, το οποίο προβλέπει τη διάλυσή της σε περίπτωση παύσης της δαιμονικής απειλής από τα δυτικά.»

Η Ζέκαλ έριξε ένα βλέμμα στη μητέρα και στο θείο της. Κι οι δυο τους έμοιαζαν δυσαρεστημένοι από την απόφαση του Συμβουλίου. *Ψήφισε εναντίον του σχεδίου του Δόνορ η παλιόγρια;* σκέφτηκε η Δούκισσα. Για τον Δούκα Έσριθ ήταν σίγουρη, μα για την Αρχόντισσα Σιρίμα είχε αμφιβολίες. Τελικά, όμως, πρέπει ο πρώτος να είχε πείσει τη δεύτερη πως η λογική του ήταν σωστή. *Ή, μάλλον, η μητέρα μου* συμπέρανε *πως η λογική του ήταν σωστή.* Γιατί ποτέ δεν ήταν από τους ανθρώπους που μπορείς να τους πείσεις, αν οι ίδιοι δε θέλουν να πειστούν. Τουλάχιστον, η Ζέκαλ ουδέποτε είχε καταφέρει να της αλλάξει γνώμη…

Ο Ζάρβημ φύσηξε, αργά, καπνό απ'τα ρουθούνια του. «Μάλιστα…» μουρμούρισε· και από την έκφραση της Μινίρα μπορούσε να καταλάβει ότι η Αντιβασίλισσα είχε ψηφίσει υπέρ του σχεδίου του Δόνορ. Πράγμα για το οποίο ο Ζάρβημ δεν είχε καμία αμφιβολία, από την αρχή. Ωστόσο, κάτι τέτοια πιθανώς να έβαζαν τη νεαρή κοπέλα σε κίνδυνο· γιατί, τώρα, όσοι ήταν εναντίον αυτού του σχεδίου –και, μάλιστα, νόμιζε πως μπορούσε να δει δύο από αυτούς: τον Δούκα Έσριθ και την Αρχόντισσα Σιρίμα, των οποίων οι όψεις έδειχναν ότι ήταν μάλλον δυσαρεστημένοι– θα κοιτούσαν πώς να την εκθρονίσουν, για να μην τους προξενήσει κι άλλα προβλήματα. Οι Αργκανθικιανοί άρχοντες δεν εκτιμούσαν τους μονάρχες που επηρεάζονταν εύκολα –εκτός κι αν *εκείνοι* ήταν που τους επηρέαζαν. Σίγουρα, όμως, όλοι τους αντιπαθούσαν τους βασιληάδες ή τις βασίλισσες που άκουγαν Σαραολνιανούς –πράγμα το οποίο είχε συμβεί και με τον Κιόλβ: ο Ζάρβημ ήταν πολύ φίλος με τον νεαρό Βασιληά που, τώρα, είχε εξαφανιστεί από τη Δρέλιφον και κανείς δεν είχε καταφέρει να τον εντοπίσει… ή, τουλάχιστον, έτσι έλεγαν.

Ο Άρχοντας έβγαλε το τσιμπούκι του απ'το στόμα. «Οφείλω να πω πως ήταν ό,τι καλύτερο ήλπιζα. Χαίρομαι που τα συμφέροντα του

Άργκανθικ συμπίπτουν μ'αυτά του Νότιου Σαραόλν ως κάποιο βαθμό. Πιστεύω ότι η συμμαχία πιθανώς να μας φανεί πολύτιμη στο μέλλον.»

«Ο Δούκας Βόνιορ έχει ενημερωθεί για την απόφαση;» ρώτησε ο Δόνορ τη Μινίρα.

«Όχι ακόμα,» αποκρίθηκε εκείνη.

*

Ο Βασιληάς μου θα δυσαρεστηθεί απ'αυτά τα νέα. Δεν είναι ό,τι χειρότερο, μα δεν είναι και ό,τι καλύτερο. Οι Σαραολνιανοί πέτυχαν όσα μπορούσαν να επιτύχουν, κι αυτό δεν ήταν επιθυμητό.

Ο Βόνιορ είχε μόλις ακούσει την απόφαση του Συμβουλίου, καθισμένος κοντά στον Άρχοντα Ζάρβημ, τη Χόλκραδ, τον Δούκα Δόνορ, και τη Δούκισσα Ζέκαλ. Τον ενοχλούσε που οι αντίπαλοί του είχαν μάθει τα νέα πριν από εκείνον. Παρότι τούτο δεν είχε και τόση μεγάλη σημασία, το Συμβούλιο όφειλε να τους είχε ειδοποιήσει ταυτόχρονα.

Ο Βόνιορ, όμως, προσπάθησε να μην απογοητευτεί από τα γεγονότα, ή, τουλάχιστον, να μην το δείξει. Σηκώθηκε από τον μαλακό σοφά όπου καθόταν και είπε: «Κρίνω την απόφαση του Συμβουλίου, αν όχι τέλεια, ικανοποιητική για εμένα και το Βασιληά μου. Ο καιρός θα αποδείξει τις φιλικές μας προθέσεις προς το Άργκανθικ, ούτως ώστε, στο τέλος, να μην υπάρχει, πλέον, σκιά αμφιβολίας γι'αυτές.» Ύψωσε το κρασοπότηρό του. «Πίνω σε μια νέα περίοδο εμπορίου και αμοιβαίου κέρδους για τα δυο μας Βασίλεια.»

Οι Αργκανθικιανοί ύψωσαν κι εκείνοι τα ποτήρια τους και ήπιαν κρασί μαζί του. Ο Ζάρβημ και η Χόλκραδ τούς μιμήθηκαν, μη θέλοντας να φανούν αγενείς. Ωστόσο, κι οι δυο τους πρόσεξαν πως ο Βόνιορ είχε μιλήσει για *δύο* Βασίλεια –το Άργκανθικ και το Βόρειο Σαραόλν–, όχι για τρία.

Κεφάλαιο Εξηκοστό-Τρίτο

«Κάθε αρχή και δύσκολη,» λένε πολλοί λαοί του Άρμπεναρκ· ωστόσο, έχω ανακαλύψει πως τούτο δεν ισχύει για όλα τα πράγματα και, σίγουρα, δεν ισχύει πάντοτε. Ορισμένες φορές, η αρχή είναι τόσο εύκολη, ώστε να μπορεί να την κάνει ακόμα κι ένα μωρό. Το δε τέλος δεν με εκπλήσσει που μπορεί να αποδειχτεί δυσκολότερο, ή πιο επώδυνο. Έχω δει ανθρώπους να μαχαιρώνουν άλλους στα τυφλά, μέσα στο θυμό ή στη μάνητά τους. Εύκολη αρχή. Όμως, αργότερα, όταν συνειδητοποιούν την πράξη τους, το τέλος, συνήθως, είναι επώδυνο ή… ασήκωτο.

—από τις *Διηγήσεις του Ζινβάρ του Ταξιδευτή*

Ο στρατός σταμάτησε έξω από την ανατολική πύλη της Όρφαλχ, και ο Βένγκριλ μπήκε μόνος του στους δρόμους της πόλης, έφιππος και μονάχα με δώδεκα έμπιστους πολεμιστές γύρω του, καθώς επίσης και την κόρη του, Πριγκίπισσα Έρμελ, τον Αντιβασιλέα Σόλμορχ, τη Βαρονέσα Τάθβιλ, και τη Διοικήτρια Μπόρνεφ. Οι Μαγκραθμέλιοι πρέσβεις του Πόνκιμ –Νοτμέλγκθορ, Ηβάντγκορ, και Αντερσάγκθορ– είχε συμφωνηθεί να μείνουν πίσω, προς το παρόν, μαζί με το στράτευμα, ώστε οι κάτοικοι της Όρφαλχ να μη δουν το Βασιληά τους να μπαίνει στην πόλη με τη συνοδεία δαιμονανθρώπων και ταραχθούν.

Ο Βένγκριλ είχε επιστρέψει στην πρωτεύουσά του ως Μονάρχης του Νότιου Σαραόλν ξανά, χωρίς να χρειαστεί ο ίδιος ν'αγωνιστεί γι'αυτό. Η Αάνθα και ο Σάλβινρ είχαν διασφαλίσει τον θρόνο του για εκείνον, και τούτο, κάπως, δεν του άρεσε. Πίστευε πως έπρεπε ο ίδιος να είχε πολεμήσει για ό,τι του ανήκε, όχι να είχε βάλει άλλους να το πράξουν. *Ωστόσο,* συλλογίστηκε, ενώ ζύγωνε το παλάτι της Όρφαλχ, *βρίσκομαι εδώ, πάλι, στην παλιά μου θέση…* Έριξε μια

ματιά στον κόσμο που είχε συγκεντρωθεί στους στενούς δρόμους γύρω του, καθώς και στα παράθυρα, στις πόρτες, στα μπαλκόνια, και στις ταράτσες· ύψωσε το δεξί, γαντοφορεμένο του χέρι και τους χαιρέτησε, ενώ εκείνοι ζητωκραύγαζαν, φωνάζοντας το όνομά του, ξανά και ξανά.

«*Βένγκριλ! Βένγκριλ!*»

«*Ζήτω ο Βασιληάς Βένγκριλ! Ζήτω ο Βασιληάς!*»

«*Ζήτω ο Βασιληάς Βένγκριλ του Σαραόλν!*»

Τώρα, έχω να φροντίσω για το λαό μου, κι εύχομαι να τα καταφέρω καλύτερα από την προηγούμενη φορά. Ή, μάλλον, όχι! Δεν έπρεπε να *εύχεται·* έπρεπε να τα *καταφέρει.* Δεν υπήρχαν, πλέον, άλλα περιθώρια για αποτυχίες.

«*Ζήτω ο Βασιληάς Βένγκριλ!*»

«*Ζήτω ο αληθινός Βασιληάς του Σαραόλν!*»

Η καγκελωτή πύλη του κήπου του παλατιού άνοιξε διάπλατα μπροστά στον Βένγκριλ και τη συνοδεία του, και οι δύο σιδερόφρακτοι στρατιώτες που στέκονταν εκεί χτύπησαν τα δόρατά τους στο έδαφος, φωνάζοντας: «Ζήτω ο Βασιληάς Βένγκριλ του Σαραόλν!»

Ο Βένγκριλ χαμογέλασε, άθελά του. Ήταν αδύνατον να μη συγκινηθεί κανείς από μια τέτοια υποδοχή, έκρινε. Όχι πως δεν είχε ζήσει κι άλλες παρόμοιες υποδοχές, παλιότερα, οι οποίες, μάλιστα, ίσως να ήταν *ακόμα* πιο μεγαλειώδεις, μα πάντοτε αισθανόταν αυτό το *κάτι* να κουδουνίζει μέσα του, όταν άκουγε τον κόσμο να τον επευφημεί και τους πολεμιστές του να χτυπούν τα όπλα τους για να τον προϋπαντήσουν. Ήταν το καλύτερο συναίσθημα της εξουσίας, και το επικινδυνότερο, επίσης. Δεν ήταν λίγοι οι βασιλείς που τα μυαλά τους είχαν πάρει αέρα απ'όλα τούτα, και, ως επί το πλείστον, κανείς τους δεν είχε καλό τέλος. Πράγμα που, αναμφίβολα, τους άξιζε, γιατί, μέσα στην τρέλα τους, είχαν κατακρεουργήσει το λαό τους. Ο Βένγκριλ παρακαλούσε τα Πνεύματα να μην του συμβεί

ποτέ κάτι τέτοιο, κι αν κάποτε η εξουσία επηρέαζε το μυαλό του, τότε… *προτιμότερο θάναι να πέσω ο ίδιος επάνω στο ξίφος μου!*

Καθώς έμπαινε στον κήπο του παλατιού της Όρφαλχ, ιπποκόμοι πλησίασαν εκείνον και τους συντρόφους του από γύρω, για να πάρουν τ'άλογά τους. Ο Βένγκριλ αφίππευσε, κάνοντας στο πλάι τον πορφυρό του μανδύα, με το γαντοφορεμένο χέρι του.

«Καλωσορίσατε, Μεγαλειότατε,» τον χαιρέτησε ο ιπποκόμος που έπιασε τ'άτι του από τα γκέμια.

«Καλώς σας βρίσκω,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ στον άντρα, που ήταν μεγάλης ηλικίας και έπρεπε να δούλευε για πολλά χρόνια στους στάβλους της Όρφαλχ ή σε κάποιους άλλους στάβλους.

Ο ιπποκόμος υποκλίθηκε και έφυγε, παίρνοντας το άλογο του Βασιληά του.

«Ακολουθήστε μας, Μεγαλειότατε,» είπε μια παλατιανή πολεμίστρια, που ήταν μαζί μ'άλλους δύο μαχητές, όλοι τους ντυμένοι με διακοσμημένες πανοπλίες, καμωμένες για περιστάσεις σαν κι ετούτη.

Ο Βένγκριλ βάδισε πίσω τους, μαζί με την Έρμελ, τον Σόλμορχ, την Τάθβιλ, και την Μπόρνεφ, ενώ οι στρατιώτες του παρέμειναν στον κήπο, με δική του διαταγή, γιατί δεν πίστευε ότι κινδύνευε εδώ, φυσικά, μέσα στο ίδιο το παλάτι της Όρφαλχ. Πέρασαν την κύρια είσοδο και μπήκαν στους μεγάλους, στολισμένους διαδρόμους, όπου πολεμιστές ήταν παρατεταγμένοι σε στάση προσοχής και, όταν ο Βένγκριλ κι οι άλλοι προχωρούσαν ανάμεσά τους, χτυπούσαν τα όπλα τους επάνω στις ασπίδες, σε χαιρετισμό. Τελικά, έφτασαν στη βασιλική αίθουσα, όπου τους περίμεναν η Βασίλισσα Αάνθα, ο Διοικητής Έντρηλ, η Διοικήτρια Ερία και ορισμένοι άλλοι στρατιωτικοί διοικητές, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού Μόρβον, η Δούκισσα Τουάθα, ο Δούκας Φερχ και η Δούκισσα Λορτνέκα, μαζί με τα παιδιά τους, η Δούκισσα Λάρκνα και ο γιος της, Τάνβαρ, και, ασφαλώς, ο σύζυγός της, Δούκας Σάλβινρ, ο οποίος στεκόταν πλάι στον Θρόνο της Όρφαλχ, περιμένοντας τον αδελφό του.

«Ζήτω ο Βασιληάς Βένγκριλ του Σαραόλν!» φώναξε, και μετά, κατέβηκε από το βάθρο, γελώντας, καθώς πλησίαζε τον Βένγκριλ, με γρήγορα βήματα, για να συναντηθούν στο κέντρο της αίθουσας και να σφίξουν χέρια, ενώ, ξανά, οι στρατιώτες τριγύρω χτυπούσαν τα όπλα τους επάνω στις ασπίδες.

«Χαίρομαι που σε βλέπω καλά, αδελφέ,» είπε ο Σάλβινρ, χαμογελώντας πλατιά.

«Κι εγώ το ίδιο,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, «αν και μετά δυσκολίας μπορώ να σ'ακούσω μέσα σ'όλη τούτη τη βαβούρα! Χα-χα-χα…»

Η «βαβούρα» έπαψε, καθώς οι δύο άντρες πήγαιναν να καθίσουν στο τραπέζι των συμβούλων, μαζί με όλους τους υπόλοιπους που βρίσκονταν συγκεντρωμένοι εκεί, οι οποίοι, ένας-ένας, έσφιξαν χέρια με τον Βασιληά τους και τον καλωσόρισαν στην Όρφαλχ.

Και ο Βένγκριλ είπε, καθώς αντάλλασσε χειραψία με την Κυρά του Ωκεανού: «Θα ήθελα να ευχαριστήσω ιδιαιτέρως τη Βασίλισσα Αάνθα για την πολύτιμή της βοήθεια και την πίστη της στη συμμαχία μεταξύ Σαραόλν και Βασιλείου του Ωκεανού. Μας προσέφερε τα μέγιστα σε τούτο τον αγώνα.»

Υπηρέτες είχαν γεμίσει με κρασί τα χρυσοποίκιλτα κύπελλα επάνω στο τραπέζι. Ο Σάλβινρ σήκωσε το δικό του και είπε: «Μια πρόποση, τότε, στη Βασίλισσα Αάνθα, στον Βασιληά Βένγκριλ, και στη συμμαχία του Σαραόλν και του Βασιλείου του Ωκεανού: Είθε η δόξα τους να μείνει γραφτή, φωτίζοντας το δρόμο του Άρμπεναρκ προς ένα καλύτερο μέλλον!»

Οι παρευρισκόμενοι γύρω απ'το τραπέζι ύψωσαν τα κύπελλά τους και ήπιαν όλοι μαζί. Μετά, κάθισαν και ο θόρυβος μέσα στην αίθουσα του θρόνου μειώθηκε, καθώς άρχισαν να κουβεντιάζουν σε χαμηλότερους τόνους αναμεταξύ τους, έχοντας τελειώσει με τους λόγους και τις ευχαριστίες.

«Οφείλω να πω ότι ο αγγελιαφόρος της Βασίλισσας Αάνθα μού ήρθε λιγάκι απρόσμενα,» είπε ο Βένγκριλ στον Σάλβινρ. «Δεν περίμενα η υπόθεση του σφετερισμού να τελειώσει τόσο γρήγορα.»

Η όψη του αδελφού του σκοτείνιασε. «…Αν ήσουν εδώ, Βένγκριλ, δε θα είχες τέτοιες αμφιβολίες,» αποκρίθηκε. «Το πράγμα όσο πήγαινε και φούσκωνε… κάποια στιγμή, έπρεπε να σκάσει. Ο Γκόρντλαν ήταν τόσο αδιάλλακτος, στα πάντα, που δεν ήταν δυνατόν η κατάσταση να λυθεί διαφορετικά… πράγμα το οποίο με λυπεί αφάνταστα.»

«Τι ακριβώς συνέβη;» ρώτησε ο Βένγκριλ. Ο αγγελιαφόρος της Αάνθα τού είχε πει μονάχα ότι ο σφετεριστής ήταν νεκρός, και μπορούσε να επιστρέψει στην Όρφαλχ και στο θρόνο του, όπου άπαντες τον περίμεναν.

Ο Σάλβινρ ήπιε μια γουλιά κρασί από το κύπελλό του· έγλειψε τα χείλη και ξεροκατάπιε· είπε, με σιγανή φωνή, έτσι ώστε μόνο ο αδελφός του να τον ακούσει: «Τον δολοφόνησα, Βένγκριλ. Έστειλα φονιάδες να τον δολοφονήσουν… και τα κατάφεραν· δυσκολεύτηκαν, μα τα κατάφεραν.»

«Δηλητήριο στο κρασί του; Βέλος;»

«Κατ᾽αρχήν, πρέπει να σου πω ότι έφτασαν οι Αργκανθικιανοί κατάσκοποι που ήθελες. Ονομάζονται Παρατηρητές, και… εκείνοι είναι που σκότωσαν τον Γκόρντλαν για μένα–»

«Τι!»

«Ναι,» ένευσε ο Σάλβινρ. «Μα κανείς δεν το γνωρίζει, και θα προτιμούσα αν έμενε έτσι. Άκουσέ με, για λίγο.» Και του μίλησε για την πρώτη απόπειρα δολοφονίας του σφετεριστή, όπου ο Στρατηγός Μιντάνορ σκοτώθηκε από το δολοφονικό βέλος. «Τα Πνεύματα μάς στραβοκοίταξαν εκείνη την ώρα, μας στραβοκοίταξαν με πολύ άγριες διαθέσεις. Νόμιζα ότι όλα είχαν τελειώσει· νόμιζα ότι ο Γκόρντλαν θα κακοποιούσε την οικογένειά μου.» Και του είπε ότι ο σφετεριστής είχε κλείσει τη γυναίκα και το γιο του στα μπουντρούμια της Όρφαλχ, για να τον εκβιάσει.

«Ποτέ δε θα περίμενα ότι θα έκανε κάτι τέτοιο…» είπε ο Βένγκριλ. «Φαίνεται πως άλλαξε πολύ.»

«Πίστευε πως έτσι βοηθούσε το Σαραόλν· μας θεωρούσε προδότες,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ.

Ο Βένγκριλ ήπιε μια γουλιά κρασί και αναστέναξε. «Πώς τυφλώθηκε έτσι, ανάθεμα τα Πνεύματα;… Τέλος πάντων· πες μου τι έγινε παρακάτω, Σάλβινρ.»

«Κάπου εδώ, πρέπει να μάθεις ότι ο Πόνκιμ μού αποκάλυψε πού βρίσκονταν η Λάρκνα κι ο Τάνβαρ.»

«Ο Πόνκιμ;»

«Ναι. Κι εμένα μου έκανε εντύπωση. Και ούτε αυτό το γνωρίζει κανείς άλλος, εκτός από μένα–»

«Ήταν *εδώ* ο Σφετεριστής;»

Ο Σάλβινρ κούνησε το κεφάλι. «Δεν το νομίζω. Μίλησε μέσα στο μυαλό μου, με τη μαγεία του. Και με παραξένεψε που ήθελε να με βοηθήσει, αλλά πρέπει να μισούσε τον Γκόρντλαν περισσότερο απ'ό,τι τον μισούσαμε εμείς. Ή, μάλλον, *σίγουρα* τον μισούσε περισσότερο…»

«Ναι,» συμφώνησε ο Βένγκριλ, «γιατί εμείς δεν τον 'μισούσαμε' ακριβώς. Τουλάχιστον, εγώ δεν μπορώ να τον μισήσω, αν και οι ενέργειές του με εξόργισαν τρομερά.»

«Σε καταλαβαίνω, αδελφέ,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ. «Σε καταλαβαίνω. Κι εγώ έτσι αισθάνομαι. Ουσιαστικά, τα συναισθήματά μου για τον Γκόρντλαν είναι ανάμικτα.»

«Πες μου για τα υπόλοιπα,» τον παρότρυνε ο Βένγκριλ.

Ο Σάλβινρ τού μίλησε για το πώς τους συγκέντρωσε όλους ο Γκόρντλαν στη βασιλική αίθουσα, προκειμένου να βρει τον ένοχο για την απόπειρα δολοφονίας. «Τότε ήταν που η ψυχραιμία μου με εγκατέλειψε… και ντρέπομαι γι'αυτό. Αλλά, όταν είπε με *τέτοιο τρόπο* ότι θα έκανε κακό στη Λάρκνα και στον Τάνβαρ, για να του αποκαλύψω ότι ήμουν εγώ που είχε πληρώσει το δολοφόνο… Βένγκριλ, μπορούσα μονάχα να τραβήξω το ξίφος μου –*ήθελα* να το τραβήξω· ήθελα να τον κόψω κομμάτια!» Κι έτσι, του διηγήθηκε όσα επακολούθησαν, μέχρι το θάνατο του Γκόρντλαν.

«Κανείς δεν είδε ποιος του έριξε;»

«Κανείς. Ο Ελμάντρην και οι Παρατηρητές του είναι καλοί στη δουλειά τους, Βένγκριλ, πολύ καλοί. Είμαι βέβαιος ότι θα τους εκτιμήσεις.»

«Ωραία,» είπε εκείνος. «Χρειάζεται καλούς κατασκόπους το Σαραόλν, ετούτη την περίοδο.»

«Να τους προσέχεις, όμως.»

«Φοβάσαι ότι πιθανώς να με προδώσουν;»

«Για την ώρα, όχι,» είπε ο Σάλβινρ. «Αλλά, επειδή ποτέ κανείς δεν μπορεί να ελέγξει όλους τους παράγοντες που προκαλούν την προδοσία, καλύτερα να είναι προετοιμασμένος. Και ειδικά όταν έχει να κάνει με Αργκανθικιανούς.»

Ο Βένγκριλ μειδίασε και ήπιε βαθιά απ'το ποτήρι του. «Συμφωνώ. Αλλά νομίζω, επίσης, ότι τα τελευταία γεγονότα έχουν τεντώσει τα νεύρα σου περισσότερο από το φυσιολογικό, αδελφέ. Χρειάζεσαι λίγη ξεκούραση.»

«Αυτό ξαναπές το!» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ, επιστρέφοντάς του το μειδίαμα.

Οι υπηρέτες, εδώ και κάποια ώρα, είχαν στρώσει το τραπέζι με φαγητά, αλλά ούτε ο Βένγκριλ ούτε ο αδελφός του είχαν αγγίξει τίποτα, καθώς συζητούσαν. Τώρα, όμως, άρχισαν να τρώνε, όπως και οι υπόλοιποι, ενώ μια ομάδα τραγουδιστών έπαιζε μια δυνατή, πομπώδη μελωδία στην αίθουσα του θρόνου, προς τιμή του επιστρέψαντος δικαιωματικού Βασιληά του Σαραόλν.

Ο Σάλβινρ ρώτησε τον Βένγκριλ για τη Βόνα: πώς ήταν εκείνη και ο νέος της σύζυγος, Αρχιστράτηγος Όβγκερ, καθώς και τα παιδιά της. Ο Βένγκριλ τού αποκρίθηκε ότι ήταν όλοι τους καλά, αν και είχαν ανησυχήσει με τα όσα άκουσαν από αυτόν και τη Βασίλισσα Αάνθα, σχετικά με το σφετερισμό του Γκόρντλαν.

«Και πώς πηγαίνει η υγεία της αδελφής μας;» θέλησε να μάθει ο Σάλβινρ. «Έχουν θεραπευτεί τα πόδια της;»

«Σε σχέση με τότε που ο Όβγκερ την έβγαλε από τα μπουντρούμια της Στρατάρχισσας Νερενία, είναι, ασφαλώς, πολύ καλύτερα,» απάντησε ο Βένγκριλ. «Ωστόσο, ακόμα κουτσαίνει κάπως· και δε νομίζω ότι αυτό θα περάσει τελείως ποτέ,» πρόσθεσε, θλιμμένα. «Η ίδια, όμως, δε μου φάνηκε να το αφήνει τούτο να την πάρει από κάτω, πράγμα που με χαροποιεί.»

«Κι εμένα επίσης,» είπε ο Σάλβινρ. «Είναι δυνατή γυναίκα· θα τα καταφέρει.»

Το φαγοπότι κράτησε μέχρι το απόγευμα και, ως τότε, αρκετοί από τους παρευρισκόμενους γύρω από το μεγάλο τραπέζι είχαν ζαλιστεί από το κρασί και φουσκώσει από τα φαγητά και τα γλυκίσματα, έτσι αποσύρθηκαν στα δωμάτιά τους, για να αναπαυθούν.

Καθώς σηκωνόταν από τη θέση του, ο Άρχοντας Φερχ είπε στον Βένγκριλ: «Βασιληά μου, έχουν έρθει και κάποια νέα από το Άργκανθικ, σχετικά με την Αντιδαιμονιακή Συμμαχία. Σκέφτηκα να σας ενημερώσω, τώρα, αν και θα τα κουβεντιάσουμε αναλυτικότερα αύριο, όπως είχαμε πει με τους υπόλοιπους.» Ο Δούκας της Όρφαλχ έμοιαζε λιγάκι κρασωμένος.

«Νέα για τη συμμαχία;» έκανε ο Βένγκριλ. «Γιατί δε με πληροφορήσατε αμέσως;»

«Γιατί είχαμε αποφασίσει να μην ταλαιπωρήσουμε το νου σου από τώρα,» αποκρίθηκε ο Σάλβινρ, ρίχνοντας ένα οξύ βλέμμα στον Φερχ, που το είχε αποκαλύψει άκαιρα.

Εκείνος κατάλαβε ότι είχε παρασυρθεί και είπε: «Με συγχωρείτε, Μεγαλειότατε. Είμαι ζαλισμένος από το κρασί. Ο Δούκας Σάλβινρ θα σας μιλήσει για ό,τι επιθυμείτε· εμένα επιτρέψτέ μου να αποσυρθώ.»

Ο Βένγκριλ ένευσε, και ο Φερχ έφυγε από την αίθουσα του θρόνου, μαζί με τη σύζυγό του, Λορτνέκα. Τα παιδιά του είχαν εγκαταλείψει το μεγάλο δωμάτιο εδώ και ώρα.

«Τι είναι αυτά τα νέα, Σάλβινρ;» θέλησε να μάθει ο Βασιληάς.

«Ανοησία του Φερχ που σ'το ανέφερε τούτο…» Ο Δούκας σταμάτησε να μιλά, προσπαθώντας να πνίξει έναν λόξιγκα. «Έπρεπε να περιμένει ως το πρωί, να το κουβεντιάσουμε, ξέρεις, πιο καλύτερα…»

Ο Βένγκριλ παρατήρησε πως όλοι τους είχαν φάει και πιει περισσότερο από εκείνον. *Μάλλον, αυτοί χρειάζονταν τούτο το γλέντι πιο πολύ από εμένα,* συμπέρανε, αναλογιζόμενος τα όσα είχαν περάσει με τον Γκόρντλαν για μονάρχη. Ωστόσο, τώρα που είχε ακούσει ότι νέα είχαν φτάσει από το Άργκανθικ –και, μάλιστα, σχετικά με την Αντιδαιμονιακή Συμμαχία!–, δεν μπορούσε να το αφήσει.

«Πες μου, Σάλβινρ, στο περίπου,» επέμεινε. «Πάρθηκε κάποια απόφαση;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο αδελφός του, έχοντας καταφέρει να σταματήσει εκείνο το λόξιγκα. «Ο Δούκας Βόνιορ της Χάργκοχ– ναι, αυτός κάθεται τώρα στο Δουκάτο μου, Βένγκριλ, μαζί με τη Νερενία, που έχει γίνει, επίσης, Δούκισσα. Τέλος πάντων, ο Δούκας Βόνιορ είχε πάει στο Άργκανθικ, για να διαπραγματευτεί σχετικά με τη συμμαχία. Ο Πόνκιμ ήθελε να την καταργήσει. Τελικά, δεν το κατάφερε· ουσιαστικά, νικήσαμε, μα ο Άρχοντας Ζάρβημ είπε, χαρακτηριστικά, πως 'είναι μονάχα μια σχετική νίκη', κι έχει δίκιο. Άκου πως είναι… Καταργήθηκε ένα κομμάτι της συμμαχίας– ένα άρθρο, που ορίζει πως, όταν δεν υπάρχει πια δαιμονική απειλή από δυτικά, η συμμαχία καταλύεται–»

«Δηλαδή, έγινε μονιμότερη!» είπε ο Βένγκριλ. «Επομένως, γιατί λέει ο Ζάρβημ ότι–;»

«Περίμενε,» ύψωσε το δάχτυλό του Σάλβινρ. «Ο Ζάρβημ έχει δίκιο, γιατί, ναι μεν έγινε αυτό, αλλά ο Πόνκιμ τούς έχει διαβεβαιώσει, τους Αργκανθικιανούς, ότι έχει φιλικές προθέσεις και θέλει εμπόριο μαζί τους, όχι πόλεμο… και έτσι αυτοί… ούτε αυτοί θέλουν πόλεμο μαζί του, αφού δεν απειλούνται. Κατάλαβες;»

«Κατάλαβα,» είπε ο Βένγκριλ. «Η συμμαχία, λοιπόν, υπάρχει για να υπάρχει. Οι άρχοντες του Άργκανθικ δε θα μας στείλουν στρατό.»

«Όχι τώρα, ναι,» ένευσε ο Σάλβινρ. «Παρεκτός κι αν νιώσουν να τους απειλεί ο Πόνκιμ κι οι δαιμονάνθρωποι…»

Μάλιστα… σκέφτηκε ο Βένγκριλ, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα και το μουσάτο σαγόνι του στη γροθιά του. *Επομένως, δεν τίθεται θέμα επίθεσης εναντίον του Πόνκιμ, προς το παρόν.* Αλλά, ούτως ή άλλως, δε θα μπορούσε να κινήσει τις στρατιές του ενάντια στο Σφετεριστή, για πολλούς λόγους: Ένας ήταν η αιχμάλωτη Δήνκα· ένας άλλος το ότι ο λαός του χρειαζόταν ανασυγκρότηση, ύστερα από όσα είχαν συμβεί· και ένας τρίτος το ότι οι δυνάμεις του, μάλλον, δεν επαρκούσαν για έναν ακόμα πόλεμο. Χρειαζόταν καιρός προτού επιχειρήσουν κάτι τέτοιο, και σωστός σχεδιασμός, επίσης. Για την ώρα, όφειλαν να διαπραγματευτούν με τον Πόνκιμ: αν ήθελε ν'ανοίξει έναν δρόμο εμπορίου μέσα από το Νότιο Σαραόλν, θα έπρεπε να τους παραχωρήσει άλλα πενήντα χιλιόμετρα προς τα βόρεια. Ή, τουλάχιστον, τόσα θα απαιτούσε ο Βένγκριλ… Φυσικά, δεν πίστευε ότι ο αντίμαχός του θα του τα έδινε όλα· ωστόσο, όσο περισσότερα ζητούσε τόσο περισσότερα θα έπαιρνε. *Το Σαραόλν θα αποκτήσει κάπου είκοσι χιλιόμετρα επιπλέον,* σκέφτηκε ο Βασιληάς. *Και μετά, τι γίνεται; Πώς θα κινηθούμε; Προς τα πού βαδίζουμε;*

Μούγκρισε. *Είμαι κουρασμένος! Και το μυαλό μου, παρότι δεν είναι το ίδιο θολό με των υπολοίπων, είναι* αρκετά *θολό για να κάνω τέτοιους σχεδιασμούς τώρα.*

«Πάω επάνω, Σάλβινρ,» είπε. «Ελπίζω το δωμάτιό μου να με περιμένει εκεί όπου τ'άφησα.»

«Χε-χε,» γέλασε εκείνος, γεμίζοντας το κύπελλό του με κρασί· «φυσικά και σε περιμένει. Ο Γκόρντλαν δεν κατόρθωσε να το πάρει κι αυτό μαζί του!…» Ύψωσε το κύπελλο –«Στην υγειά σου, αδελφέ!»– και ήπιε βαθιά.

Ο Βένγκριλ σηκώθηκε από την καρέκλα του, χτυπώντας τον συντροφικά στον ώμο. Βγήκε από την αίθουσα του θρόνου και

κατευθύνθηκε προς τα βασιλικά του διαμερίσματα. Καθ'οδόν, διαπίστωσε πως ήταν πιο ζαλισμένος απ'ό,τι νόμιζε· το πάτωμα δεν έμοιαζε να είναι τόσο στέρεο κάτω απ'τα πόδια του όσο συνήθως. Μάλιστα, παραλίγο να χαθεί μέσα στους διαδρόμους του παλατιού – παραλίγο να πάρει μια λάθος στροφή–, αλλά, τελικά, δεν είχε ιδιαίτερο πρόβλημα να φτάσει ως την ξύλινη, γυαλισμένη πόρτα των βασιλικών διαμερισμάτων.

Σπουδαίο κατόρθωμα! σκέφτηκε, αυτοσαρκαστικά.

Άνοιξε και μπήκε, για να πάει, κατευθείαν, στο κρεβάτι και να πέσει εκεί όπως ήταν, ντυμένος και μποτοφορεμένος. Έξω από το παράθυρό του μπορούσε ν'ακούσει φασαρία, όχι από το παλάτι ή τον κήπο αυτού, αλλά από την πόλη. Ο λαός γλεντούσε την επιστροφή του Βασιληά του. *Ωραία. Είθε ο Βασιληάς τους να φανεί αντάξιος των προσδοκιών τους…* Ένας γλυκός λήθαργος τον πήρε, προτού το καταλάβει…

…και βρέθηκε σ'ένα μέρος όπου όλοι τον ζητωκραύγαζαν, ενώ εκείνος καθόταν επάνω στο άλογό του. Γύρω του ο κόσμος σήκωνε τα χέρια ψηλά, χοροπηδούσε, έκανε ακροβατικά, ή ύψωνε πολύχρωμες, φανταχτερές σημαίες στον αέρα. Όμως, ύστερα, ο Βένγκριλ παρατήρησε πως απ'όπου περνούσε το λιθόστρωτο των οδών γινόταν κόκκινο. Αίμα το έβαφε· κι εκείνος άρχισε ν'ανησυχεί. Έπρεπε να πάψει να το κάνει να παρουσιάζεται· έπρεπε να το κρύψει. Αλλά, όσο προχωρούσε, τόσο περισσότερο αίμα κυλούσε στο έδαφος. Και το πλήθος συνέχιζε να ζητωκραυγάζει, δυνατά, ολοένα και πιο δυνατά.

Ο Βένγκριλ, από την άλλη, αισθανόταν αδύναμος, ολοένα και πιο αδύναμος, σαν η ζωή να κυλούσε από μέσα του και να έφευγε. Η βουή του πλήθους τον ζάλιζε· δε μπορούσε να καταλάβει τι φώναζαν: από την αρχή δεν μπορούσε να καταλάβει, ή δε θυμόταν· αλλά τι σημασία είχε; Ένιωθε να χάνει τη δύναμή του… Το αίμα πλήθαινε στο πλακόστρωτο. Πεθαίνω… *συνειδητοποίησε, ξαφνικά, ο Βένγκριλ. Το αίμα ήταν δικό του!*

Δεν του ήταν δυνατόν, πλέον, να κρατιέται από τη σέλα· έχασε την ισορροπία του και σωριάστηκε. Οι πέτρες τον χτύπησαν επώδυνα. Και οι κραυγές του πλήθους ακούστηκαν, τώρα, καθαρά στ'αφτιά του: «Θάνατος! Θάνατος στον Βασιληά Βένγκριλ! Θάνατος!»

Χτυπήματα αντήχησαν, δυναμώνοντας σταδιακά.

Ο Βένγκριλ πετάχτηκε πάνω, λουσμένος στον ιδρώτα. «Να πάρει και να σηκώσει…!» ξεφύσησε.

Η πόρτα των διαμερισμάτων του χτυπούσε· και μια φωνή ακούστηκε: «Βένγκριλ, να μπω;» Η Αάνθα.

«Ναι, έλα,» της φώναξε από το υπνοδωμάτιο, και σηκώθηκε από το κρεβάτι, για ν'ανοίξει την πόρτα που έβγαζε στο καθιστικό. Ακόμα ζαλιζόταν.

Είδε τη Βασίλισσα του Ωκεανού να μπαίνει, βαστώντας μια καράφα στο ένα χέρι και δύο κούπες στο άλλο. Ήταν πολύ όμορφη, όπως ήταν ντυμένη μ'αυτό το κίτρινο φόρεμα…

«Τι είναι τούτο;» τη ρώτησε, δείχνοντας την καράφα. «Δεν αντέχω άλλο κρασί σήμερα, Αάνθα.»

Εκείνη μειδίασε. «Φαίνεται.»

«Είμαι τόσο χάλια, ε;» Παραμέρισε τα μαλλιά από το μέτωπό του. «Ο εφιάλτης θα φταίει περισσότερο…»

Η Αάνθα κάθισε στον σοφά και ακούμπησε την καράφα και τις κούπες στο χαμηλό τραπέζι μπροστά του. «Ποιος εφιάλτης;» Γέμισε τη μία κούπα με ένα σκουρόχρωμο υγρό.

Ο Βένγκριλ πλησίασε, για να πάρει θέση δίπλα της. «Ένας εφιάλτης,» είπε· «δεν έχει σημασία.»

Η Αάνθα τού έδωσε την κούπα. «Καφές. Θα σε κάνει να συνέλθεις, κάπως.»

Ο Βένγκριλ ήπιε μια γουλιά. «Ευχαριστώ.»

Η Αάνθα πέρασε το χέρι της, ξαφνικά, πίσω απ'το λαιμό του, κολλώντας τα χείλη της επάνω στα δικά του. Η κούπα παραλίγο να πέσει απ'το χέρι του. Μετά, την άφησε επάνω στο χαμηλό τραπέζι και ασχολήθηκε με τη Βασίλισσα του Ωκεανού.

Κάποια ώρα αργότερα, ξαναέπιασε την κούπα και ήπιε ακόμα μια γουλιά, αν και δεν αισθανόταν, πλέον, να ζαλίζεται τόσο. Ήταν ξαπλωμένος στον μαλακό σοφά, ντυμένος μόνο με την περισκελίδα του, και με την Αάνθα να έχει το πορφυρομάλλικό της κεφάλι ακουμπισμένο στο πλατύ του στέρνο, χουζουρεύοντας· το γυμνό εύγραμμο σώμα της έμοιαζε να γυαλίζει στο λυκόφως που έμπαινε από το παράθυρο του δωματίου.

«Σκοπεύεις να κοιμηθείς;» τη ρώτησε ο Βένγκριλ, διατρέχοντας το χέρι του από τα μαλλιά ως τη μέση της.

«Γιατί όχι;» αποκρίθηκε εκείνη. Αναστέναξε μαλακά. «Όμως,» πρόσθεσε, «νομίζω πως πρέπει να συζητήσουμε κάτι…» Σηκώθηκε από πάνω του και πήρε το φόρεμά της από κάτω, φορώντας το πρόχειρα.

Ο Βένγκριλ ήπιε μια γουλιά καφέ. Ο τόνος της φωνής της ήταν σοβαρός· αναπόφευκτα, λοιπόν, σοβαρό θα ήταν και το θέμα που έπρεπε να συζητήσουν.

Η Αάνθα γέμισε μια κούπα για τον εαυτό της. Στράφηκε, για να κοιτάξει το πρόσωπό του μέσα στο ασθενικό φως του δωματίου.

«Τι είναι;» τη ρώτησε εκείνος, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του και ατενίζοντάς τη με περιέργεια.

Η Αάνθα ήπιε μια μεγάλη γουλιά καφέ, έγλειψε τα χείλη της. Το δεξί της χέρι άγγιξε το βραχίονά του. «Σ'αγαπώ,» είπε και, σκύβοντας, τον φίλησε στα χείλη.

Ο Βένγκριλ γέλασε. «Εγώ νόμιζα ότι ήθελες να μου πεις κάτι άλλο…»

«*Θέλω* να σου πω κάτι άλλο· όμως, επίσης, θέλω να ξέρεις ότι σ'αγαπώ, προτού σ'το πω αυτό.»

«Ήδη το ξέρω, Αάνθα…» Ο Βένγκριλ ύψωσε το χέρι του και άγγιξε το μάγουλό της, διέγραψε την περιφέρεια του μισού της προσώπου, με το δάχτυλό του, και κατέληξε στο σαγόνι της.

«Σκέφτηκα κάποια πράγματα, για το Βασίλειό μου, και…» Δίστασε λίγο. «Βένγκριλ, είχες δίκιο όταν υποστήριζες πως έπρεπε, κάποτε,

να πάρουμε μια απόφαση για το τι θα γίνει, ξέρεις, μεταξύ μας…» Σηκώθηκε από τον καναπέ και βάδισε μέσα στο δωμάτιο. «Πρέπει…» Στράφηκε να τον κοιτάξει, ξανά. «Πρέπει να φτάσουμε σε κάποια… κατάληξη. Βένγκριλ… θέλω να ενώσουμε τα Βασίλειά μας για πάντα,» είπε γρήγορα. «Θα με παντρευτείς;»

Ο Βένγκριλ αναστέναξε και πήρε καθιστή θέση επάνω στον σοφά. «Το έχουμε ξανακουβεντιάσει… Σου είπα ότι δεν είναι δυνατόν. Το επιθυμώ, αλλά δεν είναι δυνατόν.»

«Λόγω της Δήνκα;» Η Αάνθα πήγε κοντά του, άφησε την κούπα της στο χαμηλό τραπέζι και γονάτισε, παίρνοντας το πρόσωπό του μέσα στα χέρια της. «Η Δήνκα δεν πρόκειται να φύγει από την αιχμαλωσία του Πόνκιμ. Ο Σφετεριστής τη χρειάζεται για ασφάλεια· ποτέ δε θα τη δώσει! Θα γίνεις κι εσύ αιχμάλωτος του; Δεν είναι δίκαιο!»

Ο Βένγκριλ τη φίλησε και την κράτησε κοντά του. «Τούτο το θέμα δεν αφορά μόνο εμένα,» της είπε στ'αφτί. «Σκέψου τι θα πουν οι υπήκοοί μου, αν το κάνω αυτό. Τι θα πει ο Σάλβινρ, που αγωνίστηκε εδώ στην Όρφαλχ για χάρη μου; ότι ξέχασα τη Δήνκα και την άφησα στην αιχμαλωσία του Πόνκιμ; ότι δε με νοιάζει για εκείνη; Και η Έρμελ; Η Έρμελ ποτέ δε θα με συγχωρήσει, το ξέρω… Ούτε και κανείς άλλος.» Την άφησε από την αγκαλιά του. «Αάνθα, αν η Δήνκα ήταν νεκρή, τα πράγματα θα ήταν αλλιώς. Θα συμφωνούσα μαζί σου· εγώ θα σ'το πρότεινα πριν από εσένα. Όμως τώρα….» Κούνησε το κεφάλι του, θλιμμένα.

Δάκρυα είχαν γλιστρήσει από τα μάτια της Βασίλισσας του Ωκεανού και κυλούσαν στα μάγουλά της. Δίχως να πει κουβέντα, σηκώθηκε όρθια, έκανε δύο ασταθή βήματα, και ύστερα, κάθισε στον σοφά, γέρνοντας το κεφάλι της πίσω και κλείνοντας τα βλέφαρα. Αισθανόταν τα σώψυχά της να έχουν σκιστεί στα δύο, αν και η αλήθεια ήταν πως ήξερε την απάντηση του Βένγκριλ, προτού καν τον ρωτήσει. Απλά, πίστευε ότι ίσως, τώρα, να έβλεπε τα πράγματα διαφορετικά. Όμως, είχε δίκιο: το ζήτημα δεν ήταν μόνο

δικό του, κι εκεί παρουσιαζόταν το πρόβλημα. Ήταν Βασιληάς του Σαραόλν· δεν μπορούσε να κάνει μονάχα ό,τι τον πρόσταζε η καρδιά του, όπως ένας άλλος άνθρωπος πιθανώς να μπορούσε. Η Αάνθα δεν τον κατηγορούσε γι'αυτό, αλλά είχε αρχίσει, πλέον, να σκέφτεται πως, τώρα που οι αναταραχές είχαν τελειώσει, και επειδή κι εκείνη ήταν Βασίλισσα κι όχι μια οποιαδήποτε Ωκεάνια, θα έπρεπε αργά ή γρήγορα να επιλέξει έναν Βασιληά, για να κυβερνήσει πλάι της και να της δώσει απογόνους για το Βασίλειο. Η Αάνθα επιθυμούσε ο Βένγκριλ να ήταν αυτός ο Βασιληάς. *Μα δεν γίνεται. Ανάθεμα τον Ωκεανό, δεν γίνεται!*

Χίλιες κατάρες επάνω σου, Πόνκιμ! Έπρεπε να την είχες σκοτώσει, τη σκύλα! Έπρεπε να την είχες σκοτώσει απ'την αρχή!

Αισθάνθηκε το χέρι του Βένγκριλ στον ώμο της. «Αάνθα, μη βασανίζεις έτσι τον εαυτό σου. Σε ικετεύω. Δεν μπορείς να αλλάξεις εκείνο… εκείνο που δεν μπορείς ν'αλλάξεις. Ούτε εγώ μπορώ…» Υπήρχε βαθιά λύπη στη φωνή του.

Η Βασίλισσα άνοιξε τα μάτια της, για ν'ατενίσει το πρόσωπό του. Είπε, ενώ συνέχιζε να έχει το κεφάλι της γερμένο προς τα πίσω, ακουμπισμένο στην πλάτη του σοφά: «Φίλησέ με–» Ο Βένγκριλ βάλθηκε να πραγματοποιήσει την επιθυμία της αμέσως, μα εκείνη τον σταμάτησε, αγγίζοντας τα χείλη του με τα δάχτυλά της. «Και… σε παρακαλώ, αγάπη μου, μόνο μία φορά· και αυτή να είναι η… η τελευταία φορά που θα με φιλήσεις. Γιατί, άμα συμβεί ξανά, τότε… τότε δε θα μπορέσω να ξεχάσω· και πρέπει να ξεχάσω, δε θέλω αλλά πρέπει…»

Ο Βένγκριλ είδε δάκρυα να γυαλίζουν, πάλι, στα μάτια της· και τώρα, αισθάνθηκε δάκρυα να έρχονται και στα δικά του μάτια, ακούσια, δίχως να μπορεί να τα εμποδίσει. Φίλησε την Ωκεάνια αγαπημένη του, για τελευταία φορά, αλλά το φιλί τους κράτησε πολύ, μέχρι που κι οι δυο έπρεπε, πλέον, ν'ανασάνουν.

Τότε, η Βασίλισσα Αάνθα ντύθηκε, χωρίς αργοπορία μα μήτε και βιασύνη, και έφυγε από τα βασιλικά του διαμερίσματα. Ο Βένγκριλ

έμεινε για πολύ ώρα στην ίδια θέση, επάνω στον μαλακό σοφά, ακόμα και όταν οι δίδυμοι ήλιοι είχαν, πια, ολοκληρώσει τους κύκλους τους και σκοτάδι είχε γεμίσει το καθιστικό.

*

Ο Βένγκριλ κάθισε στην κορυφή του τραπεζιού, ενώ το φως της αυγής έμπαινε από τα παράθυρα. Δεν είχε κοιμηθεί και πολύ το βράδυ –δύο-τρεις ώρες μόνο, απ'ό,τι υπολόγιζε–, έτσι, μόλις αντιλήφθηκε ότι ο Λούντρινχ έβγαινε από την ανατολή, σηκώθηκε από το σοφά όπου ήταν ξαπλωμένος, ντύθηκε, και κατέβηκε στην αίθουσα του θρόνου.

Μονάχα η Δούκισσα Τουάθα είχε ξυπνήσει τόσο νωρίς όσο εκείνος, και καθόταν αντίκρυ του, κάνοντας μερικούς υπολογισμούς επάνω σε ένα χαρτί, αφού, ασφαλώς, τον καλημέρισε πρώτα. Ο Βένγκριλ περίμενε, αμίλητος, και τους υπόλοιπους να συγκεντρωθούν, ενώ ακόμα στο νου του βρισκόταν η Βασίλισσα Αάνθα, και αναρωτιόταν αν είχε αποφασίσει σωστά. *Όμως η απόφαση τούτη δεν εξαρτιόταν από εμένα, όχι* μόνο *από εμένα, τουλάχιστον…*

Οι σύμβουλοί του άρχισαν να έρχονται, ο ένας κατόπιν του άλλου, στην αίθουσα του θρόνου –πρώτα ο Σάλβινρ, ύστερα ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ, μετά η Έρμελ, και τέλος ο Φερχ–, μέχρι που, όταν ο Βάνσπαρχ είχε υψωθεί για τα καλά στον ουρανό, βρίσκονταν όλοι τους εκεί. Η Αάνθα, ωστόσο, δε φάνηκε, και ο Βένγκριλ ανησύχησε γι'αυτήν, προς στιγμή. Ήταν στο δωμάτιό της; Κι αν δεν ήταν εκεί, πού είχε πάει; Παραμέρισε, όμως, αυτές τις σκέψεις από το μυαλό του, γιατί η Βασίλισσα του Ωκεανού ήταν αρκετά μεγάλη για να μπορεί να προσέχει τον εαυτό της.

«Καλημέρα, Βασιληά μου,» είπε ο Φερχ, προτού καθίσει στη θέση του στο μεγάλο τραπέζι, το οποίο χτες ήταν στρωμένο με φαγητά, αλλά σήμερα όλα τα χαρτιά, οι πένες, τα μελανοδοχεία, τα βιβλία,

και οι χάρτες που είχαν τότε κρυφτεί σε συρτάρια και μπαούλα είχαν επιστρέψει, για να στολίσουν την ξύλινή του επιφάνεια.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ· και πρόσθεσε: «Ακόμα περιμένω μια αναλυτική πληροφόρηση για τα νέα που μου ανέφερες σχετικά με το Άργκανθικ.»

«Δεν έπρεπε να σας είχα μιλήσει τόσο νωρίς, Μεγαλειότατε,» είπε ο Φερχ. «Ήταν το κρασί· με συγχωρείτε.»

«Κανένα κακό δεν έγινε. Ωστόσο, τώρα, θα ήθελα να μάθω περισσότερα για τη συμμαχία.»

«Ο Άρχοντας Ζάρβημ μάς έστειλε ένα μήνυμα» –ο Φερχ έφερε ένα χαρτί μπροστά του: το μήνυμα, προφανώς– «το οποίο αναφέρει τις διπλωματικές εξελίξεις στο γειτονικό Βασίλειο. Η Αντιδαιμονιακή Συμμαχία εξακολουθεί να υφίσταται, ύστερα από τις διαβουλεύσεις του Συμβουλίου των Αρχόντων και τις παρεμβολές του αντιπροσώπου του Βόρειου Σαραόλν, Δούκα Βόνιορ της Χάργκοχ. Ένα πράγμα μονάχα τροποποιήθηκε: Το τρίτο άρθρο, που προβλέπει τη διάλυσή της σε περίπτωση παύσης της δαιμονικής απειλής από τη Δύση, καταργήθηκε, πράγμα το οποίο μονιμοποιεί τη συμμαχία. Ωστόσο, οι άρχοντες του Άργκανθικ δεν είναι πρόθυμοι να προχωρήσουν σε πόλεμο, όπως τονίζει ο Άρχων Ζάρβημ, καθότι έχουν πειστεί ότι ο Σφετεριστής έχει αγαθές προθέσεις προς το Βασίλειό τους, επιθυμώντας μόνο εμπόριο και όχι εχθροπραξίες. Επέλεξαν να διατηρήσουν την Αντιδαιμονιακή Συμμαχία για λόγους *ασφαλείας,* ούτως ώστε ο Πόνκιμ να μην πιστέψει ότι τον εμπιστεύονται τελείως.»

«Μάλιστα…» είπε ο Βένγκριλ, στρίβοντας τα γένια του με δύο δάχτυλα του δεξιού του χεριού. «Δε νομίζω, λοιπόν, πως μπορούμε να κάνουμε κάτι επιπλέον. Εκτός κι αν προτείνει ο Άρχων Ζάρβημ κάποια λύση…»

«Δεν αναφέρεται σε λύση μέσα στην επιστολή του,» αποκρίθηκε ο Φερχ.

«Συνεπώς,» είπε ο Βένγκριλ, «πιστεύω πως θα ήταν ώρα να καλέσουμε εκείνον και τη Χόλκραδ πίσω, στο Σαραόλν, και ίσως να στείλουμε κάποιον άλλο αντιπρόσωπο στο Άργκανθικ, αν κι αυτοί κρίνουν ότι κάτι τέτοιο είναι αναγκαίο.»

«Με βρίσκετε σύμφωνο, Βασιληά μου,» δήλωσε ο Φερχ, και οι υπόλοιποι γύρω απ'το τραπέζι κατένευσαν.

«Και τώρα, να προχωρήσουμε σε ένα πιο επείγον θέμα,» είπε ο Σόλμορχ, και μίλησε σε όλους για τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος και πώς εκείνος και ο Βασιληάς Πόνκιμ τούς κατατρόπωσαν στο ίδιο τους το άντρο, με αποτέλεσμα να εξαλείψουν την απειλή τους για τη σταθερότητα του Σαραόλν. Τελείωσε τονίζοντας ότι: «Ο Πόνκιμ μού είπε πως επιθυμεί να έρθουμε σε διαπραγματεύσεις για τον εμπορικό δρόμο ανάμεσα στο Βόρειο και στο Νότιο Σαραόλν, και, απ'ό,τι κατάλαβα, πρέπει να είναι πρόθυμος να μας παραχωρήσει εδάφη, ώστε να επιτευχθεί τούτο.»

«Όπως και να έχει,» αποκρίθηκε, επιφυλακτικά, ο Φερχ, «καλό θα ήταν να μην εμπιστευόμαστε τόσο το Σφετεριστή.»

«Δεν πρότεινα να τον εμπιστευτούμε,» είπε ο Σόλμορχ. «Όμως οι διαπραγματεύσεις μαζί του ήταν στο πρόγραμμα, πιστεύω. Σωστά;»

«Θα στείλουμε αγγελιαφόρο στη Μάρβαθ,» δήλωσε ο Βένγκριλ. «Αλλά πού νομίζετε ότι θα ήταν το καλύτερο μέρος για να συναντηθώ με τον Σφετεριστή; Εδώ, στην Όρφαλχ; Ή στη δική του πρωτεύουσα;»

«Και τα δύο θα ήταν επικίνδυνα,» τόνισε η Βαρονέσα Τάθβιλ, «γιατί, αν τον φέρετε εδώ, Βασιληά μου, δεν ξέρω –και δε θα ήθελα να μάθω– τι μπορεί να επιχειρήσει· από την άλλη, αν εσείς πάτε στη Μάρβαθ, το αποκλείετε να σας αιχμαλωτίσει με κάποιο τρόπο, όπως τη Βασίλισσα Δήνκα; Σίγουρα, δε θα του είναι δύσκολο, στα ίδια του τα μέρη.»

Ο Βένγκριλ έπρεπε να παραδεχτεί πως τα επιχειρήματα της Βαρονέσας ήταν λογικά. Όφειλε να είναι επιφυλακτικός. *Για το λαό*

μου, δεν μπορώ, πλέον, να κάνω άλλα λάθη. Αν χάσει το Βασιληά του για τρίτη *φορά, τότε προαισθάνομαι ότι κάτι πολύ κακό θα συμβεί*…

«Το συνοριακό φρούριο στο οποίο επιτέθηκαν οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος νομίζω πως θα ήταν το καλύτερο μέρος συνάντησης,» είπε ο Σόλμορχ. «Είναι σχεδόν ουδέτερο έδαφος, αν και λίγο περισσότερο δικό μας, πρέπει να παραδεχτούμε. Ο Πόνκιμ δε θα επιχειρήσει κάποιο ύπουλο κόλπο εκεί.»

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Βένγκριλ, «μοιάζει καλό σημείο το συνοριακό φρούριο, Σόλμορχ… Οι υπόλοιποι τι πιστεύετε γι'αυτό;»

«Δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι καλύτερο, Βασιληά μου…» είπε ο Φερχ, ανασηκώνοντας τους ώμους.

Ο Σάλβινρ ένευσε. «Κι εγώ συμφωνώ με το συνοριακό φρούριο.»

Και κανείς άλλος δε διαφώνησε με την ιδέα του Σόλμορχ, οπότε ο Βένγκριλ αποφάσισε πως ήταν η βέλτιστη δυνατή λύση για την περίπτωση, κι επομένως έπρεπε να στείλουν ειδοποίηση στον Σφετεριστή, ώστε να τον ρωτήσουν αν ήταν κι εκείνος σύμφωνος με το μέρος συνάντησης.

«Δε θα έχει πρόβλημα,» τους πληροφόρησε όλους ο Αντιβασιλέας του Σαραόλν. «Τουλάχιστον, όταν τον συνάντησα εγώ, μου φάνηκε πολύ πρόθυμος να κάνει διαπραγματεύσεις· και τώρα, που του δίνεται η ευκαιρία, δε θα την πετάξει, ακόμα κι αν του λέγαμε ότι θέλουμε να συνεδριάσουμε μέσα στους βόρειους δασότοπους του Σαραόλν.»

Οι άλλοι μειδίασαν.

«Ωραία,» είπε ο Βένγκριλ. «Άρχοντα Φερχ, θα αναλάβεις τη σύνταξη της επιστολής;»

«Ασφαλώς, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε εκείνος. Ως σύμβουλος της πολιτείας, και εν τη απουσία βασιλικού διπλωμάτη, ήταν δικό του καθήκον να ασχολείται με τέτοια ζητήματα.

Βήματα ακούστηκαν από την είσοδο της αίθουσας του θρόνου, και άπαντες έστρεψαν το βλέμμα τους προς τα εκεί, για να δουν να μπαίνει η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού, ντυμένη με ένα μακρύ

φόρεμα από βαθυκόκκινο μετάξι και έναν γαλανό μανδύα στους ώμους, ενώ τα πορφυρά της μαλλιά ήταν δεμένα κότσο και ένα χρυσό στέμμα βρισκόταν στο κεφάλι της.

«Καλημέρα, Βασιληά Βένγκριλ και άρχοντές μου,» χαιρέτησε.

«Καλημέρα, Βασίλισσα Αάνθα,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, όσο πιο επίσημα μπορούσε, και σηκώθηκε από τη θέση του, όπως και όλοι οι υπόλοιποι.

«Θα ήθελα να σας ενημερώσω ότι πρέπει να φύγω για το Βασίλειό μου μέσα στην ημέρα,» δήλωσε η Αάνθα. «Υπάρχουν προβλήματα που απαιτούν την παρουσία μου εκεί. Σας ευχαριστώ για τη φιλοξενία σας στο παλάτι της Όρφαλχ.»

«Ήταν χαρά μας να σας έχουμε εδώ, Βασίλισσα μου,» αποκρίθηκε η Δούκισσα Τουάθα, και οι Δούκες Σάλβινρ και Φερχ έγνεψαν καταφατικά, κι ο δεύτερος είπε: «Το παλάτι θα είναι ανοιχτό για εσάς, όποτε επιθυμείτε να το επισκεφθείτε,» προσθέτοντας: «Το εκφράζω με τόση βεβαιότητα, γιατί είμαι σίγουρος πως ο Βασιληάς μας δε θα φέρει αντίρρηση.»

«Φυσικά και όχι,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, χαμογελώντας, αν και αισθανόταν έναν κόμπο στο λαιμό του. «Το παλάτι της Όρφαλχ θα είναι πάντοτε σαν το δικό σας παλάτι, Βασίλισσα Αάνθα. Σας εύχομαι καλό ταξίδι, και είθε τα Πνεύματα να είναι μαζί σας.»

Η Βασίλισσα Αάνθα πλησίασε το τραπέζι των συμβούλων, για να τους χαιρετήσει όλους με μια ζεστή χειραψία. Στον Φερχ είπε: «Και δώστε τους θερμούς μου χαιρετισμούς στη σύζυγό σας, Άρχοντά μου.»

«Πολύ ευχαρίστως, Μεγαλειοτάτη.»

Τελευταίο ζύγωσε τον Βένγκριλ, αγγίζοντας το χέρι του δίχως δισταγμό. Είχε κάνει τον εαυτό της σίδερο γι'αυτή τη στιγμή. Όλο το βράδυ προετοιμαζόταν, λες και την επόμενη μέρα θα πήγαινε στη μάχη, μα δε νόμιζε ότι θα μπορούσε να τα καταφέρει να χαιρετήσει τον Βασιληά του Σαραόλν μπροστά σε όλους και να φύγει από την Όρφαλχ. Όμως, ύστερα, την πήρε ο ύπνος, και όταν ξύπνησε, οι

ήλιοι βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό και η Κυρά του Ωκεανού αισθανόταν τον εαυτό της έτοιμο για εκείνο που ήξερε πως έπρεπε να κάνει.

Το δαχτυλιδοφορεμένο της χέρι έσφιξε το χέρι του Βένγκριλ, και ένιωσε τον Σαραολνιανό μονάρχη να ανταποκρίνεται παρόμοια, αν και με πολύ περισσότερη θέρμη απ'ό,τι εκείνη. Η Αάνθα ντράπηκε για μια στιγμή, σκεπτόμενη πόσο παγερή έπρεπε, τώρα, εκείνος να τη θεωρούσε. Πήρε το χέρι της πίσω, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, χωρίς όμως η κίνησή της να φανεί αγενής στους υπόλοιπους.

«Καλή τύχη, Βασιληά μου,» είπε. «Και οποιαδήποτε βοήθεια επιθυμείτε από τον Ωκεανό, ζητήσετέ την άφοβα.»

«Ευχαριστώ, Βασίλισσα Αάνθα,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, που, καθώς το χέρι της είχε αγγίξει το δικό του, στο νου του είχε έρθει, ακούσια, εκείνο το τελευταίο φιλί μαζί της, το οποίο μια απλή χειραψία δε θα μπορούσε ποτέ ν'αντικαταστήσει. *Μακάρι καιρός να περάσει, προτού υπάρξει ανάγκη να ξαναϊδωθούμε, αγαπημένη μου Αάνθα,* συλλογίστηκε. *Χρειάζομαι αυτό τον καιρό… για να ξεχάσω το τελευταίο φιλί.*

«Σύντομα,» είπε η Κυρά του Ωκεανού, «θα στείλω μια πρεσβεία μου στην Όρφαλχ, με την άδειά σας.»

«Θα χαρούμε να τους φιλοξενήσουμε,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ.

«Αντίο,» είπε η Βασίλισσα Αάνθα. Στράφηκε και έφυγε από την αίθουσα του θρόνου, πηγαίνοντας στους κοραλλοντυμένους στρατιώτες που την περίμεναν απέξω.

Ο Σόλμορχ παρακολουθούσε με προσοχή τις αντιδράσεις του φίλου του και της Κυράς του Ωκεανού, καθώς αντάλλασσαν τη χειραψία και έλεγαν τα τελευταία λόγια, και σκέφτηκε: *Είναι σαν κάποιος να τους πνίγει και τους δύο.* Τελικά, οι υποψίες του δεν ήταν φανταστικές· όντως, η Βασίλισσα Αάνθα πρέπει να ήταν ερωμένη του Βένγκριλ· αλλά, τώρα, ο Σόλμορχ νόμιζε πως κάτι είχε αλλάξει. Υπήρχε κάτι το… οριστικό στην έκφρασή τους, κάτι το μόνιμο. *Πήραν την απόφαση να μην ξανασυναντηθούν· αυτό πρέπει να είναι,*

συμπέρανε ο ευγενής. Και αισθάνθηκε μια βαθιά ανακούφιση, για δύο λόγους. Κατ'αρχήν, ο χωρισμός τους, απ'ό,τι φαινόταν, δεν επηρέαζε τη συμμαχία ανάμεσα στα Βασίλειά τους, κι ετούτο ήταν καλό, γιατί δε θα ωφελούσε κανέναν, επί του παρόντος, να χαλάσουν οι Σαραολνιανοί τις σχέσεις τους με τον Ωκεανό. Επίσης, τώρα πλέον, δε θα υπήρχε κίνδυνος να ανακαλύψει κάποιος το κρυφό ειδύλλιο του Βένγκριλ και της Βασίλισσας Αάνθα, πράγμα που θα είχε ολέθρια αποτελέσματα για το Σαραόλν, ύστερα απ'όσα είχε περάσει μέσα στον τελευταίο χρόνο. Όλοι θα έλεγαν ότι ο Βασιληάς αδιαφορεί για την αιχμάλωτη σύζυγό του, στη Μάρβαθ, επειδή η Ωκεάνια μονάρχισσα τον ξεμυάλισε. Και, κατά συνέπεια, θα μπορούσε να ειπωθεί πως *επίτηδες* δεν έσωζε τη Δήνκα από τα χέρια του Πόνκιμ, για να έχει την Αάνθα στο κρεβάτι του. Αυτό, φυσικά, θα έφερνε και το τελευταίο και πιο δυσάρεστο συμπέρασμα: ότι, εφόσον συνέτρεχαν όλα τούτα, ο Βένγκριλ δε νοιαζόταν, τελικά, για το Βασίλειο… όπως είχε υποστηρίξει ο μακαρίτης Δούκας Γκόρντλαν.

Ο Σόλμορχ έστρεψε το βλέμμα του στην Κυρά του Ωκεανού, καθώς εκείνη απομακρυνόταν από την αίθουσα του θρόνου, βαδίζοντας στον διάδρομο, συνοδεία των κοραλλοντυμένων μαχητών της. *Αντίο, Βασίλισσα Αάνθα,* την αποχαιρέτησε σιωπηλά. *Η επιλογή σου ήταν γενναία.*

Κεφάλαιο Εξηκοστό-Τέταρτο

Υπάρχω όσο με θυμάστε.

—άγνωστος Ωκεάνιος, που φημολογείται πως διαθέτει τη φύση Πνεύματος, στοιχειού του Ωκεανού, Μυστικιστή της Θάλασσας, ή κατώτερου δαίμονα

Ο Βασιληάς Πόνκιμ του Βόρειου Σαραόλν καθόταν στο Θρόνο της Μάρβαθ, βαθιά προβληματισμένος σχετικά με ένα ιδιαίτερα σημαντικό ζήτημα που αφορούσε το παρελθόν του. Τις τελευταίες ημέρες, είχε ανακαλύψει ότι δεν μπορούσε να θυμηθεί ποιος ήταν εκείνος που τον δίδαξε όσα γνωρίζει σήμερα. Εικόνες στριφογύριζαν διαρκώς στο νου του——

——Ένα χωριό βαρβάρων, και η άφιξη κάποιου που τους τρομοκράτησε. Αλλά εγώ κοιτούσα μαγεμένος, άφοβος, σα να μπορούσα ν'ακούσω το πεπρωμένο μου να με καλεί——

——Μακριά από το χωριό των Ντρούβτεκ, στα βουνά, στη δαιμονική χώρα της Μάγκραθμελ, μέσα από την είσοδο ενός αρχέγονου μέρους, ενός ναού των παλιών Θεών, εκεί ο δάσκαλός μου με δίδαξε τα μυστικά της μαγείας των αρχαίων –των πραγματικών– δαιμόνων——

——Κιτρινισμένες σελίδες βιβλίων από χαρτί, ή από δέρμα, ανθρώπινο πολλές φορές ή και άλλων όντων. Περγαμηνές που είχαν να ξετυλιχτούν εδώ και αιώνες. Θάλαμοι μεγάλοι και μικροί, από πετρώματα και κρύσταλλο. Ένα θολωτό ταβάνι——

——Αλλά ο δάσκαλός μου παραμένει μια φιγούρα που δε μπορώ ν'ανακαλέσω στη μνήμη μου, καλυμμένος στο σκοτάδι, παρότι πάντοτε θυμάμαι φως όταν βρισκόμουν κοντά του——

——«Γνωρίζω το πεπρωμένο σου· το έχω προδεί. Κοσμοκράτωρ της Βόρειας Γης… ο άνθρωπος που θα δώσει στους δαίμονες την παλιά τους αίγλη κι εξουσία. Πόνκιμ, σε ονομάζω. Αλλά δε θα σου πω γιατί. Με το χρόνο, πιθανώς ν'ανακαλύψεις, μαθητή μου…»——

Και το πλάσμα που εξόρισα στη Λήθη, με τη βοήθεια του Φάλμαριν, ούτε αυτό, φυσικά, μπορώ να το θυμηθώ, σκέφτηκε ο Πόνκιμ, αγνοώντας τους συμβούλους που κουβέντιαζαν στο ξύλινο τραπέζι κάτω απ'το βάθρο του θρόνου του. *Θα μπορούσε να υπάρχει κάποια… σύνδεση ανάμεσα σ'εκείνο τον λησμονημένο εχθρό και τον παλιό μου δάσκαλο; Θα μπορούσαν να είναι το ίδιο άτομο;* Η πιθανότητα ήταν μεγάλη, τόσο μεγάλη που τρόμαζε τον Πόνκιμ και

τον έκανε να επιθυμεί να μάθει, πάση θυσία. Πώς ο δάσκαλός του είχε στραφεί εναντίον του; Πώς είχε γίνει εχθρός του; Ο Βασιληάς πάλευε επί ημέρες τούτες τις ερωτήσεις μέσα στο μυαλό του, μα δε μπορούσε να βρει απάντηση· τα φανταστικά στοιχεία που έπλαθε η νόηση μπλέκονταν με τα πραγματικά. Οι ψυχικές δυνάμεις του Πόνκιμ ήταν ισχυρές –ισχυρότερες ίσως από κάθε άλλου ζωντανού ανθρώπου στον Άρμπεναρκ–, μα ακόμα κι εκείνος δεν μπορούσε να νικήσει τη Λήθη, να σκίσει το σκοτεινό της πέπλο, να βρει το δρόμο του μέσα απ'τις ομίχλες της.

Αισθανόταν μεγάλη σύγχυση· κι επίσης, μεγάλη σύγχυση αντιλαμβανόταν στους Μαγκραθμέλιους, σαν να είχαν χάσει κάτι και να το έψαχναν, δίχως να γνωρίζουν τι ήταν αυτό. *Ο δάσκαλός μου πρέπει να ήταν σημαντικός για όλους μας.* Και θυμήθηκε έναν απέραντο στρατό να έρχεται –τα στρατεύματα της Βόρειας και της Νότιας Μάγκραθμελ, ενωμένα. Ποιος είχε επιτύχει την ένωση; *Ο δάσκαλός μου. Τι είδους πλάσμα ήταν; Ένας από τους αρχαίους δαίμονες, μήπως;* Δεν ήταν η πρώτη φορά που το σκεφτόταν τούτο, παρότι το θεωρούσε λιγάκι απίθανο, αφού οι δαίμονες είχαν χαθεί εδώ και χιλιετηρίδες. Ωστόσο, ποιος άλλος θα μπορούσε να του είχε διδάξει την αρχέγονη δαιμονική μαγεία; Ποιον άλλο θα σέβονταν τόσο οι δαιμονάνθρωποι της Μάγκραθμελ; Τα πάντα οδηγούσαν στο αναπόφευκτο συμπέρασμα: *Ο δάσκαλός μου ήταν αρχαίος δαίμονας, ένα απομεινάρι από τον παλιό κόσμο, από την Πρώιμη Εποχή… Όμως πρέπει να μάθω περισσότερα–*

Η διπλή θύρα της βασιλικής αίθουσας άνοιξε, και ο Πόνκιμ κοίταξε τον άντρα που μπήκε, ντυμένος με ταξιδιωτικά ρούχα και βαστώντας ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί στο δεξί χέρι. Οι συζητήσεις στο ξύλινο τραπέζι των συμβούλων έπαψαν.

Ο μαντατοφόρος υποκλίθηκε. «Βασιληά Πόνκιμ,» είπε, «μήνυμα για εσάς, από τον Βασιληά Βένγκριλ του Νότιου Σαραόλν.» Και πρότεινε την επιστολή προς το θρόνο.

Καιρός ήταν, σκέφτηκε ο Πόνκιμ, και κατέβηκε από το βάθρο, για να την παραλάβει. «Σ'ευχαριστώ, αγγελιαφόρε,» είπε. «Μπορείς να αναπαυθείς στο παλάτι της Μάρβαθ για όσο επιθυμείς, μέχρι ν'αρχίσεις το ταξίδι της επιστροφής σου.»

Ο άντρας υποκλίθηκε κοφτά. «Ευχαριστώ, Μεγαλειότατε.»

Ο Πόνκιμ έκανε νόημα σε μια Μαγκραθμέλια υπηρέτρια να τον οδηγήσει στον ξενώνα· κι έτσι, ο μαντατοφόρος έφυγε από την αίθουσα του θρόνου, καθώς ο Βασιληάς έσπαγε τη σφραγίδα του Βένγκριλ και άνοιγε την επιστολή, αρχίζοντας να διαβάζει.

Η Δήνκα τον παρακολουθούσε από τη θέση της στο τραπέζι των συμβούλων. Με την επιστροφή του Πόνκιμ από τον σύντομο πόλεμο με τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος, δεν ήταν, πλέον, Αντιβασίλισσα, μα «Γενική Σύμβουλος», όπως την είχε ονομάσει εκείνος –ένας τίτλος που σχεδόν ποτέ δεν δινόταν σε άτομα της Σαραολνιανής Βασιλικής Αυλής. Η Δήνκα δεν ήξερε ακριβώς ποιος μπορεί να ήταν ο σκοπός του Σφετεριστή, για να την ονομάσει έτσι (Της πρόσφερε έναν τίτλο που δεν είχε πραγματική ισχύ, για να τη μειώσει; ή ήθελε να δημιουργήσει μια δική του, νέα θέση εξουσίας;), μα δεν είχε και μεγάλο παράπονο. Ίσα-ίσα, τον τελευταίο καιρό θα μπορούσε να πει πως είχε αυξήσει την επιρροή της μέσα στο παλάτι της Μάρβαθ· και ο Πόνκιμ δεν έμοιαζε να της δίνει ιδιαίτερη σημασία, ενασχολούμενος με άλλα, προσωπικά του και μη, ζητήματα: πράγμα που τη βόλευε αφάνταστα στα σχέδιά της. Η Δήνκα, απλά, περίμενε την κατάλληλη στιγμή για να ενεργήσει, όταν όλα θα ήταν έτοιμα γι'αυτήν.

Τώρα, καθώς ο Σφετεριστής διάβαζε την επιστολή όρθιος, η Γενική Σύμβουλος αναρωτιόταν γιατί είχε αποφασίσει ο Βένγκριλ να επικοινωνήσει μαζί του. Τι ήθελε απ'αυτόν; Κανονικά, έπρεπε να επιθυμεί μονάχα την καταστροφή του, όχι να έχει διπλωματικές σχέσεις με τον Πόνκιμ! Η Δήνκα χτυπούσε, νευρικά, τα βαμμένα της νύχια επάνω στην ξύλινη επιφάνεια του τραπεζίου, καθώς περίμενε.

Οι υπόλοιποι βασιλικοί σύμβουλοι έμοιαζαν, επίσης, να περιμένουν· όλες οι συζητήσεις είχαν σταματήσει.

Τελικά, ο Πόνκιμ τύλιξε, ξανά, το χαρτί μέσα στα χέρια του και στράφηκε να τους κοιτάξει, παρατηρώντας το ενδιαφέρον τους και υπομειδιώντας.

«Κάτι ανησυχητικό, Μεγαλειότατε;» βρήκε το θάρρος να ρωτήσει η Αλφάρνα.

«Καθόλου,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Για την ακρίβεια, τα νέα είναι πολύ ευχάριστα.

»Πριγκίπισσα Εδρισία, θα έρθεις μαζί μου, παρακαλώ;»

Η Μαγκραθμέλια σηκώθηκε από τη θέση της και τον ακολούθησε έξω απ'την αίθουσα του θρόνου.

Η Δήνκα έσφιξε τη γροθιά της, καθώς τους κοίταζε ν'απομακρύνονται. *Καμία αναφορά σ'εμένα!* σκέφτηκε. *Προφανώς, δεν έχει και πολύ σημασία που είμαι Γενική Σύμβουλος ετούτου του τρισκατάρατου, δαιμονοκατοικημένου Βασιλείου!*

«Αρχόντισσά μου,» της είπε η Αλφάρνα, «να επιστρέψουμε στο θέμα μας;» Προτού μπει ο αγγελιαφόρος στην αίθουσα του θρόνου, οι σύμβουλοι κουβέντιαζαν για το πώς να καλυτερέψουν τις συνθήκες εμπορίου ανάμεσα στο Βόρειο Σαραόλν και στο Άργκανθικ. Πράγμα που η Δήνκα έπρεπε να παραδεχτεί ότι δεν της άρεσε και τόσο, επειδή οι Αργκανθικιανοί είχαν απαγάγει την κόρη της, Έρμελ.

Η Έρμελ… που δεν ξέρει τίποτα για το πώς ο πατέρας της με πρόδωσε… Πόσο θα στενοχωρηθεί, όταν το μάθει!… Καλύτερα, επομένως, να μην το μάθει ποτέ. Εύχομαι, όμως, να μπορούσα να την έχω μαζί μου –να μη βρίσκεται κοντά σ'εκείνον, και σ'αυτή την πόρνη, τη Βασίλισσα Αάνθα!

«Αρχόντισσά μου;»

Η Δήνκα βλεφάρισε. «Ναι, Αλφάρνα,» είπε, «σ'ακούω.»

«Μου φανήκατε λίγο αφηρημένη…»

«Ιδέα σου ήταν.»

«Τότε, να επιστρέψουμε στο θέμα του εμπορίου,» πρότεινε η σύμβουλος οικονομικών.

«Ασφαλώς.»

*

Η Εδρισία κάθισε στη μια μεριά του γραφείου και ο Πόνκιμ στην άλλη.

«Ο Βένγκριλ, επιτέλους, αποφάσισε να διαπραγματευτεί μαζί μας, για τον εμπορικό δρόμο,» είπε ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν.

«Γιαυτό τα νέα σε ευχαρίστησαν…» παρατήρησε η Μαγκραθμέλια Πριγκίπισσα. «Γιατί δεν το ανέφερες στους άλλους, στην αίθουσα του θρόνου;»

«Γιατί επιθυμώ να κάνω *πρώτα* τις διαπραγματεύσεις και *μετά* να μάθουν τι συνέβη,» εξήγησε ο Πόνκιμ. «Επιπλέον, προτιμώ να μην ξέρει η Δήνκα ότι υπάρχει κάποια σχετική… σύμπνοια –αν μπορούμε να την αποκαλέσουμε έτσι– μεταξύ εμού και του Βένγκριλ.»

«Ποιος ο λόγος;»

«Επειδή επιθυμεί το κακό του, ασφαλώς –και εκείνου και της Βασίλισσας Αάνθα. Πράγμα που πιστεύει ότι θα τη βοηθήσω να επιτύχει.»

«Ενώ εσύ δε σκοπεύεις να το πράξεις αυτό;»

Ο Πόνκιμ κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Όχι. Για την ώρα, τουλάχιστον, δε με συμφέρει. Αν καινούργιοι μονάρχες ανεβούν στους Θρόνους του Ωκεανού και του Νότιου Σαραόλν, τότε, όλες μου οι συμφωνίες θα πρέπει να γίνουν απ’την αρχή· και πολλές από αυτές δεν είναι στα χαρτιά, παρά στα λόγια. Η αλλαγή εξουσίας δε με βολεύει.»

«Αχά…» είπε η Εδρισία, σκεπτική. «Εγώ, βέβαια, θα σου πρότεινα να επιστρέψεις τη Δήνκα στην παλιά της θέση. Δεν υπάρχει λόγος να

τριγυρνά μες στο παλάτι, ανενόχλητη. Μπορεί να προκαλέσει μόνο κακό.»

«Εδρισία, ο Τράνθλας έχει τα μάτια του παντού, κι εγώ επίσης,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Επιπλέον, προτιμώ η Δήνκα να *μην* επιθυμεί να φύγει από τη Μάρβαθ, όπως σου έχω εξηγήσει και παλιότερα· πράγμα το οποίο έχω επιτύχει, πιστεύω. Τώρα, ακόμα κι αν ο Βένγκριλ προσπαθήσει να την πάρει από εμένα, θα δυσκολευτεί πολύ περισσότερο.» Μειδίασε διαβολικά. «Δε θα περιμένει ότι η σύζυγός του δεν θα θέλει να φύγει από την 'αιχμαλωσία' της. Χα-χα-χα-χα…!

»Όμως, ας πούμε ότι τα καταφέρνει να την πάρει από την Μάρβαθ –να την *απαγάγει*, ουσιαστικά–, τότε, απλά, θα μου προσφέρει έναν κατάσκοπο μέσα στο παλάτι της Όρφαλχ· γιατί, τώρα, το μυαλό της Δήνκα δεν αλλάζει: ούτε ποτέ θα αλλάξει, ύστερα από όσα είδε στο κρύσταλλο του μαγικού μου καθρέφτη.»

«Αλλά, αν την έχει στα μέρη του, ο Βένγκριλ θα μπορεί να σου επιτεθεί.»

«Όχι, επειδή έχω τη δυνατότητα να πάρω τη Δήνκα από εκεί όποτε θέλω.»

Η Εδρισία συνοφρυώθηκε. «Πώς;…»

«Δε θυμάσαι πώς πήγα στην Όρφαλχ, την τελευταία φορά;»

Η Μαγκραθμέλια έριξε μια ματιά στον καθρέφτη του δωματίου. Φυσικά! σκέφτηκε. Πώς θα μπορούσε να ξεχάσει αυτό που είδε; Ο Πόνκιμ είχε *περάσει μέσα απ'το κρύσταλλο* (!) και είχε φύγει από το παλάτι στιγμιαία.

Ο Βασιληάς μειδίασε. «Παρατηρώ ότι θυμάσαι.» Ακούμπησε την πλάτη του στην ξύλινη πολυθρόνα. «Βλέπεις, λοιπόν, αγαπητή Εδρισία; Έχοντας τη Δήνκα με το μέρος μου και στραμμένη εναντίον του Βένγκριλ, μονάχα κερδίζω –όπως πάντα.»

Η Πριγκίπισσα δεν ήταν και τόσο πεπεισμένη, όμως. «Τι γίνεται αν κάτι απροσδόκητο συμβεί;»

«Ο Τράνθλας θα με ειδοποιήσει.» Ανασήκωσε τους ώμους του. «Κι αν η Δήνκα, τελικά, γίνει μπελάς, μπορώ να κάνω πολύ εύκολα εκείνο που πρότεινες: να τη φυλακίσω, ξανά. Αλλά ποτέ δε στρέφομαι πρώτα στην εύκολη λύση, αγαπητή Εδρισία, γιατί, συνήθως, είναι και η λιγότερο ωφέλιμη, σε σχέση με τις άλλες μεθόδους που μπορεί κανείς να χρησιμοποιήσει.»

Το μυαλό αυτού του ανθρώπου πάντοτε εξέπληττε την Πριγκίπισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ, με τις πολύπλοκες σκέψεις που έκανε, καθώς και με το πόσο πιο ευφυής από τους δαίμονες αποδείκνυε, πολλές φορές, ότι ήταν ο Πόνκιμ. Και δεν επρόκειτο παρά μονάχα για έναν άνθρωπο… αν και Εκλεκτό… *Εκλεκτός,* σκέφτηκε η Εδρισία. *Ναι, είναι ο Εκλεκτός μας, ο Οδηγός μας, εκείνος που μας έφερε στο Σαραόλν, εκείνος που μας συνέτρεξε για να νικήσουμε τους προαιώνιους εχθρούς μας και να πάρουμε τα εδάφη τους… Όμως ποιος τον έκανε Εκλεκτό;* Κάτι υπήρχε σε μια σκοτεινή γωνία του μυαλού της· κάτι που δεν έβγαινε στην επιφάνεια: αδυνατούσε να βγει σα νάταν φυλακισμένο ή κρυμμένο τόσο καλά ώστε η Πριγκίπισσα να μη μπορεί να το ξεσκεπάσει. Ήταν λες και είχε χάσει κάποιο κομμάτι του εαυτού της, και αναρωτιόταν μήπως έφταιγε η εγκυμοσύνη της γι'αυτό. *Έχω το παιδί ενός* ανθρώπου *μέσα μου· ποιος ξέρει τι παρενέργειες μπορεί τούτο να μου προκαλέσει…* Μέχρι στιγμής, δεν είχε αποφασίσει να ρωτήσει τον Πόνκιμ γι'αυτό, αλλά πίστευε ότι, πλέον, έπρεπε να το πράξει.

«Να σου μιλήσω για κάτι άλλο, άσχετο με τη Δήνκα;»

Ο Βασιληάς παραξενεύτηκε από τα λόγια της, καθώς κι από την έκφρασή της. *Μοιάζει να θυμήθηκε κάτι που την τάραξε,* παρατήρησε ο Πόνκιμ· και αποκρίθηκε: «Φυσικά, Εδρισία.»

Η Μαγκραθμέλια Πριγκίπισσα τού είπε για τις σκέψεις της, και εκείνος αμέσως κατάλαβε. *Είναι αυτός που εξόρισα στη Λήθη,* συλλογίστηκε. *Ο δάσκαλός μου. Ο Σεβάσμιος Άρχων των Μαγκραθμέλιων. Εκείνος που με ονόμασε Εκλεκτό και όρισε πως το*

πεπρωμένο μου θα ήταν να γίνω Κοσμοκράτωρ της Βόρειας Γης –αν κι αυτό δεν είμαι βέβαιος ότι ποτέ θα πραγματοποιηθεί!

«Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας,» της είπε.

«Δηλαδή, δεν οφείλεται στην εγκυμοσύνη μου;»

«Όχι· δεν έχει καμία, μα καμία, σχέση.»

«Τότε, τι είναι;» θέλησε να μάθει η Εδρισία. «Κάτι… *λείπει*, Πόνκιμ. Το αισθάνομαι. Κάτι δεν πάει καλά με το μυαλό μου, νομίζω. Ένα κομμάτι απ'τη ζωή μου –από τη μνήμη μου– χάθηκε…»

«Και από τη δική μου, επίσης.»

Η Εδρισία συνοφρυώθηκε. «Τι; Γιατί;»

«Και από όλων των κατοίκων του Άρμπεναρκ, είτε είναι άνθρωποι είτε δαίμονες.»

«Δε σε καταλαβαίνω, Πόνκιμ. Γιατί συνέβη αυτό;»

«Τι ξέρεις για τη Λήθη;»

«Τίποτα, υποθέτω…»

«Είναι μια… κατάσταση, θα μπορούσε να πει κανείς, αν και άλλοι πιθανώς να την ονομάζουν μέρος. Εγώ πιστεύω πως πρόκειται για κάτι ανάμεσα στα δύο. Πάντως, αν κάποιος σταλεί στη Λήθη, όλοι τον ξεχνάνε: όλοι επάνω στον Άρμπεναρκ.»

Η Εδρισία έτριψε το σαγόνι της, έχοντας τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της. «Δηλαδή, θες να πεις ότι κάποιος στάλθηκε στη Λήθη κι επομένως τον ξεχάσαμε; Αυτό είναι το κενό στη μνήμη μου;»

«Ναι,» είπε ο Πόνκιμ.

«Και ποιος ήταν αυτός; και πώς στάλθηκε εκεί;»

«Το *ποιος* αδυνατώ να σ'το απαντήσω, αφού βρίσκεται στη Λήθη. Το *πώς*… Εγώ τον εξόρισα εκεί. Αλλά –πρόσεχε, Εδρισία– δεν πρέπει κανείς να μάθει γι'αυτά που μόλις σου αποκάλυψα. Κανείς. Είναι προτιμότερο έτσι.»

Η Πριγκίπισσα κατένευσε, αργά. Καταλάβαινε γιατί της το ζητούσε τούτο ο Πόνκιμ. Όλα αυτά ήταν τόσο απίθανα που, ούτως ή άλλως,

κανένας δε θα τα πίστευε! Εκτός ίσως από κάτι μάγους σαν κι εκείνον… *και σαν την αγέννητη κόρη μου…*

Ο Πόνκιμ γέμισε μια ξύλινη πίπα με αρωματικό καπνό και την άναψε. «Ξέχασε, επομένως, όσα σου είπα,» πρότεινε. «Θεώρησε ότι κι αυτά πήγαν στη Λήθη. Το ζήτημα που μας ενδιαφέρει άμεσα, πάλι, είναι ότι θα φύγω από την πρωτεύουσα· και ξέρω πως δεν είναι καλό να φεύγω από το θρόνο μου συχνά, γιατί η Τύχη μού παίζει παιχνίδια και, τότε, όλα τα παράξενα του Άρμπεναρκ φαίνεται πως συμβαίνουν.»

«Θα κάνεις τη Δήνκα Αντιβασίλισσα, ξανά;»

«Μάλλον όχι. Το 'Γενική Σύμβουλος' νομίζω πως αντιπροσωπεύει σωστά τα καθήκοντά της, κι επιπλέον, δεν αφήνει το μυαλό της να πάρει αέρα –όχι περισσότερο αέρα απ' όσο θέλω, τουλάχιστον.»

«Συμφωνώ,» είπε η Εδρισία. «Ο τίτλος της Αντιβασίλισσας την είχε κάνει ανυπόφορη, ορισμένες στιγμές. Όχι πως και τώρα θα είναι πιο υποφερτή, βέβαια….»

Ο Πόνκιμ μειδίασε και φύσηξε καπνό. «Χα-χα… Δεν υπάρχει λόγος ν' απασχολείσαι με τη Δήνκα. Εστίασε την προσοχή σου στον Ζόανβαρ.»

«Μα δεν έχει βρεθεί ακόμα.»

«Κάνεις λάθος: έχει βρεθεί.»

«Τι! Και γιατί δε με ειδοποίησες; Είναι νεκρός, Πόνκιμ; Τον σκότωσες;»

«Προφανώς, όχι ακόμα. Κρύβεται σε κάτι σπηλιές, στα βόρειο-ανατολικά της Μάρβαθ, μερικά χιλιόμετρα απόσταση από την Άρθαντρικ. Μαζί του είναι κι άλλοι δεκάξι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος: όσοι ξέφυγαν από την καταστροφή του άντρου τους.»

«Γιατί δεν τους εξολοθρεύεις;» απαίτησε η Εδρισία.

«Επειδή θέλω να μου αποκαλύψουν τους συνεργάτες τους. Οι ακόλουθοι είχαν τα πλοκάμια τους απλωμένα παντού, σ' όλο το Βόρειο Σαραόλν, όχι μονάχα στο Βασιλικό Δουκάτο. Έτσι,

υπάρχουν κι άλλοι κρυμμένοι. Στο Δουκάτο Χάργκοχ, και στο Δουκάτο Κάντνομ, κυρίως. Ο Τράνθλας τούς εξολοθρεύει σταδιακά. Ούτε ένας δεν πρέπει να επιβιώσει. Και ο σύζυγός σου μας οδηγεί σ'αυτούς.

»Όμως, επειδή, όπως είπα, τα πιο παράξενα πράγματα είθισται να συμβαίνουν όσο λείπω, αποφάσισα να σε ενημερώσω σχετικά με τον Ζόανβαρ, για να τον έχεις υπόψη σου.»

«Ούτε για μια στιγμή δεν τον έχω ξεχάσει, Πόνκιμ. Και έπρεπε να με είχες ειδοποιήσει γι'αυτόν νωρίτερα.»

«Δεν ήθελα να βάλω σκοτούρες στο κεφάλι σου. Ούτως ή άλλως, η κατάσταση είναι ελεγχόμενη από τους κατασκόπους μου.»

«Καλά,» είπε η Εδρισία. Και, μετά, ρώτησε: «Για τη Μάγκραθμελ τι έχεις σχεδιάσει;»

«Για τη Μάγκραθμελ τα σχέδια είναι δικά σου,» της απάντησε ο Πόνκιμ.

«Αλλά υποσχέθηκες ότι θα με υποστηρίξεις.»

«Και θα το κάνω.»

«Πρέπει να βγουν απ'τη μέση και ο αδελφός μου και ο Βασιληάς Καρθαβλέρν,» είπε η Εδρισία. «Ο Ταρνοσάρογκ, δυστυχώς, δεν πέθανε στον πόλεμο.»

«Μπορεί να τους φροντίσει και τους δύο η *Μαύρη Αυγή,* της οποίας είσαι μέλος. Κι επιπλέον, ίσως καταφέρω να… διαμορφώσω το πεδίο έτσι ώστε να προσφέρω κάποια βοήθεια.»

«Με μαγεία;»

«Ό,τι χρειαστεί, αγαπητή Εδρισία.» Ο Πόνκιμ άναψε, πάλι, το τσιμπούκι του. Το έβγαλε απ'το στόμα και φύσηξε καπνό. «Επί του παρόντος, όμως, έχε το νου σου στο παλάτι, στην πρωτεύουσα, και στον Ζόανβαρ· κι άσε τη Μάγκραθμελ για μετά.»

«Θα με ενημερώνει ο Τράνθλας;» Η Πριγκίπισσα δεν τον συμπαθούσε καθόλου αυτόν τον ύπουλο *άνθρωπο*.

«Φυσικά.»

*

Ο Κόρναλθορ ντύθηκε και έφυγε από το δωμάτιο της Γενικής Συμβούλου του Βόρειου Σαραόλν. Εκείνη βρισκόταν ακόμα στο μεγάλο κρεβάτι, με την πλάτη ακουμπισμένη στα κάγκελα και μια κούπα κρασί στο χέρι· μια λεπτή, μενεξεδιά ρόμπα έντυνε το κορμί της.

«Αντίο, Κόρναλθορ, αγάπη μου,» μουρμούρισε στον εαυτό της. Ήπιε μια γουλιά και γέλασε. Τεντώθηκε επάνω στο κρεβάτι. Αισθανόταν καλά κάθε φορά που ερωτοτροπούσε με τον σύμβουλο, όχι απλά και μόνο λόγω της ερωτικής πράξης μαζί του, αλλά και επειδή το έβλεπε ως έναν ακόμα τρόπο για να εκδικηθεί τον Βένγκριλ. Όταν κυλιόταν στο κρεβάτι με τον Κόρναλθορ, θυμόταν πάντα εκείνη την εικόνα στον μαγικό καθρέφτη: τον σύζυγό της με τη Βασίλισσα του Ωκεανού… Και η Δήνκα νόμιζε πως ο Βένγκριλ απολάμβανε περισσότερο να κάνει έρωτα με την Ωκεάνια πόρνη απ'ό,τι μ'εκείνη. Ήπιε κι άλλη μια γουλιά κρασί. *Λίγο με νοιάζει. Κι εμένα ο Κόρναλθορ μ'ενθουσιάζει πολύ περισσότερο απ'ό,τι αυτός…*

Ψέμα.

Εκτόξευσε την κούπα της στην άλλη άκρη του δωματίου, κάνοντάς τη να χτυπήσει επάνω στην πόρτα και να πέσει στο πάτωμα, χύνοντας το περιεχόμενό της κατά την πτήση, την πρόσκρουση, και την πτώση.

Η πόρτα άνοιξε, ξαφνιάζοντας τη Δήνκα, και ο Πόνκιμ μπήκε.

Η Γενική Σύμβουλος τύλιξε, γρήγορα, τη ρόμπα γύρω της. «Δε χτυπάς;»

«Άκουσα έναν κοφτό θόρυβο και ανησύχησα,» αποκρίθηκε εκείνος, κι έριξε μια ματιά στην κούπα και στο χυμένο κρασί, ανασηκώνοντας ερωτηματικά ένα του φρύδι.

«Είμαι μια χαρά· μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο Πόνκιμ μειδίασε αχνά. «Δεν ήρθα να μάθω τα περί της υγείας σου, Δήνκα,» είπε, και βάδισε μέσα στο δωμάτιο, κλείνοντας την

πόρτα και περνώντας πάνω από την κούπα. «Αν και, βέβαια, πιστεύω ο Κόρναλθορ θα φρόντισε για την προσωπική σου… ευεξία.»

Η Δήνκα κοκάλωσε. *Πώς το ξέρει;* «Τι… τι θες να πεις, Πόνκιμ;»

Ο Βασιληάς πήγε ως το τραπέζι, γέμισε ένα ποτήρι με κρασί και ήπιε. «Είναι δυνατόν να νομίζεις πως δεν το ξέρω;» ρώτησε, απλά.

Η Δήνκα αισθάνθηκε την αναπνοή της να κόβεται. «Εντάξει,» ψέλλισε. «Και;… Απλά, ήθελα να… να διασκεδάσω λίγο, Πόνκιμ.»

Ο Πόνκιμ ανασήκωσε τους ώμους. «Διασκέδασε όσο επιθυμείς,» αποκρίθηκε, πλησιάζοντας το κρεβάτι. «Δε με απασχολεί… μέχρι που να γίνει προβληματικό για το Βασίλειο.»

«Μη σκοτίζεσαι· δε θα συμβεί αυτό,» τον διαβεβαίωσε η Δήνκα.

«Το φαντάζομαι.» Κάθισε στο μεγάλο κρεβάτι, δίπλα της. Ύστερα, είπε: «Θα φύγω, πάλι, για κάποιο καιρό…»

Δηλαδή, θα είμαι ξανά Αντιβασίλισσα; «Πού θα πας;» ρώτησε, διστακτικά.

«Έχω κάτι δουλειές.» Ο Πόνκιμ ήπιε μια γουλιά κρασί. «Εσύ, Δήνκα, θα συνεχίσεις τα καθήκοντά σου κανονικά.»

«Ως Αντιβασίλισσα;»

Ο Πόνκιμ σηκώθηκε απ'το κρεβάτι. «Ως Γενική Σύμβουλος, φυσικά.»

Γιατί; «Και… και ποιος θα σε αντικαταστήσει, όσο θα λείπεις;»

«Εσύ, αλλά ως Γενική Σύμβουλος. Δεν υπάρχει ιδιαίτερος λόγος να θέτω επιπλέον βάρη στους ώμους σου, σωστά;»

Η Δήνκα χαμογέλασε, προσπαθώντας να δείξει ότι ήταν άνετη και καλοπροαίρετη. «Θα ήταν ευχαρίστησή μου να αναλάβω ακόμα και όλα τα βάρη του Βασιλείου. Δεν υπάρχει πρόβλημα.»

«Ξέρω πόσο… φίλεργη είσαι, Δήνκα, αλλά ήδη έχω αρκετούς συμβούλους, με διάφορες αρμοδιότητες. Συνήθως, δεν είναι καλό όλες οι δουλειές να πέφτουν σε έναν: κουράζεται γρήγορα, και καταρρέει.» Άφησε το ποτήρι του επάνω στο τραπέζι.

«Πότε θα φύγεις;»

«Όταν φύγω, θα το μάθεις,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. Πήγε στην πόρτα και την άνοιξε. «Καληνύχτα.» Βγήκε, κλείνοντας.

Η Δήνκα ξάπλωσε στο κρεβάτι. Γύρισε μπρούμυτα. Και κοπάνησε τη γροθιά της δυνατά σ'ένα παχύ μαξιλάρι. *Πώς το ήξερε αυτό με τον Κόρναλθορ; Να τον πάρει ο δαίμονας, έχει και μάτια στους τοίχους!* Αλλά, και που το είχε μάθει, δεν άλλαζε τίποτα… εκτός, βέβαια, από το ότι… *από το ότι του δίνω λόγους για να μη μ'εμπιστεύεται, για να με προσέχει. Και δεν πρέπει. Δεν πρέπει νάχει το βλέμμα του στραμμένο σε μένα. Ή, μάλλον… τον καθρέφτη του.* Η Δήνκα ανατρίχιασε, καθώς στο νου της ήρθε μια εικόνα: ο Πόνκιμ να κάθεται μπροστά σ'αυτό το μαγικό κάτοπτρο και να την παρακολουθεί, ενώ εκείνη έκανε έρωτα με τον Κόρναλθορ. Έχωσε το πρόσωπό της μέσα στο μαλακό μαξιλάρι. *Όχι!*

Σηκώθηκε, απότομα, από το κρεβάτι. *Δεν πρέπει να του δίνω δικαιώματα να με θεωρεί αναξιόπιστη,* σκέφτηκε, καθώς πήγαινε στο τραπέζι, για να γεμίσει ένα ποτήρι νερό και να το πιει μονομιάς. *Θα είμαι πιο προσεκτική, τώρα. Αλλά δεν μπορώ να κάθομαι κι ακίνητη!* Ήξερε ότι δεν ήταν δυνατόν να τον αποτρέψει από το να την παρακολουθεί· δεν είχε μαγικές ικανότητες, μα τα Πνεύματα! *Όμως μπορώ να τον μπερδέψω· μπορώ να κάνω τις ενέργειές μου να μη μοιάζουν προδοτικές. Όχι πως τώρα μοιάζουν! Τι έκανα, δηλαδή; Απλά, κοιμήθηκα με τον Κόρναλθορ. Κανένα κακό δε συνέβη στο Βασίλειο.*

Τότε, γιατί ο Πόνκιμ δεν την είχε κάνει Αντιβασίλισσα, ξανά; *Όχι, δεν οφείλεται στον Κόρναλθορ τούτο.* Ή, μήπως, οφειλόταν; Η Δήνκα κάθισε σε μια καρέκλα, προσπαθώντας να μαζέψει τις σκέψεις που της είχαν κατακλύσει το νου.

Κεφάλαιο Εξηκοστό-Πέμπτο

Τα μυστικά με τον καιρό ωριμάζουν, και το αποτέλεσμα που μπορεί να επιφέρουν εξαρτάται από το πότε θα αποκαλυφθούν. Μερικά είναι ισχυρότερα στην αρχή, άλλα πολύ, πολύ αργότερα, και ορισμένα πρέπει να φανερωθούν μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή, για να επιτύχει κανείς

το μέγιστο δυνατό αποτέλεσμα. Ωστόσο, τούτο πιθανώς να μην είναι πάντοτε και το επιθυμητό. Οι καλοί δολοπλόκοι παρατηρούν προσεκτικά την κατάσταση και κρίνουν πότε τους βολεύει εκείνους *να αποκαλύψουν το μυστικό που φυλάνε καιρό, έτσι ώστε το αποτέλεσμα να μην είναι τυχαίο, ούτε απαραίτητα το ισχυρότερο που δύναται το μυστικό να προκαλέσει, αλλά αυτό ακριβώς που θέλει ο δολοπλόκος, για να στρέψει τα γεγονότα προς μια συγκεκριμένη κατεύθυνση.*

—Ραμάντλα Γκιρβέντολ, Αργκανθικιανή Αρχόντισσα

Όταν ο Βένγκριλ έφτασε στο συνοριακό υπό ανοικοδόμηση φρούριο του Βασιλείου του, παρατήρησε ότι ο Σφετεριστής βρισκόταν ήδη εκεί. Οι φωτιές του κατασκηνωμένου στρατού διέλυαν το σκοτάδι της καλοκαιρινής νύχτας, και οι σημαίες του Ματιού του Σαραόλν κρέμονταν κουρασμένα απ'τα κοντάρια τους, καθότι δε φυσούσε ούτε η παραμικρή αύρα απόψε και η ζέστη ήταν μεγάλη. Ο μήνας Υπέρπυρος πάντα έκανε τέτοιες καυτές νύχτες.

Ο Βένγκριλ έδωσε διαταγή στους πεντακόσιους στρατιώτες του να στρατοπεδεύσουν.

Ο Δούκας Φερχ, που βρισκόταν έφιππος δίπλα στο Βασιληά του, είπε: «Ο Σφετεριστής μάς πρόλαβε, φαίνεται…»

«Έχεις κακό στο νου σου,» παρατήρησε ο Βένγκριλ από την έκφραση του συμβούλου της πολιτείας. «Αλλά πιστεύω πως άδικα ανησυχείς,» πρόσθεσε, καθησυχαστικά, με φιλικό τόνο στη φωνή του. «Εξάλλου, δε μου μοιάζει να έχει έρθει για μάχη.» Το εμπειροπόλεμο μάτι του Μονάρχη του Σαραόλν έκρινε τον κατασκηνωμένο στρατό αντίκρυ του γύρω στους τριακόσιους μαχητές. «Εκείνος είχε προτείνει να γίνουν διαπραγματεύσεις.»

Ο Φερχ ένευσε, αμίλητος. Ιδρώτας γυάλιζε επάνω στο μέτωπό του. Έβγαλε ένα λευκό μαντίλι από την τσέπη του πουκαμίσου του και τον σκούπισε.

Ο Βένγκριλ στράφηκε πίσω του και έκανε νόημα με το χέρι. «Σόλμορχ!» φώναξε. «Πηγαίνουμε μέσα.»

Ο Αντιβασιλέας του Σαραόλν ζύγωσε, χτυπώντας τ'άτι του στο λαιμό με τα χαλινάρια. Η Βαρονέσα Τάθβιλ ίππευε πλάι του. Κι οι δυο τους ήταν ντυμένοι ελαφριά, λόγω της ζέστης, αλλά χρυσοκέντητοι μανδύες έπεφταν στην πλάτη τους.

Ο Βένγκριλ παρατήρησε πως και ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού Μόρβον τον άκουσε και, τώρα, ερχόταν επίσης κοντά του, καθισμένος στη σέλα ενός ψηλού, λευκού αλόγου και περιτριγυρισμένος από κάμποσους στρατιώτες, οι οποίοι πήγαιναν στο Βασιληά τους για να αποτελέσουν προσωπική φρουρά γι'αυτόν.

«Μεγαλειότατε,» είπε ο Μόρβον, όταν βρισκόταν μπροστά στον Μονάρχη του Σαραόλν, «ύστερα από τούτη τη συνάντηση με το Σφετεριστή, θα επιθυμούσατε άλλο τις υπηρεσίες μου;»

Καλή ερώτηση, σκέφτηκε ο Βένγκριλ. Αλλά αναρωτήθηκε σε τι τον είχε βοηθήσει, ούτως ή άλλως, μέχρι στιγμής ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. Και δεν μπορούσε να θυμηθεί κάτι… Αρχικά, ο Βασιληάς τον ήθελε για να πάρει τη Δήνκα από την αιχμαλωσία του Πόνκιμ, όμως είχε αποδειχτεί ότι ο Μόρβον δε διέθετε τη δύναμη να το κατορθώσει τούτο. *Τι μου χρειάζεται τώρα, επομένως;*

«Δεν είμαι σίγουρος για τίποτα ακόμα, κύριε,» του αποκρίθηκε. «Ωστόσο, η συζήτησή μου με το Σφετεριστή πιστεύω πως θα μου αποκαλύψει κάποια πράγματα σχετικά με το πώς πρέπει να ενεργήσω μελλοντικά.»

Κι άλλα άλογα ακούστηκαν να πλησιάζουν, και ο Βένγκριλ κοίταξε προς την κατεύθυνση απ'την οποία ερχόταν ο ήχος, για να δει την Έρμελ και τη Μπόρνεφ, και τους Μαγκραθμέλιους πρέσβεις Νοτμέλγκθορ, Ηβάντγκορ, και Αντερσάγκθορ. Τώρα, έκρινε πως είχαν συγκεντρωθεί όλα τα σημαίνοντα πρόσωπα του μικρού του στρατεύματος. Και μπορούσαν να πάνε στο φρούριο. Έστρεψε τ'άτι του προς τα εκεί και ξεκίνησε, ενώ οι υπόλοιποι τον ακολουθούσαν,

με την εξαίρεση του Δούκα Φερχ και του Αντιβασιλέα Σόλμορχ, που ο πρώτος ίππευε στ'αριστερά του κι ο δεύτερος στα δεξιά.

Μπροστά απ'το φρούριο, Σαραολνιανοί πολεμιστές τούς περίμεναν, ντυμένοι με φολιδωτές αρματωσιές και κρατώντας ασπίδες και δόρατα. Ανάμεσά τους στεκόταν ένας άντρας με αλυσιδωτή πανοπλία και μαύρο ζωνάρι στη μέση, από το οποίο κρεμόταν ένα πλατυλέπιδο, μακρύ σπαθί. Στους ώμους του έπεφτε ένας μανδύας και στο στέρνο του φορούσε το έμβλημα που τον ξεχώριζε ως διοικητή του φρουρίου.

«Χαίρετε, Βασιληά Βένγκριλ,» είπε ο άντρας, κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση. «Σας καλωσορίζω.»

«Καλώς σας βρίσκω, Διοικητή Χάλβερ,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, αφιππεύοντας. «Πώς είναι η κατάσταση εδώ;»

«Δεν έχει υπάρξει κανένα πρόβλημα, Βασιληά μου,» δήλωσε ο διοικητής. «Ο στρατός του Σφετεριστή έφτασε μία ημέρα πριν από εσάς και, πλην του ότι ο Βασιληάς Πόνκιμ μάς χαιρέτησε και δήλωσε πως θα περιμένει την άφιξή σας, τίποτε άλλο δεν έχει συμβεί.»

«Δηλαδή, βρίσκεται στην κατασκήνωσή τους τώρα;»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Δε θέλησε να εισέλθει στο φρούριο πριν από εσάς. Παρακαλώ, περάστε.»

*

Ο Πόνκιμ είχε δει το στρατό του Βένγκριλ να πλησιάζει το συνοριακό φρούριο από απόσταση και, τώρα, τον έβλεπε να κατασκηνώνει νότια από αυτό. Ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν στεκόταν έξω απ'τη σκηνή του, ντυμένος με ένα μαύρο, πέτσινο γιλέκο, μαύρα περικάρπια, και μαύρο παντελόνι από δέρμα λαγού· οι μπότες του ήταν επίσης μαύρες και έφταναν ως το γόνατο, δεμένες με κορδόνια από την πίσω μεριά. Στη μέση του ήταν μια λεπτή ζώνη,

από την οποία κρεμόταν ένα θηκαρωμένο χρυσοποίκιλτο ξιφίδιο, μ'ένα σμαράγδι στο τέλος της λαβής.

Όλα πάνε καλά, παρατήρησε ο Πόνκιμ. *Μέχρι στιγμής, τουλάχιστον.* Η αλήθεια ήταν πως φοβόταν ότι πιθανώς να συνέβαινε καμια αναταραχή ανάμεσα στους στρατιώτες του και σε Νότιους Σαραολνιανούς που παλιότερα ακολουθούσαν τον Γκόρντλαν φανατικά. Ωστόσο, τίποτα δεν είχε συμβεί. Ακόμα.

Ας πάω να χαιρετήσω τον πατέρα μου…

Ο Πόνκιμ βάδισε προς το συνοριακό φρούριο του Νότιου Σαραόλν, κάνοντας νόημα στους στρατιώτες του να μην πλησιάσουν, όταν εκείνοι πήγαν να τον περιστοιχίσουν με ατσάλινες ασπίδες. Ο Βασιληάς ήταν σίγουρος πως ο Βένγκριλ δε θα προέβαινε σε εχθροπραξίες, ετούτη τη στιγμή. Αλλά, βέβαια, μπορεί να προέβαιναν *άλλοι*, που δε συμφωνούσαν και τόσο με τις αντιλήψεις του· έτσι, ο Πόνκιμ είχε τις πνευματικές του αισθήσεις απλωμένες τριγύρω και στις επάλξεις του υπό ανοικοδόμηση φρουρίου, ψάχνοντας για πιθανούς εχθρούς. Όμως δεν έβρισκε καμία… δόλια αύρα, αν και μπορούσε να αισθανθεί επιφύλαξη από τους Σαραολνιανούς στρατιώτες. *Με φοβούνται περισσότερο απ'ό,τι τους φοβάμαι εγώ.* Οι φήμες είχαν τη συνήθεια να μεγαλοποιούν καταστάσεις και άτομα, και ο Πόνκιμ γνώριζε πολύ καλά τι είδους φήμες είχαν δημιουργηθεί γύρω από το όνομά του.

«Αλτ!» άκουσε μια δυνατή αντρική φωνή από το προχειροχτισμένο πέτρινο τοίχος.

«Επιτρέπεται να περάσω, για να χαιρετήσω το Βασιληά σας;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

Οι στρατιώτες στις επάλξεις τον κοίταξαν με επιφύλαξη. Τα μάτια τους γυάλιζαν στο φεγγαρόφωτο.

«Ξέρετε ποιος είμαι,» συνέχισε εκείνος· «δε νομίζω ότι χρειάζονται συστάσεις…»

*

«Βασιληά μου, ο Βασιληάς Πόνκιμ επιθυμεί να περάσει στο φρούριο, για να σας χαιρετήσει,» ανέφερε μια πολεμίστρια, που είχε έρθει βιαστικά από τα τείχη.

Ο Βένγκριλ καθόταν σε μια ξύλινη πολυθρόνα της μεγάλης (και ιδιαίτερα προχειροφτιαγμένης) αίθουσας, με παρέα του τον Διοικητή Χάλβερ, τον Φερχ, τον Σόλμορχ, την Τάθβιλ, και την Έρμελ, οι οποίοι, μόλις άκουσαν τα λόγια της φρουρού, έστρεψαν τα βλέμματά τους στο μονάρχη τους. *Με κάποια ανησυχία,* όφειλε να παρατηρήσει εκείνος, προσπαθώντας να δείξει ότι δεν ταραζόταν στο ελάχιστο. Εξάλλου, γιατί θα έπρεπε να ταραχτεί;

«Φυσικά και να περάσει ο Βασιληάς Πόνκιμ,» αποκρίθηκε.

Η πολεμίστρια υποκλίθηκε και έφυγε απ'το δωμάτιο.

Ο Βένγκριλ είδε την Έρμελ να χαλαρώνει το ξιφίδιο που βρισκόταν θηκαρωμένο στο μηρό της, και ύψωσε ένα φρύδι προς το μέρος της. «Θυγατέρα μου;…» είπε.

«Προληπτικά,» απάντησε εκείνη, ανασηκώνοντας τον δεξή ώμο.

«Και *μόνο,*» τόνισε ο Βένγκριλ, υπομειδιώντας. *Έχει τόση φωτιά μέσα της,* σκέφτηκε, *και δεν ξέρει πού να τη διοχετεύσει… Σαν κι εμένα, παλιότερα.*

Όλοι τους περίμεναν, σιωπηλά. Η Βαρονέσα Τάθβιλ έπινε, πού και πού, καμια γουλιά απ'το χυμό ροδάκινου στην κούπα της.

Η ξύλινη πόρτα άνοιξε από το χέρι της πολεμίστριας που είχε έρθει και πριν, και ο Πόνκιμ μπήκε στη μεγάλη αίθουσα του συνοριακού φρουρίου.

Έριξε μια ματιά τριγύρω, υπομειδιώντας. *Όχι και τόσο μεγαλειώδες μέρος, για να φιλοξενεί τους δύο Βασιληάδες του Σαραόλν,* σκέφτηκε, ειρωνικά. Μετά, είπε: «Καλησπέρα σας.»

«Καλησπέρα, Πόνκιμ,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Κάθισε.» Έδειξε μια καρέκλα σχετικά κοντά του, ενώ, συγχρόνως, παρατηρούσε πως ο Σφετεριστής είχε παρουσιαστεί δίχως να φορά το περίφημο Στέμμα των Οφθαλμών, το οποίο πολλοί θεωρούσαν πως είχε μαγικές

ιδιότητες. *Αναρωτιέμαι αν αυτό είναι καλό σημάδι ή όχι…* Επίσης, ο Βένγκριλ παρατήρησε και κάτι άλλο που τον παραξένεψε: Ορισμένα από τα μαλλιά του αντιπάλου του είχαν ασπρίσει! *Αλλά γιατί; Δεν είναι τόσο μεγάλος…* Ωστόσο, δεν είπε τίποτα γι'αυτό, γιατί, εξάλλου, δεν τον ενδιέφερε.

«Ευχαριστώ,» είπε ο Πόνκιμ και κάθισε, παρατηρώντας, με τη σειρά του, ότι κανένας δεν είχε σηκωθεί από τη θέση του για να τον υποδεχτεί. *Μάλλον αγενές,* έκρινε, *ακόμα και μεταξύ παλιών εχθρών.*

Η Έρμελ στένεψε τα μάτια, ατενίζοντας τον Σφετεριστή, έτσι όπως εκείνος βρισκόταν κοντά στον πατέρα της. Φοβόταν ότι, στο σημείο όπου ήταν, ο πρώην βασιλικός διπλωμάτης μπορούσε εύκολα να μαχαιρώσει τον Βένγκριλ στα πλευρά, άμα το επιθυμούσε. Ωστόσο, η Πριγκίπισσα αναρωτιόταν αν ο Πόνκιμ ήταν δυνατόν, ύστερα, να καταφέρει να ξεφύγει μέσα απ'το φρούριο. Κανονικά, αυτό θα ήταν αδύνατον… πλην του ότι επρόκειτο για μάγο, όμως… Φρόντισε να έχει το χέρι κοντά στη λαβή του χαλαρωμένου στο θηκάρι ξιφιδίου της.

«Ήρθα να σας καλωσορίσω,» δήλωσε ο Πόνκιμ στους Νότιους Σαραολνιανούς, «καθώς και να μάθω πότε επιθυμείτε να αρχίσουμε τις διαπραγματεύσεις.» Αντιλαμβανόταν ότι κανείς μέσα στο δωμάτιο δεν αισθανόταν βολικά, όσο εκείνος βρισκόταν μαζί τους, και ήθελε να το αλλάξει αυτό, αλλά, ετούτη τη στιγμή, δεν μπορούσε να βρει κάποιον καλό τρόπο για να το καταφέρει.

«Το συντομότερο δυνατό,» πρότεινε ο Σόλμορχ. «Αύριο το πρωί, αν συμφωνεί και ο Βένγκριλ…» Έστρεψε το βλέμμα στον φίλο του.

«Δε βλέπω λόγο για να διαφωνήσω,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αυτό, όμως, για το οποίο θα ήθελα να πληροφορηθώ είναι το εξής: Αν το θέμα της συζήτησής μας θα είναι σχετικά με τον εμπορικό δρόμο μόνο, ή αν υπάρχει και κάτι άλλο που θα έπρεπε να κουβεντιάσουμε, πιθανώς…» Η πλάγια ερώτηση απευθυνόταν στον Πόνκιμ, κι εκείνος απάντησε:

«Το θέμα συνεχίζει να είναι ο εμπορικός δρόμος, Βασιληά Βένγκριλ… και ό,τι άλλο προκύψει, σωστά;»

Αυτό το «ό,τι άλλο προκύψει» ακούστηκε σαν απειλή σε όλους τους Νότιους Σαραολνιανούς, παρότι η πρόθεση του Βασιληά του Βόρειου Σαραόλν δεν ήταν τέτοια. Όμως εκείνοι ήταν τόσο επιφυλακτικοί μαζί του, που δεν μπορούσαν, σε καμία περίπτωση, να θεωρήσουν τελείως φιλικά τα λόγια του· γι'αυτούς, πάντα κάτι κρυβόταν πίσω από τις «προσεγμένες λέξεις του Σφετεριστή».

Ο Πόνκιμ το κατάλαβε τούτο, αλλά δεν είπε τίποτα, αναλογιζόμενος μόνο ότι θα δυσκόλευε τις διαπραγματεύσεις τους αύριο.

Ο Βένγκριλ έγνεψε καταφατικά. «Εντάξει, τότε,» είπε. Και, ύστερα από μια στιγμή, πρόσθεσε: «Όμως, αν είναι και κάτι άλλο σίγουρο, Πόνκιμ, προτιμότερο θα ήταν να μας το αναφέρεις από τώρα…»

«Δεν έχω τίποτα σίγουρο,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Ωραία,» είπε ο Βένγκριλ. «Επομένως, θα συναντηθούμε αύριο εδώ, πάλι, σε τούτη την αίθουσα.»

«Κανένα πρόβλημα απολύτως.» Ο Πόνκιμ σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Τώρα, πιστεύω πως θα ήταν καλύτερα να αναχωρήσω, γιατί βλέπω πως είστε όλοι κουρασμένοι από το ταξίδι σας.» Δεν έβλεπε κάτι τέτοιο –εκείνο που έβλεπε ήταν ότι όλοι τους έμοιαζαν σφιγμένοι εν τη παρουσία του–, αλλά αποφάσισε να εκφραστεί έτσι, θεωρώντας το ευγενικότερο. «Καληνύχτα, Βασιληά Βένγκριλ. Καληνύχτα, άρχοντες και αρχόντισσές μου.» Έκλινε το κεφάλι προς το μέρος τους.

«Καληνύχτα, Πόνκιμ,» απάντησε ο Βένγκριλ.

Ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν έφυγε από το δωμάτιο, και άπαντες αισθάνθηκαν τον αέρα γύρω τους να γίνεται, ξαφνικά, πολύ πιο ελαφρύς, σαν ο Σφετεριστής να έφερνε μια ασήκωτη αύρα μαζί του.

Η Έρμελ πίεσε τη λαβή του ξιφιδίου της, ασφαλίζοντας το όπλο μέσα στο θηκάρι του μηρού της.

*

Η επόμενη ημέρα ήταν πολύ πιο ζεστή από την προηγούμενη. Ο Βασιληάς Πόνκιμ του Βόρειου Σαραόλν ετοιμάστηκε νωχελικά μέσα στη σκηνή του και, ύστερα, βάδισε προς το φρούριο, με τη συνοδεία τεσσάρων στρατιωτών, δύο Μαγκραθμέλιων και δύο ανθρώπων, οι οποίοι ήταν εξοπλισμένοι με αλυσιδωτές αρματωσιές, μακρείς μανδύες, στρογγυλές ασπίδες, και μακριά ξίφη περασμένα στη μέση· η ενδυμασία τους ήταν φανερό πως τους έκανε να αισθάνονται άβολα μέσα στη ζέστη.

Οι σκοποί στις επάλξεις είχαν διαταγή να αφήσουν τον Βασιληά του Βόρειου Σαραόλν να περάσει, χωρίς να του κάνουν ερωτήσει και χωρίς να περιμένουν να λάβουν ανάλογη οδηγία από τους ανώτερούς τους. Έτσι, ο Πόνκιμ μπήκε, ξανά, στο συνοριακό φρούριο και ένας στρατιώτης τον οδήγησε ως τη μεγάλη αίθουσα, όπου τον περίμεναν, γύρω από ένα στρογγυλό τραπέζι (το οποίο χτες βράδυ δεν υπήρχε εκεί), ο Βένγκριλ, ο Σόλμορχ, η Τάθβιλ, η Έρμελ, ο Μόρβον, ο Φερχ, και οι Μαγκραθμέλιοι πρέσβεις Νοτμέλγκθορ, η Ηβάντγκορ, και Αντερσάγκθορ.

Οι τελευταίοι χαιρέτησαν τον Πόνκιμ, κλίνοντας τα κεφάλια προς το μέρος του, ενώ ο Βασιληάς του Νότιου Σαραόλν τον καλημέρισε και τον προσκάλεσε να καθίσει μαζί τους, δείχνοντάς του ευγενικά τη θέση που τον περίμενε, αντίκρυ σ'εκείνον. Ο Πόνκιμ τούς ανταπέδωσε την καλημέρα και κάθισε.

«Μπορούμε να αρχίσουμε, τώρα, νομίζω,» είπε ο Βένγκριλ, και ξετύλιξε έναν χάρτη στο κέντρο του τραπεζιού, κρατώντας τον ανοιχτό με ένα ξιφίδιο, δύο κεριά, και ένα μελανοδοχείο στις τέσσερίς του γωνίες. «Ο εμπορικός δρόμος για τον οποίο μας έχεις μιλήσει, Πόνκιμ: από πού θα περνάει;»

«Από την Όρφαλχ, ασφαλώς.» Η ερώτηση του Βένγκριλ ήταν, προφανώς, διαδικαστική, ώστε να μην υπάρχουν απορίες στους

υπόλοιπους παρευρισκόμενους. Ο Πόνκιμ διέγραψε, με το δάχτυλό του, μια νοητική ευθεία από τη Μάρβαθ ως την Όρφαλχ.

«*Ένας* εμπορικός δρόμος, λοιπόν,» είπε ο Βένγκριλ.

«Εκτός αν επιθυμείς και δεύτερο,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, «πράγμα με το οποίο δε διαφωνώ…»

«Το φαντάζομαι· ωστόσο, ας συζητήσουμε, πρώτα, για τούτον.»

«Τι θέλεις ως αντάλλαγμα;» Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι θα του ζητούσε κάτι. Ο Πόνκιμ γνώριζε ότι βρισκόταν σε μειονεκτική θέση, μην έχοντας εύκολη πρόσβαση στον Ωκεανό, παρά μονάχα μέσω του Άργκανθικ, μετά από τις τελευταίες συμφωνίες εκεί.

«Πενήντα χιλιόμετρα ακόμα, προς τα βόρεια,» δήλωσε ο Βένγκριλ, και παρατήρησε την έκφραση του Πόνκιμ, περιμένοντας για την απάντησή του. *Αποκλείεται να μου τα δώσεις όλ'αυτά,* συλλογίστηκε, *αλλά για να δούμε πόσο πολύ θέλεις τον εμπορικό δρόμο, Σφετεριστή… Πόσα είσαι διατεθειμένος να προσφέρεις, για μια γρήγορη δίοδο στον Ωκεανό;*

«Βασιληά Βένγκριλ,» είπε ο Πόνκιμ, «είμαι βέβαιος πως δεν είσαι ανόητος. Αν σου προσφέρω πενήντα χιλιόμετρα ακόμα, τότε η Μάρβαθ θα βρίσκεται σχεδόν στα σύνορά σου.»

Αναμενόμενη απάντηση, σκέφτηκε ο Βένγκριλ. «Έχεις κάτι άλλο να προτείνεις, λοιπόν, ως αντάλλαγμα για τον εμπορικό δρόμο;» ρώτησε, ενώ τρεις στρατιώτες έφερναν ποτά και πρόχειρα φαγητά στο στρογγυλό τραπέζι.

«Πρέπει το αντάλλαγμα να είναι… εδαφικής φύσης;»

«Τι άλλο πιστεύεις ότι θα επιθυμούσε το Νότιο Σαραόλν από το να επανακτήσει τα παλιά του εδάφη;»

«Μια χρήσιμη πληροφορία, ίσως…»

«Ας ακούσουμε αυτή την πληροφορία,» είπε ο Σόλμορχ, «κι αν τη θεωρήσουμε αρκετά χρήσιμη, βλέπουμε…»

«Όταν αποκαλυφθεί, θα έχει, πλέον, χάσει την αξία της,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, υπομειδιώντας. «Επιπλέον, είναι κάτι που θα

προτιμούσα να ακούσει μόνο ο Βασιληάς Βένγκριλ. Κάτι που πρέπει να του πω προσωπικά.»

«Αυτό μου μυρίζει κάποια ύπουλη ενέργεια, Πόνκιμ!…» είπε ο Φερχ. «Σίγουρα, δεν περιμένεις ότι θα σ'αφήσουμε μόνο με το Βασιληά, ώστε να του… *αποκαλύψεις* αυτή τη 'χρήσιμη πληροφορία'.»

«Άρχοντα Φερχ, πιστεύεις ότι ο μονάρχης σας κινδυνεύει από εμένα; Πιστεύεις ότι θέλω να τον σκοτώσω;»

«Δεν έχω λόγο να πιστεύω το αντίθετο.»

«Τότε, είσαι ανόητος· γιατί, αν επιθυμούσα κάτι τέτοιο, θα το επιχειρούσα αλλιώς.»

Ο Φερχ εξοργίστηκε. «Έχουμε μάθει πώς λειτουργείς, Πόνκιμ! Και, προσωπικά, δεν πιστεύω λέξη απ'όσα λες!»

«Παρακαλώ,» είπε ο Βένγκριλ, υψώνοντας το χέρι του. «Ο Βασιληάς Πόνκιμ έκανε την πρότασή του… αλλά εμείς δεν υποχρεούμαστε να τη δεχτούμε. Και δεν το θεωρώ συνετό να τη δεχτούμε,» τόνισε. «Το αντάλλαγμα θα προτιμούσα να ήταν κάτι πιο… χειροπιαστό. Εδαφικό, δηλαδή. Όπως τα πενήντα χιλιόμετρα που προανέφερα.»

«Πενήντα χιλιόμετρα είναι εκτός συζήτησης, Βασιληά Βένγκριλ,» δήλωσε ο Πόνκιμ. «Ωστόσο, θα μπορούσα να προσφέρω κάτι λιγότερο, *και* την πληροφορία μου, επίσης.»

«Πόσα, δηλαδή;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Πέντε χιλιόμετρα και την πληροφορία.»

«Θα αστειεύεσαι,» είπε ο Αντιβασιλέας, και πήρε ένα κομμάτι ψητό ψωμί από το πήλινο μπολ μπροστά του.

«Πέντε χιλιόμετρα δεν μπορούν να γίνουν αποδεκτά,» συμφώνησε κι ο Βένγκριλ.

«Είναι και η πληροφορία,» τόνισε ο Πόνκιμ, ήρεμα, γεμίζοντας ένα ποτήρι με γάλα. Ήξερε πως υπήρχε ακόμα πολύς χώρος για διαπραγματεύσεις, κι επομένως δε βιαζόταν να προσφέρει από τώρα πολλά. Ήταν καλύτερα πάντα ν'αρχίζεις από τα λίγα.

«Η πληροφορία δεν αποτελεί αντάλλαγμα για εμάς,» δήλωσε ο Βένγκριλ. «Τα εδάφη μόνο αποτελούν.»

«Μην είσαι τόσο βέβαιος ότι η πληροφορία είναι άχρηστη,» είπε ο Πόνκιμ, πίνοντας μια γουλιά γάλα. «Ίσως να εκπλαγείς.»

«Και εξακολουθείς να επιμένεις ότι θα την αποκαλύψεις μόνο στο Βασιληά Βένγκριλ;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Ασφαλώς, Βαρονέσα.»

«Το πράγμα γίνεται ολοένα και πιο παράξενο…!» μούγκρισε κάτω απ'την ανάσα του ο Φερχ.

«Πόνκιμ,» είπε ο Βένγκριλ, «έχεις κάτι άλλο να μας προτείνεις;»

«Προφανώς,» αποκρίθηκε εκείνος, «δε μου αφήνετε άλλη επιλογή παρά να αυξήσω τα εδάφη προς αντάλλαγμα. Ας πούμε ότι θα τα κάνω δέκα χιλιόμετρα, και μία πληροφορία.»

Σκοπεύει να μας τυραννήσει πολύ, προτού μας παραχωρήσει κάποιο σοβαρό αριθμό! σκέφτηκε ο Βένγκριλ, αναρωτούμενος τι μπορεί να ήταν, τέλος πάντων, αυτή η πληροφορία που επαναλάμβανε συνεχώς. Ίσως να ήταν μπλόφα, μα είχε το προαίσθημα πως δεν ήταν. Γιατί, αν, τελικά, αποδεικνυόταν τέτοια, τότε η συμφωνία του Πόνκιμ με τους Νότιους Σαραολνιανούς θα διαλυόταν· μπορούσαν εύκολα να απαγορεύσουν το εμπόριο, όταν το ήθελαν. *Άρα κάτι ξέρει που δεν το ξέρουμε…* Είχε κινήσει την περιέργεια του Βένγκριλ. *Αλλά γιατί θέλει να το αποκαλύψει μόνο σε μένα;* Τούτο ήταν, σίγουρα, ύποπτο!

«Ούτε κι αυτό είναι αποδεκτό, νομίζω,» είπε.

«Κάνεις δύσκολα παζάρια, Βασιληά Βένγκριλ,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Και εξακολουθείς να αδιαφορείς για τη σημαντικότητα της πληροφορίας μου.»

«Πόνκιμ, μην περιμένεις να πάρουμε στα σοβαρά μια παράξενη πληροφορία για την οποία δεν ξέρουμε τίποτα –ούτε έχουμε το παραμικρό στοιχείο σχετικά με το τι μπορεί να είναι,» είπε ο Σόλμορχ.

«Η πληροφορία μου αφορά το Βασιληά Βένγκριλ, προσωπικά.»

Τούτο παραξένεψε τον Σόλμορχ, και τον έβαλε σε σκέψεις. Δυσοίωνες σκέψεις. *Δε μπορεί να είναι αυτό…* συλλογίστηκε, δύσπιστος. *Γιατί ο Πόνκιμ να το αποκαλύψει τώρα; Δεν το είχε αποκαλύψει εδώ και τόσο καιρό… Θα έχουμε προβλήματα, αν συμβεί τούτο.* Έριξε ένα λοξό βλέμμα στην Τάθβιλ, για να δει αν κι εκείνη είχε παρόμοιες σκέψεις μ'αυτόν· όμως από την έκφραση του προσώπου της δεν μπόρεσε να καταλάβει τίποτα. *Υπέροχα… Ή εγώ υπερβάλλω ή είμαι ο μόνος που έχει αντιληφθεί τι σκοπεύει να κάνει ο Πόνκιμ ετούτη την ημέρα…*

«Μια πληροφορία δεν μπορεί ποτέ να είναι το ίδιο με την προσφορά εδαφών,» είπε ο Βένγκριλ. «Περιμένουμε να αυξήσεις την 'τιμή' σου.»

«Η πίεση που μου ασκείτε είναι αφάνταστη,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Όμως θα μπορούσα να ανεβάσω λίγο ακόμα τον αριθμό, στα δεκαπέντε χιλιόμετρα *και* μία πληροφορία, αλλά όχι παραπάνω, δυστυχώς.»

«Δηλαδή, δεν ενδιαφέρεσαι αρκετά για τον εμπορικό δρόμο;»

«Αντιθέτως, έχω δώσει ήδη πολύ περισσότερα απ'όσα θα έπρεπε. Αν προσφέρω πιο πολλά χιλιόμετρα, τα σύνορα του Νότιου Σαραόλν θα μπουν μέσα στο Βασιλικό Δουκάτο! –κι αυτό, αναμφίβολα, θα προκαλέσει προβλήματα. Νομίζω πως δεν το θέλουμε κάτι τέτοιο, ούτε εσύ ούτε εγώ. Και μην ξεχνάς και την πληροφορία.»

Ανάθεμα την καταραμένη σου πληροφορία, Πόνκιμ! σκέφτηκε ο Βένγκριλ. *Πάντα βρίσκεις κάτι για να περιπλέκεις τα πράγματα! Είναι, τελικά, τέχνη για σένα αυτές οι καταστάσεις;* «Είκοσι χιλιόμετρα;» πρότεινε, προσπαθώντας να μη φανεί στη φωνή του, ή στην έκφραση του προσώπου του, ότι ήταν μπερδεμένος.

«Δεκαπέντε θεωρώ πως είναι ήδη υπεραρκετά ως αντάλλαγμα για τον εμπορικό δρόμο,» διαφώνησε ο Πόνκιμ. «Και είναι και η πληροφορία.»

Η οποία, μάλλον, είναι αυτό που φοβάμαι, σκέφτηκε ο Σόλμορχ, νιώθοντας ότι η ζέστη της ημέρας είχε αυξηθεί απότομα. Με ένα

μαντίλι σκούπισε τον ιδρώτα από το πρόσωπό του. *Μακάρι, όμως, να κάνω λάθος!*

«Τι λέτε;» ρώτησε ο Βένγκριλ τους συμβούλους του· και πρώτα κοίταξε τον Αντιβασιλέα.

Ο Σόλμορχ αποκρίθηκε: «Τα χιλιόμετρα νομίζω πως θα μπορούσαν να είναι και είκοσι, χωρίς να υπάρχει συνοριακό πρόβλημα με το Βασιλικό Δουκάτο. Εξάλλου, ας μην ξεχνάμε πως αυτή τη στιγμή υπάρχει ήδη πρόβλημα με το Δουκάτο Όρφαλχ, το οποίο είναι διαιρεμένο, το μισό υπαγόμενο στο Βόρειο Σαραόλν και το άλλο μισό στο Νότιο. Τέλος, θα πρότεινα να αποφύγεις αυτή την πληροφορία.»

«Ανησυχείς υπερβολικά, Σόλμορχ,» είπε ο Πόνκιμ. «Πιστεύεις κι εσύ ότι θα σκοτώσω το Βασιληά Βένγκριλ;»

«Μάλλον όχι,» απάντησε ευθέως εκείνος· «αλλά δε νομίζω ότι τίποτα καλό θα βγει από αυτό.»

Ο Βένγκριλ στράφηκε στην Τάθβιλ, χωρίς να μιλήσει, όμως φανερά ζητώντας και τη δική της άποψη επί του θέματος.

«Συμφωνώ με τον Σόλμορχ,» είπε εκείνη, «αλλά θα ήθελα να προσθέσω και κάτι ακόμα: Τα σύνορα του Νότιου Σαραόλν θα μπορούσαν να φτάσουν έως τα σύνορα του Βασιλικού Δουκάτου, χωρίς να τα ξεπεράσουν, έτσι ώστε να πάψει και το πρόβλημα με το Δουκάτο Όρφαλχ.»

Η Βαρονέσα θα προτιμούσε να τις παρέδιδα κι ολόκληρο το Βασίλειο! σκέφτηκε ο Πόνκιμ, σαρκαστικά.

«Μάλιστα.» Ο Βένγκριλ στράφηκε στον Φερχ.

«Είμαι κι εγώ της ίδιας άποψης με τη Βαρονέσα,» δήλωσε εκείνος.

Ουτοπιστές, όλοι τους! γέλασε από μέσα του ο Πόνκιμ.

«Έρμελ;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Παρομοίως, πατέρα.»

«Κύριε Μόρβον;»

«Δεν είναι η θέση μου να εκφράσω άποψη επάνω σε πολιτικά ζητήματα,» είπε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Ωστόσο, θα

πρότεινα να βρεθεί μία λύση που θα σταθεροποιήσει το Βασίλειο όσο το δυνατόν περισσότερο, ούτως ώστε να μην υφίσταται κίνδυνος για το Κέντρο Σταθερότητας.»

Το οποίο, βέβαια, βρίσκεται στον Πύργο σας, σκέφτηκε ο Πόνκιμ, *και, όπως και νάχει, δεν κινδυνεύει. Εκτός κι αν αποφασίσω να εκστρατεύσω εναντίον σας. Αλλά θα ήμουν τρελός για να πράξω, τώρα, κάτι τέτοιο. Όντως, καλύτερα τα πράγματα να είναι σταθερά.*

«Αυτό επιθυμούμε όλοι μας, κύριε Μόρβον,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, παρατηρώντας πως ο Σοφός, τελικά, δε θα φαινόταν πουθενά χρήσιμος.

Τέλος, κοίταξε τους Μαγκραθμέλιους πρέσβεις, και έναν πρέσβη ιδιαίτερα. «Ποια είναι η δική σου άποψη, Νοτμέλγκθορ;»

Ο δαιμονάνθρωπος μειδίασε. «Βασιληά Βένγκριλ, η άποψή μου δεν μπορεί να διαφέρει απ'αυτή του μονάρχη μου.»

«Η απόφασή σου, λοιπόν;» ρώτησε ο Πόνκιμ τον Βένγκριλ.

«Όπως μου προτείνουν και οι σύμβουλοί μου, θα επιμείνω στα είκοσι χιλιόμετρα *τουλάχιστον*… ακόμα και χωρίς την πληροφορία.»

Ο Πόνκιμ φάνηκε για λίγο σκεπτικός. Αν έδινε είκοσι χιλιόμετρα στους Νότιους Σαραολνιανούς, τότε τα σύνορα του Βασιλείου τους θα απείχαν περίπου ενενήντα χιλιόμετρα από τη Μάρβαθ και κάπου είκοσι χιλιόμετρα από τα σύνορα του Βασιλικού Δουκάτου. Παρότι η διαφορά αυτή, θα τους έφερνε πιο κοντά, δεν ήταν τεράστια… *και ίσως να με ωφελήσει, αν κάνω ένα βήμα καλής θέλησης. Ο περίγυρος του Βένγκριλ, βέβαια, ποτέ δε θα με εμπιστευτεί, αλλά ο λαός είναι εκείνος που με ενδιαφέρει περισσότερο.* Εξάλλου, το σχέδιό του δε βασιζόταν, τώρα, στις εχθροπραξίες. Ο πόλεμος μετά τον πόλεμο μπορεί να φέρει μονάχα καταστροφή και ελάχιστο όφελος. Επομένως….

«Δεκτόν, Βασιληά Βένγκριλ,» είπε ο Πόνκιμ. «Είκοσι χιλιόμετρα. Και την πληροφορία, επίσης, η οποία πιστεύω ότι θα μας ωφελήσει αμφότερους.»

«Θα μπορούσες να προσφέρεις και το υπόλοιπο Δουκάτο Όρφαλχ,» παρατήρησε ο Φερχ.

«Αυτό κρίνω πως θα ήταν υπερβολικό,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Βασιληά Βένγκριλ, συμφωνείς με την παρούσα πρότασή μου, ή όχι;»

Όμως ο Σόλμορχ μίλησε πρώτος: «Αν υποθέσουμε ότι δεν επιθυμούμε την πληροφορία σου, τότε θα αυξήσεις τα χιλιόμετρα;» Και σκέφτηκε: *Να σε πάρουν τα Πνεύματα!* θέλεις *να την αποκαλύψεις –αυτό που νομίζω είναι –αυτό που τόσο καιρό προσπαθούσαμε να κρύψουμε!*

«Φοβάμαι πως όχι,» δήλωσε ο Πόνκιμ. «Τα χιλιόμετρα είναι πιο 'χειροπιαστά', όπως είπε κι ο Βασιληάς σας· η πληροφορία είναι, ας πούμε, ένα επιπλέον δείγμα της καλής μου θέλησης.»

Εμένα μου λες! σκέφτηκε ο Σόλμορχ. *Θέλεις να παίξεις με το νου του Βένγκριλ, διάολε!…*

«Ας συμφωνήσουμε εδώ, επομένως,» είπε ο Μονάρχης του Νότιου Σαραόλν. «Στα είκοσι χιλιόμετρα για τον εμπορικό δρόμο. Άρχοντα Φερχ, θα συντάξεις την ανάλογη συμφωνία;»

«Ασφαλώς, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Και θα επιθυμούσες να μάθεις την πληροφορία μου, Βασιληά Βένγκριλ;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

Δεν καταλαβαίνω, σκέφτηκε ο Βένγκριλ. *Τι το τόσο σημαντικό έχει αυτή η πληροφορία; Είπε ότι θα ωφεληθούμε κι οι δύο απ'αυτήν: πώς, όμως; Και γιατί θέλει να μου την αποκαλύψει ενώ είμαστε μονοί;*

«Ναι, αλλά εδώ, μπροστά σε όλους.»

«Νομίζω ότι θα προτιμούσες να σου μιλήσω ιδιαιτέρως,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Υπονοείς ότι έχω κάτι να κρύψω από τους συμβούλους μου, Πόνκιμ;» είπε ο Βένγκριλ, που είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή του.

«Είναι, κάπως… προσωπικό το ζήτημα,» εξήγησε εκείνος. «Ωστόσο,» τόνισε, προτού μιλήσει κανείς, «μπορούμε να

απομακρυνθούμε από τους άλλους και να κουβεντιάσουμε, ενώ θα μας κοιτάζουν. Έτσι, θα είναι σίγουροι πως δε θα επιχειρήσω να σε δολοφονήσω, όπως πιστεύει ο Άρχοντας Φερχ…»

Ο Βένγκριλ φάνηκε σκεπτικός.

«Πατέρα, άστο καλύτερα,» είπε η Έρμελ.

«Πριγκίπισσά μου, δεν πρόκειται να βλάψω το Βασιληά με κανένα τρόπο,» τη διαβεβαίωσε ο Πόνκιμ. «Έχεις την υπόσχεσή μου.»

«Η δική σου υπόσχεση, Σφετεριστή, δε μου λέει πολλά!»

«Όπως νομίζεις…»

«Εντάξει,» είπε ο Βένγκριλ και σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Ας απομακρυνθούμε, για να κουβεντιάσουμε.»

«Πατέρα, *όχι*!» επέμεινε η Έρμελ.

«Μην ανησυχείς,» προσπάθησε να την καθησυχάσει ο Βένγκριλ. «Είμαστε όλοι συγκεντρωμένοι εδώ, και είναι και στρατιώτες εδώ, επίσης· ο Βασιληάς Πόνκιμ δεν είναι τρελός, για να επιχειρήσει να με σκοτώσει.»

Όμως είναι πανούργος, σκέφτηκε ο Σόλμορχ, *κι αυτό που θα σου πει θα σου στοιχίσει.* «Κι εγώ θα έλεγα καλύτερα να το αφήσεις.»

Ο Πόνκιμ γέλασε, καθώς σηκωνόταν από την καρέκλα του. «Η φοβία σας με εκπλήσσει,» είπε. «Μπορείτε να βάλετε τους φρουρούς να με σημαδεύουν με βαλλίστρες, αν θέλετε. Και μην ξεχνάτε πως είναι και ο κύριος Μόρβον εδώ, ο οποίος, παρότι υποστηρίζει ότι δεν ανακατεύεται σε πολιτικά ζητήματα, είμαι βέβαιος πως δε θα μ'αφήσει να δολοφονήσω το Βασιληά Βένγκριλ. Σωστά, Μόρβον;»

«Για να τα λέτε όλ'αυτά, κύριε,» αποκρίθηκε ο Σοφός, «μάλλον άλλο είναι το σχέδιό σας…»

«Πάμε, να τελειώνουμε,» είπε ο Βένγκριλ, και βάδισε προς μια γωνία του δωματίου.

Ο Πόνκιμ τον ακολούθησε, και, όταν σταμάτησαν να περπατούν, ατένισε το πρόσωπό του, σιωπηλά.

«Σ'ακούω, Σφετεριστή,» δήλωσε ο μονάρχης.

«Τα νέα μου δεν είναι και τόσο *νέα*, όμως ήταν θαμμένα για πολύ καιρό, Βασιληά Βένγκριλ, και πιθανώς να σε ταράξουν… έτσι, θα πρότεινα να είσαι προετοιμασμένος για κάτι… *παράξενο*.»

«Προσπαθείς να με τρομάξεις, Πόνκιμ;»

«Όχι. Άκου, λοιπόν, αφού θέλεις. Γνωρίζω ότι κάποτε σχετιζόσουν με τη μάγισσα Χόλκραδ, σωστά;»

Τα πράσινα μάτια του Βένγκριλ στένεψαν. «Πού το έμαθες αυτό;»

«Δεν έχει σημασία. Είναι αλήθεια, όμως, δεν είναι;»

«Είναι. Και τι μ'ετούτο; Δεν αποτελεί πληροφορία· ούτε, πλέον, έχω την ίδια σχέση με τη Χόλκραδ, αν υπονοείς κάτι τέτοιο.»

Ο Πόνκιμ κούνησε το κεφάλι. «Μη φοβάσαι γι'αυτό. Άλλο είναι το ζητούμενο. Εσύ κι εκείνη… έχετε ένα παιδί.»

Τι! Και γιατί η Χόλκραδ δεν είχε πει ποτέ τίποτα; «Πώς το ξέρεις; Και πού είναι αυτό το παιδί, τώρα;»

«Στέκεται μπροστά σου.»

Ο Βένγκριλ βλεφάρισε. Το μυαλό του δεν κατάλαβε αμέσως. *Πού μπροστά μου; Τι στη Μάγκραθμελ λέει, πάλι;* Κοίταξε γύρω, νιώθοντας να ζαλίζεται. Η λύση στο λεκτικό γρίφο του Πόνκιμ ήταν προφανής –μα δεν ήταν δυνατόν!

«Εγώ είμαι αυτό το παιδί, πατέρα.»

«Είσαι ψεύτης!» σφύριξε ο Βένγκριλ. «*Αποκλείεται!*»

«Τότε, ρώτα την,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, και, γυρίζοντας απ'την άλλη, άρχισε να φεύγει απ'τη μεγάλη αίθουσα.

«Πόνκιμ! Έλα πίσω!» φώναξε ο Βένγκριλ, και τον κυνήγησε, αρπάζοντάς τον απ'τον ώμο και στρέφοντάς τον στο μέρος του.

(*Είναι εκείνο που φοβόμουν…* σκέφτηκε, θλιμμένα, ο Σόλμορχ, που τους παρακολουθούσε από απόσταση. *Δεν έπρεπε να του το πει, ο μπάσταρδος!* Και μπάσταρδος όντως ήταν, στην κυριολεξία, συνειδητοποίησε ο Αντιβασιλέας.)

«Τι συμβαίνει, Βασιληά μου;» ρώτησε, αμέσως, ένας στρατιώτης, ενώ όλοι οι πολεμιστές μέσα στο δωμάτιο είχαν ξεσπαθώσει.

«Πατέρα;» έκανε η Έρμελ, που είχε σηκωθεί όρθια.

«Σκέψου το ήρεμα, πρώτα, Βένγκριλ,» είπε ο Πόνκιμ στον Μονάρχη του Νότιου Σαραόλν. «Είναι αλήθεια.» Και πήγε, πάλι, προς την έξοδο.

«Πού πας;» του φώναξε ο Φερχ, εξοργισμένος και απορώντας με το τι είχε συμβεί. «Πρέπει να υπογράψεις τη συμφωνία!»

«Αύριο, θα επιστρέψω,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Ή και αργότερα σήμερα, αν το επιθυμεί ο Βασιληάς σας.» Ύστερα, έφυγε.

«Πατέρα, τι σου είπε;» ρώτησε η Έρμελ.

«Τίποτα,» απάντησε ο Βένγκριλ· «δε μου είπε τίποτα!» Και έφυγε κι εκείνος από τη μεγάλη αίθουσα, αλλά από άλλη πόρτα, που οδηγούσε προς το προσωπικό του δωμάτιο.

Τι κάνω, τώρα; αναρωτήθηκε ο Σόλμορχ. *Να πάω να του μιλήσω; Και τι να του πω; Ότι τόσο καιρό το ήξερα και είχα αποφασίσει να του το κρύψω;* Καλύτερα να παρίστανε τον ανήξερο, επομένως.

Είδε την Έρμελ να κατευθύνεται προς την πόρτα απ' όπου είχε βγει ο πατέρας της, και της φώναξε να περιμένει.

«Κατάλαβες τι έγινε;» τον ρώτησε η Πριγκίπισσα.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Αλλά άσε εμένα να του μιλήσω πρώτα, εντάξει;»

*

Πριν έρθει ο στρατός από την Όρφαλχ, το δωμάτιο αυτό ανήκε στον διοικητή του φρουρίου, όμως τώρα εκείνος το είχε παραχωρήσει στον Βασιληά Βένγκριλ. Επρόκειτο για ένα οικοδόμημα από πέτρες, λάσπη, και ξύλα, πρόχειρα τοποθετημένα το ένα επάνω στο άλλο, γιατί, ύστερα από την καταστροφή που είχαν προκαλέσει οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος, δεν υπήρχε χρόνος για να κατασκευαστεί κάτι αρτιότερο.

Ο Σόλμορχ στάθηκε μπροστά στην ξύλινη πόρτα, η οποία ήταν «καλοκαιρινή», αν θα μπορούσε κανείς να την αποκαλέσει έτσι· γιατί, όταν έπιανε ο Χειμώνας, ο ένοικος του δωματίου, αναμφίβολα,

θα χρειαζόταν κάτι πολύ πιο στέρεο και χωρίς τρύπες και χαρακιές, για να μην παγώσει ζωντανός.

Ο Αντιβασιλέας χτύπησε. «Βένγκριλ, είσαι μέσα;»

Δεν άκουσε απάντηση, όμως στ'αφτιά του ήρθαν τα βήματα του φίλου του, και ύστερα, η κακοφτιαγμένη πόρτα άνοιξε. Το πρόσωπο του Βασιληά έδειχνε καθαρά πόσο ταραγμένος ήταν. Κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του Σόλμορχ, για να δει αν βρίσκονταν κι άλλοι μαζί του. Όταν διαπίστωσε πως είχε έρθει μόνος, τον προσκάλεσε να περάσει.

Ο ευγενής του Οίκου των Έχμελθ μπήκε στο μικρό δωμάτιο, το οποίο περιείχε ένα πέτρινο τζάκι, σβηστό επί του παρόντος, ένα ξύλινο κρεβάτι που όχι για βασιληά αλλά ούτε για απλό στρατιώτη δεν ήταν καλό, και ένα γραφείο.

«Τι σε απασχολεί, φίλε μου;» ρώτησε. «Τι σου είπε ο Πόνκιμ το οποίο σε ανησύχησε τόσο;» Και πρόσθεσε νοερά: *Δε μ'άρεσε που σου έκρυψα πράγματα, μα, τότε, δε μπορούσα να κάνω αλλιώς. Κι ακόμα και τώρα μ'ενοχλεί που δε σου μιλάω ευθέως.*

Ο Βένγκριλ βάδισε αργά και κάθισε στο κρεβάτι. «Δε θα το πιστέψεις, Σόλμορχ… Δεν έχει νόημα να σ'το πω, γιατί δε θα το πιστέψεις…»

Ο ευγενής κάθισε στην καρέκλα του γραφείου, η οποία έτριξε, κάνοντάς τον ν'ανησυχήσει προς στιγμή ότι πιθανώς να διαλυόταν από κάτω του. «Αν τ'ακούσω από τα χείλη σου, θα το πιστέψω,» αποκρίθηκε. «Ποτέ δε σε είχα για ψεύτη, φίλε μου.» *Εγώ είμαι πολύ καλύτερος ψεύτης από εσένα· αυτό είναι σίγουρο. Πολύ καλύτερος στο να κρατώ μυστικά.*

Ο Βένγκριλ αναστέναξε. «Ο Πόνκιμ ίσως να προσπαθεί να με μπερδέψει, να με κάνει να αισθανθώ πράγματα γι'αυτόν τα οποία, μα τα Πνεύματα, δεν αισθάνομαι –και δεν *μπορώ* να αισθανθώ! Μου είπε ότι… ότι είναι γιος μου, δικός μου και της Χόλκραδ.» Ύψωσε το βλέμμα, για να κοιτάξει το πρόσωπο του Σόλμορχ.

Να παριστάνω τον έκπληκτο; Τον ταραγμένο; αναρωτήθηκε εκείνος. *Πώς θα αντιδρούσα, αν δεν το ήξερα;* Κούνησε το κεφάλι. «Αποκλείεται, φίλε μου. Είναι ψέμα.»

«Είναι; Με παρότρυνε να ρωτήσω τη Χόλκραδ.»

«Η Χόλκραδ δεν είν'εδώ, Βένγκριλ.»

«Αλλά, σύντομα, θα έρθει από το Άργκανθικ. Και σκοπεύω να τη ρωτήσω. Πρέπει να μάθω γιατί μου το έκρυψε τόσα χρόνια… Και δεν καταλαβαίνω πώς ο Πόνκιμ βρέθηκε μακριά της. Πώς… Ή, μήπως, είναι κι εκείνη αναμιγμένη στην πλεκτάνη εναντίον μου;»

«Δεν το νομίζω αυτό,» είπε ο Σόλμορχ. «Μας έχει βοηθήσει πολύ, μέχρι στιγμής. Πράγμα που αποδεικνύει ότι ο Πόνκιμ ψεύδεται. Αν ήταν γιος της, η Χόλκραδ δε θα τον είχε κοντά της; Τι έγινε; τον έδιωξε; Γιατί;»

Ο Βένγκριλ δεν απάντησε.

«Βλέπεις, λοιπόν; Προσπαθεί να σε εξαπατήσει.»

«Κι αν ρωτήσω τη Χόλκραδ και μου πει ότι, ναι, ο Πόνκιμ είναι γιος της;»

«Θα πρότεινα να *μην* τη ρωτήσεις,» είπε ο Σόλμορχ.

«Τότε, ποτέ δε θα μάθω.»

Και θα είναι καλύτερα για σένα. «Απλά, θα την ταράξεις κι εκείνη. Αποκλείεται ο Πόνκιμ να είναι παιδί της.»

Ο Βένγκριλ σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, βαδίζοντας μέσα στο στενό δωμάτιο. «Μα, τότε, γιατί να μου το πει; Θα το ριψοκινδύνευε να ρωτήσω τη Χόλκραδ κι εκείνη να μου απαντήσει αρνητικά;»

«Δεν μπορώ να ξέρω τι έχει στο μυαλό του· πάντως, σίγουρα, θα είναι κάτι διαβολικό.» *Πανάθεμά σε, Πόνκιμ! Βρήκες την κατάλληλη ώρα να το αποκαλύψεις ετούτο…*

«Όχι, Σόλμορχ,» είπε ο Βένγκριλ, σταματώντας να κάνει πέρα-δώθε. «Θα ρωτήσω τη Χόλκραδ, μόλις επιστρέψει από το Άργκανθικ.»

Δεν μπορώ να πω τίποτα, τώρα, για να του αλλάξω γνώμη, σκέφτηκε ο ευγενής, μελαγχολικά.

*

Το άλλο πρωί, ο Πόνκιμ πήγε, πάλι, στη μεγάλη αίθουσα του συνοριακού φρουρίου, όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένοι ο Βασιληάς Βένγκριλ και οι σύμβουλοί του. Ύστερα από τους τυπικούς χαιρετισμούς, κάθισε στη θέση του και δέχτηκε το χαρτί της συμφωνίας από τον Άρχοντα Φερχ. Εν τω μεταξύ, κοίταξε το πρόσωπο του πατέρα του, προσπαθώντας να διακρίνει τη διάθεσή του.

Είναι προβληματισμένος, συμπέρανε. *Μ'ατενίζει με επιφύλαξη και σκεπτικισμό. Είναι προφανές πως πιστεύει ότι του λέω ψέματα.* Ο Πόνκιμ ήταν βέβαιος ότι, μετά από τούτη τη συνάντηση, ο Βένγκριλ θα του ζητούσε να μιλήσουν ξανά, ιδιαιτέρως.

Όμως, επί του παρόντος, ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν έστρεψε την προσοχή του στη συμφωνία και τη διάβασε προσεκτικά. Όταν τελείωσε, είπε στον Φερχ: «Τα βρίσκω όλα εντάξει, Άρχοντά μου.» Και, παίρνοντας την πένα από το μελανοδοχείο, υπέγραψε και τα δύο αντίγραφα που είχαν ετοιμαστεί.

Ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα και σταύρωσε τα χέρια εμπρός του. «Υπάρχει κάτι ακόμα που θα επιθυμούσατε να συζητήσουμε, ή τούτη η συγκέντρωση λύεται και μπορώ να επιστρέψω στην πρωτεύουσά μου;»

Σιγή έπεσε, για λίγο, προτού ο Φερχ πει: «Δε νομίζω ότι υπάρχει τίποτ'άλλο, Βασιληά Πόνκιμ… εκτός κι αν εσύ θέλεις, πάλι, να αποκαλύψεις κάποιο μυστικό στο μονάρχη μας.»

«Τέρμα τα μυστικά, Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε εκείνος, υπομειδιώντας.

Όμως ο Βένγκριλ είπε: «Εγώ, ωστόσο, θα επιθυμούσα να μιλήσουμε, ξανά, στο δωμάτιό μου.»

«Πολύ καλά, Βασιληά Βένγκριλ,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Βασιληά μου,» είπε ο Φερχ, «θα θέλατε κάποιοι να βρίσκονται κοντά σας;»

«Όχι,» απάντησε εκείνος. «Κανένας δε χρειάζεται να είναι κοντά μου, αυτή τη φορά. Δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας.» Και σηκώθηκε από την καρέκλα του.

Ο Πόνκιμ τον ακολούθησε, έξω απ'τη μεγάλη αίθουσα.

«Σόλμορχ, τι ήταν εκείνο που τον είχε ταράξει χτες;» ρώτησε η Έρμελ. «Τι του είπε ο Σφετεριστής;»

Η Τάθβιλ έριξε ένα βλέμμα στον Αντιβασιλέα, ο οποίος της είχε μιλήσει το προηγούμενο βράδυ για την κουβέντα του με τον Βένγκριλ, και η Βαρονέσα αντιλαμβανόταν σε πόσο δύσκολη –και λεπτή– θέση βρισκόταν ο αγαπημένος της. Η ίδια του είχε προτείνει να μην αποκαλύψει τίποτα σε κανέναν –και ιδιαίτερα στην Έρμελ–, εκτός κι αν ο Βένγκριλ αποφάσιζε να αποκαλύψει το μυστικό, οπότε θα ήταν άλλο θέμα…

Ο Σόλμορχ καθάρισε το λαιμό του. «Δε γνωρίζω,» αποκρίθηκε.

Η Έρμελ δεν τον πίστεψε. «Και τι κουβεντιάζατε τόση ώρα, μέσα στο δωμάτιό του;» απαίτησε.

«…Διάφορα θέματα του Βασιλείου.»

«Γιατί δε μου λες την αλήθεια, Σόλμορχ; Τι του είπε ο Πόνκιμ; Είναι τόσο τρομερό; Γιατί, αν είναι, δεν πρέπει κι εμείς να το μάθουμε;»

«Έρμελ…» είπε ο Σόλμορχ, «δεν είναι τίποτα σπουδαίο, αλλιώς ο Βένγκριλ θα μας το είχε αποκαλύψει–»

«Αν δεν είναι τίποτα σπουδαίο, τότε γιατί τώρα θέλει να μιλήσει, πάλι, με το Σφετεριστή;»

Ο ευγενής της οικογένειας των Έχμελθ κούνησε το κεφάλι. «Δεν ξέρω.»

Η Έρμελ σηκώθηκε, απότομα, από τη θέση της κι έφυγε από τη μεγάλη αίθουσα.

«Σόλμορχ,» είπε ο Φερχ, «μπορείς, τουλάχιστον, να μας πεις *ένα* πράγμα; Αυτό το μυστικό… είναι επικίνδυνο για εμάς; Για το Βασίλειο;»

«Δε νομίζω.»

Ο Φερχ δε μπορούσε να καταλάβει αν ο Σόλμορχ έλεγε αλήθεια ή ψέματα. Η απόκρισή του δημιουργούσε πιο πολλά ερωτηματικά απ'ό,τι έδινε απαντήσεις.

Ο Άρχοντας της Όρφαλχ στράφηκε στους Μαγκραθμέλιους πρέσβεις. «Να υποθέσω πως ούτε κι εσείς γνωρίζετε τίποτα περί του θέματος;»

«Δούκα μου,» είπε ο Νοτμέλγκθορ, καπνίζοντας το τσιμπούκι του, «προφανώς, πρόκειται για κάποια προσωπική υπόθεση μεταξύ του Βασιληά μας και του δικού σας· και η θέση μας δεν είναι να μπλεκόμαστε στις προσωπικές τους υποθέσεις.»

Ο Φερχ κοίταξε, τέλος, τον Μόρβον, αλλά, αμέσως, σκέφτηκε ότι ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού, ακόμα κι αν γνώριζε κάτι, σίγουρα θα αρνιόταν να το αποκαλύψει. *Άραγε,* αναρωτήθηκε ο Άρχοντας της Όρφαλχ, *ξέρουν όλοι για τούτο το μυστικό, εκτός από μένα;* Η σκέψη αυτή τον έκανε να νιώθει άβολα.

*

«Δε μπορώ να σε πιστέψω, Πόνκιμ,» είπε ο Βένγκριλ, όταν κι οι δυο τους βρίσκονταν στο δωμάτιό του. «Υπάρχουν πολλά κενά σ'αυτό που υποστηρίζεις.»

Ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν κάθισε στην καρέκλα του γραφείου. «Είμαι πρόθυμος να σου λύσω όλες σου τις απορίες, πατέρα.»

«Μη μ'αποκαλείς έτσι!» τον προειδοποίησε ο Βένγκριλ, γρυλίζοντας. «Ακόμα κι αν είμαι ο βιολογικός σου πατέρας, δεν έχει σημασία πλέον, τι λες κι εσύ;»

«Περιμένω ν'ακούσω τις ερωτήσεις σου,» δήλωσε, ήρεμα, ο Πόνκιμ.

Ο Βένγκριλ δεν είχε καθίσει πουθενά ακόμα. «Γιατί η Χόλκραδ δε σε κράτησε μαζί της;»

«Η μητέρα μου είχε άλλες… ασχολίες, έτσι με άφησε στους Ντρούβτεκ, μια φυλή βαρβάρων, βόρεια του Σαραόλν.»

Ο Βένγκριλ ένευσε. «Ναι, τους ξέρω. Έχω ταξιδέψει εκεί. Όμως κι εσύ, προφανώς, τους ξέρεις· θα ήταν εύκολο να βγάλεις μια τέτοια φανταστική ιστορία, Πόνκιμ!»

«Δεν είναι ιστορία. Ρώτα και τη μητέρα μου.»

(Η Έρμελ πλησίασε το δωμάτιο του πατέρα της, από την πίσω μεριά, όσο πιο κρυφά μπορούσε. Το μικρό οικοδόμημα ήταν τόσο κακοφτιαγμένο που είχε τρύπες, πράγμα το οποίο η Πριγκίπισσα μπορούσε εύκολα να διακρίνει. Πλησίασε μία απ'αυτές και κοίταξε μέσα, για να δει τον πατέρα της όρθιο και το Σφετεριστή καθισμένο στην καρέκλα του γραφείου. Προσπάθησε ν'ακούσει τα όσα έλεγαν, ενώ χαλάρωνε, ξανά, το ξιφίδιο μέσα στο θηκάρι του μηρού της.)

«Δεν είναι εδώ,» είπε ο Βένγκριλ.

«Δε θα επιστρέψει απ'το Άργκανθικ; Ρώτα την τότε.»

«Θα τη ρωτήσω, Πόνκιμ.»

«Ωραία. Νομίζω πως θα σου πει την αλήθεια. Όμως, ακόμα κι αν αποφασίσει να σου την κρύψει, κοίτα τη στα μάτια· θα καταλάβεις το ψέμα.»

«Το δικό σου ψέμα, πάντως, δεν είμαι βέβαιος αν μπορώ να το καταλάβω,» δήλωσε ο Βένγκριλ.

«Επειδή *δεν* είναι ψέμα. Συνέχισε, όμως, με τις ερωτήσεις σου και θα το διαπιστώσεις.»

(*Μα, για τι πράγμα συζητούν;* απόρησε η Έρμελ.)

«Ας πούμε πως είναι αλήθεια ότι σε άφησε στους Ντρούβτεκ· γιατί δε μου είπε ποτέ τίποτα για σένα;»

«Γιατί το ήξερε ότι θα με αναγνώριζες, κι αυτό θα προκαλούσε αναταραχή στο Βασίλειο.»

(Τώρα, η Έρμελ αισθανόταν *τελείως* μπερδεμένη.)

«Ανοησίες!» μούγκρισε ο Βένγκριλ.

«Πώς νομίζεις ότι θα δέχονταν όλοι τον μπάσταρδο γιο μιας περιπλανώμενης μάγισσας; Ή, μήπως, θα έκανες τη Χόλκραδ Βασίλισσά σου; Αυτό πιστεύεις ότι θα το δέχονταν;»

(*Ποιος μπάσταρδος γιος; Ο Πόνκιμ;* Η Έρμελ αισθάνθηκε ένα σύγκρυο να τη διαπερνά, καθώς *νόμιζε* πως άρχιζε να καταλαβαίνει *–αλλά μπορεί να κάνω και λάθος!* –δεν ήθελε να το πιστέψει· δε μπορούσε νάταν αλήθεια!…)

Ο Βένγκριλ κούνησε το κεφάλι. *Έχει δίκιο,* σκέφτηκε: *δε θα το δέχονταν. Όλοι θα με αποθάρρυναν από το να παντρευτώ τη Χόλκραδ, θα μου το* απαγόρευαν, *ουσιαστικά. Όμως, και πάλι, τα πράγματα είναι παράξενα.* «Και μετά, τι έγινε; Πώς έφυγες από τους Ντρούβτεκ και πώς κατέληξες στο Σαραόλν ως διπλωμάτης μου;»

«Το ξέρεις πώς κατέληξα βασιλικός σου διπλωμάτης.»

«Μα δεν ξέρω τι προηγήθηκε. Πες μου, λοιπόν!»

«Κάποιος με πήρε από το χωριό των Ντρούβτεκ…» Ο Πόνκιμ προσπάθησε να θυμηθεί τον *κάποιο,* αλλά δε μπορούσε, γιατί ήταν ο εξόριστος στη Λήθη δάσκαλός του. Πάντως, μπορούσε να θυμηθεί τον τρόμο των βαρβάρων, όταν τον αντίκρισαν. *Αλλά δεν είναι δυνατόν να τα εξηγήσω τούτα στον Βένγκριλ, όχι όταν δε θυμάμαι την όψη του…* «Με πήρε με απάτη. Ένας ισχυρός μάγος, που με δίδαξε.» Πιο καλά να έφτιαχνε ορισμένες λεπτομέρειες, παρά να φαινόταν μη-αληθής η διήγησή του. «Σε ένα κρυφό μέρος, έναν ναό στα βουνά της Μάγκραθμελ. Με έκανε σοφό πέραν της ηλικίας μου. Μου είπε ότι είχα… πολλές δυνατότητες.»

Ο Βένγκριλ τον κοίταζε ερευνητικά. «Πόσο χρονών είσαι, Πόνκιμ; Δε μπορεί να είσαι γιος μου· είσαι πολύ μεγάλος!»

(*Ω Πνεύματα…* σκέφτηκε η Έρμελ. *Είναι στ'αλήθεια γιος του! Αδελφός μου, ετεροθαλής!*)

«Δεν ξέρεις τίποτα για τα Πνεύματα, πατέρα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Έχουν τη δύναμη ν'αλλοιώνουν την εμφάνιση. Είμαι νεότερος απ'όσο φαίνομαι.»

«Εύκολος τρόπος για να καλύψεις ένα ψέμα.»

«Μπορείς να ρωτήσεις και τη μητέρα, αν επιθυμείς. Να συνεχίσω, τώρα;»

Ο Βένγκριλ κατένευσε.

«Ο δάσκαλός μου με έμαθε πολλά και διάφορα πράγματα, όχι μόνο τη μαγεία των Πνευμάτων: με δίδαξε την τέχνη της διπλωματίας» – *και της απάτης,* πρόσθεσε νοερά–, «τους νόμους του Σαραόλν, αλλά και άλλων χωρών, πολλές από τις γλώσσες και τις διαλέκτους του Άρμπεναρκ, και, για να μη χρονοτριβώ, με μόρφωσε γενικά. Μετά, έφυγα και ήρθα στο Βασίλειό σου, όπου δεν ήταν καθόλου δύσκολο για εμένα να γοητέψω και να παντρευτώ τη Σελμίρα, την κόρη του βασιλικού σου διπλωμάτη, Βαρόνου Νάσκβελ.»

«Ναι,» είπε ο Βένγκριλ, «θυμάμαι το γάμο σας. Εγώ τον είχα ευλογήσει.»

«Όταν ο Νάσκβελ πέθανε, με προτίμησες για να τον αντικαταστήσω.»

Λάθος μου, προφανώς… «Πώς πέθανε; Τον σκότωσες;»

«Αρρώστησε, όπως γνωρίζεις,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ· αλλά σκέφτηκε: *Τα Πνεύματα τον αρρώστησαν.*

«Και η Σελμίρα, αργότερα, τρελάθηκε,» είπε ο Βένγκριλ, συνοφρυωμένος. «Είσαι μάγος, Πόνκιμ· εσύ τους εξολόθρευσες και τους δύο: δε με κοροϊδεύεις, πλέον.»

Κι εσύ, πατέρα, έχεις γίνει πιο… ευφυής από παλιά. «Μπορείς να πιστεύεις ό,τι επιθυμείς γι'αυτό το ζήτημα. Εγώ σου είπα την ιστορία μου, πάντως. Τι λες, λοιπόν, τώρα; Είναι αληθινή ή όχι;»

*

«Κυρία μου, τι κάνετε εκεί;»

Η Έρμελ γύρισε, αιφνιδιασμένη. Ένας στρατιώτης στεκόταν μπροστά της, ο οποίος, μόλις την αναγνώρισε, βλεφάρισε –το ίδιο αιφνιδιασμένος μ'εκείνη, τώρα– και υποκλίθηκε, λέγοντας: «Πριγκίπισσά μου…»

«Πήγαινε,» τον πρόσταξε η Έρμελ, προσπαθώντας να συνέλθει από όσα είχε ακούσει τον πατέρα της και το Σφετεριστή να κουβεντιάζουν. *Γιος του… Αδελφός μου… Αδελφός μου…*

«Πριγκίπισσά μου, είστε καλά; Θα επιθυμούσατε, μήπως, να ειδοποιήσω το Βασιληά;…» Βρισκόταν σε αμηχανία που την είχε πιάσει να κατασκοπεύει μέσα στο μικρό οικοδόμημα το οποίο αποτελούσε δωμάτιο για τον πατερά της.

«Όχι,» είπε η Έρμελ, επιτακτικά. «Τώρα, *πήγαινε,* και μην αναφέρεις σε κανέναν ότι με είδες. Εντάξει;» Έβγαλε ένα αργυρό δαχτυλίδι από το χέρι της και του το έδωσε. «Πήγαινε.»

Ο στρατιώτης το πήρε, χαμογελώντας. «Ευχαριστώ, Υψηλοτάτη,» αποκρίθηκε. «Ποτέ δε σας είδα.» Έφυγε, βιαστικά.

*

Ο Βένγκριλ δεν απάντησε στην ερώτηση του Πόνκιμ· αντ'αυτού, είπε: «Γιατί ήρθες στο Βασίλειό μου; Απλά για να το καταστρέψεις; Επειδή η Χόλκραδ δεν είχε αναφέρει τίποτα σε μένα;»

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Όμως ήμουν προορισμένος για μεγάλα πράγματα. Ο δάσκαλός μου ήταν προφήτης, και μου το είχε πει. Τώρα, η Βόρεια Γη βρίσκεται στα χέρια μου· έχω το Κέντρο Σταθερότητας, στο παλάτι της Μάρβαθ.» Δεν ήταν βέβαιος αν ο Βένγκριλ ήξερε πως εκείνο το «Κέντρο Σταθερότητας» ήταν ψεύτικο, μα αποφάσισε να μιλήσει έτσι, αν μη τι άλλο για να μάθει αν ο πατέρας του γνώριζε την αλήθεια ή όχι, αν η Χόλκραδ τού είχε αποκαλύψει, τουλάχιστον, αυτό. Γιατί μονάχα ο ίδιος, η μητέρα του, η Σαντέ'ενθιν, η Αλζάρα, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή, ο Κράντμον, ο Φάλμαριν, και ο παλιός Κύριος του Πύργου του Φτερού γνώριζαν,

και οι τέσσερις τελευταίοι ήταν νεκροί, ή χαμένοι στα όνειρα, στην περίπτωση του Φάλμαριν.

«Δε μπορεί να είσαι τόσο τρελός, ώστε να σκέφτεσαι να πειράξεις το Φτερό του Φοίνικα,» είπε ο Βένγκριλ.

Αα, επομένως δεν ξέρει… «Μπορεί και να το κάνω, αν κάποτε δω πως όλα είναι χαμένα για εμένα.»

Τα λόγια του ανησύχησαν τον Βένγκριλ, μα δεν είπε τίποτα σχετικά μ'αυτό. «Οι Μαγκραθμέλιοι γιατί σ'ακολουθούν; Και γιατί σε θεωρούν 'Εκλεκτό';»

«Έκανα φιλίες, τον καιρό που πέρασα στη Μάγκραθμελ,» εξήγησε ο Πόνκιμ.

«Αυτό είναι κάπως αόριστο.»

(Η Έρμελ άρχισε, πάλι, να παρακολουθεί την κουβέντα τους, από την τρύπα του πρόχειρου χτίσματος.)

«Δε θα ήθελα να σε περιπλέξω με λεπτομέρειες,» είπε ο Πόνκιμ. *Ειδικά όταν κι εγώ ο ίδιος είμαι μπερδεμένος!* πρόσθεσε νοερά. *Πρέπει να μάθω περισσότερα για το δάσκαλό μου. Πρέπει να μάθω περισσότερα για την προφητεία του. Κοσμοκράτορας της Βόρειας Γης, είχε πει ότι θα γινόμουν, αλλ'αυτό δεν έχει ακόμα πραγματοποιηθεί. Τι εννοούσε; Ή, μήπως, έκανε λάθος, τελικά; Είχε κάνει και σ'άλλα πράγματα λάθος* –κάπου μέσα του το ήξερε–, *μα δε μπορώ να θυμηθώ, τώρα… Χίλιες κατάρες! Δεν έπρεπε ποτέ να τον είχα στείλει στη Λήθη! Θα τρελαθώ…*

«Εντάξει, Πόνκιμ,» είπε ο Βένγκριλ, καθώς καθόταν στο κρεβάτι, συλλογισμένος. «Όπως επιθυμείς. Αλλά θα ρωτήσω τη Χόλκραδ,» τόνισε· «μην έχεις καμία αμφιβολία γι'αυτό.»

«Μα, *θέλω* να τη ρωτήσεις,» αποκρίθηκε εκείνος, και σηκώθηκε από την καρέκλα του γραφείου, πηγαίνοντας στην πόρτα και πιάνοντας το ασταθές πόμολο.

«Πόνκιμ. Μια τελευταία ερώτηση…»

Ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν περίμενε.

«Γιατί μου τα αποκάλυψες όλα αυτά τώρα;»

«Ένιωσα πως ήταν η κατάλληλη στιγμή.» *Η κατάλληλη στιγμή για να βεβαιωθώ για την αποφυγή του πολέμου. Για να προσθέσω έναν ακόμα παράγοντα προς την αποτροπή του.* Άνοιξε την πόρτα και βγήκε. *Αλλιώς, ίσως να ήταν καλύτερα ποτέ να μην είχες μάθει.*

*

Η Έρμελ σταμάτησε να κρυφοκοιτάζει κι άρχισε να περιπλανιέται άσκοπα μέσα στο μισοφτιαγμένο φρούριο, πηγαίνοντας, ύστερα, προς τον καταυλισμό των Νότιων Σαραολνιανών. Οι σκέψεις της ήταν μπερδεμένες. Τι άλλαζε τώρα; αναρωτιόταν. Τι άλλαζε που ο Πόνκιμ ήταν ετεροθαλής της αδελφός; Άλλαζε τίποτα; Έπαυε να είναι ο Εχθρός; Έπαυε να είναι ο Σφετεριστής της Μάρβαθ; Έπαυε να είναι ο Εκλεκτός των δαιμονανθρώπων; Έπαυε να είναι ο δαιμονόφιλος προδότης του Σαραόλν;

Όχι, όχι, όχι! Ποτέ δε θα πάψει να είναι αυτά τα πράγματα. Και ούτε ο πατέρας πρέπει ν'αλλάξει γνώμη γι'αυτόν. Είναι ο εχθρός του, ο χειρότερός του *εχθρός! Δεν πρέπει να το ξεχάσει. Δε θα τον* αφήσω *να το ξεχάσει!*

«Πριγκίπισσα!»

Η Έρμελ είδε τη Μπόρνεφ να την πλησιάζει. Η πορφυρομάλλα πολεμίστρια είχε τα μαλλιά της δεμένα αλογοουρά, και ήταν ντυμένη με φαρδύ, μπεζ παντελόνι, πέτσινα σανδάλια, και γαλάζιο στηθόδεσμο. Στο δεξί της χέρι κρατούσε ένα μακρύ τόξο, και στον ώμο της ήταν περασμένη χιαστί μια φαρέτρα με βέλη. Ιδρώτας την έλουζε· σημάδι ότι εκπαιδευόταν.

«Τελείωσε το συμβούλιο;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Έρμελ.

«Όλα εντάξει;»

«Ναι. Νάρθω κι εγώ για τοξοβολία;»

Η Μπόρνεφ μειδίασε. «Αυτό ήθελα να σου προτείνω.»

Η Έρμελ την ακολούθησε.

Κεφάλαιο Εξηκοστό-Έκτο

Το Σαραόλν είναι ο Φύλακας της Ανατολής, ο Φρουρός των Πυλών της Δαιμονιακής Δύσης· και ο θρόνος του Βασιλείου αποδέχεται μονάχα κύρη με βασιλικό αίμα στις φλέβες: τους άλλους τούς απορρίπτει ωσάν από δική του βούληση.

—αρχαίο Σαραολνιανό απόφθεγμα

Ο Σόλμορχ περνούσε τις ημέρες του κοντά στο λιμάνι, καθισμένος στη σκιά των ερειπίων ενός από τα χτίρια που είχαν γκρεμιστεί λόγω των σεισμών της Άνοιξης, πολλά από τα οποία είχαν ανοικοδομηθεί και χρησιμοποιούνταν, πάλι, κανονικά, όμως το συγκεκριμένο είχε αφεθεί στη μοίρα του, στον θαλασσινό άνεμο (που όταν ερχόταν, τώρα μέσα στο Καλοκαίρι, θεωρείτο ευλογημένος και Πνευματόσταλτος), και στους απόρους. Ο ευγενής της οικογένειας των Έχμελθ είχε δώσει ένα μικρό βαλάντιο με αργύρια σε όλους τους άστεγους που είχε βρει εκεί, την πρώτη φορά που είχε έρθει, και τώρα, ο αριθμός τους είχε μειωθεί. Ο Σόλμορχ έβλεπε γάτους και ποντίκια να κόβουν δρόμο μέσα από τα χαλάσματα, αλλά λίγους ανθρώπους, τουλάχιστον τα πρωινά και τα απογεύματα που σύχναζε σε κείνο το μέρος, γιατί τα βράδια είχε αποφασίσει πως θα ξεκουραζόταν.

Αν έρθει τη νύχτα, δυστυχώς, δε θα προλάβω να την προειδοποιήσω.

«Είσαι τρελός,» του έλεγε η Τάθβιλ. «Κι αν την προειδοποιήσεις, τι διαφορά θα έχει; Σταμάτα να κάθεσαι σ' αυτό το ρημαγμένο σπίτι σαν αλήτης, κι έλα στο παλάτι.»

«Δεν είμαι Αντιβασιλέας, πλέον,» αποκρινόταν ο Σόλμορχ. «Η παρουσία μου δεν είναι αναγκαία εκεί.» Είχε παραιτηθεί από τη θέση

του, παρά τις διαφωνίες του Βένγκριλ, υποστηρίζοντας πως δεν ήταν ανάγκη να διατηρεί έναν τίτλο χωρίς καλό λόγο. «Εξάλλου, ακούω μπόλικες ιστορίες εδώ· μορφώνομαι.»

Και πράγματι, είχε γνωρίσει αρκετούς ναυτικούς κι εμπόρους, οι οποίοι του έφερναν νέα από το Βασίλειο του Ωκεανού και από τη Νότια Γη. Στα νησιά του πρώτου δαιμονάνθρωποι είχαν φτιάξει λημέρια, έλεγαν, και περίμεναν γι'ανυποψίαστους διαβάτες να περάσουν, ή έκαναν πειρατεία, ζυγώνοντας τα μεγάλα σκάφη με μικρές βάρκες, μέσα στη μαύρη νύχτα, και σκαρφαλώνοντας στις κουβέρτες τους, για να κατασφαγιάσουν τα πληρώματα και να λεηλατήσουν τ'αμπάρια. Στη Νότια Γη, από την άλλη, ένας καινούργιος πολιτισμός γεννιόταν –έλεγαν οι ναυτικοί κι οι έμποροι– και ζητούσε όπλα κι εργαλεία απ'το Σαραόλν και το Άργκανθικ, καθώς και ό,τι είχε να προσφέρει το Βασίλειο του Ωκεανού. Οι Νότιοι, ως αντάλλαγμα, έδιναν τα παράξενα πράγματα που φύτρωναν ή ζούσαν, τώρα, στην πατρίδα τους: ζώα που όμοιά τους δεν είχε δει κανείς, και τα οποία πολλοί αποκαλούσαν «τέρατα»· καρπούς με γεύση πικρόγλυκη και διάφορες ιδιότητες, τους οποίους οι αλχημιστές ζητούσαν σαν τρελοί.

Τώρα ήταν απόγευμα, αλλά η κάψα του Υπέρπυρου εξακολουθούσε νάναι τόσο δυνατή όσο το μεσημέρι. Ο Σόλμορχ καθόταν στα πέτρινα σκαλάκια του ερειπίου, μ'ένα πλατύγυρο καπέλο στο κεφάλι, για να κρατά το πρόσωπό του στη σκιά, κι ένα ναυτικό τσιμπούκι στα δόντια, με το οποίο τον είχε προμηθεύσει ένας από τους καπετάνιους που είχε γνωρίσει τελευταία. Ο καπνός που φούμαρε ήταν από το Βασίλειο του Ωκεανού, μυρωδάτος και λιγάκι υπνωτικός. Ο ευγενής ήταν ντυμένος με γκρίζο, υφασμάτινο παντελόνι, χαμηλής ποιότητας, σανδάλια που είχε αγοράσει από έναν πλανόδιο πριν από τρεις ημέρες, και γιλέκο από λαγοτόμαρο. Δεξιά του, ένα σκαλοπάτι πιο πάνω απ'αυτό όπου καθόταν, βρισκόταν μια μεγάλη κούπα με μπίρα, την οποία είχε προμηθευτεί από την τοπική ψαροταβέρνα.

Σημάδι του Ζάρβημ και της Χόλκραδ ακόμα δεν είχε δει, ούτε είχε ακούσει καμια φήμη ότι έρχονταν ή ότι κάτι άσχημο τούς είχε συμβεί στο δρόμο (*τα Πνεύματα να τους φυλάν από κάτι τέτοιο!*). Ο Σόλμορχ είχε αρχίσει ν'αναρωτιέται… διάφορα πράγματα… Όμως τις δυσοίωνες σκέψεις του διέκοψε μια φιγούρα που πήρε το αριστερό του μάτι να ξεχωρίζει μέσα από τον κόσμο στις αποβάθρες και να βαδίζει επάνω στο γλιστερό πλακόστρωτο του λιμανιού. Ήταν η Λίνρικ, μια Ωκεάνια εμπόρισσα, την οποία ο Σόλμορχ είχε γνωρίζει από τις πρώτες ημέρες που καθόταν εδώ, στο ερείπιο (και η οποία, ασφαλώς, είχε αμέσως γοητευθεί από την παρουσία του). Τώρα, ο ευγενής μπορούσε να δει πως η γυναίκα βαστούσε κάτι μεγάλο στην αγκαλιά της, κάτι σκεπασμένο με δέρμα. Ήταν ψηλή και κοκαλιάρα, ενώ σπαστά, μακριά μαλλιά έπεφταν στους ώμους της, έχοντας εκείνο το ιδιαίτερο καστανό χρώμα που μπορούν να διαθέτουν μόνο οι Ωκεάνιες. Μια φαρδιά, μπεζ πουκάμισα την έντυνε, με τα μανίκια διπλωμένα ως τον αγκώνα, ενώ στο κάτω μέρος του σώματός της φορούσε μια κοντή, μπλε βράκα και σκονισμένες μπότες που δεν έφταναν το γόνατο. Στα μαλλιά της ήταν δεμένο ένα γαλάζιο μαντίλι με κίτρινα ψαράκια.

«Επέστρεψες κιόλας από τη Θέρληχ;» τη ρώτησε ο Σόλμορχ, όταν πλησίασε.

«Οι άνεμοι ήταν ευνοϊκοί,» αποκρίθηκε η Λίνρικ.

«Όμως, σίγουρα, δεν έρχονται μέχρι εδώ, παρά μονάχα ως ανεπαίσθητες αύρες…»

«Η ξηρά κι ο ήλιος ρουφούν τη δύναμή τους.»

Ο Σόλμορχ μειδίασε, βγάζοντας την πίπα του από τα δόντια κι ακουμπώντας τη ράχη του επάνω στα πέτρινα σκαλοπάτια. «Διόλου απίθανο. Αλλά τι είν'αυτό που κρατάς;»

«Δώρο για σένα,» δήλωσε η Λίνρικ, χαμογελώντας και αποθέτοντάς το στο σκαλοπάτι πλάι του. «Μόλις ήρθε από τη Νότια Γη. Είναι από τα… καινούργια είδη.»

«Ζώο;» έκανε ο Σόλμορχ. «Ζώο είναι εκεί μέσα;» Παραμέρισε το δέρμα, για να κοιτάξει. «Ελπίζω να μη δαγκώνει.» Είδε τα λεπτά κάγκελα ενός κλουβιού, στο εσωτερικό του οποίου φαινόταν μόνο σκοτάδι. Μετά, δύο γυαλιστερά μάτια άνοιξαν –και κάτι πετάχτηκε προς το μέρος του, αγγίζοντάς του το χέρι. Το άγγιγμά του ήταν γλοιώδες. Ο Σόλμορχ έκανε πίσω, αφήνοντας το δέρμα να ξανακαλύψει το κλουβί.

Η Λίνρικ γέλασε.

«Τι διάολο ήταν αυτό;» μούγκρισε ο ευγενής. Σκούπισε το χέρι του επάνω στο παντελόνι. «Τι έκανε;»

«Έχει μακριά γλώσσα,» εξήγησε η εμπόρισσα. «Βγάλε το δέρμα και θα το δεις. Δεν είναι μοχθηρό ζώο.»

Ο Σόλμορχ τράβηξε το δέρμα πάνω απ'το κλουβί, και στο εσωτερικό του αντίκρισε ένα μικρό, σαυροειδές πλάσμα με τρίχωμα. Είχε μακριά ουρά και έξι λεπτά πόδια, με δύο νύχια στο τέλος του καθενός. Το κεφάλι του ήταν κωνοειδές και ο λαιμός του κοντός (σε σχέση με την ουρά του). Άνοιξε το στόμα του, για να πετάξει μια μακριά γλώσσα, η οποία έγλειψε, πάλι, τα δάχτυλα του ευγενή. Μετά, ο Σόλμορχ θα μπορούσε να ορκιστεί ότι το πλάσμα μειδίασε (!).

«Πώς το λένε;» ρώτησε.

«Γλωσσά,» αποκρίθηκε η Λίνρικ.

«Για προφανείς λόγους, υποθέτω…»

Η εμπόρισσα γέλασε. «Ναι. Αλλά μπορείς να του δώσεις και κάποιο δικό σου όνομα. Ξέρεις, το 'γλωσσάς', όσον αφορά τούτο το πλάσμα, είναι όπως λέμε 'σκύλος'…»

«Ναι, το κατάλαβα. Και τι τρώει; Δεν πιστεύω η ανθρώπινη σάρκα να είναι στο καθημερινό του μενού…»

«Έντομα τρώει, κυρίως.»

«Έντομα! Και πού θα του βρίσκω έντομα;»

«Δε χρειάζεται,» είπε η Λίνρικ· «θα τα βρίσκει μόνος του.»

«Αχά… Και τι άλλο τρώει; Δεν μπορεί να τρώει μόνο *έντομα*…»

Η Ωκεάνια ανασήκωσε τους ώμους. «Γιατί όχι;»

«Ξέρω γω;… Μια υπόθεση έκανα.»

Η Λίνρικ φάνηκε σκεπτική· μετά, είπε: «Τρώει κι άλλα πράγματα, νομίζω, αλλά δεν ξέρω τι ακριβώς. Πάντως, συνήθως, τρώει έντομα.»

«Δηλαδή, υπάρχει περίπτωση κανένα βράδυ να μου φάει το αφτί;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Σου είπα, δεν είναι επιθετικό.»

«Χμ… Να το βγάλω από το κλουβί του, επομένως; Ή να το κρατήσω εκεί μέσα;»

Η Λίνρικ κοίταξε τον γλωσσά πίσω απ'τα κάγκελα. «Θα ήταν κρίμα να τον έχεις τον κακομοίρη συνέχεια φυλακισμένο… –Γιαυτό κιόλας σου έφερα τούτο!» Και έβγαλε από την πουκαμίσα της ένα πέτσινο λουρί με κολάρο στο τέλος, αρκετά μικροφτιαγμένο για το λαιμό του νότιου πλάσματος.

«Είσαι απίθανη,» γέλασε ο Σόλμορχ, και το πήρε στα χέρια του.

«Λοιπόν, πώς σου φαίνεται το δώρο μου;» ρώτησε η Λίνρικ.

«Οφείλω να ομολογήσω ότι είμαι βαθύτατα συγκινημένος.»

Η Ωκεάνια εμπόρισσα χαμογέλασε· έσκυψε, τύλιξε τα χέρια της γύρω του, και τον φίλησε ηχηρά στο μάγουλο.

Κάποιος καθάρισε το λαιμό του, επίσης ηχηρά.

Η Λίνρικ και ο Σόλμορχ στράφηκαν. Η Βαρονέσα Τάθβιλ στεκόταν κοντά τους, ντυμένη με ένα μακρύ, λευκό, αμάνικο φόρεμα με σκισίματα στους μηρούς. Τα καστανά της μαλλιά χύνονταν λυτά στους ώμους της.

«Γεια σου, Τάθβιλ,» χαιρέτησε ο ευγενής. «Να σου γνωρίσω τη Λίνρικ, εμπόρισσα από τον Ωκεανό. Λίνρικ, η Βαρονέσα Τάθβιλ.»

«Χαίρω πολύ, Βαρονέσα μου.» Πρότεινε το χέρι της προς το μέρος της Τάθβιλ.

Εκείνη δεν το πήρε. «Παρομοίως,» αποκρίθηκε, σταυρώνοντας τους πήχεις της κάτω απ'τα στήθη. «Σας παράγγειλε ο Σόλμορχ κάποιο εμπόρευμα;»

«Ε; Όχι,» είπε η Λίνρικ. «Απλά, του έφερα ένα δώρο.» Έδειξε το κλουβί με τον γλωσσά. Η Τάθβιλ σούφρωσε τα χείλη, αντικρίζοντας το παράξενο πλάσμα. «Τέλος πάντων, πρέπει να πηγαίνω, τώρα. Σόλμορχ, θα τα ξαναπούμε.»

«Αντίο, Λίνρικ.»

Η εμπόρισσα έφυγε, πηγαίνοντας προς τις αποβάθρες.

«Θα τα *ξαναπείτε*;» έκανε η Τάθβιλ, αγριοκοιτάζοντάς τον. «Πού θα τα ξαναπείτε, Σόλμορχ;»

«Χαλάρωσε,» είπε εκείνος· «είναι, απλά, μια γνωστή.»

Η Τάθβιλ ύψωσε ένα φρύδι. «Πόσο γνωστή;»

Ο Σόλμορχ γέλασε. «Όχι *τόσο* γνωστή όσο φαντάζεσαι!» Έψαξε να βρει την πόρτα του κλουβιού.

«Και τι είναι αυτό το *αηδιαστικό* πλάσμα που σου έφερε;» έκανε η Τάθβιλ. «Ουγκχ!… Θα το πετάξεις στον υπόνομο, έτσι;»

«Γιατί το λες αυτό;» Ο Σόλμορχ βρήκε την πόρτα και τον κρίκο που την κρατούσε κλειστή. «Είναι ένα συμπαθέστατο ζώο, από τα καινούργια είδη της Νότιας Γης.» Έβγαλε τον κρίκο και άνοιξε το κλουβί.

«Σκοπεύεις να ξαμολήσεις αυτό το *τέρας*;»

«Η Λίνρικ είπε πως δεν είναι μοχθηρής φύσεως, Τάθβιλ.» Ο Σόλμορχ έβαλε το χέρι του μέσα στην πόρτα, κάνοντας νόημα, με τα δάχτυλά του, στο πλάσμα να πλησιάσει. Εκείνο άπλωσε τη γλώσσα του και τον έγλειψε· μετά, ζύγωσε, επιφυλακτικά. Ο ευγενής το άρπαξε από το λαιμό και το έβγαλε από το κλουβί, γελώντας. Ο γλωσσάς κλοτσούσε τον αέρα με τα έξι του πόδια. Όμως έμοιαζε, πάλι, να χαμογελά (*εκτός κι αν εγώ έχω αρχίσει να χάνω το νου μου!*).

«Άστο να φύγει, Σόλμορχ,» πρότεινε η Τάθβιλ. «Θα πάει στον υπόνομο.»

«Θα έπρεπε να ντρέπεσαι για τη σκέψη σου,» αποκρίθηκε εκείνος, αστειευόμενος. «Τι δουλειά έχει αυτό το όμορφο ζώο στον υπόνομο; Προφανώς, είναι της ζούγκλας ή της ερήμου, όχι του βόθρου.»

Άφησε τη ναυτική του πίπα επάνω σ'ένα σκαλοπάτι και πέρασε το κολάρο στο λαιμό του πλάσματος. «Γλωσσά, το λένε. Τρώει έντομα, κυρίως.»

«Τι ωραία…» είπε η Τάθβιλ, σαρκαστικά. «Δε φτάνει που έχεις γίνει αλήτης, τώρα έγινες αλήτης με ένα *τέρας* για σύντροφο.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, λοξοκοιτάζοντάς την. «Πράγματι, έχω ένα τέρας για σύντροφο.»

Η Τάθβιλ έπιασε το υπονοούμενο. «Πώς τολμάς;» έκανε.

Ο Σόλμορχ μειδίασε και σηκώθηκε από το σκαλοπάτι. Πέρασε το ένα του χέρι γύρω από τη μέση της και τη φίλησε. «Όμορφο τέρας, όμως,» είπε.

«Είσαι όλο φιλοφρονήσεις,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. Ύστερα, πετάχτηκε πίσω, με μια φωνή.

«Τι έγινε;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Αυτό το πράγμα!» Η Τάθβιλ έδειξε τον γλωσσά, τον οποίο ο ευγενής κρατούσε με το αριστερό του χέρι, σα νάταν ποντικός. «Με *έγλειψε*!» Σήκωσε το δεξί της χέρι και το σκούπισε, βιαστικά, με ένα μαντίλι, που, μετά, πέταξε κάτω από τα σκαλοπάτια του ερειπίου.

«Το γλείψιμό του δεν είναι βλαβερό.»

«Πέταξέ το στη θάλασσα, καλύτερα!»

«Δεν πρόκειται να το πετάξω· ήταν δώρο.»

«Δώρο από αυτή την Ωκεάνια εμπόρισσα!»

«Ναι, γιατί όχι;»

«Καλά,» αναστέναξε η Τάθβιλ. «Αλλά να το κρατάς μακριά μου.»

«Όπως επιθυμείς,» είπε ο Σόλμορχ, βάζοντας τον γλωσσά, ξανά, μέσα στο κλουβί του και περνώντας τον κρίκο ασφαλείας στην πόρτα. «Τι λες, τώρα; Πάμε στο παλάτι; Έτσι κι αλλιώς, δε νομίζω η Χόλκραδ κι ο Ζάρβημ νάρθουν ούτε σήμερα.»

«Α, ναι,» είπε η Τάθβιλ· «ξέχασα να σου πω, μ'όλη τούτη την αναταραχή που προκάλεσε το τέρας σου. Μόλις ήρθαν.»

«Τι!» εξεπλάγη ο Σόλμορχ. «Μα ήμουν εδώ από το πρωί!»

«Δεν ήρθαν το πρωί. Πριν από λίγο ήρθαν, από την ανατολική πύλη.»

«Δηλαδή, ήρθαν μέσω *ξηράς*;» ρώτησε ο ευγενής.

Η Τάθβιλ ένευσε.

«Και γιατί δε μου τόλεγες τόση ώρα;»

«Σου είπα: μ'όλη την αναταραχή το ξέχασα.»

Ο Σόλμορχ ξεφύσησε. «Είσαι πραγματικό τέρας, Τάθβιλ.» Σκέπασε το κλουβί με το κομμάτι δέρματος και το σήκωσε.

*

«Καλωσορίσατε, Άρχοντά μου.» Ο Βένγκριλ αντάλλαξε μια χειραψία με τον Ζάρβημ. «Χόλκραδ.» Έκλινε το κεφάλι του προς το μέρος της μάγισσας. «Καθίστε, παρακαλώ.»

Οι δύο αντιπρόσωποι βάδισαν μέσα στη μεγάλη αίθουσα και κάθισαν στο ξύλινο τραπέζι, όπου ήδη βρίσκονταν ο Σάλβινρ, ο Φερχ, η Τουάθα, και η Πριγκίπισσα Έρμελ. Ο Ζάρβημ κάθισε κοντά στον Δούκα της Χάργκοχ, βγάζοντας το πλατύγυρο καπέλο του και χαιρετώντας τον. Η Χόλκραδ πήρε θέση στ'αριστερά του Άρχοντα Ζάρβημ, χαιρετώντας κι εκείνη τον Σάλβινρ και τους υπόλοιπους βασιλικούς συμβούλους.

«Πώς ήταν η διαμονή σας στο Άργκανθικ, Άρχοντά μου;» ρώτησε ο Φερχ, καθώς ο Βένγκριλ καθόταν στην κορυφή του τραπεζιού και υπηρέτες έφερναν αναψυκτικά.

Ο Ζάρβημ σήκωσε το χυμό ροδάκινου που είχαν τοποθετήσει δίπλα του και ήπιε μια γουλιά. «Αρκετά επεισοδιακή, οφείλω να ομολογήσω,» αποκρίθηκε. «Και, δυστυχώς, τα πράγματα εξελίχθηκαν χειρότερα απ'ό,τι θα προτιμούσαμε.»

«Συνέβη τίποτα τις τελευταίες ημέρες, Άρχοντά μου;» θέλησε να μάθει ο Βένγκριλ. «Εννοώ *αφότου* στείλατε την επιστολή σας σ'εμάς.»

«Όχι,» είπε ο Ζάρβημ, γεμίζοντας το τσιμπούκι του με καπνό και ανάβοντάς το. «Το Συμβούλιο των Αρχόντων διαλύθηκε, και τα μέλη του επέστρεψαν στις έδρες τους. Ο Βασιληάς Κιόλβ ακόμα δεν έχει βρεθεί και η Μινίρα παραμένει Αντιβασίλισσα.»

«Δεν υπάρχει κανένα ίχνος του;» ρώτησε ο Σάλβινρ, παραξενεμένος· γιατί ήξερε πως οι Αργκανθικιανοί είχαν τους καλύτερους κατασκόπους στον Άρμπεναρκ· άλλωστε, αυτό το είχε μάθει και εκ πείρας, με τον Ελμάντρην και τους Παρατηρητές του, οι οποίοι, τώρα, υπηρετούσαν τον αδελφό του ως επίσημοι βασιλικοί κατάσκοποι.

«Φοβάμαι πως όχι,» απάντησε ο Ζάρβημ. «Πράγμα που είναι πολύ δυστυχές, οφείλω να ομολογήσω, διότι δε νομίζω πως η Αντιβασίλισσα μπορεί να ανταποκριθεί επαρκώς στα καθήκοντά της.»

«Γιατί το λέτε αυτό, Άρχοντά μου;» ρώτησε η Δούκισσα Τουάθα.

«Επειδή, αν υπάρχει *ένας* αθώος –με την καλή έννοια– Αργκανθικιανός στο γειτονικό Βασίλειο, αυτή είναι η Μινίρα,» εξήγησε ο Ζάρβημ. «Και το Συμβούλιο ακριβώς αυτό επιθυμεί: έναν μονάρχη τον οποίο να μπορεί εύκολα να ελέγχει. Όμως η Μινίρα δεν επηρεάζεται εύκολα μόνο από το Συμβούλιο· δέχεται και άλλες επιδράσεις, πράγμα που πιθανώς να τη βάλει σε κίνδυνο. Ο θάνατος καραδοκεί παντού στο Άργκανθικ, κρυμμένος σε σκιές, και δεν ξέρεις πότε θα χτυπήσει.»

Ο Σάλβινρ γέλασε. «Ζάρβημ, έχεις αρχίσει να μιλάς σαν Αργκανθικιανός.»

Εκείνος χαμογέλασε πίσω απ'τον καπνό της πίπας του. «Ύστερα από τόσο καιρό στο γειτονικό Βασίλειο,» είπε, «είναι φυσικό να έχω 'κολλήσει' κάποιες συνήθειες, ε; Θα χρειαστεί να κάνω αποτοξίνωση, μάλλον.»

Ο Βασιληάς και οι σύμβουλοί του γέλασαν.

«Η παρέα σας μας έλειψε, Άρχοντά μου,» είπε ο Βένγκριλ. «Είναι ευχάριστο που σας έχουμε ξανά κοντά μας. Όμως απαντήστε μου σε

τούτο: Πιστεύετε πως, επί του παρόντος, υπάρχει ανάγκη να σταλούν κάποιοι άλλοι αντιπρόσωποι στο Άργκανθικ;»

Ο Ζάρβημ ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, καπνίζοντας. «Αυτό είναι ένα λεπτό ζήτημα, Μεγαλειότατε… Χμμ… Καλό θα ήταν να βρίσκονται μερικοί Σαραολνιανοί στη Δρέλιφον, νομίζω, ούτως ώστε τα νέα σχετικά με τη συμμαχία να έρχονται εδώ δίχως καθυστέρηση.»

«Έχεις κάποιους να προτείνεις για μια τέτοια… αποστολή;» ρώτησε ο Σάλβινρ.

«Όχι κάποιους συγκεκριμένους,» είπε ο Ζάρβημ. «Ο Βασιληάς μας ας αποφασίσει. Εγώ εκείνο που θα είχα να προτείνω είναι να σταλούν άνθρωποι που γνωρίζουμε πως έχουν καλές γνώσεις διπλωματίας και κάμποση οξυδέρκεια.»

Ο Βένγκριλ ένευσε, αργά. «Αναμφίβολα, Άρχοντά μου.» Στο νου του ήρθε ένας ευγενής από την Όρφαλχ, ο οποίος τον είχε βοηθήσει αρκετά πριν από μερικούς μήνες, όταν ο μονάρχης ταξίδευε στο Άργκανθικ. Το όνομά του ήταν Ρήφορβελ Τούρζελ. Σίγουρα, έξυπνος και οξυδερκής, και αρκετά καλός στην οποιαδήποτε στρατηγική, επίσης.

*

Ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ διέσχιζαν την αγορά της Όρφαλχ, πηγαίνοντας προς το παλάτι, όταν συνάντησαν την Μάερνομ και τον Τόλριν, οι οποίοι βάδιζαν προς την αντίθετη κατεύθυνση: προς το λιμάνι.

«Χαίρετε, Βαρονέσα μου,» είπε η πολεμίστρια, κάνοντας μια σύντομη υπόκλιση. «Κύριε Σόλμορχ.»

«Πού πηγαίνετε, τώρα;» τους ρώτησε η Τάθβιλ. Τους είχε ξαναδεί σήμερα, όταν ήρθαν στην πόλη, μαζί με τους στρατιώτες τους, τον Ζάρβημ, και τη Χόλκραδ. Τότε, η Μάερνομ ήταν ντυμένη με την αρματωσιά της και με το αναγνωριστικό της διοικήτριας· τώρα,

όμως, φορούσε μια απλή καφέ, αμάνικη τουνίκα, η οποία έφτανε ως τα γόνατά της· στη μέση είχε ζωσμένο ένα σπαθί.

«Να καθίσουμε σε κάποια ταβέρνα,» αποκρίθηκε η ξανθιά πολεμίστρια. «Για βραδινό.»

«Είναι κάπως νωρίς ακόμα, δεν είναι;» είπε η Τάθβιλ.

«Αλλά κι εμείς είμαστε πεινασμένοι απ'το δρόμο, Βαρονέσα μου,» αποκρίθηκε ο Τόλριν.

Η Τάθβιλ μειδίασε. «Καλή όρεξη.»

Χώρισαν, και εκείνη κι ο Σόλμορχ συνέχισαν να βαδίζουν προς το παλάτι της Όρφαλχ, που ορθωνόταν πάνω απ'όλα τα υπόλοιπα χτίρια. Ο ευγενής βαστούσε στα χέρια του το δερματοκαλυμμένο κλουβί με τον γλωσσά, και ήταν ανήσυχος, πράγμα φανερό από την έκφρασή του, καθώς κι από το ότι δεν είχε μιλήσει στον Τόλριν και τη Μάερνομ· συνήθως, ήταν πιο ευγενικός.

«Μην ανησυχείς για τη Χόλκραδ,» του είπε η Τάθβιλ.

«Θα προτιμούσα να την είχα προειδοποιήσει. Και ίσως ακόμα να προφταίνω. Βιάσου!» Προχώρησε γρηγορότερα, περνώντας ανάμεσα από τον κόσμο.

Η Τάθβιλ τάχυνε το βήμα της, για να τον προλάβει. «Ποια διαφορά θα έχει αν την προειδοποιήσεις;»

«Δε θα της έρθει τόσο απότομα. Σίγουρα, δεν περιμένει ότι ο Βένγκριλ θα της μιλήσει για το… το απαγορευμένο ζήτημα! Επιπλέον, Τάθβιλ, η Χόλκραδ ίσως από λάθος να αποκαλύψει στον Βένγκριλ ότι είχαμε συμφωνήσει να του κρύψουμε την αλήθεια.»

«Δεν είναι τόσο ανόητη,» είπε η Τάθβιλ· όμως τα λόγια του ευγενή τής δημιούργησαν μια κάποια αναστάτωση, και δεν πρόσθεσε τίποτ'άλλο. Έτσι κι αλλιώς, ήξερε πως δε θα του άλλαζε γνώμη γι'αυτό το θέμα· ο Σόλμορχ θα μιλούσε στη Χόλκραδ, αν τα κατάφερνε. Και ίσως, τελικά, να μην υπερέβαλε με τις ανησυχίες του.

Έφτασαν στην πύλη του κήπου του παλατιού, και οι στρατιώτες εκεί, αναγνωρίζοντάς τους, τους άνοιξαν για να μπουν. Προτού

περάσουν την κύρια είσοδο του παλατιού, ο Σόλμορχ έδωσε το κλουβί με τον γλωσσά στην Τάθβιλ. Εκείνη, αιφνιδιασμένη από την απότομή του κίνηση, το κράτησε στα χέρια. Ύστερα, όταν συνειδητοποίησε τι είχε συμβεί, είπε:

«Τι κάνεις; Πάρτο!»

«Πήγαινέ το στο δωμάτιό μας, Τάθβιλ,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, φεύγοντας. «Πρέπει να βιαστώ.»

«Σόλμορχ! Έλα πίσω!» φώναξε εκείνη, μα ο ευγενής είχε ήδη απομακρυνθεί πολύ, και η Βαρονέσα δεν ήθελε να γίνει ρεζίλι στους φρουρούς, δυναμώνοντας κι άλλο τη φωνή της ή κυνηγώντας τον. *Θα τον σκοτώσω!* σκέφτηκε. *Θα τον καθαρίσω!* Κοίταξε τριγύρω, και άφησε το δερματοκαλυμμένο κλουβί κοντά στον κορμό ενός δέντρου. *Κανείς δε θα το πειράξει εδώ.* Αλλά, και να το πείραζε, δεν την ενδιέφερε καθόλου! *Ας μην τ'άφηνε σ'εμένα. Εγώ δεν του είπα να μου τ'αφήσει. Του το είπα; Όχι.*

Μπήκε στο παλάτι, κατευθυνόμενη προς το δωμάτιό της, όπου σκόπευε να πλυθεί και ν'αλλάξει. Άλλωστε, ποιος ξέρει τι αρρώστιες μπορεί να κουβαλούσε αυτό το νότιο τέρας… Έπρεπε να πει και στον Σόλμορχ να λουστεί, όταν επέστρεφε.

*

«Σόλμορχ!» είπε ο Βένγκριλ, βλέποντας το φίλο του να μπαίνει στην αίθουσα του θρόνου. «Έλα, κάθισε μαζί μας. Ο Άρχοντας Ζάρβημ και η Χόλκραδ μόλις ήρθαν.»

Ο ευγενής πλησίασε. «Πώς είστε, Άρχοντά μου;» ρώτησε.

«Καλά,» αποκρίθηκε εκείνος. «Τα πράγματα ηρέμησαν στη Δρέλιφον, αφότου εσύ κι η κόρη μου αναχωρήσατε, σαν εσείς να προκαλούσατε όλη την αναστάτωση.» Χαμογέλασε, κι αντάλλαξε μια θερμή χειραψία με τον Σόλμορχ, ο οποίος, ύστερα, στράφηκε στη Χόλκραδ, χαιρετώντας τη με ένα νεύμα του κεφαλιού. Εκείνη ανταποκρίθηκε παρομοίως, υπομειδιώντας.

Ο Σόλμορχ κάθισε. «Λοιπόν, ποιο είναι το θέμα της συζήτησης;» ρώτησε.

«Σκεφτόμαστε ποιους να στείλουμε στο Άργκανθικ ως αντιπροσώπους,» απάντησε ο Φερχ. «Και είχαμε, μάλλον, καταλήξει στον έναν, αν δεχτεί να πάει.»

«Και ποιος είν' αυτός;»

«Ο Ρήφορβελ Τούρζελ.»

«Α, μάλιστα, ο Ρήφορβελ,» είπε ο Σόλμορχ. «Θα υπηρετήσει την πατρίδα του δίχως διαμαρτυρία, υποθέτω.»

«Ωστόσο,» είπε ο Βένγκριλ, «ύστερα απ' όσα έχει προσφέρει, σίγουρα του αξίζει μια ανάπαυλα· δε θα τον εξαναγκάσω να πάει, αν δεν το επιθυμεί κι ο ίδιος.»

«Θα μπορούσα να πάω κι εγώ, άμα υπάρχει έλλειψη–»

«Όχι, εσύ θα μείνεις στη θέση σου, Σόλμορχ. Κι αυτό είναι προσταγή.»

Οι υπόλοιποι μειδίασαν· ο δε Ζάρβημ γέλασε, καθώς κάπνιζε γαλήνια το τσιμπούκι του.

«Πού βρίσκεται η κόρη μου;» ρώτησε.

«Κάπου μέσα στο παλάτι πρέπει να είναι,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Πηγαίνει κάτι στο δωμάτιό μας.»

«Την είδα καθώς ερχόμουν,» είπε ο Ζάρβημ. «Μου είχε φανεί ταραγμένη, για κάποιο λόγο…»

Της Τάθβιλ δεν της άρεσε και τόσο που ο Σόλμορχ περνούσε τις ώρες του στο λιμάνι, περιμένοντας την άφιξη του πατέρα της και της μάγισσας Χόλκραδ. «Μάλλον, κάνεις λάθος. Δεν υπάρχει λόγος για να είναι ταραγμένη. Τα πράγματα πηγαίνουν σχετικά καλά στο Βασίλειο, προς το παρόν. Και δεν προβλέπεται άλλοι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος να παρουσιαστούν, ούτε άλλος Γκόρντλαν.»

Ο Ζάρβημ συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Δε σας έχουμε πει ακόμα τα νέα, Άρχοντά μου,» εξήγησε ο Βένγκριλ, και άρχισε να του αφηγείται την ιστορία με το σφετερισμό του Θρόνου της Όρφαλχ από τον γιο της αείμνηστης Δούκισσας

Άλχα, ενώ ο Σόλμορχ διέκοπτε, πού και πού, για να μιλήσει για τους ακόλουθους του Κακοδαίμονος και πώς εκείνος κι ο Βασιληάς Πόνκιμ τούς κατατρόπωσαν στο ίδιο τους το άντρο.

«Μα τα Πνεύματα,» είπε ο Ζάρβημ σε κάποιο σημείο, «λίγο έλειψε να επιστρέψουμε στην Όρφαλχ και να βρούμε το Βασίλειο σε διάλυση…» Ύστερα, συνέχισε να καπνίζει, ακούγοντας.

Όταν η διήγηση έφτασε στο τέλος της, ο Βένγκριλ είπε: «Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε ιδιαιτέρως, Χόλκραδ;»

Ωωωχχ… σκέφτηκε ο Σόλμορχ. *Άργησα, τελικά…*

Η μάγισσα φάνηκε να παραξενεύεται από το αίτημα του Βασιληά του Σαραόλν, όμως αποκρίθηκε: «Ασφαλώς, Μεγαλειότατε. Τώρα;»

Ο Βένγκριλ ένευσε. «Ναι· έλα μαζί μου.» Σηκώθηκε από την καρέκλα του.

Η Χόλκραδ τον ακολούθησε έξω από την αίθουσα του θρόνου, και ο μονάρχης την οδήγησε στα προσωπικά του διαμερίσματα του παλατιού, δίχως καθυστέρηση.

«Φαίνεται να βιάζεσαι πολύ, Βασιληά μου,» παρατήρησε η μάγισσα, κοιτάζοντας το πρόσωπό του. «Τι σ'ανησυχεί;»

«Θέλω να σου κάνω μια ερώτηση, Χόλκραδ,» είπε εκείνος. «Και θέλω να μου απαντήσεις ειλικρινά.»

«Αν μπορώ…» *Τι συμβαίνει;* αναρωτήθηκε η μάγισσα. *Δεν καταλαβαίνω.* (Ο Βένγκριλ, στη διήγησή του πριν από λίγο, δεν είχε αναφέρει τίποτα για το μυστικό που του είχε αποκαλύψει ο Πόνκιμ· δεν είχε κάνει ούτε καν μία νύξη ότι του είχε αποκαλύψει κάποιο μυστικό· έτσι, η Χόλκραδ δεν μπορούσε να υποθέσει περί τίνος επρόκειτο.)

«*Ειλικρινά,* Χόλκραδ,» επέμεινε ο Βασιληάς. «Θέλω να μου πεις αλήθεια, για μία φορά, τουλάχιστον.»

Το πράγμα γίνεται ολοένα και πιο σοβαρό. Δε θα μου το έλεγε τούτο, αν δεν ήταν σοβαρό. Κι επιπλέον, το πρόσωπό του… Γιατί με κοιτάζουν έτσι τα μάτια του; «Εντάξει. Τι είναι, Βένγκριλ; Τι τρέχει;»

«Ποιος είναι ο Πόνκιμ;»

Τι ερώτηση είναι τούτη; «Ο Πόνκιμ; Δεν ξέρεις ποιος είναι ο Πόνκιμ; Τι… τι εννοείς;» *Μα τους αρχαίους Θεούς όλους, έμαθε την αλήθεια;…*

«Δεν είναι γιος μας;»

Η Χόλκραδ πήρε μια βαθιά ανάσα. *Ποιος του το είπε; Είχαμε συμφωνήσει! Δεν έπρεπε να του το πουν. Ο Σόλμορχ ήταν;–*

«Πες μου, Χόλκραδ!» δυνάμωσε η φωνή του Βένγκριλ. «Είναι γιος μας, ο καταραμένος;»

«Είναι,» αποκρίθηκε η μάγισσα. «Είναι.»

Ο Βένγκριλ ακούμπησε το μέτωπο στη σφιγμένη του γροθιά, κατεβάζοντας το βλέμμα. «Γιατί δε μου το είπες από την αρχή;» Ήταν φανερό ότι προσπαθούσε να κρατήσει τη φωνή του όσο το δυνατόν πιο ήρεμη.

Η Χόλκραδ έγλειψε τα χείλη. «Επειδή…. Βένγκριλ, δε μπορείς να καταλάβεις;»

Το βλέμμα του υψώθηκε και καρφώθηκε επάνω της. Φωτιές οργής είχαν ανάψει στα πράσινά του μάτια. «Όχι, δεν μπορώ να καταλάβω! Θες να μου εξηγήσεις;»

«Βένγκριλ, σε παρακαλώ, ηρέμησε. Δεν… δεν αλλάζει τίποτα, τώρα.»

«Τώρα, όχι, δεν αλλάζει τίποτα, να σε πάρει ο δαίμονας, Χόλκραδ! Αλλά, αν μου το είχες πει *TOTE*, μπορεί και νάχε αλλάξει!»

«Μα, δεν ήξερα ότι το παιδί μας θα κατέληγε… θα γινόταν… Δεν ήξερα ότι θα γινόταν αυτό που έγινε… Όταν μου το είπε, δεν τον πίστεψα… αλλά είναι, όντως, γιος μας, Βένγκριλ. Λυπάμαι…» Η Χόλκραδ ξεροκατάπιε, προσπαθώντας να κάνει τον εαυτό της να μην κλάψει. Δεν το συνήθιζε, και δεν ήταν τώρα η ώρα ν'αρχίσει. Γύρισε απ'την άλλη και βάδισε ως το παράθυρο. «Σε παρακαλώ, Βένγκριλ, πρέπει να με καταλάβεις. Τότε… ήταν βέβαιο ότι δεν μπορούσες να έχεις τον… τον γιο μας. Θα σου προκαλούσε προβλήματα στη βασιλεία σου. Ήσουν προορισμένος να παντρευτείς τη Δήνκα. Τα πράγματα ήταν καθορισμένα για σένα· δεν ήθελα να τα χαλάσω. Και

ούτε μπορούσα να έχω το παιδί η ίδια· η ζωή μου είναι πολύ ασταθής για ένα νεογέννητο. Έτσι, τον άφησα στους Ντρούβτεκ. Αυτοί θα τον φρόντιζαν όπως έπρεπε, θα τον έκαναν δικό τους· θα μεγάλωνε και δε θα μάθαινε τίποτα… Κανενός η ζωή δε θα χαλούσε.»

Μα τα Πνεύματα… σκέφτηκε ο Βένγκριλ, ακούγοντάς τη να μιλά κι αντικρίζοντας τη γυρισμένη της πλάτη. Η Χόλκραδ ακουμπούσε στο περβάζι του παραθύρου, καθώς ο Βάνσπαρχ βούλιαζε προς την Ανατολή· η μορφή της έμοιαζε σκοτεινή, σχεδόν μια σκιά… μια κουρασμένη, κατάκοπη σκιά. *Ο Πόνκιμ δε μου είπε ψέματα ως εδώ. Είναι αλήθεια… αλήθεια… η οποία, τώρα, διασταυρώνεται. Πνεύματα, βοηθήστε με να αντέξω το βάρος… Ο γιος μου διαίρεσε το Βασίλειο, χωρίς να γνωρίζω ποιος ήταν…*

Η μάγισσα συνέχισε: «Μετά, έγινε κάτι που έμαθα χρόνια αργότερα, από τον Πόνκιμ τον ίδιο: Οι Ντρούβτεκ… τον έχασαν. Ή… ή, δεν τον έχασαν· κάποιος τον… τον πήρε.» *Γιατί δε θυμάμαι καλά αυτό το κομμάτι;* αναρωτήθηκε. Νόμιζε ότι ομίχλες είχαν καλύψει τη μνήμη της. *Δεν καταλαβαίνω. Σαν κάτι να μου είναι κρυμμένο… Ξεροκατάπιε. Τι είναι; Τι μου συμβαίνει;* «Δεν ξέρω ποιος, Βένγκριλ· ποτέ δεν έμαθα.» *Αλλά τούτο είναι ψέμα…* νομίζω *ότι είναι ψέμα. Δεν είναι; Θα πρέπει, όμως, ν'αρκεστώ μ'αυτό, για τώρα. Γιατί δε θυμάμαι;* «Πάντως, ο γιος μου πάρθηκε από τους Ντρούβτεκ και, μετά, παρουσιάστηκε ως βασιλικός σου διπλωμάτης, προτού αποκαλύψει τον εαυτό του για εκείνο που πραγματικά ήταν.»

«Γιατί δε μου είπες τίποτα, όταν διασχίζαμε το Άργκανθικ μαζί, Χόλκραδ;»

Η μάγισσα στράφηκε να τον αντικρίσει· τώρα, μερικά δάκρυα γυάλιζαν επάνω στα μάγουλά της. «Δεν υπήρχε λόγος να σε ταράξω, Βένγκριλ. Ο Πόνκιμ ήταν εχθρός σου, ούτως ή άλλως. Δε θ'άλλαζε κάτι· απλά, θα μπερδευόσουν, θα αποπροσανατολιζόσουν–»

«Δεν το ξέρεις αυτό! *Δεν το ξέρεις αυτό!*»

«Καλύτερα να μην το είχες μάθει,» είπε, σιγανά, η Χόλκραδ. «Ποιος σ'το αποκάλυψε; Είχαμε συμφωνήσει αλλιώς.»

Ο Βένγκριλ συνοφρυώθηκε. *Τι!* εξεπλάγη. *Τι λέει, τώρα;* «Ποιοι είχατε συμφωνήσει, Χόλκραδ; Ποιοι;»

Η μάγισσα ακούμπησε την πλάτη της στον τοίχο, δίπλα απ'το παράθυρο. *Τι έκανα, πάλι;* σκέφτηκε. *Δε γνωρίζει γι'αυτό!* Δε γνώριζε για τον όρκο μυστικότητας που είχαν πάρει εκείνη, ο Σόλμορχ, η Τάθβιλ, ο Σάλβινρ και η οικογένειά του, ο Μπάχτον, μερικοί στρατιωτικοί του Σαραόλν, και οι δύο τυχοδιώχτες, Νύχτα και Άνεμος. «Ο Πόνκιμ σ'το είπε, Βένγκριλ;» Η φωνή της ήταν, ακουσίως, αδύναμη.

«Ναι· αλλά τι ήταν αυτό που είπες; Τι είχατε συμφωνήσει; *Ποιοι* είχατε συμφωνήσει;»

«Εγώ… εγώ και ο Πόνκιμ… Του είχα πει να μη σου αποκαλύψει τίποτα. Του το είχα ζητήσει, μα δε μ'άκουσε.»

«Τι περίμενες;» έκανε ο Βένγκριλ. «Ότι θ'άκουγε τη μητέρα του;»

Δόξα τοις Πνεύμασι, σκέφτηκε η Χόλκραδ. *Παραλίγο να τους βάλω όλους σε μπελά. Παραλίγο.* Αισθανόταν ιδρωμένη από πάνω ως κάτω, λες και η ζέστη του Καλοκαιριού να είχε, ξαφνικά, δεκαπλασιαστεί. «Ήμουν ταραγμένη, εκείνη την ώρα,» είπε. «Φυσικά και δεν έπρεπε να το περιμένω. Άλλωστε, επιχείρησε να με σκοτώσει, μετά. Δεν έχει σημασία που είναι γιος μας, Βένγκριλ. Δεν έχει καμία, μα καμία, διαφορά. Είναι ο Πόνκιμ· μην το ξεχνάς.

»Τώρα, αν τελείωσες με τις ερωτήσεις σου, θα ήθελα να φύγω.»

Ο Βένγκριλ αναστέναξε, και κάθισε βαριά σε μια πολυθρόνα. «Πήγαινε, Χόλκραδ, πήγαινε…»

Η μάγισσα βγήκε από τα βασιλικά διαμερίσματα, αλλά δε γύρισε στην αίθουσα του θρόνου. Μάζεψε τα λιγοστά πράγματα που κουβαλούσε μαζί της (η Χόλκραδ πάντα ταξίδευε ελαφριά), πήγε στους στάβλους του παλατιού, πήρε το άλογό της, και έφυγε από την Όρφαλχ, επιστρέφοντας στην παλιά της ζωή, μακριά από βασιληάδες, άρχοντες, στρατιωτικούς, πολιτική, και μηχανορραφίες.

Ο Βένγκριλ, όμως, έμεινε για αρκετή ώρα στο δωμάτιό του, αναλογιζόμενος όλα όσα είχε φέρει ο τελευταίος χρόνος και συμπεραίνοντας πως ούτε η δική του ζωή ούτε η ζωή των υπηκόων του θα ήταν ποτέ ξανά ίδιες, όπως παλιά. Εκείνο που δεν μπορούσε ακόμα να πιστέψει ήταν ότι το παιδί του, υπακούγοντας στο πρόσταγμα της Μεγαλομανίας και της Εξουσίας, ευθυνόταν για όλη την καταστροφή και τη διαίρεση. Αλλά, τουλάχιστον, ένας νόμιμος διάδοχος καθόταν στο Θρόνο του Βόρειου Σαραόλν.

Ο Βένγκριλ γέλασε.

Και μετά, έκλαψε.

Και ο καιρός περνά…

Μήνας Τελόφλογος, 1324 από ιδρύσεως Σαραόλν

1141

Δύο άλογα για να ιππεύσουν εκείνοι, τρία άλογα για τους μισθοφόρους τους, και ένα άλογο για τις αποσκευές· ρούχα ελαφριά, καλοκαιρινά, αλλά και καμια πιο βαριά κάπα, μήπως το βράδυ πιάσει κρύο· από όπλα, ένα σπαθί ο καθένας και ένα ξιφίδιο, για την προσωπική τους ασφάλεια· από πανοπλίες, τίποτα, λόγω της ζέστης, λόγω των κατάλληλα εξοπλισμένων μισθοφόρων, και λόγω της λήξης του πολέμου ανάμεσα στο Βόρειο και στο Νότιο Σαραόλν και της αρχής των εμπορικών σχέσεων μεταξύ τους –εκτός από ληστές, επομένως, δεν είχαν κανέναν να φοβηθούν. Το τελευταίο πράγμα που πήραν ήταν ένα από τα νέα ζώα της Νότιας Γης, ένα σαυροειδές αλλά μαλλιαρό πλάσμα, ονόματι γλωσσάς.

«Τι το θες αυτό το έκτρωμα μαζί σου;» του είπε η Τάθβιλ, όταν τον είδε να βγάζει το πλασματάκι από το κλουβί του και να του περνά το πέτσινο κολάρο στο λαιμό.

«Γιατί να *μην* το θέλω;» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, ρίχνοντας τον γλωσσά μέσα στην τσέπη της τουνίκας του· το νότιο ζώο έβγαλε το κεφάλι από την άκρη της τσέπης και κοίταξε έξω. Τα χείλη του μόρφασαν, σα να χαμογελούσε. Και ο ευγενής είχε συμπεράνει ότι, τελικά, *πρέπει* να ήταν χαμόγελο, γιατί ποτέ δεν είχε δει τον γλωσσά να κάνει αυτό το μορφασμό όταν ήταν δυσαρεστημένος.

«Δε σκέφτηκες ότι μπορεί να τρομάξεις τους δικούς σου;» ρώτησε η Τάθβιλ, δένοντας στη μέση της μια λεπτή ζώνη μαλακού δέρματος, από την οποία κρεμόταν ένα βαλάντιο με νομίσματα.

«Η γιαγιά Μάρβηλ δεν τρομάζει τόσο εύκολα· ούτε κι η αδελφή μου, νομίζω. Έτοιμη;»

Η Βαρονέσα πέρασε άλλη μια ζώνη στη μέση της, αυτή πολύ πιο φαρδιά από την προηγούμενη και φέρουσα δύο θηκάρια, το πρώτο μεγάλο, για το σπαθί της Τάθβιλ, και το δεύτερο μικρό, για το ξιφίδιο. «Ναι.»

Ήταν αυγή, όταν βγήκαν από το παλάτι της Όρφαλχ, έχοντας χαιρετήσει τον Βένγκριλ και τους υπόλοιπους αποβραδίς. Ο Λούντρινχ έριχνε τις πρώτες του ακτίνες μέσα στον κήπο του

Άρχοντα Φερχ, δημιουργώντας μεγάλες σκιές που έμοιαζαν δυσανάλογες με τα δέντρα και τα φυτά. Οι μισθοφόροι του Σόλμορχ και της Τάθβιλ είχαν ξυπνήσει από πιο νωρίς και περίμεναν τους εργοδότες τους, λουσμένοι στο γκρίζο φως της ανατολής, με τα έξι άλογα κοντά τους, σελωμένα και χαλινωμένα, και φορτωμένα με όλα τα απαραίτητα, ειδικά εκείνο που προοριζόταν για να κουβαλήσει τις αποσκευές τους. Οι μισθοφόροι ήταν τρεις γεροδεμένοι άντρες, ντυμένοι με δερμάτινες αρματωσιές· μακριά ξίφη βρίσκονταν θηκαρωμένα στις ζώνες τους, ενώ ασπίδες κρέμονταν από τις σέλες των αλόγων τους. Οι δύο ήταν ξανθοί και ο ένας μελαχρινός, όλοι τους κοντοκουρεμένοι· ο μελαχρινός διέθετε και γένια, ενώ οι άλλοι είχαν φρεσκοξυριστεί.

«Καλημέρα, κύριε Σόλμορχ, Βαρονέσα Τάθβιλ,» χαιρέτησε ο ένας από τους ξανθούς, που ονομαζόταν Κόρναλθορ.

«Καλημέρα,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, και η Τάθβιλ τον μιμήθηκε.

Ο μισθοφόρος που ονομαζόταν Ζάργκαλ έδωσε στον ευγενή τα χαλινάρια του αλόγου του, και εκείνος ανέβηκε στη σέλα, με μια σβέλτη κίνηση. Ο άλλος μισθοφόρος (ο μελαχρινός), που τον έλεγαν Μάρντλοντ, έδωσε τα χαλινάρια του δεύτερου αλόγου στη Βαρονέσα, η οποία τον ευχαρίστησε και καβαλίκεψε το ζώο, όπως ο Σόλμορχ. Οι στρατιώτες ανέβηκαν τελευταίοι στα υποζύγιά τους, και ο Κόρναλθορ έδεσε το άλογο που μετέφερε τις αποσκευές στο δικό του. Προχώρησαν ως την έξοδο του κήπου και οι φύλακες εκεί τους άνοιξαν, για να περάσουν.

Ο Σόλμορχ, η Τάθβιλ, και οι συνοδοί τους διέσχισαν τους πλακόστρωτους, στενούς δρόμους της Όρφαλχ και βγήκαν από τη βόρεια πύλη της πόλης, παίρνοντας τη δυτική δημοσιά, που οδηγούσε στη Μάρβαθ. Ο ευγενής έριξε μια ματιά στον γλωσσά, του οποίου το κεφάλι προεξείχε από την τσέπη της τουνίκα του. Το νότιο πλάσμα έμοιαζε να κοιτάζει το περιβάλλον με ενθουσιασμό· τα ματάκια του ανοιγόκλειναν, παρατηρητικά.

Στην αρχή, ο δρόμος ήταν άδειος, εκτός από καμια έφιππη περιπολία που αντίκριζαν από απόσταση· όμως, καθώς πλησίαζε το μεσημέρι και οι ήλιοι σκαρφάλωναν στον ουρανό, συνάντησαν το κάρο ενός Μαγκραθμέλιου εμπόρου που ερχόταν από τα βόρεια, με τη συνοδεία δύο ένοπλων φρουρών. Ο δαιμονάνθρωπος μετέφερε άχυρα και τσουβάλια με σιτάρι. Χαιρέτησε τον Σόλμορχ και την Τάθβιλ φιλικά, λέγοντας «Καλημέρα» στην Κοινή Γλώσσα, και μιλώντας την αρκετά καλά.

«Καλημέρα,» του αποκρίθηκε ο ευγενής. «Τα Πνεύματα μαζί σου, έμπορα.»

Τα μάτια του Μαγκραθμέλιου γούρλωσαν, προς στιγμή, αλλά, ύστερα, χαμογέλασε και τους κούνησε το χέρι σε αποχαιρετισμό, καθώς περνούσε από δίπλα τους. Οι προκαταλήψεις των δαιμονανθρώπων σχετικά με τα Πνεύματα, φυσικά, δεν τους είχαν εγκαταλείψει. Ο Σόλμορχ το ήξερε αυτό, και επίτηδες είχε χαιρετίσει έτσι, όχι για να προσβάλει τον έμπορο, μα για να του δείξει πως οι άνθρωποι δεν είχαν αλλάξει τις συνήθειες τους.

«Είσαι ευδιάθετος, βλέπω,» σχολίασε η Τάθβιλ, λοξοκοιτάζοντάς τον.

«Αφού η οικογένειά μου είναι καλά, δεν έχω λόγο να μην είμαι ευδιάθετος, Τάθβιλ,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. Πριν από κάποιες ημέρες, είχε στείλει επιστολή στην έπαυλη των Έχμελθ, και η γιαγιά Μάρβηλ τού είχε απαντήσει, ισχυριζόμενη πως ο πόλεμος δεν τους είχε αγγίξει πολύ, πράγμα για το οποίο ευχαριστούσε τα Πνεύματα. Όταν ερχόταν, θα του έλεγε περισσότερα. Έτσι, ο Σόλμορχ είχε αποφασίσει πως ήταν καιρός να επισκεφτεί την οικογένειά του, τώρα με την παύση του πολέμου και την αρχή του εμπορίου.

Η Βαρονέσα βαριαναστέναξε.

«Τι έχεις;» τη ρώτησε ο ευγενής.

«Τίποτα… απλά σκεφτόμουνα, ξέρεις, για τα μέρη μου. Αναρωτιέμαι ποιος τώρα να άρχει εκεί, αντί για μένα. Ποτέ δε θα επιστρέψω στη Βαρονία μου, Σόλμορχ.» Η Τάθβιλ γνώριζε πως, για

να επιστρέψει, θα έπρεπε να δηλώσει υποταγή στον Πόνκιμ, πράγμα που δε σκόπευε να κάνει.

Ο Σόλμορχ το αντιλαμβανόταν αυτό. Απάντησε: «Κάπου, σ'ένα φιλοσοφικό βιβλίο, είχα διαβάσει–»

«Εσύ και τα φιλοσοφικά σου βιβλία!»

Γέλασε. «Θέλεις ν'ακούσεις;»

«Υποθέτω ότι θα *έχει* κάποια σχέση με τη Βαρονία μου, έτσι;» είπε η Τάθβιλ.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, «αλλιώς δε θα το ανέφερα. Είχα διαβάσει το εξής, λοιπόν: ότι για τα πράγματα που μπορούμε ν'αλλάξουμε, δεν υπάρχει λόγος να στενοχωριόμαστε, αφού κάποτε θ'αλλάξουν· ενώ, από την άλλη, για τα πράγματα που *δεν* μπορούμε ν'αλλάξουμε, πάλι, δε χρειάζεται να στενοχωριόμαστε, γιατί, αφού ούτως ή άλλως δεν αλλάζουν, ποιος ο λόγος να στενοχωριέται κανείς;»

«Και η απώλεια της Βαρονίας μου πού κατατάσσεται; στα πράγματα που αλλάζουν ή στα πράγματα που δεν αλλάζουν;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Σε όποιο απ'τα δύο κι αν κατατάσσεται, δεν υπάρχει λόγος να στενοχωριέσαι· αυτή είναι η ουσία.»

«Σωστά, αλλά εσύ πού θα την κατέτασσες, Σόλμορχ;»

«Κοίτα, και τα δύο είναι πιθανά. Εξαρτάται από το πότε θα επιτεθούμε στο Βόρειο Σαραόλν κι αν θα φτάσουμε ως τη Βαρονία σου.»

«Πιστεύεις ότι ο Βένγκριλ, τώρα, θα επιτεθεί;»

«Σίγουρα, όχι αμέσως,» είπε ο Σόλμορχ. «Και καλά κάνει. Ο λαός μας έχει ανάγκη από ανασυγκρότηση· και χρειαζόμαστε και χρήματα, για να διεξάγουμε πόλεμο, αλλά το βασιλικό θησαυροφυλάκιο είναι σχεδόν άδειο. Ας ελπίσουμε ότι το εμπόριο θα μας βοηθήσει ν'αυξήσουμε τα χρηματικά μας διαθέσιμα. Δεν εμπλέκεσαι σε πόλεμο, άμα δεν είσαι, τουλάχιστον, βέβαιος ότι μπορείς να πληρώσεις τους στρατιώτες σου, τους εξοπλισμούς, και

τις προμήθειες. Για να μην αναφέρω τις υλικές ζημιές που θα γίνουν και που θα πρέπει να επιδιορθωθούν. *Ήδη* έχουμε υλικές ζημιές που πρέπει να επιδιορθώσουμε, εξάλλου, και από την Πολιορκία της Όρφαλχ και από τους ανοιξιάτικους σεισμούς.»

«Κοντολογίς, η απώλεια της Βαρονίας μου εντάσσεται στα πράγματα που δεν αλλάζουν, ε;» είπε η Τάθβιλ, θλιμμένα.

«Όμως, πάλι, δεν υπάρχει λόγος να στενοχωριέσαι, όπως είπαμε.»

Η Βαρονέσα αναστέναξε. «Εμένα μου λες…»

Ο Σόλμορχ μειδίασε, κουνώντας το κεφάλι.

Το μεσημέρι σταμάτησαν κοντά σε ένα σύδεντρο, για να ξεκουράσουν τα άλογα και τους εαυτούς τους. Επιπλέον, δεν ήταν καλό να ταξιδεύει κανείς όταν κι οι δύο ήλιοι βρίσκονταν στο κέντρο τ'ουρανού· το φως τους χτυπούσε στο κεφάλι. Έτσι, ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ κάθισαν κάτω από τη δροσερή σκιά των δέντρων, για να φάνε, ενώ οι μισθοφόροι τους κάθισαν, διακριτικά, λίγο παραπέρα.

Ο ευγενής έβγαλε τον γλωσσά από την τσέπη του, δένοντας το λουρί του επάνω σ'ένα θάμνο. Ύστερα, πήρε ένα μικρό κομμάτι κρέας και το έφερε κοντά στο στόμα του νότιου πλάσματος, το οποίο το δάγκωσε, το μάσησε, και το κατάπιε, χαμογελώντας.

«Πνεύματα… αρχίζω ν'ανακατεύομαι,» είπε η Τάθβιλ.

«Είναι το φαγητό χαλασμένο;» ρώτησε ο Σόλμορχ, υπομειδιώντας.

Η Τάθβιλ αναποδογύρισε τα μάτια. Δάγκωσε ένα ροδάκινο και έστρεψε το βλέμμα της στο δέντρο, κάτω απ'τη σκιά του οποίου κάθονταν.

«Ρωτάω επειδή φοβάμαι μην πάθει τίποτα το ζώο μου…» εξήγησε ο Σόλμορχ, προσπαθώντας να μη γελάσει.

«Έχεις γίνει τελείως αποκρουστικός τύπος,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ.

Ο Σόλμορχ γέλασε, και πέταξε άλλο ένα κομμάτι κρέας στον γλωσσά. «Παραδέξου το, τον έχεις συνηθίσει, πλέον;»

«Αυτό το τέρας; Φυσικά και όχι.»

Ο Σόλμορχ δε μίλησε για λίγο, καθώς έτρωγαν. Ύστερα, είπε: «Αναρωτιέμαι πώς θα είναι το Χειμώνα. Για τον γλωσσά, εννοώ.»

«Δεν έχεις με τίποτα πιο ενδιαφέρον ν'ασχοληθείς;» αποκρίθηκε η Τάθβιλ, που είχε ακουμπήσει την πλάτη της στο δέντρο, χορτασμένη από το φαγητό. Στο δεξί της χέρι βαστούσε ένα φλασκί με νερό και έπινε, πού και πού.

«*Είναι* ενδιαφέρον, νομίζω,» είπε ο Σόλμορχ. «Μην ξεχνάς ότι η Νότια Γη είναι πολύ πιο θερμή από τη Βόρεια. Δεν έχουν χιόνια εκεί. Θα μπορεί να ζήσει ο γλωσσάς με το χιόνι;»

«Λες να πεθάνει;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Θάπρεπε να ντρέπεσαι που το λες μ'αυτό το ύφος…»

«Ποιο ύφος;»

«Σα να *θέλεις* να πεθάνει το κακόμοιρο ζώο.»

«Μα δεν υπάρχει 'σαν',» δήλωσε η Τάθβιλ· «*θέλω* να πεθάνει!»

«Αν δω ότι δεν αντέχει το Χειμώνα, θα το στείλω πίσω, στη Νότια Γη,» είπε ο Σόλμορχ.

«Κι έτσι συμβιβάζομαι.»

*

Το βράδυ έφτασαν στο συνοριακό φρούριο όπου είχαν επιτεθεί οι ακόλουθοι του Κακοδαίμονος πριν από μήνες. Βέβαια, τώρα πλέον, δεν ήταν *συνοριακό*, γιατί τα σύνορα του Νότιου Σαραόλν είχαν μεταφερθεί είκοσι χιλιόμετρα προς τα βόρεια και ένα άλλο φρούριο χτιζόταν εκεί, επί του παρόντος. Ωστόσο, και αυτό είχε διατηρηθεί εδώ, μισοτελειωμένο όπως ήταν, για λόγους επίβλεψης της ευρύτερης περιοχής.

Οι στρατιώτες υποδέχτηκαν τον κύριο Σόλμορχ και τη Βαρονέσα Τάθβιλ, και τους έδωσαν το δωμάτιο του διοικητή για να περάσουν τη νύχτα, όπως το είχαν παραχωρήσει και στον Βασιληά Βένγκριλ, όταν είχε συναντηθεί εδώ με το Σφετεριστή, για τις συνοριακές διαβουλεύσεις. Οι μισθοφόροι του ευγενή και της Βαρονέσας κατασκήνωσαν απέξω, καθισμένοι γύρω από μια αδύναμη φωτιά. Τα άλογα μπήκαν στο στάβλο και ταΐστηκαν με σανό. Η Τάθβιλ είχε

κάποιες διαφωνίες σχετικά με τη διανυκτέρευση του γλωσσά στο δωμάτιό της και του Σόλμορχ («Είναι πολύ στενά εδώ μέσα· θα μας δαγκώσει!» – «Μα, δε δαγκώνει, σ'το έχω ξαναπεί. Δεν είναι σαρκοφάγο.» – «Δε με νοιάζει. Βγάλτο έξω. Μπορεί ν'ανεβεί επάνω μας!»), έτσι εκείνος αναγκάστηκε να τον αφήσει έξω από την πόρτα, δένοντας το λουρί του επάνω στην πετούγια.

Το πρωί ξεκίνησαν, πάλι, με την αυγή. Καθ'οδόν και πριν από το μεσημέρι, συνάντησαν έναν βόρειο άνθρωπο έμπορο που κατέβαινε στο Νότιο Σαραόλν· τον χαιρέτησαν χωρίς να χρονοτριβήσουν, όπως και τον δαιμονάνθρωπο που είχαν συναντήσει την προηγούμενη φορά. Πέρασαν τα σύνορα και βρέθηκαν στο δαιμονοκατακτημένο μέρος του Βασιλείου, όπου οι δαιμονάνθρωποι συζούσαν με τους ανθρώπους, υπό το νόμο του Βασιληά Πόνκιμ. Το πρώτο πράγμα που ο Σόλμορχ κι η Τάθβιλ αντίκρισαν ήταν ένα γκριζόπετρο φρούριο, επάνω στο οποίο στέκονταν Μαγκραθμέλιοι στρατιώτες, που τους παρατηρούσαν, καθώς εκείνοι ταξίδευαν καταμήκος της δημοσιάς. Ωστόσο, κανείς δεν τους σταμάτησε, για να τους κάνει ερωτήσεις ή έλεγχο.

Μάλλον, ο Σφετεριστής δε χρειάζεται ελέγχους, σκέφτηκε η Βαρονέσα. *Έχει τη μαγεία του, για να προφυλάσσει τις περιοχές του.* Και ανατρίχιασε, σκεπτόμενη ότι, ακόμα και τώρα, ο Πόνκιμ ίσως να τους παρακολουθούσε.

Το μεσημέρι σταμάτησαν σε ένα πανδοχείο (λίγο πιο βόρεια από ένα χωριό), μπροστά από το οποίο ήταν σταθμευμένα μερικά κάρα και μια κλειστή άμαξα. Άφησαν τα άλογά τους στο στάβλο και μπήκαν στην τραπεζαρία, όπου βρίσκονταν άλλοι έξι πελάτες. Οι τρεις από αυτούς –δύο άντρες και μια γυναίκα, όλοι άνθρωποι– κάθονταν σε ένα τραπέζι· οι άλλοι δύο ήταν δαιμονάνθρωποι μισθοφόροι, οι οποίοι έπιναν μπίρες και έτρωγαν ψητό γουρούνι· ο τελευταίος θαμώνας ήταν μια Μαγκραθμέλια, που καθόταν μόνη και σιωπηλή. Ο κάπελας ανήκε στο γένος των ανθρώπων, και καλωσόρισε θερμά τον Σόλμορχ και την ομάδα του, ρωτώντας τους

τι θα ήθελαν να φάνε και αν θα επιθυμούσαν να κλείσουν δωμάτια για το βράδυ. Ο ευγενής αποκρίθηκε πως ήθελαν μονάχα φαγητό και όχι δωμάτια· το απόγευμα θα έφευγαν.

«Και πού πηγαίνετε, αν επιτρέπεται, αγαπητοί;» ρώτησε ο ένας από τους δύο άντρες που κάθονταν μαζί με τη γυναίκα, στο πλαϊνό τραπέζι. Ήταν εύσωμος και με μεγάλη κοιλιά· τα μαλλιά του τα είχε μακριά και δεμένα αλογοουρά πίσω απ'το κεφάλι του, ενώ διέθετε μακρύ μουστάκι, που κρεμόταν από τις άκριες του στόματός του, φτάνοντας ως το πέρας του σαγονιού του. Φορούσε φανταχτερά ρούχα, με δυνατά χρώματα: κίτρινο, γαλανό, κόκκινο.

Τι τον νοιάζει πού πηγαίνουμε; αναρωτήθηκε η Τάθβιλ. *Λες νάναι κανένας κατάσκοπος του Πόνκιμ;*

«Βόρεια, προς τη Μάρβαθ,» του απάντησε ο Σόλμορχ.

«Αα,» είπε ο άντρας. «Προς τα κει πηγαίνουμε κι εμείς, αγαπητέ. Τι έχετ' ακούσει, λοιπόν; Τους καλοδέχονται τους διασκεδαστές σ'εκείνα τα μέρη;»

«Δεν έχω πάει στη Μάρβαθ, τον τελευταίο καιρό –μετά από την εισβολή, δηλαδή–, αλλά πιστεύω πως ναι, τώρα που έληξε ο πόλεμος.»

«Αχά…» έκανε ο άντρας, μοιάζοντας συλλογισμένος. Ακούμπησε το παχύ του σαγόνι μέσα στη μεγάλη του χούφτα· τα δάχτυλά του ήταν γεμάτα με δαχτυλίδια, που γυάλιζαν, αλλά ο Σόλμορχ μπορούσε να καταλάβει πως δεν ήταν αξίας, απλά καλογυαλισμένα και φτιαγμένα έτσι ώστε να είναι εντυπωσιακά. «Έτσι λέω κι εγώ, αγαπητέ. Ακόμα κι οι δαίμονες αρέσκονται σε μια καλή παράσταση. Σωστά, παλικάρια μου;» φώναξε στους δύο Μαγκραθμέλιους μισθοφόρους, στην αντικρινή μεριά της τραπεζαρίας.

Οι δαιμονάνθρωποι στράφηκαν, για λίγο, στο μέρος του άντρα, αγριοκοιτάζοντάς τον με αλλόκοσμα μάτια. Ο κάπελας φάνηκε ν'ανησυχεί, αν έκρινε κανείς από την έκφραση του προσώπου του. Ύστερα, οι μισθοφόροι επέστρεψαν, ξανά, στο φαγητό τους, αγνοώντας τον άνθρωπο που τους είχε μιλήσει.

«Τι τρέχει;» ρώτησε εκείνος τον Σόλμορχ. «Δεν καταλαβαίνουν τη γλώσσα, αγαπητέ;»

«Ίσως να μην έχουν διάθεση σήμερα.»

Η Τάθβιλ είχε ήδη αρχίσει να τρώει, και ο ευγενής σκέφτηκε ότι, τώρα, θα ήταν μια καλή στιγμή να τη μιμηθεί, μιας και ήθελε ν'αποφύγει την κουβέντα με τον άγνωστο. Καθώς έτρωγε την κρεατόσουπά του, με το αριστερό μάτι μπορούσε να δει τον παχύ άντρα να μιλά με τη γυναίκα και τον άλλο άντρα που κάθονταν στο τραπέζι του.

Σε λίγο, ο λιγνός διασκεδαστής, που είχε κοντοκομμένα, μαύρα μαλλιά και φορούσε κίτρινο πουκάμισο, είπε: «Ε, κύριος! Τι 'ν' αυτό στην τσέπη σου; Ποντικός;»

«Ποιο; Αυτό;» Ο Σόλμορχ έβγαλε τον γλωσσά από την τσέπη του και τον απόθεσε επάνω στο τραπέζι. «Δεν είναι ποντικός.» (Η Τάθβιλ αισθάνθηκε, ξαφνικά, να χάνει την όρεξή της.) «Είναι από τη Νότια Γη, ένα καινούργιο είδος ζώου.»

«Μπορώ να τ'αγγίξω;» ρώτησε η διασκεδάστρια, μια ψηλή γυναίκα με κόκκινα, σγουρά μαλλιά και μακρύ φόρεμα, γεμάτο μπαλώματα διαφόρων χρωμάτων κι ακόμα περισσότερες τσέπες.

«Φυσικά.»

Σηκώθηκε από τη θέση της κι έκανε ν'αγγίξει τον γλωσσά· εκείνος άπλωσε τη γλώσσα του και της έγλειψε το χέρι. Η γυναίκα γέλασε. «Είναι αστείο. Το πουλάς;»

«Λυπάμαι, δεν είναι για πούλημα,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

«Πού ξέρεις;» είπε η Τάθβιλ. «Η τιμή μπορεί νάναι καλή…»

«Όσο καλή και να είναι, δεν το πουλάω. Ήταν δώρο.»

«Δεν το δίνεις ούτε για δέκα χρυσά νομίσματα;» ρώτησε η διασκεδάστρια.

Ο Σόλμορχ κούνησε το κεφάλι και ξανάβαλε τον γλωσσά στην τσέπη του. «Όχι.» Το νότιο πλάσμα τού έγλειψε τον καρπό.

Η διασκεδάστρια επέστρεψε στην παρέα της.

«Έχασες μια πολύ καλή ευκαιρία,» του είπε η Τάθβιλ, συνεχίζοντας το φαγητό της, τώρα που το «τέρας» είχε εξαφανιστεί από το τραπέζι.

*

Το βράδυ, κοιμήθηκαν στην ύπαιθρο, έχοντας αφήσει πίσω τους το πανδοχείο για πολλά χιλιόμετρα, καθώς επίσης και τους διασκεδαστές με τη σκεπαστή τους άμαξα. Τα άλογα της ομάδας του Σόλμορχ ήταν πολύ πιο γρήγορα από το αργοκίνητο τροχοφόρο. Τώρα, καθώς τα τέσσερα φεγγάρια του Άρμπεναρκ βρίσκονταν στον ουρανό, ο ευγενής και η Βαρονέσα είχαν στήσει μία μικρή σκηνή και ξαπλώσει μέσα, ενώ οι μισθοφόροι τους κάθονταν απέξω, γύρω από μία φωτιά, παίζοντας πεσσούς και φωνασκώντας. Ο γλωσσάς ήταν, επίσης, απέξω (η Τάθβιλ δε θα τον ανεχόταν με τίποτα στο εσωτερικό της σκηνής, οπότε ο Σόλμορχ δεν είχε ούτε καν ρωτήσει), δεμένος στα κλαδιά ενός θάμνου.

«Σόλμορχ, μετά από την έπαυλή σου…»

«Τι;»

«Τι θάλεγες να πάμε στη Βαρονία μου;»

«Δε νομίζω ότι υπάρχει πρόβλημα –και δεν εννοώ μ'εμένα· εννοώ με τον Πόνκιμ και τους δικούς του. Αλλά θέλεις, πραγματικά, να πας εκεί, Τάθβιλ;»

«Το λες επειδή δε θα την ξαναπάρουμε ποτέ;»

«Το λέω αναρωτούμενος αν θα σου φτιάξει τη διάθεση ή αν θα σ'τη χαλάσει περισσότερο.»

«Δεν ξέρω· απλά, θέλω να τη δω για μια τελευταία φορά. Ήταν το σπίτι μου, για τόσα χρόνια… Και θα επιθυμούσα, επίσης, να μάθω ποιος άρχει, τώρα, εκεί και τι γίνεται γενικά σ'εκείνους τους τόπους.»

Το πρωί, ανέβηκαν στ'άλογά τους και συνέχισαν το δρόμο βόρεια. Καθώς ταξίδευαν, οι αγροικίες πύκνωναν γύρω τους, γιατί έφταναν

ολοένα και πιο κοντά στη Μάρβαθ. Πολλά από τα οικοδομήματα παρατήρησαν πως ήταν γκρεμισμένα από τους ανοιξιάτικους σεισμούς, όμως, γενικότερα, δε φαινόταν να υπάρχει πρόβλημα στην περιοχή, αφού, προφανώς, πολλά από τα γκρεμισμένα είχαν ανοικοδομηθεί. Από απόσταση, μπορούσαν να δουν βοσκούς να βόσκουν τα πρόβατά τους σε ψηλά σημεία του εδάφους, ενώ στέκονταν όρθιοι, βιγλίζοντας τη δημοσιά και τους ταξιδιώτες που περνούσαν από εκεί –δηλαδή, το Σόλμορχ και την ομάδα του. Τα χωράφια, δεξιά κι αριστερά από το λιθόστρωτο δρόμο, ήταν θερισμένα, με τα κομμένα στάχυα να αποτελούν τροφή για τα λιγοστά ζώα που γυρόφερναν μέσα τους. Κοντά σε μια λίμνη, είδαν ένα μεγάλο πλήθος πτηνών να έχει συγκεντρωθεί, για να πιει νερό, ενώ δύο δαιμονάνθρωποι κάθονταν επάνω σ'ένα βράχο, μοιάζοντας να βρίσκονται σε έντονη συζήτηση.

Το μεσημέρι, ο Σόλμορχ έκανε νόημα να σταματήσουν κι έδειξε μια πάροδο της κεντρικής δημοσιάς, η οποία ήταν επίσης λιθόστρωτη και περιστοιχισμένη από ψηλές λεύκες και κυπαρίσσια. «Απο δώ πηγαίνουμε για την έπαυλη των Έχμελθ,» είπε. «Αλλά ας ξεκουράσουμε τα ζώα μας, πρώτα.» Μπορούσε ν'ακούσει τις λαχανιασμένες ανάσες των αλόγων και να μυρίσει τον ιδρώτα τους.

«Εκείνη η λίμνη που περάσαμε ήταν καλό σημείο, για να πιουν νερό,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Και δεν είναι πολύ μακριά· περίπου, ένα χιλιόμετρο, αν δεν κάνω λάθος. Θα μπορούσαμε να επιστρέψουμε σχετικά γρήγορα.»

Ο Σόλμορχ κατένευσε. Έτσι, έστρεψαν τ'άλογά τους προς τα νότια και κάλπασαν. Οι δαιμονάνθρωποι ακόμα εκεί βρίσκονταν, καθισμένοι στο βράχο, αν και τώρα η συζήτησή τους ήταν ηπίων τόνων. Βλέποντας, μάλιστα, τους ανθρώπους να έρχονται, σταμάτησαν να μιλούν εντελώς, παρατηρώντας τους. Στον Σόλμορχ οι δύο Μαγκραθμέλιοι έμοιαζαν με χωρικούς ή εργάτες, γιατί δεν είχαν ούτε όπλα, ώστε να μπορεί να τους αποκαλέσει μισθοφόρους, ούτε ήταν ντυμένοι πλούσια, ώστε να μπορεί να τους πει ευγενείς.

Εκείνος και η ομάδα του κατέβηκαν από τ' άλογά τους και πήγαν τα ζώα στη λίμνη, για να πιουν νερό. Τα πτηνά που ήταν εκεί πέταξαν, για να προσγειωθούν σε άλλο σημείο της όχθης και να συνεχίσουν τη σύναξή τους.

«Καλό μεσημέρι,» χαιρέτησε ο Σόλμορχ τους δαιμονανθρώπους.

«*Καλό μεσημέρι, ταξιδιώτη,*» αποκρίθηκε ο ένας απ' αυτούς, μιλώντας σπαστά την Κοινή.

Ο Σόλμορχ, η Τάθβιλ, και οι μισθοφόροι τους κάθισαν στη σκιά των δέντρων που βρίσκονταν γύρω από τη λίμνη, ακούγοντας το ξερό χορτάρι να τρίζει από κάτω τους. Έφαγαν από τις προμήθειές τους και ξεκουράστηκαν, μέχρι οι ήλιοι να φύγουν από το κέντρο του ουρανού, ώστε να μπορούν να συνεχίσουν το ταξίδι τους χωρίς να ζαλίζονται από τις ηλιακές ακτίνες.

«Είναι μακριά η έπαυλή σας;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο ευγενής. «Θα φτάσουμε εκεί πριν από το βράδυ.»

Έχοντας αναπαυθεί, και εκείνοι και τα ζώα τους, έφυγαν από τη λίμνη και ακολούθησαν την πάροδο, ταξιδεύοντας ανάμεσα στα κυπαρίσσια και τις λεύκες που έριχναν μεγάλες σκιές. Προτού φτάσουν στην έπαυλη των Έχμελθ, αντίκρισαν και άλλες επαύλεις, με μεγάλους κήπους και χτίρια αριστοτεχνικά οικοδομημένα και με καλό γούστο. Η Τάθβιλ πάντα ζήλευε αυτές τις περιοχές των περιχώρων της Μάρβαθ. Δεν υπήρχαν τέτοια μέρη στη Βαρονία της· ούτε καν στη Χάργκοχ, πιο βόρεια, όπου κατοικούσε ο Δούκας Σάλβινρ. Η πρωτεύουσα ήταν η καρδιά του Βασιλείου, ο πιο όμορφος τόπος όπου μπορούσε να ταξιδέψει κανείς, και ο πιο καλά προστατευμένος, γιατί μήτε κοντά στα σύνορα του Άργκανθικ βρισκόταν μήτε κοντά στα σύνορα της Μάγκραθμελ· κανείς δεν πίστευε ότι θα ήταν δυνατόν ποτέ να απειληθεί άμεσα από εχθρικές δυνάμεις. *Και τώρα,* σκέφτηκε η Βαρονέσα, *όχι μονάχα απειλήθηκε, μα κατακτήθηκε κιόλας…*

«Αααχ,» αναστέναξε ο Σόλμορχ, τραβώντας τα γκέμια του αλόγου του. «Νόμιζα ότι δε θα ξανάβλεπα ποτέ το σπίτι μου.»

Είχαν φτάσει μπροστά στην καγκελωτή πόρτα του κήπου μιας σχετικά μεγάλης έπαυλης, αν και όχι της μεγαλύτερης που είχε δει η Τάθβιλ μέχρι να βρεθούν εδώ.

Ο Σόλμορχ αφίππευσε κι έκανε νόημα στους άλλους να τον μιμηθούν. Ύστερα, άνοιξε την καγκελόπορτα, η οποία έτριξε παραπονιάρικα, και μπήκε, βαδίζοντας επάνω στο λιθόστρωτο μονοπάτι που περνούσε ανάμεσα από τα φυτά. Αμέσως, γαβγίσματα ακούστηκαν, και δυο μεγάλα σκυλιά φάνηκαν να έρχονται, τρέχοντας. Το ένα ήταν λευκό και μαλλιαρό με ατημέλητο τρίχωμα· το άλλο ήταν μαύρο και έδινε την εντύπωση ενός καλοχτενισμένου ευγενή (στην Τάθβιλ θύμιζε τον φίλο της).

Ο Σόλμορχ γέλασε και γονάτισε, για να πάρει και τα δύο σκυλιά στην αγκαλιά του, καθώς αυτά όρμησαν επάνω του, λες κι ήθελαν να τον κατασπαράξουν. «Χα-χα-χα! Πώς είστε, ρε κοπρίτες;» γέλασε, νιώθοντας ένα παλιό «σπιτικό» συναίσθημα να τον πλημμυρίζει. Ενώ, όμως, χάιδευε το τρίχωμα της λευκής σκύλας, που ονομαζόταν Ληρ, άγγιξε κάτι ασυνήθιστο στα πλευρά της· κοίταξε και είδε ένα τραύμα, το οποίο είχε επουλωθεί, αφήνοντας μια μεγάλη ουλή για ενθύμιο. «Τι είναι, κοπέλα μου; Ποιος σε χτύπησε;» Η Ληρ έβγαλε μια μακριά γλώσσα και του έγλειψε το μάγουλο. Ο Σόλμορχ γέλασε, πάλι.

Ύστερα, μια αντρική φωνή ακούστηκε: «Κύριε Σόλμορχ! Εσείς είστε; Χα-χα! Καλωσορίσατε! Μας λείψατε πολύ, κύριε Σόλμορχ.»

Ο ευγενής σηκώθηκε όρθιος –ενώ τα σκυλιά τρίβονταν επάνω στο παντελόνι του–, για να δει τον ξανθομάλλη κηπουρό (και περιστασιακό εραστή της αδελφής του, όπως είχε ανακαλύψει παλιότερα) να τον πλησιάζει.

«Πώς είσαι, φίλε μου;» του είπε, δίνοντάς του το χέρι.

Εκείνος αντάλλαξε μια χειραψία μαζί του. «Καλά, κύριε Σόλμορχ, καλά. Για εσάς, όμως, είχαμε ανησυχήσει. Δεν ξέραμε και πολλά για

το πού ήσασταν, από τότε που ο πόλεμος ξέσπασε. Είχαμε φοβηθεί. Η αδελφή και η γιαγιά σας θα χαρούν ιδιαιτέρως που θα σας δουν. Αφήστε εμένα να πάρω τα άλογα, να τα πάω στο στάβλο· πηγαίνετε μέσα να τις χαιρετήσετε.»

Ο Σόλμορχ, η Βαρονέσα, και οι μισθοφόροι βάδισαν προς το μεγάλο χτίριο στο κέντρο του κήπου, ενώ τα σκυλιά χοροπηδούσαν δεξιά κι αριστερά τους, γαβγίζοντας. Στην κεντρική είσοδο, ο ευγενής αντίκρισε μια γνώριμη φιγούρα να τον περιμένει, και αγκάλιασε τη γιαγιά Μάρβηλ, φιλώντας τα μάγουλά της και σηκώνοντάς την από το πάτωμα. Δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της.

«Πώς είσαι, αγόρι μου;» του είπε, αγγίζοντας το πρόσωπό του, όταν την άφησε ξανά κάτω. «Μας έλειψες…» Και προς τη Βαρονέσα και τους μισθοφόρους: «Ελάτε μέσα, παρακαλώ. Το σπίτι μας είναι πάντοτε ανοιχτό για τους φίλους του Σόλμορχ.»

«Πού είναι η Βίνμη;» ρώτησε ο ευγενής, καθώς έμπαιναν στο μεγάλο καθιστικό της έπαυλης.

«Θα πάω να τη φωνάξω,» αποκρίθηκε η γιαγιά Μάρβηλ. «Εν τω μεταξύ, καθίστε. Βολευτείτε.» Και προς έναν υπηρέτη: «Φέρτε κάτι στους φιλοξενούμενούς μας να πιουν· κι ετοιμάστε φαγητό για να γευματίσουμε όλοι μαζί.» Ύστερα, έφυγε βιαστικά από το δωμάτιο.

Ο Σόλμορχ κάθισε στον αγαπημένο του καναπέ, μπροστά απ'το τζάκι, όπου τώρα μια μικρή φωτιά έκαιγε, περισσότερο για λόγους διακόσμησης, παρά για να ζεσταίνει το χώρο.

Η Τάθβιλ κάθισε πλάι του, νιώθοντας αμήχανα. Δεν είχε ξανάρθει εδώ, έτσι και το περιβάλλον και οι άνθρωποι τής ήταν άγνωστα.

«Κύριε Σόλμορχ,» είπε ο Κόρναλθορ, «δε θα θέλαμε να ενοχλήσουμε άλλο ετούτη την οικογενειακή συνάντηση. Θα μπορούσαμε να πάμε στον ξενώνα;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο ευγενής. Και είπε σε μία υπηρέτρια: «Νένα, οδήγησε τους κυρίους στον ξενώνα.»

«Μάλιστα, κύριε Σόλμορχ. Και καλωσορίσατε στην έπαυλη.»

«Σ'ευχαριστώ.»

Η υπηρέτρια έκανε νόημα στους μισθοφόρους. «Ελάτε μαζί μου, παρακαλώ, κύριοι.» Εκείνοι την ακολούθησαν, βγαίνοντας από το σαλόνι.

Σε λίγο, η γιαγιά Μάρβηλ επέστρεψε· μαζί της ήταν και μια κοκκινομάλλα κοπέλα, ντυμένη με ελαφρύ, γαλάζιο φόρεμα. Στο πρόσωπό της υπήρχε κάτι το θλιμμένο ή το κουρασμένο ίσως, το οποίο ο Σόλμορχ δεν καταλάβαινε από πού προερχόταν, όμως αμέσως σηκώθηκε όρθιος, μόλις αντίκρισε την αδελφή του. Η Βίνμη χαμογέλασε· πήγε κοντά του και τον αγκάλιασε, φιλώντας τον δυνατά στο μάγουλο, ακουμπώντας το κεφάλι της στον ώμο του, και κλείνοντας τα μάτια. «Σόλμορχ, μας έλειψες,» του ψιθύρισε στ'αφτί. Έκανε πίσω και τον κοίταξε στο πρόσωπο. «Έλεγα ότι δε θα σε ξανάβλεπα.»

«Δεν είσαι *τόσο* τυχερή,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, τσιμπώντας της τη μύτη και γελώντας.

«Ποια είναι η κυρία μαζί σου;» ρώτησε η γιαγιά Μάρβηλ, στρέφοντας το βλέμμα της στην Τάθβιλ, που είχε, επίσης, σηκωθεί όρθια, μην ξέροντας τι άλλο να κάνει.

«Απο δώ η Βαρονέσα Τάθβιλ,» τη σύστησε ο Σόλμορχ.

Η γιαγιά τής έδωσε το χέρι. «Μάρβηλ Έχμελθ, Βαρονέσα μου. Χαίρω πολύ.»

«Παρομοίως, κύρια Μάρβηλ,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ, χαμογελώντας ευγενικά.

«Ελάτε στην τραπεζαρία,» τους προέτρεψε η γιαγιά. «Μου μοιάζετε πεινασμένοι από το δρόμο. Κι επιπλέον, θα ήθελα ν'ακούσω όλα σας τα νέα!»

«Τότε, πρόκειται να το ξενυχτίσουμε,» είπε ο Σόλμορχ.

*

Και πράγματι, ολοκλήρωσαν την ιστορία τους –ή, μάλλον, μία περίληψη αυτής– ύστερα από τα μεσάνυχτα, έχοντας τελειώσει το

φαγητό τους και πίνοντας νερωμένο κρασί, το οποίο ένας υπηρέτης τούς έβαζε στα ποτήρια από μια μεγάλη καράφα.

«Πείτε μου, λοιπόν, τα δικά σας νέα, τώρα,» πρότεινε ο Σόλμορχ. «Τι έγινε εδώ όσο έλειπα;»

Η Βίνμη και η γιαγιά του αλληλοκοιτάχτηκαν. Στο βλέμμα της πρώτης υπήρχε κάτι το παράξενο, που ο ευγενής δεν μπορούσε να προσδιορίσει (*Κάποια στενοχώρια, ίσως; Αλλά γιατί; Τώρα επέστρεψα.*), ενώ η όψη της δεύτερης ήταν προβληματισμένη, σαν να σκεφτόταν αν έπρεπε να αποκαλύψει κάποιο μυστικό.

Η Τάθβιλ επίσης αντιλήφθηκε ότι ο αέρας είχε, ξαφνικά, βαρύνει μέσα στο δωμάτιο, μα δεν είπε τίποτα. Μονάχα παρίστανε ότι κοιτούσε έναν πίνακα, που βρισκόταν κρεμασμένος στον τοίχο, απέναντί της, και απεικόνιζε μια φανταστική σκηνή κυνηγιού: Ένας καβαλάρης καθόταν επάνω σ'ένα ψηλό, μαύρο άτι και κάρφωνε με το δόρυ του έναν τερατώδη αγριόχοιρο με δαιμονικά κέρατα στην πλάτη, ενώ στο υπόβαθρο δύο προσωπάκια ξεχώριζαν μέσα από τη βλάστηση, μοιάζοντας με ξωτικά.

Η γιαγιά Μάρβηλ είπε, μ'έναν αναστεναγμό: «Τίποτα το σπουδαίο. Ανησυχούσαμε για σένα, κυρίως. Κατά τα άλλα, τα πάντα ήταν ήσυχα εδώ… πέραν από την εισβολή στη Μάρβαθ, βέβαια. Ο Σφετεριστής δε μας πείραξε… αν και, φυσικά, έγιναν κάμποσες λεηλασίες και κλεψιές στις τριγυρινές επαύλεις. Για παράδειγμα, η έπαυλη των Σέλμωρθ παραλίγο να καεί, όταν εκείνοι αρνήθηκαν να….» Η γιαγιά άρχισε να διηγείται διάφορα περιστατικά που είχαν συμβεί στα περίχωρα της πρωτεύουσας, κατά την εισβολή των δαιμονανθρώπων. Ωστόσο, ποτέ δεν ανέφερε τίποτα για την έπαυλη των Έχμελθ, σαν αυτή να είχε ανοσία στις λεηλασίες και στις κλεψιές των Μαγκραθμέλιων.

«Τώρα, πλέον, δε γίνονται τέτοια, ελπίζω…» είπε ο Σόλμορχ, όταν η Μάρβηλ σταμάτησε να μιλά, για να πιει μια μεγάλη γουλιά κρασί.

«Όχι,» αποκρίθηκε η γιαγιά. «Ο Βασιληάς Πόνκιμ τιμωρεί αυστηρά εκείνους που διαπράττουν εγκλήματα, είτε είναι άνθρωποι είτε

δαίμονες. Η ζωή άλλαξε εδώ, Σόλμορχ, και ποτέ δε θα γίνει όπως παλιά,» πρόσθεσε, κάπως θλιμμένα. «Είναι ήττα· μη γελιέσαι από τα γλυκά λόγια του καινούργιου Βασιληά για ισότητα ανθρώπων και δαιμόνων. Φυσικά, τα πράγματα θα μπορούσαν νάναι και πολύ χειρότερα, αν δεν ήταν ο Πόνκιμ… Οι Μαγκραθμέλιοι θα μας είχαν αφανίσει· αυτό είναι σίγουρο. Χαίρομαι που, τουλάχιστον, ο Νότος είναι ελεύθερος από δαύτους και διοικείται από τον Βασιληά Βένγκριλ. Εκεί κάτω θα πρέπει να είναι όπως ήταν εδώ πέρα, πριν…»

«Δυστυχώς, δεν είναι έτσι,» είπε ο Σόλμορχ, και ήπιε μια γουλιά κρασί. Στο μυαλό του ακόμα στριφογύριζε ένα ερώτημα: *Τι μου κρύβουν, μα τα Πνεύματα; Κάτι πρέπει να συνέβη στην έπαυλη, και δε θέλουν να μου το πουν…*

*

Ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ λούστηκαν, για να διώξουν τη σκόνη και τον ιδρώτα του ταξιδιού από πάνω τους· και πλησίαζε αυγή, όταν, τελικά, ξάπλωσαν στο μεγάλο κρεβάτι του ευγενή. Η Βαρονέσα τεντώθηκε επάνω στο στρώμα και γύρισε στο πλάι, για να τον κοιτάξει. Ο Σόλμορχ έμοιαζε ν'ατενίζει το ταβάνι, λες και υπήρχε κάτι ενδιαφέρον εκεί. Είχε, μάλιστα, ξεχάσει τον γλωσσά στην πόρτα του σαλονιού, όπου είχε δέσει το λουρί του προτού καθίσουν όλοι να φάνε γύρω από το μεγάλο τραπέζι της γιαγιάς Μάρβηλ. Η Τάθβιλ έκρινε πως τούτο ήταν ασυνήθιστο, γιατί, από τότε που ο φίλος της είχε αποκτήσει αυτό το νότιο, αποκρουστικό πλασματάκι, σχεδόν ποτέ δεν το άφηνε απ'τα μάτια του. Στο δε παλάτι της Όρφαλχ το κρατούσε μέσα στο δωμάτιό τους, παρά τις διαφωνίες της. «Μην κάνεις σαν μικρό παιδί, Τάθβιλ,» της έλεγε. «Είναι μακριά εκεί πέρα, στη γωνία. Κι επιπλέον, βρίσκεται στο εσωτερικό του κλουβιού· δεν πρόκειται να σε δαγκώσει.» Τώρα, όμως, ο Σόλμορχ ήταν σιωπηλός, σαν κάτι πολύ σημαντικό να βρισκόταν στο νου του.

Η Τάθβιλ αλλιώς ήθελε να περάσει τη βραδιά της απόψε, ύστερα από τρεις ημέρες ταξίδι. Τύλιξε το αριστερό της χέρι γύρω απ'τη μέση του και φίλησε το μάγουλό του. Εκείνος αγκάλιασε τους ώμους της, μα δεν έκανε άλλη κίνηση πέρα απ'αυτήν.

«Τι έχεις;» τον ρώτησε.

«Κάτι έχει συμβεί εδώ,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ.

«Πού; στην έπαυλη;»

«Ναι.»

«Εμένα όλα εντάξει μου φαίνονται…»

«Δεν τους ξέρεις όπως τους ξέρω εγώ, Τάθβιλ.»

«Ναι, αλλά και πάλι, δε νομίζω νάγιναν τίποτα λεηλασίες, ε;»

Ο Σόλμορχ γύρισε, για να κοιτάξει το πρόσωπό της. «Πώς σου φάνηκε η αδελφή μου;»

Η Τάθβιλ ανασήκωσε τον έναν ώμο. «Εντάξει… Πώς να μου φανεί, δηλαδή;»

«Δεν ήταν κάπως θλιμμένη;… στενοχωρημένη… φοβισμένη, ίσως…»

«Πόλεμος γινόταν εδώ, Σόλμορχ. Φυσικά είναι όλ'αυτά,» είπε η Βαρονέσα.

«Όμως, τώρα, ο πόλεμος τελείωσε, κι εγώ επέστρεψα. Δε χάρηκε που με είδε;»

«Μην προσβάλλεσαι απ'αυτό–»

«Όχι, δεν προσβάλλομαι,» τη διέκοψε ο Σόλμορχ. «Δεν ήθελα να πω ότι με πρόσβαλε. Ήθελα να πω ότι δεν καταλαβαίνω. Δεν είναι όλα κανονικά εδώ πέρα, Τάθβιλ. Αποκλείεται να είναι.»

«Μίλησέ της αύριο, τότε,» είπε η Τάθβιλ. Πέρασε τα δάχτυλά της μέσα στα μαλλιά του, κάνοντάς τα πίσω. «Ε;»

Ο Σόλμορχ ένευσε, διστακτικά.

«Να κοιμηθούμε; Τι λες;»

Εκείνος ένευσε, πάλι, αμίλητος.

Η Τάθβιλ κόλλησε τα χείλη της επάνω στα δικά του, και τύλιξε το ένα της πόδι γύρω από τη μέση του, τραβώντας τον κοντά της. Ο

Σόλμορχ φίλησε το λαιμό και το μάγουλό της, ενώ της ψιθύρισε στ'αφτί: «*…Να κοιμηθούμε, δεν είπες;…*»

«*…Άλλαξα γνώμη…*»

*

Μια δυνατή κραυγή ξύπνησε τον Σόλμορχ, κάνοντάς τον να πεταχτεί επάνω. Φως έμπαινε από το παράθυρο του δωματίου του. Ήταν πρωί.

«Τι έκανε έτσι;» ρώτησε η Τάθβιλ, που είχε, επίσης, ξυπνήσει.

Άλλο ένα ουρλιαχτό ακούστηκε.

Ο Σόλμορχ σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, βιαστικά, ρίχνοντας μια ρόμπα επάνω του και πηγαίνοντας στην πόρτα.

«Ε, περίμενε!» του φώναξε η Τάθβιλ, που είχε ανησυχήσει μήπως υπήρχε κίνδυνος έξω από το δωμάτιο –ίσως ληστές να είχαν εισβάλει στο σπίτι, ή δαιμονάνθρωποι, ακόλουθοι του Κακοδαίμονος που είχαν γλιτώσει από τη μάχη στο άντρο τους. Κοίταξε τριγύρω· είδε στο πάτωμα το λευκό της μεσοφόρι και το άρπαξε, προσπαθώντας, γρήγορα, να το φορέσει.

Εν τω μεταξύ, ο Σόλμορχ είχε βγει στον διάδρομο, νομίζοντας ότι ήξερε ποιος είχε ουρλιάξει. Αντίκρισε έναν υπηρέτη να τρέχει. «Φύγε,» του είπε, και πλησίασε ο ίδιος την πόρτα του δωματίου της αδελφής του. Την άνοιξε, χωρίς προειδοποίηση. Η Βίνμη ήταν καθιστή επάνω στο κρεβάτι, βαστώντας το σεντόνι στα χέρια της και αγκομαχώντας, ενώ δάκρυα έτρεχαν στο πρόσωπό της. Ο Σόλμορχ πήγε, αμέσως, κοντά της και την αγκάλιασε. «Τι είναι, μικρούλα; Τι είναι;» ρώτησε.

«Ένας εφιάλτης,» αποκρίθηκε εκείνη, «τίποτα παραπάνω.» Και χώθηκε μέσα στην αγκαλιά του, κλαίγοντας.

*

Αφού, τελικά, κατάφερε να ξεμπλέξει από το μεσοφόρι (το οποίο έμοιαζε να ήθελε, επίτηδες, να την καθυστερήσει), η Τάθβιλ βγήκε απ'το δωμάτιο και κοίταξε τριγύρω, ψάχνοντας τον Σόλμορχ. Είδε μια πόρτα ανοιχτή στον διάδρομο και υπέθεσε πως εκεί θα είχε πάει ο φίλος της· όμως, επίσης, αντίκρισε και τη Μάρβηλ να έρχεται, βιαστικά. Η Βαρονέσα, για μια στιγμή, σκέφτηκε να ξαναμπεί στο δωμάτιο, αναλογιζόμενη πώς θα φαινόταν στη γιαγιά του Σόλμορχ, έτσι όπως έτρεχε ημίγυμνη μέσα στο σπίτι. Κοκκίνισε.

Η Μάρβηλ δεν το παρατήρησε, ή δεν έδειξε να το παρατηρεί. «Την άκουσε…» είπε, ξεφυσώντας.

Η Τάθβιλ δεν απάντησε, νιώθοντας τη γλώσσα της διπλωμένη.

«Την άκουσε, δεν την άκουσε να φωνάζει;» ρώτησε, πάλι, η Μάρβηλ.

«Εμ, ναι. Ο Σόλμορχ; Ναι, άκουσε ένα ουρλιαχτό. Μας ξύπνησε,» εξήγησε η Βαρονέσα. «Ποιος φώναζε; Και πού πήγε ο Σόλμορχ; Έφυγε αμέσως.»

Το βλέμμα της Μάρβηλ στράφηκε στην ανοιχτή πόρτα του διαδρόμου. «Θα επιστρέψει σε λίγο,» είπε. «Θα θέλει να μάθει, τώρα…»

«Να μάθει τι, κυρία Μάρβηλ, αν επιτρέπεται;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Θα σου απαντήσει ο ίδιος. Μην τους ενοχλήσεις, σε παρακαλώ.»

«Όπως επιθυμείτε.»

Η γιαγιά Μάρβηλ απομακρύνθηκε, βαδίζοντας αργά μέσα στον διάδρομο.

Η Τάθβιλ δίστασε, για λίγο, νιώθοντας να βρίσκεται ξανά σε αμηχανία· ύστερα, μπήκε στο δωμάτιο, αποφασίζοντας να περιμένει.

*

«Τι είναι, Βίνμη; Κάτι συνέβη εδώ, σωστά; Τι;»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι, ενώ ήταν ακόμα μέσα στην αγκαλιά του. «Όχι, τίποτα…» Έκανε πίσω, σκουπίζοντας τα δάκρυά της. «Ένας εφιάλτης ήταν… ένα όνειρο.»

«Ποτέ δεν είχες τέτοια όνειρα, Βίνμη, τέτοιους εφιάλτες.»

«Ο πόλεμος… Φοβηθήκαμε για σένα. Φοβήθηκα ότι θα σ'έχανα, όπως τον μπαμπά.»

Ο Σόλμορχ παρατήρησε το πρόσωπό της. Δεν έλεγε αλήθεια. «Γιατί μου λες ψέματα; Αν συνέβη κάτι εδώ –και είμαι σίγουρος ότι κάτι συνέβη–, θέλω να το ξέρω. Σε παρακαλώ, Βίνμη, πες μου.»

Εκείνη ξεροκατάπιε, κοίταξε το σεντόνι. «Ω, Σόλμορχ…» Ξάπλωσε. «Δεν ξέρω άμα θα μπορώ ποτέ να κοιμηθώ το ίδιο… Με στοιχειώνει… τα μάγια του, ακόμα με στοιχειώνουν…»

«Τα *μάγια* του! Τα μάγια *ποιανού*;» Είχε ο Πόνκιμ πειράξει την αδελφή του; Ο καταραμένος δαιμονόφιλος είχε πειράξει τη Βίνμη; Γιατί; Με τι σκοπό το είχε κάνει;

«Άκουσέ με, Σόλμορχ. Αλλά μην το πεις αλλού. Το υπόσχεσαι;»

«Το υπόσχομαι.» Πήρε το χέρι της μέσα στα δικά του, το φίλησε. *Ο Πόνκιμ; Όχι, δεν μπορώ να το πιστέψω. Γιατί; Ο Πόνκιμ δε θα έκανε κάτι στη Βίνμη χωρίς λόγο· και τι λόγο θα μπορούσε ποτέ να έχει;*

«Όπως σου είπε η γιαγιά, όταν οι δαιμονάνθρωποι εισέβαλαν, έκαναν διάφορα σε πολλούς. Εμείς ήμασταν τυχεροί: στην αρχή ούτε που μας άγγιξαν. Μετά, όμως, ένας… ένας άρχοντάς τους –κάποιος ευγενής– ήθελε να πάρει την έπαυλή μας, να την επιτάξει, είπε. Δε μπορούσαμε να του αρνηθούμε· μας απείλησε ότι θα έκαιγε τα πάντα. Ο… ο Βασιληάς Πόνκιμ έλειπε, εκείνη την περίοδο· λέγανε πως είχε πάει στη Χάργκοχ, για να κάνει πολιορκία, για να τσακίσει το Δούκα Σάλβινρ και τους υπόλοιπους που του αντιστέκονταν. Έτσι, δεν είχα άλλη επιλογή· έπρεπε να πάω στον Αντιβασιλέα που είχε αφήσει στο θρόνο, έναν άντρα –έναν μάγο– που λέγαν πως ήταν από τον Ωκεανό… τον Κράντμον.»

Ο Κράντμον, σκέφτηκε ο Σόλμορχ, *ο προδότης του Ωκεανού. Ο Σφετεριστής του Κοραλλένιου Θρόνου. Ο πρώην-σύζυγος της*

Βασίλισσας Αάνθα, ο οποίος τη φυλάκισε και, ύστερα, προσπάθησε να τη σκοτώσει.

«Τον παρακάλεσα να κρατήσουμε την έπαυλή μας, να διώξει τον δαιμονικό άρχοντα. Εκείνος… μου φάνηκε πολύ ευγενικός… Μου υποσχέθηκε πως θα έκανε ό,τι μπορούσε, μου ζήτησε να κουβεντιάσουμε ιδιαιτέρως, με κέρασε κρασί… και κάπου εκεί… δε θυμάμαι καλά… το μυαλό μου θόλωσε, Σόλμορχ· με μάγεψε. Και μετά, τον… τον έβλεπα σα Θεό… Τώρα, δεν μπορώ να το πιστέψω πώς το έπαθα τούτο… δεν μπορώ, Σόλμορχ! Οι αναμνήσεις με βασανίζουν. Κάθε νύχτα, με είχε στο κρεβάτι του… το μυαλό μου δε… δε σκεφτόμουνα… δε…» Άρχισε να κλαίει.

Ο Σόλμορχ την πήρε στην αγκαλιά του και την έσφιξε. «Είναι νεκρός, άκουσα,» της ψιθύρισε. «Σκοτώθηκε, όπως του άξιζε. Δε θα σε ξαναπειράξει. Είναι νεκρός.»

«Όμως ακόμα… ακόμα νομίζω ότι κάτι υπάρχει… *μέσα* μου, Σόλμορχ,» είπε η Βίνμη, κάνοντας πίσω, για να κοιτάξει το πρόσωπό του. «Στο μυαλό μου, η μαγεία του παραμένει. Είναι ένα… ένα… σα *φίδι* είναι, Σόλμορχ. Με τρώει… και τη νύχτα ελευθερώνεται· δε μπορώ να το σταματήσω. Με… με τυραννά… Με–»

«Σσς…» Ο Σόλμορχ ακούμπησε το δάχτυλό του στα χείλη της. «Έχεις επισκεφτεί τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού;» τη ρώτησε.

Η Βίνμη κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Τότε, πρέπει να πάμε εκεί, στον Πύργο τους.»

Εκείνη, πάλι, κούνησε το κεφάλι. «Όχι, σε παρακαλώ, όχι…»

«Βίνμη, θα σε βοηθήσουν. Θα διώξουν το 'φίδι' από το κεφάλι σου. Θα σ'ελευθερώσουν απ'τα μάγια του Κράντμον, και θα μπορείς να κοιμηθείς κανονικά. Είμαι σίγουρος ότι θα τα καταφέρουν –τους έχω εμπιστοσύνη.»

Η αδελφή του δε μίλησε· τα δάχτυλά της, που μέχρι στιγμής ήταν σφιγμένα επάνω του, χαλάρωσαν. Το βλέμμα της κατέβηκε και η όψη της έγινε σκεπτική.

«Τι λες, λοιπόν;»

*

«Η αδελφή σου είναι μαγεμένη…; Και ποιος τη μάγεψε;» Στην Τάθβιλ έμοιαζε μάλλον απίθανο. Επειδή κάποιος είχε ξυπνήσει από έναν εφιάλτη, φωνάζοντας, αυτό δε σήμαινε, αυτομάτως, πως ήταν και μαγεμένος.

«Δεν μπορώ να σου πω,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Της υποσχέθηκα να μην αποκαλύψω τίποτα σε κανέναν. Όμως πρέπει να πάμε στον Πύργο του Φτερού· νομίζω ότι οι Σοφοί θα μπορούν να τη βοηθήσουν. Και ο Πόνκιμ ίσως να μπορεί, αλλά δε θα πρότεινα να πάμε σ'αυτόν, ε;»

«Ναι, σε τούτο συμφωνώ,» είπε η Τάθβιλ, νεύοντας με το κεφάλι. «Όμως γιατί η Βίνμη δε θέλει να μου πεις τίποτα;» επέμεινε.

«Είναι… είναι προσωπικό, Τάθβιλ,» εξήγησε ο Σόλμορχ. «Δεν πρόκειται για κάτι το συνταρακτικό –τουλάχιστον, όσον αφορά εσένα ή εμένα–, αλλά για εκείνη είναι πολύ σημαντικό. Εντάξει;»

Για να το λέει, δεν μπορεί να είναι αλλιώς, σκέφτηκε η Βαρονέσα. Άλλωστε, τι λόγο είχε να της πει ψέματα; «Εντάξει, μη μου αποκαλύψεις τι ακριβώς συμβαίνει, αλλά, τουλάχιστον, πες μου ποιος τη μάγεψε;»

«Ας το αφήσουμε καλύτερα, για τώρα,» είπε ο Σόλμορχ, καθώς ξεκίνησε να ντύνεται μπροστά απ'τον μεγάλο καθρέφτη του δωματίου. «Όταν πάμε στον Πύργο του Φτερού, κατά πάσα πιθανότητα, θα μάθεις.»

«Ο Πόνκιμ το έκανε;»

«Όχι. Τώρα, μην κάθεσαι· άρχισε να ντύνεσαι. Πρέπει να φύγουμε το συντομότερο δυνατό.»

Η Βαρονέσα πέρασε το φόρεμά της πάνω απ'το κεφάλι, αναρωτούμενη ποιος μπορεί να είχε μαγέψει τη Βίνμη, αν όχι ο Πόνκιμ. Σίγουρα, δεν ήταν κάποιος από τους Σοφούς του Κύκλου

του Φτερού. Επομένως, ποιοι έμεναν; («Με κουμπώνεις;» Του γύρισε την πλάτη.) Η Χόλκραδ; (Ο Σόλμορχ άρχισε να θηλυκώνει τα κουμπιά στην πίσω μεριά φορέματός της.) Μάλλον όχι. Γιατί να το κάνει η μάγισσα κάτι τέτοιο; Ούτε καν γνώριζε τη Βίνμη, απ'ό,τι ήξερε η Τάθβιλ, τουλάχιστον. («Ευχαριστώ,» είπε στον Σόλμορχ. Πήρε μια χτένα από το σάκο της και στάθηκε κι εκείνη μπροστά απ'τον καθρέφτη, για να φτιάξει τα μαλλιά της.) Άρα, έμεναν η Σαντέ'ενθιν κι ο Κράντμον. Η πρώτη ήταν λιγάκι απίθανο να είχε μαγέψει την αδελφή του φίλου της, γιατί βρισκόταν στο Άργκανθικ, για ένα αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα· πράγμα που άφηνε μόνο τον Ωκεάνιο ελεύθερο για να έχει υφάνει τα μάγια…

Η Βαρονέσα κάθισε σε μια καρέκλα και φόρεσε τις μπότες της. Ύστερα, πέρασε τη λεπτή της ζώνη γύρω απ'τη μέση και, τέλος, τη φαρδιά, απ'όπου κρέμονταν το σπαθί και το ξιφίδιό της. Ως συνήθως, είχε τελειώσει να ντύνεται πριν από τον Σόλμορχ· σπάνιες ήταν οι εξαιρέσεις σ'αυτό τον κανόνα.

Όταν και εκείνος ήταν έτοιμος, βγήκαν από το δωμάτιο. Στο διάδρομο της έπαυλης συνάντησαν τη Βίνμη, ντυμένη μ'ένα καφετί, δερμάτινο ταξιδιωτικό φόρεμα και ψηλές μπότες. Στη μέση της ήταν δεμένη σφιχτά μια ζώνη πιο φαρδιά απ'αυτή της Τάθβιλ, αλλά χωρίς θηκάρια για όπλα. Στον ώμο, η αδελφή του Σόλμορχ κουβαλούσε ένα δισάκι. Τα πορφυρά της μαλλιά ήταν δεμένα αλογοουρά πίσω της, και είχε μια αποφασισμένη όψη στο πρόσωπό της.

«Μίλησες στη γιαγιά;» τη ρώτησε ο ευγενής.

Εκείνη ένευσε, κοφτά.

«Συμφώνησε;»

«Ναι,» απάντησε η Βίνμη. «Μάλιστα, μου είπε ότι το είχε σκεφτεί κι η ίδια πολλές φορές, μα δεν ήταν 'αρκετά τολμηρή για να μου το προτείνει', όπως υποστήριξε.»

«Εντάξει· ας πηγαίνουμε.»

Καθώς διέσχιζαν την έπαυλη, ο Σόλμορχ πρόσταξε τους υπηρέτες να σελώσουν τ'άλογά τους και να ειδοποιήσουν τους μισθοφόρους

του. Καθ'οδόν προς τον κήπο της οικίας των Έχμελθ, έλυσε και τον γλωσσά από την πόρτα όπου τον είχε δέσει, παίρνοντάς τον μαζί του και βάζοντάς τον στην τσέπη.

Όταν εκείνος, η Βαρονέσα, και η αδελφή του ήταν έξω, ύψωσε το βλέμμα του, για να διαπιστώσει ότι πλησίαζε μεσημέρι· οι δίδυμοι ήλιοι βρίσκονταν κοντά στο κέντρο του ουρανού και η ζέστη ήταν δυνατή.

«Θα ταξιδέψουμε για καμια-δυο ώρες,» είπε, «και ύστερα, θα ξεκουραστούμε.»

Σύντομα, οι υπηρέτες έφεραν τα άλογά τους, και μετά, παρουσιάστηκαν κι οι μισθοφόροι, ντυμένοι με τις δερμάτινές τους πανοπλίες και εξοπλισμένοι.

«Πηγαίνουμε στον Πύργο του Φτερού,» τους είπε ο Σόλμορχ. «Έχετε ξαναπάει εκεί;»

«Όχι, κύριε Σόλμορχ,» αποκρίθηκε ο Κόρναλθορ.

«Τότε, ίσως δυσκολευτούμε λίγο να τον βρούμε, γιατί ούτε κι εγώ έχω ξαναπάει. Τάθβιλ, έχουμε χάρτη μαζί μας;»

Η Βαρονέσα ένευσε. «Νομίζω.»

«Ωραία.»

Ο Σόλμορχ ανέβηκε στη σέλα του αλόγου του, όταν γαβγίσματα ακούστηκαν, και είδε τα σκυλιά της έπαυλης, τη Ληρ και τον Βερ, να στέκονται μερικά μέτρα παραπέρα και να κουνάνε τις ουρές τους. Ο ευγενής χαμογέλασε με το θέαμα.

Η Τάθβιλ καβαλίκεψε το δικό της υποζύγιο· η φούστα της ήταν σκιστή, ειδική για ιππασία. Το ίδιο και της Βίνμη, η οποία ανέβηκε στο άλογό της αμέσως μετά.

«Πού τραυματίστηκε η Ληρ;» ρώτησε ο Σόλμορχ την αδελφή του, καθώς εκείνοι και οι μισθοφόροι τους πήγαιναν, όλοι έφιπποι, προς την καγκελωτή πύλη του κήπου.

«Ο Μαγκραθμέλιος άρχοντας που σου είπα… αυτός την τραυμάτισε, όταν η σκύλα πήγε να τον δαγκώσει,» αποκρίθηκε η Βίνμη.

Η Τάθβιλ το άκουσε τούτο –όχι επειδή *ήθελε* να κρυφακούσει, αλλά επειδή ήρθε τυχαία στ'αφτιά της– και αναρωτήθηκε αν, τελικά, είχε κάνει λάθος, υποθέτοντας ότι ο Κράντμον είχε μαγέψει την αδελφή του φίλου της. Μήπως κάτι άλλο είχε συμβεί;

Βγήκαν από τον κήπο και άφησαν πίσω τους την έπαυλη των Έχμελθ. Ο Σόλμορχ τούς οδήγησε ανάμεσα από τις υπόλοιπες επαύλεις της περιοχής προς την Μάρβαθ, και, σχετικά γρήγορα, έφτασαν στη νότια πύλη της πρωτεύουσας του Βόρειου Σαραόλν, επάνω στις επάλξεις της οποίας στέκονταν ανθρώπινοι και δαιμονικοί φρουροί.

«Είναι μεσημέρι,» είπε ο ευγενής· «ας ξεκουραστούμε εδώ, στο πανδοχείο '*Η Κίτρινη Ώρα*'.» Κανείς δεν έφερε αντίρρηση, έτσι προχώρησαν έφιπποι επάνω στον μεγάλο, πλακόστρωτο δρόμο της πόλης, περνώντας κάτω από τη δροσερή σκιά που έριχνε η πέτρινη νότια πύλη. Λίγο παραπάνω, σταμάτησαν μπροστά από το πανδοχείο που είχε αναφέρει ο Σόλμορχ. Έδωσαν τ'άλογά τους στο στάβλο δίπλα απ'αυτό και μπήκαν στην τραπεζαρία, η οποία ήταν γεμάτη με κόσμο.

Στο κέντρο του δωματίου ήταν στημένο ένα μεγάλο, τετράγωνο τραπέζι και γύρω του κάθονταν μία δαιμονογυναίκα, δύο δαιμονάνθρωποι, και ένας άνθρωπος· όλοι τους έμοιαζαν στρατιωτικοί, αν έκρινε κανείς από τα θηκαρωμένα όπλα στις ζώνες τους ή από αυτά που είχαν ρίξει στο πάτωμα παραδίπλα. Την επιφάνεια του τραπεζιού κάλυπτε ένα κομμάτι ύφασμα, με κόκκινα και μαύρα εξάγωνα κεντημένα. Επάνω σε ορισμένα από αυτά τα εξάγωνα βρίσκονταν ξύλινα πιόνια, διαφόρων σχημάτων. Επίσης, στην αριστερή μεριά του υφάσματος ήταν τρία ζάρια, τα οποία, επί του παρόντος, η δαιμονογυναίκα πήρε στο δεξί της χέρι και τα ταρακούνησε, προτού τ'αφήσει να κυλήσουν, πάλι στην αριστερή μεριά, που δεν είχε εξάγωνα κεντημένα και πρέπει να ήταν ειδικά σχεδιασμένη για τη ρίψη ζαριών.

Ο Σόλμορχ και οι δικοί του κάθισαν σ'ένα στρογγυλό τραπέζι.

«Τι παιχνίδι είναι αυτό που παίζουν;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Δεν έχω ιδέα,» αποκρίθηκε ο ευγενής, παρακολουθώντας τη δαιμονογυναίκα να κινεί τρία πιόνια επάνω στο ύφασμα.

Μια σερβιτόρα ήρθε στο τραπέζι τους. «Καλό μεσημέρι,» είπε. «Τι θα πάρετε;»

«Ένα τσάι ο καθένας,» παράγγειλε ο Σόλμορχ. «Το μεγάλο ποτήρι. Επίσης, μερικά ορεκτικά, και… ποιο είναι το πιάτο της ημέρας;»

«Ορτύκι σαλμί.»

«Μια μερίδα για τον καθένα, τότε.» Ο Σόλμορχ έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στους συντρόφους του, οι οποίοι έγνεψαν καταφατικά. «Και, να κάνω μια ερώτηση;»

«Ασφαλώς, κύριε,» είπε η σερβιτόρα.

«Τι είν' αυτό το παιχνίδι που παίζουν εκεί;»

Η κοπέλα χαμογέλασε. «Α, αυτό; Οι Μαγκραθμέλιοι το λένε *Τάρφορ Λάνουν*, που σημαίνει *Πεδίο Μάχης,* νομίζω. Δεν ξέρω πώς παίζετε, όμως. Είναι κάπως πολύπλοκο, από κείνα των δαιμόνων.»

«Εντάξει, σ' ευχαριστώ,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, και η σερβιτόρα έφυγε.

Έτσι, έφαγαν στην *Κίτρινη Ώρα* και ξεκουράστηκαν, ενώ περίμεναν να περάσει το μεσημέρι. Εν τω μεταξύ, παρακολουθούσαν το παιχνίδι των Μαγκραθμέλιων στη μέση του δωματίου, το οποίο έμοιαζε να αποτελεί το επίκεντρο της προσοχής όλων των θαμώνων της τραπεζαρίας. Απ' ό,τι κατάλαβε ο Σόλμορχ, όταν ήταν η σειρά σου να παίξεις, έριχνες τα τρία ζάρια και, ανάλογα με το τι έφερνες, κινούσες και τα πιόνια επάνω στα εξάγωνα του υφάσματος. Όμως, μάλλον, δεν ίσχυε η ισότητα του ένας πόντος ίσον ένα εξάγωνο· αλλιώς πρέπει να μετρούσαν τα κόκκινα κι αλλιώς τα μαύρα. Επίσης, κατά πάσα πιθανότητα, έπαιζε ρόλο και ποιο από τα πιόνια μετακινούσες· δεν ήταν όλα ίδια.

Η δαιμονογυναίκα και ο άνθρωπος, που ήταν μαζί, νίκησαν το παιχνίδι, έχοντας καταλάβει κάποια καίρια σημεία επάνω στο ύφασμα. Τουλάχιστον, ο Σόλμορχ έτσι κατάλαβε, από τον τρόπο που

η Μαγκραθμέλια έδειχνε ορισμένα πιόνια της στους άλλους δαιμονανθρώπους κι εκείνοι κουνούσαν τα κεφάλια καταφατικά.

Με το τέλος του *Τάρφορ Λάνουν* είχε περάσει και το μεσημέρι, έτσι ο ευγενής και οι σύντροφοί του σηκώθηκαν από το τραπέζι τους, βγήκαν από την τραπεζαρία, και πήγαν στο στάβλο δίπλα από την *Κίτρινη Ώρα.* Πλήρωσαν το σταβλίτη κάτι επιπλέον, ως φιλοδώρημα, και πήραν τα άλογά τους από τα χαλινάρια, βαδίζοντας προς τη δυτική πύλη της πόλης.

«Τάθβιλ, άνοιξε το χάρτη μας,» ζήτησε ο Σόλμορχ, καθώς προχωρούσαν με το πάσο τους.

Η Βαρονέσα έλυσε έναν από τους σάκους της (τους οποίους είχαν φορτωμένους στο άλογο που δεν καβαλούσε κανείς) και έψαξε μέσα, τραβώντας, τελικά, μια περγαμηνή. Την ξετύλιξε και προσπάθησε να τη διαβάσει. Διαπίστωσε ότι την κρατούσε ανάποδα και τη γύρισε από την καλή. Στο κέντρο του χάρτη ήταν σημειωμένη η Μάρβαθ, και δυτικά αυτής ο Πύργος του Φτερού, ανάμεσα στους λόφους.

«Θα συναντήσουμε έναν δρόμο που ξεκινά από τη δυτική δημοσιά,» είπε η Τάθβιλ. «Πηγαίνει νότια και δυτικά, περνώντας μέσα από τους λοφότοπους όπου βρίσκεται ο Πύργος.»

«Και πόσο μακριά είναι ο δρόμος αυτός; Πρέπει νάναι κοντά, άμα δεν κάνω λάθος.» Ο Σόλμορχ κοίταξε το χάρτη.

«Καλά λες,» αποκρίθηκε η Τάθβιλ. «Λίγο παρακάτω είναι.» Έδειξε, με το δάχτυλό της. Τύλιξε το χάρτη και τον πέρασε στη λεπτή της ζώνη.

Διάβηκαν τη δυτική πύλη και ανέβηκαν στις σέλες των αλόγων τους. Σύντομα, επάνω στη δημοσιά, συνάντησαν έναν άλλο, χωμάτινο δρόμο που πήγαινε νότια. Υποθέτοντας πως αυτός ήταν που έδειχνε ο χάρτης τους, έστριψαν και τον ακολούθησαν. Βρέθηκαν στους λοφότοπους, και η ξεραΐλα τούς περιστοίχισε· μονάχα ορισμένα από τα δέντρα που αντίκριζαν είχαν φύλλα –και τα δέντρα, γενικά, ήταν λιγοστά. Οι δίδυμοι ήλιοι τούς σφυροκοπούσαν ανελέητα με το φως τους, κάνοντάς τους να ιδρώνουν και να

σκουπίζουν το πρόσωπο και το λαιμό τους με μαντίλια. Επάνω που πήγαιναν να σκάσουν από τη ζέστη, ήρθε το λιόγερμα, και ο Βάνσπαρχ κι ο Λούντρινχ χάθηκαν σταδιακά στα αντίθετα άκρα του ορίζοντα, μεγαλώνοντας τις σκιές των αλόγων τους και προς τις δύο κατευθύνσεις. Το βράδυ τούς βρήκε κοντά σ'ένα ρέμα, όπου και σταμάτησαν, για να ποτίσουν τ'άλογά τους και να ξεκουραστούν, ανάβοντας μια μικρή φωτιά.

«Δε θάπρεπε να είχαμε φτάσει στον Πύργο, ως τώρα;» ρώτησε η Τάθβιλ, καθισμένη στο έδαφος και με την πλάτη της ακουμπισμένη στον κορμό ενός άφυλλου δέντρου. Τράβηξε το χάρτη απ'τη λεπτή της ζώνη και τον άνοιξε.

«Μάλλον, δε θα είμαστε πολύ μακριά,» είπε ο Σόλμορχ, τρώγοντας ένα σύκο από τις προμήθειές τους. Ξεφύσησε. «Μα τα Πνεύματα, η ζέστη εδώ πέρα ήταν αφόρητη. Είμαι κουρέλι.» Αισθανόταν το κεφάλι του βαρύ από το ταξίδι μέσα στους ξερούς λοφότοπους. Ξεδίπλωσε την κουβέρτα του και ξάπλωσε, για να κοιμηθεί. Ο ύπνος δεν άργησε να τον πάρει, τυλιγμένος καθώς ήταν.

Η Τάθβιλ έμεινε ξύπνια, ακουμπώντας στο δέντρο και ατενίζοντας τη Βίνμη, που βρισκόταν στην άκρη του ρέματος, με το βλέμμα της καρφωμένο στο νερό. Το αδύναμο φως της φωτιάς μπλεκόταν με το ασημόχρωμο των φεγγαριών, λούζοντας την πλάτη της κοπέλας και τονίζοντας τα κόκκινά της μαλλιά.

Πώς είναι μαγεμένη; αναρωτήθηκε η Βαρονέσα. *Τι έχει; Μόνο οι εφιάλτες είναι που την ενοχλούν; Ή είναι και κάτι άλλο;* Έτσι όπως την κοίταζε, η αδελφή του Σόλμορχ δεν της έμοιαζε επηρεασμένη από μαγεία. Αλλά, βέβαια, πώς θα φαινόταν αυτό; Η Τάθβιλ δεν ήταν μάγισσα, για να ξέρει. Αν είχαν τη Χόλκραδ εδώ, ίσως να γνώριζε· αλλά η Χόλκραδ είχε εξαφανιστεί, ύστερα από την κουβέντα της με το Βασιληά Βένγκριλ, και κανείς δεν την είχε ξαναδεί έκτοτε.

Η Βαρονέσα αισθάνθηκε τον ύπνο να την καλεί κι εκείνη, όπως τον Σόλμορχ. Χασμουρήθηκε και ήπιε μια γουλιά κρασί απ'το φλασκί

της. Ο δρόμος μέσα στους λοφότοπους ήταν μια σκέτη ταλαιπωρία· οι ήλιοι σε βαρούσαν κατακέφαλα, και δεν υπήρχε πουθενά σημείο να φυλαχτείς. Η Τάθβιλ δεν ήθελε ούτε να φανταστεί πώς θα ήταν να διασχίζει κανείς ετούτο το μέρος κατά τη διάρκεια του μεσημεριού…

Άπλωσε την κουβέρτα της στο έδαφος και ξάπλωσε πλάι στον κοιμισμένο Σόλμορχ. «Δε θα πέσεις για ύπνο;» ρώτησε τη Βίνμη, που ακόμα καθόταν πλάι στο ρυάκι.

Εκείνη κούνησε μια φορά το κεφάλι, δίχως να μιλήσει.

Φοβάται ότι θα ονειρευτεί πάλι, και δε θέλει να την ακούσουμε να ουρλιάζει, σκέφτηκε η Βαρονέσα. *Δε θέλει να τη δούμε να πετάγεται πάνω, περίτρομη.*

Τυλίχτηκε καλά στην κουβέρτα και κοιμήθηκε.

*

Ο πύργος ορθωνόταν μπροστά τους σαν ένας πανάρχαιος γέροντας άλλης εποχής, ο οποίος κοιτούσε τους νέους του Άρμπεναρκ με περιφρόνηση για την περιορισμένη τους σοφία, αλλά κι ελπίδα για το μέλλον. Οι καφετιές του πέτρες δεν έμοιαζαν να καταλαβαίνουν τίποτα από το πύρινο άγγιγμα του μεσημεριού, έχοντας περάσει από αμέτρητα Καλοκαίρια κι αντέξει δίχως να χύσουν σταγόνα ιδρώτα.

«Υποθέτω ότι ετούτος είναι ο Πύργος του Φτερού,» είπε ο Σόλμορχ, καθώς εκείνος κι οι σύντροφοί του είχαν σταματήσει τ'άλογά τους μπροστά απ'το ψηλό, στριφτό οικοδόμημα, που φαινόταν να ξεφυτρώνει μέσα απ'τους ίδιους τους λόφους, σα να ήταν ένα με τη γη.

«Δεν μπορεί νάναι τίποτ'άλλο, καταμεσής αυτής της ερημιάς,» είπε η Τάθβιλ, αφιππεύοντας και παίρνοντας το ζώο της από τα γκέμια.

Οι υπόλοιποι, ακολουθώντας το παράδειγμά της, έφτασαν στην πόρτα του Πύργου, και ο Σόλμορχ σήκωσε τη γροθιά του και χτύπησε, δύο φορές, δυνατά.

«Ζητάμε βοήθεια από τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού για ένα πλέον σημαντικό θέμα,» είπε, φωναχτά.

Καμια απάντηση, πέρα απ'τον αδύναμο ζέφυρο που σφύριζε πάνω απ'τους λόφους, μη διώχνοντας στο ελάχιστο την πύρινη κόλαση του Αυτοκράτορα Λούντρινχ και του Βασιληά Βάνσπαρχ.

Ο Σόλμορχ χτύπησε πάλι. «Γνωρίζουμε τον κύριο Μόρβον. Το όνομά μου είναι Σόλμορχ Έχμελθ· κάποτε, ήμουν Αντιβασιλέας στην Όρφαλχ. Ο κύριος Μόρβον με ξέρει.»

Η πόρτα άνοιξε, για να φανερώσει μια φιγούρα τυλιγμένη σε γκρίζο χιτώνα και με κουκούλα στο κεφάλι, μέσα απ'την οποία φαινόταν ένα αντρικό πρόσωπο.

«Χαίρετε, κύριε Σόλμορχ. Παρακαλώ, περάστε.»

Ο ευγενής έστρεψε το βλέμμα στους συντρόφους του. «Βρείτε κάπου να ξεκουραστείτε,» είπε στους μισθοφόρους. «Και να ξεκουραστούν και τ'άλογα.»

«Μπορείτε ν'αφήσετε τα ζώα σας έξω απ'τον Πύργο,» τον διαβεβαίωσε ο κουκουλοφόρος· «δε θα φύγουν.»

Ο Σόλμορχ τον κοίταξε με κάποια δυσπιστία.

«Παρακαλώ, περάστε. Μη στέκεστε εκεί, μέσα σ'αυτή τη ζέστη. Περάστε, όλοι.»

Ο ευγενής έκανε νόημα στους συντρόφους του να τον ακολουθήσουν, και μπήκε στον Πύργο του Φτερού. Ο κουκουλοφόρος παραμέρισε, για να περάσουν, και η βαριά, ξύλινη πόρτα έκλεισε πίσω τους, σαν νάχε δική της βούληση.

«Το όνομά μου είναι Ρόνος,» δήλωσε ο άγνωστος.

«Σοφός του Κύκλου του Φτερού;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Μάλιστα, κυρία μου.»

«Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε στον κύριο Μόρβον;» είπε ο Σόλμορχ.

Ο Ρόνος μειδίασε αχνά. «Φαίνεται πως ο κύριος Μόρβον έχει γίνει πολύ δημοφιλής τελευταία,» αστειεύτηκε· και πρόσθεσε:

«Παρακαλώ, ελάτε μαζί μου.» Ξεκίνησε να βαδίζει μέσα στους στριφτούς διαδρόμους του Πύργου.

Ο Σόλμορχ και οι σύντροφοί του τον ακολούθησαν, έχοντας όλοι το συναίσθημα ότι μάτια τούς παρακολουθούσαν από παντού. Πού και πού, έβλεπαν κλειστές πόρτες στα δεξιά ή στ'αριστερά τους, ή ανοίγματα από τα οποία περνούσαν φευγαλέες σκιές και σιγανές φωνές ακούγονταν, σαν να γινόταν αθόρυβη διάλεξη. Ανέβηκαν σε μια πέτρινη, σπειροειδή σκάλα, βαδίζοντας συνεχώς πίσω από τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού, ενώ εδώ μέσα δεν ένιωθαν τη ζέστη του Καλοκαιριού, λες κι ο Πύργος είχε δικές του, αιώνιες κλιματολογικές συνθήκες. Σε ορισμένα σημεία, μάλιστα, ο Σόλμορχ αντιλήφθηκε αδύναμα ρεύματα αέρα να έρχονται και να δροσίζουν το πρόσωπό ή το σώμα του, χωρίς να φαίνεται κάποιο ανοιχτό παράθυρο, πόρτα, ή διάδρομος εκεί κοντά. Αναρωτήθηκε αν, τελικά, *ήταν* ρεύματα αέρα αυτά που είχε νιώσει ή, μήπως, τίποτ'άλλο… όπως μαγεία· πράγμα που δε θα τον εξέπληττε καθόλου εδώ πέρα.

Ο Ρόνος άνοιξε μια πόρτα. «Περάστε. Ο κύριος Μόρβον θα είναι μαζί σας σε λίγο.»

Οι ευγενείς και οι μισθοφόροι τους μπήκαν σε ένα μικρό σαλονάκι, με παράθυρο, καναπέ, και καρέκλες. Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού έκλεισε την πόρτα, φεύγοντας.

Ο Σόλμορχ πλησίασε το παράθυρο, για να δει από κάτω τους ξερούς λοφότοπους ν'απλώνονται για χιλιόμετρα, με μερικά μοναχικά δέντρα εδώ κι εκεί, τα οποία είχαν τα κλαδιά τους υψωμένα στον ουρανό, σα να έκαναν στα Πνεύματα ικεσία για βροχή. Έξω από τον Πύργο, ο ευγενής, επίσης, είδε ότι τα άλογά τους δεν είχαν φύγει, όπως τους είχε υποσχεθεί ο Σοφός.

Στράφηκε στους συντρόφους του. Η Τάθβιλ και η Βίνμη είχαν καθίσει στον καναπέ· ο Ζάργκαλ και ο Μάρντλοντ είχαν πιάσει δύο καρέκλες, και ο δεύτερος ακόνιζε ένα μακρύ ξιφίδιο επάνω στο γόνατό του· ο Κόρναλθορ στεκόταν όρθιος, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο.

Ο Σόλμορχ ακούμπησε τη δική του πλάτη στο περβάζι του παραθύρου, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του. Η Βίνμη σηκώθηκε και τον πλησίασε, για να του ψιθυρίσει στ'αφτί: «Δε θέλω όλοι αυτοί οι μισθοφόροι να είναι εδώ, όταν θα μιλήσουμε στο μάγο.»

Ο αδελφός της ανασήκωσε τους ώμους του. «Εντάξει· δε νομίζω ότι θα έχουν καμια διαφωνία.»

«Ούτε η Βαρονέσα.»

Ο Σόλμορχ έριξε μια ματιά στην Τάθβιλ, η οποία κοιτούσε αυτόν και τη Βίνμη με περιέργεια, αλλά, σίγουρα, δε μπορούσε ν'ακούσει τι έλεγε η τελευταία. Ο ευγενής έγνεψε καταφατικά. «Κανένα πρόβλημα.» Και πρόσθεσε, ψιθυριστά: «Το σημαντικό είναι να καταφέρει ο Μόρβον να διώξει τη μαγεία του Κράντμον απ'το κεφάλι σου. Αν συμβεί αυτό, όλα τ'άλλα είναι μικροπράγματα–»

Ακούγοντας την πόρτα ν'ανοίγει, πήρε το βλέμμα του από τη Βίνμη και κοίταξε τον καινούργιο που μπήκε στο δωμάτιο.

«Χαίρετε, κύριε Σόλμορχ,» είπε ο Μόρβον· προς την Τάθβιλ: «Βαρονέσα μου»· προς τους μισθοφόρους: «Κύριοι»· προς την αδελφή του Σόλμορχ: «Κυρία μου.

»Πώς θα μπορούσα να σας βοηθήσω; Επιθυμεί ο Βασιληάς την επιστροφή μου στην Όρφαλχ;»

«Όχι, δεν είν'αυτό,» αποκρίθηκε ο ευγενής. «Το πρόβλημά μας είναι πιο… προσωπικό.»

«Σας ακούω, κύριε.»

«Να σας γνωρίσω την αδελφή μου, κύριε Μόρβον: Βίνμη Έχμελθ.»

Ο Σοφός έκλινε το κεφάλι προς το μέρος της. «Χαίρω πολύ, κυρία μου.» Η όψη του ήταν ουδέτερη, αλλά τα μάτια του ατένιζαν ερευνητικά την κοπέλα.

Αναμφίβολα, αναρωτιέται αν το πρόβλημα επικεντρώνεται σ'αυτήν, σκέφτηκε ο Σόλμορχ. Είπε στους μισθοφόρους: «Θα σας παρακαλούσα να μας αφήσετε μόνους. Μπορούν να περιμένουν στο διάδρομο, κύριε Μόρβον;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Σοφός.

Ο Κόρναλθορ άνοιξε την πόρτα και βγήκε. Ο Ζάργκαλ και ο Μάρντλοντ σηκώθηκαν από τις καρέκλες τους και τον ακολούθησαν. Ο τελευταίος είπε, προτού φύγει: «Αν μας χρειαστείτε, φωνάξτε μας, κύριε Σόλμορχ.»

«Αισθάνομαι αρκετά ασφαλής εδώ,» τους διαβεβαίωσε ο ευγενής. Και προς τη Βαρονέσα: «Τάθβιλ, μπορείς κι εσύ να περιμένεις έξω, μαζί τους;»

Εκείνη συνοφρυώθηκε. «Γιατί;»

«Σε παρακαλώ, Τάθβιλ· είναι σημαντικό,» επίμεινε ο Σόλμορχ.

«Εντάξει,» αναστέναξε η Βαρονέσα. Σηκώθηκε από τον καναπέ και βγήκε από το δωμάτιο.

«Να υποθέσω, λοιπόν, ότι το πρόβλημα σχετίζεται με την κυρία Βίνμη;» ρώτησε ο Μόρβον, όταν ήταν μόνοι.

«Ναι,» ένευσε ο Σόλμορχ. «Ο Κράντμον ύφανε μάγια επάνω της, και υποφέρει από αϋπνία.»

«Μπορείτε να μου εξηγήσετε κάτι περισσότερο, παρακαλώ;» ζήτησε ο Μόρβον. «Κατ' αρχήν, ο Κράντμον είναι νεκρός· επομένως, πότε το έκανε αυτό;»

«Την περίοδο που ο Πόνκιμ είχε πάει να πολιορκήσει τη Χάργκοχ, αφήνοντάς τον Αντιβασιλέα στη Μάρβαθ,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ, και του μίλησε γι' αυτά που του είχε πει η Βίνμη. Τέλος, τον ρώτησε: «Μπορεί να γίνει κάτι;»

Ο Μόρβον ήταν σκεπτικός, έχοντας ακουμπήσει το σαγόνι στη γροθιά του και κάνοντας πέρα-δώθε μέσα στο δωμάτιο. «Προφανώς, πρόκειται για κάποιο επακόλουθο της Πνευματικής Συγκέντρωσης που ύφανε ο Κράντμον επάνω στην κυρία Βίνμη… Η ίδια η Συγκέντρωση, ωστόσο, μάλλον, διαλύθηκε με το θάνατό του… ή ίσως και να μην έχει διαλυθεί, μα να αδυνατίζει, πράγμα που φέρνει τους εφιάλτης… Χμμμ.»

«Δηλαδή, δε γίνεται να την ξεμαγέψεις, τώρα;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Θα προσπαθήσω να κάνω ό,τι μπορώ,» αποκρίθηκε ο Μόρβον. «Όμως, πρώτα, πρέπει να… ερευνήσω την κατάσταση. Παρακαλώ, κυρία μου, καθίστε.»

Η Βίνμη κάθισε στον καναπέ, με κάποιο δισταγμό στο πρόσωπό της. Ο Σόλμορχ την κοίταξε ενθαρρυντικά.

Ο Μόρβον πλησίασε την κοπέλα και είπε: «Αφήστε το νου σας ανοιχτό, παρακαλώ.» Και άγγιξε τους κροτάφους της.

«Δηλαδή;» ρώτησε η Βίνμη.

«Απλά, μην επιχειρήσετε να μ'εμποδίσετε. Σκεφτείτε άλλα πράγματα, ή, ακόμα καλύτερα, αδειάστε το μυαλό σας από σκέψεις.»

Η Βίνμη ένευσε.

Ο Μόρβον επικαλέστηκε τα Πνεύματα, εντοπίζοντας αμέσως την πνευματική ενέργεια που ήταν συγκεντρωμένη εντός της, και βουλιάζοντας στο εσωτερικό της νόησής της.

*

Λαβύρινθος. Ομίχλη στα περάσματα. Ακόμα περισσότερη ομίχλη στις γωνίες και στις διασταυρώσεις. Η πνευματική επιρροή ισχυρή παντού, φορτίζοντας το νου της κοπέλας με υπερβάλλουσα ενέργεια, μην αφήνοντάς τον να ξεκουραστεί. Η Πνευματική Συγκέντρωση του Κράντμον: κομματιασμένη, και τα κομμάτια διασκορπισμένα σε μια θάλασσα ψυχικής ισχύος.

Ο Μόρβον αισθανόταν να ζαλίζεται. Κάλεσε τις δυνάμεις των Πνευμάτων, και τις εξαπέλυσε εναντίον της ομίχλης, διώχνοντάς την όπως το Φως διώχνει το Σκοτάδι. Μα η πνευματική ισχύς του Κράντμον είχε ποτίσει την νόηση της κοπέλας· ο Σοφός του Κύκλους του Φτερού ένιωθε τη μόλυνση πανταχόθεν. Τα «μάγια» του Ωκεάνιου προδότη δεν ήταν υφασμένα με καθόλου προσοχή, καμία περίσκεψη σχετικά με την ψυχική ισορροπία του δέκτη του. Η δουλειά θα ήταν δύσκολη.

Ο Μόρβον πάλεψε με το Σκοτάδι για αρκετή ώρα, μην ξέροντας πόσος χρόνος είχε περάσει στον υλικό κόσμο· εκεί ίσως να είχαν κυλήσει μονάχα μερικά λεπτά ή δευτερόλεπτα. Ο λαβύρινθος, ωστόσο, ήταν μεγάλος, γεμάτος ομίχλη, και ποτισμένος με το δηλητήριο· τα τοιχώματά του αιμορραγούσαν.

Ο Σοφός άργησε λίγο μα, τελικά, αντιλήφθηκε πως υπήρχε και ένα άλλο πρόβλημα πέραν από το μέγεθος της μόλυνσης: Το Σκοτάδι αναγεννιόταν, από κάτι πιο ζωντανό απ'αυτό. Τι ήταν; Και πώς μπορούσε να το βρει; Ο Μόρβον άπλωσε τις πνευματικές του αισθήσεις προς το ανώτερο σημείο του Πνευματικού Κόσμου, σα ν'ατένιζε τον ουράνιο θόλο. Κι εκεί «είδε» μια… παρουσία.

—Αα, Μόρβον. Ήρθες να με διώξεις; Δεν είσαι καλοδεχούμενος εδώ, ερημίτη!

Ο Κράντμον! Ή, τουλάχιστον, κάποιο πνευματικό απομεινάρι αυτού: μία ημιζώντανη οντότητα, κάτι λιγότερο από Πνεύμα, κάτι περισσότερο απ'το Τίποτα.

—Αυτό με λυπεί ιδιαίτερα, αποκρίθηκε ο Μόρβον, και έβαλε καταπάνω του, με ψυχική ενέργεια.

Ο Κράντμον τραντάχτηκε από το χτύπημα, και γρύλισε, σα θηρίο. Όμως δε διώχτηκε από το νου της κοπέλας. Τούτος ήταν ο μοναδικός κόσμος γι'αυτόν, συνειδητοποίησε ο Μόρβον· αν διωχνόταν θα πέθαινε. Είτε τον εξόριζε είτε τον σκότωνε, ένα και το αυτό θα ήταν. Ο Σοφός, επομένως, επικέντρωσε τις δυνάμεις του σε μια αχαλίνωτη καταμέτωπο επίθεση: μια καταιγίδα καταπάνω στο οχυρό του πνευματικού του αντιπάλου.

Ο Κράντμον ούρλιαξε, και ο Μόρβον αισθάνθηκε την παρουσία του να φθίνει, να ξεθωριάζει, να χάνεται. Αλλά οι ομίχλες του λαβυρίνθου πλήθυναν γύρω απ'τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού, αποζητώντας να τον πνίξουν. Η αναπνοή του κόπηκε, η νόησή του άρχισε να στριφογυρίζει: ο λαβύρινθος όλος στριφογύριζε, τώρα. Εκείνος, όμως, συνέχισε να βάλει καταπάνω στον Κράντμον. Αν ο Μόρβον πρόβαλε σθεναρή αντίσταση, αυτό θα έκανε την επίθεσή του πιο αδύναμη,

καθώς θα έστρεφε την ψυχική του ενέργεια προς άλλη κατεύθυνση· αλλά, αν εξολόθρευε τον εχθρό του, θα νικούσε αυτομάτως.

Ο Σοφός ένιωσε ολάκερο το λαβύρινθο να συρρικνώνεται γύρω του, για να τον συνθλίψει. Οι αιμορραγούντες τοίχοι ασκούσαν πίεση επάνω στην ίδια του τη συνείδηση· οι ομίχλη τον έπνιγε. Αλλά η Παρουσία από πάνω του είχε σχεδόν χαθεί, ψυχικές ρωγμές διέτρεχαν το νοερό θόλο του ουρανού. Ο Μόρβον χτύπησε το κέντρο: μια πυρακτωμένη λόγχη ενέργειας καταπάνω στο παγωμένο γυαλί.

Ο ήχος θραύσης ήταν εκκωφαντικός μέσα στον Πνευματικό Κόσμο.

*

Η Βίνμη λιποθύμησε επάνω στον καναπέ.

Ο Μόρβον άνοιξε τα μάτια. Ιδρώτας έτρεχε στο μέτωπό του, λούζοντας όλο του το πρόσωπο. Η αναπνοή του είχε γίνει βαριά.

«Τι συνέβη;» ρώτησε ο Σόλμορχ, φοβισμένος ότι κάτι είχε πάει στραβά.

«…Έφυγε,» είπε ο Μόρβον, ξεροκαταπίνοντας. «Η αδελφή σας είναι ελεύθερη, κύριε.»

«Σ'ευχαριστώ, Σοφέ,» αποκρίθηκε ο ευγενής. «Αλλά γιατί έχασε τις αισθήσεις της;»

«Η πνευματική ενέργεια ήταν πολύ ισχυρή για να την αντέξει, φαίνεται,» εξήγησε ο Μόρβον και κάθισε σε μια καρέκλα, εξαντλημένος. «Όμως, μη φοβάστε: είναι καλά.»

«Πώς μπορώ να σας ξεπληρώσω;» ρώτησε ο Σόλμορχ, πηγαίνοντας να καθίσει πλάι στη Βίνμη και να την πάρει στην αγκαλιά του.

Ο Μόρβον γέλασε, ξερά. «Από πότε οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού ζητούν ανταλλάγματα;» είπε. «Ωστόσο,» πρόσθεσε, «αν η οικογένειά σας είχε την καλοσύνη να κάνει κάποια δωρεά στον Πύργο, δε θα την αρνούμασταν, όπως πολύ καλά γνωρίζετε.»

Ο Σόλμορχ χαμογέλασε.

«Πώς είναι, λοιπόν, τα πράγματα στην Όρφαλχ;» τον ρώτησε ο Μόρβον.

«Αρκετά καλά, οφείλω να ομολογήσω,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. «Δεν έχει παρουσιαστεί άλλος Γκόρντλαν, αν αυτό είναι που θέλεις να μάθεις.

»Να κάνω κι εγώ μια ερώτηση, όμως;»

«Ασφαλώς…»

«Με τη Βασίλισσα Δήνκα έχει γίνει καμία πρόοδος; Εννοώ, την έχετε εντοπίσει μέσα στο παλάτι της Μάρβαθ, ή τίποτα τέτοιο; Κάποια πληροφορία που θα μπορούσε να μας βοηθήσει;…»

«Σχεδιάζετε, πάλι, να την πάρετε από την αιχμαλωσία του Πόνκιμ;»

«Όχι άμεσα, αλλά ο Βασιληάς το έχει κατά νου. Αν παρουσιαστεί η κατάλληλη ευκαιρία, δε θα διστάσει.»

«Μάλιστα…» είπε ο Μόρβον. Και: «Ο Σφετεριστής έχει οχυρώσει το παλάτι του πολύ καλά, και αυτή η οχύρωση δεν έχει αδυνατίσει στο ελάχιστο. Είναι πολύ προσεκτικός σχετικά με το θέμα της Βασίλισσας Δήνκα.»

«Δηλαδή, δεν έχετε κατορθώσει να πάρετε κάποια πληροφορία…» Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού –και, γενικότερα, οι μάγοι– είχαν πάντοτε την τάση να πλατειάζουν και να μιλούν μ'έναν τρόπο δυσνόητο για τους υπόλοιπους. Ο Σόλμορχ αναρωτήθηκε αν τούτο αποτελούσε επακόλουθο τού να μπορείς να επικαλείσαι τα Πνεύματα, αν αυτοί οι άνθρωποι, στην ουσία, σκέφτονταν διαφορετικά από τους άλλους.

«Φοβάμαι πως όχι,» αποκρίθηκε ο Μόρβον.

Ο Σόλμορχ σηκώθηκε από τον καναπέ. «Θα καλέσω και τους υπόλοιπους μέσα,» είπε, και ο Σοφός κατένευσε, κουρασμένα. Ο ευγενής άνοιξε την πόρτα και έκανε νόημα στην Τάθβιλ και τους μισθοφόρους να μπουν.

«Τελειώσατε;» ρώτησε η Βαρονέσα, περνώντας πρώτη τη θύρα. «Γιατί η Βίνμη κοιμάται;»

«Η πνευματική ισχύς την εξουθένωσε,» εξήγησε ο Μόρβον, καθώς και οι τρεις μισθοφόροι έμπαιναν στο δωμάτιο, και ο Κόρναλθορ έκλεινε, πάλι, την πόρτα. «Αλλά, τώρα, είναι καλά.»

«Σόλμορχ, θα μου πεις ποιο ήταν, τελικά, το πρόβλημα μαζί της;» ρώτησε η Τάθβιλ.

«Θα ζητήσω τη γνώμη της πρώτα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Ίσως να μη θέλει να το αποκαλύψει.»

Η Βαρονέσα έμοιαζε θυμωμένη, αλλά ο Μόρβον άλλαξε το θέμα της συζήτησης, παρατηρώντας τον γλωσσά που κοιτούσε το περιβάλλον, έχοντας βγάλει το κεφάλι του από την τσέπη του Σόλμορχ.

«Τι είναι αυτό το πλάσμα, κύριε;» θέλησε να μάθει.

Ο ευγενής μειδίασε, και τράβηξε τον γλωσσά απ'την τσέπη του, κρατώντας τον και με τα δύο χέρια. Το ζωάκι έγλειψε τον καρπό του. Η Τάθβιλ απομακρύνθηκε μερικά βήματα. «Απόκτημα από τη Νότια Γη. Μια εμπόρισσα μού το έφερε.»

«Ενδιαφέρον,» είπε ο Μόρβον. «Οι νέες μορφές ζωής της Νότιας Γης πρέπει να μελετηθούν. Αποτελούν προσθήκη στη Γνώση. Θα με ικανοποιούσε αν αυτή ήταν η δωρεά σας στον Πύργο, κύριε…»

«Πολύ σωστά–» άρχισε η Τάθβιλ, αλλά ο Σόλμορχ τη διέκοψε: «Λυπάμαι, Σοφέ· ήταν δώρο.» Έβαλε τον γλωσσά, πάλι, στην τσέπη του. «Ωστόσο,» πρόσθεσε, «θα μπορούσα να σας δώσω άλλα παρόμοια πλάσματα που θα τύχει να βρω στο λιμάνι της Όρφαλχ.»

Ο Μόρβον ένευσε. «Θα το εκτιμούσαμε, κύριε. Όμως, μέχρι να φύγετε, θα μου επιτρέψετε να μελετήσω αυτό που έχετε, τώρα, μαζί σας;»

«Φυσικά,» είπε ο Σόλμορχ, και του έδωσε τον γλωσσά, καθώς ο Σοφός σηκωνόταν από την καρέκλα.

«Ευχαριστώ.»

«Ελπίζω να τον παραλάβω, ξανά, αρτιμελή.»

«Μην ανησυχείτε. Ποιο είναι τ'όνομά του, παρεμπιπτόντως;»

«Γλωσσάς, ονομάζεται.»

Το πλάσμα έγλειψε το χέρι του Μόρβον. «Καταλαβαίνω.» Ο Σοφός πλησίασε την πόρτα και την άνοιξε. «Αναπαυθείτε, φίλοι μου. Σε λίγο, θα έρθει ένας μαθητευόμενος να σας φέρει και κάτι για φαγητό.» Βγήκε απ' το δωμάτιο.

«Μόλις έχασες και μια *δεύτερη* ευκαιρία να ξεφορτωθείς αυτό το τέρας!…» είπε η Τάθβιλ στον Σόλμορχ, που γέλασε.

*

Στέκονταν σ'ένα ύψωμα, κάτω από το οποίο μπορούσαν να δουν ένα κάστρο και μερικά τοπικά χωριά. Έχοντας επιστρέψει τη Βίνμη στην έπαυλη των Έχμελθ, ο Σόλμορχ και η Τάθβιλ αποφάσισαν να επισκεφτούν τη Βαρονία της δεύτερης, και τώρα βρίσκονταν εκεί. Το μέρος ήταν ορεινό και αισθάνονταν την κάψα του Καλοκαιριού πολύ πιο ελαττωμένη, καθώς δροσεροί αγέρηδες φυσούσαν πάνω απ'τους λόφους, τα βουνά, και τις χαράδρες, περνώντας ανάμεσα απ'τους κορμούς των δέντρων και κάνοντας τα φυλλώματα να θροΐζουν. Η Βαρονία έμοιαζε να είναι το αντίθετο των λοφότοπων στους οποίους βρισκόταν ο Πύργος του Φτερού.

Η Τάθβιλ αναστέναξε, ατενίζοντας το κάστρο της από απόσταση και σκεπτόμενη ότι ποτέ ξανά δε θα επέστρεφε εκεί. Τώρα, άρχοντας εδώ ήταν κάποιος Νεραντάφθορ, ένας δαιμονάνθρωπος, σύμφωνα με τις πληροφορίες που είχε συγκεντρώσει ο Σόλμορχ από τον κοινό λαό, καθώς εκείνος και η Βαρονέσα ταξίδευαν ανατολικά της Μάρβαθ. Η Τάθβιλ δε μιλούσε σε κανέναν, όσο πλησίαζαν τη Βαρονία της, και φορούσε μια ελαφριά κουκούλα στο κεφάλι, ίσα για να κρατά το πρόσωπό της στη σκιά, γιατί δεν ήθελε να την αναγνωρίσουν. Προτιμούσε να έρθει ανώνυμη και να φύγει ανώνυμη. Ωστόσο, εκείνο που δεν μπορούσε να καταφέρει ήταν να κάνει την καρδιά της πιο ελαφριά. Το βάρος ήταν ασήκωτο, όχι απλά επειδή έχανε ετούτα τα εδάφη, και κατά συνέπεια τον τίτλο της γεωκτήμονος, αλλά επειδή εδώ κατοικούσε η οικογένεια της μητέρας

της από παλιά και ήταν, ουσιαστικά, καθήκον της Τάθβιλ να κρατά τα μέρη αυτά σε ευημερία και ασφαλή από εισβολείς.

Μητέρα, συγνώμη. Αν εξαρτιόταν μονάχα από εμένα, η Βαρονία θα ήταν ακόμα δική μου κι όχι κάποιου δυτικού δαίμονα της Μάγκραθμελ. Τόσο μακριά από τους τόπους μας οι δαιμονάνθρωποι, κι όμως έφτασαν μέχρις εδώ. Χίλιες κατάρες επάνω τους! Τα Πνεύματα θ'αποδώσουν δικαιοσύνη, κάποια μέρα…

Αισθάνθηκε τον Σόλμορχ ν'αγκαλιάζει τους ώμους της, με το δεξί του χέρι. Έγειρε επάνω του, ενώ το βλέμμα της εξακολουθούσε να παραμένει καρφωμένο στο παλιό της κάστρο και στους τόπους γύρω απ'αυτό. Ατένισε τρία κάρα να έρχονται από τ'ανατολικά, μοιάζοντας με σκιές, καθώς είχαν το φως του Λούντρινχ πίσω τους.

«Έμποροι από το Άργκανθικ,» είπε η Βαρονέσα. «Ερχόμενοι από το 'στοιχειωμένο' δρόμο.»

«Ο οποίος έχει, πλέον, ξεστοιχειώσει,» αποκρίθηκε ο Σόλμορχ. Ανάμεσα στις πληροφορίες που είχε συγκεντρώσει από τον απλό λαό ήταν κι ετούτη: ότι ο Βασιληάς Πόνκιμ –όντας μεγάλος μάγος– είχε διώξει τα κακοποιά Πνεύματα από το δρόμο που συνέδεε τη Βαρονία με το Άργκανθικ, ούτως ώστε το εμπόριο να ξαναρχίσει και από τούτη τη μεριά. Επιπλέον, έλεγαν πως ο Μονάρχης του Βόρειου Σαραόλν είχε μειώσει το φόρο στα διόδια, θέλοντας να προσκαλέσει τους εμπόρους του γειτονικού Βασιλείου, να τους δελεάσει να έρθουν.

«Είναι φυσικό εκείνος που τον 'στοίχειωσε' να μπορεί κιόλας να τον 'ξεστοιχειώσει', ε;» είπε η Τάθβιλ.

«Ναι. Και, μάλλον, δε χρειάστηκε και πολύ από τη μαγεία του…» συμφώνησε ο Σόλμορχ. Μετά, ρώτησε: «Θέλεις να πάμε πιο κοντά στο κάστρο;»

Η Τάθβιλ κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι· καλύτερα έτσι, από απόσταση. Είδα αρκετά.»

Στράφηκαν απ'την άλλη και βάδισαν προς τους μισθοφόρους και τα άλογά τους, που τους περίμεναν καμια πενηνταριά μέτρα δυτικά, κάτω από τη σκιά των φυλλωμάτων ενός σύδεντρου.

Και δε θα ξαναγυρίσω, σκέφτηκε η Τάθβιλ, *παρά μονάχα ως κατακτήτρια ετούτου του τόπου… αν κάποτε συμβεί αυτό. Αλλά, ό,τι κι αν γίνει, δε θα ξεχάσω. Ποτέ.* Ένα δάκρυ κύλησε στο δεξί της μάγουλο και γυάλισε στο φως του Βάνσπαρχ που ξεμύτιζε από τη Δύση.

Μήνας Τελόφλογος, 1510 από ιδρύσεως Βασιλείου του Ωκεανού

Όταν ο Κράντμον, ο προδότης του Ωκεανού και, για ένα χρονικό διάστημα, Σφετεριστής του Κοραλλένιου Θρόνου, βρισκόταν στη Θέρληχ, χρησιμοποιούσε για την επίτευξη των μηχανορραφιών του τα υπόγεια περάσματα κάτω από το παλάτι της πρωτεύουσας, όπου είχε κρύψει τους Νότιους Μαγκραθμέλιους οι οποίοι τον έβλεπαν ως Εκλεκτό. Σε αυτά τα υπόγεια περάσματα είχε φυλακίσει τη Βασίλισσα Αάνθα, ύστερα από το γάμο τους, ώστε να πάρει την εξουσία στα δικά του χέρια· και, αργότερα, μαζί με την Κυρά του Ωκεανού, είχε περιορίσει και τον Βένγκριλ, Βασιληά του Σαραόλν, στο ίδιο μέρος. Τότε, κανένας από τους δυο μονάρχες δε γνώριζε πού βρισκόταν (αν και υπέθεταν ότι πρέπει να ήταν κάτω από τη Θέρληχ), όμως, μετά από κάποιο καιρό και αφού ο Κράντμον είχε, πλέον, εξοριστεί από τον Ωκεανό, η Βασίλισσα έμαθε, από τον ίδιο τον προδότη, πού ακριβώς ήταν τα περάσματα και από πού μπορούσε κανείς να μπει σε αυτά. Έτσι, είχε έρθει και σ'επαφή με τους δαιμονανθρώπους που κρύβονταν σ'εκείνα τα ανήλιαγα μέρη του Βασιλείου της.

Τώρα, πάλι, κάποιοι κινούνταν στα σκοτεινά βάθη κάτω από την πρωτεύουσα του Ωκεανού, μα δεν επρόκειτο για πολεμιστές ή φονιάδες της Μάγκραθμελ της Νότιας Γης, παρά για στρατιώτες ντυμένους με κοραλλένιες αρματωσιές και κράνη, που στα χέρια βαστούσαν κοντά δόρατα και ασπίδες, ενώ ορισμένα από αυτούς είχαν δαυλούς ή λάμπες, για να φωτίζουν τον δρόμο των υπολοίπων. Ωστόσο, όλοι τους θα χάνονταν εδώ μέσα, αν δεν είχαν τη Βασίλισσά τους για να τους οδηγεί, η οποία είχε ξανάρθει σε τούτα τα μέρη και τα είχε γνωρίσει καλά, από τους ίδιους που κάποτε τα είχαν χρησιμοποιήσει εναντίον της αλλά, αργότερα, την είχαν βοηθήσει να επανακτήσει τον Θρόνο του Ωκεανού από τους νότιους σφετεριστές που είχαν έρθει στη Θέρληχ μετά από τον Όλεθρο της Νότιας Γης.

Η Αάνθα ήταν ντυμένη με κοραλλένια αρματωσιά, όπως οι στρατιώτες της, και βαστούσε, επίσης, κοντό δόρυ (οποιοδήποτε μακρύτερο όπλο θα ήταν άβολο μέσα στις στενές, πέτρινες διόδους) και ασπίδα. Γύρω από το κράνος της τυλιγόταν το Στέμμα του Ωκεανού, ολόχρυσο και λαξευμένο έτσι ώστε να μοιάζει με οστράκινο πλέγμα. Στους ώμους της Βασίλισσας έπεφτε ένας μακρύς, πορφυρός μανδύας, δεμένος με χρυσή πόρπη στο λαιμό της.

Στα δεξιά της Κυράς του Ωκεανού βάδιζε ο Γιάρεχ, ο σύμβουλος αμύνης του Βασιλείου και διοικητής του πρώτου τάγματος των ιπποκαμποκαβαλάρηδων της βασιλικής φρουράς. Κι αυτός, όπως κι οι υπόλοιποι, φορούσε κοραλλένια αρματωσιά, αλλά στο δεξί χέρι έσφιγγε ένα μακρύ ξίφος, του οποίου η λεπίδα γυάλιζε στο φως των δαυλών. Είχε επιμείνει να συντροφεύσει τη Βασίλισσα –παρότι εκείνη δεν το είχε ζητήσει–, υποστηρίζοντας πως ήταν καθήκον του να την προστατεύει και στην ξηρά, όχι μονάχα στον Ωκεανό, όταν γιγάντιοι ιππόκαμποι την περιστοίχιζαν. Εξάλλου, είπε, τα υπόγεια περάσματα, όπως τα είχε περιγράψει η Μεγαλειοτάτη, πρέπει να ήταν χειρότερα από την πιο φουρτουνιασμένη θάλασσα.

Η Μίρθα, η Ναύαρχος του Βασιλείου, παίρνοντας αφορμή από τα λόγια του Γιάρεχ, είχε επίσης επιμείνει να συνοδέψει τη Βασίλισσά της, και τώρα βάδιζε αριστερά αυτής, εξοπλισμένη σαν τους στρατιώτες γύρω της.

Η Αάνθα δεν μπορούσε παρά να αισθάνεται μια κάποια ικανοποίηση, για την πίστη των υπηκόων της και για την αφοσίωσή τους σ'εκείνη. Η παρουσία του Γιάρεχ και της Μίρθα την έκανε να είναι βέβαιη για την ασφάλειά της σ'ετούτο τον σκοτεινό κόσμο που κρυβόταν κάτω από την Θέρληχ και το παλάτι της. Φυσικά, δεν πίστευε, ούτως ή άλλως, πως κινδύνευε εδώ πέρα… εκτός κι αν οι δαιμονάνθρωποι τρόμαζαν από τους πολεμιστές της, νομίζοντας πως είχαν έρθει εδώ για να τους εξολοθρεύσουν, πράγμα που δεν ίσχυε· η Αάνθα ερχόταν μονάχα για να κάνει μια συμφωνία μαζί τους, μια συμφωνία που είχε αναβάλει καιρό. Όμως είχε την εντύπωση πως

εκείνοι είχαν, τελικά, φοβηθεί, εκτιμώντας λανθασμένα την κατάσταση. Η Βασίλισσα του Ωκεανού είχε ακούσει φωνές από το βάθος των διαδρόμων, τις οποίες δεν μπορούσε να καταλάβει, λόγω της μεγάλης απόστασης και λόγω του ότι, μάλλον, ήταν στη γλώσσα των δαιμόνων της Νότιας Γης.

Ελπίζω μόνο να οδηγώ τους στρατιώτες μου σωστά, εδώ μέσα, σκέφτηκε η Αάνθα, κοιτάζοντας τα περάσματα που διακλαδίζονταν εμπρός της, *γιατί, αν κάνω λάθος και αν οι Μαγκραθμέλιοι έχουν κάνει επίσης λάθος για εμάς, τότε ίσως να παγιδευτούμε από μόνοι μας, με αποτέλεσμα να μας κομματιάσουν.*

Ωστόσο, η μνήμη της δε λάθεψε. Άλλωστε, η Βασίλισσα είχε μείνει κάμποσο καιρό εδώ κάτω, μαζί με τον Πόνκιμ, τη Σαντέ'ενθιν, τον Κράντμον, και τους υπόλοιπους, και είχε φροντίσει να αποτυπώσει το μέρος στο νου της, σε περίπτωση που επιθυμούσε να επιστρέψει. Έτσι, τώρα, έφτασε μπροστά σε μια μεγάλη, σιδερένια πόρτα, που ήταν κλειστή και, κατά πάσα πιθανότητα, αμπαρωμένη από την άλλη πλευρά.

Οι στρατιώτες της σταμάτησαν να βαδίζουν, και η Αάνθα μπορούσε ν'ακούσει την αναπνοή τους βάρια μέσα σε τούτο το υπόγειο, όπου ο αέρας ήταν βρόμικος και περιορισμένος. Με τη γαντοφορεμένη γροθιά που βαστούσε το δόρυ της, η Κυρά του Ωκεανού χτύπησε, δύο φορές, δυνατά, τη σιδερένια πόρτα, φωνάζοντας:

«Ανοίξτε, Μαγκραθμέλιοι! Δεν ερχόμαστε εχθρικά! Είμαι η Βασίλισσα Αάνθα, και επιθυμώ να κάνω μια συμφωνία μαζί σας. Μια συμφωνία με την οποία ο Εκλεκτός σας, Βασιληάς Πόνκιμ, συναινεί.»

Σιγή μέσα στον υπόγειο κόσμο. Ο μόνος ήχος που έφτανε στ'αφτιά της Αάνθα ήταν οι αναπνοές των στρατιωτών της. Όμως περίμενε για την απάντηση των δαιμονανθρώπων.

Και η σιδερένια θύρα άνοιξε –μονάχα μια χαρακιά ανάμεσα σ'αυτήν και τον πέτρινο τοίχο–, για να φανεί ένα πρόσωπο με

γυαλιστερά, πορφυρογάλαζα μάτια και να τους κοιτάξει όλους με επιφύλαξη. «*Τι είδους συμφωνία;*» ρώτησε ο Μαγκραθμέλιος, αποκαλύπτοντας τα κοφτερά του δόντια.

«Θα μιλήσω στον Άρχοντα Νεργκελάθ γι'αυτό το ζήτημα,» δήλωσε η Αάνθα. «Μπορώ να περάσω;»

Ο δαιμονάνθρωπος κοίταξε πίσω του, εκεί όπου η Βασίλισσα του Ωκεανού δε μπορούσε να δει. Ύστερα, έστρεψε, πάλι, τα μάτια του επάνω της. «*Πέρασε, Βασίλισσα των Ανθρώπων,*» αποκρίθηκε, και η σιδερένια πόρτα άνοιξε, για να φανερώσει μια μεγάλη, γκριζόπετρη αίθουσα με τέσσερις χοντρούς, τετράγωνους κίονες, απ'όπου κρέμονταν τεχνολογικές λάμπες. Την περίμετρο της αίθουσας διέγραφαν Μαγκραθμέλιοι πολεμιστές, με βαλλίστρες στα χέρια, ενώ στο τέλος της, επάνω σ'έναν πέτρινο θρόνο και ανάμεσα σε δύο αναμμένα μεταλλικά μαγκάλια, καθόταν ένας δαιμονάνθρωπος με κίτρινα-πορφυρά-γαλάζια μαλλιά, που χύνονταν στους ώμους του. Η ενδυμασία του ξεχώριζε απ'αυτή των υπολοίπων, καθότι πλούσια στολισμένη με πολύτιμους και ημιπολύτιμους λίθους. Ωστόσο, κι εκείνος βαστούσε στα χέρια του μία μεταλλική βαλλίστρα, η οποία είχε έτοιμα πολλά βέλη γύρω από μια ροδέλα –μια από τις ευρεσιτεχνίες των δαιμονανθρώπων.

«Χαίρετε, Άρχοντα Νεργκελάθ,» είπε η Βασίλισσα Αάνθα, μπαίνοντας χωρίς δισταγμό, αν και αισθανόταν τις τρίχες της να έχουν ανασηκωθεί, που όλοι τούτοι οι Μαγκραθμέλιοι τη σημάδευαν με τα τηλέμαχα όπλα τους και, σίγουρα, δε θα φοβόνταν να της γεμίσουν την πλάτη με βέλη.

Η Μίρθα κι ο Γιάρεχ την ακολούθησαν, καθώς και οι κοραλλοντυμένοι πολεμιστές της. Τα μάτια τους κοιτούσαν γύρω-γύρω, τους ετοιμοπόλεμους δαιμονανθρώπους, που δεν έμοιαζαν να αντιλαμβάνονται ότι οι Ωκεάνιοι δεν είχαν έρθει εχθρικά.

«Βασίλισσα Αάνθα,» είπε ο ένθρονος Μαγκραθμέλιος. «Σας άκουσα να μιλάτε για κάποια συμφωνία, με την οποία συναινεί και ο Εκλεκτός Πόνκιμ. Αληθεύει;»

Εκείνη ένευσε. «Ναι. Αλλά, πρώτα, πιστεύω πως θα ήταν κόσμιο να προστάξετε τους πολεμιστές σας να πάψουν να μας σημαδεύουν. Δεν ήρθαμε για να εισβάλουμε, σας διαβεβαιώνω.»

Ο Νεργκελάθ έκανε νόημα στους δαιμονανθρώπους, κι αυτοί κατέβασαν τις βαλλίστρες τους. «Παρακαλώ, τότε, καθίστε, Βασίλισσα Αάνθα,» πρότεινε, δείχνοντας ένα στρογγυλό τραπέζι με πέντε άδειες ξύλινες καρέκλες.

Η Κυρά του Ωκεανού πλησίασε. Άφησε την κοραλλένια της ασπίδα και το κοντό της δόρυ ακουμπισμένα επάνω σε μία από τις τετράγωνες κολόνες της αίθουσες. Έβγαλε το κράνος της από το κεφάλι και το απόθεσε στην ξύλινη επιφάνεια του τραπεζιού, ελευθερώνοντας έτσι τα μακριά, πορφυρά της μαλλιά, που έπεσαν σαν καταρράκτης στους πάνοπλους ώμους της. Μετά, κάθισε, ενώ η Μίρθα και ο Γιάρεχ έρχονταν κοντά της και οι Ωκεάνιοι στρατιώτες απλώνονταν μέσα στο δωμάτιο. Προφανώς, δεν ήταν ακόμα ήρεμοι, παρότι οι Μαγκραθμέλιοι είχαν πάψει να τους σημαδεύουν με τις βαλλίστρες τους. Άλλωστε, βρίσκονταν εν τη παρουσία δαιμονανθρώπων, οι οποίοι μπορούσαν, ανά πάσα στιγμή, να υψώσουν, πάλι, τα τηλέμαχά τους όπλα και να τους ρίξουν, ή να τραβήξουν σπαθιά και να εμπλακούν μαζί τους σε μάχη σώμα με σώμα.

Ο Νεργκελάθ κατέβηκε απ'το θρόνο του και κάθισε κι εκείνος στο τραπέζι, αντίκρυ της Βασίλισσας Αάνθα, ενώ δύο δαιμονικοί φρουροί βρίσκονταν συνεχώς κοντά του, έχοντας τα χέρια στις λαβές των σπαθιών στις ζώνες τους. Ήταν ντυμένοι με καλογυαλισμένες αλυσιδωτές αρματωσιές και φορούσαν μαύρους μανδύες.

«Λοιπόν, Μεγαλειοτάτη,» είπε ο Νεργκελάθ, μπλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών του επάνω στην επιφάνεια του τραπεζιού, «μιλήστε μου για τη συμφωνία που επιθυμείτε να κάνουμε.»

«Την ίδια συμφωνία επιθυμεί και ο Εκλεκτός σας,» του θύμισε η Αάνθα, και συνέχισε: «Έχω να σας κάνω μία πρόταση: Πώς θα σας

φαινόταν αν γινόσασταν στρατιώτες του Ωκεανού, Άρχοντα Νεργκελάθ;»

«Εννοείτε να υπηρετούμε ένα ανθρώπινο βασίλειο, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο δαιμονάνθρωπος, διστακτικός.

«Εννοώ να υπηρετείτε το *δικό μου* Βασίλειο του Ωκεανού,» είπε η Αάνθα. «Θα εξακολουθήσετε, ασφαλώς, να έχετε τον πλήρη έλεγχο ετούτων των υπογείων, όμως θα θεωρείστε, πλέον, Ωκεάνιοι πολίτες, και οποιαδήποτε ενέργεια εναντίον του Βασιλείου θα ισοδυναμεί με προδοσία από μέρος σας. Επίσης, θα έχετε το δικαίωμα να βαδίζετε μέσα στη Θέρληχ, αφού οι υπήκοοί μου μάθουν για την παρουσία σας και πληροφορηθούν ότι βρίσκεστε εδώ για την προστασία της Νήσου Ράλβοχ και της πρωτεύουσας.»

Ο Νεργκελάθ ήταν σκεπτικός. «Και… ο Εκλεκτός Πόνκιμ συμφωνεί μ'ετούτο το… σχέδιο;»

«Για να σας πω την αλήθεια, Άρχοντά μου, εκείνος μου το πρότεινε,» εξήγησε η Αάνθα. «Εγώ, αρχικά, είχα στο μυαλό μου να σας εξολοθρεύσω όλους εδώ κάτω.» Ήλπιζε τα λόγια της να τον σοκάρουν αρκετά, ώστε να δει την πρότασή της ως ευλογία.

Ο Μαγκραθμέλιος έκανε πίσω, ακουμπώντας την πλάτη του στην ξύλινη καρέκλα, η οποία έτριξε. «Και τι θα συμβεί αν διαφωνήσουμε με το σχέδιό σας, Βασίλισσα Αάνθα;» ρώτησε. «Θα προσπαθήσετε να μας εξολοθρεύσετε, όπως σκοπεύατε να κάνετε στην αρχή;»

«Ναι,» απάντησε η Κυρά του Ωκεανού, «ή θα σας εξορίσω στην καινούργια Νότια Γη. Βλέπετε, Άρχοντα Νεργκελάθ, δεν μπορώ να έχω έναν αβέβαιο παράγοντα, συνεχώς, κάτω απ'τα πόδια μου, πίσω από τους τοίχους του ίδιου μου του παλατιού. Κανένας μου υπήκοος δε θα αισθάνεται ποτέ ξανά ασφαλείς. Αναμφίβολα, κατανοείτε το πρόβλημά μου…»

«Δηλαδή, έχουμε δύο επιλογές: Να συμφωνήσουμε μαζί σας ή να διωχθούμε στο Νότο.»

«Έχετε και μια τρίτη: Να αγωνιστείτε, για να μείνετε εδώ –αν και αυτό δε νομίζω ότι θα σας ωφελήσει.» Η Αάνθα δεν είχε λόγο να

συγκαλύψει τίποτα, όχι όταν *ήξερε* πως είχε το πάνω χέρι στην προκειμένη περίπτωση. Οι δαιμονάνθρωποι δεν ήταν αρκετοί εδώ κάτω, ώστε να εναντιωθούν στο Βασίλειο του Ωκεανού, ούτε μπορούσαν πλέον να της κρυφτούν, τώρα που εκείνη γνώριζε τα μέρη τους· πράγμα που η Αάνθα πίστευε πως αντιλαμβάνονταν.

«Χμμμ…» Ο Άρχοντας Νεργκελάθ έτριψε τα λεπτά του χείλη, με τις φάλαγγες των δαχτύλων του δεξιού του χεριού. «Θα μπορούσαμε να μιλήσουμε με τον Εκλεκτό Πόνκιμ, ώστε να μας διαβεβαιώσει πως δεν πρόκειται για απάτη εκ μέρους σας, Βασίλισσα Αάνθα;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε εκείνη. «Έχω τα μέσα να σας φέρω σε άμεση επικοινωνία μαζί του.» Είχε κρατήσει τον μαγικό καθρέφτη του Κράντμον, ώστε να μπορεί να συζητήσει με τον Πόνκιμ, όποτε το επιθυμούσε. Ωστόσο, είχε βάλει τη φίλη της, Πριγκίπισσα Σούλτριθ, να απενεργοποιήσει μία από τις λειτουργίες του ψυχικά φορτισμένου κάτοπτρου –αυτή της δημιουργίας εσωδιαστασιακής θύρας–, για να μην μπορεί ο Σφετεριστής του Θρόνου της Μάρβαθ να το χρησιμοποιήσει εναντίον της.

«Ωραία, τότε,» είπε ο Άρχοντας Νεργκελάθ των Μαγκραθμέλιων. «Είμαστε δικοί σου δαίμονες, Βασίλισσα Αάνθα.»

Η Αάνθα μειδίασε λεπτά. «Πήρατε τη συνετότερη δυνατή απόφαση, Άρχοντά μου.» Του έδωσε το γαντοφορεμένο της χέρι, και ο δαιμονάνθρωπος το έσφιξε μπροστά στους Ωκεάνιους και στους Μαγκραθμέλιους.

Μήνας Ανεμοδάρτης, 1324 από ιδρύσεως Σαραόλν

Ο άνεμος λυσσομανούσε έξω από το παλάτι της Μάρβαθ, κάνοντας τα τζάμια να τρίζουν και γεμίζοντας με το βουητό του τους διαδρόμους και τις αίθουσες. Όμως δεν ήταν αυτός ο μόνος ήχος που χαλούσε την ησυχία του βραδιού μέσα στη βασιλική οικία. Τα αγκομαχητά της Πριγκίπισσας Εδρισία αντηχούσαν, επίσης, πολλές φορές ντροπιάζοντας τον άνεμο και τη μάνητά του. Γιατί η Πριγκίπισσα της Βόρειας Μάγκραθμελ, η κόρη του μακαρίτη Βασιληά Χάμαγκορκ, γεννούσε το τρίτο της παιδί, το οποίο οι περισσότεροι ψιθύριζαν ότι δεν ανήκε σε κάποιον από τους παλιούς της συζύγους, παρά στον Εκλεκτό, τον Βασιληά Πόνκιμ.

Ο σκοτεινός διάδρομος φωτιζόταν από μία μονάχα τεχνολογική λάμπα των Μαγκραθμέλιων και ήταν γεμάτος με δαιμονικούς πολεμιστές, οι οποίοι στέκονταν με τις πλάτες στους τοίχους, πάνοπλοι και με τα ξίφη τους αντεστραμμένα και ακουμπισμένα στο έδαφος, ενώ τα γαντοφορεμένα τους χέρια αναπαύονταν επάνω στις μακριές λαβές. Υπηρέτριες πήγαιναν κι έρχονταν, βιαστικά, από το δωμάτιο όπου γεννούσε η Πριγκίπισσα, αλλά η επιστήμονας που βρισκόταν μέσα μαζί της δεν είχε φύγει ούτε στιγμή από τότε που ξεκίνησε η γέννα της, το απόγευμα. Οι περισσότεροι στρατιώτες είχαν βαρεθεί να περιμένουν, ενώ, συγχρόνως, φοβόνταν. Ο Εκλεκτός, παρότι *Εκλεκτός*, ανήκε εξ αίματος στη φυλή των ανθρώπων: δεν είχε ούτε ποικιλόχρωμα μαλλιά, ούτε ποικιλόχρωμα μάτια, ούτε μυτερά δόντια και αφτιά. Επομένως, πώς θα ήταν το παιδί που θα έβγαινε από τη μήτρα της Πριγκίπισσας; Θα ήταν δαίμονας ή άνθρωπος; Ή κάτι ανάμεσα; Ή, μήπως, η Πριγκίπισσα θα πέθαινε στη γέννα αυτού του εκτρώματος;

Βήματα ήρθαν από το τέλος του διαδρόμου, και οι φρουροί έστρεψαν τα βλέμματά τους, για να δουν τον Βασιληά Πόνκιμ να πλησιάζει, ντυμένος με μεταξωτή ενδυμασία και πορφυρό μανδύα, και το Στέμμα των Οφθαλμών στο κεφάλι, του οποίου τα μαύρα ζαφείρια διαπερνούσαν σαν ζωντανά μάτια τους Μαγκραθμέλιους

πολεμιστές. Καθώς ο Εκλεκτός περνούσε ανάμεσά τους, εκείνοι έκλιναν το κεφάλι, ο ένας κατόπιν του άλλου, για να τον χαιρετίσουν. Ο Πόνκιμ δε φάνηκε να τους δίνει σημασία.

Όταν πλησίασε την κλειστή, ξύλινη πόρτα του δωματίου, το δυνατό κλάμα ενός μωρού ακούστηκε. Ο μονάρχης χαμογέλασε, λεπτά, άνοιξε την πόρτα και μπήκε. Μέσα, αντίκρισε την Εδρισία ξαπλωμένη σε ένα μεγάλο κρεβάτι, ενώ γύρω της στέκονταν Μαγκραθμέλιες υπηρέτριες, η μία εκ των οποίων κρατούσε το δεξί χέρι της Πριγκίπισσα, ενώ μια άλλη είχε πάρει το νεογέννητο στην αγκαλιά της, καθώς μια τρίτη έκοβε τον ομφάλιο λώρο του μωρού, μ'ένα μεγάλο ψαλίδι.

Μια τέταρτη δαιμόνισσα, που ήταν, προφανώς, επιστήμονας, αν έκρινε κανείς από τον γκρίζο χιτώνα που φορούσε, πλησίασε τον Βασιληά. «Μεγαλειότατε, είναι κόρη,» είπε.

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε, χαμηλόφωνα, ο Πόνκιμ, και ζύγωσε την ξαπλωμένη Εδρισία, καθώς οι υπηρέτριες έπλεναν το νεογέννητο με ζεστό νερό από μια ξύλινη σκάφη.

Η Πριγκίπισσα χαμογέλασε και ύψωσε το αριστερό της χέρι. Εκείνος το πήρε μέσα στα δικά του και της φίλησε τα δάχτυλα, ενώ καθόταν πλάι της. Μετά, υποτονθόρυσε μια επίκληση στη Γλώσσα των Πνευμάτων, και η Εδρισία έκλεισε τα μάτια και κοιμήθηκε έναν βαθύ, ξεκούραστο, και ανονείρευτο ύπνο.

Οι υπηρέτριες και η επιστήμονας ταράχτηκαν, πράγμα που φάνηκε από τον τρόπο που κοίταξαν η μια την άλλη, σα να ρωτούσαν σιωπηλά: «Τι έκανε, τώρα; Τι έκανε στην Πριγκίπισσα; Η *μαγεία* του μπορεί να τη βλάψει!»

«Μην ανησυχείτε,» είπε ο Πόνκιμ, καθώς σηκωνόταν όρθιος. «Η Πριγκίπισσα Εδρισία αναπαύεται. Δώστε μου την κόρη μου.»

Η υπηρέτρια που κρατούσε το νεογέννητο δίστασε λίγο· όμως, ύστερα, ζύγωσε αργά τον Εκλεκτό και έδωσε το μωρό στην αγκαλιά του, καθώς εκείνο έκλαιγε. Ο Πόνκιμ, χρησιμοποιώντας στο ελάχιστο τα Πνεύματα, μουρμούρισε μερικά απόκρυφα λόγια που

έμοιαζαν με νανούρισμα, και το κοριτσάκι έπαψε να κλαίει. Μετά, ο Βασιληάς απομακρύνθηκε από τις Μαγκραθμέλιες, πλησιάζοντας τη φωτιά του τζακιού και κοιτάζοντας το πρόσωπο της κόρης του. Δύο έξυπνα μαύρα μάτια τον ατένιζαν, γυαλίζοντας ολοένα και περισσότερο, καθώς ο Πόνκιμ πήγαινε κοντά στις φλόγες, μέχρι που το χρώμα τους άλλαξε κι έγιναν, προς στιγμή, πορτοκαλιά. Είχαν έναν ασυνήθιστο χρωματισμό –συνειδητοποίησε ο Βασιληάς–, ο οποίος, όταν αντανακλούσαν το φως, άλλαζε, από μαύρος σε πορτοκαλής κι από πορτοκαλής σε μαύρος.

Το νεογέννητο χαμογέλασε.

«Καλημέρα, μικρούλα,» ψιθύρισε ο Πόνκιμ, και φίλησε το μέτωπό της, προτού κοιτάξει ξανά μέσα σ'εκείνα τα αλλόκοτα μάτια που γυάλιζαν, μαύρα πορτοκαλιά και, πάλι, πορτοκαλιά μαύρα, ή μια ενδιάμεση απόχρωση. Οι πνευματικές του αισθήσεις επικεντρώθηκαν στο νεογέννητο. Και είδε μια μεγάλη γυναίκα: μια δαιμόνισσα μετρίου αναστήματος, ντυμένη με γκριζόμαυρο μετάξι κι ένα σπαθί θηκαρωμένο στη μέση της· τα μαλλιά της ήταν σγουρά και μακριά, μαύρα και πράσινα· τα μάτια της παρέμεναν τα ίδια, γυαλίζοντας μαύρα και πορτοκαλιά, πορτοκαλιά και μαύρα, αλλά κάτι είχε αλλάξει με την ηλικία: ο Πόνκιμ μπορούσε να διακρίνει μια βαθιά θλίψη.

Το όραμα ξεθώριασε, και ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν πήρε τις πνευματικές του αισθήσεις από το νεογέννητο. Στράφηκε στις υπηρέτριες και στην επιστήμονα.

«Όλα είναι εντάξει,» τους είπε. «Καθαρίστε το δωμάτιο και μπορείτε να πηγαίνετε.»

Μήνας Αρχήπαγος, 1324 από ιδρύσεως Σαραόλν

Η Δήνκα λίγο έλειψε να μην καταλάβει τον ερχομό του Χειμώνα εφέτος, καθώς ο καιρός δεν ήταν τόσο κρύος όσο κανείς θα περίμενε. Ήταν λες και οι δίδυμοι ήλιοι του Άρμπεναρκ να είχαν, ξαφνικά, δυναμώσει και αποφασίσει να διώξουν όλο το ψύχος από τον κόσμο. Η Δήνκα θυμόταν άλλον έναν τέτοιο Χειμώνα παλιότερα, σχετικά ζεστό, έτσι ώστε να μη μπορείς εύκολα να τον ξεχωρίσεις από το Φθινόπωρο: Ήταν όταν είχε πρωτοπαντρευτεί τον Βένγκριλ και γίνει Βασίλισσα του Σαραόλν.

Αλλά ο Βασιληάς μου με πρόδωσε, σκέφτηκε, τώρα, καθώς καθόταν μπροστά από το αναμμένο τζάκι του δωματίου της. Ένα ανοιχτό ιστορικό βιβλίο βρισκόταν ακουμπισμένο στα γόνατά της, αλλά εκείνη δεν του έδινε και πολύ σημασία, χαμένη στους συλλογισμούς της όπως ήταν. Οι σειρές και οι παράγραφοι περνούσαν χωρίς να τις κατανοεί, λες και ήταν γραμμένες σε κάποια μυστηριώδη γλώσσα μαγείας. *Και έχω αργήσει να τον ξεπληρώσω γι'αυτό. Γιατί η ευκαιρία μου δεν έρχεται; Τι περιμένω τόσο καιρό; Τι;* Ένα σίγουρο τρόπο, ένα σίγουρο τρόπο για να τον καταστρέψει, εκείνον και τη Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού. Όμως γύρω της, τουλάχιστον, αυτός ο τρόπος δεν παρουσιαζόταν. Πόλεμο ο Πόνκιμ δεν ήταν πρόθυμος να κάνει. Φονιάδες δεν ήταν πρόθυμος να στείλει. Και η Δήνκα είχε μάθει ότι ο Σφετεριστής του Θρόνου της Μάρβαθ είχε κλείσει κάποια συμφωνία με τον σύζυγό της, ώστε ένας εμπορικός δρόμος ν'ανοίξει ανάμεσα στο Βόρειο και στο Νότιο Σαραόλν. *Και όλα μοιάζουν να πηγαίνουν καλά. Δαίμονες! Γιατί;* Το εμπόριο ευδοκιμούσε, τα χρηματικά διαθέσιμα του Στέμματος είχαν αυξηθεί τους τελευταίους μήνες, και ο λαός συνερχόταν από τα δεινά του πολέμου και ζούσε καλύτερα. Αλλά η Δήνκα ήθελε διχόνοια να επικρατήσει στο Βασίλειο: μόνο έτσι θα κατέστρεφε τον Βένγκριλ· μόνο έτσι υπήρχε πιθανότητα ο Πόνκιμ να σκοτωθεί· και μόνο έτσι είχε εκείνη ελπίδες να γίνει Βασίλισσα, πάλι, και να πάρει την κόρη της πίσω. Τα νεύρα της απειλούσαν να ξεπηδήσουν μέσα απ'το κορμί της, όσο

σκεφτόταν ότι η Έρμελ διέμενε στην Όρφαλχ, *μαζί με τον Βένγκριλ!* χωρίς να γνωρίζει για το πώς εκείνος είχε προδώσει τη μητέρα της.

Η Δήνκα έκλεισε, με δύναμη, το βιβλίο και το πέταξε στο πέτρινο πάτωμα του δωματίου. *Θα τους κάνω να πληρώσουν! Θα τους κάνω όλους να πληρώσουν! Όλους!*

Η πόρτα χτύπησε.

Η Δήνκα πήρε μια βαθιά ανάσα, για να ηρεμήσει τον εαυτό της. «Ποιος είναι;»

«Εγώ.» Η φωνή του Κόρναλθορ.

«Πέρασε.»

Ο σύμβουλος δημόσιας τάξης άνοιξε και μπήκε. «Καλησπέρα,» είπε.

«Δε σε είχα καλέσει, νομίζω,» αποκρίθηκε η Δήνκα.

Η έκφραση του Κόρναλθορ άλλαξε (θυμός; απογοήτευση;). «Έκανα λάθος που ήρθα, δηλαδή;»

Η Δήνκα χαμογέλασε –αν και δεν είχε, πραγματικά, διάθεση για να χαμογελάσει– και σηκώθηκε από την πολυθρόνα της. «Φυσικά και όχι.» Τον πλησίασε, πέρασε τα χέρια της γύρω απ'το λαιμό του, και γέμισε το στόμα του μ'ένα δυνατό φιλί.

Ο Κόρναλθορ την παρέσυρε ως το κρεβάτι του δωματίου, όπου ξάπλωσαν, και η Δήνκα είπε: «Να σου κάνω μια ερώτηση;»

«Τι ερώτηση;» Ξεκούμπωσε το κολάρο του φορέματός της, για να της φιλήσει το λαιμό.

«Σχετικά με το Άργκανθικ. Τι είδους άνθρωποι έρχονται απο κεί στο Βασίλειό μας;»

Ο Κόρναλθορ κοίταξε το πρόσωπό της. «Τι εννοείς; Έμποροι;» Έμπλεξε το χέρι του μέσα στα μαλλιά της –ανοίγοντας ακούσια τα τσιμπίδια που ήταν πιασμένα εκεί– και έφερε το κεφάλι της κοντά στο δικό του, για να φιλήσει τα χείλη της αχόρταγα.

«Όχι μονάχα έμποροι,» αποκρίθηκε η Δήνκα, που τον είχε, τώρα, αγκαλιάσει με χέρια και με πόδια. «Διασκεδαστές. Έρχονται διασκεδαστές, καρδιά μου;»

«Νομίζω.» Ο Κόρναλθορ άνοιξε και τα υπόλοιπά της κουμπιά, και πέρασε τα δάχτυλά του μέσα στο μεσοφόρι της, για ν'αγγίξει τα σφιγμένα της στήθη.

Το δεξί χέρι της Δήνκα γαντζώθηκε επάνω στον ώμο της τουνίκας του· έγλειψε τ'αφτιά του, ψιθυρίζοντάς του, με βραχνή φωνή: «Μόνο απλοί διασκεδαστές;»

«Τι άλλοι υπάρχουν;» Ο Κόρναλθορ προσπαθούσε, τώρα, να βγάλει και το φόρεμα και το μεσοφόρι της, συγχρόνως, και η Δήνκα έκρινε ότι αποτύχαινε οικτρά στην προσπάθειά του.

«*Δολοφόνοι,*» του ψιθύρισε.

«Τι;» Τον αισθάνθηκε να κοκαλώνει.

Κοίταξε το πρόσωπό του, με τα μάτια της καρφωμένα στα δικά του. Η Δήνκα μπορούσε να δει περιέργεια και φόβο εκεί. «Δολοφόνοι. Διασκεδαστές που μπαίνουν στις επαύλεις ευγενών και στις Αυλές μοναρχών, για να σκοτώσουν. Έχω ακούσει ότι υπάρχουν τέτοιοι άνθρωποι στο Άργκανθικ. Έρχονται και απο δώ;»

«Γιατί… γιατί θέλεις να μάθεις;» Τώρα, η περιέργεια του Κόρναλθορ φαινόταν να έχει μεγαλώσει, και ο φόβος του, επίσης.

Η Δήνκα χαμογέλασε, ρούφηξε το πάνω του χείλος, και είπε: «Μια απλή ερώτηση είναι, καρδιά μου. Έρχονται;»

Ο Κόρναλθορ ανασήκωσε τον έναν ώμο. «Δεν ξέρω… Σου έχω δώσει την εντύπωση ότι συναναστρέφομαι με τέτοιους ανθρώπους;»

Η Δήνκα γέλασε. «Όχι. Όμως θα ήθελα να βρω έναν από αυτούς.»

Ο Κόρναλθορ κοκάλωσε, πάλι. «Γιατί;»

«Έχω κάποιους λογαριασμούς να κλείσω. Θα μου βρεις έναν δολοφόνο, αγάπη μου;» ζήτησε η Δήνκα, χαϊδεύοντας τα μαλλιά του.

«Δεν μπορώ.»

«Λες ψέματα. Το καταλαβαίνω.»

«Όχι, πραγματικά, *δεν μπορώ* να βρω τέτοιο άνθρωπο.» Ο Κόρναλθορ προσπάθησε να απομακρυνθεί από τη Δήνκα, αλλά εκείνη τον κράτησε κοντά της, αγκαλιάζοντάς τον πιο σφιχτά.

«Μη μου πεις ότι δεν το έχεις ποτέ προσπαθήσει…» του χαμογέλασε στραβά.

«Ασφαλώς και όχι!» είπε ο Κόρναλθορ, και τώρα, η Δήνκα μπορούσε να δει ότι ήταν σαστισμένος. *Πιστεύει ότι τον κατηγορώ για κάτι;*

«Ούτε από ενδιαφέρον;»

«Όχι, πότε!» επέμεινε εκείνος.

Η Δήνκα γέλασε κοροϊδευτικά. «Μην ανησυχείς· δε θα σε προδώσω στον Πόνκιμ, ή τίποτα τέτοιο…» Αλλά, απλά για να τον τρομάξει και να τον κάνει να εκπληρώσει την επιθυμία της, το άφησε να υπονοηθεί ότι ίσως και να το έπραττε.

«Ποτέ δεν έχω αναζητήσει ανθρώπους αυτού του είδους,» επανέλαβε, εμφατικά, ο Κόρναλθορ. «*Ποτέ.* Δεν είμαι κανένας Αργκανθικιανός ευγενής, Δήνκα! Ούτε ήθελα ποτέ να δολοφονήσω κάποιον. Πνεύματα!…»

«Σε πιστεύω, καρδιά μου.» Η Δήνκα τον φίλησε. «Το ξέρω ότι δε θα μπορούσες να σκοτώσεις ούτε μύγα–»

«Με ειρωνεύεσαι;» θύμωσε ο Κόρναλθορ, σμίγοντας τα φρύδια.

«Γιατί να το κάνω αυτό; Την αλήθεια λέω. Κι επιπλέον, δε σου ζητάω ν'ανακατευτείς με δολοφόνους, μονάχα να τους βρεις για εμένα. Είναι πολύ τούτο;…» Κατέβασε το βλέμμα και τον φίλησε στο λαιμό, κάτω απ'το αφτί. *Είναι τόσο δειλός, που δυσκολεύεται κανείς να τον χειραγωγήσει λόγω της δειλίας του, οι δαίμονες να τον πάρουν!*

Ο Κόρναλθορ δίστασε ν'απαντήσει.

«Έλα τώρα… το ξέρω ότι *μπορείς* να το κάνεις, αν θέλεις,» επέμεινε η Δήνκα, ακουμπώντας το πρόσωπό της στον ώμο του. «Έχεις πολλές διασυνδέσεις στη Μάρβαθ και στο Βασίλειο γενικότερα, ενώ εγώ δεν έχω καθόλου συμμάχους· είμαι ολομόναχη εδώ.» Αυτό ήταν αλήθεια εν μέρει, γιατί η οικογένεια της Δήνκα καταγόταν από το Δουκάτο Κάντνομ. Επομένως, όντως, δεν είχε πολλές διασυνδέσεις στη Μάρβαθ, ειδικά τώρα, που δεν ήταν, πλέον,

Βασίλισσα και τα πράγματα είχαν αλλάξει *πολύ* τον τελευταίο καιρό· όμως στο Βασίλειο *είχε* τις διασυνδέσεις της, είτε απευθείας με την ευγενική της οικογένεια, είτε με άτομα που σέβονταν αυτήν. Ωστόσο, εκείνο που φοβόταν ήταν μην εκτεθεί. Δεν ήθελε να μάθουν οι άλλοι ότι αναζητούσε Αργκανθικιανούς φονιάδες! Οπότε, προτιμούσε ο Κόρναλθορ να τους αναζητήσει για εκείνη.

«Τι θα τους κάνεις τους δολοφόνους, όταν σ'τους βρω;» ρώτησε ο Κόρναλθορ ψιθυριστά, λες και φοβόταν μην τους ακούσει κανείς.

Και δεν έχει άδικο που φοβάται, σκέφτηκε η Δήνκα. *Ο Πόνκιμ μπορεί, όντως, να μας παρακολουθεί ετούτη τη στιγμή.* Ωστόσο, έπρεπε να το ριψοκινδυνέψει μία φορά, ελπίζοντας πως η Τύχη θα τη βοηθούσε, αλλιώς δε θα έκανε ποτέ τίποτα –και ποτέ δε θα έπαιρνε την εκδίκησή της. Επιπλέον, όσο ισχυρός μάγος και να ήταν ο Πόνκιμ, σίγουρα, δε μπορούσε να τους κατασκοπεύει συνέχεια μέσω εκείνου του καταραμένου μαγικού του καθρέφτη…

«Εσύ δε μου είπες ότι δεν ήθελες να μπλεχτείς;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Κόρναλθορ, «όμως δε… δεν μπορώ να βρω αυτούς τους φονιάδες και, μετά, να τους βάλεις να κάνουν κάτι που… που θα το μετανιώσω που σε βοήθησα, Δήνκα.» Συνοφρυώθηκε. «Θέλεις να σκοτώσεις το Βασιληά;»

Η Δήνκα γέλασε. «Δεν είμαι χαζή, για να το επιχειρήσω αυτό, καρδιά μου! Η μαγεία του θα τον σώσει, και δε θα καταφέρω τίποτα.»

«Τότε, γιατί θέλεις τους φονιάδες;»

«Για μια προσωπική μου υπόθεση. Μην ανησυχείς· εσύ δε θα χρειαστεί να τους μιλήσεις για τη δουλειά που έχω κατά νου. Αυτό θα το κανονίσω η ίδια. Δεν είναι τίποτα το σπουδαίο, είναι;» Κοίταξε, πάλι, το πρόσωπό του· τον φίλησε.

Ο Κόρναλθορ δεν απάντησε. Από την όψη του, έμοιαζε διχασμένος.

Η Δήνκα αποφάσισε ότι μια καταμέτωπο επίθεση ίσως να τον παρακινούσε περισσότερο. «Μην είσαι τόσο δειλός! Δεν έχεις τίποτα

να χάσεις απ'αυτό!» Τον άφησε απ'την αγκαλιά της, σα να τον σιχαινόταν για τη συμπεριφορά του, και ξάπλωσε παραδίπλα.

«Δήνκα…» Ο Κόρναλθορ πήγε κοντά της –ακριβώς όπως εκείνη ήξερε ότι θα έκανε– και τη φίλησε στο λαιμό. «Σ'αγαπώ.» Κατέβηκε προς τα στήθη της, τραβώντας το μεσοφόρι από τους ώμους της.

Η Δήνκα τον απομάκρυνε, με το ένα χέρι. Χαστούκισε το αριστερό του μάγουλο, ελαφριά. «Αηδίες. Απλά, σ'αρέσει να πηδιέσαι μαζί μου, γιατί βρίσκεις εκείνο που δε βρίσκεις στη γυναικούλα σου–»

Ο Κόρναλθορ ακούμπησε τα δάχτυλά του στα χείλη της. Η έκφρασή του ήταν σοκαρισμένη, σα να μην ήθελε να πιστέψει αυτά που του έλεγε η Δήνκα, σα να μην πίστευε ότι όντως του τα έλεγε, σα να φοβόταν ότι θα τον έδιωχνε από το δωμάτιό της. *Ωραία· αυτή η μέθοδος είναι καλύτερη απ'την προηγούμενη…*

«Όχι, Δήνκα… δεν είναι έτσι.» Η φωνή του ήταν πνιχτή.

Η Δήνκα άγγιξε το σαγόνι του. «Τότε, αναζήτησέ τους για μένα, και θα βρεις ακόμα πιο πολλά που δε βρίσκεις στην πιστή σου σύζυγο.» Μειδίασε και τον τράβηξε, ξανά, κοντά της.

*

Δεν το πιστεύω ότι το κάνω αυτό. Πρέπει να έχω χάσει το μυαλό μου. Αααχ, Δήνκα… Τι μου συμβαίνει μαζί σου;

Ο Κόρναλθορ βάδιζε μέσα στους νυχτερινούς δρόμους της Μάρβαθ, έχοντας βγει από το παλάτι πριν από πολύ ώρα και πηγαίνοντας, τώρα, στην Αγορά. Στην αρχή, δεν ήταν σίγουρος αν έπρεπε να ικανοποιήσει την επιθυμία της ερωμένης του, όμως, ύστερα, σκέφτηκε πως, αν δεν το έκανε, θα ήταν σα να την κοροϊδεύει. Τη δεύτερη φορά που την είχε επισκεφτεί, μετά από την πρώτη τους κουβέντα για τους διασκεδαστές-δολοφόνους, η Δήνκα τον είχε ρωτήσει τι είχε μάθει μέχρι στιγμής –είχε κάνει καμια πρόοδο στην έρευνά του;– και ο Κόρναλθορ είχε απαντήσει πως ναι, είχε βρει ορισμένα στοιχεία που θα τον οδηγούσαν σε κάποια

συγκεκριμένα άτομα, τα οποία θα του έλεγαν πού να απευθυνθεί και πότε– *Και, γενικά, της είπα ένα σωρό αερολογίες, γιατί φοβόμουν να της πω ότι δεν είχα ακόμα ξεκινήσει την αναζήτηση!* Έτσι, ύστερα πλέον, ήταν υποχρέωσή του να εντοπίσει κάποιους.

«Μην είσαι τόσο δειλός! Δεν έχεις τίποτα να χάσεις απ'αυτό!»

Τα λόγια της ακόμα αντηχούσαν μέσα στο κεφάλι του. Τον θεωρούσε *δειλό*; Μα δεν ήταν δειλός! Δεν ήταν δειλός! Κι επιπλέον, δεν ήθελε *εκείνη* να τον βλέπει ως δειλό, έστω κι αν ήταν –που *δεν* ήταν, ούτως ή άλλως! Όχι, δεν ήταν δειλός!

«Εξακολουθείς να φοβάσαι;» τον είχε ρωτήσει η Δήνκα, στη δεύτερή τους συνάντηση.

Ο Κόρναλθορ κούνησε το κεφάλι του. «Όχι.»

«Φοβάσαι ότι θα σε καταλάβει ο Πόνκιμ;»

«Ό–»

«Ακόμα κι αν σε καταλάβει, χαζέ, μπορείς να πεις ότι έκανες κάποια έρευνα, για τυχόν αλλοδαπούς φονιάδες μέσα στην πόλη, οι οποίοι ίσως να απειλούν το Βασίλειο και τους άρχοντές του.»

Και είχε δίκιο. Ήταν μια πολύ καλή δικαιολογία, εύκολο να την πιστέψει κανείς. *Είναι έξυπνη. Απορώ γιατί, όταν ήταν Βασίλισσα, αυτό δε φαινόταν τόσο…* Αλλά, απ'την άλλη, όταν ήταν Βασίλισσα, ούτε το πόσο *γυναίκα* ήταν φαινόταν στον Κόρναλθορ. Τότε, ήταν… Βασίλισσα, απλά.

Ο σύμβουλος δημόσιας τάξης βγήκε από ένα σοκάκι πλάι στην *Κίτρινη Ώρα* –είχε πάει από τις παρόδους, όχι από τους κεντρικούς δρόμους, για να μην τον δει κανείς– και βάδισε προς την Αγορά, η οποία ήταν απέναντι, μετά από μερικά χτίρια. Διέσχισε τη μεγάλη πλακόστρωτη οδό γρήγορα, σα να τον καταδίωκαν όλοι οι δαίμονες της Μάγκραθμελ, ενώ από μέσα του προσευχόταν στα Πνεύματα να τον καλύψουν και κανένας να μην τον εντοπίσει.

Όμως, δίχως εκείνος να το έχει αντιληφθεί, δύο γυναικεία μάτια ήταν καρφωμένα επάνω του από το παράθυρο της *Κίτρινης Ώρας*.

Για κοίτα, ο Κόρναλθορ, σκέφτηκε η Λασιρία, πίνοντας μια γουλιά απ'το ζεστό της τσάι. *Τι κάνει αυτός εδώ;* Πρώτη φορά τον είχε δει να πηγαίνει στην Αγορά, και ήταν σίγουρη πως, επί του παρόντος, δεν κατευθυνόταν εκεί για ν'αγοράσει όσπρια για το σπίτι. Ειδικά μια τέτοια νυχτερινή ώρα. Μάλλον, είχε κάποια *άλλη* δουλειά. Και, μάλλον, η δουλειά ήταν ύποπτη, γιατί η Λασιρία τον είδε να βγαίνει από το σοκάκι πλάι από την *Κίτρινη Ώρα* και να διασχίζει το μεγάλο δρόμο βιαστικά. *Προφανώς, δε θέλει κανείς να τον εντοπίσει, αλλά είναι τόσο ηλίθιος ώστε να μην έχει φορέσει καν την κουκούλα στο κεφάλι του!* Την είχε να κρέμεται επάνω στην πλάτη της κάπας του, σαν ένα περιττό εξάρτημα. *Δεν ξέρει και πολλά για το πώς να κάνει υπόγειες δουλειές,* παρατήρησε η Λασιρία, πίνοντας ακόμα μια γουλιά από το τσάι της.

Ύστερα, προτού χάσει τον σύμβουλο από τα μάτια της (όχι πως θα της ήταν και πολύ δύσκολο να τον ξαναβρεί, δηλαδή), σηκώθηκε από το τραπέζι και βγήκε από το πανδοχείο.

*

«Έχοντας φτάσει στην Κίτρινη Ώρα*, θα περάσεις απέναντι. Θα βαδίσεις ως ένα φούρνο, χτισμένο από κόκκινες πέτρες· δεν μπορεί να μην τον δεις: αποτελεί σημάδι για πολλούς που θέλουν να βρουν συγκεκριμένα πράγματα στην Αγορά. Πρόσεξε όμως: ώσπου να φτάσεις στο φούρνο, δε θα στρίψεις πουθενά!»*

Αυτά ήταν τα λόγια του ξαδέλφου του, τον οποίο ο Κόρναλθορ είχε ρωτήσει, προκειμένου να βρει διασυνδέσεις με τον υπόκοσμο της Μάρβαθ και ειδικά με τον «*πολύ* υπόκοσμο», όπως είχε συγκεκριμένα τονίσει στον συγγενή του ο σύμβουλος δημόσιας τάξης. Και, ακόμα πιο συγκεκριμένα, με εκείνους που έρχονταν από το Άργκανθικ.

Στην αρχή, ο Ράμελβορ –ο ξάδελφός του– είχε παραξενευτεί από τούτη την απαίτηση του Κόρναλθορ. Άλλωστε, δεν τον ήξερε ποτέ

για άνθρωπο που σχετιζόταν με τέτοιους σκοτεινούς τύπους –σε αντίθεση με εκείνον, δηλαδή, που ήταν έμπορος και, πολλές φορές, οι γνωριμίες αυτού του είδους τού φαίνονταν χρήσιμες. Ο βασιλικός σύμβουλος είχε δει την απορία στα μάτια και στο πρόσωπο του Ράμελβορ, καθώς και την ανησυχία, επίσης.

«Πού έχεις μπλέξει;» τον ρώτησε ο ξάδελφός του.

Ο Κόρναλθορ προσπάθησε να χαμογελάσει. «Πουθενά. Σαν κι εσένα νομίζεις ότι είμαι;» αστειεύτηκε, και τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη, γελώντας. «Πρόκειται για μια έρευνα που κάνω. *Μυστική* έρευνα. Βασιλική υπόθεση. Δε θέλω να πεις τίποτα σε κανέναν.»

Ο Ράμελβορ –που πολλοί του ζητούσαν «να μην πει τίποτα σε κανέναν»– κατένευσε άνετα. «Εντάξει.»

Και μακάρι, τώρα, να ήταν εδώ, μαζί μου, σκέφτηκε ο Κόρναλθορ, *επειδή αυτός ο τρισκατάρατος φούρνος δε φαίνεται πουθενά! Λες να πήρα, κατά λάθος, κάποια στροφή; Αλλά, όχι, συνέχεια ευθεία πηγαίνω. Ή, μήπως, έτσι νομίζω; Ω, Πνεύματα, βοηθήστε με. Πού είναι ο φούρνος;*

Ο Κόρναλθορ φοβόταν πως είχε χαθεί εδώ μέσα. Η Αγορά δεν ήταν από τα μέρη όπου σύχναζε, κι επομένως, δεν τη γνώριζε και τόσο καλά. Τα χτίριά της τον μπέρδευαν· το ίδιο και οι σκηνές κι οι τέντες των πλανόδιων εμπόρων που είχαν σταματήσει στη Μάρβαθ, για να πουλήσουν την πραμάτεια τους.

Ένας φούρνος με κόκκινες πέτρες… Το βλέμμα του συμβούλου πήγαινε απο δώ κι απο κεί, ψάχνοντας. *Έπρεπε να είχα ρωτήσει τον Ράμελβορ αν θα τον έβλεπα στα δεξιά ή στ'αριστερά μου.*

Ξαφνικά, σταμάτησε. Στο τέλος του δρόμου όπου βάδιζε μπορούσε να δει ένα αναμμένο φανάρι· κάτω από το φανάρι βρίσκονταν τρεις φιγούρες, κουβεντιάζοντας σε σιγανούς τόνους· και δίπλα τους ήταν ένα οικοδόμημα με κόκκινες πέτρες. *Ο φούρνος!*

Ο Κόρναλθορ πλησίασε, βιαστικά, για να διαπιστώσει αν, όντως, ήταν φούρνος. Και, ναι, ήταν. *Τελικά, δε δυσκολεύτηκα και πολύ. Μια χαρά τα κατάφερα,* προσπάθησε να ενθαρρύνει τον εαυτό του.

Τι του είχε πει, τώρα, ο ξάδελφός του;

«Όταν δεις το φούρνο, λοιπόν, τότε μόνο θα στρίψεις. Θα πας αριστερά, μέσα σ'ένα σοκάκι γεμάτο με γάτες. Τι; Ναι, πάντα έχει γάτες εκεί πέρα, ξάδελφε. Θα προχωρήσεις και, στο τέλος, θα δεις ότι το μέρος είναι πολύ, πολύ–»

«Ε, τι κάνεις εκεί πέρα, ρε φ'λαράκο; Έχει ο φούρνος τίποτα ενδ'αφέρον;»

«Χα-χα-χα!…»

Ο Κόρναλθορ στράφηκε, για να κοιτάξει τους τρεις ανθρώπους κάτω απ'το φανάρι. Πρέπει να ήταν όλοι τους αλήτες, έκρινε. Ο ένας ήταν ψηλόλιγνος και ξερακιανός, ακαθορίστου ηλικίας και με πρόσωπο πολύ σπασμένο· φορούσε έναν μακρύ, μπεζ χιτώνα και είχε ένα φαρδύ, καφετί ζωνάρι τυλιγμένο στη μέση· στο κεφάλι του βρισκόταν ένας κεφαλόδεσμος. Ο δεύτερος ήταν κοντός, με μαλλιά και μούσια άφθονα, έτσι που το πρόσωπό του φαινόταν με δυσκολία ανάμεσα από τις τρίχες. Ο τρίτος –ο οποίος είχε μιλήσει στον σύμβουλο, και ο κοντός πρέπει να ήταν που είχε γελάσει– φορούσε μια μακριά, μαύρη κάπα και πλατύγυρο καπέλο, το οποίο κρατούσε τα μάτια του στη σκιά· το πρόσωπό του ήταν στενόμακρο και στο σαγόνι φύτρωναν μερικά αραιά γένια. *Εγκληματικές φυσιογνωμίες, όλοι τους,* σκέφτηκε ο Κόρναλθορ, νιώθοντας να ιδρώνει κάτω από τα ρούχα του, παρά την ψύχρα της βραδιάς.

«Καλησπέρα σας, κύριοι,» βρήκε το θάρρος να πει. Και τους προσπέρασε, πηγαίνοντας προς τ'αριστερά, όπως τον είχε συμβουλέψει ο ξάδελφός του. Πίσω του, άκουσε γέλια. Έριξε μια ματιά πάνω απ'τον ώμο του, μα δεν είδε κανέναν να τον ακολουθεί. *Δόξα τοις Πνεύμασι…*

«Θα προχωρήσεις και, στο τέλος, θα δεις ότι το μέρος είναι πολύ, πολύ σκοτεινό. Αλλά δε θα φοβηθείς το σκοτάδι· θα πλησιάσεις.»

Ο Κόρναλθορ κοίταξε μέσα στο σοκάκι και, όπως του είχε πει ο Ράμελβορ, το βρήκε γεμάτο με γάτες, οι οποίες σκορπίζονταν, καθώς ο σύμβουλος δημόσιας τάξης προχωρούσε, νιώθοντας την ανάσα του

βαριά και τον ιδρώτα να έχει ποτίσει τα εσώρουχά του. *«Στο τέλος, θα δεις ότι το μέρος είναι πολύ, πολύ σκοτεινό.»* Και πράγματι, στο βάθος το φως των φεγγαριών εμποδιζόταν από ένα μεγάλο, πέτρινο μπαλκόνι ενός χτιρίου που ο Κόρναλθορ έκρινε πως πρέπει να ήταν εγκαταλειμμένο.

Δίχως να δειλιάσει (*Δεν είμαι δειλός!*), πλησίασε το σκοτάδι.

«Μέσα στο σκοτάδι, υπάρχει μια πόρτα.»

Άπλωσε τα χέρια του και ψαχούλεψε. Άγγιξε ξύλο. *Πόρτα, ναι, μάλλον… Πόρτα.*

«Θα χτυπήσεις δύο φορές, κοφτά, και θα περιμένεις να σου απαντήσουν.»

Χτύπησε, δύο φορές, κοφτά. Και περίμενε. Κανείς δεν απάντησε. *Έκανα κάτι λάθος; Δύο φορές δε χτύπησα; Και κοφτά;*

Άκουσε βήματα να έρχονται. Από πίσω του. Στράφηκε, αμέσως. Και είδε τις τρεις εγκληματικές φυσιογνωμίες που, πριν, στέκονταν κάτω από το φανάρι να τον πλησιάζουν.

«Θα μπορούσαμε να σας βοηθήσουμε, κύριε;» ρώτησε ο τύπος με το καπέλο και τη μαύρη κάπα, ενώ βρισκόταν ακόμα αρκετά μέτρα απόσταση από τον Κόρναλθορ. Η μορφή του φωτιζόταν αχνά από το φεγγαρόφωτο· έμοιαζε με φάντασμα. Όμως τα λόγια του είχαν γίνει πολύ πιο ευγενικά και κόσμια, πράγμα που ο βασιλικός σύμβουλος ίσα που πρόσεξε μέσα στον πανικό του.

Χτύπησε την πόρτα, ξανά και ξανά –δύο φορές, κοφτά. *Ανοίξτε, σας παρακαλώ!*

«Είπα, κύριε: Μπορούμε να σας βοηθήσουμε;» ρώτησε, πάλι, ο μαυροντυμένος άντρας, που, τώρα πλέον, βρισκόταν περίπου πέντε μέτρα απόσταση από τον Κόρναλθορ, μαζί με τους συντρόφους του.

Ο Κόρναλθορ καθάρισε το λαιμό του και άρθρωσε, αδύναμα: «Ποιοι είστε, κύριοι;»

Οι άντρες στάθηκε εμπρός του. «Αυτοί που ζητάς, προφανώς,» είπε ο τύπος με το πλατύγυρο καπέλο. «Εκτός κι αν χτύπησες την πόρτα τυχαία.» Τον κοίταξε ερωτηματικά.

«Εμ, όχι,» αποκρίθηκε ο Κόρναλθορ, έκπληκτος από τούτο που άκουγε. «Ήθελα να μιλήσω με τους… αυτούς που μένουν πίσω από την πόρτα. Εσείς είστε;» Ο ξάδελφός του δεν του είχε περιγράψει ποιους θα συναντούσε, και αναρίγησε στη σκέψη ότι ο Ράμελβορ συναναστρεφόταν με τέτοιους ανθρώπους. *Αλλά, βέβαια, τι περίμενα να συναντήσω; Έρχομαι εδώ προς αναζήτηση δολοφόνων!*

«Κλειδοκράτορα, άνοιξέ μας,» πρόσταξε ο τύπος με το καπέλο.

Ο άντρας με τον μπεζ χιτώνα έβγαλε ένα μεγάλο, σιδερένιο κλειδί απ'την τσέπη του και πλησίασε την πόρτα, για να την ξεκλειδώσει και να την ανοίξει. Οι μεντεσέδες της έτριξαν, παραπονιάρικα. Μερικές γάτες νιαούρισαν, από σημεία όπου ο Κόρναλθορ δεν μπορούσε να τις δει.

«Πεγάστε, κύγιε,» είπε ο Κλειδοκράτορας.

Ο σύμβουλος έριξε μια ματιά στον μαυροντυμένο τύπο. Εκείνος κατένευσε, και ο Κόρναλθορ στράφηκε στο σκοτεινό δωμάτιο, διστακτικά.

«Κλειδοκράτορα,» είπε ο άντρας με το καπέλο, «άναψε τη λάμπα, ρε, για τον κύριο.»

Ο Κλειδοκράτορας μπήκε πρώτος και, σύντομα, μια λάμπα άναψε, αποκαλύπτοντας στον Κόρναλθορ ένα δωμάτιο μετρίου μεγέθους. Στο κέντρο του βρισκόταν ένα παλιό, ξύλινο τραπέζι, με φαγωμένες άκριες· επάνω στο τραπέζι ήταν η αναμμένη λάμπα και πλάι της στεκόταν ο Κλειδοκράτορας. Στον αριστερό τοίχο κρεμόταν μια ταπετσαρία (που απεικόνιζε κάτι το οποίο έμοιαζε με κάτοψη λαβυρίνθου), ενώ στον δεξιό ένας πίνακας (μια μεγάλη γάτα, τέλεια ζωγραφισμένη, με κάθε δυνατή λεπτομέρεια, έτοιμη να πεταχτεί έξω απ'το ασημένιο πλαίσιο και να χιμήσει στο πρόσωπο του Κόρναλθορ).

Ο σύμβουλος μπήκε.

Οι άλλοι δύο άγνωστοι τον ακολούθησαν, και η πόρτα έκλεισε – πράγμα που, για κάποιο λόγο, τον έκανε ν'ανατριχιάσει.

«Καθίστε, κύριε,» πρότεινε ο άντρας με το καπέλο, ενώ έπαιρνε θέση στο τραπέζι.

Ο Κόρναλθορ κάθισε. «Πώς ονομάζεστε;» ρώτησε.

«Καπετάνιος.»

«Πώς;» Ο σύμβουλος παρατήρησε ότι οι άλλοι δύο άντρες είχαν καθίσει δεξιά κι αριστερά του. *Γιατί αισθάνομαι παγιδευμένος; Ηλίθια σκέψη! Δε θέλουν το κακό μου, σίγουρα.*

«Δεν ακούσατε καλά;»

«Σας άκουσα, αλλά εννοώ το πραγματικό σας όνομα…»

«Αυτό δε σας αφορά,» αποκρίθηκε ο Καπετάνιος. Και ύστερα, σύστησε τους συνεργάτες του: «Απο δώ ο Μαλλιαρός Νάνος» –έδειξε τον κοντό με τα μούσια και τα μακριά μαλλιά– «κι απο δώ ο Κλειδοκράτορας» –έδειξε τον άλλο, με τον μπεζ χιτώνα. «Κι εσείς;»

«…Κάποιος.» Αφού αυτοί δεν του έλεγαν τα ονόματά τους, γιατί να τους έλεγε εκείνος το δικό του;

«Εντάξει… *Κάποιε*. Τι θέλεις από εμάς, λοιπόν;» ρώτησε ο Καπετάνιος.

«Μου είπαν ότι μπορείτε να μου βρείτε έναν δολοφόνο, τον οποίο χρειάζεται η… εργοδότριά μου. Όμως δε θέλω έναν οποιονδήποτε δολοφόνο.»

Ο Καπετάνιος έβγαλε το καπέλο του, ακουμπώντας το επάνω στο τραπέζι. Ήταν μελαχρινός με πλούσια αλλά όχι μακριά μαλλιά, και τα μάτια του ήταν στενά και παρατηρητικά. «Δηλαδή;»

«Ζητάω κάποιον *διασκεδαστή*-δολοφόνο από το Άργκανθικ.»

Ο Μαλλιαρός Νάνος στήριξε το κεφάλι στη γροθιά του, μοιάζοντας να βαριέται. Ο Κλειδοκράτορας ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα. Ο Καπετάνιος σούφρωσε τα χείλη, και είπε: «Σαραολνιανός δε σου κάνει;»

«Δε νομίζω η εργοδότριά μου να έχει πρόβλημα,» αποκρίθηκε ο Κόρναλθορ. «Αν γίνει σωστά η δουλειά της, βέβαια…» Δεν ήξερε ότι υπήρχαν τέτοιου είδους Σαραολνιανοί· νόμιζε ότι αυτά συνέβαιναν μόνο στο Άργκανθικ.

«Καλά θα γίνει, υποθέτω,» είπε ο Καπετάνιος. «Φυσικά, όπως θα καταλαβαίνεις, Κάποιε, εγώ και η κομπανία μου δε λαμβάνουμε καμία απολύτως ευθύνη επί του θέματος. Έτσι;»

Ο Κόρναλθορ δίστασε λίγο, αλλά ένευσε. *Κακοποιοί είναι, άλλωστε…*

«Ωραία,» συνέχισε ο Καπετάνιος. «Μ'αρέσει που καταλαβαινόμαστε. Τώρα, πες μου: Πόσο γρήγορη επικοινωνία επιθυμείς με τον άνθρωπό μας;»

«Το συντομότερο δυνατό.» Μάλλον, αυτό ήθελε κι η Δήνκα, εξάλλου.

«Απόψε, ας πούμε;»

«Εμ…» *Η Δήνκα θα επιθυμεί να του μιλήσει προσωπικά.* «Πρέπει να επικοινωνήσω με την εργοδότριά μου, να μάθω πότε θέλει να τον δει. Πάντως, εσύ μπορείς να έρθεις σε επαφή μαζί του απόψε;»

Ο Καπετάνιος ένευσε, κοφτά.

«Καλώς,» είπε ο Κόρναλθορ. «Θα επιστρέψω αύριο βράδυ, επομένως, για να σου πω πού και πότε θέλει η εργοδότριά μου να τον συναντήσει. Εντάξει;»

«Σύμφωνοι.» Ο Καπετάνιος τού έδωσε το χέρι, και ο σύμβουλος το έσφιξε. «Δύο χρυσές κορόνες.»

Φυσικά. Θέλουν και πληρωμή για τις υπηρεσίες τους. «Μισή τώρα και μιάμιση μετά, όταν δω τον άνθρωπο.»

Ο Καπετάνιος ένευσε, πάλι. Ο Κόρναλθορ τον πλήρωσε και πήγε προς την πόρτα. Προτού την ανοίξει, ρώτησε: «Εδώ θα σας βρω και αύριο;»

«Ναι.»

*

Ο Τράνθλας καθόταν στο μισοσκόταδο, καπνίζοντας την πίπα του μπροστά απ'το τζάκι. Τα τεντωμένα του πόδια ακουμπούσαν σε ένα ξύλινο σκαμνί εμπρός του. Άκουσε βήματα να πλησιάζουν, μα δε

γύρισε. Κανένας παρείσακτος δε μπορούσε να εισβάλει εδώ· κι επιπλέον, ήξερε αυτά τα βήματα: τα είχε ξανακούσει, πολλές φορές.

Η Λασιρία άγγιξε τους ώμους του και φίλησε το μάγουλό του. «Βρήκα κάτι που μπορεί να σ'ενδιαφέρει,» του ψιθύρισε, και βάδισε προς το σκαμνί.

Ο Τράνθλας κατέβασε τα πόδια του και η Λασιρία κάθισε. Η δερμάτινή της ενδυμασία έκανε έναν χαρακτηριστικό ήχο, καθώς ορισμένα σημεία του δέρματος τσάκισαν. Ο Αρχικατάσκοπος του Βόρειου Σαραόλν κοίταξε το πρόσωπό της. Δεν του έμοιαζε ανήσυχη. Προφανώς, τα νέα που έφερνε δεν ήταν συνταρακτικά, ούτε υπήρχε κάποια απειλή για την πρωτεύουσα, το Βασίλειο, ή το Βασιληά.

«Είδα τον Κόρναλθορ να πηγαίνει στην Αγορά… με ύποπτο τρόπο,» είπε η Λασιρία. «Καθόμουν στην *Κίτρινη Ώρα,* κι εκείνος βγήκε από το σοκάκι δίπλα της και διέσχισε τη μεγάλη οδό μπροστά από το πανδοχείο, προφανώς ελπίζοντας να μην τον δουν. Ωστόσο, είναι ανόητος, γιατί δε φορούσε ούτε καν την κουκούλα της κάπας του.»

«Και για πολλούς άλλους λόγους, επίσης.» Ο Τράνθλας πήρε μια τζούρα από το τσιμπούκι του.

Η Λασιρία συνέχισε: «Τον ακολούθησα μέσα στην Αγορά και διαπίστωσα ότι πήγε να επισκεφτεί τον Καπετάνιο και τους δικούς του.»

Ο Τράνθλας μόρφασε από περιέργεια. «Καλά, τι ήθελε μ'αυτούς τους λεχρίτες;»

Η Λασιρία ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν ξέρω. Μπήκαν μέσα σ'εκείνη την τρύπα τους, για να κουβεντιάσουν.»

«Όταν ένας ηλίθιος συναναστρέφεται με τέτοιες μούρες του υποκόσμου, κάτι δεν πάει καλά…» Ο Τράνθλας δάγκωσε την πίπα του.

*

Η ταπετσαρία παραμερίστηκε.

Ο Καπετάνιος και ο Κλειδοκράτορας στράφηκαν, αιφνιδιασμένοι. Το τραπέζι τους ήταν στρωμένο με φαγητά, και τρεις πόρνες βρίσκονταν στον καναπέ, κάτω από τον πίνακα της γάτας.

«Τράνθλας!» έκανε ο Καπετάνιος, βλέποντας τον άντρα που βγήκε από το κρυφό πέρασμα, μαζί με μια άγνωστη μαυρομάλλα γυναίκα, ντυμένη με μαύρο δέρμα. «Πώς μπαίνεις έτσι, απροειδοποίητα;»

«Μπαίνω όπου θέλω και όποτε θέλω, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε ο Αρχικατάσκοπος της Μάρβαθ. «Άμα έχεις πρόβλημα μ'αυτό, μπορούμε να το κουβεντιάσουμε. Μαζί με το Βασιληά, κατά προτίμηση.»

Ο Καπετάνιος άφησε το κουτάλι του μέσα στο βαθύ πιάτο απ'όπου έτρωγε κρεατόσουπα. «Δε θα χρειαστεί. Απλά, θα εκτιμούσαμε κάποια διακριτικότητα από μέρος σου. Άλλωστε, εμείς ήμασταν στη Μάρβαθ πολύ πριν πάρεις εσύ τα ηνία.»

«Θα έπρεπε, δηλαδή, να σας φοβάμαι;» Ο Τράνθλας πίεσε μια πέτρα, για να κλείσει το κρυφό πέρασμα. Έμοιαζε άνετος, αλλά ο τόνος της φωνής του ήταν απειλητικός.

Η Λασιρία άρχισε να κάνει βόλτες μέσα στο δωμάτιο, με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της.

«Δεν είπα κάτι τέτοιο, Τράνθλας,» αποκρίθηκε ο Καπετάνιος. «Όμως… λίγος σεβασμός, ίσως…;»

Ο Τράνθλας γέλασε. «Καλό!» είπε, χαμογελώντας σαρδόνια. Τράβηξε μια καρέκλα του τραπεζιού και κάθισε. Πήρε ένα σουβλισμένο, ψητό κοτόπουλο, όχι και πολύ μεγαλύτερο από τη γροθιά του, και το δάγκωσε. «Πώς τρώτε αυτά τα σκατά;» ρώτησε.

Ο Καπετάνιος τον αγριοκοίταξε. «Δεν ήρθες για να κάνεις κριτική στο φαγητό μας, Τράνθλας… σωστά;»

«Ξέρετε γιατί ήρθα,» είπε εκείνος, αφήνοντας το κοτόπουλο στο τραπέζι.

Ο Καπετάνιος κούνησε το κεφάλι αρνητικά. «Όχι. Πού να ξέρουμε;» Έφαγε λίγη από την κρεατόσουπά του.

Μια από τις πόρνες έβαλε τρικλοποδιά στη Λασιρία, που ακόμα έκανε βόλτες μέσα στο δωμάτιο. Η Αργκανθικιανή κατάσκοπος έπιασε το πόδι της γυναίκας ανάμεσα στα γόνατά της και, με μια ξαφνική κίνηση, το έσπασε. Εκείνη ούρλιαξε. Η άλλη πόρνη σφύριξε μια βρισιά και χίμησε, για να γδάρει το πρόσωπο της Λασιρία, με τα νύχια της. Μια γροθιά, όμως, την έστειλε πίσω, στον καναπέ, με σπασμένη μύτη. Η τελευταία πουτάνα επιχείρησε ν'αρπάξει την κατάσκοπο πισώπλατα, από τα μαλλιά· αλλά η Λασιρία στράφηκε έγκαιρα, χαστουκίζοντάς την. Αίμα πετάχτηκε από το πρόσωπο της γυναίκας, η οποία σωριάστηκε στο πάτωμα, σκούζοντας.

«Τι κάνει ετούτ' η γκόμενα;» είπε ο Καπετάνιος, εξοργισμένος. «Πληρώσαμε γι'αυτές τις πόρνες, Τράνθλας!»

Ο Τράνθλας ανασήκωσε τους ώμους. «Και τι με νοιάζει εμένα, που πληρώσατε;

»Σκάστε!» φώναξε στις πουτάνες, που ούρλιαζαν και έσκουζαν – και *συνέχισαν* να ουρλιάζουν και να σκούζουν. «Λασιρία, σκότωσέ τες.»

Η Αργκανθικιανή τράβηξε ένα ξιφίδιο, αλλά η φασαρία είχε ήδη πάψει, και μόνο κανένα αδύναμο κλαψούρισμα ακουγόταν.

Ο Καπετάνιος και ο Κλειδοκράτορας είχαν μείνει αποσβολωμένοι.

«Καταλαβαίνετε, σίγουρα, γιατί έχω θυμώσει μαζί σας, κύριοι…» είπε ο Τράνθλας.

«Όχι, δεν καταλαβαίνουμε,» αποκρίθηκε, ξερά, ο Καπετάνιος.

«Ποιος είχε έρθει να σας επισκεφτεί, πριν από καμια-δυο ώρες;»

«Ο Κάποιος.»

«Ο *Κάποιος*…»

«Έτσι είπε πως τον λέγανε.»

«Αλλά ξέρεις ποιος ήταν, δεν ξέρεις, Καπετάνιε;»

«Εεε… δεν είμαι σίγουρος–»

«Κόψε τις αηδίες μαζί μου!» μούγκρισε ο Τράνθλας. «Ήξερες ότι ήταν ο Κόρναλθορ, ο βασιλικός σύμβουλος δημόσιας τάξης.»

«Εντάξει, το ήξερα. Και τι σχέση έχει αυτό; Θέλω πάντα να υπάρχει μια εχεμύθεια ανάμεσα σε μένα και τους πελάτες μου…»

«Α-χα-χα-χα-χα!» γέλασε, ξαφνικά, ο Τράνθλας. «Αυτό, οφείλω να πω, είναι ακόμα καλύτερο από τα προηγούμενά σου αστεία.»

Ο Καπετάνιος ακούμπησε την πλάτη του στην καρέκλα, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του. «Κάναμε κάτι που δεν έπρεπε, Τράνθλας;» ρώτησε, με άγριες διαθέσεις να καθρεπτίζονται στο μακρύ του πρόσωπο.

«Δε με ειδοποιήσατε αμέσως.»

«Θα έπρεπε;»

«Ασφαλώς. Ο Κόρναλθορ δεν είναι ένας οποιοσδήποτε πελάτης σας. Είναι από την Αυλή.»

«Θα το έχουμε υπόψη μας, για την επόμενη φορά…»

«Τι ήθελε, λοιπόν;»

«Να του βρούμε ένα διασκεδαστή-δολοφόνο.»

Ο Τράνθλας συνοφρυώθηκε, παραξενεμένος. *Διασκεδαστή-δολοφόνο; Ο Κόρναλθορ;* «Να υποθέσω ότι δε σας είπε το λόγο που τον θέλει;»

«Όχι, αλλά μας είπε ότι δουλεύει για κάποια.»

«*Κάποια*…»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Καπετάνιος. «Δεν ανέφερε τ'όνομά της. Την έλεγε, απλά, 'η εργοδότριά μου'.»

«Αχά.» *Η Δήνκα; Αυτή τον έστειλε εδώ, σα σκυλάκι; Τι διάολο έχει στο μυαλό της;* «Και τι έγινε, τελικά; Του βρήκατε κανέναν;»

«Ο Νάνος έχει πάει να μιλήσει στον άνθρωπό μας. Πρόκειται για έναν Σαραολνιανό, παλιό στο επάγγελμα. Δουλεύει κυρίως ως απλός διασκεδαστής, αλλά ποτέ δεν αρνήθηκε και *άλλες* δουλειές. Ο Κάποιος είναι τυχερός…»

«Γιατί;»

«Γιατί ο εν λόγω διασκεδαστής βρίσκεται, τώρα, στην πρωτεύουσα.»

«Πώς τον λένε;»

«Μάγκριλ,» είπε ο Καπετάνιος. «Δουλεύει, συνήθως, μαζί με μια γυναίκα, ονόματι Σιλήρα, κι έναν άλλον διασκεδαστή, που τον φωνάζουν Όβγκερ. Τους έχει πάρει τ' αφτί σου;»

«Δεν υπάρχει τίποτα στο Σαραόλν που να μην 'το έχει πάρει τ' αφτί μου', Καπετάνιε,» αποκρίθηκε ο Τράνθλας· αλλά η αλήθεια ήταν ότι δεν είχε ακούσει για τους εν λόγω διασκεδαστές. «Τι λες; Θα εξυπηρετήσουν το φίλο μας;»

«Ανάλογα με τη δουλειά και με την πληρωμή που είναι διατεθειμένος να τους προσφέρει. Η εργοδότριά του μας είπε ότι θα μιλήσει στο φονιά, όχι εκείνος.»

Χμμμ… «Και πού θα τον συναντήσει;»

«Δεν ξέρουμε ακόμα. Πάντως, ο Κάποιος θα έρθει εδώ, πάλι, αύριο βράδυ.»

Ο Τράνθλας σηκώθηκε από την καρέκλα του. «Όταν έρθει και κουβεντιάσετε μαζί του, μη διστάσετε να με ειδοποιήσετε, *αμέσως*.»

*

Ο Κόρναλθορ χτύπησε την πόρτα του δωματίου της Δήνκα, και εκείνη άνοιξε, αφήνοντάς τον να περάσει. Η ζεστασιά του τζακιού, αμέσως, άγγιξε το σώμα του, που δεν ήταν παγωμένο μονάχα από το κρύο, μα και από τις προηγούμενες συναναστροφές του με τον Καπετάνιο και τους συντρόφους του.

Η Δήνκα, που ήταν ντυμένη με το λευκό νυχτικό της και με μια καφετιά ρόμπα, χασμουρήθηκε, κρύβοντας το στόμα με το δεξί της χέρι. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε, παρατηρώντας ότι ο εραστής της ήταν αναστατωμένος.

«Έχω κάτι σημαντικό να σου πω,» εξήγησε ο Κόρναλθορ, και κάθισε σε μια καρέκλα μπροστά στο τζάκι, αρχίζοντας να της

διηγείται την περιπέτειά του με τον υπόκοσμο της Μάρβαθ. Η Δήνκα ξάπλωσε στο κρεβάτι, ακούγοντάς τον προσεκτικά. «Έτσι,» τελείωσε ο σύμβουλος, «ήρθα, τώρα, να σε ρωτήσω πού θέλεις να συναντήσεις τον διασκεδαστή.»

Εκείνη τύλιξε τα χέρια γύρω από τα γόνατά της, έχοντας ακουμπήσει την πλάτη στα κάγκελα του κρεβατιού. *Πράγματι,* σκέφτηκε, *πού;* Αν τον έφερνε στο παλάτι, υπήρχε μεγάλος κίνδυνος να– Ή, μάλλον, *σίγουρα* θα τον καταλάβαινε ο Πόνκιμ, ή ο Τράνθλας. Επομένως, έπρεπε να βρει ένα άλλο μέρος. Ένα μέρος που δε θα υποψιαζόταν κανείς.

«Τα χτίρια που πλήγηκαν από το σεισμό…» είπε. «Έχουν όλα επισκευαστεί;»

«Όλα; Όχι.»

«Χρειάζομαι ένα από τα ερείπια, επομένως. Κάποιο κοντά στις επαύλεις των ευγενών, στη βόρειο-ανατολική μεριά της πόλης,» είπε η Δήνκα, σκεπτόμενη πως εγκληματίες όπως ο δολοφόνος που ζητούσε δε θα είχαν και πολλές διασυνδέσεις σ'αυτά τα μέρη, ούτε θα γνώριζαν την περιοχή τόσο καλά· οπότε, εκείνη θα είχε ένα σχετικό πλεονέκτημα.

«Ένα κομμάτι του υδραγωγείου γκρεμίστηκε με το σεισμό,» αποκρίθηκε ο Κόρναλθορ. «Οι ζημιές ήταν τόσο μεγάλες που δεν είχε νόημα να επισκευαστεί. Έτσι, χτίστηκε ένα καινούργιο, βόρειά του.»

«Δηλαδή, το παλιό είναι τώρα ακατοίκητο…» συμπέρανε η Δήνκα.

Ο σύμβουλος ένευσε.

«Είναι οι σκιές βαθιές σ'εκείνο το σημείο; Γιατί δε θέλω να μπορούν να δουν το πρόσωπό μου.»

«Δήνκα… είσαι σίγουρη ότι θα τους μιλήσεις έτσι; Ίσως νάναι επικίνδυνο.»

«Απάντησέ μου,» επέμεινε εκείνη.

Ο Κόρναλθορ αναστέναξε. «Ναι, έτσι νομίζω.»

«Τότε, πρέπει να είναι το τέλειο μέρος για να τους συναντήσω. Πες τους, λοιπόν, να με βρουν εκεί, αύριο το βράδυ.»

«Αύριο θα πάω στον Καπετάνιο.»

«Ναι, και θα του ζητήσεις να τους στείλει σ'εμένα, αμέσως.» Ξάπλωσε στο πλάι, τυλίγοντας την κουβέρτα γύρω της.

«Δε θέλεις να το προετοιμάσουμε πιο προσεκτικά;» Ο Κόρναλθορ σηκώθηκε από την καρέκλα του και κάθισε στο κρεβάτι, δίπλα στη Δήνκα.

Εκείνη γέλασε. «Μη μου πεις ότι φοβάσαι για την ασφάλειά μου!»

«Φυσικό δεν είναι, όταν σκοπεύεις να συναντήσεις δολοφόνους;» είπε ο Κόρναλθορ. «Ίσως θα ήταν καλύτερα αν ήμουν κι εγώ εκεί, μαζί σου…»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Δήνκα, «δε θα χρειαστεί. Μόνο ένα πράγμα θέλω να κάνεις: Συμφώνησε με το διασκεδαστή να πει ένα σύνθημα όταν έρθει στο ερειπωμένο κομμάτι του υδραγωγείου, ώστε να ξέρω ότι είναι αυτός και να μην κάνω λάθος.»

«Τι σύνθημα;»

Η Δήνκα το σκέφτηκε για λίγο. Ανασήκωσε τον έναν ώμο. «'Μητέρα της Νύχτας.'» Χαμογέλασε. «Δεν είναι εντυπωσιακό;»

«Μάλλον…» Ήταν κατηφής.

Η Δήνκα έβγαλε το χέρι της μέσα απ'την κουβέρτα, για ν'αγγίξει το μηρό του. «Πρέπει να επιστρέψεις σπίτι γρήγορα, ή έχεις χρόνο για να σ'ευχαριστήσω για τούτη την εξυπηρέτηση, καρδιά μου;»

«Δεν πειράζει ν'αργήσω λίγο ακόμα,» αποκρίθηκε ο Κόρναλθορ, που είχε να πλαγιάσει μαζί της πέντε ημέρες από την τελευταία φορά, και την είχε επιθυμήσει. Έσκυψε, για να φιλήσει τα χείλη της.

«*Είσαι τόσο γενναίος, αγάπη μου…*» είπε η Δήνκα, καθώς τραβούσε την κουβέρτα επάνω τους.

*

Η επιστροφή του στο σπίτι του Καπετάνιου δεν ήταν και πολύ πιο εύκολη από την πρώτη φορά που είχε πάει εκεί. Τώρα, δεν μπορούσε να δει κανέναν στο δρόμο, κι αυτό τον τρομοκρατούσε περισσότερο από τους τρεις μυστηριώδεις τύπους με τις εγκληματικές φυσιογνωμίες που είχε απαντήσει χτες βράδυ. Ωστόσο, ατσάλωσε τον εαυτό του και προχώρησε. Άλλωστε, τώρα, η Δήνκα τον θεωρούσε γενναίο, και δεν ήθελε να χαλάσει αυτή την εικόνα. Όχι πως τούτο, βέβαια, είχε, ουσιαστικά, τρομερή σημασία, όμως ο Κόρναλθορ αισθανόταν ότι είχε σημασία για *εκείνον*.

Τα μάτια των γατών γυάλιζαν εκνευριστικά μέσα από τα σκοτεινά σημεία του σοκακιού. Έμοιαζε με σύναξη διαβολικών Πνευμάτων, που φρουρούσαν το μέρος από παρείσακτους. Αλλά, σίγουρα, ο Κόρναλθορ δεν ήταν παρείσακτος, αφού είχε ξανάρθει εδώ· έτσι, δεν είχε τίποτα να φοβάται. Όμως, τι ανόητος που ήταν, να σκέφτεται τις καταραμένες γάτες!

Ζύγωσε το σκοτεινότερο σημείο του σοκακιού, αυτό που έκρυβε την πόρτα του σπιτιού του Καπετάνιου. Η πορεία του Κόρναλθορ έφτανε στο τέλος της. Παρότι το στενορύμι δεν ήταν ιδιαίτερα μακρύ, εκείνου του φαινόταν μακρύτερο της απόστασης από το παλάτι ως εδώ.

Δύο γυαλιστερά μάτια άνοιξαν και τον κοίταξαν μέσα από το σκοτάδι.

Ο Κόρναλθορ έκανε πίσω, αιφνιδιασμένος.

Η γάτα πετάχτηκε μακριά, μ'ένα υπόκωφο νιαούρισμα.

Ο σύμβουλος ξεφύσησε και πλησίασε το σημείο όπου θυμόταν πως ήταν η ξύλινη πόρτα. Το χέρι του τεντώθηκε, μέχρι που άγγιξε ξύλο. Χτύπησε δύο φορές, κοφτά. Η θύρα άνοιξε, αλλά δεν είδε κανέναν εμπρός του. Το δωμάτιο ήταν άδειο.

«Έλα μέσα.»

Ο Κόρναλθορ κοίταξε κάτω και είδε τον κοντό άντρα που ονομαζόταν Μαλλιαρός Νάνος. Ο άνθρωπος έφτανε ως το στέρνο

του και δεν τον είχε, εξ αρχής, παρατηρήσει! Μπήκε στο δωμάτιο, προσπερνώντας τον. «Πού είναι οι υπόλοιποι;» ρώτησε.

«Τι σε νοιάζει;» Ο Μαλλιαρός Νάνος έκλεισε και πήγε να καθίσει σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού.

«Τακτοποιήθηκε η δουλειά;» θέλησε να μάθει ο Κόρναλθορ, παραμένοντας όρθιος. *Λες κάτι να μην πήγε καλά και γιαυτό ο Καπετάνιος να μην ήρθε;*

«Όλα περπάτησαν καλώς.» Ο Μαλλιαρός Νάνος ήπιε μια γουλιά μπίρα από την κούπα που βρισκόταν επάνω στο τραπέζι. Ρεύτηκε, δυνατά και χωρίς καμια ευγένεια. Κάτι αναμενόμενο από έναν λεχρίτη σαν κι αυτόν. «Ο ά'θρωπός σου είναι ο Μάγκριλ, εντάξει; Γνωστή μούρη, ευτραφής μάγκας· δεν πρόκειται να μην τονε καταλάβεις άμα τον μπανίσεις. Στην κομπανία του έχει και μια γκόμενα που ντύνεται με φαρδιά, πολύχρωμα, μπαλωμένα ρούχα με πολλές τσέπες· τη λένε Σιλήρα. Κι άλλος ένας είναι μαζί τους: ο Όβγκερ, διασκεδαστής κι αυτός.»

«Και πού είναι, τώρα, όλοι τούτοι, κύριε;» ρώτησε ο Κόρναλθορ.

Ο Μαλλιαρός Νάνος ήπιε ακόμα μια μεγάλη γουλιά από την μπίρα του και σκούπισε το στόμα, με το δεξί του μανίκι. «Συ δεν είπες ότι θα κανονίσεις να τους μιλήσει η κυρά σου;»

«Εμ, ναι. Το έχω ήδη κανονίσει,» δήλωσε ο Κόρναλθορ.

Ο Νάνος ρεύτηκε. (*Τι ζώον! Μεγάλη αγένεια του Καπετάνιου ν'αφήσει αυτόν στη θέση του…*) «Λέγε, λοιπόν.»

«Η εργοδότριά μου επιθυμεί να τους συναντήσει στο ερειπωμένο σημείο του υδραγωγείου. Μπορείς, όμως, να τους φέρεις εδώ; Πρέπει να τους πω κάτι, πρώτα. Κάτι σχετικό με τη συνάντηση.»

«Πω, ρε μπαγάσα μου! μπαϊλντίσαμε μ'εσένανε…» Ο Μαλλιαρός Νάνος κατέβηκε από την καρέκλα. «Άραξε δω να χάμω κι έρχομαι, 'ντάξει;»

Ο Κόρναλθορ –δυσαρεστημένος από αυτή την αχαρακτήριστη συμπεριφορά και αλήτικη φρασεολογία– αποκρίθηκε: «Ναι, κύριε. Μόνο κάντε γρήγορα.»

Ο Νάνος ρεύτηκε, άνοιξε την πόρτα, και βγήκε, κοπανώντας την.

Τι άξεστος κρετίνος! σκέφτηκε ο Κόρναλθορ, και κάθισε στον καναπέ, κάτω από τον πίνακα της γάτας.

Περίμενε.

Και ο χρόνος περνούσε.

Και περνούσε.

Τι κάνει τόση ώρα; μούγκρισε από μέσα του ο σύμβουλος, και άλλαξε θέση επάνω στον καναπέ. Αναστέναξε.

Κι άλλη ώρα πέρασε.

Ο Κόρναλθορ άρχισε ν'αναρωτιέται αν ο Μαλλιαρός Νάνος και ο Καπετάνιος τον είχαν προδώσει. Αλλά… προδώσει; Πού να τον προδώσουν, δηλαδή; *Λες να κατάλαβαν ποιος είμαι και να πήγαν να μιλήσουν στο Βασιληά Πόνκιμ;* Η καρδιά του άρχισε να χτυπά γρηγορότερα. Ακόμα δεν είχε ξεχάσει πώς ο Σφετεριστής σκότωσε τη Μερκάθα, τη σύμβουλο δικαιοσύνης, όταν εκείνη διαφώνησε μαζί του. Της έστριψε το λαιμό, με μια απλή κίνηση του χεριού του –από απόσταση! Ο Κόρναλθορ δεν ήθελε με τίποτα να του συμβεί το ίδιο.

Η ταπετσαρία αντίκρυ του αναδεύτηκε. Εκείνος βλεφάρισε, πιστεύοντας ότι τα μάτια του είχαν αρχίσει να κάνουν πουλάκια. Ύστερα, όμως, η ταπετσαρία αναδεύτηκε ξανά (!) και παραμέρισε (!), για ν'αποκαλύψει έναν χοντρό άντρα με μακρύ, μαύρο μουστάκι.

Ο Κόρναλθορ πετάχτηκε πάνω. «Ποιος είσαι; Τι κάνεις εδώ; Θα φωνάξω τις Αρχές!»

Ο παχύσαρκος άντρας μπήκε στο δωμάτιο, και ο Μαλλιαρός Νάνος τον ακολούθησε, βγαίνοντας από ένα πέρασμα που ήταν κρυμμένο πίσω από την ταπετσαρία (!). Ο σύμβουλος δημόσιας τάξης κοιτούσε άφωνος.

«Τούτος είναι ο πελάτης σου, αγαπητέ;» ρώτησε ο χοντρός.

Ο Νάνος ένευσε. «Ναι.» Και προς τον Κόρναλθορ: «Απο δώ ο Μάγκριλ, που σου έλεγα. Σ'τον έφερα, 'ντάξει; Τώρα, πείτε τα μεταξύ σας.» Πίεσε μια πέτρα στον τοίχο και το κρυφό πέρασμα

έκλεισε. Τράβηξε την ταπετσαρία στη θέση της και κάθισε στο ξύλινο τραπέζι, αρπάζοντας το χέρι της κούπας του.

«Εσείς είστε που επιθυμείτε να με προσλάβετε, αγαπητέ;» ρώτησε ο Μάγκριλ.

«Μάλιστα, κύριε,» αποκρίθηκε ο Κόρναλθορ. «Ή, μάλλον, η εργοδότριά μου θέλει να σας προσλάβει. Σας μίλησε ο κύριος Νάνος για τη δουλειά;»

«Μια δολοφονία πρέπει νάναι, έτσι; Μας θέλει σα δολοφόνους, σωστά;»

«Ναι. Και πρέπει να τη συναντήσετε σήμερα, στο ερειπωμένο κομμάτι του υδραγωγείου. Ξέρετε πού είν' αυτό;»

«Εκεί, στη συνοικία των πλουσίων, στα βόρειο-ανατολικά της πόλης, έτσι;»

«Ναι,» είπε ο Κόρναλθορ.

«Εντάξει. Πότε;»

«Τώρα, κατά προτίμηση. Θα σας περιμένει. Όμως θέλει να πείτε ένα σύνθημα: 'Μητέρα της Νύχτας'.»

Ο Μαλλιαρός Νάνος ρουθούνισε, σα να ειρωνευόταν τον τίτλο που είχε δώσει η Δήνκα στον εαυτό της. Ύστερα, ρεύτηκε, ως άξεστο γουρούνι που ήταν.

Ο Μάγκριλ, όμως, είπε: «Έχει καλώς, αγαπητέ. Θα τα πούμε με την εργοδότριά σου, σύντομα.

»Νάνε, από πού να την κάνω;»

Ο Μαλλιαρός Νάνος τελείωσε την μπίρα του, με μια μεγάλη γουλιά. «Απ' όπου γουστάρεις.»

Ο Μάγκριλ άνοιξε την ξύλινη εξώπορτα και βγήκε, κλείνοντας σιγανά πίσω του.

«Εσύ πλήρωνε,» είπε ο Νάνος στον Κόρναλθορ. «Μας χρωστάς ενάμισι χρυσό ακόμα.»

Ο σύμβουλος έβγαλε τα χρήματα και του τα έδωσε. «Τώρα, να φεύγω;» ρώτησε.

«Όχι, κάτσε να παίξουμε κάνα μπαρμπούτι…!» αποκρίθηκε, αγενώς, ο ξιπασμένος αλήτης, και ρεύτηκε.

*

Η Δήνκα στεκόταν ανάμεσα στα ερείπια, κομμάτια πέτρας και ξύλου, που είχαν καταρρεύσει με το σεισμό. Φορούσε μια μακριά, μαύρη κάπα, και στο κεφάλι της είχε σηκωμένη την κουκούλα. Ήξερε ότι εδώ όπου ήταν βρισκόταν ολόκληρη καλυμμένη στη σκιά, όμως ποτέ δεν έβλαπτε κανείς να είναι προσεκτικός. Επιπλέον, για την προσωπική της ασφάλεια, είχε πάρει κι ένα μακρύ ξιφίδιο, το οποίο ήταν περασμένο στη μέση του φορέματός της, μέσα απ'την μαύρη κάπα.

Τώρα, περίμενε τον διασκεδαστή-δολοφόνο να έρθει, ελπίζοντας ο Κόρναλθορ να μην είχε κάνει κανένα τραγικό λάθος την τελευταία στιγμή. Όχι πως, βέβαια, δεν τον είχε αρκετά ανόητο για κάτι τέτοιο…. Ωστόσο, αν, όντως, είχε κάνει λάθος, η Δήνκα θα φρόντιζε να το πληρώσει ακριβά, γιατί τούτη ήταν μια πολύ, πολύ σημαντική ώρα για εκείνη.

Έλα… Γιατί αργοπορεί τόσο;

Τελικά, είδε τρεις σκιερές φιγούρες να έρχονται από το τέλος του δρόμου, περνώντας κάτω από μια καμάρα. *Τρεις. Σίγουρα, δεν είναι ο δολοφόνος μου, επομένως,* σκέφτηκε η Δήνκα, και έκανε λίγο πίσω, για να κρυφτεί πιο καλά ανάμεσα στα χαλάσματα, ώστε να μην την προσέξουν οι περαστικοί και την περάσουν για κλέφτη ή τίποτα παρόμοιο.

Οι φιγούρες, όμως, σταμάτησαν μπροστά από το ερειπωμένο κομμάτι του υδραγωγείου, σα να ζητούσαν κάτι εδώ. Οι δύο ήταν άντρες και η άλλη γυναίκα. Ο πρώτος άντρας ήταν χοντρός, με μαύρα μαλλιά, δεμένα αλογοουρά, και μακρύ μουστάκι που κρεμόταν από τις άκριες του στόματός του. Ο δεύτερος άντρας ήταν λιγνός, με επίσης μαύρα μαλλιά, αλλά κοντά. Η γυναίκα φορούσε

ένα μακρύ, φαρδύ φόρεμα, γεμάτο πολύχρωμα μπαλώματα· τα μαλλιά της ήταν σγουρά και κόκκινα. *Κόκκινα, όπως τα μαλλιά αυτής της τρισκατάρατης, Πνευματοχτυπημένης πόρνης…* σκέφτηκε η Δήνκα, καθώς στο νου της ήρθε η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού.

Μετά, περίμενε κάποιον από τους επισκέπτες της να μιλήσει. *Κάποιος από δαύτους πρέπει νάναι ο δολοφόνος μου. Ή μπορεί κι οι τρεις να βρίσκονται εδώ για τη δουλειά…*

«Μητέρα της Νύχτας;» είπε ο χοντρός άντρας.

Η Δήνκα έκανε μερικά βήματα μπροστά, εκεί όπου πίστευε ότι μπορούσαν να δουν τη φιγούρα της και μόνο αυτήν –μια κουκουλοφόρο φιγούρα, με κάπα. «Χαίρετε,» αποκρίθηκε. «Ποιος σας έστειλε εδώ;»

«Ο Μαλλιαρός Νάνος είπε ότι έχετε μια δουλειά για εμάς, καλή μου κυρία. Ονομάζομαι Μάγκριλ, κι απο δώ είναι οι συνεργάτες μου: η Σιλήρα και ο Όβγκερ.»

«Διασκεδαστές, να υποθέσω;»

«Και περιστασιακοί… *εκτελεστές* διάφορων εργασιών. Ποια είναι η δουλειά που έχετε για εμάς, λοιπόν; Και ποια η πληρωμή;»

«Θέλω να σκοτώσετε έναν συγκεκριμένο ευγενή, στο Νότιο Σαραόλν. Η πληρωμή σας θα είναι σε κοσμήματα, αξίας τουλάχιστον χιλίων χρυσών νομισμάτων, εάν πουληθούν στους σωστούς ανθρώπους.»

«Η προσφορά σας μοιάζει ενδιαφέρουσα, καλή μου κυρία,» είπε ο Μάγκριλ.

«Δέχεστε, δηλαδή;»

«Θα επιθυμούσαμε, πρώτα, να μάθουμε το όνομα του ευγενή που θέλετε να… Πνευματοστείλουμε.»

«Είναι ο Βασιληάς Βένγκριλ του Νότιου Σαραόλν.»

Η έκπληξη ήταν φανερή στα πρόσωπα του Μάγκριλ και των συντρόφων του. Προφανώς, δεν περίμεναν να τους ανατεθεί μια *τόσο* σημαντική δολοφονία. *Ελπίζω, ωστόσο, να κάνουν καλά τη δουλειά τους,* σκέφτηκε η Δήνκα. *Δεν πιστεύω ο Κόρναλθορ να μου*

βρήκε ερασιτέχνες. Εκείνο το «περιστασιακοί εκτελεστές» που είχε πει ο χοντρός άντρας την έβαζε σε συλλογισμούς. *Τι εννοεί «περιστασιακοί»; Δεν είναι συνηθισμένοι να σκοτώνουν;*

«Πιστεύετε ότι δεν μπορείτε να αναλάβετε τη δουλειά;» τους ρώτησε.

«Δεν είναι αυτό,» αποκρίθηκε ο Μάγκριλ. Σήκωσε τα παχιά του χέρια. «Απλά, καλή μου κυρία, δεν είμαστε μαθημένοι σε δουλειές *τέτοιου* μεγέθους.»

«Αλλά *μπορείτε* να τη φέρετε σε πέρας;» απαίτησε η Δήνκα.

«Πιστεύουμε πως ναι. Ωστόσο, η ανταμοιβή μας θα πρέπει να αυξηθεί. Θα πρέπει να γίνει αντάξια ενός βασιληά, καλή μου κυρία.»

Ο άπληστος μπάσταρδος! Θέλει να με στύψει όσο το δυνατόν περισσότερο! «Δύο χιλιάδες· κι αυτή είναι η τελική μου προσφορά.»

«Καλή μου κυρία,» αποκρίθηκε ο Μάγκριλ, «δυστυχώς, είναι ξανά πολύ λίγα. Θα πρότεινα, τουλάχιστον, πέντε χιλιάδες. Αλλά, βέβαια, ξέρετε, όσο περισσότερα τα χρήματα, τόσο μεγαλύτερος θα είναι και ο… ζήλος μας να φέρουμε σε πέρας τη δουλειά.»

Τώρα κάνει και παζάρια, ο άθλιος μπαγαπόντης! Πού θα βρω τόσα λεφτά; Είναι αδύνατον! Ο Πόνκιμ θα καταλάβει ότι κάτι παράξενο συμβαίνει. Τα κοσμήματά της ίσα που θα έφταναν τα πέντε χιλιάδες χρυσά νομίσματα, αν τα έδινε όλα. *Ωστόσο,* σκέφτηκε, *μπορώ να τους τα υποσχεθώ και να μην τους τα δώσω. Μετά, πλέον, η κατάσταση θα έχει αλλάξει για μένα. Η Έρμελ θα κάθεται στο θρόνο· έτσι, θα φύγω από τη Μάρβαθ και θα πάω στην Όρφαλχ. Δε θα είναι και πολύ δύσκολο να ξεγλιστρήσω απ'την πόλη, τώρα που δεν είμαι κλειδωμένη πουθενά…*

«Δέκα χιλιάδες, λοιπόν,» είπε, «σε κοσμήματα.»

Ο Μάγκριλ κοίταξε τη Δήνκα –ή, μάλλον, τη φιγούρα της– με καχυποψία. «Ακούγεται καλό. Αλλά πού θα σας βρούμε, καλή μου κυρία, για να μας τα δώσετε; Δεν ξέρουμε τίποτα για σας…»

Η Δήνκα περίμενε αυτή τη δυσπιστία. Πήρε ένα σακούλι που βρισκόταν κοντά στα πόδια της και το πέταξε στους τρεις φονιάδες.

Το σακούλι έπεσε στο πλακόστρωτο μ'έναν μεταλλικό ήχο. «Εκεί μέσα υπάρχουν κοσμήματα, αρκετά για να βγάλετε χίλια χρυσά νομίσματα. Κάντε τη δουλειά μου και θα πάρετε περισσότερα.»

«Με το συμπάθιο, καλή μου κυρία, αλλά πού ξέρουμε ότι θα μας τα δώσετε; Δε γνωρίζουμε τίποτα για σας,» επανέλαβε, εμφατικά, ο Μάγκριλ.

«Τότε, θα πρέπει να μ'εμπιστευτείτε,» αποκρίθηκε η Δήνκα. «Ούτε εγώ ξέρω ότι δε θα με πουλήσετε, παίρνοντας τα χρήματά μου και φεύγοντας, χωρίς να κάνετε τη δουλειά.»

«Μα, καλή μου κυρία,» είπε ο Μάγκριλ, «αν κάναμε έτσι, τότε, δε θα είχαμε κανέναν πελάτη…»

«Η δουλειά είναι για τον Βασιληά Πόνκιμ. Ολοκληρώστε την επιτυχώς και εκείνος θα σας δώσει το υπόλοιπο της ανταμοιβής σας.» *Ενώ εγώ θα είμαι, πλέον, μακριά απο δώ.* «Ωστόσο, θα προτιμούσε κάποια διακριτικότητα· γιαυτό κιόλας έστειλε εμένα να σας μιλήσω.»

Ο Μάγκριλ σήκωσε το σακούλι από κάτω και το άνοιξε, για να κοιτάξει το περιεχόμενο, μαζί με τους συντρόφους του. Έχωσε το χέρι του μέσα, και τα χρυσά και αργυρά κοσμήματα κουδούνισαν ανάμεσα στα δάχτυλά του.

«Χμ…» έκανε, ακόμα διστακτικός.

«Χίλια χρυσά νομίσματα είναι, ούτως ή άλλως, πολλά χρήματα,» είπε η Δήνκα, μέσα απ'τις σκιές. «Ακόμα κι αν ο εργοδότης μου αποφασίσει να σας κλέψει –πράγμα που σας διαβεβαιώνω ότι *δεν* θα συμβεί–, πάλι, θα έχετε κερδίσει αρκετά από αυτή την υπόθεση. Πολύ περισσότερα, εικάζω, απ'όσα κερδίζετε συνήθως.»

«Συνήθως, όμως, δεν εκτελούμε μονάρχες, καλή μου κυρία,» αποκρίθηκε ο Μάγκριλ. Ωστόσο, τώρα, η Δήνκα νόμιζε ότι μπορούσε να διακρίνει κάποιο φόβο στο βλέμμα του, καθώς και στο βλέμμα των δυο του συντρόφων. *Τι φοβούνται; Τον Πόνκιμ;* Γέλασε από μέσα της. *Αναμενόμενο ήταν.*

«Να ενημερώσω, δηλαδή, τον εργοδότη μου ότι δεν ενδιαφέρεστε, τελικά;» ρώτησε η Δήνκα. «Νομίζω ότι θα απογοητευτεί μαζί σας, δυστυχώς…»

«Δώσε μας άλλα χίλια, αύριο βράδυ, και θα γίνει η δουλειά σου,» δήλωσε ο άντρας που ονομαζόταν Όβγκερ, και οι δυο του σύντροφοι έγνεψαν καταφατικά.

Η Δήνκα δίστασε, για μια στιγμή· ύστερα, όμως: «Εντάξει,» είπε, και χάθηκε μέσα στις σκιές του ερειπωμένου τμήματος του υδραγωγείου.

*

«Μπήκε στην Τρύπα του Καπετάνιου και, μετά, βγήκε ο Μαλλιαρός Νάνος. Εγώ συνέχισα να περιμένω, κρυμμένη μέσα στις σκιές του σοκακιού,» είπε η Λασιρία. «Αρκετή ώρα πέρασε και άρχισα να παραξενεύομαι μήπως συνέβη τίποτα απρόοπτο. Ωστόσο, ύστερα από καμια ώρα, ένας παχύσαρκος τύπος βγήκε από την Τρύπα. Τον γνωρίζεις;»

«Το παχύσαρκος δε μου λέει πολλά,» αποκρίθηκε ο Τράνθλας, που ήταν καθισμένος στην κορυφή του τραπεζιού του Αρχηγείου στο Εσώτερο Παλάτι. «Πώς ήταν;»

«Είχε μαύρα μαλλιά, δεμένα κοτσίδα, και μακρύ μουστάκι.»

«Η περιγραφή του δε μου θυμίζει κάτι,» παραδέχτηκε ο Τράνθλας. «Συνέχισε, όμως. Βγήκε ποτέ ο Κόρναλθορ;»

«Ναι, μετά από τον χοντρό άντρα,» απάντησε η Λασιρία. «Και πήγε στην έπαυλή του.»

«Θα τον πάρει και θα τον σηκώσει τον Καπετάνιο…!» μούγκρισε ο Τράνθλας. «Ακόμα νάρθει να μου τ'αναφέρει όλα τούτα. Και *πρέπει* να ξέρω τι γίνεται μ'αυτό τον κρετίνο, τον Κόρναλθορ.» Άρχισε να κοπανά τα δάχτυλα του δεξιού του χεριού επάνω στο τραπέζι.

«Ακόμα πιστεύεις ότι η εργοδότριά του είναι η Δήνκα;» ρώτησε η Λασιρία.

«Κατά πάσα πιθανότητα,» είπε ο Τράνθλας. «Αλλιώς, ποια να είναι; Η γυναίκα του; Δεν το νομίζω.»

«Ίσως να υπάρχει και κάποιος άλλος παράγοντας, που δεν έχουμε υπολογίσει…»

Η πόρτα του Αρχηγείου χτύπησε.

«Περάστε,» φώναξε ο Τράνθλας.

Ένας δαίμονας μπήκε στο μεγάλο δωμάτιο. Είχε κοντά, πορφυρόμαυρα μαλλιά και κιτρινοπόρφυρα μάτια. Ένα λευκό πουκάμισο κι ένα δερμάτινο, μαύρο πανωφόρι έντυναν το επάνω μέρος του σώματός του, ενώ το κάτω ένα υφασμάτινο, γκρίζο παντελόνι και μελανά, σκονισμένα παπούτσια. Δεν κουβαλούσε κανένα φανερό όπλο, αλλά η Λασιρία ήταν σίγουρη πως έκρυβε αρκετά κάτω από τα ρούχα του.

«Απόψε συνέβη κάτι που θεωρήσαμε αξιοσημείωτο, Εκλεκτέ του Εκλεκτού,» ανέφερε ο κατάσκοπος. «Οι φρουροί της πύλης του κήπου είδαν τη Γενική Σύμβουλο Δήνκα να βγαίνει, πριν από καμια ώρα.»

«Και πού πήγε;» ρώτησε ο Τράνθλας.

«Δεν την ακολούθησε κανείς.»

Κακώς, σκέφτηκε ο Αρχικατάσκοπος του Σαραόλν· αλλά είπε: «Από ποια πύλη βγήκε, ακριβώς;»

«Από τη βόρειο-ανατολική.»

«Σ'ευχαριστώ. Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο κατάσκοπος έφυγε, σιωπηλά σα σκιά.

«Οι κινήσεις γύρω από το παλάτι έχουν αρχίσει να γίνονται ολοένα και πιο ύποπτες, Λασιρία,» είπε ο Τράνθλας. «Κι αυτός ο ξιπασμένος, ο Καπετάνιος, δε με έχει ενημερώσει ακόμα. Θα τον γδάρω ζωντανό.»

«Πιστεύεις ότι μπορεί να μηχανορραφεί εναντίον μας;»

«Θα είναι τελείως ηλίθιος, αν το κάνει αυτό. Γιατί, τότε, το *ξέρει* ότι θα τον γδάρω ζωντανό, χωρίς καμία αμφιβολία.»

Η πόρτα χτύπησε, πάλι.

«Ποιος είναι;» ρώτησε ο Τράνθλας.

Μια δαιμόνισσα μπήκε, ντυμένη με πράσινο φόρεμα από χοντρό ύφασμα. Τα μακριά μπλε-πράσινά της μαλλιά μπερδεύονταν με το χρώμα της ενδυμασίας της, καθώς χύνονταν στους ώμους της. «Εκλεκτέ του Εκλεκτού, ο Καπετάνιος είναι εδώ.»

Καιρός ήταν! «Ας περάσει.»

Η δαιμόνισσα έκανε νόημα σε κάποιον έξω από την πόρτα, κι εκείνος πέρασε το κατώφλι και μπήκε. Έβγαλε το πλατύγυρο, μαύρο καπέλο του και έκλινε το κεφάλι σε χαιρετισμό. «Καλησπέρα, Τράνθλας.»

Ο Αρχικατάσκοπος ζήτησε από τη Μαγκραθμέλια να φύγει, και, ύστερα, είπε: «Κάθισε, Καπετάνιε.»

Ο Καπετάνιος πήρε θέση αντίκρυ του και αντίκρυ στη Λασιρία, η οποία τον θεωρούσε τελείως αντιπαθητική φιγούρα. Της έμοιαζε πιο *μακρόστενος* απ'ό,τι πρέπει να είναι ένας κανονικός άνθρωπος!

«Ο Κάποιος μάς επισκέφτηκε πάλι απόψε, όπως είχε υποσχεθεί, Τράνθλας. Δυστυχώς, όμως, εγώ δεν ήμουν εκεί, παρά μονάχα ο Μαλλιαρός Νάνος, ο οποίος, ασφαλώς, τον εξυπηρέτησε αμέσως, όταν ο Κάποιος του ζήτησε να έρθει σε άμεση επικοινωνία με τον Μάγκριλ. Δηλαδή, του έφερε τον Μάγκριλ εκεί.»

«Αχά,» είπε ο Τράνθλας. «Και τι του είπε ο Κάποιος;»

«Ότι η εργοδότριά του θέλει να τον δει απόψε στο ερειπωμένο τμήμα του υδραγωγείου. Ξέρεις, αυτό που έπεσε με το σεισμό και αντικαταστάθηκε με το άλλο–»

«Ναι, ξέρω, Καπετάνιε. Συνέχισε.»

«Επίσης, ο Κάποιος τού ζήτησε να πει ένα σύνθημα, για να τον καταλάβει η εργοδότρια: 'Μητέρα της Νύχτας'.»

«Τι ηλίθιο σύνθημα είν'αυτό;» απόρησε ο Τράνθλας.

Ο Καπετάνιος ανασήκωσε τους ώμους. «Δεν έχω ιδέα. Δεν το έχω ξανακούσει.»

«Ούτε έχεις κάποια υποψία για το ποια μπορεί να είναι η εργοδότρια;»

Ο Καπετάνιος κούνησε το κεφάλι, αρνητικά.

«Ο Μάγκριλ συμφώνησε να τη συναντήσει στο ερειπωμένο υδραγωγείο, έτσι;»

«Ναι.»

«Μάλιστα,» είπε ο Τράνθλας. «Σ'ευχαριστώ για τις πληροφορίες σου, Καπετάνιε. Εάν δεν υπάρχει κάτι άλλο, μπορείς να πηγαίνεις.»

Τα μάτια του Καπετάνιου στένεψαν ελαφρώς –προφανώς, δεν του άρεσε να του φέρονται σαν να ήταν απλός κατάσκοπος–, αλλά σηκώθηκε απ'τη θέση του, φόρεσε το καπέλο, και βάδισε προς την πόρτα του Αρχηγείου, για να την ανοίξει και να βγει.

«Δεν είπε ούτε καληνύχτα…» σχολίασε η Λασιρία, σαρκαστικά.

Ο Τράνθλας σηκώθηκε από το τραπέζι και πήγε στην πόρτα, ζητώντας να του φέρουν έναν κατάσκοπο, *αμέσως*. Ύστερα, επέστρεψε στη θέση του.

«Τι υποπτεύεσαι ότι συμβαίνει;» τον ρώτησε η Λασιρία.

«Από κάτι απλό έως πλεκτάνη κατά του Στέμματος,» είπε ο Τράνθλας.

«Δηλαδή, η Δήνκα θέλει να σκοτώσει τον Πόνκιμ; Αν είναι έτσι, τότε δε θα έχουμε πρόβλημα ν'αποκρούσουμε την επιχείρησή της. Οι διασκεδαστές, προφανώς, θα έρθουν στο παλάτι με δήθεν καλές διαθέσεις, προκειμένου να κερδίσουν την εμπιστοσύνη του Βασιληά. Από τη στιγμή, όμως, που εμείς θα ξέρουμε ποιοι πραγματικά είναι, θα μπορούμε εύκολα να τους εξουδετερώσουμε.»

«Και τι γίνεται αν έχει άλλο σκοπό;»

«Τι σκοπό;»

Ο Τράνθλας μόρφασε. «Εκεί είναι το θέμα.»

Η πόρτα άνοιξε, και η δαιμόνισσα με το πράσινο φόρεμα μπήκε, ξανά. «Με καλέσατε, Εκλεκτέ του Εκλεκτού;»

«Ναι. Θέλω να πας στο ερειπωμένο τμήμα του υδραγωγείου –αυτό που έπεσε με το σεισμό– και να κάνεις μια έρευνα. Αν δεις τίποτα ύποπτες κινήσεις εκεί, παρακολούθησε τι συμβαίνει και ανάφερέ μου επακριβώς.»

Η δαιμόνισσα έκλινε το κεφάλι και έφυγε, δίχως καθυστέρηση.

Ο Τράνθλας γέμισε την πίπα του με καπνό και την άναψε. «Η Δήνκα θέλει να σκοτώσει κάποιον,» είπε· «αυτό είναι το σίγουρο. Ποιον, όμως;»

«Κι αν δεν είναι η Δήνκα;» έθεσε το ερώτημα η Λασιρία.

«Την είδαν να βγαίνει από το παλάτι. Πάω στοίχημα πως πήγαινε σ'ένα συγκεκριμένο τμήμα του υδραγωγείου. Τι λες κι εσύ;»

«Κατά πάσα πιθανότητα, *αν* είναι η 'εργοδότρια' του Κόρναλθορ.»

Ο Τράνθλας φύσηξε καπνό. «Αυτή είναι· δεν μπορεί νάναι άλλη. Ο σύμβουλος δημόσιας τάξης δε θα έκανε τέτοια πράγματα για καμια άλλη, παρά μόνο για τη γυναίκα με την οποία μοιράζεται το ίδιο κρεβάτι.»

«Τούτο ισχύει και για τη σύζυγό του…»

«Αλλά αποκλείεται να είναι αυτή. Δεν είναι τυχαίο που η Δήνκα βγήκε από το παλάτι απόψε, και μάλιστα από τη βόρειο-ανατολική πύλη. Κατευθυνόταν στο ερειπωμένο μέρος του υδραγωγείου· είναι πασιφανές.»

«Πράγμα που με βάζει σε υποψίες.»

Ο Τράνθλας μειδίασε, δαγκώνοντας την άκρη της πίπας του. «Δε βρισκόμαστε στο Άργκανθικ, Λασιρία. Οι Σαραολνιανοί είναι πολύ πιο… διαφανείς. Δεν κοιτάνε να παραπλανήσουν τους άλλους· κοιτάνε πώς να τους αποφύγουν. Κι αυτό, φυσικά, έχει ως συνέπεια να αποτυχαίνουν στις προσπάθειές τους, γιατί δεν υπάρχει περίπτωση κάποιος να κάνει κάτι χωρίς ν'αφήσει το παραμικρό σημάδι πίσω του, το παραμικρό 'παράξενο', ε;»

«Ωραία τα λες, αλλά να δούμε…» αποκρίθηκε η Λασιρία.

Ο Τράνθλας φύσηξε καπνό, αμίλητος.

Η Λασιρία έβγαλε την αγαπημένη της τράπουλα από την τσέπη του φορέματός της και άρχισε να παίζει Κορόνες.

Όταν τελείωσε την πρώτη της παρτίδα και είχε αρχίσει τη δεύτερη, η πόρτα χτύπησε και η πρασινοντυμένη δαιμόνισσα μπήκε.

«Δεν υπάρχει κανένα σημάδι εκεί, Εκλεκτέ του Εκλεκτού,» ανέφερε.

«Ούτε καμία ύποπτη κίνηση;» ρώτησε ο Τράνθλας, συνοφρυωμένος.

«Τίποτα απολύτως.»

«Καλά· πήγαινε.»

Η κατάσκοπος έκλινε το κεφάλι και έφυγε.

«Τρία συμπεράσματα βγάζω εγώ από τούτο,» είπε η Λασιρία. «Πρώτον: Η Δήνκα δεν πήγε, τελικά, στο υδραγωγείο. Δεύτερον: Η εργοδότρια του Κόρναλθορ, όποια κι αν είναι, δεν πήγε στο υδραγωγείο, επίσης. Τρίτον: Η Δήνκα ή η άγνωστη εργοδότρια πήγε εκεί και έφυγε, προτού φτάσει η κατάσκοπός μας.»

«Μάλλον, αυτό το τελευταίο συνέβη,» υπέθεσε ο Τράνθλας.

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε η Λασιρία. «Όμως ήταν, τελικά, η Δήνκα ή όχι;»

«Θα το μάθουμε αμέσως.» Ο Αρχικατάσκοπος του Σαραόλν άφησε την πίπα του επάνω στο τραπέζι και πήγε στην πόρτα του Αρχηγείου. Ήταν εκνευρισμένος μ'όλη αυτή την υπόθεση: για κάποιο λόγο του θύμιζε μια γάτα που κυνηγά την ουρά της.

Άνοιξε την πόρτα και πρόσταξε τον κατάσκοπο που στεκόταν στο διάδρομο: «Στείλε κάποιον να μάθει αν η Γενική Σύμβουλος Δήνκα μπήκε στο παλάτι απόψε, και πότε. Πρόσεξε: *μπήκε*, όχι βγήκε.»

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο δαίμονας.

Ο Τράνθλας επέστρεψε στο τραπέζι του Αρχηγείου και κάθισε βαριά, ξεφυσώντας.

Η Λασιρία ανακάτεψε την τράπουλά της και άρχισε να παίζει καινούργια παρτίδα Κορόνες. Προτού προλάβει να τελειώσει, ένας ανθρώπινος κατάσκοπος μπήκε και ανέφερε στον Τράνθλας: «Η Γενική Σύμβουλος Δήνκα επέστρεψε στο παλάτι πριν από λίγο, Υψηλότατε.»

«Σ'ευχαριστώ. Τίποτ'άλλο ενδιαφέρον σχετικά μ'αυτήν;»

«Απ'ό,τι έμαθα, τίποτα.»

«Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ο άντρας έφυγε.

«Από τούτο, λοιπόν, τι συμπέρασμα βγάζεις, Λασιρία;» ρώτησε ο Τράνθλας.

«Ότι η Δήνκα πήγε έναν νυχτερινό περίπατο και επέστρεψε;»

Ο Αρχικατάσκοπος τη λοξοκοίταξε.

«Ναι,» είπε η Λασιρία, σοβαρά, «θα μπορούσε να ήταν αυτή που πήγε στο υδραγωγείο και έφυγε πριν φτάσει εκεί η δαιμόνισσά μας. Αλλά, και πάλι, θα μπορούσε να *μην* ήταν η Δήνκα, παρότι όλα τα στοιχεία δείχνουν προς εκείνη…»

«Στο Σαραόλν τα πράγματα είναι, συνήθως, όπως φαίνονται,» της θύμισε, γι' ακόμα μια φορά, ο Τράνθλας. «Η μόνη εξαίρεση σ' ετούτο το γενικό κανόνα είμαστε εμείς, Λασιρία, και ο Βασιληάς μας, που θα τολμούσα να πω ότι ντροπιάζει όλους τους Αργκανθικιανούς άρχοντες μαζί.»

«Τι θα κάνουμε, λοιπόν;» ρώτησε η Λασιρία, τραβώντας ένα τραπουλόχαρτο και τοποθετώντας το μέσα στο παιχνίδι της.

«Εσύ, απο δώ και στο εξής, θα παρακολουθείς τη Δήνκα. Θέλω να ξέρω πού πηγαίνει και τι κάνει.»

«Και τον Κόρναλθορ ποιος θα τον παρακολουθεί;»

«Θα στείλω κάποιον άλλο. Δε νομίζω πως αυτός θα μας παρουσιάσει πρόβλημα, ούτως ή άλλως. Είναι αθώος, με την κακή έννοια.

»Τώρα, όσον αφορά τον Μάγκριλ και την παρέα του, πρέπει κι αυτούς να τους παρακολουθούμε, δε νομίζεις;»

«Θα ήταν χρήσιμο,» είπε η Λασιρία, τελειώνοντας την παρτίδα της νικήτρια.

*

«Τα χίλια ακόμα, που σας υποσχέθηκα.»

Η Δήνκα πέταξε το σακούλι στα πόδια των τριών διασκεδαστών. Τα κοσμήματα στο εσωτερικό του κουδούνισαν, καθώς χτύπησαν επάνω στο πλακόστρωτο.

«Ίσως να είναι και περισσότερα,» πρόσθεσε. Βρισκόταν, πάλι, στο ερειπωμένο τμήμα του υδραγωγείου, τυλιγμένη στη μαύρη της κάπα και στις σκιές της νύχτας.

Ο Μάγκριλ σήκωσε το σακούλι από κάτω και το άνοιξε, για να κοιτάξει μέσα, όπως είχε κάνει και με το προηγούμενο που του είχε προσφέρει η μυστηριώδης εργοδότριά του.

«Είναι, λοιπόν, αρκετά για να κάνετε τη δουλειά μου, χωρίς λάθη;» ρώτησε η Δήνκα.

«Είναι,» αποκρίθηκε ο Μάγκριλ. «Όμως θα περιμένουμε και τα υπόλοιπα, μετά. Δε θα τα ξεχάσουμε.»

«Ούτε και θα έπρεπε να τα ξεχάσετε. Θα ανταμειφθείτε για τις υπηρεσίες σας, όπως σας αξίζει.»

Η Λασιρία βρισκόταν κρυμμένη λίγο παραπέρα, στις σκιά ενός μεγάλου πλάτανου, που τα κλαδιά του έβγαιναν από τα κάγκελα του κήπου μιας έπαυλης. Δεν ήταν και πολύ δύσκολο να ακολουθήσει τη Γενική Σύμβουλο από το βασιλικό παλάτι ως εδώ. Η Δήνκα δεν πρέπει να την είχε καταλάβει, αλλιώς, σίγουρα (;), θα είχε κάνει κάποια απόπειρα να της ξεφύγει, να χαθεί μέσα στις παρόδους της πόλης. *Δεν μπορεί να είναι τόσο ανόητη, ώστε να πιστεύει ότι την έχασα, επειδή μπήκε στα χαλάσματα του υδραγωγείου!* Η Λασιρία προσπάθησε να βγάλει από το νου της τη σκέψη ότι η Γενική Σύμβουλος την είχε, κάπως, αντιληφθεί –γιατί, αναμφίβολα, *δεν* την είχε.

«Μπορείτε να πηγαίνετε,» είπε η Δήνκα στους τρεις εργολήπτες της, που η Λασιρία υπέθετε ότι ήταν ο Μάγκριλ και οι διασκεδαστές-φονιάδες του. Άλλωστε, αυτός ήταν ο χοντρός άντρας που είχε δει να βγαίνει από την Τρύπα του Καπετάνιου, τη βραδιά που ο Κόρναλθορ πήγε εκεί για δεύτερη φορά.

«Θα επιστρέψουμε εδώ, μόλις η εργασία μας ολοκληρωθεί,» δήλωσε ο Μάγκριλ. «Θα μας περιμένεις;»

«Φυσικά,» αποκρίθηκε η Δήνκα. «Μην ανησυχείτε για τίποτα.»

Οι τρεις διασκεδαστές στράφηκαν απ'την άλλη και έφυγαν. Τα πεπειραμένα μάτια της Λασιρία έπιασαν μια αχνή σκιά να τους παρακολουθεί. Ο κατάσκοπος του Τράνθλας.

Η Δήνκα, ωστόσο, δεν πρέπει να είδε τίποτα. Βγήκε από την αντικρινή μεριά των ερειπίων και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι. Η Αργκανθικιανή άφησε πίσω της τη σκιά του μεγάλου πλάτανου και την ακολούθησε, βαδίζοντας σαν μεγάλη γάτα της πόλης.

*

Άρχισε, λοιπόν… Ο Βένγκριλ θα είναι νεκρός, σύντομα… νεκρός! σκεφτόταν η Δήνκα, καθώς βάδιζε προς το παλάτι της Μάρβαθ, που ξεχώριζε ανάμεσα από τα υπόλοιπα χτίρια της πρωτεύουσας, μέσα στη νύχτα. Τα φωτισμένα του παράθυρα έμοιαζαν να προσθέτουν άστρα στον συννεφιασμένο ουρανό, που έκρυβε τμήματα των τεσσάρων φεγγαριών. *Για ένα πράγμα μονάχα λυπάμαι: δε θα ξέρει ότι εγώ τα είχα σχεδιάσει όλα. Καθώς θα πεθαίνει, θα νομίζει ότι ήταν ο Πόνκιμ. Αλλά δεν πειράζει· εγώ θα γνωρίζω την αλήθεια…*

Τα βήματά της ηχούσαν επάνω στο πλακόστρωτο της παρόδου όπου βάδιζε, μόνη· ηχούσαν σαν, τώρα, να ήταν ο μοναδικός ήχος στον Άρμπεναρκ και όλα γύρω της να ήταν κενά. Η Δήνκα συνέχισε να προχωρά, προσπαθώντας ν'αγνοήσει το καταθλιπτικό συναίσθημα που απειλούσε να την καταλάβει. Όμως δεν μπορούσε να κρυφτεί από τον ίδιο της τον εαυτό, τις πράξεις, και τις επιθυμίες της. *Πώς καταντήσαμε έτσι;* σκέφτηκε, μοιρολατρικά. *Βένγκριλ… μ'αγαπούσες κάποτε. Το ξέρω ότι μ'αγαπούσες… Αναρωτιέμαι αν με μισείς, τώρα.* Αλλά σταμάτησε αυτό το συλλογισμό. *Δεν έχει σημασία, πλέον. Δεν έχει καμία σημασία.* Μετά, η διάθεσή της άλλαξε, πάλι. *Να πάρει! Τα πράγματα πήγαν τόσο στραβά… τόσο,*

τόσο στραβά… λες και τα Πνεύματα μάς καταράστηκαν. Δάκρυα έτρεχαν στα μάγουλά της, χωρίς να το έχει συνειδητοποιήσει. *Γιατί; Γιατί; Γιατί;*

Η Δήνκα αισθάνθηκε κουρασμένη. Κάθισε στα πέτρινα σκαλοπάτια ενός σπιτιού. Ακούμπησε το πρόσωπο στα χέρια της και έκλαψε, μέσα στον άδειο δρόμο, ελπίζοντας για πράγματα που ήξερε ότι ποτέ δε θα επέστρεφαν στη ζωή της ή στο Σαραόλν.

Η Λασιρία, που την παρακολουθούσε από κάποια απόσταση, σταμάτησε και κρύφτηκε πίσω από τρία βαρέλια. *Τι κάνει, τώρα;* απόρησε. *Κλαίει; Θα έλεγα πως η συμφωνία της με τους τρεις δολοφόνους πήγε καλά· γιατί κλαίει; Ή, μήπως, είναι στημένο; Μήπως, περιμένει κάποιον να φανεί; Μήπως, τελικά, με έχει καταλάβει;* Η Λασιρία κοίταξε, ερευνητικά, τις σκιές της παρόδου. Τίποτα εκεί. Επίσης, έριξε και μια ματιά πίσω της, μην την κατασκόπευαν δίχως να το έχει αντιληφθεί· όμως δεν παρατήρησε κάποιον κρυμμένο στα σκοτεινά σημεία του δρόμου.

Η Δήνκα ύψωσε το κεφάλι, σκουπίζοντας τα δάκρυά της με το ανάστροφο του δεξιού της χεριού. Σηκώθηκε από τα σκαλοπάτια όπου καθόταν και συνέχισε να βαδίζει. *Δε χρειάζεται να τα σκέφτομαι άλλο,* συλλογίστηκε. *Εξάλλου, σε λίγο καιρό, θα βρίσκομαι μαζί με την κόρη μου, που θα είναι, πλέον, Βασίλισσα του Νότιου Σαραόλν, με το θάνατο του Βένγκριλ. Θα κυβερνήσω εκεί, πλάι της, καθοδηγώντας την, όπως πρέπει. Γιατί είναι ακόμα μικρή, και δε θα μπορεί ν'αντέξει το βάρος της εξουσίας. Όμως εγώ θα είμαι εκεί, κοντά της, κοντά στην Έρμελ μου, για να κυβερνήσω το Βασίλειο –κι ας καεί ο Βένγκριλ στις κολάσεις του Πνευματικού Κόσμου! Δε με νοιάζει! Του αξίζει.*

Και μετά, η Βασίλισσα Αάνθα θα τον ακολουθήσει εκεί… Ω ναι, θα σχεδιάσω ένα χειρότερο τέλος γι'αυτήν. Ένα πολύ χειρότερο τέλος. Γιατί, όταν βρίσκομαι στην Όρφαλχ, τίποτα, πια, δε θα με περιορίζει. Τίποτα.

Και ο Πόνκιμ θα είναι επόμενος. Θα πολεμήσουμε τον Πόνκιμ. Θα τον εκθρονίσουμε, και το Βασίλειο θα γίνει, ξανά, όλο δικό μας. Δικό μου, και της κόρης μου.

Η Δήνκα πλησίασε τον κήπο του παλατιού. Για να δει, στη βόρειά του μεριά, το λευκό αλαβάστρινο άγαλμα του Άγνωστου Βασιληά να την κοιτάζει μέσα από τη βλάστηση, καθώς οι λιγοστές ακτίνες των φεγγαριών που περνούσαν ανάμεσα απ'τα σύννεφα αντανακλόνταν επάνω του. *Είσαι μαζί μου;* ρώτησε, νοερά, τον αρχαίο μονάρχη. *Ή εναντίον μου; Πώς έγινες κυβερνήτης ετούτου του Βασιλείου, την εποχή που δεν ονομαζόταν Σαραόλν; Ποιος ήσουν;* Η Δήνκα στάθηκε, για λίγο, να τον κοιτάξει, καθώς δάκρυα έτρεχαν, πάλι, από τις άκριες των ματιών της και κυλούσαν στα μάγουλα και στο σαγόνι της.

(Η Λασιρία σταμάτησε, μερικά μέτρα πίσω της, κολλώντας την πλάτη σ'έναν τοίχο και περιμένοντας, ενώ σκεφτόταν πως η Γενική Σύμβουλος έμοιαζε με ψυχικό ράκος, όχι μονάχα από τα δάκρυα που γυάλιζαν επάνω στο πρόσωπό της, μα και από το βάδισμά της και τη στάση της.)

Γιατί με κοιτάς έτσι; απαίτησε, σιωπηλά, η Δήνκα, εξακολουθώντας ν'ατενίζει το άγαλμα του αλαβάστρινου Άγνωστου Βασιληά. *Με απεχθάνεσαι; Τι θα έκανες εσύ στη θέση μου; Πες μου, τι θα έκανες στη θέση μου; Θ'άφηνες τα πάντα να καταρρεύσουν γύρω σου; Ε; Θα τ'άφηνες; Όχι, δε θα τόκανες αυτό… Το πρόσωπό σου, τόσο σκληρό, μου λέει «όχι». Εκδίκηση. Πόσες φορές έχεις πάρει εκδίκηση, Μεγαλειότατε; Είμαι σίγουρη ότι γνωρίζεις καλά αυτή τη λέξη. Εκδίκηση. Ηχεί βαριά, δεν ηχεί; Και… με κάποια υπόσχεση ικανοποίησης. Σταμάτα να με κοιτάς έτσι, λοιπόν!*

Η Δήνκα στράφηκε απ'την άλλη, μ'ένα τίναγμα της μαύρης της κάπας, και βάδισε γρήγορα προς την πύλη του κήπου, παίρνοντας τα μάτια της από τον λευκό αλαβάστρινο Άγνωστο Βασιληά, ο οποίος έμοιαζε να τη μισεί και να την κατακρίνει, για εγκλήματα που είχε

διαπράξει κι ο ίδιος κατά τη διάρκεια της λησμονημένης στους αιώνες βασιλείας του.

Η Λασιρία έπαψε ν' ακολουθεί τη Γενική Σύμβουλο.

*

«Ούτε και ο άλλος μου κατάσκοπος κατάλαβε για τι δουλειά ακριβώς τους πλήρωσε η Δήνκα,» είπε ο Τράνθλας, καθισμένος μπροστά στη φωτιά του τζακιού και καπνίζοντας, νωχελικά, την πίπα του. «Ωστόσο, θα το μάθουμε κι αυτό, σύντομα.»

«Πιστεύεις ότι θα κάνουν απόψε την κίνησή τους;» ρώτησε η Λασιρία, που ήταν μισοξαπλωμένη επάνω στο κρεβάτι, με τις μπότες της ριγμένες στο πάτωμα και την αγαπημένη της τράπουλα απλωμένη εμπρός της, χωρίς να παίζει τίποτα.

«Πιθανώς,» αποκρίθηκε ο Τράνθλας. «Δεν ξέρω.»

«Αν σκοπεύουν να επισκεφτούν το στόχο τους ως διασκεδαστές, σίγουρα, δε θα πάνε το βράδυ να χτυπήσουν την πόρτα του…»

«Ναι, πράγματι. Θα πάνε το πρωί. Ωστόσο, ποιος να είναι αυτός ο στόχος, Λασιρία;» Ο Τράνθλας έβγαλε την πίπα του απ' το στόμα.

Η κατάσκοπος μάζεψε την τράπουλά της και την ανακάτεψε, επιδέξια. «Η Δήνκα μού έμοιαζε ένα ψυχικό ράκος, καθώς επέστρεφε στο παλάτι…»

«Άλλη ήταν η ερώτησή μου.»

«Έχει, όμως, σχέση μ' αυτό,» είπε η Λασιρία. «Επειδή αναρωτιέμαι… γιατί η Δήνκα να βρίσκεται σε τόσο χάλια ψυχολογική κατάσταση, αφού πέτυχε εκείνο που ήθελε; Ή, τουλάχιστον, αφού *νομίζει* ότι σύντομα θα το πετύχει; Δεν είναι παράξενο;»

«Είσαι βέβαιη ότι, όντως, ήταν ψυχολογικά καταπονημένη;»

«Ναι. Μάλιστα, σε ένα σημείο του δρόμου, σταμάτησε να βαδίζει, κάθισε σε κάτι σκαλιά, και έκλαψε. Μετά, σηκώθηκε, συνέχισε… και, όταν έφτασε στο παλάτι, στάθηκε και κοίταξε εκείνο το μεγάλο

αλαβάστρινο άγαλμα του κήπου, προτού συνεχίσει. Σα να περίμενε να δει κάτι εκεί. Αλλά δε νομίζω πως επρόκειτο για τίποτα ύποπτο. Κάτι πρέπει να σκεφτόταν, εκείνη τη στιγμή· δεν μπορώ, βέβαια, να ξέρω τι…»

«Χμμμ…» Ο Τράνθλας άναψε, πάλι, την πίπα του και ρούφηξε καπνό. «Δεν είναι και πολύ καλά στα μυαλά της, ούτως ή άλλως, Λασιρία.»

«Πράγμα που την κάνει πιο επικίνδυνη;…»

«Και πιο απρόσεκτη, επίσης. Ωστόσο, το αρχικό μου ερώτημα παραμένει: Ποιον θέλει να ξεπαστρέψει;»

«Γιατί δε ρωτάς τον Μάγκριλ και τους δικούς του;» ρώτησε η Λασιρία.

«Εννοείς να τους απειλήσω;»

«Το έκανες με τον Καπετάνιο…»

«Αυτός είναι… της περιοχής,» είπε ο Τράνθλας. «Κι αν θέλει να *συνεχίσει* να είναι ‘της περιοχής’, θα πρέπει να μάθει να με υπακούει. Αλλά οι εν λόγω διασκεδαστές είναι πλανόδιοι, και προτιμώ να μη με μάθουν για εκβιαστή. Εξάλλου, δε νομίζω ότι θα δυσκολευτώ να ανακαλύψω εκείνο που θέλω.» Φύσηξε καπνό από τα χείλη, βγάζοντας την πίπα απ’το στόμα του. «Αν, πάλι, δυσκολευτώ, μπορώ πάντα να καταφύγω στη μέθοδο που πρότεινες.»

«Έχεις μιλήσει στο Βασιληά για το θέμα;» ρώτησε η Λασιρία.

«Όχι ακόμα.»

«Γιατί;»

«Επειδή δεν ξέρω αν είναι αρκετά σημαντικό, για να τον ανησυχήσω,» εξήγησε ο Τράνθλας.

«Όταν το μάθεις, ίσως να είναι αργά,» τον προειδοποίησε η Λασιρία. «Θα πρότεινα να του το πεις από τώρα. Ίσως μπορέσει να ανακαλύψει αμέσως τι συμβαίνει, με τη μαγεία του.»

Ο Τράνθλας το συλλογίστηκε. «Τώρα είναι αργά,» είπε. «Θα επικοινωνήσω μαζί του το πρωί, αν οι κατάσκοποί μου δεν έχουν βρει τίποτα ως τότε.»

*

«Οι διασκεδαστές έφυγαν από τη Μάρβαθ, μέσα σε μια σκεπαστή άμαξα,» ανέφερε ο Μαγκραθμέλιος κατάσκοπος. «Κατευθύνονται νότια.»

Νότια… σκέφτηκε ο Τράνθλας, καθισμένος στην κορυφή του τραπεζιού του Αρχηγείου. *Πού πηγαίνουν; Στο Νότιο Σαραόλν;* «Μάθατε ποιον θέλουν να δολοφονήσουν;»

«Όχι.»

Να πάρει! Ποιον θέλει να δει η Δήνκα νεκρό, εκεί κάτω; Ήταν όλοι παλιοί της φίλοι. Αλλά όχι πλέον… «Καλά, μπορείς να πηγαίνεις.» Ο Τράνθλας αποδέσμευσε τον κατάσκοπο, με μια χαλαρή κίνηση του δεξιού του χεριού. *Τώρα, βρίσκεται στη Μάρβαθ. Έχει, τελικά, πάρει το ρόλο της ως Γενική Σύμβουλος πιο σοβαρά απ'ό,τι πιστεύουμε; Επιθυμεί να χτυπήσει τους καινούργιους της εχθρούς;* Αλλά, αν ήταν έτσι, γιατί δεν είχε πει τίποτα στον Πόνκιμ; Τι είχε να κρύψει; Επομένως, η υπόθεση ήταν προσωπική· δεν αφορούσε το Βασίλειο, γενικότερα. *Ή, μήπως, τον έχει ενημερώσει, χωρίς εγώ να ξέρω τίποτα;*

«Τι σκέφτεσαι;» τον ρώτησε η Λασιρία, που καθόταν παραδίπλα.

«Ότι, όντως, πρέπει να έρθω σε επαφή με τον μονάρχη μας.» Ο Τράνθλας έκλεισε τα μάτια και έφερε στο νου του το φυλαχτό που κρεμόταν επάνω στο στέρνο του, κάτω από τα ρούχα –ένα χρυσό αλογάκι με σμαραγδένια μάτια. Ύστερα, σκέφτηκε το πρόσωπο του Πόνκιμ, και τον κάλεσε.

Βασιληά μου!

Ναι, Τράνθλας, ακούστηκε η φωνή του μονάρχη μέσα του.

Πρέπει να μιλήσουμε. Κάτι παράξενο συμβαίνει στο Βασίλειο.

Έλα στα διαμερίσματά μου.

Ο Τράνθλας σηκώθηκε από το τραπέζι του Αρχηγείου και ζήτησε από τη Λασιρία να τον περιμένει εκεί. Έφυγε και μπήκε στο

Εσώτερο Παλάτι, βαδίζοντας πίσω από τους τοίχους του φανερού παλατιού, μέσα στα ανήλιαγα περάσματα που, τώρα, αποτελούσαν άνδρο για εκείνον και τους κατασκόπους του, αλλά παλιότερα, σε αρχαίους χρόνους, πρέπει να ήταν τμήματα της βασιλικής οικίας. Τελικά, ο Αρχικατάσκοπος έφτασε σε μια κρυφή είσοδο και την άνοιξε, για να μπει στο υπνοδωμάτιο του Βασιληά του και να τον βρει καθισμένο μπροστά από το τζάκι, επάνω σε μια ξύλινη, κουνιστή πολυθρόνα.

Ο Πόνκιμ ήταν ντυμένος με μαύρο πέτσινο παντελόνι, μαύρα γυαλιστερά παπούτσια, και σκούρα-μπλε τουνίκα με χρυσαφιά και αργυρά σιρίτια, ενώ στη μέση του ήταν περασμένη μια φαρδιά ζώνη από μαλακό δέρμα, και στον ώμο του μια πορφυρή ταινία. Στο πέτο του ήταν πιασμένη μια καρφίτσα: ένα χρυσό μάτι, με ρουμπινένια κόρη.

«Καλημέρα, Τράνθλας.»

Ο Αρχικατάσκοπος έκλεισε την κρυφή είσοδο και έκανε μια μικρή υπόκλιση. «Καλημέρα, Βασιληά μου.»

«Κάθισε.»

Ο Τράνθλας έφερε μια ξύλινη καρέκλα κοντά στο μονάρχη του και κάθισε, αρχίζοντας να του διηγείται τα περιστατικά με τη Δήνκα και τον Κόρναλθορ. Στο τέλος, τον ρώτησε: «Γνωρίζατε για όλα τούτα, Βασιληά μου;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, που είχε σταυρώσει τα χέρια στο στέρνο του και έμοιαζε σκεπτικός. «Όχι, δε γνώριζα τίποτα. Όμως νομίζω ότι ξέρω ποιον θέλει να σκοτώσει η Δήνκα στο Νότιο Σαραόλν, Τράνθλας.»

Ο Αρχικατάσκοπος συνοφρυώθηκε. «Ποιον;»

«Τον Βασιληά Βένγκριλ.»

«Τι! Γιατί;» απόρησε ο Τράνθλας. *Ο Βένγκριλ ήταν, κάποτε, σύζυγός της· γιατί να τον θέλει νεκρό; Ακόμα κι αν αποφάσισε ότι τη συμφέρει καλύτερα να είναι μαζί μας, δεν μπορώ να καταλάβω τούτη την ενέργεια. Τι έχει συμβεί;*

«Επειδή γνωρίζει ότι εκείνος έχει –ή, μάλλον, *είχε*– ερωτικές σχέσεις με τη Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού.»

Δεν το ήξερα αυτό! σκέφτηκε ο Τράνθλας, αναρωτούμενος πώς του είχε ξεφύγει. Μάλλον, ήταν από τα πράγματα που γνώριζαν ελάχιστοι. Και ανάμεσα σ'αυτούς τους ελάχιστους πάντα ήταν και ο Βασιληάς του… «Πώς το έμαθε η Δήνκα;»

«Εγώ της το έδειξα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, «εκεί μέσα.» Κοίταξε τον μεγάλο μαγικό του καθρέφτη, που ακουμπούσε αναπαυτικά επάνω στον τοίχο. «Αλλιώς, αποκλείεται ποτέ να ερχόταν με το μέρος μας.»

«Ετούτη η ενέργεια ανέκαθεν με έβαζε σε σκέψεις,» είπε ο Τράνθλας. «Γιατί πρέπει να την έχουμε μαζί μας;»

«Για να έχουν οι εχθροί μας λιγότερες πιθανότητες να την πάρουν από εμάς,» εξήγησε ο Πόνκιμ.

«Είχαν επιχειρήσει κάτι;»

«Ναι. Είχαν μιλήσει με τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού· είχαν ζητήσει τη βοήθειά τους.»

«Και τι έκαναν οι Σοφοί;»

«Προσπάθησαν να μας κατασκοπεύσουν, όμως απέτυχαν.»

«Δεν τα γνώριζα όλα αυτά…» παραδέχτηκε ο Τράνθλας.

«Και ούτε υπήρχε ανάγκη να τα γνωρίζεις. Άλλωστε, έχω φροντίσει, πλέον, για τους Σοφούς. Έκανα, όμως, λάθος που δεν παρακολουθούσα πιο στενά τη Δήνκα. Δυστυχώς, ακόμα κι εγώ δεν μπορώ να βρίσκομαι παντού, Τράνθλας…»

«Έχω βάλει κατασκόπους μου να την παρακολουθούν, τώρα. Αλλά, βέβαια, οι διασκεδαστές έχουν, πλέον, αρχίσει να κατευθύνονται προς την Όρφαλχ. Μήπως, θα έπρεπε να κανονίσω κάποια… ληστεία στο δρόμο;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ· «γιατί είναι *εμπορικός* δρόμος, Τράνθλας, και δε θέλω να πιστέψει ο λαός μου ότι αφήνω ληστές να μαστίζουν τους ταξιδιώτες εκεί. Προτιμώ να αισθάνονται ασφαλείς.»

«Επομένως, θα τους αφήσετε να σκοτώσουν τον Βένγκριλ;»

«Ούτε αυτό θα συμβεί,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Τι πρέπει να κάνω, τότε;»

«Εσύ τίποτα. Θα φροντίσω εγώ για το ζήτημα. Μην ανησυχείς. Σ'ευχαριστώ για τις υπηρεσίες σου, Τράνθλας.»

«Και με τη Δήνκα τι θα γίνει; Θα συνεχίσει να είναι ελεύθερη μέσα στο παλάτι; Δυστυχώς, φοβάμαι πως ίσως αυτό ν'αποδειχθεί επικίνδυνο, μακροπρόθεσμα, Βασιληά μου, ειδικά αν έχει τέτοιες… δολοφονικές διαθέσεις.»

«Συμφωνώ,» είπε ο Πόνκιμ. «Πρέπει να… περιοριστεί.»

«Να φυλακιστεί, ξανά;»

«Θα προσπαθήσω να είμαι πιο διακριτικός από αυτό, Τράνθλας. Τώρα, πες μου: Έχεις δει τους διασκεδαστές;»

«Αν έχω δει τα πρόσωπά τους; Όχι.»

«Ποιος τα έχει δει;»

«Οι κατάσκοποί μου.»

«Τότε, φέρε μου έναν από αυτούς, τώρα.»

Ο Τράνθλας σηκώθηκε από την καρέκλα του και μπήκε, πάλι, στο Εσώτερο Παλάτι, πηγαίνοντας στο Αρχηγείο, όπου τον περίμενε η Λασιρία, κοιτάζοντας ένα χάρτη του Σαραόλν.

«Πρέπει να έρθεις μαζί μου,» της είπε. «Ο Βασιληάς θέλει να σε δει.»

Τούτο της φάνηκε παράξενο. Ποτέ δεν είχε πολλά πάρε-δώσε με τον Πόνκιμ. Ο Τράνθλας συναναστρεφόταν μ'αυτόν, και εκείνη συναναστρεφόταν με τον Τράνθλας. «Γιατί;»

«Επειδή έχεις δει τους διασκεδαστές. Έλα.»

Η Λασιρία σηκώθηκε από την καρέκλα της και τον ακολούθησε, ακόμα πιο παραξενεμένη. *Τι θέλει ο Βασιληάς;* αναρωτήθηκε. *Μια σωματική τους περιγραφή; Τι σημασία έχει;* «Θέλει να τους περιγράψω σ'αυτόν;» ρώτησε τον Τράνθλας, καθώς διέσχιζαν το σκιερό Εσώτερο Παλάτι.

«Μάλλον.»

«Για ποιο λόγο; Οι κατάσκοποί σου δεν τους παρακολουθούν;»

«Νομίζω ότι θέλει να τους βρει με τη μαγεία του,» εξήγησε ο Τράνθλας.

Αυτό δεν άρεσε στη Λασιρία. Δηλαδή, δεν είχε πρόβλημα που ο Πόνκιμ θα χρησιμοποιούσε μαγεία, γενικά, αλλά είχε πρόβλημα αν σκόπευε να τη χρησιμοποιήσει *επάνω της* με κάποιο τρόπο. Προσπάθησε να διώξει τις κακές σκέψεις απ'το νου της.

Ο Τράνθλας άνοιξε μια μυστική είσοδο, και μπήκαν σ'ένα υπνοδωμάτιο που η Λασιρία δεν αναγνώριζε, όμως υπέθεσε ότι πρέπει να ήταν του Βασιληά, όχι μονάχα επειδή ήταν πλούσια στολισμένο, αλλά κι επειδή ο ίδιος ο Πόνκιμ καθόταν μπροστά στο τζάκι, περιμένοντάς τους.

Η κατάσκοπος έκανε μια σύντομη υπόκλιση, καθώς ο Τράνθλας έκλεινε το μυστικό πέρασμα πίσω της, με τον ξερό ήχο που παράγουν οι πέτρες όταν τρίβονται η μία πάνω στην άλλη. «Καλημέρα, Μεγαλειότατε,» είπε.

«Εσύ είσαι που έχεις δει τους διασκεδαστές;»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε.»

«Ποιο είναι τ'όνομά σου;»

«Λασιρία.»

«Αργκανθικιανή;»

«Μάλιστα, Μεγαλειότατε.»

«Τράνθλας,» είπε ο Πόνκιμ, «έφερες κατασκόπους από το Άργκανθικ;»

«Μόνο τη Λασιρία,» αποκρίθηκε εκείνος. «Και, ουσιαστικά, ήρθε μόνη της.»

Ο Πόνκιμ σηκώθηκε από την ξύλινη πολυθρόνα. «Έλα εδώ,» είπε στην κατάσκοπο.

Εκείνη πλησίασε, νιώθοντας τα πόδια της να τρέμουν λίγο. Στάθηκε αντίκρυ του Βασιληά του Βόρειου Σαραόλν και κοίταξε το πρόσωπό του. Τα μαύρα του μάτια έμοιαζαν να διαπερνούν το κρανίο της και να εισχωρούν στο μυαλό της, αφήνοντας τις σκέψεις της ακάλυπτες μπροστά του.

«Φέρε στο νου σου τους διασκεδαστές, Λασιρία,» ζήτησε ο Πόνκιμ, με μαλακή φωνή. «Και χαλάρωσε. Κλείσε τα μάτια σου.»

Έκλεισε τα βλέφαρά της και πήρε μια βαθιά ανάσα, προσπαθώντας να θυμηθεί τους διασκεδαστές, καθώς στέκονταν έξω από τα ερείπια του γκρεμισμένου τμήματος του υδραγωγείου. Εκείνος που θυμόταν πιο καθαρά ήταν, φυσικά, ο Μάγκριλ, γιατί τον είχε ξαναδεί και παλιότερα, να βγαίνει από την Τρύπα του Καπετάνιου. Οι άλλοι δύο ήταν σκιές μέσα στο μυαλό της, ή, μάλλον, μισές-σκιές μισοί-άνθρωποι.

Περίμενε τον Πόνκιμ να τελειώσει ό,τι ήταν αυτό που έκανε. Και αναρωτήθηκε αν ο Βασιληάς είχε καν αρχίσει, γιατί η Λασιρία δεν αισθανόταν τίποτα απολύτως. *Γιατί δεν κάνει τα μάγια του, να ξεμπερδεύουμε; Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;*

«Άνοιξε τα μάτια σου,» άκουσε τη φωνή του.

Η Λασιρία υπάκουσε. «Τι συμβαίνει, Μεγαλειότατε;» ρώτησε.

«Τίποτα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Μπορείς να πηγαίνεις.»

Καλά, τι διάολο έγινε; απόρησε η κατάσκοπος. *Τι μου έκανε;* Στράφηκε να κοιτάξει τον Τράνθλας, ο οποίος είχε ήδη ανοίξει το μυστικό πέρασμα και της έγνεψε να φύγουν. Η Λασιρία, ακόμα παραξενεμένη σχετικά με το τι είχε συμβεί, τον ακολούθησε μέσα στο Εσώτερο Παλάτι.

Και το άνοιγμα στον τοίχο έκλεισε πίσω τους, αφήνοντας τον Πόνκιμ μόνο στο δωμάτιο, για να πλησιάσει τον μεγάλο καθρέφτη, να υψώσει τα χέρια του μπροστά απ'το κρύσταλλο, και να υποτονθορύσει μια σύντομη επίκληση στα Πνεύματα, ενώ έφερνε στο μυαλό του την εικόνα του Μάγκριλ που είχε κλέψει απ'το νου της Λασιρία.

Ομίχλη φάνηκε να καθαρίζει μέσα στο κάτοπτρο, και μια σκεπαστή άμαξα παρουσιάστηκε να κυλά επάνω στην πλακόστρωτη δημοσιά που ένωνε τη Μάρβαθ με την Όρφαλχ. Ο καινούργιος εμπορικός δρόμος που ο Πόνκιμ είχε αγωνιστεί για να δημιουργήσει, και ο οποίος, όφειλε να ομολογήσει ο Βασιληάς, πήγαινε πολύ καλά, μέχρι

στιγμής. *Και δε θα τ'αφήσω τούτο να χαλάσει,* σκέφτηκε, ενώ στη θέση του οδηγού της άμαξας έβλεπε καθισμένο τον εύσωμο διασκεδαστή που ονομαζόταν Μάγκριλ.

Ύστερα, θυμήθηκε τη Δήνκα και στράφηκε στο γραφείου του. Η εικόνα έσβησε, αργά, από τον καθρέφτη, σαν να την κάλυψε, πάλι, η ομίχλη. Ο Πόνκιμ άνοιξε ένα συρτάρι και πήρε από μέσα κάτι τυλιγμένο σε μαύρο βελούδο. *Δε μου αφήνεις άλλη επιλογή,* σκέφτηκε, και βγήκε από τα βασιλικά του διαμερίσματα, πηγαίνοντας στο δωμάτιο της Γενικής Συμβούλου.

Στάθηκε μπροστά στην πόρτα της και χτύπησε. Ήταν ακόμα πρωί και ίσως να κοιμόταν, μα δεν είχε σημασία· ας ξυπνούσε.

Και πράγματι, η Δήνκα κοιμόταν μέσα στο δωμάτιο, έχοντας πέσει αργά για ύπνο. Όμως τα χτυπήματα την ξύπνησαν, και σηκώθηκε γρήγορα, ρίχνοντας μια ρόμπα επάνω της, ενώ, συγχρόνως, ρωτούσε: «Ποιος είναι;»

«Εγώ.»

Η Δήνκα ανησύχησε. *Ο Πόνκιμ. Τι θέλει τέτοια ώρα; Λες να με κατάλαβε; Όχι, αποκλείεται. Κάτι άλλο θα συμβαίνει.* Πήγε στην πόρτα και άνοιξε. «Καλημέρα, Βασιληά μου,» είπε.

Ο Πόνκιμ μπήκε στο δωμάτιο, χωρίς να χαιρετήσει. «Είμαι βαθιά απογοητευμένος μαζί σου, Δήνκα.»

Εκείνη παρέλυσε. *Τι εννοεί; Δεν… δεν μπορεί να… να ξέρει…*

«Δε θα κλείσεις;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

Η Δήνκα έκλεισε την πόρτα, τρέμοντας. «Για ποιο λόγο; Τι… τι συμβαίνει;» τραύλισε. *Όχι, αποκλείεται να ξέρει. Αποκλείεται! Λες να με παρακολουθούσε μια απ'αυτές τις νύχτες; Να τον πάρουν τα Πνεύματα!*

«Σου είχα πει, Δήνκα, ότι δεν υπάρχει τίποτα που μπορείς να κρύψεις από εμένα. Κι όμως, μ'αγνόησες.»

Η Δήνκα ακούμπησε την πλάτη της επάνω στην πόρτα, νομίζοντας ότι τα πόδια της δε θα την κρατούσαν.

«Γιατί;»

Ίσως να μην ξέρει. Ίσως να προσπαθεί να με κάνει να του αποκαλύψω η ίδια εκείνο του επιθυμεί να μάθει. «Δεν καταλαβαίνω, Πόνκιμ.» Πάλεψε για να επανακτήσει την αυτοκυριαρχία της.

«Έστειλες δολοφόνους στο Νότιο Σαραόλν, για να σκοτώσεις τον Βένγκριλ. Είναι, τώρα, αρκετά ξεκάθαρο γιατί βρίσκομαι εδώ;»

Όχι! γρύλισε εντός της. *Πώς το έμαθε* και *αυτό;* «Για… για να σε βοηθήσω, Πόνκιμ. Ο Βένγκριλ είναι και δικός σου εχθρός και δικός μου. Πρέπει να πεθάνει, δεν πρέπει;»

«Θα πεθάνει όταν κρίνω πως είναι η σωστή ώρα.»

«Μου υποσχέθηκες ότι θα… θα μου δώσεις εκδίκηση.»

«Όμως εσύ χάλασες τη συμφωνία μας, Δήνκα. Με πρόδωσες.»

«Όχι! Δε σε πρόδωσα. Δεν έκανα τίποτα εναντίον σου, Πόνκιμ–»

«Αλλά είναι θέμα χρόνου.»

«Γιατί το λες τούτο;»

Αλλά ο Πόνκιμ δεν της απάντησε· αντ' αυτού, ρώτησε: «Γιατί δεν μου είπες ότι θα επιχειρούσες να σκοτώσεις τον Βένγκριλ; Γιατί δεν ήρθες να μου μιλήσεις, προτού κανείς οτιδήποτε;»

Η Δήνκα βημάτισε μέσα στο δωμάτιο, για να πείσει τον εαυτό της ότι δε θα σωριαζόταν στο πάτωμα όταν περπατούσε. «Δεν ήθελα να βάλω σκοτούρες στο κεφάλι σου. Δεν υπήρχε λόγος, άλλωστε–»

«Σκόπευες να σκοτώσεις τον Βασιληά του Νότιου Σαραόλν και έκρινες ότι *δεν υπήρχε λόγος να μου το αναφέρεις*;» τη διέκοψε ο Πόνκιμ.

Η Δήνκα παραπάτησε. Κρατήθηκε από το τραπέζι. «Μην το παίρνεις έτσι. Μην το παίρνεις έτσι, Πόνκιμ. Δεν είμαι εναντίον σου–»

«Σου έδειξα κάποια εμπιστοσύνη. Με πρόδωσες.»

«Όχι! Δε σε πρόδωσα. Δε σε–»

Ο Πόνκιμ ξετύλιξε το αντικείμενο που ήταν τυλιγμένο μέσα στο μαύρο βελούδο. Ένα περιδέραιο αποκαλύφθηκε, από το οποίο κρεμόταν ένα χρυσαφένιο δαιμονικό κεφάλι. Στα πλάγια του

κεφαλιού υπήρχαν πτερύγια που έμοιαζαν να γυαλίζουν ποικιλόχρωμα, ενώ τα μάτια του ήταν δύο καταπράσινα σμαράγδια.

Η Δήνκα το αναγνώριζε. Επρόκειτο για το ίδιο εωσφορικό κατασκεύασμα που είχε σκοτώσει τον Αρχικατάσκοπο Μπράλμακ, όταν εκείνη ήταν Βασίλισσα του Σαραόλν, ο Βένγκριλ Βασιληάς, και ο Πόνκιμ ένας απλός βασιλικός διπλωμάτης, τον οποίο θεωρούσαν απόλυτα πιστό σ'αυτούς –και ο οποίος είχε *αποδείξει* την πίστη του, πλείστες όσες φορές. *Ήμασταν ανόητοι… Ω, Πνεύματα…*

Ο μάγος βάδισε προς το μέρος της, κρατώντας το περιδέραιο από την αλυσίδα.

«Μη με σκοτώσεις, Πόνκιμ…!»

«Δε θα σε σκοτώσω,» τη διαβεβαίωσε εκείνος. «Μα θα γνωρίζω κάθε σου σκέψη απο δώ κι εμπρός, Δήνκα. Κάθε σου συλλογισμό. Δε θα μπορείς, πλέον, να μου κρυφτείς.» Στάθηκε εμπρός της.

«Πόνκιμ –δε χρειάζεται να βάλεις αυτό το πράγμα επάνω μου, Πόνκιμ!»

Εκείνος κούνησε το κεφάλι. «Δε μπορώ να σ'εμπιστευτώ, πια…»

Η Δήνκα αντέδρασε σπασμωδικά: άρπαξε ένα μαχαίρι φαγητού που βρισκόταν επάνω στο τραπέζι και το έστρεψε εναντίον του. Αλλά το χέρι της βρήκε κάποια αόρατη αντίσταση, και η λεπίδα σταμάτησε στον αέρα, εκατοστά από το πρόσωπό του.

«Θα προσπαθήσεις, τώρα, να δολοφονήσεις κι εμένα, Δήνκα;» είπε ο Μονάρχης του Βόρειου Σαραόλν. «Με κάνεις να μετανιώνω που σε ελευθέρωσα.» Πέρασε το περιδέραιο στο λαιμό της και απομακρύνθηκε.

Το χέρι της ελευθερώθηκε από τα αόρατα δεσμά του, και η Δήνκα έριξε το μαχαίρι στο πάτωμα. «Δεν το σκέφτηκα καλά, Πόνκιμ,» είπε. «Πάρε αυτό το πράγμα από πάνω μου–» Έκανε να το βγάλει, και αισθάνθηκε έναν ανείπωτο πόνο να διαπερνά το μυαλό και το σώμα της. «*Αααααααααα!*»

Ο πόνος πέρασε, κι εκείνη έπεσε πάνω στο τραπέζι, βαριανασαίνοντας και νιώθοντας παράλυτη, ανήμπορη να κινηθεί. «*…Πνεύματα…*» ψέλλισε, αδύναμα. «*…Πνεύματα…*»

«Πνεύματα, πράγματι,» είπε ο Πόνκιμ πίσω της. Και ύστερα, η Δήνκα άκουσε την πόρτα ν'ανοίγει και να κλείνει.

*

Το μεσημέρι, η άμαξα σταμάτησε. Ο Μάγκριλ κατέβηκε από τη θέση του οδηγού και έλυσε τα άλογα, για να τα βγάλει έξω απ'το δρόμο και να τα δέσει σ'ένα δέντρο, αφήνοντάς τα να ξεκουραστούν και να βοσκήσουν. Ύστερα, επέστρεψε στο τροχοφόρο από την πίσω μεριά, για να βρει μέσα τον Όβγκερ και τη Σιλήρα, καθισμένους οκλαδόν και τρώγοντας όσπρια με κρεμμύδι για μεσημεριανό. Δίχως να πει κουβέντα, άρχισε κι εκείνος να τρώει.

Τη σιγή έσπασε η Σιλήρα, λέγοντας: «Τα χρήματα ήταν λίγα, για τη δουλειά, και τα υπόλοιπα είναι αβέβαια.»

«Μας τόπες ήδη,» της μούγκρισε ο Μάγκριλ. «Αλλά, και πάλι, είναι περισσότερα απ'όσα μας δίνουν συνήθως… παρότι, βέβαια, δε σκοτώνουμε βασιληάδες.»

«Και τώρα, αμφιβάλλω άμα θα τα καταφέρουμε,» είπε η Σιλήρα, κάνοντας πίσω μια τούφα κόκκινων μαλλιών. «Όλη η Αυλή θα μας παρακολουθεί, όταν πάμε στο παλάτι της Όρφαλχ, και οι φρουροί, επίσης. Και μην ξεχνάς και τους κατασκόπους. Ο Βασιληάς Βένγκριλ δεν μπορεί να μην έχει τέτοιους.»

«Δε θα κάνουμε τη δουλειά αμέσως, Σιλήρα,» αποκρίθηκε ο Όβγκερ, με χαμηλή φωνή, όπως συνήθιζε να μιλά. Σπάνια ύψωνε τον τόνο του και, τότε, μόνο όταν ήταν απαραίτητο, δηλαδή όταν ο άλλος βρισκόταν μακριά και δε θα μπορούσε αλλιώς να τον ακούσει. «Κατ'αρχήν, θα φροντίσουμε οι παραστάσεις μας ν'αρέσουν στο Βασιληά, ώστε να κερδίσουμε την εμπιστοσύνη του· και, μετά από κάποιο καιρό, που κανείς πλέον δε θα μας υποπτεύεται, θα

ενεργήσουμε. Δε χρειάζεται τίποτα το ιδιαίτερο· μονάχα λίγο δηλητήριο στο κρασί του, ή μια ‘κατά λάθος’ γρατσουνιά από δηλητηριασμένη λεπίδα–»

Ωστόσο, θα σας πρότεινα να μη βλάψετε το Βασιληά Βένγκριλ.

Η φωνή ήρθε από το πουθενά, και οι τρεις διασκεδαστές γούρλωσαν τα μάτια τους, αιφνιδιασμένοι. Η Σιλήρα έβαλε τα χέρια μέσα σε δυο τσέπες του φορέματός της, όπου έκρυβε ένα στιλέτο στη μία και μια σκόνη που προκαλεί βήχα στην άλλη. Ο Όβγκερ έπιασε ένα μπαστούνι που βρισκόταν κοντά του και σηκώθηκε όρθιος, ανοίγοντας το, σαν θηκαρωμένο ξίφος, για ν’αποκαλύψει μια μακριά λεπίδα. Ο Μάγκριλ ξεθηκάρωσε ένα ξιφίδιο από την μπότα του, και φώναξε: «Ποιος είσαι και πού κρύβεσαι;»

Είμαι ο Βασιληάς Πόνκιμ του Βόρειου Σαραόλν, αποκρίθηκε η άγνωστη φωνή, *και δεν κρύβομαι. Βρίσκομαι παντού γύρω σας. Σας κοιτάζω από πάνω, από πίσω, από δεξιά, από αριστερά… Μα εσείς δε μπορείτε να με δείτε.*

Ο Μάγκριλ τρομοκρατήθηκε, καταλαβαίνοντας ότι το ξιφίδιο μέσα στη χούφτα του –η οποία είχε ξαφνικά ιδρώσει– ήταν άχρηστο ενάντια σ’ετούτον τον μάγο. Οι ιστορίες για τον Βασιληά Πόνκιμ ήταν πολλές και τρομακτικές. Ο παχύσαρκος διασκεδαστής έγλειψε τα χείλη, και είπε: «Δε σας καταλαβαίνω, Μεγαλειότατε. Εσείς δε μας στείλατε σε τούτη την αποστολή;»

Έγινε λάθος. Η κυρία που σας ανέθεσε τη δολοφονία του Βασιληά Βένγκριλ δεν είχε συνεννοηθεί, πρώτα, μαζί μου.

«Εκείνη μας είπε άλλα,» τόνισε η Σιλήρα, που δεν είχε ακόμα βγάλει τα χέρια απ’τις τσέπες του φορέματός της.

Ναι, το ξέρω, αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. *Όμως, πλέον, δεν έχει νόημα να ολοκληρώσετε το έργο τούτο. Ούτως ή άλλως, δε θα σας δώσει περισσότερα χρήματα. Πάρτε όσα έχετε ήδη κερδίσει και φύγετε. Αν επιχειρήσετε να φονεύσετε τον Βασιληά Βένγκριλ, θα πεθάνετε όλοι.*

Τα λόγια του τους πάγωσαν.

«Δηλαδή…» ψέλλισε ο Μάγκριλ. «Ποια ήταν αυτή που μας ζήτησε να τον σκοτώσουμε;»

Όμως ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν πρέπει να τους είχε εγκαταλείψει, γιατί δεν του απάντησε.

«Τι κάνουμε, τώρα;» ρώτησε ο Όβγκερ, ξεροκαταπίνοντας.

«Αυτό που μας πρότεινε,» είπε, αμέσως, η Σιλήρα: «Παίρνουμε τα κοσμήματα που μας έδωσε εκείνη η τρελή και φεύγουμε.»

Ο Όβγκερ συνοφρυώθηκε. «Κι αν τούτο ήταν κάποιο κόλπο, για να μας παραπλανήσει;»

«Είσαι χαζός;» σφύριξε η Σιλήρα. «Κόλπο ξεκόλπο, εγώ δεν μπλέκομαι σ'αυτή την ιστορία. Κάποιος ήταν, όντως, 'παντού γύρω μας' και μας μιλούσε. Μάγος, αναμφίβολα. Κι ακόμα κι αν δεν ήταν ο Βασιληάς Πόνκιμ, καλύτερα να μην τα βάλουμε μαζί του. Δε θα μας πληρώσουν τίποτα παραπάνω, ούτως ή άλλως! Πάμε στην Κάντνομ, καλύτερα, να βρούμε καμια δουλειά εκεί, και να εξαργυρώσουμε τα χρυσαφικά.»

Ο Μάγκριλ ένευσε, αργά. Συνέχιζε να αισθάνεται άβολα. Άλλωστε, το πλάσμα που τους είχε μιλήσει –Πνεύμα ή άνθρωπος– μπορεί ακόμα να τους παρακολουθούσε, παραμένοντας σιωπηλό. «Ναι, πάμε στην Κάντνομ. Νομίζω πως είναι το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε.»

*

Ένας κατάσκοπος του Τράνθλας είπε στον αρχηγό του ότι είδαν την άμαξα των διασκεδαστών ν'αλλάζει πορεία και να κατευθύνεται ανατολικά, προς το Δουκάτο Κάντνομ. Εκείνος αχνομειδίασε και έκανε νόημα στον δαίμονα να φύγει, σκεπτόμενος ότι αυτό το αποτέλεσμα πρέπει να ήταν δουλειά του Βασιληά του. Ωστόσο, επειδή δεν ήταν σίγουρος, και επειδή έπρεπε να βεβαιώνεται για όλα όσα συνέβαιναν μέσα στο Βασίλειο, ήρθε σε επικοινωνία με τον

Πόνκιμ, μέσω του περιδέραιου που κρεμόταν κάτω από το πουκάμισό του.

Βασιληά μου, έχω νέα!

Σ'ακούω, Τράνθλας.

Η άμαξα των διασκεδαστών άλλαξε πορεία. Τώρα, πηγαίνει προς το Δουκάτο Κάντνομ.

Το γνωρίζω.

Τους μιλήσατε, Βασιληά μου;

Ναι, αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, *και πρέπει να πω ότι αποδείχτηκαν πολύ συνεργάσιμοι. Δε νομίζω πως θα μας ξαναπαρουσιάσουν πρόβλημα. Ωστόσο, έχε κανέναν σου κατάσκοπο να τους παρακολουθεί, για κάποιο καιρό, ώστε να βεβαιωθούμε για τούτο.*

Ως προστάξετε, Μεγαλειότατε.

*

Ημέρες πέρασαν, μα η Δήνκα δεν άκουσε κανένα νέο που να αφορά τη δολοφονία του Βένγκριλ. Και ήταν σίγουρη πως ο Πόνκιμ την είχε αποτρέψει. Ή είχε σκοτώσει τον Μάγκριλ και τους δολοφόνους του, ή είχε κάνει κάποια συμφωνία μαζί τους. Ενώ εκείνη βρισκόταν, πάλι, παγιδευμένη, δέσμια, φυλακισμένη όπως και πριν, ή ίσως και χειρότερα, γιατί τώρα ούτε οι σκέψεις της δεν ήταν κρυφές από το Σφετεριστή. Με το περιδέραιο που είχε περάσει στο λαιμό της, ήξερε τα πάντα για κείνη· η Δήνκα δεν μπορούσε να του κρύψει τίποτα. Και, κατά συνέπεια, είχε χάσει τη διάθεση για τα πάντα και αποφασίσει πως δε θα έπαιζε την ελεύθερη όταν ήταν φυλακισμένη. Δεν είχε, πλέον, κανένα νόημα να ζει έτσι. Δεν μπορούσε να ελπίζει ότι θα γλίτωνε, ότι θα έπαιρνε την εκδίκησή της από τον Βένγκριλ και την Αάνθα, από τον Πόνκιμ τον ίδιο…

Τώρα, το ξέρει ότι τον θέλω νεκρό, και εκείνον και όλους τους, σκεφτόταν, καθώς καθόταν μόνη στο δωμάτιό της, μπροστά σε ένα τραπέζι γεμάτο φαγητά, τα οποία δεν είχε καμία όρεξη ν'αγγίξει.

Ποτέ ξανά δε θα με εμπιστευτεί. Αναρωτιέμαι γιατί μου φόρεσε αυτό το καταραμένο περιδέραιο, αντί, απλά, να με φυλακίσει στο πιο βαθύ κελί των μπουντρουμιών του παλατιού. Μάλλον, δεν έχει καλύτερη χρήση για τούτο το διαβολόπραμα. Ή θέλει να με βασανίσει μ'αυτό. Θέλει να με τιμωρήσει, γιατί προσπάθησα να τον προδώσω. Τον μισώ! Τον απεχθάνομαι! Έσφιξε το κεφάλι του δαίμονα μέσα στη γροθιά της, ελπίζοντας να μπορούσε να το σπάσει, να το συνθλίψει. Τα φτερά στις πλευρές του κεφαλιού έκαναν βαθιές χαρακιές μέσα στην παλάμη της. *Θέλω νάμαι ελεύθερη, ξανά! Μ'ακούς, Πόνκιμ; Θέλω νάμαι ΕΛΕΥΘΕΡΗ! Απάντησέ μου, να σε πα–!*

Η πόρτα χτύπησε.

«Ποιος είναι;»

«Εγώ.» Ο Κόρναλθορ.

«Φύγε.»

«Να μην περάσω;»

«Όχι! Φύγε. Πήγαινε στη Μάγκραθμελ! Πήγαινε στο διάολο! Φύγε!» Ούτως ή άλλως, δεν μπορούσε να τη βοηθήσει. Ό,τι κι αν του έλεγε, ο Πόνκιμ θα το άκουγε. Ό,τι κι αν *σκεφτόταν*, ο Πόνκιμ θα το ήξερε. Ακόμα κι αν έκανε έρωτα μαζί του, ο Πόνκιμ θα το αντιλαμβανόταν. Της ήταν άχρηστος –άχρηστος να τη βοηθήσει να πάρει την εκδίκησή της και να ελευθερωθεί από εδώ.

Άκουσε τα βήματα του Κόρναλθορ ν'απομακρύνονται από την πόρτα της.

Δεν μπορώ να κάνω τίποτα! Τίποτα! Τίποτα! Τίποτα! Η σκέψη την τρέλαινε. Τριγύριζε επί ώρες μέσα στο δωμάτιο, προσπαθώντας να βρει λύση στην κατάστασή της. Είχε πάψει να πηγαίνει κάτω, στην αίθουσα του θρόνου, για να συναντά τους άλλους συμβούλους· δεν είχε ψευδαισθήσεις ότι τη χρειάζονταν για τίποτα. *Τίποτα! Τίποτα! Τίποτα!* Όμως εκείνη έπρεπε να βρει τη *λύση*, τη λύση για να δραπετεύσει, για να ξεφύγει από τον Πόνκιμ. Πράγμα αδύνατο…

Το βλέμμα της έπεσε στο μαχαίρι που ήταν ξαπλωμένο πλάι στο πιάτο, επάνω στη λευκή, διπλωμένη πετσέτα. Και η λύση, η

απλούστερη λύση, πέρασε απ'το νου της: *Μονάχα ο θάνατος θα μου δώσει ελευθερία… Κανείς άλλος. Όλοι τους μου την αρνούνται…*

Έπιασε τη λαβή του μαχαιριού. Έστρεψε τη λεπίδα προς το μέρος της. Ακούμπησε την αιχμή στο αριστερό της στήθος. Σηκώθηκε όρθια.

Τι κάνεις εκεί, Δήνκα; αντήχησε μια φωνή μέσα της. *Θες ν'αυτοκτονήσεις;*

Ναι! Πήγαινε στο διάολο, Πόνκιμ!

Ξανασκέψου το.

Όχι! Η Δήνκα πίεσε το μαχαίρι επάνω της. Το ύφασμα του φορέματος της σκίστηκε. Η σάρκα της κόπηκε και αίμα κύλησε. *Πονάει πιο πολύ απ'ό,τι νόμιζα…*

Σταμάτα!

Η φωνή του Πόνκιμ την έκανε να πιέσει το μαχαίρι περισσότερο μέσα της, αγνοώντας τον πόνο, αγνοώντας το αίμα που έτρεχε μέσα στις παλάμες της κι επάνω στους καρπούς της. Έτριξε τα δόντια· τα μάτια της ήταν τυφλωμένα από τα δάκρυα.

Ένα άλλο, διαφορετικό κύμα πόνου τη χτύπησε: αυτό από το δαιμονικό φυλαχτό.

«*Οοοχχιι!*» ούρλιαξε η Δήνκα, παραπατώντας και πέφτοντας προς το τραπέζι. Με το αριστερό χέρι κρατήθηκε όρθια, και με το δεξί πίεσε το μαχαίρι μέσα της. Όμως βρήκε πιο πολύ αντίσταση απ'ό,τι περίμενε, λες κι ο ίδιος της ο εαυτός να ήταν εναντίον της και να ήθελε να τη σταματήσει. Δυσκολευόταν ν'αναπνεύσει. Το αίμα της ήταν παντού. Δεν έβλεπε καλά, αλλά έβλεπε το πορφυρό χρώμα απλωμένο στο πιάτο, στο τραπεζομάντιλο, στα φαγητά. «*Πνεύματα,*» κλαψούρισε, «*τι κάνω;…*»

Δήνκα, άσε το μαχαίρι. Άστο να πέσει. Δεν πέθανες ακόμα, και δε θα πεθάνεις, άμα σταματήσεις. Άσε – το – μαχαίρι!

Η φωνή του Πόνκιμ ξανάναψε τη φλόγα μέσα της. Τούτη ήταν η μόνη ευκαιρία ν'απελευθερωθεί απ'αυτόν –ο θάνατος– και ήθελε να της τη στερήσει. Το δαιμονικό του περιδέραιο συνέχιζε να τη γεμίζει

με κύματα πόνου· όλο της το κορμί έτρεμε, τα κόκαλά της νόμιζε ότι έτριζαν. Ένα τελευταίο κουράγιο χρειαζόταν. Πίεσε το μαχαίρι, δυνατά, και πιο δυνατά. Η λεπίδα πέρασε εκείνο που την εμπόδιζε, μπήκε μέσα ως τη λαβή, και η Δήνκα επέτρεψε στον εαυτό της να σωριαστεί επάνω στο αιματοβαμμένο τραπέζι. Άφησε το σώμα της να σπαρταρίσει όσο ήθελε από τα κύματα πόνου που το διαπερνούσαν, προερχόμενα από το μαγικό φυλαχτό.

Όταν ο Πόνκιμ μπήκε στο δωμάτιο, βρήκε τα φαγητά πεταμένα δεξιά κι αριστερά, το τραπεζομάντιλο άνω-κάτω, και τη Δήνκα επάνω στο τραπέζι, μ'ένα μαχαίρι καρφωμένο βαθιά στο αριστερό της στήθος και με το αίμα της χυμένο παντού. Η αποφορά του θανάτου είχε ήδη απλωθεί στο χώρο.

Ο Πόνκιμ αναστέναξε και πλησίασε την έκπτωτη Βασίλισσα του Σαραόλν, έχοντας τις πνευματικές του αισθήσεις απλωμένες –για να διαπιστώσει ότι δεν υπήρχε, πλέον, ψυχή μέσα στο σώμα της. Ήταν νεκρή.

Παραμέρισε τα ξανθά μαλλιά από το πρόσωπό της. *Δήνκα, ήσουν πιο γενναία απ'ό,τι πίστευα. Λάθος μου. Τώρα, έχασα μία πολύτιμη αιχμάλωτο. Όμως, μη φοβάσαι, ο… «μύθος» σου θα συνεχίσει να ζει. Τα μπουντρούμια του παλατιού είναι μεγάλα, και μπορείς να είσαι οπουδήποτε μέσα τους.*

Μήνας Εγερτήριος, 1324 από ιδρύσεως Σαραόλν

Η κόρη του κοιμόταν γαλήνια μέσα στην κούνια της, η οποία ήταν από έβενο και λαξευτή με άνθη και λεπίδες. Το μικρό κεφάλι του μωρού ακουμπούσε επάνω σε ένα μενεξεδί μαξιλάρι· τα λίγα μαλλιά που είχαν φυτρώσει στο κεφάλι του ήταν

μαύρα και πράσινα, όπως είχε ο Πόνκιμ προδεί στο όραμά του. Αναστέναξε, σιγανά. Δεν ήθελε ν'αφήσει τη μικρή για πολύ καιρό από τα μάτια του, όμως –δυστυχώς ή ευτυχώς– *έπρεπε* να κάνει αυτό το ταξίδι· έπρεπε να επισκεφτεί το μέρος όπου τον είχε διδάξει ο παλιός του δάσκαλος, τον ναό των αρχαίων Θεών του Άρμπεναρκ. Και το χειρότερο ήταν πως η Εδρισία έλειπε, επίσης, από τη Μάρβαθ, και από το Σαραόλν γενικότερα, έχοντας πάει στην εμπόλεμη Μάγκραθμελ, για να εξολοθρεύσει τους Βολχερθιανούς που την απειλούσαν, και να ενώσει το Βασίλειο, ξανά.

Κι εγώ, τώρα, εκεί θα πάω, σκέφτηκε ο Πόνκιμ, γιατί ο ναός όπου έμενε, μαζί με το δάσκαλό του, προτού έρθει εδώ, βρισκόταν στην ορεινή χώρα των δαιμονανθρώπων. *Από μια άποψη, ίσως να είναι και καλό. Ίσως να μάθω μερικά πράγματα επιπλέον για το τι συμβαίνει σ'αυτά τα μέρη.* Αν και, βέβαια, δεν ήθελε να καθυστερήσει πολύ.

Στράφηκε στη Μαγκραθμέλια παραμάνα, που στεκόταν δεξιά του. Η δαιμόνισσα ήταν μετρίου αναστήματος και είχε τα πορφυροκίτρινά της μαλλιά δεμένα κότσο, ενώ ένα μακρύ, μπλε φόρεμα την έντυνε, στολισμένο με κάμποσα ασημικά. «Πρόσεχε την κόρη μου, Μαρνταμάλα,» της είπε, «με τη ζωή σου, αν χρειαστεί. Γιατί, εάν της συμβεί κάτι, τίμημα θα είναι το κεφάλι σου.»

Η παραμάνα χλόμιασε. «Μη σκοτίζεστε, Αφέντη μου. Θα προφυλάξω την Αρναλβέρθα με κάθε δυνατό τρόπο,» υποσχέθηκε, κάνοντας μια μικρή υπόκλιση.

Αρναλβέρθα. Έτσι είχε αποφασίσει να ονομάσει η Εδρισία το παιδί τους, γιατί αυτό ήταν, λέει, το όνομα της πρώτης Βασίλισσας της Μάγκραθμελ. Κι επιπλέον, είχε προσθέσει, δε θα ήταν φρόνιμο να της δώσουν ανθρώπινο όνομα, παρότι ήταν άνθρωπος κατά το ήμισυ. Ο Πόνκιμ δεν είχε κανένα πρόβλημα μ'αυτό. Άλλωστε, μπορούσε να καταλάβει την ανησυχία της Πριγκίπισσας. Η μικρή Αρναλβέρθα δεν είχε μυτερά αφτιά, όπως τους υπόλοιπους δαιμονανθρώπους· και τα πρώτα της δόντια που είχαν αρχίσει να σκάνε δεν ήταν σουβλερά,

εκτός από τους κυνόδοντες. Είχε, επομένως, αρκετά ανθρώπινα στοιχεία επάνω της, και η πνευματική μαγεία που θα βρισκόταν στην κατοχή της, όταν θα μεγάλωνε, θα ήταν, αναμφίβολα, κάτι το αξιοθαύμαστο και το πρωτότυπο ανάμεσα στους Μαγκραθμέλιους.

«Καλώς,» είπε στην παραμάνα. «Θα προσπαθήσω να επιστρέψω το συντομότερο δυνατό, αν και δε νομίζω πως θα είμαι εδώ πριν από τον ερχόμενο μήνα.»

«Θα φροντίσω για όλα, Αφέντη μου,» αποκρίθηκε η Μαρνταμάλα, κάνοντας ακόμα μία υπόκλιση, πιο βαθιά από την προηγούμενη.

Ο Πόνκιμ βγήκε απ'το δωμάτιο, πηγαίνοντας προς την έξοδο του παλατιού. Στον κήπο ήξερε πως τον περίμενε μια ομάδα δώδεκα εμπειροπόλεμων μαχητών (έξι άνθρωποι, έξι δαίμονες), για να τον συνοδέψει στην ορεινή του αναζήτηση. Καθώς κατευθυνόταν προς τα εκεί, όμως, ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν δεν μπορούσε να μην αισθάνεται μια ανησυχία, που άφηνε πίσω του το Βασίλειο, γιατί, ως συνήθως, κάθε φορά που ταξίδευε κάπου, όλο και κάτι άσχημο τύχαινε να παρουσιαστεί. Ωστόσο, ήλπιζε η παρούσα του έξοδος να αποτελούσε εξαίρεση σε τούτο τον γενικό κανόνα. Εξάλλου, αν παρουσιαζόταν τίποτα απρόοπτο, ο Τράνθλας θα τον ειδοποιούσε, μέσω του φυλαχτού του. Το πρόβλημα, βέβαια, ήταν πως ίσως ο Πόνκιμ να μην *προλάβαινε* να επιστρέψει έγκαιρα, για να βοηθήσει την κατάσταση.

Βλέποντας τους πολεμιστές του να τον περιμένουν μπροστά από το μεγάλο στάβλο του κήπου της Μάρβαθ, έδιωξε αυτές τις δυσοίωνες σκέψεις από το νου του και τους χαιρέτησε. Εκείνοι του ανταπέδωσαν το χαιρετισμό και ανέβηκαν στα άλογά τους, τα οποία είχαν επιλεχτεί για την αντοχή τους, και τα οκτώ από αυτά – συμπεριλαμβανομένου αυτού του Πόνκιμ– ήταν από τη Μάγκραθμελ: ζώα που μπορούσαν να κινηθούν πιο εύκολα μέσα στα βουνά, από άλλα που είχαν συνηθίσει να τρέχουν σε πεδιάδες.

Ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν και οι σύντροφοί του βγήκαν από την πρωτεύουσα του Βασιλείου, έφιπποι και τυλιγμένοι σε

κάπες. Με την εξαίρεση του Πόνκιμ, όλοι φορούσαν φολιδωτές πανοπλίες και μακριά ξίφη κρέμονταν από τις ζώνες τους, ενώ ασπίδες, τόξα και φαρέτρες από τις σέλες των αλόγων τους. Κάλπασαν επάνω στη δημοσιά που πήγαινε προς τα βόρεια, διασχίζοντας το Βασιλικό Δουκάτο και φτάνοντας στο Δουκάτο Σνοργκ, το οποίο είχε υποταχθεί στο Βασιληά Πόνκιμ μόνο με την απειλή του ξίφους και της δαιμονικής τεχνολογίας. Ο Μονάρχης του Βόρειου Σαραόλν ήξερε πως έπρεπε να είναι ιδιαίτερα προσεκτικός με τούτη την περιοχή, γιατί οι Σνοργκιανοί ήταν σκληροί άνθρωποι και μισούσαν με θέρμη τους Μαγκραθμέλιους –ένα μίσος που θα χρειάζονταν αιώνες για να καταλαγιάσει, έκρινε ο Πόνκιμ. Επιπλέον, δεν ήταν κανείς να ξεχνά και το γεγονός ότι ο Γκόρντλαν καταγόταν από το Σνοργκ και, μάλιστα, ήταν παιδί της μακαρίτισσας Δούκισσας Άλχα και του Δούκα Μόνλοβ, ο οποίος, επί του παρόντος, διοικούσε εκεί. Ο Βασιληάς θεωρούσε τον εν λόγω άρχοντα πιο λογικό από το γιο του, μα, επίσης, μπορούσε να διακρίνει κι εκείνο το άσβεστο μίσος στα μάτια του, όσες φορές τον είχε απαντήσει. Δε χώραγε αμφιβολία ότι ο Δούκας Μόνλοβ θα έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του, για να διώξει τους δαιμονανθρώπους από το Σαραόλν –ακόμα και για να τους εξολοθρεύσει. Η διαφορά που είχε με τον Γκόρντλαν ήταν η… διακριτικότητά του. Θα περίμενε την κατάλληλη στιγμή, για να πεταχτεί και να χτυπήσει, όπως η τίγρης των βουνών περιμένει το θήραμά της, κρυμμένη πίσω απ'τα βράχια· δε θα ενεργούσε σαν μαινόμενος ταύρος, ρίχνοντας τον εαυτό του επάνω στους εχθρούς, με σκοπό να πάρει μαζί του όσο το δυνατόν περισσότερους.

Όμως, όπως και να είχε, ο Πόνκιμ θα προτιμούσε να μη συναντήσει, τώρα, τον Δούκα Μόνλοβ· εξάλλου, άλλα πράγματα προβλημάτιζαν το μυαλό του. Έτσι, δεν πήγε ως την πόλη της Σνοργκ, παρά έστριψε μέσα στο Δουκάτο, κατευθυνόμενος δυτικά, όπου φαίνονταν τα ψηλά όρη της Μάγκραθμελ, πρασινισμένα από τον ερχομό της Άνοιξης, ενώ χείμαρροι διακρίνονταν να κυλούν

επάνω τους, από τους πάγους του Χειμώνα που είχαν, πλέον, λιώσει. Καθώς ο Πόνκιμ διέσχιζε μια χορταριασμένη πεδιάδα, ατένιζε το νερό να γυαλίζει κάτω από το φως των ήλιων, σαν ρευστοί κρύσταλλοι. Επίσης, δεν του ξέφυγε και μια άλλη γυαλάδα: αυτή στα μάτια των δαιμόνων που ίππευαν γύρω του, οι οποίοι αντίκριζαν ξανά τα σύνορα της πατρίδας τους· γιατί ήταν όλοι Βόρειοι Μαγκραθμέλιοι εκείνοι που ο Πόνκιμ είχε πάρει μαζί του, πιστεύοντας ότι θα γνώριζαν καλύτερα τα περάσματα των βουνών ετούτης της περιοχής απ'ό,τι οι Νότιοι.

Ήταν το μεσημέρι της τέταρτης ημέρας του ταξιδιού τους όταν έφτασαν στους πρόποδες των βουνών της Μάγκραθμελ, κοντά σε ένα συνοριακό Σαραολνιανό φρούριο. Ο Πόνκιμ είδε τους στρατιώτες που στέκονταν στις επάλξεις, πλάι στη σημαία του Ματιού του Σαραόλν, και άκουσε ένα σάλπισμα ν'αντηχτεί μέσα στο άδειο, ανοιξιάτικο τοπίο. Έστρεψε το βλέμμα του πιο ψηλά και ατένισε, στην κορυφή ενός πέτρινου πυργίσκου, έναν άντρα όρθιο να βαστά στα χέρια ένα μεγάλο κεράτινο βούκινο, ενώ πίσω του ανέμιζε ένας μακρύς, γαλανός μανδύας στον αγέρα που ερχόταν από τα βουνά.

Ο Πόνκιμ και οι συνοδοί του συνέχισαν να καλπάζουν προς το φρούριο, που έμοιαζε να είχε δει κάμποσες μάχες κατά τη διάρκεια της ζωής του σε τούτα τα μέρη: Υπήρχαν σημάδια από χτυπήματα πολιορκητικών μηχανών στα τείχη του, και ορισμένα τμήματα αυτών φαίνονταν πιο καινούργια από τα υπόλοιπα· απόδειξη ότι είχαν γκρεμιστεί και ξαναχτιστεί, ισχυρότερα από πριν.

Η μεγάλη πύλη άνοιξε, γεφυρώνοντας την τάφρο του φρουρίου, και καβαλάρηδες βγήκαν, δυο ντουζίνες στο σύνολο, για να συναντήσουν εκείνους του Πόνκιμ. Όλοι τους ήταν σιδερόφρακτοι και οπλισμένοι με μεγάλες ασπίδες και κεφαλοθραύστες.

«Σταθείτε!» τους φώναξε ένας από τους ανθρώπινους συνοδούς του Μονάρχη του Βόρειου Σαραόλν. «Ο Πόνκιμ είναι που έρχεται να σας επισκεφτεί, ο νόμιμος Βασιληάς σας!»

Οι ιππείς σταμάτησαν, τραβώντας τα γκέμια των άγριων αλόγων τους, πολλά από τα οποία χρεμέτισαν κι ορισμένα υψώθηκαν στα πισινά τους πόδια, κλοτσώντας τον αέρα. Ο προπορευόμενος καβαλάρης έβγαλε το κράνος του, και ένα γυναικείο πρόσωπο αποκαλύφθηκε, πλαισιωμένο από μακριά, ξανθά μαλλιά.

«Ποιος είν'ο Βασιληάς;» απαίτησε η πολεμίστρια, που είχε μια μεγάλη ουλή στο δεξί μάγουλο.

«Εγώ,» αποκρίθηκε, ήρεμα, ο Πόνκιμ, περνώντας ανάμεσα από τους μαχητές του και βγάζοντας την κουκούλα της κάπας του, με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο βαστούσε τα ηνία του μαύρου του αλόγου.

Η γυναίκα τον κοίταξε ερευνητικά, σαν να μην πίστευε ότι ήταν εκείνος, σαν να περίμενε να δει κανένα τέρας, γίγαντα, ή δαίμονα, αλλά σίγουρα όχι έναν κανονικό άνθρωπο. Τελικά, όμως, είπε: «Περάστε, Μεγαλειότατε,» και κρέμασε τον κεφαλοθραύστη στη σέλα του ίππου της.

Το όνομά της ήταν Ρανόβα, όπως έμαθε σύντομα ο Πόνκιμ, και ο τίτλος της Βαρονέσα ετούτων των περιοχών και Αρχόντισσα του συνοριακού φρουρίου Άνβεραθ. Ο Βασιληάς είχε ακούσει και παλιότερα γι'αυτήν, όμως ποτέ άλλοτε δεν την είχε συναντήσει. Λέγανε πως ήταν δεινή ιππεύτρια και πολεμίστρια, καθώς επίσης και πως απολάμβανε τον κίνδυνο. Είχε παντρευτεί μία φορά, αλλά ο άντρας της είχε σκοτωθεί από τα βέλη δαιμονανθρώπων. Έκτοτε, είχε αρνηθεί να πάρει δεύτερο σύζυγο. Η φιλοξενία της στο φρούριο Άνβεραθ ήταν, μάλλον, ψυχρή, γιατί δε συμπαθούσε ούτε τον Πόνκιμ ούτε τους Μαγκραθμέλιους που είχε εκείνος φέρει στο Βασίλειο. Επομένως, τους παρείχε μόνο τα απαραίτητα –φαγητό και ένα μέρος να αναπαυθούν– και τους χαιρέτησε χωρίς καμία φιλικότητα στο βλέμμα της, όταν αποφάσισαν να φύγουν από το φρούριο και να μπουν στα Μαγκραθμέλια Όρη.

Από εδώ και πέρα, ο Πόνκιμ ζήτησε τη βοήθεια των δαιμονικών συνοδών του, προκειμένου να βρει το δρόμο του. Γιατί η αλήθεια ήταν πως δε θυμόταν ακριβώς πώς να επιστρέψει στον αρχαίο ναό

του δασκάλου του. Από τότε που είχε φύγει, δεν είχε ποτέ ξαναπάει σ'εκείνο το μέρος. Το πρόβλημα, βέβαια, ήταν πως οι Μαγκραθμέλιοι που βρίσκονταν μαζί του δεν ήξεραν απολύτως τίποτα για την ύπαρξη του ναού. Επομένως, ο Πόνκιμ αναγκαζόταν να ζητά γενικές κατευθύνσεις, όπως «Ποιο είναι το κοντινότερο πέρασμα που πηγαίνει βόρεια;» «Πώς μπορούμε ν'αποφύγουμε τούτη τη χαράδρα, χωρίς να χάσουμε πολύ χρόνο και, συγχρόνως, να παραμείνουμε στη σωστή μας πορεία;» «Ποιος δρόμος είναι λιγότερο επικίνδυνος, όσον αφορά τις κατολισθήσεις;» και άλλα σχετικά.

Πάντως, το πρώτο πράγμα που συνάντησε στο ταξίδι του μέσα στη χώρα της Μάγκραθμελ ήταν μια περιπολία στρατιωτών, οι οποίοι σταμάτησαν εκείνον και τους συνοδούς του, δηλώνοντας πως έρχονταν από ένα γειτονικό φρούριο και όφειλαν να τους κάνουν ερωτήσεις, προτού τους αφήσουν να περάσουν. Όταν ο Πόνκιμ τούς αποκάλυψε ποιος ήταν, αυτοί φάνηκαν δύσπιστοι, και του ζήτησαν να τους ακολουθήσει. Ετούτη ήταν η πρώτη τους αντίδραση· η δεύτερη ήταν πανικός, καθώς ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν μίλησε μέσα στο νου τους, χρησιμοποιώντας τα Πνεύματα. Η απόδειξη αυτή πρέπει να φάνηκε πειστική στους Μαγκραθμέλιους στρατιώτες, επειδή αμέσως συμφώνησαν να του επιτρέψουν να περάσει.

Ορισμένα από τα μέρη όπου βρέθηκε έφερναν αναμνήσεις στο νου του, τις οποίες προσπαθούσε ν'ακολουθήσει, για να φτάσει, τελικά, στον προορισμό του μέσα σε τούτα τα αφιλόξενα όρη. Άλλες φορές, πάλι, έκρινε πως ήταν καιρός για λίγη ξεκούραση και, ίσως, πληροφορίες· έτσι, ρωτούσε τους δαίμονές του πού βρισκόταν η κοντινότερη πόλη ή το κοντινότερο χωριό, στις περιοχές όπου ταξίδευαν. Εκείνοι, όμως, του απαντούσαν ότι ο Βασιληάς τους τους οδηγούσε σε τόπους έρημους και άγριους, που δεν ήταν πολύ πιθανό να συναντήσουν κοινωνίες δαιμόνων, παρά μονάχα θηρία των βουνών ή παράνομους ανθρώπους.

Και πράγματι, συνάντησαν και θηρία και ανθρώπους. Οι Βολχερθιανοί κρύβονταν πίσω από ψηλούς βράχους, μερικά δέντρα, και θάμνους, περιμένοντάς τους να ζυγώσουν· γιατί, μάλλον, τους είχαν δει να έρχονται από απόσταση. Όμως οι πνευματικές αισθήσεις του Πόνκιμ τούς είχαν ήδη εντοπίσει, και ο Βασιληάς προειδοποίησε τους μαχητές του γι'αυτούς και τους πρόσταξε να χωριστούν, την τελευταία στιγμή, ώστε να επιτεθούν στους παράνομους κι από τις δύο μεριές. Το αποτέλεσμα της μάχης ήταν μια εύκολη νίκη, καθότι οι Βολχερθιανοί δεν ήταν προετοιμασμένοι για εκείνο που τους βρήκε και τράπηκαν σε φυγή, όταν κατάλαβαν ότι τα «θηράματά» τους τους είχαν αντιληφθεί· επειδή ήταν λιγότεροι από αυτούς και χειρότερα εξοπλισμένοι, για να κερδίσουν σε τούτη την αψιμαχία. Ο Πόνκιμ, ωστόσο, διέταξε να τους καταδιώξουν και να τους σκοτώσουν όλους. Δεν ήθελε να το ριψοκινδυνέψει: Αυτοί οι παράνομοι πιθανώς να ειδοποιούσαν τους συντρόφους τους και, ύστερα, να στρέφονταν κι αυτοί εναντίον εκείνου και των συνοδών του, κατακλύζοντάς τους με τον αριθμό τους.

Με τα θηρία των βουνών είχαν περισσότερα από ένα συναπαντήματα· για την ακρίβεια, τρία. Όμως δεν τους παρουσίασαν ιδιαίτερο πρόβλημα, γιατί ήταν πολλοί και καλά οπλισμένοι, κι επιπλέον είχαν τη μαγεία του Πόνκιμ στο πλευρό τους, η οποία δεν ήταν καθόλου μικρό πλεονέκτημα. Έτσι, και οι λύκοι τράπηκαν σε φυγή μέσα στη νύχτα· και τα λιοντάρια σφάχτηκαν, παρά τη γενναία μάχη που κατάφεραν να δώσουν, σκοτώνοντας δύο από τους στρατιώτες του Βασιληά· και τα τσακάλια διασκορπίστηκαν, κάτω απ'τις λεπίδες των συντρόφων και τα ψυχικά χτυπήματα των Πνευμάτων.

Τελικά, το ταξίδι του Πόνκιμ τον οδήγησε μπροστά σε έναν πανύψηλο βράχο, όπου θεωρούσε ότι ποτέ κανείς δε θα μπορούσε να σκαρφαλώσει. Και στην κορυφή αυτού του βράχου βρισκόταν ο αρχαίος ναός. Ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν θυμόταν πως είχε φτάσει εδώ πετώντας και είχε φύγει πετώντας, επίσης. Πράγμα που

ισχυροποιούσε την υπόθεσή του, ότι ο δάσκαλός του ήταν ένας από τους αρχαίους δαίμονες, γιατί μονάχα ένα τέτοιο πλάσμα θα διέθετε φτερά, καθώς και τη δύναμη να σηκώσει έναν άνθρωπο και να τον ταξιδέψει στον αέρα.

Ο Πόνκιμ έκανε νόημα στους συνοδούς του να σταματήσουν, και ύψωσε το κεφάλι, για ν'ατενίσει καλύτερα το ναό στην κορυφή του βράχου. *Πώς θ'ανεβούμε ποτέ εκεί πάνω;* σκέφτηκε. *Είναι αδύνατον!* Κι όμως, έπρεπε να βρει έναν τρόπο· το ήξερε από τότε που είχε πρωταρχίσει το ταξίδι του. Αναρωτήθηκε αν τα Πνεύματα θα μπορούσαν να τον βοηθήσουν, να τον… σηκώσουν ως εκεί πέρα… *Όχι· είναι πολύ ψηλά, για να τα καταφέρουν.*

«Πού πηγαίνουμε, τώρα, Βασιληά μου;» τον ρώτησε ο αρχηγός των συνοδών του, ένας ανθρώπινος πολεμιστής.

«Πρέπει ν'ανεβούμε εκεί.» Ο Πόνκιμ έδειξε τον πέτρινο ναό στην κορφή του πανύψηλου βράχου.

«Μα, Βασιληά μου… είναι αδύνατον,» αποκρίθηκε ο άντρας.

«Ναι,» ένευσε ο Πόνκιμ· «αυτό σκέφτηκα κι εγώ.» *Κι όμως,* πρέπει *να υπάρχει τρόπος. Εκτός κι αν ο δάσκαλός μου ήθελε κανείς να μη μπορεί να μπει στο ναό, εκτός από εκείνον. Αλλά μου μοιάζει λιγάκι απίθανο…* Το βλέμμα του ερεύνησε το τοπίο. *Τι κακοτράχαλο μέρος, γεμάτο δύσβατα, ξερά βράχια –και επικίνδυνα, επίσης.* Του έμοιαζαν αιχμηρά, ικανά να σκοτώσουν εύκολα όποιον γλιστρούσε κι έπεφτε στη σκληρή αγκαλιά τους.

Ο Πόνκιμ κοίταξε γύρω-γύρω, το πετρώδες περιβάλλον. *Βρισκόμαστε μέσα σε ένα κοίλωμα των βουνών, ένα μικρό λεκανοπέδιο…* Και στη μέση του λεκανοπεδίου ορθωνόταν ο βράχος με το ναό. Καμια δίοδος δε φαινόταν. Ο Βασιληάς έβαλε το μαύρο του άλογο να βαδίσει, κοιτώντας, ψάχνοντας, δυσπιστώντας ότι αυτή ήταν η πραγματικότητα. Αν ο δάσκαλός του ήταν αρχαίος δαίμονας, τότε ο Πόνκιμ γνώριζε πως οι αρχαίοι δαίμονες ήταν μάστορες της απάτης. *Πρέπει να υπάρχει κάτι που δε φαίνεται εύκολα…*

Σταμάτησε το άτι του σ'ένα συγκεκριμένο σημείο. *Η είσοδος του ναού είναι σ'αυτή την ευθεία, αν και πολλά, πολλά μέτρα πάνω απ'το κεφάλι μου. Φανερό άνοιγμα στην επιφάνεια του βράχου δεν υπάρχει…* Ο Πόνκιμ κατέβηκε απ'το ζώο του και ζύγωσε την πέτρα, αγγίζοντάς τη με τις παλάμες του, στέλνοντας τις πνευματικές του αισθήσεις μέσα–

Παραπάτησε, καθώς ένιωσε ψυχική ενέργεια να αντεπιτίθεται μηχανικά. *Ασφαλώς,* σκέφτηκε. *Ο δάσκαλός μου έχει προστατέψει το άντρο του. Αλλά…* συνοφρυώθηκε… *δεν ήταν πνευματική μαγεία που με χτύπησε. Ήταν κάτι άλλο.* Μαγεία των αρχαίων δαιμόνων, αναμφίβολα. Ρίγησε. Γνώριζε κάποια πράγματα από αυτή τη μαγεία –πράγματα που του είχε διδάξει ο δάσκαλός του–, μα οι γνώσεις του δεν ήταν αρκετές για να θραύσει ετούτο το προστατευτικό ξόρκι.

Συνέχισε να ψαχουλεύει το βράχο, με τις παλάμες του, αναζητώντας κάποια εγκοπή, κάποιον διακόπτη… Τίποτα, όμως.

«Θέλετε βοήθεια, Βασιληά μου;» ρώτησε ο αρχηγός των συνοδών του.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, κάνοντας πίσω, ώστε να απομακρυνθεί μερικά μέτρα από το βράχο. Ορισμένες φορές, είναι χρήσιμο να κοιτάς το υπό εξέταση αντικείμενο από κάποια απόσταση· σου δίνει μια άλλη προοπτική. Αλλά, επί του παρόντος, ο Βασιληάς δεν αντιλήφθηκε κάτι το οποίο του είχε διαφύγει πριν.

Ύψωσε το κεφάλι, για να δει την είσοδο του ναού. Αμέσως, σκέφτηκε ότι δε βρισκόταν στην κατάλληλη θέση, για να την κοιτάξει· η κλίση δεν ήταν σωστή. Αλλά είδε κάτι άλλο: επάνω στον γαλανό ουρανό των βουνών, ένα ιριδίζον τμήμα… μια ιριδίζουσα ταινία… που άρχιζε από… από την είσοδο του ναού (!) και κατέληγε… σε μια πλαγιά, στην αντικρινή πλευρά του μικρού λεκανοπεδίου. Μια γέφυρα! Μια γέφυρα που δε φαινόταν καλά, σαν να ήταν διάφανη. Μια διάφανη, ημιορατή γέφυρα. Πώς ήταν δυνατόν;

Κάποιου είδους κρύσταλλος! σκέφτηκε ο Πόνκιμ. *Η γέφυρα είναι καμωμένη από κάποιου είδους κρύσταλλο που δε φαίνεται εύκολα. Μα τους αρχαίους Θεούς!…*

«Πρέπει να σκαρφαλώσουμε εκεί πάνω,» είπε στους στρατιώτες του, δείχνοντας την πλαγιά απ'όπου ξεκινούσε η κρυσταλλική γέφυρα.

Οι άνθρωποι και οι δαιμονάνθρωποι δεν έφεραν αντίρρηση, φυσικά. Έδεσαν τα άλογά τους επάνω σε μερικά βράχια και άρχισαν να σκαρφαλώνουν, ακολουθώντας το μονάρχη τους, που είχε ξεκινήσει πρώτος. Ο Πόνκιμ δεν ήταν ιδιαίτερα καλός στην αναρρίχηση, μα και τούτη η πλαγιά δεν ήταν ιδιαίτερα απότομη, επίσης· έτσι, απλά, χρειάστηκε να δείξει λίγη προσοχή στο πού πατούσαν τα μποτοφορεμένα του πόδια και από πού γαντζώνονταν τα χέρια του, για να φτάσει στην κορυφή. Ωστόσο, όταν τελικά έφτασε, ήταν λαχανιασμένος, και εισέπνευσε τον βουνίσιο αέρα λαίμαργα, καθώς περίμενε τους μαχητές του να ανεβούν. Ακουμπώντας το δεξί του χέρι στη λαβή του θηκαρωμένου του ξίφους, στράφηκε προς τον πετρόχτιστο ναό, αντίκρυ του, και προσπάθησε να διακρίνει την κρυσταλλική γέφυρα που οδηγούσε στην είσοδό του. *Τη φαντάστηκα; Όχι, ξέρω τι είδα…*

Πλησίασε την άκρη της πλαγιάς και γονάτισε στο ένα πόδι, απλώνοντας, επιφυλακτικά, το χέρι του, για ν'αγγίξει εκείνο που τα μάτια του δεν μπορούσαν να πιάσουν. Και όντως! αισθάνθηκε μια στέρεα επιφάνεια κάτω απ'τα δάχτυλά του, σκληρή και λεία, πιθανώς και λιγάκι γλιστερή, αν κάποιος επιχειρούσε να βαδίζει επάνω της. *Θα πρέπει να είμαι προσεκτικός.*

Σηκώθηκε όρθιος, ενώ άκουγε τους πολεμιστές του να συγκεντρώνονται πίσω του, μουρμουρίζοντας αναμεταξύ τους· μάλλον, απορούσαν πώς ο μονάρχης τους σκόπευε να φτάσει στον ναό που φαινόταν απέναντι. Ο Πόνκιμ άφησε, για λίγο, το βλέμμα του να ερευνήσει το πέτρινο, πανάρχαιο οικοδόμημα που έστεκε, περίπου, τριάντα μέτρα εμπρός του. Ποτέ ξανά δεν το είχε

παρατηρήσει από τέτοια απόσταση, και από μηδενική κλίση, ευθύγραμμα δηλαδή. Είδε κάτι το οποίο δεν είχε παρατηρήσει παλιότερα: τα πετρώματα που αποτελούσαν το ναό είχαν ένα στριφτό, καμπυλωτό σχήμα… ελικοειδές, σαν φίδι κουλουριασμένο· και η είσοδος του οικοδομήματος έμοιαζε με το ανοιχτό ράμφος μιας γερακοκεφαλής. Τούτο κάτι θύμιζε στον Πόνκιμ. Στην κεντρική αίθουσα του ναού υπήρχαν κολόνες, λαξευτές σαν αγάλματα, που είχαν την ίδια μορφή: φίδια με κεφάλι γέρακα. *Ιερακόφι*, είχε ονομάσει το πλάσμα ο δάσκαλός του.

«Και ποιος από τους Θεούς ήταν;» ρώτησε ο Πόνκιμ, που όση γνώση και να του δινόταν πάντα επιθυμούσε περισσότερη.

«Ένας Θεός των βουνών, μαθητή μου. Εξόριστος.»

«Ναι, αλλά ποιο ήταν το πραγματικό του όνομα; Ο Φοίνιξ ονομαζόταν Μάσμαρθ, μα αυτός ο Ιερακόφις ποιος ήταν;»

«Ήταν… μικρός Θεός, σε όλες του τις εκφάνσεις–»

Προφανώς, απέφευγε να του απαντήσει. «Τότε, γιατί επέλεξες το ναό του, για να κατοικήσεις, δάσκαλε;»

«Χα-χα-χα-χα… Με… βολεύει, *μαθητή μου, γιατί είμαι κι εγώ εξόριστος, ετούτη την εποχή. Και ο Ναός του Ιερακόφεως είναι μια από τις καλύτερες κρυψώνες στον Κεντρικό Άρμπεναρκ. Τώρα, μην απασχολείς άλλο το νου σου με αποτυχημένους Θεούς –και με* κανέναν *αποτυχημένο. Η αποτυχία δε σε απασχολεί. Μονάχα η επιτυχία, και ο θρίαμβος.»*

Ο Πόνκιμ βλεφάρισε, προσπαθώντας να φέρει την εικόνα του δασκάλου του στο νου του. Αλλά μόνο μια σκιά βρισκόταν εκεί… μια φωτεινή σκιά, αν ήταν τούτο ποτέ δυνατόν. *Δεν μπορώ να νικήσω τη Λήθη. Και τα λόγια του που θυμάμαι –ορισμένα απ'αυτά, τουλάχιστον– είναι πολύ. Σημαίνει πως είτε η δική μου ψυχική δύναμη είναι μεγάλη, είτε η ψυχική δύναμη του δασκάλου μου, ώστε η ύπαρξη του να έχει αφήσει τόσο ανεξίτηλο αποτύπωμα στο κοσμικό πλέγμα του Άρμπεναρκ, που ούτε η Λήθη δε δύναται να σβήσει. Χμμ… νομίζω πως ισχύουν και τα δύο, συγχρόνως.*

«Βασιληά μου, τι κάνουμε εδώ;» άκουσε πίσω του τη φωνή του αρχηγού των μαχητών του.

Δε στράφηκε να τον κοιτάξει. «Εσείς θα περιμένετε για την επιστροφή μου, όσο κι αν αργήσω.» Και πάτησε επάνω στην αόρατη, κρυσταλλική γέφυρα, επικαλούμενος τα Πνεύματα μονάχα με τη θέλησή του, ώστε να τον στηρίξουν και να μη γλιστρήσει στη λεία επιφάνεια, χάνοντας την ισορροπία του και πέφτοντας στο κενό.

Πίσω του, άκουσε τις έκπληκτες φωνές των στρατιωτών του, καθώς εκείνοι, ουσιαστικά, τον έβλεπαν να βαδίζει στον αέρα. Ο Πόνκιμ δε σταμάτησε, για να τους μιλήσει, ούτε αύξησε ή μείωσε την ταχύτητα με την οποία βάδιζε επάνω στη γέφυρα. *Προσεκτικός. Πρέπει να είμαι προσεκτικός. Οι παγίδες δε φαίνονται, παρά μονάχα όταν έχεις πέσει μέσα σ'αυτές.*

Τα τριάντα μέτρα που τον χώριζαν από το ανοιχτό ράμφος του Ιερακόφεως πέρασαν γρηγορότερα απ'ό,τι νόμιζε ότι θα περνούσαν, και δίχως καμια δυσάρεστη έκπληξη. Έτσι, επί του παρόντος, ο Πόνκιμ στεκόταν μπροστά στην είσοδο του αρχέγονου, πετρόχτιστου ναού, και έμπαινε, με τις μαύρες του μπότες ν'αντηχούν επάνω στο πάτωμα. Από μέσα είδε φως, μα δεν ανησύχησε· ήξερε τι θα συναντούσε –τη μεγάλη αίθουσα, φυσικά, με τις κολόνες στο σχήμα του Ιερακόφεως. Σταμάτησε και την κοίταξε, από τη μια άκρη ως την άλλη. Όλα ήταν όπως τα θυμόταν. Το τεχνητό φως –το οποίο έμοιαζε μ'αυτό που έβγαινε από τις τεχνολογικές λάμπες των Μαγκραθμέλιων– προερχόταν από λυχνίες που κρέμονταν από τις λίθινες κολόνες: λυχνίες των οποίων οι φλόγες δεν έσβηναν ποτέ, και η φωτιά τους ήταν λευκή και δυνατή, όπως το φως της ημέρας. Μαγεία, πλέον, ξεχασμένη, που ούτε ο Πόνκιμ δε γνώριζε, γιατί ο δάσκαλός του δεν του την είχε διδάξει. Ή, μάλλον, του είχε διδάξει πολύ, πολύ λίγα σχετικά μ'αυτήν. *Τώρα, όμως, ίσως νάναι η ευκαιρία να μάθω και τα υπόλοιπα.*

Στ'αριστερά της κεντρικής αίθουσας του ναού βρισκόταν μια μεγάλη, ξύλινη πόρτα, και στα δεξιά μία παρόμοια. Ο Πόνκιμ ήξερε

μόνο τι βρισκόταν πίσω από την πρώτη: τα αρχαία δωμάτια των διακόνων –όπου εκείνος έμενε– και μια μεγάλη βιβλιοθήκη, την οποία ποτέ δεν είχε προλάβει να διαβάσει όλη, και η οποία πρέπει, παλιά, να ήταν δωμάτια διακόνων, επίσης, που ο δάσκαλός του είχε γκρεμίσει, για να χτίσει εκείνο που ήθελε. Στη δεξιά πόρτα, ο Πόνκιμ ποτέ δεν είχε μπει· ο δάσκαλός του το απαγόρευε, γιατί εκεί βρίσκονταν τα δικά του διαμερίσματα, όπου δεν του άρεσε να εισβάλει κανείς, ακόμα και ο μαθητευόμενός του. Πόσα μυστικά θα κρύβονταν εκεί μέσα…

Ο Πόνκιμ βάδισε προς τη δεξιά θύρα της μεγάλης αίθουσας, με τη μορφή του να φωτίζεται από τις αλλόκοσμες φλόγες των λυχνιών, κάνοντάς τον να μοιάζει με μαύρο φάντασμα μέσα σε τούτο το αρχαίο μέρος. Έχοντας τα Πνεύματα υπό τις προσταγές του, άπλωσε το χέρι και άγγιξε το ξύλο της πόρτας. Μετά, έπιασε το σιδερένιο χαλκά, που βρισκόταν στο ράμφος μιας γερακοκεφαλής. Έσπρωξε, αδύναμα πρώτα και, ύστερα, πιο δυνατά, ανοίγοντας το απαγορευμένο μέρος, για ν'αντικρίσει εμπρός του σκοτάδι και μόνο σκοτάδι. *Το σκοτάδι είναι… άβολο, για να βαδίζει κανείς.*

Ο Πόνκιμ πλησίασε μία από τις κολόνες του Ιερακόφεως και πρόσταξε τα Πνεύματα να του κατεβάσουν την παράξενη λυχνία που κρεμόταν εκεί. Ωστόσο, η κίνησή του ήταν επιφυλακτική, όπως κανείς πλησιάζει τα δάχτυλά του σε κάτι που πιθανώς να είναι καυτό, επειδή δε γνώριζε τι είδους προστατευτικές μαγείες μπορεί να είχε υφάνει εδώ ο δάσκαλός του. Αλλά, τελικά, η λυχνία ήταν απροστάτευτη, και ήρθε εύκολα στα χέρια του Βασιληά του Βόρειου Σαραόλν, ο οποίος στράφηκε, ξανά, στη δεξιά πόρτα και στο σκοτάδι πίσω της.

Το φως του αποκάλυψε έναν κοντό διάδρομο, με τρεις μικρότερες ξύλινες θύρες στα δεξιά και μία μεγαλύτερα στ'αριστερά. Ο Πόνκιμ βάδισε μέσα αργά, εξακολουθώντας να έχει τις πνευματικές του δυνάμεις σε ετοιμότητα και τις ψυχικές του αισθήσεις απλωμένες:

αλλά όχι μακριά, γύρω του μονάχα, από φόβο μη «χτυπήσει», πάλι, στην προστατευτική γητειά που κάλυπτε το μέρος.

Η πρώτη από τις τρεις πόρτες άνοιξε, με ένα δυνατό τρίξιμο, και το φως του Βασιληά εισέβαλε, για να διώξει τη μαυρίλα. Ο Πόνκιμ μπήκε, νιώθοντας ένα σύγκρυο να διαπερνά την πλάτη του, σα να είχε μόλις εισβάλει σε κάποιο εξωδιαστασιακό Βασίλειο του Κακού. Αισθανόταν τις τρίχες στα χέρια του να έχουν σηκωθεί. Αριστερά του, τώρα, μπορούσε να δει ένα στενό πέρασμα, από το οποίο ξεκινούσαν τρία άλλα, κάθετα περάσματα, ενώ δύο πόρτες φαίνονταν από τη μια μεριά (*Αυτές πρέπει να είναι οι πόρτες του διαδρόμου απ'τον οποίο ήρθα*) και τρεις από την άλλη. Επιπλέον, σα να μην έφταναν τούτα, εμπρός του απλωνόταν ένα ακόμα πέρασμα, με δύο ανοίγματα –που, μάλλον, οδηγούσαν, επίσης, σε κάθετους διαδρόμους– και δύο ξύλινες θύρες, κλειστές. Το όλο σύμπλεγμα ήταν, προφανώς, σκαμμένο μέσα στο βράχο του ναού, και στους τοίχους του υπήρχε υγρασία, λες κι οι πέτρες να είχαν ιδρώσει.

Ο Πόνκιμ παρατήρησε πιο προσεκτικά το μέρος, και είδε σωλήνες και καλώδια στις γωνίες ανάμεσα στους τοίχους, στην οροφή, και στο πάτωμα. *Μαγκραθμέλια τεχνολογία, ή κάτι χειρότερο… Μάλλον, κάτι χειρότερο.* Προχώρησε, κατευθυνόμενος προς την πιο κοντινή του πόρτα: αυτήν στο διάδρομο που απλωνόταν εμπρός του.

Όμως σταμάτησε απότομα, καθώς νόμισε πως άκουσε κάτι. *Νερό; Εδώ;* Ύστερα, κοίταξε, ξανά, τους βρεγμένους τοίχους. *Ναι· γιατί όχι;* Στάθηκε μπροστά στην κλειστή πόρτα και τόλμησε να στείλει τις πνευματικές του αισθήσεις μέσα, ερευνώντας…

Κάτι είναι ζωντανό! Ή… σχεδόν ζωντανό.

Άγγιξε το σιδερένιο χαλκά της πόρτας –που δεν τον κρατούσε ράμφος γερακοκεφαλής– και έσπρωξε, βαστώντας τη λυχνία του πάνω απ'το κεφάλι και έτοιμος ν'αντικρίσει το πιο αποτρόπαιο θέαμα της ζωής του. Είδε ένα δωμάτιο που στο κέντρο του βρισκόταν ένα πελώριο βάζο από κρύσταλλο ο οποίος δεν επέτρεπε στο μάτι να διακρίνει καθαρά τι ήταν μέσα. Πάντως, ο Πόνκιμ

αισθανόταν πως εκεί κατοικούσε το ζωντανό –ή, μάλλον, ημιζωντανό– πλάσμα που είχε αντιληφθεί. Στενεύοντας τα μάτια, παρατήρησε ότι, όντως, κάτι σάλευε στο εσωτερικό του κρυστάλλινου δοχείου… σάρκα ημισχηματισμένη. *Ώστε ο δάσκαλός μου προσπαθούσε να δημιουργήσει ζωή…* Έριξε μια ματιά τριγύρω, στο δωμάτιο. Εντόπισε τρεις πόρτες· τέσσερις στο σύνολο, μαζί με αυτή από την οποία είχε μπει: μία σε κάθε μεριά του τετραγωνικού χώρου. Επιπλέον, από παντού έμοιαζαν να έρχονται καλώδια και σωλήνες, καταλήγοντας πάντα στο κρυστάλλινο δοχείο, μέσα στο οποίο, εκτός από την πρωταρχική (;) μορφή ζωής, πρέπει να βρισκόταν και κάμποση ποσότητα νερού, ή άλλου υγρού.

Ο Πόνκιμ πλησίασε το βάζο. Κάτι στο εσωτερικό του κουνήθηκε. Ένα χέρι. Και μετά, κάτι γύρισε. Δύο μαυριδερά μάτια τον ατένισαν, και ένα ασύμμετρο στόμα άνοιξε κι έκλεισε. Μερικοί ήχοι βγήκαν, και χάθηκαν μέσα στο υγρό όπου βρισκόταν το ον. Ο Πόνκιμ αισθάνθηκε μια απέραντη λύπηση εντός του για ετούτο το κατασκεύασμα του δασκάλου του. Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να το καταστρέψει, και το δεξί του χέρι πήγε στη λαβή του σπαθιού του. Όμως άλλαξε γνώμη, γιατί δεν ήξερε τι ήταν το υγρό του δοχείου· ίσως να ήταν βλαπτικό για εκείνον, αν τον άγγιζε, ή ίσως καπνοί να σηκώνονταν. *Άστο, καλύτερα…*

Βγήκε απ'το δωμάτιο, εγκαταλείποντας το δύσμοιρο πλάσμα να παλεύει μέσα στην κρυστάλλινη, υγρή φυλακή του. Βάδισε πιο βαθιά στο σύμπλεγμα, ανοίγοντας όλες τις πόρτες που απαντούσε με ιδιαίτερη προσοχή και τα Πνεύματα πάντοτε υπό τη βούλησή του, έτοιμα να εξαπολύσουν τις δυνάμεις τους εναντίον οποιουδήποτε πιθανού εχθρού. Όμως, όπου κι αν πήγαινε, συνεχώς το ίδιο θέαμα αντίκριζε: άδεια πέτρινα δωμάτια, με ένα κρυστάλλινο δοχείο στο κέντρο, όπου κάποιο ημιζωντανό ον έκανε αργές κινήσεις και τα μαύρα του μάτια γυάλιζαν, όταν ο Βασιληάς το ζύγωνε. Όλος ετούτος ο χώρος ήταν γεμάτος με τέτοια πλάσματα, που προκαλούσαν στον Πόνκιμ αποστροφή και οίκτο για την ίδια τους

την ύπαρξη. *Έξι,* τα μέτρησε. *Έξι όντα. Άνθρωποι ή δαιμονάνθρωποι; Δεν μπορώ να καταλάβω. Ίσως, μάλιστα, να πρόκειται για κάτι άλλο, εντελώς διαφορετικό. Ίσως ο δάσκαλός μου να ήθελε να πρωτοτυπήσει.*

Ο Πόνκιμ πέρασε από το κατώφλι μιας πόρτας, για να βγει στον κεντρικό διάδρομο, αφήνοντας πίσω του τα δωμάτια με τα καλώδια, τους σωλήνες, και τα δοχεία. Όμως στάθηκε, μη συνεχίζοντας, και αναρωτήθηκε: *Τολμώ να φύγω, χωρίς να κάνω τίποτα για τούτα τα όντα; Θα έρθουν, μήπως, κάποια στιγμή για να με στοιχειώσουν; Εμένα, το Σαραόλν, και τη Μάγκραθμελ, ίσως;… Θα ελευθερωθούν ποτέ; Ή περιμένουν την απελευθέρωση από κάποιον άλλο;* Ένα ρίγος τον διαπέρασε. *Δεν ξέρω. Κι επομένως, δε μπορώ να το ριψοκινδυνέψω. Αν σπάσω τον κρύσταλλο κι αυτή μου η πράξη έχει ως αποτέλεσμα να ελευθερωθούν έξι τερατουργήματα στον Άρμπεναρκ; Έξι τερατουργήματα που πιθανώς να μην καταφέρω να σκοτώσω, προτού βγουν από τούτο το ναό;…*

Ο Πόνκιμ βάδισε προς τη μεγαλύτερη θύρα, στην αντικρινή μεριά του διαδρόμου. Την άγγιξε, με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο βαστούσε ακόμα την αείφλογη λυχνία. Έσπρωξε, ανοίγοντάς την. Ένας διάδρομος τριών μέτρων αποκαλύφθηκε εμπρός του και, στο τέλος αυτού, ακόμα μία πόρτα από ξύλο. Στους τοίχους δεξιά κι αριστερά υπήρχε το μεγάλο λάξευμα του Ιερακόφεως, ψηλότερα από τον Βασιληά του Βόρειου Σαραόλν. Ο Πόνκιμ βάδισε ανάμεσα από τα δύο χαραγμένα γερακοκέφαλα φίδια, όπως ένας κουκουλοφόρος κλέφτης περνά κρυφά ανάμεσα από τις επικράτειες δύο τρανών αυτοκρατόρων. Το συναίσθημα που του προκαλούσε αυτή του η κίνηση ήταν ανάλογο. Και έπρεπε να ομολογήσει πως ποτέ ξανά στη ζωή του δεν είχε αισθανθεί τόσο ασήμαντος.

Έσπρωξε την πόρτα στο βάθος του διαδρόμου και βρέθηκε σ’έναν άλλο διάδρομο που είχε παράξενη κλίση. Δεξιά κι αριστερά οι στροφές του ήταν μεγάλες, ενώ μπροστά στον Πόνκιμ βρίσκονταν δύο κλειστές, ξύλινες πόρτες, οι οποίες, παρότι αρχαίες, έμοιαζαν

καλύτερης ποιότητας από αυτές στο σύμπλεγμα με τα δοχεία, και τους χαλκάδες τους κρατούσαν ράμφη γερακοκεφαλών. Ο Βασιληάς στάθηκε, για λίγο, κι αναρωτήθηκε: *Πώς έχει αντέξει το ξύλο όλους αυτούς τους αιώνες; –τις χιλιετίες μάλλον;… Ο δάσκαλός μου πρέπει να συντηρούσε τούτο το μέρος, εκείνος ή κάποιος άλλος, πριν απ'αυτόν…*

Άνοιξε τη μία πόρτα, για να μπει σε ένα αρκετά μεγάλο δωμάτιο, τριγωνικού σχήματος. Το δωμάτιο ήταν άδειο, και είχε μαζέψει πολλή σκόνη και πολλές αράχνες μέσα στα χρόνια. *Προφανώς, αυτό το κομμάτι του ναού ήταν άχρηστο στον παλιό μου δάσκαλο. Αναρωτιέμαι, τότε, γιατί είχε φτιάξει τις πόρτες…* Ο Πόνκιμ άνοιξε και τη δεύτερη ξύλινη θύρα, για ν'ανακαλύψει τα ίδια, με ελάχιστες διαφορές. *Γιατί τα δωμάτια έχουν τριγωνικό σχήμα, άραγε;* Βγήκε και βάδισε στο διάδρομο, από τη δεξιά μεριά, και η απάντηση ήρθε στο νου του, καθώς συνάντησε κι άλλες πόρτες πίσω απ'τις οποίες κρύβονταν επίσης τριγωνικά δωμάτια: *Είναι κύκλος. Κάνω κύκλο γύρω από οκτώ δωμάτια. Γιαυτό κιόλας τα περάσματα εδώ έχουν αυτή την παράξενη κλίση.* Και όντως, ήταν κύκλος, γιατί κατέληξε εκεί απ'όπου είχε αρχίσει. Εκτός, όμως, από τις πόρτες που βρίσκονταν στην εσωτερική μεριά –δηλαδή, επάνω στον κύκλο που απαρτιζόταν από τα τριγωνικά δωμάτια–, βρήκε και μια άλλη, μεγαλύτερη θύρα, αντίκρυ αυτών, η οποία πρέπει να έβγαζε σε διαφορετικό χώρο του ναού.

Προτού πάει εκεί, ο Πόνκιμ σκέφτηκε: *Γιατί ετούτο το μέρος είχε εγκαταλειφθεί, ακόμα κι από τον δάσκαλό μου; Δεν είχε κάποια χρήση για τα δωμάτια;* Ήταν παράξενο. Κι επιπλέον, οι πνευματικές αισθήσεις του δεν του έλεγαν τίποτα. Όμως κάτι έπρεπε να υπάρχει… Ο Πόνκιμ έκλεισε τα μάτια και αυτοσυγκεντρώθηκε, υποτονθορύζοντας επικλήσεις στη Γλώσσα των Πνευμάτων, προσπαθώντας να διαπεράσει βαθύτερα τον Πνευματικό Κόσμο, να βρει εκείνο που του κρυβόταν. Και εκεί, γύρω του, τους αισθάνθηκε! Άυλες πνευματικές παρουσίες, οκτώ, όσα και τα δωμάτια. Κινούνταν

αθόρυβα και, τώρα, νόμιζε ότι τις άκουγε να μουρμουρίζουν, να μηχανορραφούν.

Ο Πόνκιμ άνοιξε, αμέσως, τα μάτια. *Το μέρος είναι στοιχειωμένο! Από οκτώ πνευματικές παρουσίες. Μία για κάθε δωμάτιο.* Και συνειδητοποίησε: *Εγώ τις ελευθέρωσα!* Ένιωσε το μανδύα του πανικού να τυλίγεται γύρω του, αλλά προσπάθησε να ηρεμήσει τον εαυτό του. Το κακό είχε γίνει· δε μπορούσε να γυρίσει το χρόνο πίσω. *Ποιοι είναι; Ιερείς του ναού; Ιερείς του αρχαίου Ιερακόφεως;*

Πλησίασε μια πόρτα. Την κοίταξε. Περίμενε να βρει κάτι επάνω της, μα δε βρήκε τίποτα. Ύστερα, μπήκε στο τριγωνικό δωμάτιο και την έκλεισε, για να την κοιτάξει από την πίσω μεριά. Και είδε ένα λάξευμα στο ξύλο: ένα οκτάγωνο με ένα Χάραγμα σε κάθε του γωνία, καθώς κι ένα στο κέντρο του. *Να με πάρουν οι δαίμονες!* καταράστηκε ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν. *Το Οκτάγωνο της Πνευματικής Παγίδευσης.* Τα οκτώ άκρα του Πνευματικού Κόσμου, ένα Χάραγμα για να κλείνει το καθένα, κι ένα τελευταίο Χάραγμα για να σφραγίζει το ξόρκι. Ο δάσκαλός του του τα είχε διδάξει όλ'αυτά, και ο Πόνκιμ τα ήξερε καλά, μα ποτέ δεν είχε χρειαστεί να τα χρησιμοποιήσει.

Βγήκε απ'το δωμάτιο, έχοντας τις πνευματικές του αισθήσεις τεντωμένες. Ακόμα μπορούσε να νιώσει τα Πνεύματα να τριγυρίζουν. Αλλά δεν ήταν εχθρικά, για τώρα τουλάχιστον. *Μπορώ, άραγε, να τα στείλω πίσω, στις θέσεις τους, και να τα ξαναφυλακίσω;* Όμως, από την άλλη, αν το επιχειρούσε τούτο, ίσως να *γίνονταν* εχθρικά μαζί του… Έτσι, τα άφησε στην έλλειψη γαλήνης τους και βάδισε προς τη μεγάλη πόρτα που δεν αποτελούσε μέρος του κύκλου των τριγωνικών δωματίων. Ήταν διπλή, παρατήρησε ο Πόνκιμ, και διέθετε δύο χαλκάδες, τους οποίους γερακοκέφαλα βαστούσαν στα ράμφη τους. Έσπρωξε το ένα της φύλλο, για να φωτίσει το εσωτερικό.

Αλλά δε χρειαζόταν φως, γιατί ήδη μια μεγάλη λυχνία ήταν κρεμασμένη απ'το ταβάνι του δωματίου που απλώθηκε εμπρός του.

Ένα δωμάτιο γεμάτο με μεταλλικά κατασκευάσματα: μηχανήματα του δασκάλου του, προφανώς· μηχανήματα που ο Πόνκιμ δεν είχε ξαναδεί. Άφησε τη μικρή του λυχνία επάνω σ'ένα σιδερένιο τραπέζι και προχώρησε, προσεκτικά, μέσα στο χώρο, έχοντας πάντα τις πνευματικές του αισθήσεις απλωμένες. Έβλεπε μηχανές, παντού τριγύρω: τροχαλίες με αλυσίδες ή σκοινιά· σωλήνες και καλώδια, συνδεδεμένα με δοχεία, τα οποία του θύμιζαν αυτά που είχε βρει πριν, μα ήταν πολύ μικρότερα σε μέγεθος· κιβώτια από παράξενα μέταλλα και κρυστάλλους, τα οποία είχαν το ύψος ανθρώπου και επάνω τους βρίσκονταν εντολόλιθοι, σαν αυτούς που χρησιμοποιούν οι Μαγκραθμέλιοι στα κατασκευάσματά τους· σπαθιά με καλώδια και ανέγνωρα χαράγματα· αδιαφανείς φιάλες που ενώνονταν με άλλες μεγαλύτερες, μέσω μεταλλικών σωλήνων· και διάφορα ακόμα δημιουργήματα, ορισμένα από τα οποία θύμιζαν κάτι στον Πόνκιμ, ενώ ορισμένα άλλα του ήταν άγνωστα, και κάποια τρίτα δεν μπορούσε καν να τα κατονομάσει. Εκτός, όμως, από τις μηχανές, βρήκε και τρία γραφεία, γεμάτα με σημειώσεις και σχεδιαγράμματα, τα οποία δεν κατανοούσε –τουλάχιστον, όχι με μια απλή ματιά.

Τελικά, το βλέμμα του έπεσε επάνω σ'ένα δερματοδεμένο βιβλίο, το δέρμα του οποίου πιθανώς να ήταν και δέρμα ανθρώπου. Πλησίασε και είδε πως ήταν κλειστό με ατσάλινη κλειδαριά. Επιχείρησε να την ανοίξει, μα τη βρήκε κλειδωμένη. Επικαλέστηκε τα Πνεύματα και δυσκολεύτηκε (πρέπει να ήταν πολύ περίτεχνα καμωμένη –πράγμα καθόλου παράξενο, αφού ο δάσκαλός του, μάλλον, ήταν αρχαίος δαίμονας) αλλά, στο τέλος, κατόρθωσε να κατανοήσει το μηχανισμό της και να την ξεκλειδώσει, μ'ένα αδύναμο *κλικ.* Άνοιξε το βιβλίο και κοίταξε μέσα, τις κιτρινισμένες του σελίδες, που ήταν από περγαμηνή, και τα γράμματα επάνω τους στη γλώσσα των αρχαίων δαιμόνων. Ο Πόνκιμ γνώριζε αυτή τη γλώσσα, όμως θα χρειαζόταν κάποιο χρόνο για να τη διαβάσει, επειδή η ανάγνωσή της ήταν πάντοτε επώδυνη και δύσκολη

διαδικασία. Η Αρχαία Δαιμονική δεν ήταν φτιαγμένη για το νου των ανθρώπων, ακόμα και για ανθρώπων όπως ο Πόνκιμ.

Έκλεισε το βιβλίο και το έβαλε στο σάκο του. Καλύτερα να μελετούσε ετούτο το σύγγραμμα όταν βρισκόταν πίσω, στη Μάρβαθ. Δεν ήθελε να καθυστερήσει άλλο εδώ, με τις πνευματικές παρουσίες των οκτώ αρχαίων ιερέων του Ιερακόφεως (αν ήταν, τελικά, ιερείς) να τριγυρίζουν ελεύθερες στο ναό. Πήρε τη λυχνία του, βγήκε από το μηχανουργείο του παλιού του δασκάλου, διέσχισε βιαστικά το διάδρομο με την απότομη κλίση, πέρασε ανάμεσα από τα λαξεύματα του Ιερακόφεως (νιώθοντας, πάλι, σαν κλέφτης, όπως και πριν, αν όχι περισσότερο τώρα), αποφάσισε να μην κάνει τίποτα σχετικά με τα ημιζωντανά πλάσματα μέσα στα δοχεία, και μπήκε στη μεγάλη αίθουσα του ναού.

Τώρα, σκέφτηκε, *μένουν κι άλλα πολλά βιβλία, στη βιβλιοθήκη απέναντι από το παλιό μου δωμάτιο…* Πήγε στην αντικρινή ξύλινη πόρτα και την άνοιξε. Όπως το περίμενε, εμπρός του παρουσιάστηκε ένας πέτρινος διάδρομος, με οκτώ πόρτες αριστερά και οκτώ δεξιά. Οι δύο πρώτες από τ'αριστερά οδηγούσαν στο ίδιο μέρος: το δωμάτιο του Πόνκιμ· ο δάσκαλός του είχε ενώσει τα δωμάτια των διακόνων του ναού, έτσι ώστε να διαμορφώσει το χώρο όπως ήθελε. Οι τέσσερις πρώτες πόρτες από τα δεξιά έβγαζαν στη βιβλιοθήκη (κι εδώ ο δάσκαλός του είχε κάνει μια σχετική διαρρύθμιση του χώρου), ενώ οι υπόλοιπες σε ανεξάρτητους χώρους, που είχαν πέσει σε αχρηστία, με τα χρόνια.

Βρίσκομαι εδώ, όπως τότε… αλλά δεν αισθάνομαι, πλέον, το μέρος οικείο. Πολλά έχουν αλλάξει.

Άνοιξε μια από τις πόρτες στα δεξιά και μπήκε στη βιβλιοθήκη, για ν'αντικρίσει τα ατελείωτα ξύλινα ράφια και ντουλάπια, πάνω και μέσα στα οποία βρίσκονταν αμέτρητα βιβλία, περγαμηνές, και χάρτες. *Είναι αδύνατον να τα πάρω όλα τούτα μαζί μου. Τουλάχιστον, όχι με μία φορά. Ούτε και με τη βοήθεια των Πνευμάτων δεν μπορώ να το καταφέρω αυτό.* Και, δυστυχώς, αισθανόταν πως δεν είχε τόσο

χρόνο όσο θα ήθελε. Οι οκτώ απελευθερωμένες πνευματικές οντότητας, σύντομα, μπορεί να γίνονταν επικίνδυνες. Το λάθος του είχε αποδειχτεί πολύ άσχημο…

Αποφάσισε, πάντως, να πάρει μαζί του όσα συγγράμματα δεν είχε μελετήσει. Ύψωσε το δεξί του χέρι –βαστώντας τη λυχνία με το αριστερό– και επικαλέστηκε τα Πνεύματα, υποτονθορύζοντας στη γλώσσα τους. Βιβλία και περγαμηνές σηκώθηκαν, σαν από δική τους βούληση. Δεκάδες. Γεμίζοντας τον αέρα με σκόνη και χώμα. Ο Πόνκιμ αισθανόταν ένα μεγάλο βάρος επάνω στην ψυχή του, καθώς χρησιμοποιούσε τις πνευματικές του δυνάμεις στο μέγιστο. Ήλπιζε οι οκτώ πνευματικές παρουσίες να μην έβρισκαν *τώρα* την ώρα για να του επιτεθούν, γιατί η άμυνά του θα ήταν φοβερά μειωμένη.

Βγήκε από το δωμάτιο, με αργά βήματα, και πήγε στη μεγάλη αίθουσα, παρασέρνοντας τα συγγράμματα μαζί του, τα οποία αιωρούνταν, σαν άυλα χέρια να τα σήκωναν. Βάδισε προς την έξοδο του ναού και είδε τους στρατιώτες του να τον περιμένουν στην αντικρινή πλαγιά, καθώς οι ήλιοι είχαν αρχίσει να ολοκληρώνουν τους κύκλους τους, βάφοντας τα βουνά με μαβιά και χρυσαφιά χρώματα. Ο Πόνκιμ οδήγησε το αιωρούμενο φορτίο του προς τους πολεμιστές, οι οποίοι τον κοιτούσαν με μάτια γουρλωμένα και στόματα μισάνοιχτα, σα να ήταν κάποιος Θεός τη στιγμή που ποιούσε το μεγαλύτερό του δημιούργημα. Ωστόσο, εκείνος δεν τους μίλησε, για να τους καθησυχάσει· χρειαζόταν όλες του τις δυνάμεις για την επίτευξη του έργου του. Μονάχα όταν άφησε τα βιβλία και τις περγαμηνές κοντά τους, φώναξε: «Κατεβάστε τα από την πλαγιά και φορτώστε τα στ’άλογα. Με προσοχή. Είναι πανάρχαια.»

«Ως προστάξετε, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο αρχηγός των στρατιωτών, μ’ένα τρέμουλο στη φωνή.

Ο Πόνκιμ περίμενε μερικές στιγμές, βαριανασαίνοντας, καθώς ατένιζε τους πολεμιστές του να κάνουν όπως τους είχε πει. *Να επιστρέψω και για τα υπόλοιπα;* αναρωτήθηκε. *Ή για όσα μπορώ να κουβαλήσω, τουλάχιστον…* Όμως αισθανόταν κουρασμένος, και

φοβόταν ότι ίσως, στο τέλος, να μην του έμεναν δυνάμεις, για να καλέσει τα Πνεύματα και να περάσει την κρυσταλλική γέφυρα ασφαλής. Επιπλέον, δεν ήξερε τι γινόταν, επί του παρόντος, με τις οκτώ πνευματικές οντότητες…

Στράφηκε στην είσοδο του ναού και έστειλε τις ψυχικές του αισθήσεις μέσα –για να νιώσει κάτι να έρχεται! *Ο ένας από τους ιερείς πλησιάζει. Έχουν απομακρυνθεί από τα δωμάτιά τους.* Τούτο δεν ήταν καλό σημάδι. Ο Πόνκιμ γύρισε απ'την άλλη, προς την αόρατη γέφυρα. Γονάτισε στο ένα πόδι και την άγγιξε, για να βρει τα όριά της. *Όλα είναι όπως πριν,* σκέφτηκε, λες και περίμενε, δια μαγείας, να είχαν αλλάξει. Ύστερα, σηκώθηκε όρθιος…

…και αισθάνθηκε πίσω του κάτι να ζυγώνει. Μια μοχθηρή παρουσία, γεμάτη μίσος και παραφροσύνη. Νόμιζε ότι μια δυσωδία ερχόταν κοντά του, ένα νοσογόνο σύννεφο καπνού και μαυρίλας. Καθώς ο δυνατός αγέρας των βουνών έκανε τη μελανή του κάπα ν'ανεμίζει γύρω απ'τους ώμους του, ο Πόνκιμ αισθάνθηκε κρύο ιδρώτα να τον λούζει και ένα ρίγος να διαπερνά τη ράχη του. Ήξερε ότι δε θα είχε νόημα να στραφεί, για να κοιτάξει εκείνο που τον πλησίαζε, γιατί ήταν άυλο κι αόρατο, μονάχα στον Πνευματικό Κόσμο ορατό. Και ήξερε, επίσης, ότι δεν είχε νόημα να σταθεί, για να πολεμήσει, επειδή, ακόμα κι αν το εξολόθρευε, οι άλλοι εφτά ιερείς του Ιερακόφεως θα έπεφταν επάνω του, για να κατασπαράξουν την ψυχή του.

Ο Πόνκιμ κάλεσε τα Πνεύματα και πάτησε στη γλιστερή επιφάνεια της κρυσταλλικής γέφυρας. Πίσω του «άκουσε» μια κραυγή στον Πνευματικό Κόσμο, κι ένιωσε τον ιερέα να τον ακολουθεί, να έρχεται για να τον ρίξει στο κενό, να τον τσακίσει στα βράχια των βουνών της Μάγκραθμελ. Ο Πόνκιμ ισχυροποίησε την άμυνά του, δημιούργησε ένα ψυχικό τοίχος γύρω του, και τώρα, μπορούσε, πάλι, ν'«ακούσει» το φάντασμα να κραυγάζει και να χτυπά το φράγμα με αόρατες γροθιές και ψυχοπνευματικές λόγχες. Εκείνος, όμως, έκανε τον εαυτό του πέτρα και συνέχισε, απτόητος, την πορεία του,

χρησιμοποιώντας τα Πνεύματα, για να ισορροπήσει επάνω στην κρυσταλλική γέφυρα. Πίστευε πως οι δυνάμεις που του είχαν απομείνει θα φαίνονταν αρκετές, για να τον πάνε ως την πλαγιά, απέναντι· αλλά αναρωτιόταν τι θα έκανε, αν το στοιχειό αποφάσιζε να εξακολουθήσει τις επιθέσεις του και εκεί. Σ'αυτό το σημείο, βέβαια, δε θα μπορούσε να τον ρίξει στο κενό, μα ίσως να επιχειρούσε να θραύσει την ψυχή του. *Θα το μάθω σύντομα. Τώρα, πρέπει να συγκεντρωθώ σε* ένα *πράγμα!* Τα τριάντα μέτρα, ετούτη τη φορά, έμοιαζαν πολύ, πολύ περισσότερα… ατελείωτα… και η κρυσταλλική επιφάνεια πολύ πιο γλιστερή κάτω απ'τα μποτοφορεμένα του πόδια.

Όταν πάτησε στο χώμα των βουνών, πήρε μια βαθιά ανάσα ανακούφισης–

–και ξέχασε, προς στιγμή, την άμυνά του, το πνευματικό του τοίχος.

Το φάντασμα του ιερέα επιτέθηκε, μανιασμένα, ουρλιάζοντας στον Πνευματικό Κόσμο.

Ο Πόνκιμ παραπάτησε και παραλίγο να πέσει. Ένας δυνατός πόνος γέμισε το κεφάλι του, και ένα βουητό. Το μίσος του εχθρού του ήταν αρκετά δυνατό για να τσακίσει πέτρες.

«Βασιληά μου, είστε καλά;» ρώτησε ένας Μαγκραθμέλιος, που βρισκόταν εκεί κοντά.

«Φύγετε!» φώναξε ο Πόνκιμ στους στρατιώτες. «Φύγετε, γρήγορα!» Γρύλισε λόγια στη Γλώσσα των Πνευμάτων και συγκέντρωσε τις ψυχικές του δυνάμεις, για να βάλει καταπάνω στο στοιχειό. Η μια ψυχοπνευματική λόγχη κατόπιν της άλλης χτύπησαν τον αρχαίο ιερέα του Ιερακόφεως, και ο Βασιληάς τον αισθάνθηκε ν'αποσύρει τα νύχια του· γιατί, πριν, ήταν λες και το φάντασμα να είχε γαντζωθεί επάνω στην ψυχή του Πόνκιμ και να τη δάγκωνε μανιασμένα.

Ακόμα, όμως, το στοιχειό δεν είχε ηττηθεί. Η αόρατή του μάστιγα στράφηκε εναντίον του θηράματός του. Συνάντησε μια ασπίδα και

αποσύρθηκε. Τα ουρλιαχτά του αντήχησαν, ξανά, στον Πνευματικό Κόσμο.

Μίσος.

Ο Πόνκιμ «παρατήρησε» τον ιερέα, και τη μέθοδο με την οποία εκείνος μαχόταν. Ήταν η αφιλοσόφητη μέθοδος της τυφλής οργής. Συγκέντρωσε τις δυνάμεις του και λόγχισε τον εχθρό του. Εκείνος γρύλισε και πετάχτηκε πίσω. Η απόστασή τους στον Πνευματικό Κόσμο μεγάλωσε. Όπως και το μίσος του ιερέα.

Ο Πόνκιμ περίμενε. Κατέβασε την ασπίδα του –μείωσε την ψυχική του άμυνα–, ύψωσε το ξίφος του –μετέτρεψε την πνευματική αμυντική ενέργεια σε επιθετική. Το φάντασμα αντιλήφθηκε την κίνησή του –όπως επιθυμούσε ο Βασιληάς– και χίμησε καταπάνω του. Ο Πόνκιμ ανασχημάτισε την ψυχική του άμυνα (γιατί ήταν προετοιμασμένος γι'αυτό) και παγίδεψε το στοιχείο μέσα στην ασπίδα, ενώ, συγχρόνως, ένιωθε το γρατσούνισμα των «νυχιών» του ιερέα επάνω στην ψυχή του. Μετέτρεψε όλη την αμυντική πνευματική ενέργεια σε επιθετική, με μια ξαφνική βουλητική πράξη.

Το ουρλιαχτό του φαντάσματος αντήχησε παντού, καθώς έμοιαζε να είχε πιαστεί ανάμεσα στο πυρακτωμένο σφυρί κι αμόνι του σιδερά. Ο Πόνκιμ ένιωσε τα κομμάτια του να εξαπολύονται προς τα οκτώ άκρα του Πνευματικού Κόσμου· το αισθάνθηκε να λιώνει, ν'αποσυντίθεται.

Και ύστερα, δεν το αισθανόταν πλέον.

Ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν έπεσε στα γόνατα, ακουμπώντας τις πέτρες με τα χέρια του και αγκομαχώντας, λουσμένος στον ιδρώτα. Η αναμέτρησή του με τον ιερέα του Ιερακόφεως είχε εξαντλήσει όλα του τα αποθέματα ψυχικής δύναμης.

Άκουσε κάποιους να έρχονται. Δύο άντρες τον σήκωσαν, ένας άνθρωπος κι ένας δαίμονας. «Βασιληά μου, είστε καλά;» ρώτησε ο πρώτος, που ο Πόνκιμ παρατήρησε ότι ήταν ο αρχηγός της συνοδείας του. «Τι πάθατε;»

«Εντάξει είμαι, τώρα,» αποκρίθηκε εκείνος, νιώθοντας το λαιμό του ξερό. «Πρέπει να φύγουμε απο δώ, αμέσως… να ξεκουραστούμε άλλου… να επιστρέψουμε στο Σαραόλν…»

Οι στρατιώτες του τον βοήθησαν να κατεβεί την πλαγιά. Καβάλησαν όλοι τα άλογά τους –ο Πόνκιμ ανέβηκε στη σέλα πίσω από τον αρχηγό της συνοδείας του– και έφυγαν από το λεκανοπέδιο του ναού, καλπάζοντας όσο γρηγορότερα τολμούσαν· γιατί τα βουνά ήταν επικίνδυνα και μπορεί τα ζώα τους να τραυματίζονταν από μια απλή απροσεξία. Όμως εκείνο που είχε συμβεί στο μονάρχη τους, αναμφισβήτητα, τους είχε τρομάξει άπαντες, και επιθυμούσαν ν'απομακρυνθούν από τούτο το μέρος το ταχύτερο δυνατό, όπως τους είχε προστάξει κι ο ίδιος, άλλωστε.

Μήνας Αρχήφλογος, 1325 από ιδρύσεως Σαραόλν

Ο Δούκας Βόνιορ μπήκε βράδυ στο βασιλικό παλάτι της Μάρβαθ, χωρίς καμία ιδιαίτερη υποδοχή. Όχι πως περίμενε κάποια, δηλαδή. Ερχόταν στην πρωτεύουσα για να παρουσιάσει στο Βασιληά του την πρόοδο που είχε κάνει, καθώς επίσης και ν'ακούσει ένα «σημαντικό νέο» από αυτόν, όπως είχε υποστηρίξει ο Πόνκιμ, όταν του μίλησε μέσω των Πνευμάτων.

Ο Βόνιορ διέσχισε τον μεγάλο βασιλικό κήπο, που ήταν γεμάτος με εξωτικά δέντρα και φυτά, καθώς και με πολλά παράξενα ζώα απ'όλα τα σημεία του Άρμπεναρκ –ο Βένγκριλ, ο παλιός κύρης του παλατιού, ήταν συλλέκτης διαφόρων ασυνήθιστων μορφών ζωής. Βαδίζοντας επάνω στο λιθόστρωτο μονοπάτι, μαζί με τους δυο του συντρόφους, ο Δούκας της Χάργκοχ μπορούσε να παρατηρήσει ένα γιγάντιο κοράκι να τον κοιτάζει ανάμεσα απ'τα φυλλώματα· τα μάτια του ήταν κατακόκκινα και γυάλιζαν ελαφρώς μέσα στο σκοτάδι. Ο Βόνιορ ανατρίχιασε, αλλά σύντομα ξέχασε το παράξενο πλάσμα, όταν έφτασε έξω από την κεντρική πύλη του παλατιού, και οι φρουροί εκεί του άνοιξαν, για να περάσει. Προφανώς, είχαν ειδοποιηθεί από το Βασιληά ότι ο Δούκας θα ερχόταν απόψε.

Μόλις ο Βόνιορ μπήκε στο μεγάλο, στολισμένο διάδρομο, μια δαιμονική υπηρέτρια πλησίασε εκείνον και τους συντρόφους του. «Ακολουθήστε με, παρακαλώ,» είπε, μιλώντας την Κοινή άψογα. «Ο Βασιληάς σάς περιμένει.» Οι επισκέπτες υπάκουσαν, βαδίζοντας πίσω από τη Μαγκραθμέλια, η οποία ήταν ντυμένη με λευκό χιτώνα και μαύρα σανδάλια, ενώ τα μακριά της μαλλιά έπεφταν στους ώμους της, πιασμένα στους κροτάφους με τσιμπίδια και γυαλίζοντας πράσινα, μπλε, και κίτρινα.

Σύντομα, ο Βόνιορ βρέθηκε στο γραφείο του Πόνκιμ. Ο Βασιληάς σηκώθηκε από την ξύλινη πολυθρόνα του και τον χαιρέτησε δια χειραψίας, ενώ, συγχρόνως, ερευνούσε με το βλέμμα του τον άντρα και τη γυναίκα που είχαν έρθει μαζί με το Δούκα της Χάργκοχ. *Ώστε αυτοί είναι οι νέοι Πνευματιστές,* σκέφτηκε. *Δεν τα πήγες κι άσχημα, Βόνιορ. Βρήκες αρκετούς μέσα σε τόσο λίγο χρόνο.*

«Παρακαλώ, καθίστε,» είπε ο μονάρχης, ενώ η υπηρέτρια γέμιζε μια κούπα κρασί για τον καθένα.

Ο Βόνιορ και οι σύντροφοί του πήραν θέσεις αντίκρυ του Βασιληά του Βόρειου Σαραόλν, σε καρέκλες με βελούδινα καλύμματα, τις οποίες εκείνος είχε προετοιμάσει από πριν, περιμένοντάς τους. Καθώς κάθονταν, ο Πόνκιμ παρατηρούσε τους δύο καινούργιους

Ελεγκτές Πνευμάτων, οι οποίοι θα ήταν τα πρώτα μέλη του Κύκλου του. Ο άντρας ήταν ψηλόλιγνος, με καστανά, πλούσια μαλλιά, χτενισμένα προς τα πίσω, έτσι ώστε ούτε μια τρίχα να μην πέφτει στο μεγάλο μέτωπό του. Τα μάτια του γυάλιζαν με ένα πράσινο χρώμα, και ένα καλοχτενισμένο μούσι σκέπαζε το σαγόνι και τα μάγουλά του. Η έκφρασή του ήταν ήρεμη, στωική. Φορούσε μπλε κάπα, την οποία έβγαλε για να καθίσει (και η Μαγκραθμέλια υπηρέτρια την πήρε, ώστε να την κρεμάσει)· μαύρη, μακριά τουνίκα, που έπεφτε ως τα γόνατά του περίπου, με ένα μεγάλο σκίσιμο μπροστά· πορφυρή υφασμάτινη ζώνη, με πράσινες γραμμές· γκρίζο παντελόνι, με δύο μεγάλες τσέπες· και ψηλές, καφετιές μπότες. Κάποιο όπλο δεν έμοιαζε να φέρει, και, όσον αφορούσε την ηλικία του, ο Πόνκιμ έκρινε πως πρέπει να ήταν γύρω στα είκοσι, αν και έδειχνε πολύ πιο ώριμος. Την εμφάνισή του, μάλλον, δεν την είχε αλλάξει μέσω των Πνευμάτων, γιατί δεν ήξερε ακόμα αυτή την τεχνική. Αν το είχε κάνει, ο Βασιληάς θα το αντιλαμβανόταν· υπήρχαν σημάδια, για εκείνους που ήξεραν πού και πώς να κοιτάξουν. Ένας Πνευματιστής που είχε αλλοιώσει την ηλικιακή του εμφάνιση φαινόταν εξώκοσμος, σχεδόν *άχρονος*.

Ο Πόνκιμ έστρεψε το βλέμμα του στη γυναίκα. Αυτή ήταν πιο κοντή από τον άντρα –πράγμα εύκολο να παρατηρηθεί, όταν κανείς τούς είχε δει όρθιους, πριν από λίγο– και με μακριά, σπαστά, πυρόξανθα μαλλιά, που έπεφταν ατημέλητα στους μεγάλους της ώμους, πλαισιώνοντας όμορφα το στρογγυλωπό πρόσωπό της με τα μικρά χείλη και τα αμυγδαλωτά, γαλανά μάτια. Καθ'όλα τα φαινόμενα ήταν εύσωμη γυναίκα, αλλά όχι παχιά· απλά εύσωμη και, ίσως, γυμνασμένη, αν και ο Πόνκιμ δεν μπορούσε να είναι σίγουρος, λόγω του ντυσίματός της. Η Ελέγκτρια Πνευμάτων φορούσε ένα φαρδύ, διπλό φόρεμα, που απέξω είχε βαθύ-μπλε χρώμα κι από μέσα ανοιχτό-μενεξεδί, πράγμα το οποίο φαινόταν από το μεγάλο σκίσιμο στο στέρνο: το πρώτο χρώμα παραμέριζε, για να φανερώσει ένα V γεμάτο με το δεύτερο. Από το λαιμό της κρεμόταν ένα χάλκινο

περιδέραιο, μικρής αξίας. Στο αριστερό της χέρι, επίσης, βρίσκονταν μπόλικα χάλκινα δαχτυλίδια, και ένα αργυρό· αλλά στο δεξί χέρι δεν υπήρχε κανένα κόσμημα, πέρα από ένα δερμάτινο κορδόνι στον καρπό, στο οποίο ήταν περασμένη μία κεχριμπαρένια χάντρα. Στα πόδια της φορούσε μαύρες μπότες, που καλύπτονταν από το μακρύ της φόρεμα. Τη μαύρη της κάπα την είχε δώσει στην υπηρέτρια, όπως και ο άλλος σύντροφος του Βόνιορ. Η ηλικιακή εμφάνισή της δεν ήταν αλλοιωμένη από τα Πνεύματα, και ο Πόνκιμ έκρινε πως η γυναίκα πρέπει να ήταν μικρότερη από τον άντρα, σίγουρα όχι πάνω από είκοσι χρονών.

«Βασιληά μου,» είπε ο Δούκας της Χάργκοχ, «να σου συστήσω την Τάθβιλ και τον Βόλρακ. Πρόκειται για τα δύο νέα μέλη του Κύκλου μας.»

«Χαίρετε,» είπε ο Πόνκιμ στους Πνευματιστές. Εκείνοι έκλιναν τα κεφάλια τους, σε ένδειξη χαιρετισμού. Έμοιαζαν να έχουν χάσει τα λόγια τους, που συναντούσαν έναν τόσο περιώνυμο Ελεγκτή Πνευμάτων, μα, τουλάχιστον, οι εκφράσεις των προσώπων τους παρέμεναν ουδέτερες. *Έχουν μάθει κάποιο αυτοέλεγχο.*

«Είμαι πολύ ευχαριστημένος μαζί σου, Βόνιορ,» συνέχισε ο Πόνκιμ. «Συγκεντρώνεις άτομα πολύ γρηγορότερα απ'ό,τι περίμενα. Άλλωστε, οι Πνευματιστές δε βρίσκονται μέσα σε κάθε καλύβα του Σαραόλν.»

«Ήμουν τυχερός, Μεγαλειότατε,» αποκρίθηκε ο Δούκας της Χάργκοχ. «Φήμες ήταν που με οδήγησαν και στον Βόλρακ και στην Τάθβιλ. Τη δε τελευταία την εντόπισε η Δούκισσά μου, όσο έλειπα στο Άργκανθικ, ως αντιπρόσωπος του Βασιλείου.

»Όμως υπήρχε κάποιο σημαντικό θέμα να κουβεντιάσουμε, αν δεν κάνω λάθος…»

Ο Πόνκιμ ένευσε, και η όψη του, αμέσως, σκοτείνιασε. Ο Βόνιορ αισθάνθηκε σαν ο αέρας να είχε, ξαφνικά, πυκνώσει μέσα στο δωμάτιο, ή σαν κάποια «βαριά» αύρα να είχε εισβάλει. Προφανώς, τα νέα του Βασιληά του δεν ήταν απλά σημαντικά· ήταν σημαντικά

και κάτι παραπάνω. *Απειλείται το Βασίλειο, ίσως;* αναρωτήθηκε ο Δούκας.

«Σου είχα κάποτε μιλήσει για το δάσκαλό μου, σωστά, Βόνιορ;»

«Μάλιστα, Βασιληά μου.»

«Και τι θυμάσαι;»

«Εμ…» Ο Βόνιορ διαπίστωσε, αιφνιδιασμένος, ότι δε θυμόταν τίποτα απολύτως. Συνοφρυώθηκε. *Μήπως, τελικά,* δεν *μου είχε μιλήσει γι'αυτόν;* «Σίγουρα…;»

«Ναι,» είπε ο Πόνκιμ, «σίγουρα. Αλλά μην ανησυχείς· περίμενα τούτη την αντίδραση από εσένα. Είναι φυσιολογική, αφού, πλέον, ο δάσκαλός μου δε βρίσκεται μαζί μας, στον Άρμπεναρκ.»

«Και πού βρίσκεται;»

«Στη Λήθη. Τον εξόρισα ο ίδιος εκεί· γιαυτό κιόλας τον έχουν λησμονήσει όλοι. Η μνήμη του έχει χαθεί απ'τον κόσμο μας.»

Παράξενο τούτο, σκέφτηκε ο Βόνιορ. *Πότε συνέβησαν όλ'αυτά; Και γιατί ο Πόνκιμ εξόρισε το δάσκαλό του στη Λήθη;* Ο Δούκας δε γνώριζε πολλά για τη Λήθη· συγκεκριμένα, σχεδόν τίποτα, πέραν του ότι *Λήθη* σήμαινε ανυπαρξία και λησμονιά.

«Ωστόσο, αισθάνθηκα την ανάγκη να μάθω *ποιος* ήταν ο δάσκαλός μου,» συνέχισε ο Βασιληάς. «Γιατί, ύστερα από ορισμένους συνειρμούς, είχα καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ήταν δαίμονας. Αλλά όχι σαν αυτούς τους Μαγκραθμέλιους, Βόνιορ· αυτοί είναι, ουσιαστικά, *δαιμονάνθρωποι*: αναμίξεις δαιμόνων και ανθρώπων. Όχι, ο δάσκαλός μου ήταν ένας από τους αρχαίους δαίμονες, προερχόμενος από την ίδια την Αρχή του Χρόνου του Άρμπεναρκ· και το όνομά του ήταν Μπα'αρνάλ'φαρ'θιν.»

«Πώς τα έμαθες όλα τούτα, Βασιληά μου;» ρώτησε ο Δούκας. «Τώρα μόλις δεν είπες ότι αυτός στάλθηκε στη Λήθη, κι επομένως….;»

«Ναι, όμως έκανα μια προσωπική αναζήτηση για το δάσκαλό μου. Πήγα στο μέρος όπου με είχε διδάξει: έναν από τους παλιούς ναούς των Θεών, στον οποίο δεν έχω καμία επιθυμία, τώρα πλέον, να

επιστρέψω. Όπως και νάχει, όμως, Βόνιορ, δε σε κάλεσα εδώ για να σου διηγηθώ τις τελευταίες μου προσπάθειες. Σε κάλεσα, και εσένα και τους νέους μας συμμάχους, για να σας προειδοποιήσω, όλους.»

Η φωνή του Πόνκιμ είχε μια βαρύτητα που ο Βόνιορ έπρεπε να παραδεχτεί ότι τον τρόμαζε. Τι ήταν εκείνο που επρόκειτο να τους αποκαλύψει; «Ναι, Βασιληά μου…;»

Ο Πόνκιμ ακούμπησε την πλάτη του στην πολυθρόνα και ήπιε μια γουλιά κρασί, για να υγράνει το στόμα του. «Διαβάζοντας ένα βιβλίο που πρέπει να αποτελούσε ημερολόγιο του δασκάλου μου, τουλάχιστον από μία χρονική περίοδο και μετά, μου γεννήθηκε η υποψία ότι υπάρχουν άλλοι δύο δαίμονες στον Άρμπεναρκ. Άλλοι δύο αρχαίοι δαίμονες, ζωντανοί από την Αρχή του Χρόνου.»

Ο Βόνιορ δεν ήξερε τι να πει. Έπειτα, άρθρωσε: «Και κινδυνεύουμε απ' αυτούς, Βασιληά μου;»

«Άμεσα; Πιστεύω πως όχι. Ωστόσο, θα είναι πάντα ένας εν δυνάμει κίνδυνος, μέχρι να εξολοθρευτούν.»

«Και τι πρέπει να κάνουμε γι' αυτό;» ρώτησε ο Βόνιορ. «*Μπορούμε* να κάνουμε κάτι;»

«Θα ήταν ανώφελο να τους αναζητήσουμε, για να τους σκοτώσουμε. Οι δυνάμεις τους ξεπερνούν αυτές οποιουδήποτε Πνευματιστή. Εκείνο, όμως, που πρέπει να κάνουμε είναι να είμαστε έτοιμοι γι' αυτούς, σε περίπτωση που ζυγώσουν το Σαραόλν και το Κέντρο Σταθερότητας της Βόρειας Γης.

»Γνωρίζουν, Βόνιορ, οι μαθητευόμενοί σου πού βρίσκεται το Κέντρο Σταθερότητας;»

Ο Δούκας κούνησε, αργά, το κεφάλι. Άλλωστε, κι ο ίδιος πρόσφατα είχε μάθει από τον Βασιληά του την πραγματική κρυψώνα του Φτερού του Φοίνικα.

Αλλά η Τάθβιλ είπε: «Εδώ δεν είναι, Μεγαλειότατε; Στο παλάτι της Μάρβαθ;»

«Φυσικά και όχι,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ· και, τώρα, είδε την έκπληκτη έκφραση στα πρόσωπα των δύο νεαρών Πνευματιστών.

Τελικά, ο αυτοέλεγχός τους έχει πολύ στενά όρια… «Το Φτερό του Φοίνικα φυλάσσεται κάπου όπου είναι πολύ, πολύ πιο ασφαλές. Πού νομίζετε ότι είναι κρυμμένο;» *Για να δούμε πώς λειτουργεί το μυαλό τους…*

Ο Βόλρακ και η Τάθβιλ αλληλοκοιτάχτηκαν, μα κανείς τους δεν απάντησε στην ερώτηση του Βασιληά του Βόρειου Σαραόλν.

«Καμία… υποψία δεν περνά απ'το νου σας;» είπε ο Πόνκιμ.

«Δεν είναι στο Σαραόλν, Βασιληά μου;» ρώτησε ο Βόλρακ.

Έχουν ακόμα πολλά να μάθουν, σκέφτηκε ο Πόνκιμ. «Όχι, στο Σαραόλν είναι. Αλλά δε θα σας αποκαλύψω πού. Θα πρέπει να το μαντέψετε μόνοι σας· και, όταν πιστεύετε ότι το έχετε βρει, θα το αναφέρετε στο Δούκα Βόνιορ, για να δείτε αν μαντέψατε σωστά ή λάθος.»

Οι δύο νέοι Πνευματιστές φάνηκαν παραξενεμένοι από τα λόγια του Βασιληά, σαν ν'αναρωτιόνταν αν αυτό αποτελούσε κάποιου είδους δοκιμασία για εκείνους.

«Ίσως θα έπρεπε να κουβεντιάσουμε με τους Σοφούς για τούτο το ζήτημα, Βασιληά μου,» πρότεινε ο Βόνιορ, μοιάζοντας προβληματισμένος, καθώς είχε τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του και τα φρύδια του σουφρωμένα.

«Για τους δαίμονες;»

«Ναι.»

«Συμφωνώ, Βόνιορ.»

«Έχεις έρθει σε κάποια επικοινωνία μαζί τους;»

«Όχι ακόμα,» είπε ο Πόνκιμ. «Αν και δε θα αργήσω να έρθω. Βέβαια, ελπίζω να μην ανησύχησες υπερβολικά για τους φίλους μας από την Αρχή του Χρόνου, Βόνιορ. Όπως σου τόνισα, αποτελούν μια εν δυνάμει απειλή. Για την ακρίβεια, δε βρίσκονται καν κοντά στο Σαραόλν, αν κατάλαβα καλά τα γραφόμενα του δασκάλου μου.»

«Και πού βρίσκονται;»

«Πολύ, πολύ πιο πάνω απ'αυτό, στις βόρειες χώρες της Βόρειας Γης. Αλλά τα σχέδια των δαιμόνων είναι πάντοτε περίπλοκα και

μακροπρόθεσμα, έτσι ποτέ κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος μαζί τους.»

«Τα ονόματά τους, Βασιληά μου; Αναφέρονται τα ονόματά τους στο κείμενο;»

«Ο ένας λέγεται Σα'ενρόλ'θιν, και η άλλη Λι'ανρά'θιλ η Φωτοσβέστρια.»

Ο Βόνιορ συνοφρυώθηκε. «Φωτοσβέστρια; Γιατί;»

«Δεν ξέρω, ακόμα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Όμως είμαι βέβαιος ότι η απάντηση βρίσκεται κάπου μέσα στο ημερολόγιο του δασκάλου μου, το οποίο δεν έχω διαβάσει όλο. Η γλώσσα των αρχαίων δαιμόνων είναι πολύ δύσκολη στην ανάγνωση, Βόνιορ.»

Μήνας Βροχερός, 872 από ιδρύσεως Μάγκραθμελ της Βόρειας Γης
40 από διαιρέσεως Μάγκραθμελ της Βόρειας Γης
Πρώτος χρόνος επανενώσεως Μάγκραθμελ της Βόρειας Γης

Η μεγάλη πομπή μπήκε στην Τάγκβαρ, πρωτεύουσα της Επανενωμένης Μάγκραθμελ της Βόρειας Γης, και προχώρησε προς το βασιλικό παλάτι. Στους δρόμους της πόλης τεχνολογικές λάμπες ήταν αναμμένες, γεμίζοντας τη νύχτα με πολύχρωμο φως. Ακροβάτες στροβιλίζονταν γύρω από μακρείς στύλους που έφταναν έως και είκοσι μέτρα στον αέρα. Ζογκλάτορες

έπαιζαν φλεγόμενες σφαίρες στα χέρια τους, και, κάπου-κάπου, άφηναν καμια απ'αυτές στον αέρα, για να μετατραπεί σε μηχανικό πουλί και να πετάξει, προτού χτυπήσει επάνω σε κάποιο τοίχο και τσακιστεί. Πυροτεχνήματα έσκαγαν στον νυχτερινό ουρανό, δημιουργώντας παράξενα και θαυμαστά σχήματα: πρόσωπα που κοιτούσαν τους Μαγκραθμέλιους αφ'υψηλού, καβαλάρηδες επάνω σε ταύρους, μαχητές με ξίφη κι ασπίδες, φτερωτούς Αρχαίους, και άλλα. Δαίμονες με πολύχρωμα δαιμονόπτερα στην πλάτη πηδούσαν από ψηλά οικοδομήματα, για να πετάξουν πάνω απ'τα κεφάλια του συγκεντρωμένου πλήθους και, πολλές φορές, για να *καταλήξουν* επάνω στα κεφάλια αυτά. Στην κεντρική οδό που οδηγούσε προς το παλάτι, ο απλός λαός στεκόταν στα μπαλκόνια, στα παράθυρα, και στις άκριες του δρόμου –αρκετοί με κύπελλα γεμάτα πορφυρό στα χέρια, για να τους ανεβεί ακόμα περισσότερο η διάθεση–, παρακολουθώντας την πομπή που περνούσε: Πάνοπλοι, στολισμένοι καβαλάρηδες επάνω σε ψηλά άτια των βουνών, και μπροστά απ'όλους τους ο Βασιληάς Πόνκιμ του Βόρειου Σαραόλν, ο Εκλεκτός των Μαγκραθμέλιων, ντυμένος στο χρυσάφι και στο ασήμι, και με το Στέμμα των Οφθαλμών στο κεφάλι –την κορόνα που λέγανε ότι ήταν μαγική και κοιτούσε μέσα από τοίχους, καθώς και μέσα στις ψυχές δαιμόνων και ανθρώπων. Δεξιά κι αριστερά του μονάρχη ίππευαν δύο ακόμα πολεμιστές, ο ένας άνθρωπος, βαστώντας το λάβαρο με το Μάτι του Σαραόλν, και ο άλλος δαίμονας, βαστώντας τη σημαία της Ηνωμένης Μάγκραθμελ –μια χρυσή κορόνα πάνω από ένα ραγισμένο δίσκο.

Η Βασίλισσα Εδρισία περίμενε έξω από τον κήπο του παλατιού της, ντυμένη με ένα μακρύ, πρασινόχρυσο φόρεμα και έναν πορφυρόμαυρο μανδύα που έκανε νερά. Τα χέρια της ήταν γεμάτα δαχτυλίδια και βραχιόλια, και το στέρνο της στόλιζε ένα ολόχρυσο περιδέραιο με ένα μεγάλο ρουμπίνι. Στη μέση της δενόταν μια φαρδιά, μελανή ζώνη, απ'όπου κρεμόταν το ξίφος της. Στα πόδια της φορούσε λευκά σανδάλια με τακούνι. Τα μαλλιά της ήταν λυτά και

καλοχτενισμένα, ώστε να χύνονται στους ώμους της σαν μοβ, μαύρα, πράσινα και πορτοκαλιά κύματα. Στο κεφάλι της βρισκόταν το Στέμμα της Μάγκραθμελ, ένα χρυσό διάδημα με μυτερούς, παραλληλόγραμμους κρυστάλλους και πολύτιμους λίθους ανάμεσά τους. Στεκόταν και ατένιζε το Βασιληά του Βόρειου Σαραόλν και την πομπή του να ανεβαίνουν τον ανηφορικό, λιθόστρωτο δρόμο που οδηγούσε στο παλάτι της Τάγκβαρ. Γύρω της βρίσκονταν έξι Μαγκραθμέλιοι μαχητές της βασιλικής φρουράς, οπλισμένοι ως τα δόντια και με παραπάνω από μερικές θανατηφόρες τεχνολογικές εκπλήξεις κρυμμένες επάνω τους. Εκτός, όμως, απ᾽αυτούς, η Εδρισία είχε κι άλλους, αθέατους φύλακες ετούτη τη νύχτα: δαιμόνισσες της *Μαύρης Αυγής*, οι οποίες θα σταματούσαν οποιαδήποτε απειλή προτού φτάσει στα εκατό μέτρα από τη Βασίλισσά τους.

Ο Πόνκιμ σταμάτησε μπροστά της και αφίππευσε, όπως και οι στρατιώτες της πομπής του.

«Καλωσόρισες,» του είπε η Εδρισία, δίνοντάς του το δεξί της χέρι. «Καλωσόρισες.»

«Καλώς σας βρίσκω, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, ανταλλάσσοντας μια χειραψία μαζί της, ενώ ένα λεπτό μειδίαμα βρισκόταν στα χείλη του.

«Πέρασε,» τον παρότρυνε η Εδρισία.

Ο Πόνκιμ στράφηκε, για μια στιγμή, στους συνοδούς του. «Το δώρο,» πρόσταξε, και δύο γεροδεμένοι δαίμονες πλησίασαν, μεταφέροντας ένα μεγάλο, ξύλινο κουτί ανάμεσά τους.

Η Εδρισία γέλασε, βάζοντας το χέρι μπροστά στα χείλη της. «Τι είναι αυτό, Πόνκιμ;»

«Θα μάθεις μέσα,» αποκρίθηκε εκείνος, χαμογελώντας στραβά. «Είναι ένα… προσωπικό δώρο.»

«Πάμε, τότε,» είπε η Εδρισία, γεμάτη περιέργεια. Έκανε νόημα στους φρουρούς της να μην την ακολουθήσουν, και περπάτησε επάνω στα λιθόστρωτα μονοπάτια του κήπου του παλατιού.

Ο Πόνκιμ βάδισε πλάι της, κάνοντας κι εκείνος νόημα στους δικούς του μαχητές να μείνουν πίσω –εκτός από τους δύο δαίμονες που μετέφεραν το κιβώτιο, φυσικά.

«Πραγματικά, δεν μπορώ να φανταστώ τι είναι εκεί μέσα!» είπε η Εδρισία στο Βασιληά του Βόρειου Σαραόλν, καθώς περνούσαν ανάμεσα από πολύχρωμες τεχνολογικές λάμπες, για να φτάσουν στην ψηλή είσοδο του παλατιού, όπου οι φρουροί υποκλίθηκαν εμπρός τους.

«Θα έπρεπε,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, με το στραβό μειδίαμα ακόμα στο πρόσωπό του.

Πέρασαν την πύλη και μπήκαν στις μεγάλες αίθουσας του βασιλικού παλατιού της Βόρειας Μάγκραθμελ –ή, μάλλον, της Ηνωμένης Μάγκραθμελ, τώρα πλέον, θύμισε ο Βασιληάς στον εαυτό του. Καθώς βάδιζαν, κοιτούσε γύρω του με αρκετή περιέργεια, γιατί δεν είχε ποτέ ξανά έρθει από αυτά τα μέρη της χώρας των δαιμονανθρώπων. Παρατήρησε ότι η οικία της Βασίλισσάς τους δε διέφερε υπερβολικά από την οικία των Σαραολνιανών βασιληάδων, εκτός από την τεχνολογία, φυσικά. Σχεδόν σε όλα τα σημεία, υπήρχαν τεχνολογικές λάμπες, που φώτιζαν το οικοδόμημα λες και ήταν μέρα. Αρκετές από τις πόρτες άνοιγαν από μόνες τους μπροστά από την Εδρισία και τον Πόνκιμ, έχοντας κάποιο ενσωματωμένο μηχανισμό που έκανε το ξύλο να παραμερίζει όταν κανείς πλησίαζε. Επίσης, ο Βασιληάς αντιλήφθηκε ότι, μόλις μπήκε στο παλάτι, η ατμόσφαιρα έγινε πολύ πιο ζεστή απ’ ό,τι ήταν έξω, πράγμα το οποίο δεν μπορούσε εύκολα να εξηγήσει, γιατί, μέχρι στιγμής, δεν είχε δει ούτε ένα αναμμένο τζάκι. Έπειτα, όμως, πρόσεξε ορισμένες μικρές τρύπες στους τοίχους –όχι παραπάνω από πέντε εκατοστά σε διάμετρο– με λεπτά κιγκλιδώματα· και θυμήθηκε κάτι που του είχε διδάξει ο παλιός του δάσκαλος, ο αρχαίος δαίμονας Μπα’αρνάλ’φαρ’θιν: ότι οι Μαγκραθμέλιοι είχαν την απαραίτητη τεχνολογία, ώστε να μπορούν να θερμαίνουν τους χώρους τους. Ο Πόνκιμ αναρωτιόταν τι *άλλα* παράξενα πράγματα θα έβλεπε, μέχρι

να φύγει από εδώ. Ήδη είχε δει πολλά, ερχόμενος προς την Τάγκβαρ, παρότι τα περισσότερα εδάφη του Βασιλείου ήταν ταλαιπωρημένα από τον πενταετή πόλεμο που είχε διεξάγει η Εδρισία, προτού καταφέρει να ενώσει τη Μάγκραθμελ.

Η Βασίλισσα τον οδήγησε σε ένα αρκετά μεγάλο σαλόνι, αλλά όχι στην αίθουσα του θρόνου. Προφανώς, είχε υποθέσει πως το δώρο του δεν ήταν για όλο τον κόσμο. Και καλά έκανε…

Ο Πόνκιμ πρόσταξε τους δαίμονες ν'αφήσουν το κιβώτιο στο πάτωμα και να φύγουν. Εκείνοι υπάκουσαν, κλείνοντας τη διπλή, ξύλινη πόρτα πίσω τους.

Η Εδρισία κοίταξε το δώρο της, χαμογελώντας και με περιέργεια στα μάτια. «Μπορώ να το ανοίξω, τώρα;» ρώτησε.

«Θα το ανοίξω εγώ,» είπε ο Πόνκιμ. Επικαλέστηκε τα Πνεύματα, κάνοντας τα λουκέτα στις γωνίες του κιβωτίου να ξεκλειδώσουν και τα τοιχώματά του να πέσουν στο χαλί της αίθουσας, ανοίγοντας σαν ένα μεγάλο λουλούδι.

«Μαμά!»

Τα παιδιά της Εδρισία, Ράγκμιλ και Χάμαγκορκ, έτρεξαν ν'αγκαλίασουν τη μητέρα τους. Εκείνη, γελώντας, γονάτισε και τα τύλιξε μέσα στα χέρια της. «Πόσο μεγαλώσατε! Πόσο μεγαλώσατε!»

Όμως ένα ακόμα παιδί στεκόταν στο κέντρο του ανοιγμένου κιβωτίου: μια μικρή δαιμόνισσα, ντυμένη με πορφυρό φόρεμα και πράσινο μαντίλι στο κεφάλι. Ο Πόνκιμ γονάτισε πλάι στην κόρη του. «Πήγαινε στη μητέρα σου, Αρναλβέρθα,» είπε, ακουμπώντας το δεξί του χέρι στους μικροσκοπικούς ώμους του κοριτσιού.

Η Αρναλβέρθα στράφηκε στον πατέρα της και χώθηκε στην αγκαλιά του. Ο Πόνκιμ αναστέναξε και σηκώθηκε όρθιος, παίρνοντάς τη στα χέρια. Μέχρι στιγμής, η μικρή δεν είχε δει ποτέ τη μητέρα της· ίσως ήταν φυσικό να είναι, κάπως… αγριεμένη.

Η Εδρισία ορθώθηκε, ενώ ο Ράγκμιλ και ο Χάμαγκορκ τραβούσαν τη φούστα της, λέγοντας διάφορες ασυναρτησίες, όπως λένε τα μικρά παιδιά όταν βρίσκονται σε ένταση. Η Βασίλισσα της

Μάγκραθμελ κοίταξε το κοριτσάκι που κρατούσε ο Πόνκιμ, και το κοριτσάκι κοίταξε εκείνη, με το ένα μάτι και έχοντας το μισό της πρόσωπο ακουμπισμένο στον ώμο του πατέρα της.

«Η κόρη σου, Εδρισία,» είπε εκείνος.

Η Βασίλισσα πλησίασε, προσπαθώντας να ξεμπλεχτεί από τα άλλα δύο της παιδιά, τα οποία άρχισαν να παλεύουν, μόλις η μητέρα τους απομακρύνθηκε. Άπλωσε το δεξί της χέρι και χάιδεψε τα μαλλιά της μικρής δαιμόνισσας, που παρέμεινε ανέκφραστη. Ο Πόνκιμ έδωσε την Αρναλβέρθα στην Εδρισία, η οποία την κράτησε στην αγκαλιά της.

«Αυτή είναι η μαμά σου, μικρή μου,» είπε ο Βασιληάς.

Η Αρναλβέρθα κοίταξε το πρόσωπο της Βασίλισσας, για μια στιγμή· μετά, κατέβασε το βλέμμα της, σα να ντρεπόταν. «Εντάξει…» αποκρίθηκε, με αδύναμη φωνή.

Ο Πόνκιμ γέλασε, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του. «Είναι κουρασμένη από το ταξίδι, υποθέτω,» είπε. «Όπως, νομίζω, και οι άλλοι δύο,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας τον Ράγκμιλ και τον Χάμαγκορκ, πάνω απ'τον ώμο της Εδρισία. Η πάλη τους έμοιαζε να έχει αγριέψει.

«Ε! ε!» φώναξε η Βασίλισσα. «Τι κάνετε εκεί; Σταματήστε! Χάμαγκορκ, μη χτυπάς τον αδελφό σου! Είσαι μεγαλύτερος απ'αυτόν.» Έδωσε την Αρναλβέρθα στον Πόνκιμ και πήγε να τους χωρίσει. Όταν τους ηρέμησε κάπως, βάζοντας τον Χάμαγκορκ να καθίσει σε μια καρέκλα και τον Ράγκμιλ στον καναπέ, άνοιξε το ένα φύλλο της διπλής πόρτας και κάλεσε μέσα δύο υπηρέτριες.

«Πηγαίνετε τους γιους μου στο παλιό τους δωμάτιο,» πρόσταξε στη γλώσσα των Μαγκραθμέλιων, «και μην τους αφήσετε να μαλώσουν ξανά.»

«Μάλιστα, Μεγαλειοτάτη,» αποκρίθηκε η μία υπηρέτρια, παίρνοντας τον Ράγκμιλ απ'το ένα χέρι και τον Χάμαγκορκ απ'το άλλο.

«Αρναλβέρθα, θα πας κι εσύ με τους αδελφούς σου;» ρώτησε ο Πόνκιμ.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι, αρνητικά. Δεν τους συμπαθούσε και τόσο, γιατί την κορόιδευαν επειδή δεν είχε μυτερά αφτιά, όπως εκείνους. Ωστόσο, συνήθως, έπαιζε μαζί τους, παρά τους τσακωμούς που μπορεί, κατά περίσταση, να προέκυπταν.

«Και τι θα κάνεις;»

«Να μείνω εδώ, μπαμπά;»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Μείνε εδώ, αφού θέλεις.» Έκανε νόημα στις υπηρέτριες να φύγουν, και εκείνες βγήκαν από το σαλόνι, κλείνοντας τη διπλή πόρτα.

Ο Βασιληάς του Βόρειου Σαραόλν άφησε την Αρναλβέρθα να καθίσει πλάι στο τζάκι του δωματίου, το οποίο πρέπει να ήταν αναμμένο περισσότερο για διακοσμητικούς λόγους. Ήξερε πως της άρεσε να βλέπει τις φλόγες, και πως είχε τη σύνεση ποτέ να μη βάζει τα χέρια της μέσα. Επιπλέον, κάποιες φορές, έκανε «μαγικά» μ'αυτές: σχημάτιζε πρόσωπα επάνω τους, τα οποία χάνονταν ύστερα από λίγο· τις πρόσταζε να πάψουν να κουνιούνται, κι αυτές έπαυαν· τις πρόσταζε να χωριστούν οριζόντια σε δύο κομμάτια και οι από πάνω να παραμείνουν αιωρούμενες, κι αυτές υπάκουγαν. *Η Αρναλβέρθα θα γίνει πολύ ισχυρή Πνευματίστρια,* σκέφτηκε ο Πόνκιμ. *Συνήθως, το Χάρισμα δεν παρουσιάζεται από τόσο μικρή ηλικία. Από την άλλη, βέβαια, έχει εμένα για πατέρα, που της μιλάω γι'αυτά τα πράγματα…*

Αφήνοντας την κόρη του μπροστά στο τζάκι, πήγε και κάθισε σε μία πολυθρόνα, σταυρώνοντας τα πόδια στο γόνατο. «Έλα, Εδρισία,» είπε. «Θέλω να μιλήσουμε για τον πόλεμο.» Έβγαλε το Στέμμα των Οφθαλμών και το ακούμπησε σε ένα ξύλινο τραπεζάκι, πλάι του. Πέρασε το δεξί χέρι μέσα από τα μαλλιά του, για να χαλαρώσει.

«Όχι, έλα εσύ εδώ,» διαφώνησε η Εδρισία. Έβγαλε το δικό της στέμμα και τα σανδάλια της και μισοξάπλωσε επάνω στον καναπέ.

Ο Πόνκιμ αχνομειδίασε. Σηκώθηκε από την πολυθρόνα και κάθισε κοντά της, αλλά δεν ξάπλωσε. «Τι συνέβη στον πόλεμο;» ρώτησε, πάλι.

«Στο ξεκίνημα, τα πράγματα ήταν δύσκολα,» αποκρίθηκε η Εδρισία, «αλλά, ύστερα, άρχισαν να καλυτερεύουν σταδιακά. Οι Βολχερθιανοί μάς είχαν απωθήσει από αρκετά σημεία της χώρας, είχαν καταλάβει φρούρια, είχαν λεηλατήσει πόλεις. Μα δεν είχαν τις απαραίτητες δυνάμεις, για να κρατήσουν τα εδάφη τους. Έτσι, τους διώξαμε, και… εξαφανίστηκαν.»

Ο Πόνκιμ συνοφρυώθηκε. «Εξαφανίστηκαν;»

«Ναι. Υποχωρούσαν μέσα στα βουνά, όλο και πιο βαθιά, κατά τη διάρκεια του πολέμου. Κρύβονταν σε φαράγγια, σπηλιές, και χαράδρες· γνώριζαν αυτά τα μέρη πολύ καλά. Δεν ήταν εύκολο για μας να εισβάλουμε στις περιοχές τους. Όμως, από ένα χρονικό σημείο και μετά, βρίσκαμε σταδιακά λιγότερους, μέχρι που πάψαμε να τους συναντούμε, πλέον. Ορισμένοι λένε πως τους εξολοθρεύσαμε όλους. Άλλοι, πως έκαναν κάποια *ανθρώπινη μαγεία*, για να γίνουν αόρατοι από εμάς–»

«Δεν υπάρχει τόσο ισχυρή μαγεία,» τη διαβεβαίωσε ο Πόνκιμ.

«Και κάποιοι τρίτοι υποστηρίζουν ότι οι Βολχερθιανοί μπήκαν σε ανοίγματα των βουνών, τα οποία οδηγούν σε έναν υπόγειο κόσμο, και, τώρα, κρύβονται εκεί, σχεδιάζοντας την επάνοδό τους, και την εκδίκησή τους εναντίον μας…»

«Εσύ τι πιστεύεις, Εδρισία;»

Η Βασίλισσα ανασήκωσε τον έναν της ώμο. «Εγώ ξέρω ότι νικήσαμε, και η Μάγκραθμελ είναι, ξανά, ενωμένη. Για την ώρα, οι Βολχερθιανοί δε μ'απασχολούν.»

Ίσως, όμως, θα έπρεπε να σε απασχολήσουν, σκέφτηκε ο Πόνκιμ· αλλά ρώτησε: «Ο αδελφός σου, ο Ταρνοσάρογκ, τι έγινε αυτός;»

Η Εδρισία μειδίασε, όπως θα περίμενε ένας άνθρωπος να δει μια δαιμονογυναίκα να μειδιά. Πέρασε το δείκτη του δεξιού της χεριού μέσα στο μπούστο του φορέματός της και τράβηξε έξω ένα

κρυμμένο περιδέραιο, από το οποίο κρεμόταν το έμβλημα της *Μαύρης Αυγής*. «Δυστυχώς, πέθανε στον πόλεμο. Κάποιο ανθρώπινο βέλος τον βρήκε στο λαιμό.»

«Λυπάμαι πολύ, Εδρισία,» είπε ο Πόνκιμ, χωρίς να κρύβει την ειρωνεία από τη φωνή του. Έσκυψε και φίλησε τα χείλη της, αργά. «Και τι γίνεται με τον Καρθαβλέρν;» τη ρώτησε. «Παράξενο είναι που δε μου έχεις ήδη μιλήσει γι' αυτόν.»

«Δε μου παρουσίασε και τόσο μεγάλο πρόβλημα, όσο πίστευα στην αρχή,» εξήγησε η Βασίλισσα της Μάγκραθμελ. «Έπεσε από έναν γκρεμό. Πραγματικό ατύχημα, να φανταστείς.»

Ο Πόνκιμ συνοφρυώθηκε, απορημένος.

«Ναι,» επανέλαβε η Εδρισία, «πραγματικό ατύχημα. Ο Καρθαβλέρν κατακρημνίστηκε κι έπεσε μέσα σ' ένα ποτάμι. Κανείς ποτέ δε βρήκε το πτώμα του.»

«Τότε, ίσως να μην είναι νεκρός…»

«Νεκρός είναι, αλλιώς θα είχε παρουσιαστεί.»

«Και τι γίνεται με τα παιδιά του;» ρώτησε ο Πόνκιμ. «Και τις συζύγους του;» *Αυτοί, αναμφίβολα, μπορούν να προκαλέσουν πρόβλημα. Και απορώ που δεν το έχουν ήδη προκαλέσει…*

«Η Σενεβέτρα, μία από τις συζύγους του Καρθαβλέρν, είναι νεκρή. Οι άλλες δύο ζούνε, αλλά δε μπορούν να πάρουν το θρόνο. Μόνο οι πραγματικοί διάδοχοι μπορούν–»

«Και τα παιδιά του, λοιπόν;»

«Περίμενε· θα έφτανα και σ' αυτό. Δύο από τα παιδιά του είναι νεκρά: ο Πρίγκιπας Μότγκιργκοθ, που, όπως ξέρουμε κι οι δυο, σκοτώθηκε στην Πολιορκία της Χάργκοχ· και ο Πρίγκιπας Μετρισέβαρ, που σκοτώθηκε από τους Βολχερθιανούς, προτού ο Καρθαβλέρν έρθει εδώ.»

«Δεν ήταν αυτά όλα του τα παιδιά, νομίζω…»

«Ναι. Είχε τρία ακόμα. Όμως τα δύο είναι πολύ μικρά για να πάρουν το θρόνο. Το άλλο του παιδί, η Πριγκίπισσα Λαζίρα, που *ήταν* αρκετά μεγάλη για τη διαδοχή, έπεσε στη μάχη.»

Ο Πόνκιμ ύψωσε ένα φρύδι. «Πολύ βολικό, Εδρισία… Τύχη ή πρόθεση;» Άγγιξε το περιδέραιο με το έμβλημα της *Μαύρης Αυγής*.

«Λίγο κι από τα δύο,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Κάθεσαι επάνω σε πολύ δαιμονικό αίμα, πρέπει να παραδεχτώ,» είπε ο Πόνκιμ.

«Ποτέ δε θα ενωνόταν το Βασίλειο, σε διαφορετική περίπτωση,» αποκρίθηκε η Εδρισία. «Παραλίγο να σκοτωθώ σ'αυτό τον πόλεμο! Τουλάχιστον, ανταμείφθηκα ανάλογα, θέλω να πιστεύω…»

«Τι εννοείς; Πώς παραλίγο να σκοτωθείς;»

Η Βασίλισσα της Μάγκραθμελ ανασηκώθηκε επάνω στον καναπέ, διπλώνοντας τα μακριά της πόδια από κάτω της. Έλυσε τα περίπλοκα δεσίματα του πράσινού της φορέματος και το κατέβασε ως τη μέση· ύστερα, επανέλαβε τη διαδικασία και με το μαύρο μεσοφόρι της. Και μια μεγάλη ουλή αποκαλύφθηκε στη δεξιά της μεριά: η μακριά, λεπτή γραμμή ξεκινούσε λίγο πιο χαμηλά από τη μασχάλη της, περνούσε κάτω από το στηθόδεσμό της, διέσχιζε τα πλευρά και το γοφό της, και χανόταν μέσα στη μαύρη της περισκελίδα. Η Εδρισία σήκωσε την άκρη της φούστας της, για να δείξει στον Πόνκιμ πού τελείωνε η ουλή: δηλαδή, μερικά εκατοστά πάνω από το γόνατο. «Από Βολχερθιανό πέλεκυ,» εξήγησε. «Έσκισε την πανοπλία μου σα χαρτί. Μας είχαν στήσει ενέδρα σ'ένα στενό πέρασμα των βουνών.»

«Οι επιστήμονες…;»

«Προσπάθησαν, μα δε μπορούσαν να την κάνουν να εξαφανιστεί τελείως. Ήταν άσχημο χτύπημα.»

Ο Πόνκιμ διέτρεξε τα δάχτυλά του επάνω στην ουλή. Ήταν σχεδόν λεία, διαπίστωσε (σημάδι των προσπαθειών των επιστημόνων), αλλά το χρώμα της πολύ πιο ανοιχτό από αυτό του δέρματος της Εδρισία, και ξεχώριζε, έντονα.

Η Βασίλισσα σήκωσε, πάλι, το μεσοφόρι και το φόρεμά της, όμως δεν τα έδεσε τόσο καλά όσο πριν, αφήνοντάς τα χαλαρά επάνω της.

«Αυτά είναι, περίπου, όλα τα νέα της Μάγκραθμελ, τον τελευταίο καιρό,» είπε. «Ποια είναι τα νέα του Σαραόλν;»

«Ειρήνη και εμπόριο, ευτυχώς,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Τίποτα το ιδιαίτερο ανάμεσα στις σχέσεις του Βασιλείου μου και του Βασιλείου του Βένγκριλ. Για την ώρα, θα έλεγα πως όλα βαίνουν κατ'ευχήν. Ωστόσο, νομίζω πως χρειάζεται κάτι, για να ισχυροποιήσει τους δεσμούς της Μάγκραθμελ και του Βόρειου Σαραόλν· γιατί οι ακρίτες και των δύο χωρών μας κρίνω ότι δεν έχουν ξεχάσει καθόλου την παλιά τους έχθρα. Οι Σνοργκιανοί, ειδικώς, είναι ιδιαίτερα… εριστικοί, ορισμένες φορές.»

«Και τι προτείνεις, λοιπόν;»

«Ένα γάμο ανάμεσά μας, Εδρισία, και μια συνεπακόλουθη συμμαχία.»

Ένα χαμόγελο χάραξε το πρόσωπο της Βασίλισσας. Αλλά, μετά, μια σκιά πέρασε από τα μοβ-πράσινά της μάτια. «Δεν έχει συμβεί ποτέ…»

«Τι πράγμα;»

«Γάμος ανάμεσα σε δαίμονα και άνθρωπο μονάρχη.»

Ο Πόνκιμ ανασήκωσε τους ώμους. «Τούτη θα είναι η πρώτη φορά, επομένως. Όπως και για διάφορα άλλα πράγματα.» Λοξοκοίταξε τη μικρή Αρναλβέρθα, που ατένιζε τις φλόγες, λες κι έψαχνε να δει κάτι εντός τους. «Εξάλλου, είμαι ο Εκλεκτός σας…»

«Ναι, όντως, είσαι,» ένευσε η Εδρισία, διστακτική. Μετά, ρώτησε: «Πιστεύεις ότι αυτός ο γάμος θα βελτιώσει την πολιτική κατάσταση, δηλαδή;»

«Αλλιώς δε θα τον πρότεινα,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ.

«Αυτό σημαίνει ότι με παντρεύεσαι μόνο για πολιτικό όφελος;» είπε η Εδρισία, πειρακτικά, με μια παιχνιδιάρικη γυαλάδα στα μάτια της.

«Φυσικά,» αντιγύρισε ο Πόνκιμ, με παρόμοιο ύφος. «Για ποιο άλλο λόγο νόμιζες ότι θα σε παντρευόμουν;» Μειδίασε· πέρασε τα χέρια του γύρω απ'τους ώμους της και, φέρνοντάς τη κοντά του, τη

φίλησε. «Συμφωνείς, λοιπόν, μ'ετούτη την πρόταση;» ρώτησε, νιώθοντας την ανάσα της επάνω στο πρόσωπό του. «Για πολιτικό όφελος, πάντα…»

«Νομίζω πως ναι,» αποκρίθηκε η Εδρισία, και τον φίλησε, πάλι, προτού ακουμπήσει το κεφάλι της στον ώμο του.

Ένας ξαφνικός θόρυβος τούς έκανε και τους δύο να στραφούν προς την Αρναλβέρθα. Για να δουν τη φωτιά του τζακιού να έχει *χωριστεί* στα δύο και, εκείνη τη στιγμή, να διασκορπίζεται το επάνω της μέρος σε πολλές φλόγες, που έμοιαζαν με μικρά πτηνά, τα οποία χτυπούσαν τα φτερά τους, φρενήρη, προτού εξαϋλωθούν.

Τα μάτια της Βασίλισσας της Μάγκραθμελ είχαν γουρλώσει. «Τι κάνει η μικρή;»

Ο Πόνκιμ γέλασε. «Η κόρη μας μας επιφυλάσσει πολλές εκπλήξεις, Εδρισία.»

«Το έχει ξανακάνει αυτό;»

«Ναι, αρκετές φορές.»

«Δηλαδή, όπως είχες προβλέψει, είναι μάγισσα,» είπε η Εδρισία.

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ. «Σπάνια πέφτω έξω στις προβλέψεις μου.»